

MỘNG PHIẾN BỒI



Ngọc Bội Chốn Hoàng Cung

DTV EBOOK



Ngọc Bội Chốn Hoàng Cung - Mộng Phiến Bối

Mộng Phiến Bối

DTV EBOOK

Ngôn Tình, HÀi HƯỚC, Cổ Đại

Tác giả: 梦扇贝

Thể loại: Ngôn Tình, Cổ Đại, HÀi HƯỚC

Team dịch: Tà Huyền

Giới thiệu

Tiền quan viên Lễ bộ truyền chỉ ra về, bầu không khí ở Minh gia trở nên nặng nề vô cùng.

Minh Kính Châu nâng thánh chỉ, hai tay khẽ run, tựa như đây không phải tờ thánh chỉ thêu kim long tường vân mà là cái chùy ngàn cân.

"Tam thúc." Minh Tồn Phủ lo Minh Kính Châu uất nghẹn mà ngất đi, vội đứng dậy đỡ ông lên.

Đường muội gả vào hoàng gia vốn là chuyện tốt, nhưng chỉ cần nghĩ đến người mà Cửu Châu được gả, tiếng "chúc mừng" kia lại không thể nói thành lời.

Mục lục

- [Chương 1: Chương 1](#)
- [Chương 2: Chương 2](#)
- [Chương 3: Chương 3](#)
- [Chương 4: Chương 4](#)
- [Chương 5: Chương 5](#)
- [Chương 6: Chương 6](#)
- [Chương 7: Chương 7](#)
- [Chương 8: Chương 8](#)
- [Chương 9: Chương 9](#)
- [Chương 10: Chương 10](#)
- [Chương 11: Chương 11](#)
- [Chương 12: Chương 12](#)
- [Chương 13: Chương 13](#)
- [Chương 14: Chương 14](#)
- [Chương 15: Chương 15](#)
- [Chương 16: Chương 16](#)
- [Chương 17: Chương 17](#)
- [Chương 18: Chương 18](#)
- [Chương 19: Chương 19](#)
- [Chương 20: Chương 20](#)
- [Chương 21: Chương 21](#)
- [Chương 22: Chương 22](#)
- [Chương 23: Chương 23](#)
- [Chương 24: Chương 24](#)
- [Chương 25: Chương 25](#)
- [Chương 26: Chương 26](#)
- [Chương 27: Chương 27](#)
- [Chương 28: Chương 28](#)
- [Chương 29: Chương 29](#)
- [Chương 30: Chương 30](#)
- [Chương 31: Chương 31](#)
- [Chương 32: Chương 32](#)

- [Chương 33: Chương 33](#)
- [Chương 34: Chương 34](#)
- [Chương 35: Chương 35](#)
- [Chương 36: Chương 36](#)
- [Chương 37: Chương 37](#)
- [Chương 38: Chương 38](#)
- [Chương 39: Chương 39](#)
- [Chương 40: Chương 40](#)
- [Chương 41: Chương 41](#)
- [Chương 42: Chương 42](#)
- [Chương 43: Chương 43](#)
- [Chương 44: Chương 44](#)
- [Chương 45: Chương 45](#)
- [Chương 46: Chương 46](#)
- [Chương 47: Chương 47](#)
- [Chương 48: Chương 48](#)
- [Chương 49: Chương 49](#)
- [Chương 50: Chương 50](#)
- [Chương 51: Chương 51](#)
- [Chương 52: Chương 52](#)
- [Chương 53: Chương 53](#)
- [Chương 54: Chương 54](#)
- [Chương 55: Chương 55](#)
- [Chương 56: Chương 56](#)
- [Chương 57: Chương 57](#)
- [Chương 58: Chương 58](#)
- [Chương 59: Chương 59](#)
- [Chương 60: Chương 60](#)
- [Chương 61: Chương 61](#)
- [Chương 62: Chương 62](#)
- [Chương 63: Chương 63](#)
- [Chương 64: Chương 64](#)
- [Chương 65: Chương 65](#)
- [Chương 66: Chương 66](#)
- [Chương 67: Chương 67](#)
- [Chương 68: Chương 68](#)

- [Chương 69: Chương 69](#)
- [Chương 70: Chương 70](#)
- [Chương 71: Chương 71](#)
- [Chương 72: Chương 72](#)
- [Chương 73: Chương 73](#)
- [Chương 74: Chương 74](#)
- [Chương 75: Chương 75](#)
- [Chương 76: Chương 76](#)
- [Chương 77: Chương 77](#)
- [Chương 78: Chương 78](#)
- [Chương 79: Chương 79](#)
- [Chương 80: Chương 80](#)
- [Chương 81: Chương 81](#)
- [Chương 82: Chương 82](#)
- [Chương 83: Chương 83](#)
- [Chương 84: Chương 84](#)
- [Chương 85: Chương 85](#)
- [Chương 86: Chương 86](#)
- [Chương 87: Chương 87](#)
- [Chương 88: Chương 88](#)
- [Chương 89: Chương 89](#)
- [Chương 90: Chương 90](#)
- [Chương 91: Chương 91](#)
- [Chương 92: Chương 92](#)
- [Chương 93: Chương 93](#)
- [Chương 94: Chương 94](#)
- [Chương 95: Chương 95](#)
- [Chương 96: Chương 96](#)
- [Chương 97: Chương 97](#)
- [Chương 98: Chương 98](#)
- [Chương 99: Chương 99](#)
- [Chương 100: Chương 100](#)
- [Chương 101: Chương 101](#)
- [Chương 102: Chương 102](#)
- [Chương 103: Chương 103](#)
- [Chương 104: Chương 104](#)

- [Chương 105: Chương 105](#)
- [Chương 106: Chương 106](#)
- [Chương 107: Chương 107](#)
- [Chương 108: Chương 108](#)
- [Chương 109: Chương 109](#)
- [Chương 110: Chương 110](#)
- [Chương 111: Chương 111](#)
- [Chương 112: Chương 112](#)
- [Chương 113: Chương 113](#)
- [Chương 114: Chương 114](#)
- [Chương 115: Chương 115](#)
- [Chương 116: Chương 116](#)
- [Chương 117: Chương 117](#)
- [Chương 118: Chương 118](#)
- [Chương 119: Chương 119](#)
- [Chương 120: Chương 120](#)
- [Chương 121: Chương 121](#)
- [Chương 122: Chương 122](#)
- [Chương 123: Chương 123](#)
- [Chương 124: Chương 124](#)
- [Chương 125: Chương 125](#)
- [Chương 126: Chương 126](#)
- [Chương 127: Chương 127](#)
- [Chương 128: Chương 128](#)
- [Chương 129: Chương 129](#)
- [Chương 130: Chương 130](#)
- [Chương 131: Chương 131](#)
- [Chương 132: Chương 132](#)
- [Chương 133: Chương 133](#)
- [Chương 134: Chương 134](#)
- [Chương 135: Chương 135](#)
- [Chương 136: Chương 136](#)
- [Chương 137: Chương 137](#)
- [Chương 138: Chương 138](#)
- [Chương 139: Chương 139](#)
- [Chương 140: Chương 140](#)

- [Chương 141: Chương 141](#)
- [Chương 142: Chương 142](#)
- [Chương 143: Chương 143](#)
- [Chương 144: Chương 144](#)
- [Chương 145: Chương 145](#)
- [Chương 146: Chương 146](#)
- [Chương 147: Chương 147](#)
- [Chương 148: Chương 148 \(Hoàn\)](#)

Chương 1: Chương 1

Sau khi quan viên Lễ bộ truyền chỉ ra về, bầu không khí ở Minh gia trở nên vô cùng nặng nề .

Minh Kính Châu nâng thánh chỉ, hai tay khẽ run, tựa như đây không phải tờ thánh chỉ thêu kim long tường vân mà là cái chùy ngàn cân.

"Tam thúc." Minh Tồn Phủ lo Minh Kính Châu uất nghẹn mà ngất đi, vội đứng dậy đỡ ông lên.

Đường muội gả vào hoàng gia vốn là chuyện tốt, nhưng chỉ cần nghĩ đến người mà Cửu Châu được gả, tiếng "chúc mừng" kia lại không thể nói thành lời.

Trong kinh thành không ai không biết, bệ hạ sủng ái Tô quý phi lên trời, lại càng cưng chiều người con do chính Tô quý phi hạ sinh - Thần vương.

Khi Thần vương chưa tròn mười lăm, hắn đã được phong vương cùng lúc với Đại hoàng tử lớn hơn mình năm tuổi.

Bây giờ hắn đã tròn hai mươi, phủ đệ ngoài cung sơn son thếp vàng cực kỳ lộng lẫy, còn thường được bệ hạ cho phép ngủ lại trong cung, các hoàng tử và công chúa khác cũng phải dè chừng hắn ta vài phần.

Trong triều có lời đồn rằng, Thần vương chính là Thái tử ẩn hình, nếu Tô quý phi không có xuất thân thấp kém, Thần vương

không phải đích tử cũng chẳng phải trưởng tử, thì bệ hạ đã sắc phong hần làm thái tử từ lâu.

Nhưng ngoại trừ gương mặt xuất chúng do Tô quý phi ban tặng, Thần vương đây chẳng còn điểm nào đáng để khen.

Rất nhiều đại thần trong triều không mong vị này kế thừa ngôi vị.

Cửu Châu quỳ trên mặt đất, nhìn nét mặt đau buồn của phụ thân, lại nhìn sang đường ca cũng đau lòng khôn xiết, nàng nhắc váy đứng dậy, dè dặt đi tới bên cạnh Minh Kính Châu, cầm lấy thánh chỉ đọc thử.

"Thánh chỉ có viết, Thần vương là người thiên tư túy mỹ, tuần tú cần cù, rõ là khen mà." Nàng cuộn thánh chỉ lại rồi nhét vào tay Minh Kính Châu, Cửu Châu nhẹ nhàng vỗ lên tay ông, "Cha không cần phải buồn thế đâu."

Nhìn gương mặt ngây thơ đáng yêu của con gái, Minh Kính Châu cất giọng run run, "Đến bà Vương bán dưa ở chợ Tây còn biết tự khen, huống chi là..."

Huống chi là bệ hạ đang cưới vợ cho con trai mình.

Minh Tôn Phủ khẽ ho, nhắc nhở tam thúc chớ lỡ miệng mạo phạm đến hoàng thất, "Muội muội à, chỉ bởi tam thúc và vi huynh không nỡ để muội xuất giá."

Năm xưa nhánh gia tộc nhà họ từng thất thế trong triều, bị đày đến vùng đất nghèo nàn, và vì để bảo vệ đường muội vừa mới chào đời, tam thúc đã gửi muội ấy cho một trưởng bối cùng tộc nuôi dưỡng.

Về sau khi đương kim thánh thượng đăng cơ, phụ thân hần và nhị thúc, tam thúc đã được minh oan, được hồi kinh tái nhậm chức.

Quan kinh thành nếu không có chiếu không được rời kinh, song tam thúc vẫn nhiều lần phái người đến Lăng Châu đón đường muối.

Ban đầu nhóm trưởng lão trong tộc lấy lí do sức khỏe đường muối yếu không chịu nổi đường xá xa xôi, không cho bọn họ đón muối ấy về.

Nhưng tam thúc và tam thẩm nhớ con gái khôn cùng, chờ đường muối điều dưỡng được một năm, hai người bỏ ra một số tiền lớn mời đại phu đi theo mới đón được đường muối đã tròn sáu tuổi về nhà.

"Tiểu đường muối" vừa được đón về phủ, tam thẩm cảm thấy có gì đó không đúng, dầu gương mặt ấy loáng thoáng vài nét giống bà và tam thúc, nhưng bà lại nghi đứa bé này không phải là cốt nhục của bà.

Tới khi điều tra được mới hay, hóa ra khi ba huynh đệ nhà bọn họ bị đày đi không lâu, người trong tộc sợ đắc tội với quyền thần nên không dám nuôi nấng, bỏ mặc muối ấy tại nơi heo hút.

Cái tên "Cửu Châu" ngụ ý cha mẹ xem nàng như châu như ngọc.

Nhưng đám người độc ác, nhẫn tâm kia lại dám vứt bỏ bảo châu nhà bọn họ.

Sau khi biết được sự thật, tam thúc và tam thẩm lòng đau như cắt, lập tức gửi trả đường muối giả về Lăng Châu, đồng thời xóa tên khỏi từ đường, tách khỏi gia tộc, tự lập môn hộ.

Phụ thân hần, nhị thúc và tam thúc huyết mạch tương liên, từ khi cùng bị đày đến nơi nghèo khó, ba người luôn giúp đỡ lẫn nhau, đồng cam cộng khổ.

Cho nên bọn họ cũng không nuốt nổi cơn giận, cùng gia đình tam thúc chia gia sản.

Kể từ đó, ba nhà họ và tộc Minh thị ở Lăng Châu chính thức chấm dứt quan hệ.

Mấy tháng trước, hắc dẫn người hầu đi tìm, cuối cùng tìm được muối ấy trong một đạo quán vừa nhỏ vừa cũ vừa nát ở Lăng Châu.

Mặt tường loang lổ, ngói thì nát cửa sổ thì rách, trông bần đến nổi lũ chuột chẳng buồn mò tới.

Muội muối đã được mười sáu cầm một cái màn thầu lớn, ăn uống thỏa mãn ra mặt.

Khi trông thấy hắc, cô nhóc vội giấu màn thầu ra sau, nhanh nhẩu mở miệng, "Xin hỏi công tử muốn dâng hương hay muốn coi bói, thần tiên ở đạo quán chúng tôi rất linh."

Minh Tồn Phủ nhìn tượng thần trên bàn thờ phủ một lớp bụi dày, thực chẳng nhìn ra linh nghiệm chỗ nào.

Nhưng sau đó hắc lại hi vọng đạo quán ấy sẽ linh nghiệm, bởi dẫu sao hai nữ đạo trưởng ở đây đã nói hắc có Văn khúc tinh phù hộ, sau này có thể bằng vàng đề tên, quý nhân phù hộ, đường quan hanh thông.

Người đọc sách mấy ai không thích có tên trên bảng vàng.

Cho nên nhất định phải linh!

"Phủ Lục ca." Cửu Châu kéo tay áo Minh Tồn Phủ, "Huỳnh đang nghĩ gì vậy?"

Minh Tồn Phủ hoàn hồn, chưa kịp mở miệng đã nghe thấy tiếng bước chân vội vã từ ngoại viện truyền đến.

"Mẹ về rồi ạ?" Cửu Châu bước nhanh ra cửa, vừa hay gặp Thẩm thị đi về phía này.

Thẩm thị vốn còn lo lắng, nhưng nhìn thấy Cửu Châu đứng trước cửa, sắc mặt bỗng chốc trở nên dịu dàng, "Sao con lại đứng trước cửa thế này hả Cửu Châu, cuối thu gió lạnh, chớ để trúng gió."

Cửu Châu ngửi thấy mùi nhang đèn trên người của Thẩm thị, nài nỉ duỗi tay đỡ Thẩm thị đi vào phòng, "Mẹ đừng lo, da mặt con dày lắm không sao đâu."

Tuy hai mẹ con mới ở cùng nhau không lâu nhưng lại rất thân thiết, có lẽ đây chính là duyên phận vô hình giữa mẹ và con gái.

Thẩm thị ngồi xuống, lập tức sai người hầu bưng canh bổ đến cho Cửu Châu, nhìn gương mặt nhỏ nhắn của con gái, đôi mắt bà tràn ngập vẻ đau lòng.

Có một kiểu gầy mang tên "mẫu thân thấy con gầy".

Trong suy nghĩ của bà, mười mấy năm qua Cửu Châu đã trải qua biết bao long đong vất vả, đến mức mỗi lần bà nhìn thấy những người số khổ trong hí khúc là lại bắt đầu liên tưởng, chẳng may con gái nhà mình cũng khổ như thế thì phải làm sao?

Thế là từ khi Cửu Châu trắng nõn tươi tắn đứng trước mặt bà, bà bắt đầu có thói quen cho con gái ăn uống.

Như rằng bà đang bẻ nhỏ nung nóng tình mẫu tử suốt mười lăm năm qua, mài thành một loại phấn mịn màng nhất, dịu dàng bao lấy con gái, để nàng hiểu được bà vẫn luôn yêu con, thương con, chưa từng vứt bỏ con.

May là Thẩm thị thích cho ăn còn Cửu Châu cũng rất thích ăn, những món ăn ngập tràn tình thương của mẹ đi thẳng xuống bụng của Cửu Châu.

"Vừa nãy gác cổng mới báo, người bên Lễ bộ tới truyền chỉ."
Thẩm thị khẽ vuốt chiếc túi bên trong tay áo, trong đó có một

miếng bùa hộ mệnh bà vừa cầu cho con gái mình, "Có chuyện gì thế?"

"Lẽ bộ vừa truyền chỉ, bệ hạ thay Thần vương làm mối, muốn cưới Cửu Châu làm Thần vương phi."

"Vương gì?"

"Thần...!vương."

"Phi gì?"

"Thần vương phi."

Minh Tôn Phủ sợ tam thẩm tức giận ảnh hưởng sức khỏe, vội vàng nói thêm vào, "Là chính phi."

Trong phòng bỗng lặng đi.

Một lúc sau, chiếc bùa hộ mệnh được Thẩm thị lôi ra được nửa đường lại bị nhét mạnh vào.

Thần tiên gì chứ, ngay đến con gái bà mà cũng không phù hộ nổi, cầu tới cầu lui thì được ích gì!

Càng nghĩ càng giận, bà đứng dậy toan ra ngoài.

"Phu nhân bình tĩnh, bình tĩnh nào!" Minh Kính Châu tức tốc đứng dậy giữ chặt lấy áo bà, "Có gì muốn nói thì chúng ta đóng cửa lại rồi từ từ bàn."

Chớ có mà xông vào cửa cung, rơi đầu đấy!

Cửu Châu nhìn cha mẹ ông kéo tôi lôi, chống cằm hỏi, "Thần vương thì có gì không tốt ạ?"

Minh Kính Châu và Thẩm thị cùng quay đầu nhìn con gái nhà mình, trong mắt ngập tràn vẻ đau đớn và phần nộ khi bảo bối

quý giá bị thổ phỉ cướp đi.

"Mọi người ngồi xuống từ từ nói chuyện đi nào." Người Lăng Châu nói chuyện nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, Cửu Châu lại lớn lên trong đạo quán ở Lăng Châu, ít tiếp xúc với người ngoài nên càng ngây thơ.

Nàng cất lời trông chẳng khác gì làm nũng, hai vợ chồng ông bà nghe mà đáy lòng tan ra.

"Vị Thần vương này..." Minh Kính Châu cứ ậm ờ, há miệng ra rồi khép lại, một lúc sau thở dài đánh thượt, "Để cha tiến cung cầu bệ hạ thu hồi thánh chỉ."

"Y xấu lắm ạ?" Thấy phụ thân còn chả buồn nhắc đến, trong đầu Cửu Châu bỗng hiện lên hình ảnh một con vượn sói tay gấu có gương mặt xanh lè, ranh năng vàng khè.

Cúi đầu sờ cổ tay trắng nõn, Cửu Châu chợt thấy chén canh bốc mà nha hoàn bưng tới không còn thơm nữa.

"Xấu thì không xấu, nhưng vị Thần vương này..." Minh Kính Châu im lặng một hồi, "Một lời khó kể hết được."

Không những không xấu mà hẳn ta còn có một gương mặt làm bao cô nương say như điên đảo.

Nhưng thân là nam nhân, là hoàng tử, được mỗi mã ngoài thì ích gì.

Đá bay hình ảnh mặt xanh nanh vàng trong đầu đi, Cửu Châu nhìn Minh Kính Châu với ánh mắt lấp lánh, "Thế thì chúng ta cứ từ từ rồi tính thôi cha."

"Mẹ đẻ của Thần vương chính là Tô Quý phi, con của một thương nhân."

Vừa tiến cung đã độc chiếm ân sủng của bệ hạ nhiều năm liền.

Trong những năm qua, vì Tô quý phi mà bệ hạ đã lạm quyền phong vương cho hần, ngay cả phong hào cũng lấn lướt các hoàng tử khác."

"Thần", cực kỳ vô cùng, ngụ ý là nơi đất trời giao thoa, mang hàm nghĩa đặc biệt, có vị đế vương nào lại lấy phong hào kiểu này cho con trai trẻ tuổi cơ chứ.

"Trong cung chưa có hoàng hậu, bệ hạ thích vị nương nương ấy có gì sai, hai chuyện đó thì liên quan gì đến nhau?" Cửu Châu không thấy chuyện này có gì khó nói.

"Con không hiểu đâu." Là một trong những văn thần, ân oán tình thù giữa mẹ con Thần vương và các vị văn thần đủ để viết được mười quyển sách, hơn nữa quyển nào cũng sẽ bán chạy ở khắp phố.

Minh Kính Châu vượt thẳng bộ quan phục trên người, "Để mẹ và huynh con nói chuyện với con đi, còn cha tiến cung gặp bệ hạ."

Khó khăn lắm mới tìm về lại cô con gái đáng yêu ngây thơ của ông, sao có thể gả nó cho một người như Thần vương được!

"Cha..." Cửu Châu đưa tay toan ngăn ông, nhưng bóng lưng của cha quá dứt khoát, nàng chỉ kịp chạm vào vạt áo của ông.

"Đừng cản ông ấy." Thẩm thị ngăn lại, "Để ông ấy thử một lần đi, chí ít..."

Chí ít thì trong lòng sẽ dễ chịu hơn.

"Ăn canh thôi con." Bà nhớ ra con gái chưa ăn hết chén canh nha hoàn bưng lên, Thẩm thị cố nở nụ cười, cầm chén canh đưa tới trước mặt nàng.

Đàn ông đàn iếc gì cũng không cản được tâm tư muốn nuôi con gái của bà.

"Thưa phu nhân." Người hầu chạy nhanh vào truyền lời, "Người trong Minh Nguyệt cung đến chuyển lời, nói Tô Quý phi có một bức tranh chữ nổi tiếng, muốn mời tiểu thư tiến cung thưởng họa."

Tự bao giờ mà những chuyện như thưởng tranh lại có dính tới Tô quý phi thế này?

Thẩm thị bình tĩnh cầm chén canh mằm cười nói với Cửu Châu, "Con cứ từ từ ăn, đừng gấp."

Ăn xong rồi thì để người hầu đưa con đi rửa mặt chải đầu."

Chỉ mấy húp đã xong chén canh, lúc Cửu Châu đứng dậy đi ra sau viện, nàng loáng thoáng nhìn thấy quần sự ma ma trong nhà dẫn theo một phụ nữ trung niên mặc váy tím đi từ bên kia sang.

"Ắt hẳn vị kia là thiên kim ở quý phủ." Nữ quan của Minh Nguyệt cung dừng bước, nhìn bóng lưng đằng xa rồi mỉm cười gật đầu với Lộ ma ma, "Dẫu không thấy rõ dung nhan, nhưng nhìn qua ta cũng biết thiên kim quý phủ là giai nhân tuyệt trần."

"Ha ha, cô cô đã quá khen."

Ma ma quần sự nghĩ bụng, bà thôi đi, xa như thế mà nhìn ra được là nam hay nữ thì đúng là lợi hại.

Bà đã gặp rất nhiều trường hợp, trước khi lấy chồng, nhà chồng nâng nhà gái lên tận mây xanh, nhưng sau khi lấy chồng lại bắt bẻ nhà gái.

Vị nữ quan này thật tâm khen tiểu thư nhà bà?

Chẳng qua là cả nể thân phận con gái văn thần của tiểu thư thôi!

Lòng người trong cung sạch sẽ gì đâu.

"Xuân Phân à, chiếc trâm đuôi phượng này nặng thật đấy." Cửu Châu chạm vào chiếc trâm cài bên tóc mai, cứ sợ nó sẽ rơi xuống.

Trâm này được làm bằng vàng nguyên chất, trông có vẻ rất đắt tiền.

Viên minh châu rũ xuống bên tóc mai nàng khẽ đung đưa, làm nổi bật gương mặt nhỏ nhắn thêm động lòng người.

Bị đôi mắt ngập nước long lanh như cún con mới sinh nhìn lấy, trái tim Xuân Phân vừa mềm vừa ngứa, vội dời ánh mắt, "Tiểu thư tiến cung gặp Quý phi nương nương, cho nên phải ăn mặc cho thật đẹp."

Đặt chiếc lược ngọc trên tay xuống, nàng ta bất cẩn để nó sát mép bàn trang điểm, thấy nó sắp rơi, Xuân Phân chưa kịp thốt lên thì đã thấy tiểu thư chụp lấy lược ngọc, đặt nó trở lại lên bàn.

"Thưa tiểu thư." Nha hoàn bên ngoài nhỏ giọng nhắc nhở, "Xe ngựa trong cung đã đến rồi ạ."

Cửu Châu tràn đầy tự tin bước lên xe ngựa, hồi ở đạo quán, thỉnh thoảng nàng cũng thường vẽ tranh, nhưng vì hai vị sự phụ quá nghèo nên phải tiết kiệm bút mực và giấy trắng.

Hai vị sự phụ cũng từng khen nàng có tài năng hội họa, vì thế, mấy chuyện ngắm tranh thưởng họa này sao mà làm khó được nàng.

"Phu nhân." Nha hoàn tâm phúc đỡ Thẩm thị, thấy vẻ mặt nghiêm trọng của bà bèn an ủi, "Tiểu thư là huyết mạch của người và đại nhân, nhất định cũng có thiên phú về mặt hội họa."

Thẩm thị, "...".

Chương 2: Chương 2

Xe ngựa xa hoa vô cùng dễ chịu, ngay cả đệm dựa lưng cũng thấm những nhành hoa vân chìm cực kỳ tinh xảo.

Cửu Châu đưa tay vuốt ve, cảm giác mềm mại vừa như mây lại tựa như khói.

Nàng xốc một góc rèm cửa, thu hết khung cảnh phần hoa của kinh thành vào trong mắt.

Từ xa có tiếng vó ngựa truyền đến, càng lại gần cỗ xe thì tiếng vó ngựa càng chậm dần, hẳn là người cưỡi ngựa đã cho ngựa đi chậm lại.

"Đằng trước là xe ngựa của ai thế?"

"Bẩm vương gia, hình như là người của Minh Nguyệt cung."

Cửu Châu có thính lực tốt từ nhỏ, nàng thò đầu ra nhìn về phía người đang nói chuyện.

Đúng lúc nam tử mặc cẩm y cưỡi trên lưng ngựa nhìn lên, chạm vào ánh mắt nàng.

Cửu Châu khẽ gật đầu với hắn, buông rèm rồi ngồi vào chỗ cũ, nàng còn không quên kiểm tra lại cây trâm phượng cài bên tóc mai.

Trâm vẫn còn, nàng yên tâm rồi, đặt lăm đấy.

Xe ngựa đi thẳng vào cửa cung, cấm vệ quân biết người trong xe ngựa là Thần vương phi tương lai nên cho vào luôn, cũng không cần kiểm tra kỹ cỗ xe.

Đi thêm một đoạn đường nữa, Cửu Châu xuống xe ngựa, người của Minh Nguyệt cung đã chuẩn bị kiệu cho nàng.

Thân là con gái của triều thần, không một ai dám ngồi kiệu ở trong cung.

Nhưng Cửu Châu vừa quay về kinh thành, người nhà lại nâng niu nàng như một món đồ quý giá vừa mới tìm được, chưa bao giờ dẫn nàng tới trước mặt các vị tôn quý để phải chịu uất ức, nên lẽ đương nhiên nàng cũng không biết rõ những chuyện thế này.

Thấy nương nương trong cung đã chuẩn bị kiệu cho mình, nàng ngoan ngoãn ngồi lên, còn khen tay vịn khắc hoa sao đẹp quá.

Nữ quan nở nụ cười hiền hậu, "Nương nương cũng rất thích hoa văn này, người bảo loài hoa này vừa nhiều màu lại quý phái, mới nhìn vào đã thấy vui."

Cửu Châu trầm nghĩ, không hổ là Quý phi nương nương được bệ hạ yêu thích nhất, ngay đến thẩm mỹ cũng hơn người đến vậy.

Thẩm mỹ của nàng và nương nương đều tốt như nhau, chứng tỏ nàng cũng là người rất biết thưởng thức.

Vốn trong lòng còn thấp thỏm, nhưng bây giờ nàng ưỡn thẳng sống lưng, tràn ngập tự tin.

Trong Minh phủ, Xuân Phân đang lo lắng cho tiểu thư đã tiến cung của mình.

"Phu nhân, tiểu thư không hiểu quy tắc trong cung, chẳng may khiến Quý phi nương nương không thích thì phải làm sao?"

"Đừng sợ." Thẩm thị nhìn sổ sách trong kho của phủ mình, "Cửu Châu là đứa con gái duy nhất của ta và phu quân, nếu thật sự con bé làm gì không ổn, trong cung ắt hẳn cũng sẽ mất nhắm mắt mở cho qua.

Nếu Quý phi không thích, thì kệ đi."

Thế thì tốt, hai bên không ưa nhau, nói không chừng hôn sự này còn có thể cứu vãn.

Trong Minh Nguyệt cung, bát hương khói bay lượn lờ, Tô Quý phi nhàn nhã dựa vào ghế mềm chạm trổ, không buồn không vui nhìn ra ngoài cửa, chẳng ai hay bà đang nghĩ gì.

Đến khi ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, bà ngồi thẳng người dậy, khẽ vuốt ve chiếc vòng ngọc nơi cổ tay.

"Bẩm nương nương, Minh cô nương đã đến."

Tô Quý phi ngược mắt nhìn về phía thiếu nữ đang bước vào cửa.

Vừa nhìn qua đã không thể dời mắt.

Trên thế gian này có một kiểu đẹp rất hiếm có, chính là kiểu khiến đàn ông sinh lòng thương mến, cũng có thể khiến phụ nữ vừa gặp đã thân.

Không ngờ một văn thần khô khan như Minh Kính Châu lại có cô con gái quý giá thế này.

"Thần nữ bá kiến Quý phi nương nương." Sau khi Cửu Châu thấy rõ gương mặt của Tô Quý phi, hai mắt cong lên như vầng trăng khuyết.

Nàng đã từng gặp vị nương nương này rồi.

"Không cần đa lễ, ngồi xuống nói chuyện đi." Tô Quý phi ra hiệu nữ quan đỡ Cửu Châu đứng dậy, đợi nàng ngồi xuống, bà mới hỏi, "Nghe nói hồi bé sức khỏe của con không tốt nên được gửi tới đạo quán nuôi dưỡng."

Bây giờ về kinh đã quen chưa?"

Đây là lời giải thích với người ngoài của Minh gia, nhưng dĩ nhiên Hoàng đế đã biết chân tướng chuyện này.

Năm ấy ba huynh đệ Minh gia bị đày đến nơi nghèo nàn là vì bệ hạ, cho nên chuyện này luôn được giấu kín.

Trừ bệ hạ và người nhà họ Minh, không một ai hay.

"Dạ, mọi thứ tốt lắm ạ." Cửu Châu nghĩ nghĩ, "Cha và mẹ đều xem con như minh châu, các bác trai bác gái cũng thường quan tâm..."

Kể hết đủ thứ chuyện từ sau khi quay về kinh thành, hai mắt Cửu Châu ngập tràn hạnh phúc, "Chỉ là..."

Ánh mắt nàng híp lại, "Con có hơi nhớ hai vị sư phụ."

Nhìn đôi mắt đang sáng ngời kia bỗng chốc ảm đạm, Tô Quý phi bắt đầu suy nghĩ làm cách gì để tìm hai vị sư phụ cho cô bé này đây, xem họ đã làm con bé tủi thân thế nào.

"Nếu con nhớ bọn họ thì để bản cung giúp con đón họ vào kinh."

"Tạ ơn nương nương, nhưng hai sư phụ thích ở Lăng Châu hơn."

Thật ra nguyên văn của hai vị sư phụ chính là, kinh thành người đông tấp nập, khí bẩn khắp nơi, không hợp để dưỡng sinh.

Dĩ nhiên Cửu Châu sẽ không nói hai vị sư phụ chê phong thủy kinh thành không hợp được.

Thiếu nữ nhanh trí như nàng hẳn sẽ biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, "Hai vị sư phụ đều là người tu hành, thần nữ không tính cưỡng cầu."

"Lăng Châu..." Tô Quý phi nhớ mấy năm về trước mình từng theo thánh giá đi qua nơi đây.

Phong cảnh ở đây đẹp như tranh vẽ, mặt sông luôn giăng màn sương khói vào mỗi sớm mai, "Quả thật là một nơi không tồi."

"Nương nương." Cửu Châu tò mò nhìn Tô Quý phi, "Nghe nói chỗ nương nương có một bức họa quý báu, không biết thần nữ có vinh hạnh được thưởng thức không ạ?"

Nàng đã lớn thế này rồi mà vẫn chưa biết họa tác quý báu ra làm sao, lòng Cửu Châu thấp thỏm chờ mong.

Bàn tay đang nâng tách trà của Tô Quý phi dừng lại, thưởng họa chỉ là lời mời tiến cung trên danh nghĩa thôi, có ai lại làm thật cơ chứ?

Mệnh phụ toàn triều có ai không biết bà không có hứng với làm thơ vẽ tranh đâu?

Bà nhìn ánh mắt ngập tràn chờ mong của Cửu Châu, đoạn từ từ quay đầu nhìn sang cung nữ thiếp thân của mình, "Người vào kho phòng của bản cung lấy danh họa ra đây."

Sau hai nén nhang, cung nữ mang tranh tới, cẩn thận mở ra trước mặt Cửu Châu.

.

Độc truyện hay, truy cập ngay # TRUYỆN TRUYỀN OR G #

Cửu Châu cẩn thận ngắm nhìn bức họa, cố gắng chiêm ngưỡng chỗ thần kỳ của bức họa trứ danh này.

Tranh này vẽ cái quái gì vậy?

Mùa đông lạnh lẽo mà hoa mai nở rộ thì thôi cho qua, nhưng sao lại có bướm bướm bay nữa?

Trời lạnh như vậy, sao mèo con lại nằm ngủ trên tuyết, nó không sợ lạnh ư?

Nhưng đây là danh họa, nếu là danh họa thì chắc chắn sẽ không sai, sai là do trình độ thưởng thức của mình chưa tới.

Cửu Châu ngắm tranh một lúc, rồi lại len lén nhìn Quý phi nương nương cũng đang ngắm tranh, nàng đang nghĩ xem nên mở miệng thế nào để không mất mặt trước mặt vị nương nương xinh đẹp thế này.

"Chú mèo này đáng yêu ghê, sống động như thật." Cửu Châu bất chấp mở miệng.

"Chứ còn gì nữa." Tô Quý phi nhích lại nhìn gần hơn, "Con mắt cũng vẽ rất tròn."

Nữ quan nhìn kỹ bức tranh, cái điểm đen tròn vo ấy không phải là mắt mà là đốm lông mèo.

"Hoa mai cũng rất đẹp, ngày đông rét buốt thế mà vẫn có thể thu hút bướm bướm, có thể nhận ra ngòi bút tài hoa của họa sĩ."

"Cả tuyết này nữa." Thấy Quý phi nương nương đồng tình với ý kiến của mình, Cửu Châu bưng tỉnh, hóa ra đây chính là thiên phú trong truyền thuyết, dù nàng chẳng hiểu mô tê gì về bức tranh này nhưng vẫn có thể chỉ ra chỗ tinh túy bên trong đó.

Chuyện này nói lên điều gì?

Chứng minh nàng là thiên tài hiếm có trong nền hội họa.

"Tuyết này thì sao?" Tô Quý phi tò mò.

"Tục ngữ nói, tuyết lạnh báo hiệu mùa bội thu." Cửu Châu nói một cách chắc nịch, "Bức tranh này như đang muốn nói lên một điều, năm sau nhất định sẽ có điểm may."

Nương nương xinh đẹp tốt bụng giống tiên nữ, ngay cả tranh sưu tầm cũng thể hiện sự trông chờ vào một năm tới đầy tốt lành."

Tô Quý phi cười khẽ, "Tiên nữ gì chứ, Minh cô nương nói đùa rồi."

Nhóm văn thần luôn truyền tai nhau nói bà là yêu phi, đây là lần đầu tiên có người khen bà là tiên nữ xinh đẹp tốt bụng.

"Bẩm nương nương, thần nữ không nói đùa." Cửu Châu chân thành lặp lại lần nữa, "Nương nương chính là tiên nữ, còn con của người chính là tiên đồng."

"Nó lớn tống ngồng như thế, tiên đồng cái gì?" Tô Quý phi bật cười thành tiếng, bà dịu dàng nhìn Cửu Châu, "Nghe nói khuê danh của con là Cửu Châu, ta gọi con là Cửu Châu được không?"

"Nghe theo nương nương ạ." Cửu Châu gật đầu, "Thần nữ thế nào cũng được."

"Chữ Châu này rất hay." Tô Quý phi kéo tay Cửu Châu ngồi xuống, "Rất có phúc khí, ắt hẳn cha mẹ con xem con như châu, quý con như ngọc nên mới đặt cho con cái tên này."

Từ trước đến nay văn thần trong kinh luôn thích văn nhã, vì vậy khi đặt tên cho con cháu trong nhà cũng rất thích trích dẫn điển tích, không được thô tục.

Cái tên Cửu Châu vừa văn nhã mà cũng dân dã, đủ thấy được sự chờ mong và hạnh phúc với đứa bé này.

"Nương nường lợi hại quá." Cửu Châu nể phục nhìn Tô Quý phi, chỉ có một cái tên mà bà đã nhìn ra tình yêu thương của cha mẹ dành cho nàng.

Các sư phụ nói, khi hai người nhặt được nàng ở nơi hoang dã, tã lót được làm bằng vải trăm họ*, chất vải tuy có chỗ tốt chỗ xấu, nhưng đường may vô cùng tinh tế.

(*Theo phong tục dân gian Trung Quốc, cha mẹ sẽ xin nhiều mảnh vải từ họ hàng, hàng xóm hay bạn bè để may áo cho con, như thế sẽ được phúc trăm họ.)

Hai người thường nói với nàng, nàng ra đời trong sự chờ mong của cha mẹ, chỉ do vận mệnh trêu ngươi nên mới tách nàng ra khỏi bọn họ.

Lúc ấy trong triều nổi bão, biết bao quan văn võ tướng đã bị liên lụy vì cuộc tranh của các hoàng tử.

Có người tan cửa nát nhà, có người gia đình li tán, cũng có người bị c.h.é.m đầu toàn gia, liên lụy đến cửu tộc.

Các sư phụ mềm lòng, lại thấy trong thành không hề dán bố cáo tìm trẻ lạc, thế là hai người nhận nuôi nàng.

Trên tã lót có thêu có tên nàng và ngày sinh tháng đẻ, sư phụ nói với nàng, "Có lẽ vì tình hình cấp bách nên cha mẹ con mới gửi con cho người khác, nhưng lại sợ bọn họ không nhớ được tên và ngày sinh của con nên mới chuẩn bị thứ này."

Cho nên ngay từ nhỏ nàng đã biết, nàng đến thế giới này trong sự yêu thương chứ không phải là kẻ dư thừa.

Trong ngự thư phòng, Minh Kính Châu cung kính đứng thẳng người, dù ánh mắt của bệ hạ ngày hôm nay vô cùng thân thiết nhưng lại không khiến ông vui vẻ chút nào.

"Minh khanh à." Đế vương kéo dài giọng, "Khanh là cánh tay đắc lực trong triều, con trai khanh là một thanh niên có tài có đức, trăm tin con gái khanh cũng sẽ ưu tú giống khanh và phu nhân mình."

"Bẩm bệ hạ, tiểu nữ lớn lên ở nơi sơn dã, không biết cấp bậc lễ nghĩa, không xứng làm dâu hoàng gia."

"Vừa hay, Tiểu Ngũ nhà trăm cũng là đứa không thích ràng buộc lễ nghĩa." Nụ cười của hoàng thượng càng rõ ràng, "Có thể thấy hai đứa nó rất xứng đôi."

Minh Kính Châu, "..."

Đây không phải là đang mắng người ư, ai xứng đôi với Thần vương hả?

"Minh khanh không cần khiêm tốn."

Trăm đã quyết chọn con gái của khanh làm con dâu trăm rồi." Long Phong đế đặt bút xuống, đi tới trước mặt Minh Kính Châu, vỗ nhẹ lên vai ông, "Nếu khanh cứ khiêm tốn như thế, trăm sẽ xem như khanh coi thường huyết mạch Vân gia trăm."

"Vi thần không dám." Minh Kính Châu chậm rãi khom người chấp tay, sắc mặt phờ phạc.

Long Phong đế bật cười, "Trăm đùa thôi, ái khanh chớ căng thẳng."

Giữa chúng ta với nhau không cần phải câu nệ."

Minh Kính Châu thầm hỏi thăm mười tám đời tổ tông của hoàng tộc Vân thị, nhưng ngoài miệng không dám hó hé.

Ông biết, dù có nói thêm gì đi nữa thì cũng chỉ chọc giận đế vương, Minh Kính Châu đành chọn cáo lui.

Sau khi hạ lệnh để thái giám tiền Minh Kính Châu xuất cung, Long Phong đế nghiêng đầu hỏi thái giám thân cận, "Lúc này người bên Minh Nguyệt cung có sang đây à?"

"Bẩm bệ hạ, vừa rồi Quý phi nương nương sai người đến mượn tranh của bệ hạ.

Nô tài thấy bệ hạ đang nghị sự với Minh đại nhân nên đã tự chủ trương, để nương nương lấy một bức."

Long Phong đế không những không giận mà còn xúc động, xem ra ái phi rất hài lòng với mối hôn sự này.

Để làm thân với con dâu tương lai, nàng ấy lại chủ động thưởng họa kia đây.

"Người lấy bức tranh nào?"

"Là bức họa "Nô nước bốn mùa" của đại sĩ tiền triều."

"Ừ." Long Phong đế hài lòng gật đầu, bức tranh này vốn dĩ chiêm chọc một số họa sĩ không hiểu được sự thay đổi của bốn mùa, cảnh vật trong tranh râu ông nọ cắm cằm bà kia.

Nội dung dễ hiểu, quái gở nhưng rất thú vị, thích hợp cho người mới vừa học thưởng họa.

"Tốt lắm."

Chương 3: Chương 3

Thân là bậc đế vương, Long Phong đế tất hiểu Minh Kính Châu không muốn gả nữ nhi vào hoàng thất, nhưng nữ nhi của Minh gia lại là lựa chọn tốt nhất rồi.

Ba huynh đệ Minh gia làm quan chính trực, một lòng hướng về triều đình và bá tánh.

Cho nên kết thông gia với nhà bọn họ chính là lựa chọn tốt nhất của Thần vương.

Ngày trước ông cứ tiếc nuối mãi, bên dưới ba huynh đệ nhà họ toàn là con trai, không thể làm thông gia.

Nhưng nay đã tìm được con gái của Minh lão tam, bây giờ không ra tay thì phải chờ đến khi nào?

Không mặt dày thì không làm hoàng đế được.

Long Phong đế nghĩ rồi lại nghĩ, sau đó sai cung nhân lấy mấy tấm tranh chữ mang đến Minh Nguyệt cung, hiếm khi ái phi có nhã hứng ấy, ông phải ủng hộ bà thật nhiều.

So với Minh Kính Châu tiu nghỉu ra về, Cửu Châu ở Minh Nguyệt cung lại chơi đến vui vẻ.

Thưởng họa xong, nàng được Quý phi nương nương giữ lại dùng bữa.

Thức ăn rất ngon, cung nhân gấp thức ăn rất tĩ mĩ, một bữa cơm trôi qua, nàng ăn đến hài lòng thỏa dạ, vui vẻ không thôi.

Tô Quý phi nhìn cái bàn trống trơn, giơ tay ra hiệu cung nhân dọn mâm.

Cô bé này trông thì nhỏ nhắn xinh xắn, ấy thế mà ăn khỏe thật.

"Bẩm nương nương, bệ hạ sai người mang mấy bức danh họa đến đây." Nữ quan nói nhỏ bên tai Tô Quý phi, "Có cần đem ra cho Minh cô nương xem không?"

Tô quý phi khẽ ho một tiếng, đưa mắt nhìn Cửu Châu đang súc miệng rửa tay, nhỏ giọng đáp lại, "Để lần sau, lần sau đi."

Thấy Tô quý phi và nữ quan đang nhỏ giọng thì thầm gì đó, Cửu Châu nghĩ bọn họ có việc muốn bàn bạc, nên nàng lau tay rồi đứng dậy hành lễ, "Sau trưa thường dễ ngủ, xin nương nương nghỉ ngơi sớm, lần khác thần nữ lại đến bái kiến nương nương."

Tô Quý phi cười, "Ta cũng không giữ con lại nữa.

Nhưng lần đầu gặp nhau, ta không thể để con tay không mà về."

Dứt lời, bà sai cung nhân mang lễ vật đã chuẩn bị sẵn ra đây.

Nào là kim ngọc phỉ thúy, nào là lẵng la tơ lụa, chất đầy trên tay của mười mấy cung nhân.

Trong khay đủ loại trang sức phát ra ánh sáng lấp lánh, Cửu Châu ôm ngực, bỗng dưng cảm thấy ngột thở.

Chịu thôi, bởi nàng đã theo hai sư phụ nghèo mười mấy năm nay, giờ tự dưng nhìn thấy quá nhiều châu báu, trang sức như thế, đôi mắt nàng không chịu nghe lời mà cứ dán vào chúng mãi.

"Ở đây đều là những thứ con gái thích, con đem về mà chơi." Tô Quý phi thấy Cửu Châu mở lớn hai mắt thì hỏi, "Con có thích không?"

"Thích ạ." Cửu Châu thành thật gật đầu, có cô gái bình thường nào mà không thích những món đồ xinh đẹp lấp lánh này chứ.

"Thích thì tốt rồi." Tô Quý phi có vẻ rất hài lòng với câu trả lời của Cửu Châu, sai nữ quan đặc lực nhất của mình đưa Cửu Châu xuất cung.

"Ta đã bảo mà, làm gì có cô bé nào không thích trang sức xinh đẹp." Tô Quý phi dựa vào đệm mềm, "Các người bảo chỉ tặng sách tặng tranh, thế thì nghĩa lý gì."

Cung nữ thiếp thân mỉm cười hầu chuyện, "Vẫn là nương nương có tính toán trước."

"Không chỉ nhờ nương nương có tính toán trước, theo nô tỳ thấy, Minh tiểu thư và nương nương có duyên mẹ con lắm." Một cung nữ khác cười khẽ, "Nô tỳ vừa quan sát, từ khi Minh tiểu thư bước vào đã rất thân thiết với nương nương, giống như là người quen cũ lâu rồi không gặp ấy ạ."

"Cái này gọi là...!Không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa."

Tô Quý phi nghe các cung nữ xung quanh trêu chọc thì lấy làm rất vui, vốn dĩ bà không mấy đồng ý với cuộc hôn nhân này, nhưng trong lòng bà vẫn hiểu rõ dụng ý của bệ hạ.

Đa số văn thần trong triều không thích bà và con trai của bà, thậm chí sau lưng còn mắng bà là yêu phi.

Đế hoàng nhi cưới con gái Minh gia, tuy không thể khiến các văn thần thay đổi cái nhìn nhưng ít nhất có thể làm dịu mâu thuẫn giữa hai bên.

Còn về mục đích nào đó sâu xa hơn thì Tô Quý phi lười muốn động não, bởi có nghĩ cũng vô dụng thôi.

Nhưng điều khiến bà bất ngờ là cô nhóc Minh Cửu Châu này lại đáng yêu đến thế, hồn nhiên thân thiện, khác hẳn với đám trẻ xuất thân từ thư hương thế gia

"Người nói sao? Tô Quý phi tặng quà gặp mặt cho tiểu thư Minh gia là một đồng trang sức ư?"

Sau khi Ninh phi nghe cung nhân báo tin, bà ta hả hê bật cười thành tiếng, "Xuất thân từ thương hộ đúng là xuất thân từ thương hộ, phong cách cũng quá dung tục."

Ba huynh đệ Minh gia có hết hai người là Trạng nguyên, một người là Thám Hoa, dòng dõi cũng toàn là quân tử thanh tuấn, bọn họ thêm vào những món đồ tầm thường này."

"Bẩm nương nương, nô tỳ còn nghe nói hôm nay Minh đại nhân tiến cung gặp bệ hạ, hy vọng có thể từ hôn."

"Chuyện bệ hạ đã quyết thì không ai thay đổi được." Nụ cười trên gương mặt Ninh phi dần tắt, "Minh Kính Châu làm chuyện vô ích rồi."

"Thế phải làm sao đây? Nhỡ như kể từ bây giờ Minh gia giúp đỡ Thần vương..."

"Không thể có chuyện đó được." Ninh phi ngắt ngang suy đoán của cung nhân, nói một cách chắc nịch, "Từ xưa đến nay, nhìn xem có bao nhiêu gia tộc chịu bày mưu tính kế cho con gái đã gả đi mà mặc kệ vinh quang trong nhà."

"Phụ nữ ấy mà." Ninh phi cười nhưng trong ánh mắt không hề có ý cười, "Chẳng qua chỉ là công cụ để gia tộc cân nhắc lợi ích mà thôi."

"Nương nương."

"Đừng nói nữa, bản cung đã biết rồi." Ninh phi hừ lạnh, "Ta muốn xem thử, Tô Quý phi và con dâu tương lai của ả ta có thể âm ỉ đến mức nào."

Từ xưa đến nay, giữa mẹ chồng nàng dâu có vô vàn vấn đề, huống chi là một sủng phi xuất thân từ thương hộ, còn một một người là thiên kim của thư hương thế gia.

Cứ chờ đó, sau này ắt hẳn có chuyện hay để xem.

Trên đường xuất cung, Cửu Châu ngồi trong kiệu, từ xa nhìn thấy một đứa bé dẫn theo vài tiểu thái giám đi về phía bên này.

Đứa nhóc mặc áo gấm, trên quần áo không có ký hiệu của hoàng tộc, cầm khế hát lên, trông có vẻ kiêu ngạo.

Cậu nhóc nhìn Cửu Châu đang ngồi trên kiệu, "Người là ai?"

Cửu Châu cúi đầu nhìn cậu nhóc, nghiêm túc giải thích, "Khi người hỏi tên người khác, trước hết phải tự giới thiệu tên mình."

Vẫn còn là con nít, không biết lễ phép nhưng vẫn còn cứu được.

"Ta là con nít, hơn nữa còn là em họ của Tề vương." Cậu nhóc ngửa đầu lên, chờ Cửu Châu chủ động, "Người phải nhường ta."

Ngay cả các nương nương trong cung đều khách sáo với cậu nhóc.

Bình thường khi các quý nữ, thiên kim gặp cậu, bọn họ sẽ luôn chủ động chào hỏi cậu.

Cửu Châu thu lại tầm mắt, chẳng thèm đoái hoài đến cậu ta.

Thằng nhóc này hung hăng là thế chắc chắn do chiều quá sinh hư.

"Thỉnh an cô cô." Thái giám đi sau lưng cậu ta nhận ra nữ quan ở Minh Nguyệt cung, sợ hãi tới nỗi biến sắc, vội vàng khom người hành lễ, "Trịnh công tử tuổi còn nhỏ, có vài lời không thỏa đáng, mong cô cô thứ lỗi."

Nữ quan của Minh Nguyệt cung mỉm cười, "Ta chỉ theo lệnh của nương nương đưa Minh tiểu thư xuất cung hồi phủ, không dám nhận cái lễ này của công công đâu."

Tiểu thư Minh gia?

Đầu gối tiểu thái giám như mềm nhũn đi, quỳ hẳn xuống đất.

Tin tức bệ hạ để Thượng thư ở Lễ bộ tự mình mai mối, quyết định tiểu thư Minh gia làm Thần vương phi đã sớm truyền đi khắp hậu cung.

Cho hẳn mười lá gan cũng không dám đắc tội với Thần vương phi tương tai.

Cửu Châu ngơ ngác, đang yên đang lành sao lại quỳ xuống rồi?

Thằng nhóc kia lại không hề biết thái giám đi cùng cậu đã sợ mất mật, cậu ta nhìn trâm phượng trên đầu Cửu Châu, "Cây trâm trên đầu người đẹp thật."

Trước kia, chỉ cần cậu ta mở miệng nói thế thì đối phương sẽ tặng món đồ đó cho cậu ta ngay.

"Ồ." Cửu Châu sờ sờ trâm phượng, gật đầu, "Ta cũng thấy thế."

Cậu nhóc nhìn Cửu Châu.

Rồi sao nữa?

Cửu Châu nhìn cậu nhóc.

Sao, còn muốn nàng khen cậu ta có mắt thẩm mỹ à?

"Tiểu công tử." Thái giám đang quỳ trên mặt đất nhẹ nhàng kéo vạt áo cậu ta, "Vị này là tiểu thư Minh gia, là vị hôn thê của Thần vương điện hạ."

Không thể đắc tội được đâu.

Trình tiểu công tử kéo vạt áo ra khỏi tay thái giám, lăm bắm, "Hóa ra là người nhà của yêu phi."

Nụ cười trên mặt nhóm cung nhân Minh Nguyệt cung không hề tắt, tựa như bọn họ chưa hề nghe thấy câu này, vậy mà đám tiểu thái giám đã sợ đến mặt mày trắng bệch, toàn thân phát run.

Yêu phi?

Cửu Châu nghi ngờ nhìn sang nữ quan Minh Nguyệt cung, đối phương khẽ gật đầu với nàng.

Bấy giờ nàng mới hiểu ra, yêu phi mà cậu ta nói chính là Tô Quý phi nương nương.

"Minh tiểu thư, lời của trẻ con xin người chớ để trong lòng." Nữ quan Minh Nguyệt cung thấy Cửu Châu nhú mày thì nhún gối thi lễ với nàng, "Nương nương cũng sẽ không đo với trẻ con."

"Nương nương thiện tâm độ lượng, nhưng không có nghĩa người khác có quyền đi nói lung tung." Cửu Châu nhìn bàn tay đang ngứa ngáy của mình, nếu đang ở Lăng Châu thì thẳng nhóc ngỗ nghịch nói năng vô lễ này đã bị đánh từ đời nào rồi.

Thiện tâm?

Độ lượng?

Mấy tên thái giám đang quỳ dưới đất cứ ngỡ lỗ tai của mình có vấn đề, Minh tiểu thư đang nói chuyện quỷ quái gì thế này?

"Trẻ con không hiểu chuyện, hơn nữa là do ngày thường không lo chăm chỉ học hành." Cửu Châu tự nhận mình là người giảng đạo lý, trẻ con phạm lỗi, nàng không tiện đánh đòn, vậy thì tìm người nhà của thằng nhóc, "Các người vừa nói tiểu công tử đây là em họ của Tề vương điện hạ?"

Xử lý mấy chuyện nhỏ nhặt thế này, báo với người lớn trong nhà thì không sai đi đâu được.

Nhưng Tề vương điện hạ là vị hoàng tử nào thế? Mà thôi cho qua, chuyện này không quan trọng.

"Cô cô, chỉ bằng mời người đưa tiểu công tử về chỗ Tề vương điện hạ, để điện hạ dạy dỗ cậu nhóc." Cửu Châu nghĩ nghĩ, lại bổ sung thêm, "Tề vương điện hạ ôn tồn lễ độ, nhất định có thể uốn nắn không để tiểu công tử nói sai thêm."

Tề vương tròn méo thế nào nàng không rõ, nhưng khen vài câu tốt tính vẫn tốt hơn.

"Vâng." Nữ quan mỉm cười, "Nô tỳ tuân mệnh."

Nhìn cậu nhóc ngỗ nghịch ử rữ cúi đầu bị đưa đi, Cửu Châu khẽ hừ một tiếng, thằng nhóc này mới bao tuổi, hiểu phụ nữ cái gì.

Quý phi nương nương rõ ràng là tiên nữ.

Chưa đến hai ngày, tin tức tiểu thư Minh gia có hôn ước với Thần vương đã truyền đi khắp kinh thành.

"Chúng ta đều biết tính tình Minh đại nhân, ngài không cần khó xử như thế."

"Con gái đã gả như chén nước đổ đi.

Minh đại nhân à, ngài nghĩ thoáng chút, nghĩ thoáng chút nào."

Minh Kính Châu bỏ ngoài tai lời an ủi của các quan văn, sầm mặt bước vào xe ngựa.

Nói nghe nhẹ nhàng thật, người gả đâu phải con gái nhà bọn họ, đây đâu phải là chuyện bảo nghĩ thoáng là nghĩ thoáng được?

Con gái thì sao, con gái thì không đau lòng hả?

Thân cha già đang râu thúi ruột, Minh Kính Châu nhìn các đồng liêu bình thường khá thân thiết, bỗng dưng cảm thấy bây giờ bọn họ thật chướng mắt.

Về đến nhà, ông nhìn cô con gái ngoan ngoãn đáng yêu xinh đẹp của mình, suýt nữa đã chua xót rơi lệ.

Thẩm thị bắt gặp ánh mắt của ông, bà biết ngay ông vẫn chưa chấp nhận được chuyện con gái mình sắp phải gả cho Thần vương.

Bà vừa an ủi ông, vừa gọi cháu trai đến dẫn Cửu Châu ra ngoài đi dạo một lát.

Mấy hôm nay bà luôn có cảm giác lo được lo mất, thậm chí không dám để con gái ra ngoài.

Tựa như chỉ cần bước ra khỏi cửa, con gái của bà sẽ biến mất không thể tìm về được.

Cửu Châu rất ngoan, không hề ra khỏi cửa, con bé luôn ở trong phủ với bà, chưa bao giờ đòi ra ngoài.

Nhưng bệ hạ đã quyết tâm muốn con gái bà làm Thần vương phi, bà là mẹ, đành ép bản thân học cách buông tay.

Bà không muốn vì tình yêu bao bọc bởi sự áy náy này mà giam cầm con gái mình, đây không phải là yêu, mà là hại.

"Con không thích ra ngoài, con muốn ở nhà với mẹ cơ." Cửu Châu nhẹ nhàng nắm c.h.ặ.t t.a.y Thẩm thị, đôi mắt kia còn sáng hơn cả bầu trời đầy sao.

"Mẹ và cha con có chuyện phải làm, con và anh ra ngoài mua cho mẹ vài hộp son phấn đi." Thẩm thị cười, giúp nàng chỉnh lại lụa choàng, "Đi đi, tối nay mẹ sẽ bảo nhà bếp làm món con thích nhất."

"Con đi nhanh rồi về ngay." Cửu Châu dùng sức nắm c.h.ặ.t t.a.y Thẩm thị rồi đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Thẩm thị bất giác đứng dậy theo nàng, tiến lên vài bước, nhưng rồi vẫn phải ép bản thân phải dừng lại.

"Mẹ." Cửu Châu chạy ra tới cửa lại ngoái đầu, cười híp mắt nhìn Thẩm thị, "Tối nay con muốn ăn cà tím dồn thịt, mẹ đừng quên nhé."

Ngay khoảnh khắc con gái quay đầu lại cười, lòng Thẩm thị trở nên bình lặng.

Con của bà vẫn ở đây.

Con bé giống hệt mấy đứa nhỏ bình thường, đi ra ngoài vẫn không quên nhõng nhẽo với người nhà, đòi hỏi tối nay ăn gì..

Chương 4: Chương 4

"Muội muội, trên đường này có rất nhiều cửa hàng son phấn trang sức, con gái bình thường rất thích đến đây lắm." Minh Tôn Phủ vén rèm lên, để Cửu Châu nhìn rõ cảnh trên đường hơn.

Cửu Châu thò đầu ra, thấy trên đường có rất nhiều cô nương trẻ tuổi tụ năm tụ ba, thỉnh thoảng lại thì thầm trêu nhau vài câu, trâm hoa trên đầu lắc lư theo động tác của họ.

Những chàng trai nom có vẻ là thư sinh chấp tay với các cô gái từ xa, cử chỉ nhẹ nhàng.

Lúc cỗ xe ngựa chạy qua, nhóm hạ nhân đi cùng im lặng cúi đầu, không có ai bày ra thái độ khinh miệt.

Nha sai ăn bận sạch sẽ, bên eo treo thanh đao đang đi đường tuần tra, hễ gặp người quen là cười đùa đôi câu, thuận tay đỡ một đứa bé vừa té xuống đất.

Đứa bé định há mồm khóc, nhưng nhìn thấy thanh đao treo bên hông của nha sai thì chợt nín bật, duỗi bàn tay dính bẩn cần thận sờ soạng chuôi đao.

Nha sai giả vờ không nhìn thấy hành động của đứa bé, trả cậu nhóc lại cho một người luôn miệng nói cảm ơn rồi hòa vào đám đông.

"Đến cửa hàng son phấn rồi."

Cửu Châu hoàn hồn, "Đến rồi ư?"

"Đến rồi." Minh Tồn Phủ bước xuống xe ngựa, vươn tay ra với Cửu Châu, "Nào, xuống thôi."

Cửu Châu xoay người bước ra cửa xe ngựa, đang định đưa tay thì bỗng nghe thấy tiếng vó ngựa.

Nàng nghiêng đầu nhìn sang, trông thấy một công tử anh tuấn mặc áo bào tím đang cưỡi trên lưng ngựa, tuấn mã trắng muốt, áo tím tung bay, như một chùm sắc kỳ ảo chiếu vào đường phố tĩnh lặng nơi đây.

Ngựa đi rất chậm, công tử áo tím phô ra dáng vẻ nhàn nhã, tựa như mọi thứ trên đời này không có gì lọt vào mắt hắn.

"Muội muội, muội đang nhìn gì thế?" Minh Tồn Phủ nhìn theo ánh mắt của nàng, trông thấy một tiệm may, "Muội thích quần áo hả?"

Công tử áo tím cưỡi ngựa trắng đã đi vào con ngõ bên cạnh, Cửu Châu thu hồi tầm mắt, "Ca ca, muội đang ngắm cảnh."

Cảnh ư?

Minh Tồn Phủ sững sờ, ngay sau đó lại thấy đau lòng.

Những năm tháng qua em họ luôn được nuôi dưỡng ở nơi sơn dã, vì thế con bé mới cảm thấy một con đường bình thường ở kinh thành cũng là "cảnh".

Sờ vào tiền trong túi, hắn cắn răng nói, "Đi nào, ca ca dẫn muội đi chọn quần áo, thích cái gì thì mua cái đó."

Nhà bọn họ quản rất nghiêm, tiền tiêu vật hàng tháng từ trước đến nay chưa bao giờ dư dả, chút tiền để dành được này đã hao phí không ít tâm tư của hắn.

Trong nhà lại chỉ có một cô em gái, hấn thân là anh họ, đương nhiên cũng nên hào phóng.

"Vâng." Cửu Châu gật đầu, nhảy từ trên xe ngựa xuống.

Minh Tồn Phủ nhìn bàn tay trống trơn, rồi lại nhìn cô em họ vui vẻ đi vào cửa hàng sơn phấn, hấn trộm nhìn quanh, thầm than một tiếng.

Không sao hết, chỉ cần không có người nhìn thấy thì không lo bị mất mặt.

Hai huynh muội vừa vào cửa, lập tức có người tiến lên bắt chuyện với Minh Tồn Phủ.

"Minh huynh." Đây là lần đầu tiên Châu Thư Thành nhìn thấy Minh Tồn Phủ dẫn riêng một người con gái ra ngoài, hấn ta thì lễ với người trước mặt, "Hôm nay Lâm huynh thiết đãi yến tiệc tại biệt uyển, sao Minh huynh vẫn chưa đi?"

"Chu huynh." Minh Tồn Phủ đáp lễ, "Dạo gần đây trong nhà có chuyện nên không có thời gian, xin nhờ Chu huynh tạ lỗi với Lâm Huynh giúp ta."

Châu Thư Thành nghĩ một lúc là rõ ngay.

Gần đây phụ thân của Minh Tồn Phủ đã nhận hoàng mệnh xuống phía nam tuần tra, người nhà sợ hấn bỏ bê việc học nên đã giao hấn cho Minh Kính Châu dạy dỗ.

Chuyện hôn sự giữa con gái của Minh Kính Châu và Thần vương đã được truyền khắp nơi, khó trách mấy hôm nay Minh Tồn Phủ không bước chân ra khỏi nhà.

"Vị cô nương này..."

"Đây là xá muội của ta." Minh Tồn Phủ mỉm cười, "Con bé vừa mới trở về kinh thành, ta là đường ca, dĩ nhiên phải quan tâm muội ấy nhiều hơn."

Châu Thư Thành cười đáp lại, xoay người thi lễ với Minh Cửu Châu, "Chào Minh cô nương."

Ba huynh đệ Minh gia vô cùng thân thiết, năm ấy lão Đại của Minh gia bị kẻ gian hãm hại, lão Nhị và lão Tam thà liên lụy ngồi tù chứ không muốn bỏ mặc huynh trưởng.

Trước lợi ích sinh tử mà bọn họ vẫn giữ được tình nghĩa huynh đệ, chuyện này hơn hẳn rất nhiều gia tộc khác.

Nhưng số đúng là không may, chẳng dễ gì có được một cô con gái, thế mà lại sắp phải gả cho Thần vương.

Cửu Châu cảm thấy ánh mắt nhìn mình của vị Chu công tử này có gì đó không đúng, giống như hắn ta đang nhìn một con thỏ bị trúng tên, sắp bị người ta lột da đem đi nướng.

"Quý nhân đi thông thả."

Nghe thấy động tĩnh, Cửu Châu ngẩng đầu nhìn lên trên lầu, vừa hay chạm vào ánh mắt của cô gái đang đi xuống.

Cô gái kia ngẩn ra, thấy Cửu Châu nhìn mình cười thì nàng ta nhếch môi cười đáp lại.

"Ca ca, muội đã chọn xong rồi." Cô gái kia đi đến bên cạnh Châu Thư Thành, chào huynh muội Minh gia, "Chào Minh công tử, Minh cô nương."

Đây đây, lại là ánh mắt nhìn con thỏ sắp lên giá nướng.

Chờ huynh muội Chu gia rời khỏi, Cửu Châu mới thỏ thẻ hỏi Minh Tồn Phủ, "Ca ca à, có phải toàn kinh thành đều biết lúc

trước muội nghèo lắm đúng không?"

Nếu không sao lại nhìn nàng bằng ánh mắt ấy.

Minh Tôn Phủ, "..."

Không phải đâu, bọn họ chỉ đang thương xót vì đối tượng mà muội sắp lấy không bình thường thôi.

"Ây." Minh Cửu Châu cảm khái, nếu nàng gặp được mấy người kinh thành tốt bụng này sớm tí thì tốt rồi, nhất định bọn họ sẽ chịu quyên góp cho đạo quán chút tiền nhang đèn.

Chọn vài hộp son phấn thịnh hành nhất hiện nay, Cửu Châu đi theo sau Minh Tôn Phủ mua quần áo.

Kinh thành phồn hoa, vải may quần áo cũng rất được coi trọng.

Thấy khách trong cửa hàng đa phần là phụ nữ, Minh Tôn Phủ bèn đi ra sau uống trà, để nha hoàn Xuân Phân hầu nàng thử đồ.

Tiệm quần áo mà các nhà quan lại quyền quý thường lui tới đều sắp xếp nơi nghỉ ngơi cho khách nam, có thể để khách nam kiên nhẫn chờ đợi, khiến khách nữ an tâm chọn đồ.

"Dáng người cô nương đẹp nên mặc gì cũng đẹp." Cô hầu bàn nói chuyện như lười nở hoa, mỗi lần Cửu Châu thử một bộ, nàng ta luôn có thể thốt lên những lời khen khác nhau.

"Nếu bộ này phối hợp với bộ trâm cài kiểu mới nhất, kiểu gì cô nương cũng trở thành tiên nữ trên cung trăng, hạ xuống trần gian." Nữ hầu bàn giúp Cửu Châu sửa lại váy, "Lầu ba có bán trang sức, nếu cô nương thích thì có thể lên xem qua."

"Tiểu thư, hôm nay Lục công tử trả tiền, người phải mua nhiều vào." Xuân Phân cười nhỏ giọng nói bên tai Cửu Châu, "Lúc trước khi Tam công tử ở kinh thành, Lục công tử đều để Tam

công tử trả tiền thay, người phải tiêu lại tiền giúp Tam công tử đó."

Dựa theo bối phận của ba gia đình mà sắp xếp thì Minh Tôn Phủ đứng hàng thứ sáu, ca ca ruột của Cửu Châu là Minh Ký Viễn đứng hàng thứ ba.

Hai huynh muội tuy chưa gặp nhau, nhưng Cửu Châu đã nghe cha mẹ kể rất nhiều chuyện về ông anh nhà mình.

"Có quá đáng lắm không?" Tuy ngoài miệng nói thế nhưng Cửu Châu đã thành thật bước đi lên lầu.

Chẳng có mấy người em gái lại thấy áy náy khi tiêu tiền của anh mình cả.

Nụ cười của nữ hầu bàn càng thêm tươi roi rói, có hầu bàn nào mà ghét khách hàng mua nhiều đâu?

Nào là vòng triền chi, trâm chu nhiêm, tràng hạt bằng ngọc, nếu không có người thưởng thức há chẳng phải cô đơn lắm sao?

"Sao gần đây tiệm của các người toàn mấy món tầm thường thế hả? Gì mà cảnh vàng quán hoa, hồng châu đôi mỗi, đúng là tầm thường không chịu được mà!"

Cửu Châu cúi đầu nhìn cây trâm hình cảnh vàng quán hoa trong tay, nàng thấy nó rất xinh, bèn yên lặng quay đầu nhìn chàng trai trẻ đang nói chuyện.

"Chỉ có cái vòng phỉ thúy này là tạm được."

Ngay từ đầu Cửu Châu đã không chấm cái vòng phỉ thúy ấy, "..."

"Bẩm công tử, đây đều là những mẫu thịnh hành nhất hiện nay." Hầu bàn cười giải thích, "Nếu công tử không thích, chúng tôi sẽ cho ngài xem mẫu khác."

"Đâu ra mà thịnh hành nhất hiện nay, chẳng qua là gần đây có quý nhân nào đó ở trong cung thích những mẫu này, nên người kinh thành bắt chước theo." Chàng trai cười khẩy, giọng nói nhuốm vẻ khinh miệt, hắn ta chọn đại vài thứ, "Lấy mấy món này thôi, mấy cái khác không cần."

"Cô nương." Nữ hầu bàn giả vờ không nghe thấy mấy lời này, nhỏ giọng hỏi Cửu Châu, "Người có muốn thử không?"

"Được." Cửu Châu đưa cây trâm trong tay cho nữ hầu bàn, cầm gương đồng lên soi.

Tóc nàng vừa dày lại vừa đen, cây trâm như nửa ẩn trong búi tóc, chẳng những không tầm thường thô tục, ngược lại còn như những vì sao vô tình rơi lên tóc nàng.

Chương 5: Chương 5

Vị công tử trẻ nhận hộp trang sức từ hầu bàn, định quay người rời khỏi thì bất chợt nhìn thấy Cửu Châu đang soi gương, "Cái món tục..."

Hả?!

Ớ...!

Hình như không tục lắm nhỉ.

"Đẹp đấy." Cửu Châu sờ sờ cây trâm trên đầu, "Ta rất thích."

Nàng vừa dứt lời thì thấy vị công tử vừa chê cây trâm này tầm thường đang nhìn mình chăm chăm, Cửu Châu mở to đôi mắt.

Sao, mình thấy tầm thường rồi không cho người khác mua ư?

"Cô nương có mắt chọn quá, cây trâm này cài lên tóc trông như cành quế trên cung trăng, như hoa quỳnh bên Dao trì." Công tử trẻ tuổi hồi hồn, khẽ ho một tiếng, thì lễ với Cửu Châu.

Cửu Châu, "..."

Nói cứ như thế vừa nãy nàng không nghe hẳn ta đã nói gì vậy.

Hèn gì trước khi đến kinh thành, hai vị sư phụ cứ luôn miệng dặn nàng rằng trong kinh có vài người lòng dạ thâm sâu, không được tỏ ra thân thiết với những người mới quen.

"Tại hạ là thế tử Bình Viễn Hầu phủ, Trịnh Vọng Nam, chẳng hay cô nương là thiên kim nhà nào?" Chàng trai thấy Cửu Châu không có phản ứng gì thì tiến lên thêm một bước.

Bình Viễn Hầu phủ, Trịnh...!

Chẳng phải là người nhà của thằng nhóc mắng Quý phi nương nương là yêu phi đó sao?

Cửu Châu đứng dậy, "Tại hạ là người thích những thứ tầm thường, xin lỗi vì đã làm phiền, cáo từ."

Ngay cả con nít còn không dạy dỗ đàng hoàng, vậy chắc chắn đầu óc người nhà cũng nhiều ít có vấn đề.

Nàng phải tránh xa ra, ai biết bệnh nào có bị lây không chứ.

Nhìn bóng dáng thiếu nữ vội vàng rời đi, Trịnh Vọng Nam lại nhận ra dáng vẻ chạy trốn c.h.ết của nàng.

Hắn ta quay lại nhìn người hầu bên cạnh mình, "Bổn thế tử xấu lắm ư?"

"Thế tử ngài phong thái đường đường, mặt như quan ngọc."

Trịnh Vọng Nam nhìn hầu bàn trước mặt, "Lấy cho ta cây trầm mà vị cô nương vừa nãy đã thử, ta cũng muốn mua một cái."

"Công tử." Người hầu đi theo nhỏ giọng nhắc nhở hắn, "Không phải người chê nó tầm thường ư?"

"Người chưa từng nghe câu này à?" Trịnh Vọng Nam nhú mày, sắc mặt thêm khó đoán.

"Câu gì?"

"Đàn ông đều giỏi thay đổi."

"Thật sao?" Một giọng nói lười nhác vang lên, "Thay đổi thử ta xem nào."

Trịnh Vọng Nam nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, bàn tay cầm hộp trang sức suýt nữa đã xụi lơ, bất giác nhìn sang phòng kín bên cạnh.

Vì sao không có ai nói với hắn là vị này trốn trong phòng?

"Vừa nãy ta nghe người có ý phê bình sở thích của quý nhân trong cung." Công tử mặc áo bào tím vuốt ve roi ngựa trong tay, nhàn nhã ngồi xuống ghế, "Chẳng hay sở thích của vị quý nhân nào lại khiến Trịnh thế tử bất mãn đến thế?"

"Không biết điện hạ ở đây, vi thần thất lễ." Trịnh Vọng Nam hành lễ.

"Ừ." Chàng trai áo tím gật đầu, "Không trách được người, chỉ trách ta không nên ở đây."

Đáng tiếc hôm nay tâm trạng ta không tốt, không chịu nổi người khác nói tầm thường gì gì đó."

Chàng trai mặc áo tím quăng roi ngựa lên bàn, "Nhà người tên đầy đủ là gì nhỉ?"

Trịnh Vọng Nam cắn chặt răng, hắn ta là biểu đệ của Tề vương, là trưởng tử của Bình Viễn Hầu, Thần vương sao lại không biết tên của hắn ta, hỏi tên chẳng qua là muốn nhục nhã hắn ta mà thôi.

"Thôi." Chàng trai mặc áo tím đứng dậy, "Dù người có nói tên ra thì bốn vương cũng không nhớ nổi."

Nói xong, hắn nhìn bả vai Trịnh Vọng Nam đang run nhè nhẹ, bỗng bật cười thành tiếng, "Đừng sợ, từ trước đến nay bốn vương luôn rất khoan dung với những người tầm thường."

Trịnh Vọng Nam càng run mạnh hơn.

Những người "được" người "khoan dung" lúc trước, bây giờ đang vác đá ở ngoại ô kia kìa.

Người tưởng ta sẽ tin mấy chuyện ma quỷ của người à?.

Dù rằng gặp phải người nhà họ Trịnh nào bị hỏng nhưng Cửu Châu vẫn vui vẻ mua quần áo trang sức, chỉ có điều, đến khi Lục ca thanh toán, bàn tay huynh ấy cứ run run.

"Muội muội nè." Minh Tôn Phủ sờ túi tiền đã vơi đi một nửa, nói với Cửu Châu, "Muội lên xe ngựa trước đợi huynh nhé, huynh đến cửa hàng sách đối diện mua vài cuốn sách đã."

"Vâng." Cửu Châu vuốt ve cây trâm cài bên tóc mai mà mình vừa mua, vui vẻ gật đầu.

Nhìn nụ cười hiện trên gương mặt muội muội, Minh Tôn Phủ bắt đầu tự kiểm điểm bản thân, có phải hấn quá keo kiệt rồi không, muội muội vui vẻ là tốt, cố gì hấn phải xót bạc.

"Huynh sẽ trở lại nhanh thôi." Minh Tôn Phủ dặn dò Xuân Phân, "Chăm sóc tiểu thư cho tốt."

"Ca ca yên tâm, muội sẽ ngoan ngoãn ngồi trên xe chờ huynh." Cửu Châu vẫy tay, "Huynh cứ yên tâm mà lựa sách."

"Thế huynh đi một lát rồi về ngay."

Xe ngựa dừng ở bên ngoài tiệm may, Cửu Châu vừa đi đến cạnh xe, bỗng nhiên nghe thấy có tiếng con gái thét lên.

"Trùng, có trùng."

"Nó rơi lên quần áo của ta, mau bắt nó đi!"

Cửu Châu thấy cô gái kia sợ đến mặt mày trắng bệch, tay vung loạn xạ, nàng bèn bước nhanh về phía trước, bắt lấy con côn trùng trên ống tay áo của cô gái kia.

"Cô nương đừng sợ, chỉ là một con dế thôi." Cửu Châu giấu con dế ra sau lưng, không để cô gái nhìn thấy, tránh nàng ấy lại sợ thêm.

"Cám ơn cô." Vẻ mặt hoảng sợ của cô gái kia dần biến mất, sau khi cảm ơn Cửu Châu, nàng ta vội vàng bước lên xe ngựa của mình.

"Tiểu nha đầu, đó là Thường Thắng tướng quân của ta đấy."

Cửu Châu quay đầu nhìn về cửa tiệm may, công tử mặc áo tím mà nàng vừa thấy ban nãy cầm lồng dế trong tay, cười híp mắt nhìn nàng.

"Của huynh à?"

"Đúng vậy." Công tử áo tím xòe bàn tay ra, "Hừ, cái thứ phản chủ này thì phải giao cho chủ nhân ta đây xử lý."

"À." Cửu Châu chạy bước nhỏ đến trước mặt hắn, đặt con dế lên lòng bàn tay trắng trẻo của người này.

Nhưng nàng lại thấy "Thường Thắng tướng quân" cục cựa vài cái đầy khó khăn trong lòng bàn tay của vị công tử áo tím, sau đó nằm đờ ra.

"Ơ..." Cửu Châu yên lặng lùi về sau vài bước, len lén quan sát vẻ mặt của công tử mặc áo tím kia, rồi lại lùi về sau một bước nữa, "Có lẽ vừa nãy ta không để ý, nên lỡ dùng lực hơi mạnh xíu."

Vì để nhấn mạnh tính chân thực cho lời nói của mình, nàng giơ ngón cái và ngón trỏ lên tạo ra một khoảng cách nhỏ bằng móng tay, "Chỉ có một chút xíu như này thôi."

ngôn tình hoàn

Công tử áo tím khẽ nhíu mày, đặt xác của "Thường Thắng tướng quân" vào lồng đế, người hầu đi sau hẩn vội vàng nhận lấy chiếc lồng, một người khác đưa khăn gấm sạch cho hẩn.

Cửu Châu thấy đối phương ung dung lau tay, nàng bèn mò túi tiền, móc ra một nén bạc vụn.

Ngẫm nghĩ thấy nén bạc này hơi lớn, thế là nàng bỏ lại vào túi rồi tiếp tục lục tìm, cuối cùng nàng cũng tìm được một nén bạc nhỏ hơn.

Cửu Châu vội bước nhanh đến nhét bạc vào lòng bàn tay của công tử áo tím, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất cách xa hẩn mấy bước.

"Nén bạc to đấy." Hai ngón tay vân vê nén bạc còn nhỏ hơn cả móng tay, công tử áo tím cảm thán, "Cô nương thật hào phóng."

Cửu Châu cũng tiếc bạc lắm, nhưng ai bảo nàng đi ra ngoài lại không mang theo tiền xu.

"Chỉ là chút lòng thành thôi." Cố nén cơn xót, Cửu Châu quay đầu không nhìn nén bạc trên đầu ngón tay của đối phương nữa, "Đây là phí mai táng cho con đế này."

Bàn tay cầm lồng đế của người hầu đi cạnh công tử áo tím khẽ run lên, nhưng hẩn ta là người hầu tận tâm của vương phủ, tuyệt đối không thể để lộ biểu cảm trước khi chủ tử mở miệng.

"Được rồi." Công tử áo tím tiện tay nhét bạc vụn vào bên hông, "Theo ý của cô nương, ta nhất định sẽ tổ chức một lễ tang thật long trọng cho Thường Thắng tướng quân."

"Chuyện đó..." Cửu Châu nhún gối hành lễ tạ lỗi với công tử áo tím, "Xin lỗi huynh."

Tuy không cố ý, nhưng con đé này quả thật đã bị nàng bất cẩn bóp chết.

Chỉ trách nàng ít trải đời, không biết người ở kinh thành nuôi đé làm thú cưng.

"Thôi." Công tử áo tím quay người nhảy lên ngựa, nhận lấy roi ngựa từ tay người hầu, "Dẫu gì cũng là món đồ chơi dễ chết."

Hắn vung roi ngựa toan rời đi, bỗng nhiên quay đầu lại nhìn cây trâm Kim chi triển hoa bên tóc mai của Cửu Châu, "Người là cô nương nhà nào? Sao trước đây ta chưa từng gặp?"

Cửu Châu hấp háy đôi mắt nhìn công tử áo tím, di di bàn chân, lùi đến cạnh xe ngựa nhà mình.

Chương 6: Chương 6

Con trai trong kinh đô bị gì thế nhỉ, nói chuyện một hồi là lại quay sang hỏi tên họ của con gái nhà người ta.

Để ý thấy động tác này của nàng, công tử áo tím chặc một tiếng.

Cô nương này là con cái nhà ai mà ngây thơ thế này.

Đợi sau này được gả đi, không phải sẽ bị nhà chồng ăn h.i.ếp biến thành bánh bao ư?

Cửu Châu thấy công tử áo tím cũng dùng ánh mắt "thỏ sắp bị đem đi nướng" nhìn mình, sau đó vung roi rời đi, cuối cùng nàng cũng xác nhận được một chuyện.

Vấn đề không nằm ở nàng, mà chính là mọi người ở kinh thành này.

"Muội muội." Minh Tôn Phủ ôm vài cuốn sách đi tới, "Đi thôi, chúng ta về nhà nào."

"Vâng."

Ngồi lên xe ngựa, Cửu Châu đau lòng che túi tiền lại, "Lục ca, vừa nãy muội bất cẩn bóp c.h.ế.t để của người ta, phải bồi thường phí mai táng."

"Để gì?" Minh Tôn Phủ biết vài thiếu gia ăn chơi trong kinh thành thích nuôi đế, lấy chọi đế làm niềm vui.

"Chủ nhân gọi nó là Thường Thắng tướng quân."

"Cái gì?" Minh Tôn Phủ đang lười biếng bồng chốc ngồi bật dậy,
"Thường Thắng tướng quân ư?"

Toàn bộ kinh thành này, ngoại trừ Thần vương hoang đường kia
ra thì còn ai dám đặt tên kiểu này cho đế?

"Bồi...!bồi thường bao nhiêu?" Hắc đánh cái *ực* xuống cổ họng
khô khan.

"Bồi thường một nén bạc to thế này này." Cửu Châu duỗi ngón út
ra, nhín ra khoảng cách bằng một nửa móng tay.

Minh Tôn Phủ thở phào nhẹ nhõm, rẻ như thế thì chắc chắn
không phải Thường Thắng tướng quân rồi.

Giang hồ đồn rằng Thần vương bỏ ra gần cả trăm lượng vàng để
mua một con đế, còn đặt cho nó cái tên Thường Thắng tướng
quân.

Nếu đây thật sự là đế của vị điện hạ này, chút bạc ít ỏi trên người
muội muội hắc có lẽ chỉ đủ để mai táng mấy cái chân đế mà
thôi.

Mấy ngày sau đó, Cửu Châu đang ở nhà uống trà cùng mẹ thì
thấy cha sầm mặt bước vào cửa.

"Có chuyện gì thế?" Thẩm thị thuận miệng hỏi một câu.

"Chút việc lật vật trong triều thôi." Minh Kính Châu cố gượng
cười, cầm chén trà trước mặt Thẩm thị lên uống vài hớp, "Hôm
nay trên triều có người dâng tấu muốn bệ hạ lập thái tử, Hoài
vương và Tề vương được lòng mọi người nhất."

"Ý bệ hạ thế nào?" Thẩm thị cầm một miếng bánh đưa tới trước
mặt Minh Kính Châu.

"Bệ hạ giận lắm." Minh Kính Châu ngồi bên bàn, uống hết trà rồi ăn bánh ngọt, quay đầu nhìn con gái.

Cửu Châu khó hiểu nhìn ông.

"Hầy." Minh Kính Châu thở dài.

Vương gia nào cũng có người tiến cử, chỉ có mỗi vị hôn phu của con gái ông, quan văn thì ghét, võ tướng thì chê, không một ai tiến cử hẳn.

"Sao thế cha?" Cửu Châu đưa tay vỗ nhẹ lên lưng Minh Kính Châu, "Có phải bệ hạ cũng không hài lòng vị vương gia mà cha tiến cử không?"

Minh Kính Châu yên lặng lắc đầu, nếu chỉ có thế thì ông cũng sẽ không thở dài.

"Không phải cha mẹ nói hiện nay bệ hạ chỉ mới năm mươi một tuổi thôi ư?" Cửu Châu không hiểu tại sao triều thần lại sốt sắng để hoàng đế lập thái tử đến vậy, chuyện này có khác gì mấy nhà bình thường chỉ vào trưởng bối đang sống khỏe mạnh rồi nói, ta thấy ông sớm muộn gì cũng chết, thế thì sớm mà chia gia tài cho xong đi.

Minh Kính Châu gật đầu.

"Bệ hạ tinh thần khỏe mạnh, có giang sơn làm bạn, được con dân quý thuận, ngay cả binh quyền cũng nằm trong tay ngài ấy mà." Cửu Châu khó hiểu nhìn Minh Kính Châu, "Lập thái tử sớm như thế thì có lợi gì cho bệ hạ?"

"Nhưng bây giờ các vị hoàng tử đều đã trưởng thành, bệ hạ lại độc sủng Tô Quý phi, chỉ sợ ngay cả giang sơn cũng sẽ bị hai mẹ con nhà này cướp đi."

"Đều là con trai của bệ hạ, vì sao Thần vương lại không thể..."

Thẩm thị nhét một miếng kẹo xốp giòn vào miệng Cửu Châu, nhỏ giọng dỗ, "Cửu Châu ngoan nào, đừng bàn chuyện triều chính."

Cửu Châu nhai miếng kẹo trong miệng rôm rốp, nói về Hoài vương và Tề vương thì được, sao lại không được nói về Thần vương?

Nghĩ đến chuyện ngay cả một đứa nhóc cũng dám nói Quý phi nương nương là yêu phi, trong lòng Cửu Châu bỗng thấy khó chịu.

Nương nương và Thần vương tốt bụng như thế, vì sao lại bị đám người trong kinh thành xa lánh?

"Thần vương hành xử vô cùng hoang đường." Nhắc đến con rể tương lai, nếp nhăn trên trán Minh Kính Châu lại nhiều thêm mấy đường, "Nghe đâu thế tử của Bình Viễn Hầu chọc hấn không vui, thế là hấn đẩy người ta vào học đường chép sách."

"Chép sách thì có gì sai?" Thẩm thị kinh ngạc, thủ đoạn trừng trị của Thần vương lần này lại ôn hòa hơn khi xưa.

"Để Trịnh Vọng Nam đến lớp vỡ lòng nhi đồng số một."

Khó mà nói được thủ đoạn này có nghiêm khắc hay không, nhưng, tính vũ nhục thì cực mạnh.

"Vậy chắc chắn là do Trịnh Vọng Nam làm chuyện gì đó rất quá đáng, cho nên Thần vương mới làm thế." Cửu Châu nói một cách chắc nịch, "Thần vương dịu dàng tốt bụng, ắt hẳn sẽ không vô duyên vô cớ trừng phạt người khác."

Thẩm thị và Minh Kính Châu đồng loạt nhìn về phía Minh Cửu Châu.

Con gái ơi, rốt cuộc là con có hiểu lắm gì với nhân phẩm của Thần vương thế.

"Cái tên Trịnh Vọng Nam kia, lần trước con và Lục ca ra ngoài đã từng gặp hắn." Cửu Châu kể lại chuyện hôm đó cho cha mẹ nghe, "Hắn ta chế giễu con chọn trâm cài tục tũn đã đành, đằng này còn muốn hỏi con là con gái nhà ai."

"Con đang nghi ngờ..." Nàng sờ cằm ra vẻ cao thâm, lộ ra ánh mắt thông minh, "Hắn ta muốn biết con là con gái nhà ai, rồi dựa vào đó chế giễu cả nhà chúng ta."

"Nói nhảm nhí, đàn ông thì biết cái gì về trang sức." Thẩm thị không muốn nhin, ai bảo hắn ta lại nói xấu con gái mà mình khó khăn lắm mới tìm về được, "Cái loại đàn ông không hiểu chuyện này đúng là nên đưa tới lớp võ lòng nhi đồng."

"Phu nhân à, là lớp số một."

Cũng tức là lớp võ lòng nhỏ tuổi nhất.

"Thế...!chẳng phải tội nhỏ sẽ bị hắn làm ảnh hưởng à?" Bà nhớ đứa con nhà bà con xa của mình cũng đang học lớp võ lòng nhi đồng số một.

Con nhà ai cũng đều quý báu, đừng để bị Trịnh Vọng Nam làm hư.

"Thật ra cũng không cần phải thế..." Minh Kính Châu khẽ ho một tiếng, chuyển sang chủ đề khác, ông quay đầu hỏi Cửu Châu, "Cửu Châu, con nghe bảo Thần vương điện hạ...!dịu dàng lương thiện từ đâu thế?"

Trong kinh thành sao lại có lời đồn không đúng sự thật thế này?

"Đấy không phải là sự thật ư?"

Minh Kính Châu, "..."

Lời đồn này cũng phải cách sự thật mười vạn tám ngàn dặm ấy chứ.

Mà cũng may, chí ít không tới mức chênh lệch đến chân trời góc bể.

Thật ra câu "Thần vương điện hạ dịu dàng tốt bụng" này cũng có một nửa là sự thật.

Ví dụ như bốn chữ "Thần vương điện hạ."

Chương 7: Chương 7

Đêm về khuya, Minh Kính Châu giúp Thẩm thị gỡ trâm cài tóc, "Phu nhân, mấy bữa trước Cửu Châu tiến cung có phải chịu uất ức gì không?"

Thẩm thị lắc đầu, "Tôi thấy con bé quay về vui vẻ lắm nên cũng không hỏi nhiều, chắc là nói chuyện hợp ý với Tô Quý phi."

Quý phi được sủng ái đã nhiều năm, không phải là người dễ sống chung.

Cửu Châu phải gả vào phủ Thần vương là chuyện ván đã đóng thuyền, bà chỉ mong con bé được Quý phi yêu thích.

"Mà chẳng biết con gái mình bị ai đầu độc, nó cứ luôn nói Thần vương là người tốt nhất trên đời..."

"Có lẽ là Tô Quý phi chẳng?" Thẩm thị bước tới bên giường ngồi xuống, khẽ thở dài, "Cửu Châu ngây thơ như thế, Tô Quý phi lại có thể khiến hoàng thượng chuyên sủng một mình bà ấy, chuyện dễ dàng Cửu Châu cũng chỉ cần vài câu."

Nói đến đây, Thẩm thị cau mày, "Thật sự không có cách nào vớt vát từ chỗ bệ hạ hả?"

Minh Kính Châu chỉnh lại chăn, nằm lên giường với Thẩm thị, "Bên Khâm Thiên Giám đã bắt đầu chọn ngày lành tháng tốt rồi, chuyện này không có khả năng xoay chuyển được nữa."

"Nếu không phải trước khi Thần vương và con gái Tôn gia đính hôn lại xuất hiện tin đồn cô ấy cùng Tề vương chèo thuyền du ngoạn bên hồ, thì Cửu Châu nhà chúng ta cũng đã không bị gả cho cái tên hỗn thế ma vương kia." Cha mẹ mà bệnh con thì sẽ không bao giờ nói lý lẽ.

Thẩm thị không nỡ để con gái gả cho Thần vương, bà bắt đầu oán trách con gái Tôn gia.

Biết phu nhân nhà mình nhất thời giận dữ, Minh Kính Châu cũng không nói gì.

Đàn ông thông minh chính là, dù có đồng ý hay không nhưng lúc phu nhân đang trách mắng người thì nhất định không được làm quân tử thích giảng đạo lý, vì cái giá phải trả rất chi là đắt.

Phụ nữ chính là người dạy đàn ông biết cách co duỗi giỏi nhất.

Cửu Châu không biết cha mẹ đã lên giường nằm mà vẫn lo lắng cho hôn sự của mình.

Nàng ghé vào bậc cửa sổ, ngẩng đầu nhìn trời đêm đầy sao, không rõ hai sư phụ của mình bây giờ đang làm gì?

Hai người đang cãi nhau xem ai đi rửa chén, hay là đang ngắm trăng?

Ngày nàng rời đi đã nhờ Lục ca để lại một túi bạc, hai sư phụ chắc hẳn sẽ không thiếu tiền tiêu.

"Tiểu thư." Xuân Phân cầm đèn đứng bên ngoài cửa sổ, khẽ nhắc nhở, "Trời thu về đêm khá lạnh, người mau đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn cùng phu nhân leo núi đó."

"Xuân Phân tử tử đừng lo, leo núi chỉ là chuyện nhỏ." Cửu Châu đắc ý hát cảm, "Đừng nói là leo núi, dù có leo cây cũng không hề gì."

Đạo quán của nàng ngụ tại rừng sâu núi thẳm, bình thường những lúc rảnh rỗi không làm gì mà lại lười đọc sách, nàng sẽ lén leo lên đỉnh núi, hết ngắm mặt trời mọc rồi lại ngắm mặt trời lặn, lắng nghe tiếng chim hót bên tai.

"Nô tỳ biết leo núi sẽ không làm khó được tiểu thư." Xuân Phân cười giải thích, "Ngủ sớm tinh thần mới tốt, ngày mai leo núi người sẽ gặp những cô nương khác.

Lần đầu tiên tiểu thư gặp các quý nữ khác, diện mạo khí sắc nhất định không thể thua họ."

Cửu Châu vuốt ve mặt mình, người kinh thành có lòng cầu tiến cao quá, leo núi thôi mà phải chú ý nhiều đến thế.

"Xuân Phân tử tử, so tới so lui đâu có gì vui." Hít mũi một cái, Cửu Châu kéo áo choàng khoác trên người lên cao một xít, ban đêm có hơi lạnh.

Xuân Phân bật cười, nàng ta đặt đèn lồng xuống, đưa tay giúp Cửu Châu chỉnh lại áo choàng, "Tiểu thư, người chính là Thần vương phi tương lai.

Sau này chỉ cần người ở đâu thì sẽ có rất nhiều người chú ý đến người."

"Có phải chỉ cần ta mất mặt thì Thần vương cũng sẽ mất mặt theo không?" Cửu Châu ngoan ngoãn rướn cổ lên để Xuân Phân chỉnh lại áo choàng cho tiện.

Động tác trên tay Xuân Phân khựng lại, nàng ta không biết dáng vẻ Thần vương ra sao, nhưng với tiếng tăm của Thần vương trong kinh thành thì khéo cũng chẳng buồn để ý tiểu thư làm cái gì.

Một vương gia đầy hoang đường đặt tên đế là Thường Thắng tướng quân, đặt tên chó là Trấn An tướng quân thì còn sợ mất

mặt nữa ư?

"Xuân Phân tử tử, ta đi ngủ ngay đây, tử cũng về phòng nghỉ ngơi sớm đi." Cửu Châu rút đầu vào trong cửa sổ, ngay lúc Xuân Phân chưa kịp phản ứng thì nàng lại ló đầu ra, "Chúc tử mơ đẹp."

Xuân Phân lắc đầu mỉm cười, nghĩ đến chuyện một cô gái tốt như thế lại sắp phải gả cho Thần vương, không biết sẽ phải chịu uất ức nhường nào, khóe môi vừa nhếch lên lại hạ xuống.

Núi Phi Hà nằm phía đông của biệt uyển Hoàng gia, mỗi khi đến ngày leo núi của tết Trùng dương, Hoàng gia sẽ phái binh trấn giữ nơi đây để đảm bảo sự an toàn cho người leo núi.

Vào ngày này, dù là quý tộc hay là bình dân, mọi người đều có thể đến đây leo núi ngắm cảnh.

Xe ngựa Minh gia dừng lại dưới chân núi Phi Hà, Cửu Châu sờ túi thơm thù du bên hông, bước xuống xe ngựa theo Thẩm thị.

Dưới chân núi có người dùng cành thù du đan thành vòng hoa để bán, cũng có người bán khăn tay và lụa choàng được thêu hình thù du, nom vô cùng náo nhiệt.

Tụi trẻ vây quanh xe ngựa của các quý nhân rao bán cành thù du, quý nhân không hề keo kiệt, ít nhiều cũng sẽ mua vài nhánh.

Mấy đứa trẻ cầm được tiền, miệng liếng thoảng những lời chúc tốt lành, sau đó vui vẻ rời đi.

Cửu Châu cũng mua vài vòng tay thù du phát cho các nha hoàn bên người Thẩm thị.

Quả thù du đỏ au như ẩn như hiện trên cổ tay, trông khá đẹp mắt.

Cửu Châu nhẹ nhàng lắc cổ tay, một cơn gió lướt qua khiến lụa choàng quét lên mặt nàng.

"Bái kiến Tề vương điện hạ."

"Thẩm phu nhân không cần đa lễ." Tề vương mỉm cười đỡ Thẩm thị đứng dậy.

Hắn ta vốn dĩ đã khôi ngô, khi cười lên lại càng dịu dàng phong độ, "Hôm nay trời đẹp, phong cảnh cũng đẹp, Thẩm phu nhân và lệnh kim cú từ từ ngắm cảnh."

Kéo lụa choàng đang che trước mặt xuống, Cửu Châu không kịp nhìn rõ dáng dấp người vừa đến ra sao, nàng chỉ nhún gối thi lễ một cái.

"Vương gia nói phải." Thẩm thị mỉm cười, "Tiểu nữ chỉ mới trở lại kinh thành, thần phụ cũng muốn đưa con bé đi tham quan cảnh trí nơi đây."

Bệ hạ trị quốc tài ba, giang sơn phồn hoa, kinh thành nơi nơi đều là thắng cảnh.

Con bé thấy gì cũng tò mò, đã khiến vương gia chê cười rồi."

"Trong các huynh đệ chúng ta, chỉ có mỗi Ngũ đệ là am hiểu chuyện ngắm cảnh." Tề vương đưa mắt nhìn về phía Cửu Châu, "Đợi lệnh kim..."

Thiếu nữ mặc váy sam màu vàng nhạt ngẩng đầu nhìn hắn ta, trong mắt ngập tràn sự tò mò và vẻ ngây thơ.

"Tiểu nữ bái kiến vương gia, bái kiến Thẩm phu nhân."

Tề vương nhìn người mới đến, khẽ gật đầu, "Chào Tôn tiểu thư."

Gương mặt Tôn Thái Dao hiện lên vẻ ngại ngùng, khẽ chào Tề vương.

Cửu Châu nhìn Tề vương, rồi lại nhìn Tôn tiểu thư vừa xuống xe ngựa liền đi thẳng sang bên này, nàng lập tức hiểu ra ngay, đây gọi là "Hàng mày e ấp khép hờ, mong quân tử tường lòng thiết".

"Thần phụ đi chậm nên xin phép đi trước một bước, kính mong vương gia và Tôn tiểu thư thứ lỗi." Thẩm thị biết điều, Tề vương và tiểu thư Tôn gia là phu thê chưa cưới, dĩ nhiên sẽ muốn tâm tình với nhau thêm, người ngoài như bọn họ đứng ở đây cũng không nên.

"Phu nhân cứ thoải mái." Tề vương dịu dàng cười một tiếng.

Tôn Thái Dao nhìn bóng lưng rời đi của Cửu Châu, hàm răng khẽ cắn lên bờ môi, nàng ta cúi đầu che giấu cảm xúc nơi đáy mắt.

"Mẹ." Cửu Châu đỡ cánh tay Thẩm thị, thì thầm, "Con thấy vị Tôn tiểu thư đó nhìn con cứ là lạ."

Thẩm thị cười giễu, "Mấy tháng trước bộ hạ cố ý thúc đẩy hôn sự giữa Tôn tiểu thư và Thần vương, đáng tiếc Tôn tiểu thư đã sớm có tình với Tề vương.

Làm sao bộ hạ lại để một cô gái trong lòng vấn vương người khác kết hôn với Thần vương cho được.

Thế nên bộ hạ đành phải đổi ý, để Tôn tiểu thư và Tề vương đính hôn."

"Hóa ra là vậy." Cửu Châu giật mình gật đầu.

"Con có suy nghĩ thế nào?" Thẩm thị nhìn con gái.

Suy nghĩ gì?

Cửu Châu do dự đáp, "Tôn tiểu thư và Tề vương...!rất xứng đôi?"

Thẩm thị, "..."

Bà sai rồi, bà không nên hỏi câu này.

Bà hẳn nên bắt đầu lo lắng, con gái được gả vào Hoàng gia rồi thì phải làm thế nào mới không bị các tâu tử bắt nạt.

Tính tình ngay thẳng của con bé nhất định di truyền từ cha nó.

Trên đường đi, thỉnh thoảng lại có người đến bắt chuyện với Thẩm thị, dường như ai ai cũng nhìn nàng một lượt từ đầu tới chân với ánh mắt như đang nhìn của lạ.

Nếu như nhìn nàng có thể thu phí, có lẽ túi của nàng đã trĩu nặng rồi đấy.

Vất vả lắm mới đến được đình nghỉ mát giữa sườn núi, Thẩm thị và vài vị phu nhân quen biết cùng nhau ngồi uống trà nói chuyện phiếm, Cửu Châu ngồi bên cạnh mỉm cười gật đầu, nhưng trong lòng tựa như chim sẻ trên cành đã bay lên đỉnh núi từ lâu.

"Mẹ và mấy vị phu nhân ngồi đây uống trà, còn con lên đỉnh núi hái giúp chúng ta vài nhánh thù du nhé." Thẩm thị nhìn Cửu Châu ngoan ngoãn ngồi đấy, hai chân thỉnh thoảng động đậy, cười nói, "Tiểu cô nương thể lực tốt, chuyện này giao cho con mới được."

"Dạ vâng." Cửu Châu đứng dậy, nhún gối, "Mẹ và chư vị phu nhân ngồi chờ một lát, Cửu Châu đi một chút sẽ quay lại ngay."

Nói đoạn, nàng xách vách chạy chậm rời khỏi đình nghỉ mát.

Các vị phu nhân nhìn theo bóng lưng của Cửu Châu, bùi ngùi, "Lệnh kim quả thật rất ra dáng."

Nhưng mà, đối tượng thành hôn không mấy lý tưởng cho cam.

"Các tỷ muội quá khen rồi, con bé vẫn còn con nít lắm." Thẩm thị hé môi cười khẽ, "Làm cha mẹ chỉ mong con bé khỏe mạnh chứ không mong gì hơn."

Mấy phu nhân gật đầu phụ họa, bậc làm cha làm mẹ, có ai không mong con mình khỏe mạnh, may mắn, vạn sự như ý chứ.

Xuân Phân biết tiểu thư nhà mình biết leo núi, nhưng nàng ta không ngờ tiểu thư lại có thể leo giỏi như vậy.

Nàng ta thở hồng hộc ngồi phịch xuống mặt đất, chẳng thèm đoái hoài đến bộ dáng hiện tại ra sao.

Lại nhìn tiểu thư yêu kiều của mình, mặt không đỏ, thở không gấp, tựa như không có chuyện gì xảy ra.

"Xuân Phân tỷ tỷ, tỷ ngồi nghỉ một lát đi, để ta đi hái thù du." Cửu Châu gỡ lụa choàng đang khoác trên cánh tay xuống, thả vào trong tay Xuân Phân, lắc đầu thở dài, "Xuân Phân tỷ tỷ, tỷ yếu thật."

Xuân Phân, "..."

Tiểu thư à, xin người hãy nhận rõ một sự thật, không phải ta yếu, mà là người quá khỏe!

Thân cây thù du không cao, từng chùm quả đỏ mọng treo ở đầu cành vừa xinh đẹp vừa bắt mắt.

Cửu Châu trèo lên cây một cách dễ dàng, chọn một nhánh thù du vừa đỏ nhất vừa đẹp nhất.

"Tiểu nha đầu, lại là ngươi à."

Cửu Châu đẩy nhánh cây ra nhìn xuống dưới, là công tử áo tím nàng từng gặp hôm nọ.

Hôm nay hần mặc cẩm bào đen đỏ, làm nổi bật gương mặt trắng như ngọc.

Hần ngẩng đầu nhìn Cửu Châu, chỉ chỉ nhánh thù du bên cạnh nàng, "Hái nhánh này xuống giúp ta có được không?"

"Nhánh này hả?" Cửu Châu đưa tay ngắt một cái, một tiếng "rắc" vang lên, nhánh cây lớn bằng ngón cái bị nàng bẻ xuống một cách dễ dàng, "Huynh đứng xa ra một chút, để ta ném xuống cho."

Nhìn nhánh thù du bị ngắt gọn gàng, Thần vương yên lặng lùi về sau mấy bước.

Nhánh thù du đáp xuống đất một tiếng "soạt".

Gió thu lướt qua lay động nhánh cây qua lại, trông khá nguy hiểm.

Thần vương bước lại gần gốc cây một lần nữa, "Tiểu nha đầu, xuống đi."

"Hả?" Gió thổi qua khiến cành cây kêu xào xạc, Cửu Châu không nghe rõ đối phương nói gì, dứt khoát giẫm lên nhánh cây rồi nhảy xuống, vỗ sạch bụi đất dính trên lòng bàn tay, "Huynh vừa nói gì thế?"

Thần vương, "..."

Đứa gốc của nhà nào đây, sao lại thô bạo thế?

Trời đứng gió, xung quanh loáng thoáng truyền đến tiếng nói chuyện của hội người đàn ông.

"Tôn tiểu thư tốt số thật, được đính hôn với Tề vương diện hạ."

"Mà Minh cô nương lại xúi quẩy quá, được nuôi ở Lăng Châu từ nhỏ, sống xa cha mẹ không nói làm gì, vừa về kinh đã dính vào

hôn sự của Thần vương.

Nghe đâu vị tiểu thư này sau khi về kinh chỉ ở ru rú trong nhà một tháng, không đi ra ngoài, nhưng không ngờ vẫn không thể thoát khỏi vận mệnh phải gả cho Thần vương."

"Các người nhỏ tiếng một chút, chẳng may mà bị Thần vương nghe thấy thì phiền phức đấy.

Có ai mà không biết Thần vương có thù tất báo, hung ác lại không nói lí lẽ."

"Hừ!"

"Hú!

Thần vương vừa hừ một tiếng, nhìn sang Cửu Châu đang xắn tay áo lên, "Này tiểu nha đầu, ngươi hứ cái gì hả?"

Cửu Châu tiếp tục xắn tay áo, đồng thời cất bước đi về phía phát ra tiếng.

"Này!" Thần vương đưa tay nắm chặt cổ áo của con nhóc này, "Đi làm gì?"

"Đánh nhau!".

Chương 8: Chương 8

"Đánh cái gì mà đánh?" Thần Vương níu nàng lại, "Tiểu cô nương như cô thì làm sao đánh lại nổi mấy thằng to xác?"

Cửu Châu rướn lên trước vài bước, gỡ cổ áo mình ra khỏi tay Thần Vương, "Huynh đừng kéo ta!"

Nàng xoay người nhặt một khúc cây to ở dưới đất lên, kế đó xách vác, hùng hục xông ra ngoài.

Bé thỏ trắng mềm mại đã biến thành thỏ rừng sắt biết cắn người.

Thần Vương nhìn bước đi với khí thế hùng hổ của nàng, thông thả dựa vào thân cây.

"Vương gia." Người hầu nấp ở góc khuất gần đó đi tới bên cạnh hắn, "Vậ...!vậy phải làm sao bây giờ?"

"Còn làm sao nữa?" Thần Vương thấy cô nhóc chỉ còn cách mấy tên đàn ông đang buông lời đàm tiếu vài bước, "Đi đánh phụ đi, đứa nào cũng có đầu cũng có mắt, không biết dùng à?"

Lúc Cửu Châu đến gần ba người đàn ông kia, bọn họ còn đang ba hoa khoác lác rần trời.

"Luận tài đức thì Tề Vương điện hạ vẫn khiến mọi người khâm phục." Người đàn ông áo xanh cao giọng nói, "Có gì mà không dám nói, Thần Vương vô học vô nghề, hỉ nô vô thường..."

"Á!" Chưa dứt lời, sau lưng truyền đến cơn đau thấu xương, có người đánh lén hấn ta.

"Kẻ nào to gan vậy hả?" Hấn ta đau đến nháy cẳng lên, vừa ngoái lui thì trông thấy một thiếu nữ ngậy thơ cầm một khúc cây to trong tay

"Cô gái này, vô duyên vô cớ, tại sao lại..."

"Ai bảo các người nói xấu sau lưng người khác!" Cửu Châu hươ hươ khúc cây, giơ lên rồi quất xuống ngay, khúc cây xẹt qua không trung tạo ra tiếng xé gió vô cùng đáng sợ.

Người đàn ông bị dọa khiếp đến nỗi ngã lộn nhào, trong nhóm đó có một người kịp thời phản ứng lại, toan giật lấy khúc gỗ trên tay Cửu Châu, nhưng lại bị nàng quất vào đùi.

Đàn ông không dễ rơi lệ, nhưng đó là do chưa chạm đến chỗ đau mà thôi.

"Con điên nhà nào đấy, đồ vô giáo dục, nếu đã thế thì chúng ta không cần phải quan trọng lễ tiết nữa!"

Dứt lời, ba tên đàn ông vây quanh Cửu Châu ở giữa, hằm hằm giơ tay định cho nàng biết thế nào gọi là đàn ông là trời, phụ nữ yếu ớt.

Nhưng chỉ một khắc sau, ba người bọn họ giống như nện vào tảng đá, cả ba đều bị người ta đập văng ra ngoài.

Ba người nằm sõng soài trên mặt đất, thảm thiết kêu rên âm trời.

Hóa ra con điên này còn dẫn theo trợ thủ.

Một đám người nhào vào đánh ba tên thư sinh trói gà không chặt như bọn hấn, các người không sợ bị nói là vô đạo đức hả?

"Ba tên đàn ông lại đi ăn hiếp một cô gái yếu đuối." Mấy người đàn ông mặc võ trang bước tới, một tay xách ba tên này lên, nghiêm giọng nói, "Các người thân là con dân triều đình, nhưng lại dám tùy tiện nghị luận về hoàng thất, đáng bị tội gì?"

Vừa dứt lời, không chờ ba người kia cãi lại, sau khi đánh cho ba tên đó khóc đến kêu cha gọi mẹ, người kia móc dây thừng ra trói bọn chúng lại cùng một chỗ, "Theo chúng ta đến nha môn."

Cửu Châu thấy mấy người kia vội vàng đến rồi vội vàng đi, nàng cảm khúc gỗ trong tay mà mặt mày ngơ ngác.

"Đứng ngơ ra đó làm gì?" Thần Vương rút khúc gỗ trong tay Cửu Châu đi, thấy nàng vẫn chưa phản ứng lại, hắn vứt khúc gỗ xuống đất, "Một câu không hợp đã động thủ, còn đánh cả người có học, cô không sợ mấy cái miệng của bọn chúng hả?"

"Bọn chúng mà xứng gọi là người có học hả?" Cửu Châu buông tay áo vừa xắn lên, "Giữa quân tử chưa chắc kiến giải đã tương đồng, hôm nay là ngày leo núi, có biết bao người qua lại, bọn họ cứ nghị luận nói xấu người khác chẳng phải làm mất mặt những người có học khác hay sao."

Thần Vương nở nụ cười đầy thích thú, đám thư sinh này cũng chẳng ngốc, chúng vốn dĩ cố ý để người khác nghe thấy mà.

"Cô có biết hôm nay Tề Vương cũng leo núi Phi Hà không?"

"Có." Cửu Châu gật đầu, "Ta có gặp ngài ấy ở dưới chân núi, cho nên?"

Thần Vương, "..."

Cô nhóc này trông không được thông minh mấy.

"Bọn họ nói thế là muốn nói cho Tề Vương nghe, hoặc là cho người bên cạnh Tề Vương nghe." Thần Vương không phải là

người nhần nại, nhưng hôm nay tâm trạng hần khá tốt, sẵn lòng nói thêm vài câu với cô nhóc gốc ghềch này, "Nhân lúc còn vắng không ai phát hiện ra cô đánh người, chúng ta đi nhanh lên."

"Bọn hần nói xấu Thần Vương điện hạ, ta lại không đánh c.h.ết bọn họ được." Cửu Châu chỉnh lại trâm cài bên tóc mai, nhỏ giọng oán giận, "Họ lấy lòng Tể Vương thì cứ lấy lòng, sao lại ức h.i.ếp Thần Vương điện hạ chứ?"

Ức hiếp?

Giọng tiểu cô nương nghe rất tủi thân, nếu không phải mình là người trong cuộc, suýt nữa hần cũng tin mình là một tên nhóc đáng thương thường xuyên bị ức hiếp.

"Máy người vừa nãy giúp ta đánh nhau là thủ hạ của huynh hả?"

Thần Vương nhướn mày gật đầu, "Cô giúp ta hái thù du, ta cho người đánh nhau giúp cô, có phải công bằng không?"

"Cũng không công bằng mấy." Cửu Châu suy nghĩ cẩn thận, "Hình như ta hơi hơn."

"Không sao, ta là đàn ông, không so đo mấy chuyện vật vãnh thế này với cô." Thần Vương đưa mắt nhìn xung quanh, lúc này vẫn chưa có người tới, "Người lớn trong nhà cô là ai?"

Người lớn trong nhà này cũng gan ghê, dám để một cô nhóc hung hăng như thế đi hái thù du một mình.

"Gia phụ họ Minh." Sau khi đối phương cho người giúp mình đánh nhau, Cửu Châu đã đưa hần vào danh sách "người tốt có nghĩa khí", nàng cũng không sợ hần biết tên họ của mình.

"Họ Minh?" Nụ cười trên gương mặt Thần Vương cứng lại, đánh giá Cửu Châu từ trên xuống dưới, "Cô là...!hòn ngọc quý trên tay

Lễ Bộ thị lang Minh Kính Châu đại nhân?"

Kể từ lúc chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên Thần Vương xưng hô với Minh Kính Châu lễ phép như thế.

"Huynh cũng biết phụ thân của ta hả?" Ánh mắt Cửu Châu sáng lấp lánh nhìn Thần Vương.

"Có quen chút chút."

Quen là quen, quen chút chút là sao? Từ khi đến kinh thành, Cửu Châu phát hiện ra khả năng nhận thức của mình không theo kịp trình độ nói chuyện của người trong kinh.

"Hèn gì lúc nãy cô lại tức giận đến thế, hóa ra là bảo vệ vị hôn phu." Thần Vương im lặng một lát, "Lần sau nếu có đánh nhau nữa thì đừng có tự mình ra tay."

Sống trong đạo quán từ bé, Cửu Châu khá là ngây thơ trong chuyện tình cảm nam nữ, đề cập đến chuyện kết hôn, nàng cũng có chút ngại ngùng của một cô gái, "Thần Vương điện hạ là người tốt thì liên quan gì tới chuyện y có phải là vị hôn phu của ta không?"

Thần Vương, "..."

Chỉ có làn gió từ trong núi ào ào thổi đến mới thấu hiểu tâm trạng của hắn lúc này.

"Tiểu thư, tiểu thư!" Xuân Phân xách váy chạy tới, lo lắng quan sát nàng, "Lúc nãy bên đây truyền đến tiếng ồn ỉ, nghe nói có mấy tên thư sinh say rượu quậy phá, người không sao chứ?"

"Ta không sao." Cửu Châu chớp chớp đôi mắt nhìn Thần Vương, ra hiệu với hắn đừng nói mấy lời lúc này.

"Thù du mà mẹ kêu ta hái đây, ta đã hái xong rồi." Cửu Châu nắm tay Xuân Phân, "Xuân Phân tử tử à, chúng ta về thôi."

Người cũng đã đánh rồi, việc cần làm bây giờ chính là nhanh chóng trốn khỏi hiện trường.

"Vâng." Xuân Phân khoác lụa choàng lên cánh tay Cửu Châu, nhún gối phúc thân với Thần Vương, rời khỏi rừng cây.

Thần Vương đi đến dưới tán cây thù du vừa nãy, xoay người nhặt nhánh thù du Cửu Châu hái cho hắn, nghĩ một lúc rồi kéo nó quay về cung.

"Nhánh thù du to thế." Tô Quý phi nhìn nhánh thù du trong bình hoa chạm hẳn xuống đất, đứa con trai hiếm khi mang đồ về dù chỉ là một mảnh giấy, ấy mà giờ lại đem về cho bà một nhánh thù du vào tết Trùng dương, "Trông tươi quá."

"Sao không tươi cho được?" Thần Vương nhàn nhã dựa vào đệm, "Đây là do con dâu tương lai của người tự mình leo lên cây hái đấy."

"Con gặp Cửu Châu rồi hả?" Tô Quý phi nhìn Thần Vương.

"Vâng." Thần Vương cup mắt nên bà không nhìn thấy cảm xúc nơi đáy mắt của hắn.

"Bản cung thấy cô nương này không tệ." Biết con trai hờ hững với mối hôn sự này, Tô Quý phi lại không kiềm nổi mà nói giúp cho cô bé Minh gia, "Trông tính tình cũng dễ chịu."

"Trông cũng rất ra dáng." Thần Vương khẽ gật đầu.

Nhưng mà hình như hơi ngốc.

Chờ con trai đi rồi, Tô Quý phi nghi ngờ nhìn tỳ nữ bên cạnh mình, "Thái độ này của Độ Khanh là thích hay không?"

"Thưa nương nương, Ngũ điện hạ không ghét tiểu thư Minh gia chính là chuyện tốt." Tỳ nữ an ủi Tô Quý phi, "Trước đó vài ngày, mỗi khi nhắc đến chuyện kết hôn là điện hạ lại cau mày, hôm nay nô tỳ quan sát cẩn thận, tâm trạng điện hạ khá tốt."

Biết tỳ nữ chỉ an ủi mình, Tô Quý phi thở dài, đều do bệ hạ không biết cách nuôi con, nuôi con trai bà thành một công tử bột.

Vừa ra khỏi Minh Nguyệt cung, Thần Vương lại gặp Tề Vương vào cung thỉnh an.

"Ngũ đệ." Tề Vương nhìn cằm y hoa văn đỏ đen trên người Thần Vương.

Trong mấy huynh đệ, ngoại trừ lão Ngũ thì chẳng có ai mặc đồ phô trương thế này.

Thần Vương dừng bước lại nhìn hắn ta.

"Nghe nói hôm nay tùy tùng của Ngũ đệ đã bắt vài tên thư sinh đến nha môn?" Tề Vương thở dài, "Kỳ thi Hương sắp đến, mười năm đèn sách gian khổ, nếu không phải chuyện gì to tát thì Ngũ đệ hãy tha cho họ đi."

"Quả thật không có chuyện gì to tát, bọn họ chỉ khen Tứ ca huynh tài đức vẹn toàn, tiện mồm nhục mạt ta vô học, hỉ nộ vô thường mà thôi." Thần Vương nhíu mày, "Tứ ca thiện tâm, phải người thả bọn hắn ra là được."

Nụ cười dịu dàng trên gương mặt Tề Vương bỗng chốc trở nên gượng gạo.

Dù cho Ngũ đệ thất học là sự thật, nhưng thân là huynh trưởng, hắn không thể nào thừa nhận chuyện này.

"Tứ ca cú việc thả người, ta sẽ không truy cứu." Thần Vương phát tay áo bắt chéo ra sau lưng, khẽ hát cầm, cất bước rời đi dưới ánh mắt của Tề Vương và người hầu trong phủ Tề Vương.

Nhóm tùy tùng của Thần Vương học theo chủ nhân, liếc nhìn đám người hầu phủ Tề Vương qua khóe mắt.

Đám người hầu phủ Tề Vương tức đến độ mặt mày đỏ bừng, nhưng lại không dám nhiều lời.

Ai bảo Thần Vương có mẫu phi được sủng ái, con quý nhờ mẹ, trong cung này chẳng ai dám đắc tội.

"Vương gia." Người hầu lo lắng nhìn Tề Vương.

Tề Vương giơ tay ngăn hẳn ta nói tiếp, "Mấy tên thư sinh dám đàm chuyện thị phi của hoàng gia, ly gián tình cảm huynh đệ giữa bản vương và Ngũ đệ, đáng bị trừng trị."

Làn gió thổi bay vạt áo hẳn ta, song lại không thể gợi lên sóng gió trong mắt hẳn.

Từ sau ngày leo núi của tết Trùng dương, thiệp mời đưa đến Minh gia ngày một nhiều.

Có người mời Thẩm thị và Cửu Châu ngắm cúc, có người mời bọn họ ăn cua, còn có người mời bọn họ thưởng trà.

Trong kinh thành không bao giờ thiếu người thông minh, bọn họ tuy không thích điệu bộ ngày thường của Thần Vương, nhưng lại không dám đắc tội mẹ con Tô Quý phi.

Con gái Minh gia sắp được gả vào phủ Thần Vương, dù là thật lòng hay giả dối, thì chỉ cần là buổi gặp gỡ quan trọng của các nữ quyến, đều sẽ sắp xếp con trẻ trong nhà tự mình mang thiệp mời đến Minh gia.

Đa phần những buổi gặp mặt như thế đều bị Thẩm thị lịch sự từ chối, mãi đến khi Tôn phủ đưa thiệp mời thưởng trà đến.

Ngày tốt giữa Tôn tiểu thư và Tề Vương đã định, vào mùng sáu tháng Mười một, bây giờ đã là hạ tuần tháng Chín, cách ngày xuất giá của Tôn tiểu thư hơn một tháng.

Là thư hương thế gia truyền thừa mấy trăm năm, danh tiếng của Tôn gia trong giới trí thức không cần nói cũng biết.

Mấy năm gần đây, nhờ vào hai Trạng nguyên, một Thám hoa trong nhà mà Minh gia mới có địa vị cũng chắc, song nếu so với Tôn gia thì vẫn kém một bậc.

Tề Vương vốn có hiền danh, đợi sau khi cưới nữ nhi Tôn gia chính là hổ mọc thêm cánh, càng được tôn sùng.

Thẩm thị cầm thiệp mời, quay đầu nhìn con gái vui vẻ nhấm nháp điểm tâm rồi cầm chén trà uống ừng ực, bà lấy khăn tay nhẹ nhàng lau miệng giúp con.

"Cám ơn mẹ." Cửu Châu cười ngọt ngào với Thẩm thị.

Thẩm thị ôm ngực.

Hoàng thượng, Thần Vương, tiểu thư Tôn gia gì chứ, chẳng ai tốt lành cả!

Hôm thưởng trà, các nữ quyến xúng xính trang phục lộng lẫy đến Tôn gia từ sớm, thay nhau nịnh bợ Tôn Thái Dao.

"Thẩm phu nhân đến."

Tiếng cười nói trở nên nhỏ dần, ý cười trên mặt Tôn Thái Dao cũng tan biến, nghiêm mặt nhìn về phía cửa, chẳng mấy chốc đã nhìn thấy Minh Cửu Châu đi bên cạnh Thẩm phu nhân.

Mây thanh mảnh thoáng tựa núi xa, cánh môi mềm điểm sắc anh đào.

"Chào Thẩm phu nhân."

"Hắn đây là lệnh thiên kim rồi, quả nhiên là mắt đom sao trời, tuyết hòa cốt cách, quả là duyên dáng."

Nữ quyền vốn đang nịnh nọt nàng ta, bỗng chốc quay đầu nhao nhao xúm lại bên cạnh mẹ con Thẩm thị.

Tôn Thái Dao mím môi.

Những người này trong bụng thì thầm khinh bỉ cách hành sự quái đản của Thần Vương, khinh hắn thất học vô nghệ, vậy mà chẳng ai chịu thua kém ai trong việc lấy lòng Thần Vương phi tương lai.

Chương 9: Chương 9

"Chào Minh cô nương."

"Chào Tôn cô nương."

Tôn Thái Dao nhìn thấy vẻ hồn nhiên ngây thơ qua nụ cười của Cửu Châu - một nụ cười vô tư chưa từng nhuốm bụi trần.

"Hôm trước ở dưới chân núi Phi Hà chưa kịp trò chuyện cùng Minh cô nương, lòng ta vô cùng tiếc nuối."

May thay hôm nay cô nương đã đến, mau vào nhà đi, chúng ta từ từ trò chuyện." Nhẹ nhàng nắm c.h.ặ.t t.a.y Cửu Châu, Tôn Thái Dao nở nụ cười dịu dàng, "Ta và cô nương xấp xỉ tuổi nhau, hơn cô nương cũng chỉ một tuổi, sau này cứ gọi ta là tỷ tỷ là được."

Mấy vị cô nương bên cạnh nghe thấy thế, ai nấy đều lấy khăn che miệng bật cười thành tiếng.

Về sau đều được gả vào hoàng gia, là chị em dâu với nhau, nếu mà nói sâu xa hơn thì chẳng phải là chị chị em em hay sao

Cửu Châu quay đầu nhìn các cô nương đang cười khúc khích, chớp lông mi nhìn bọn họ.

"Muội muội đừng quan tâm đến bọn họ, toàn mấy người thích đùa dai không." Ánh mắt Tôn Thái Dao dừng lại trên mái tóc của Cửu Châu, trên đó cài một chiếc trâm tua rua hoa văn Như Ý,

chiếc trâm này đã từng được Tô Quý phi cài khi dự lễ vạn thọ của bộ hạ.

Nàng ta cụp mắt, thôi nhìn vào đôi mắt xinh đẹp ấy của Cửu Châu, "Hậu viện của bả phủ* có một khu vườn nhỏ, nếu Cửu Châu muội muội không chê, chúng ta đi dạo một vòng quanh vườn nhé."

(*Từ dùng để chỉ nơi ở của mình với ý khiêm tốn khi nói với người khác.)

Cửu Châu quay đầu nhìn Thẩm thị đang nói chuyện với nhóm phu nhân đằng kia, Thẩm thị khẽ gật đầu với nàng.

"Mời muội muội." Tôn Thái Dao buông tay Cửu Châu ra, nhắc váy đi trước dẫn đường.

Những cô gái đi cùng liên tục nói lời hay ý đẹp, thỉnh thoảng lại khen Cửu Châu và Tôn Thái Dao vài câu, bầu không khí vô cùng hài hòa.

Vườn nhỏ của Tôn gia có hòn non bộ, tuy không xa hoa nhưng cảnh đẹp vây quanh.

Nề nếp nhà họ Tôn cũng giống hệt khu vườn nhà bọn họ: nền tảng thâm sâu, mỗi một lời nói mỗi một cử chỉ đều vô cùng đúng mực.

Các cô gái trẻ hể túm tụm lại thì chắc chắn sẽ nô đùa, sau một hồi cô đuổi ta chạy, Cửu Châu đã nhớ hết khuê danh của các thiên kim tiểu thư ở đây.

Mọi người ai cũng thân thiện dễ gần, không tìm ra nửa điểm xấu nào.

Cửu Châu nhớ lại lúc sáng khi ra khỏi nhà, mẹ đã nói với nàng.

"Làm sao để hòa hợp với bọn họ là chuyện mà người khác phải cân nhắc.

Con đến đó rồi sẽ tự khắc phát hiện ra, ai nấy đều dụi dằm quan tâm, khéo hiểu lòng người."

"Các cô nương trong kinh thành đều dụi dằm thế ả?"

"Dụi dằm không phải bản tính, mà là am hiểu lòng người."

Cửu Châu nhìn các cô gái chạy bước nhỏ, mệt mỗi thở hổn hển trong khu vườn, cảm thấy nếu nàng chạy theo bắt bọn họ, ắt hẳn chiến thắng cũng không vẻ vang gì.

Khó trách các sư phụ đều nói thối những kinh thành không hợp dưỡng sinh, mấy cô gái này đúng là quá yếu ớt, mới chạy có vài bước mà đã mệt đến mức này.

"Cửu Châu muội muội, muội mệt rồi hả?" Tôn Thái Dao đi đến cạnh nàng, "Chúng ta đến bên kia ngồi nghỉ một lát nhé."

Cửu Châu, "..."

Nàng nhìn gương mặt đỏ bừng của Tôn Thái Dao, nghi ngờ nàng ta mệt nhưng ngại không dám nói nên mới bảo nàng cùng đi.

Được rồi, chăm sóc người già kẻ yếu, tích đức làm việc thiện.

Làn gió thu chậm chậm mơn man, Tôn Thái Dao rót một chén trà thơm phức đưa đến trước mặt Cửu Châu, "Sau khi hồi kinh, muội muội đã thấy quen chưa?"

Cửu Châu nâng chén trà lên rồi gật đầu.

Bầu không khí bỗng chốc tĩnh lặng, Tôn Thái Dao nhìn khuôn mặt trắng mỹ miều của thiếu nữ trước mặt, bàn tay cầm chén trà khẽ siết chặt, sau đó lại thả lỏng, "Muội muội...! còn trách ta ư?"

"Sao?" Cửu Châu tưởng lỗi tai mình có vấn đề.

Nàng ngẩng đầu nhìn Tôn Thái Dao.

Ánh mắt của đôi phương vô cùng phức tạp, có lẽ là do quá phức tạp nên Cửu Châu không hiểu gì, thậm chí còn cảm thấy sống lưng lạnh toát.

"Không có gì." Tôn Thái Dao cười, "Tỷ tỷ lấy trà thay rượu, kính mọi một chén, nếu như có chỗ thất lễ, xin mọi mọi rộng lòng tha thứ."

Cửu Châu vừa nâng chén trà lên, người hầu Tôn gia vội vàng đi tới trước mặt Tôn Thái Dao, "Bẩm thiếu thư, Tề Vương điện hạ nghe nói hôm nay phủ chúng ta tổ chức tiệc thưởng trà, cho nên đã phái người mang rất nhiều thứ đến, người mau đi xem thử."

Tôn Thái Dao uống cạn chén trà trong tay, đứng dậy khẽ cúi chào Cửu Châu, "Mọi mọi, thứ lỗi không thể tiếp mọi."

Đưa mắt nhìn Tôn tiểu thư rời đi, Cửu Châu nhấp một hợp trà.

Có hơi nhạt.

Đặt chén trà xuống, nàng đứng dậy đi về phía ao sen.

Trên mặt ao có vài lá sen khô bị rách, bất chợt có vài chú cá ngoi lên khỏi mặt nước phun bong bóng.

Cửu Châu ngồi trên một mỏm đá, nhìn những chú cá béo tốt không sợ người lạ ấy, bất giác nghĩ, nếu ăn mấy con cá ngốc này, có khi nào con người cũng ngốc luôn không?

"Sao Trịnh tiểu thư lại không cùng chơi với mọi người?"

"Ta không muốn đi." Sau hòn non bộ, một giọng nữ không quá vui vẻ vang lên, "Thần Vương phi tương lai ở đó, ai dám đắc tội chứ."

"Cớ sao Trịnh tiểu thư lại nói thế, Minh tiểu thư hiền lành, lại biết..."

"Nếu cô muốn nịnh bợ thì tự mà đi, đừng có nói mấy lời buồn nôn này trước mặt ta."

Cửu Châu đứng dậy khỏi mỏm đá, người kinh thành thích núp lùm nói xấu người khác lắm ư? Nàng nhìn xung quanh, rón rén bước đến bên cạnh hòn non bộ.

Cô gái bị Trịnh tiểu thư xem thường tức giận, "Huynh trưởng của cô đặc tội Thần Vương, bị mất mặt thì có liên quan gì đến Minh tiểu thư nhà người ta? Minh đại nhân làm quan chính trực, Thẩm phu nhân tính tình hiền hậu, từ khi Minh tiểu thư bước vào Tôn phủ, nàng ấy đã ra vẻ kiêu ngạo với chúng ta chưa? Cô nói xấu sau lưng Minh tiểu thư thì có gì hay ho, có giỏi cô tìm Thần Vương mà nói!"

"Cô..." Trịnh Trăn chưa kịp nói thành câu bỗng dừng khựng lại, nàng ta trừng mắt nhìn về phía hòn non bộ, dường như đã trông thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

Diêu Nhân Nhân phát hiện ra vẻ bất thường của nàng ta bèn quay đầu nhìn theo, bắt gặp Minh tiểu thư đang ngồi trên hòn non bộ chĩnh choàng lụa, dáng vẻ vô cùng nhàn nhã.

"Minh...!Minh tiểu thư?" Diêu Nhân Nhân không dám đoán liệu Minh Cửu Châu đã nghe được hết bao nhiêu.

Trịnh Trăn hoảng sợ đến nổi mặt mày trắng bệch, Trịnh gia là nhà ngoại của Tề Vương, dĩ nhiên nàng ta không sợ Minh Cửu Châu, nhưng nàng ta lại sợ vị hôn phu của Minh Cửu Châu, Thần Vương.

Nhớ đến huynh trưởng vẫn còn đang ngồi trong lớp võ lòng nghi đồng, lòng bàn chân Trịnh Trăn khẽ run lên, chột lùi về sau một bước.

"Hai người cứ nói chuyện tiếp đi, đừng để ý đến ta." Cửu Châu kéo lụa choàng che nắng, cười tí mắt nhìn hai người kia, "Ta ngồi đây ngắm cảnh thôi."

Diêu Nhân Nhân, "..."

Nàng ta nhìn Trịnh Trăn đầy thương hại, đi nói xấu lại bị nhân vật chính nghe thấy, lại còn bảo hai người bọn họ tiếp tục nói?

Nếu nàng ấy mà là Trịnh Trăn, nàng ấy chỉ muốn đào một cái hố rồi nhảy xuống trốn đi cho rồi.

Thấy Trịnh Trăn không nói lời nào, vẻ mặt Cửu Châu như chột bùng tỉnh, "Có phải ta ở đây nên ảnh hưởng hứng thú nói chuyện của Trịnh tiểu thư không?"

Nàng nghiêng nghiêng đầu, nhảy xuống khỏi hòn non bộ, "Thế thì ta đi vậy."

"Minh tiểu thư." Trịnh Trăn cắn răng gọi Cửu Châu lại, áp úng nói, "Chuyện vừa nãy chỉ là hiểu lầm..."

"Trịnh cô nương không cần giải thích, ta hiểu, ta hiểu mà." Cửu Châu không nghe Trịnh Trăn giải thích, nhắc làn váy xoay người rời đi.

Một cô gái rõ là xinh xắn, cơ sao lại thích nói xấu sau lưng người khác thế?

Không hù c.h.ế.t được nàng đâu!

"Chắc chắn là nàng ta đã nghe thấy rồi." Trịnh Trăn bối rối nhìn Diêu Nhân Nhân, "Chẳng may nàng ta mách lại với Tô Quý phi thì làm sao đây?"

Diêu Nhân Nhân, "..."

Lúc này nàng ấy muốn cản mà không cản được, bây giờ đã biết sợ rồi hả?

Phủ Bình Viễn Hầu là nhà ngoại của Tề Vương, tổ tiên cũng từng có kha khá người là danh thần, nhưng sao đến đời này người nào người này cũng gốc gác ghê tởm?

Chẳng lẽ bao nhiêu thông minh tài trí đều truyền hết cho đứa cháu ngoại là Tề Vương rồi ư?

"Cô đừng nghĩ nhiều, Minh tiểu thư sẽ không nói đâu." Diêu Nhân Nhân an ủi, "Có lẽ nàng ấy không phải là người hẹp hòi." Trịnh Trần trừng mắt nhìn Diêu Nhân Nhân, đã là lúc nào rồi mà cô vẫn không quên đi theo mệnh lệnh Minh Cửu Châu hả?

Vờ không nhìn thấy vẻ mặt bất mãn của Trịnh Trần, Diêu Nhân Nhân nhún gối, "Nếu Trịnh tiểu thư không yên lòng, thế thì đến xin lỗi Minh tiểu thư một tiếng là xong."

Sau hôm nay, nàng ấy nhất định phải cách xa tiểu thư Trịnh gia này mới được.

Có đôi khi người gốc còn nguy hiểm hơn cả kẻ xấu.

"Ta...!ta cũng đâu có nói cái gì." Tuy nói thế, nhưng Trịnh Trần cũng không dám nán lại Tôn phủ, nàng ta tìm đại một lý do rồi vội vàng lên xe ngựa rời đi, thậm chí cũng không ở lại dùng bữa tiệc trưa do Tôn phủ chuẩn bị.

"Chơi với các cô nương kia có chuyện gì hả con?" Thẩm thị nhận ra sau khi Cửu Châu quay về ngồi cạnh mình, nụ cười của con bé có vẻ kỳ lạ.

"Có người buôn chuyện thị phi sau lưng bị con nghe thấy."

Thẩm thị nghe thế, sợ con gái buồn vì miệng lưỡi người khác, định mở miệng an ủi nhưng lại nghe con bé nói.

"Buôn chuyện thị phi ở bên ngoài, cô nương Trịnh gia kia không những ngốc nghếch, mà gia giáo cũng có vấn đề." Cửu Châu cười đến trông mà đắc ý, "Nàng ta nói xấu đã đời, tới lúc phát hiện ra con đứng sau hòn non bộ ấy, trông nàng ta giống hệt chuột đồng trộm thóc bị bắt được á."

Thẩm thị phát hiện ra một chuyện, dường như con gái của bà có một sự tự tin đến khó hiểu, sẽ không vì lời của người khác mà thay đổi quan điểm của bản thân.

Người khác nói gì cũng được, thái độ ra sao cũng kệ, tất cả đều không hề ảnh hưởng đến con bé.

Có lẽ có một ngày, khi cái nhìn của mọi người không giống với mình, ắt hẳn con bé cũng sẽ rút ra được kết luận "mấy người này thật kỳ lạ, chỉ có mình ta là bình thường."

Nghĩ lại, hai vị đạo trưởng nuôi con gái mình cũng là kỳ nữ thế gian, người bình thường sẽ không thể nuôi nấng một đứa trẻ có tính cách khác hẳn với người bình thường như thế.

Đang suy nghĩ, bà lại nghe thấy con gái lẩm bẩm trong miệng.

"Con ghét nhất là người nói xấu Thần Vương điện hạ."

Thẩm thị, "..."

Thật ra thì, có đôi khi tự tin mù quáng cũng không tốt lắm.

Sau khi từ nhà họ Tôn quay về, tâm trạng lo được lo mất của Thẩm thị đã thay đổi hẳn, có đôi lúc không cần Minh Tôn Phủ đi theo, bà vẫn yên tâm để Cửu Châu ra ngoài.

Tập tục trong kinh khá thoáng, cũng không gò bó phụ nữ.

Mỗi khi Cửu Châu dẫn nha hoàn ra cửa là có thể nhìn thấy các cô gái ra đường một mình, điểm này tốt hơn Lăng Châu nhiều.

Thường xuyên bị mẹ xua ra ngoài tiêu tiền, Cửu Châu đau lòng che túi tiền lại, tiết kiệm tiền không tốt ư, sao cứ phải tiêu hết thế?

"Tiểu thư." Xuân Phân thấy đáng vẻ che túi tiền của Cửu Châu, không muốn đi lựa đồ bèn nói, "Lão gia và phu nhân đã nói, tuy trong phủ của chúng ta không giàu có gì, nhưng tiền để tiểu thư mua trang sức, trâm cài, phấn son thì vẫn phải có."

Cửu Châu thở dài, "Nhưng mấy thứ này ta cũng không thiếu, mẹ đã chuẩn bị sẵn cho ta rất rất nhiều rồi."

"Con gái có mấy ai chê nhiều trang sức đâu." Xuân Phân và các nha hoàn kéo Cửu Châu đi vào trong tiệm, "Tiểu thư ngoan ơ, người hãy mua vài thứ mang về đi, nếu không phu nhân sẽ nghi ngờ bọn em không biết cách làm việc đấy."

"Này, tiểu nha đầu Minh gia."

Minh Cửu Châu nhìn khắp nơi, ai gọi nàng thế?

"Ta ở đây, cô nhìn đi đâu đấy?" Có một thứ gì đó rơi xuống chân nàng, một nén bạc to bằng hạt đậu.

Cửu Châu xoay người nhặt nén bạc lên, ngẩng đầu nhìn lên lầu.

Công tử mặc cẩm bào đang tựa bên cửa sổ, nhìn nàng cười rạng rỡ.

Là công tử tốt bụng đã giúp nàng đánh nhau lúc trước.

"Cô muốn chọn trang sức hả?" Hắn vẫy tay với Cửu Châu, "Lên lầu xem đi, trang sức trên đây rất đẹp."

Cửu Châu mở lòng bàn tay ra, nhìn nén bạc bằng đậu rồi ngược lên nhìn hắn, "Huynh làm rơi bạc này."

"Vậy cô đưa lên giúp ta đi." Thần Vương bật cười thành tiếng, chấp tay với nàng, "Phiền Minh cô nương rồi."

Cái chấp tay này cũng không đúng chuẩn, nhưng khi hắn làm thế thì lại tỏa ra cảm giác tự do phóng khoáng.

Cửu Châu cứ vậy ngẩng đầu, trong đôi mắt đen láy của nàng là dáng vẻ đang cười của hắn.

Nụ cười của hắn trông quen quá.

Chương 10: Chương 10

"Sao lại nhìn ta ngơ ngác thế hả?" Thần Vương dựa vào bậu cửa sổ, dáng vẻ thờ ơ tựa chú mèo đang vươn mình phơi nắng, "Mới mấy ngày không gặp mà đã không nhận ra ta rồi à?"

Hắn sờ mặt mình, gương mặt của mình đâu tầm thường đến mức nhìn là quên.

Cửu Châu lắc đầu, "Ta không quên."

"Ồ." Thần Vương giật mình, "Hóa ra là cô nhìn mặt ta đến choáng luôn rồi hử?"

Cửu Châu, "..."

Người kinh thành mặt ai cũng dày nhĩ.

"Lên đây nhanh lên." Thần Vương ngoắc tay với Cửu Châu, "Cúi đầu nói chuyện với cô này giờ, cổ ta mỏi rồi."

Cửu Châu vượt cổ mình, nàng ngửa đầu nói chuyện với hắn cũng mỏi lắm chứ bộ.

Trên lầu không có khách, Cửu Châu nghi ngờ nhìn khắp nơi.

"Đừng nhìn nữa, ngoại trừ ta và cô ra thì chẳng còn ai nữa đâu." Thần Vương gõ tay lên mặt bàn, lập tức có người bưng đủ loại trang sức trân vòng đặt lên bàn để Cửu Châu chọn.

Xuân Phân đi sau lưng Cửu Châu hít một hơi thật sâu, mấy món quý giá cất dưới đáy hòm của cửa hàng này đều được mang ra hết đấy hả?

"Thích cái nào thì cứ việc chọn." Thần Vương lướt mắt quét một vòng trên bàn, "Tuy chất lượng hơi kém, nhưng kiểu dáng cũng tạm tạm."

Cửu Châu nhìn chưởng quỹ đang khom người ở bên cạnh, nàng trả lại hạt đậu bạc, sau đó che miệng thì thầm với hắn, "Trông có vẻ rất đắt."

Thần Vương kéo cái ghế tròn khắc hoa dưới m.ô.n.g nhích lại gần Cửu Châu, bắt chước nàng nhỏ giọng hỏi lại, "Không đủ tiền hả?"

"Đủ thì đủ." Cửu Châu che túi tiền lại, như che chở món đồ yêu quý của mình, "Nhưng ta không nỡ tiêu."

Thần Vương cứ tưởng Minh gia không xem trọng cô con gái vừa trở về, không nỡ cho nàng tiền tiêu vặt, nhưng không ngờ lại là nguyên nhân này.

Thân là Thần Vương phi tương lai, sao lại không dám tiêu tiền?

"Đừng lo, trang sức trong cửa hàng này rẻ lắm." Thần Vương chọn một cây trâm, nhắm nhắm trên đầu của Cửu Châu, "Ta quen với ông chủ, để ta bảo hắn tính rẻ cho cô."

Cửu Châu nhìn Thần Vương với ánh mắt đầy nghi ngờ, nàng nghi ngờ hắn là cò của ông chủ cửa hàng này.

Nhìn nàng, Thần Vương biết ngay nàng đang suy nghĩ vẩn vơ, "Ánh mắt này của cô là có ý gì?"

Cửu Châu đưa tay che mắt lại, lắc đầu, "Ta không nghĩ gì cả."

Thần Vương, "..."

Cái gì gọi là giấu đầu lòi đuôi, chính là đây.

Đưa tay kéo b.í.m tóc đang đung đưa của nàng, Thần Vương cài cây trâm lên tóc nàng.

Trâm sáng ánh vàng lóng lánh, tựa như nhành cỏ dại cạnh hòn non bộ, không có tí thắm mỹ nào.

"Đây là ta tặng cho cô, cô không cần chi tiền."

"Ta không nhận." Cửu Châu gỡ nhành cỏ dại...!à không đúng, gỡ cây trâm xuống, đặt lại vào trong khay, "Không thể nhận bữa trâm cài con trai tặng được đâu."

Hôn phu tặng trâm cho hôn thê, có gì mà không nhận được?

Thần Vương là dạng người sẽ thỏa hiệp khi người khác không muốn ư?

Không, hẳn không phải.

Thế là, hẳn cài hai cây trâm lên tóc Cửu Châu.

Cửu Châu trừng mắt "nhỏ" hai "nhánh cỏ" xuống.

"Tiểu nha đầu đừng nhúc nhích." Vương gia bá đạo Vân Độ Khanh cầm một cây trâm lên, nhìn Cửu Châu mỉm cười.

"Đừng mà." Cửu Châu vội che đầu lại, đứng dậy chạy vào góc trốn, giọng nói dịu dàng xen lẫn khẩu âm Lăng Châu, "Nếu huynh còn thế thì ta đánh huynh đấy."

"Hai người làm gì thế?" Âm thanh nhẹ nhàng mang theo nghi ngờ của một người đàn ông vang lên, Cửu Châu che đầu quay đầu lại nhìn, Tề Vương mặc cẩm bào sáng màu đứng trên cầu

thang, gương mặt tuần tú hiện lên vẻ nghi hoặc, hàng mày khẽ cau lại.

"Bái kiến Tề Vương điện hạ." Cửu Châu buông tay, bước tới hành lễ.

Tề Vương bước vào phòng, đưa mắt nhìn đồng tâm cài, vòng tay bày tán loạn trong khay, cầm một cây trâm hồng mai bằng san hô nhìn sang Thần Vương.

Thần Vương nhíu mày, bước tới bên cạnh Cửu Châu, nhân lúc Cửu Châu không để ý, hắt chĩnh lại cây trâm cài tua rua bị lệch trên đầu nàng, "Có thể gặp được Tứ ca ở đây đúng là bất ngờ."

"Huynh cũng là Vương gia hả?" Cửu Châu nhỏ giọng hỏi hắt.

"Ừ." Thần Vương nhanh tay cài một cây trâm trong tay mình lên búi tóc Cửu Châu, đưa tay khẽ gảy bướm vàng trên cây trâm, cười híp mắt gật đầu, "Đúng vậy, khéo quá phải không?"

Tiểu nha đầu này ngơ ngơ ngác ngác, dáng vẻ ngốc nghếch ôm đầu trông lại thấy ngây thơ đáng yêu.

Nhìn hai người họ cúi đầu thì thầm, hai cái đầu như muốn kề sát vào nhau, Tề Vương đặt cây trâm về chỗ cũ, "Vi huynh sắp thành hôn, trong phủ hiển nhiên sẽ cần đồ dùng của phụ nữ."

Nói xong, không thấy Thần Vương đáp lại, hắt bèn quay đầu lại nhìn.

Thần Vương vẫn còn đang cố tìm cách cài thêm một cây trâm lên đầu của Minh tiểu thư.

Minh tiểu thư che đầu lại, đôi mắt to tròn trừng Thần Vương.

"Cài lên."

"Không muốn." Cửu Châu lùi về sau một bước, "Huynh là Vương gia, ta không thể đánh huynh."

Nhưng ta có thể...!có thể để người khác đánh huynh."

"Ồ?" Thần Vương muốn đưa tay ra chọt một cái lên mặt Cửu Châu, nhưng hắn ta cố nhịn.

"Vị hôn phu của ta là Thần Vương, huynh ấy siêu tốt siêu tốt siêu tốt luôn." Cửu Châu ưỡn thẳng lưng, "Ta sẽ bảo huynh ấy đánh huynh."

Nghe thấy ba lần "siêu tốt", Thần Vương bật cười, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc của cô nhóc, hắn lại bỏ cây trâm trong tay xuống, "Được rồi được rồi, là lỗi của ta."

"Ta biết là huynh có ý tốt, muốn tặng quà cho ta." Cửu Châu gỡ trâm kim điệp ra khỏi búi tóc, "Kinh thành phồn hoa, mọi người thích làm việc theo ý mình, không gò bó nhiều."

Nhưng ở Lăng Châu bọn ta, chỉ có người nhà, trưởng bối, bạn bè thân thiết và phu quân mới có thể tặng trâm cho con gái.Tuy thần nữ đã là người kinh thành, nhưng vốn dĩ lại lớn lên ở Lăng Châu.

Nếu nhận trâm cài của Vương gia thì e là không thỏa đáng."

Gặp nhau đã mấy lần nhưng Thần Vương hiếm khi nhìn thấy Cửu Châu nghiêm túc như vậy bao giờ, hắn quan sát Cửu Châu thật kỹ, bỗng dưng bật cười, "Minh gia tiểu cô nương, cô có biết phong hào của ta không?"

Cửu Châu lắc đầu.

"Ta sinh năm Hiên Đức thứ hai mươi ba, phụ hoàng đặt tên ta là Độ Khanh, mang ý nghĩa dù có bao nhiêu cực khổ thì ái tử vẫn có thể vượt qua, không phải chịu bất cứ đắng cay nào." Vân Độ

Khanh bắt chéo tay sau lưng, giọng điệu hiềm khi nào dịu dàng như thế, "Năm mươi lăm tuổi, ta được phong làm Vương, phong hào là Thần."

Cửu Châu sững sờ nhìn hắn, làn gió thu khẽ phát qua bậc cửa sổ, chạm nhẹ lên chuông đồng dưới mái hiên.

"Quy tắc của kinh thành cũng được, phong tục của Lăng Châu cũng không sao, bốn Vương đều chưa từng tặng trang sức cho cô nương nào khác." Thần Vương thấy Cửu Châu vẫn cứ ngây ngốc nhìn mình, hắn cầm lấy cây trâm kim điệp trên tay nàng, cài lại cho nàng, "Cánh bướm này mỏng như cánh ve, tiểu cô nương còn gì hợp hơn."

Lần này Cửu Châu không gỡ trâm xuống nữa.

"Nhìn đi, giày vò này giờ, ta đã bảo để ta cài lên cho cô rồi, bớt được bao nhiêu việc." Vân Độ Khanh duỗi ngón tay ra khẽ dí vào trán Cửu Châu, lại không nhịn được dí thêm cái nữa, cánh bướm trên búi tóc nàng nhẹ nhàng bay múa.

Cửu Châu che trán, nghiêng đầu nhìn hắn, "Huynh là...!Thần Vương điện hạ thật ư?"

"Chẳng lẽ toàn bộ kinh thành này còn có người dám giả mạo Thần Vương?" Vân Độ Khanh sờ cằm, "Vài ngày nữa là sinh thần của mẫu phi, phụ hoàng sẽ tổ chức yến tiệc trong cung, cô nhớ đi cùng Thẩm phu nhân đấy."

"Huynh đúng là Thần Vương rồi." Cửu Châu nhìn Vân Độ Khanh, trên gương mặt hốt hoảng lại nở một nụ cười rạng rỡ, "Tốt quá."

Hắn của lúc nhỏ là tiểu tiên đồng tốt bụng.

Mà hắn bây giờ vẫn thế, người khác nói xấu hắn nhưng hắn lại không hề tức giận, thấy nàng đi đánh nhau, hắn lại làm người

tốt cho người giúp nàng đánh nhau.

"Sao, vui lắm hả?" Thần Vương thấy Cửu Châu cười vui vẻ như thế, hần bất giác nở nụ cười theo.

"Vâng, vui lắm."

Tám năm rồi mới gặp lại nhau, biết hần và Tô Quý phi đều khỏe mạnh, sao nàng lại không vui cho được?

Ây.

Thần Vương nhìn gương mặt trắng nõn của Cửu Châu, tính cách lại ngây thơ hồn nhiên, cũng may là sau này nàng được gả cho hần, nếu mà được gả cho kẻ khác...!

Hần chợt nhíu mày, quay lại nhìn Tề Vương, "Tứ ca vẫn còn ở đây à?"

Tề Vương đặt hết trang sức mình chọn được vào hộp, thông thả mở miệng, "Ngũ đệ chọn xong rồi hả?"

"Chọn trang sức cho phụ nữ thì nên dẫn người ấy đi theo mới phải." Thần Vương cup mắt, giọng nghe băng quơ, "Nếu người ta không thích, ấy chẳng phải đã phụ tấm lòng mình sao."

"Thật à?" Tề Vương nhìn vào trong khay, những cây trâm Thần Vương chọn nhưng lại bị Cửu Châu từ chối không cho hần cài lên đầu mình, "Dường như Minh cô nương cũng không thích mấy món mà Ngũ đệ chọn thì phải?"

"Không phải đâu." Cửu Châu mở miệng, "Thần Vương điện hạ tuệ nhãn cao siêu, thẩm mỹ tao nhã, mỗi một món huynh ấy chọn ta đều rất thích.

Nhưng thần nữ không nỡ để điện hạ tiêu tiền nhiều, vì thế mới nén đau từ chối."

Không ai được phép nghi ngờ thẩm mỹ của Thần Vương điện hạ, dù có là ca ca của huynh ấy cũng không được.

Tuệ nhãn cao siêu?

Bàn tay đang cầm cây trâm của Tề Vương chợt khựng lại, đôi mắt xinh đẹp nhìn về phía Cửu Châu, chợt nở nụ cười, gật đầu với nàng, "Thật có lỗi, là bổn Vương hiểu lầm."

"Không sao." Thần Vương bước lên một bước, đứng chắn trước Cửu Châu, "Ta tính độ lượng, không so đo chuyện nhỏ thế này."

"Vương gia." Một người đàn ông trung niên mặc trang phục xanh đậm, trên cằm có một vết sẹo đi tới, có vẻ không ngờ còn có người khác ở đây, hắn ta hành lễ với Thần Vương, cũng chẳng buồn nhìn Cửu Châu sau lưng Thần Vương mà đi thẳng tới trước mặt Tề Vương, chấp tay nói, "Hầu gia bệnh nặng."

Ngôn Tình Hay

"Ta biết rồi." Tề Vương đặt hộp trang sức xuống, ra hiệu người hầu đi tính tiền, sau đó xoay người vội vàng rời khỏi cửa hàng cùng người đàn ông trung niên kia.

"Tiểu thư, tiểu thư?" Xuân Phân thấy Tề Vương rời đi mà Cửu Châu không hành lễ, may là Tề Vương đang gấp, không để ý đến chuyện tiểu thư thất lễ, "Người sao thế?"

Cửu Châu lắc đầu, "Người đàn ông trung niên vừa đến là ai vậy?"

"Nhìn trang phục của ông ta, có vẻ như là hạ nhân của Bình Viễn Hầu phủ hoặc Tề Vương phủ." Xuân Phân ngẫm nghĩ, "Có lẽ là đến đưa tin, chắc là tâm phúc của gia chủ."

Nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của tiểu thư, Xuân Phân sờ tay Cửu Châu, bấy giờ mới phát hiện ra lòng bàn tay của nàng lạnh ngắt,

"Tiểu thư, người chờ một lát, nô tỳ ra xe ngựa lấy áo choàng cho người."

"Ta không lạnh..."

Chưa kịp dứt lời, một chiếc áo choàng sạm màu đã khoác lên người nàng.

"Mặc vào đi." Thần Vương thấy áo choàng tuột xuống, hần kéo dây buộc lại, loay hoay một lúc, thành công buộc dây lại thành nút chết.

Xuân Phân, "..."

Hành động buộc áo choàng với độ khó cao thế này, quả thật làm khó cho Thần Vương điện hạ đã quen việc người hậu vây quanh.

Giả vờ như mình không thất thành nút chết, "Sinh thần mẫu phi sắp tới, cô đừng để bị cảm lạnh."

Đến lúc đó, chuyện nàng không thể đến dự tiệc sinh thần bị truyền đi, người khác sẽ nghĩ nàng và mẫu phi bất hòa.

Người ta nói quan hệ mẹ chồng nàng dâu là khó xử nhất, hần cũng không muốn chưa thành hôn mà đã phải đau đầu vì chuyện này.

Áo choàng của đàn ông có hơi dài so với Cửu Châu, nàng cúi đầu nhìn tà áo bị lê trên đất, kéo nó lên.

"Vâng." Cửu Châu ngoan ngoãn gật đầu.

Thần Vương, "..."

Vào những lúc thế này, không phải nàng phải tranh thủ hỏi thăm hần sở thích của mẫu phi, để nàng chuẩn bị quà sinh thần hợp ý mẫu phi ư?

Vâng cái gì mà vâng?

Nàng có thể có tâm chút được không?!

Chương 11: Chương 11

"Cô có gì muốn nói hay muốn hỏi không?" Thần Vương hít sâu, đây là nường tử tương lai của mình, không giống những người khác, hẳn phải kiên nhẫn.

"Nói gì?" Nghe tiếng chuông đồng vang lên dưới mái hiên, Cửu Châu cười, "Cuối thu trời trở lạnh, xin điện hạ giữ gìn sức khỏe, ăn cơm đúng giờ."

"Được rồi." Thần Vương vẫy tay gọi chuồng quý đến, "Gói những thứ này lại rồi mang đến phủ Minh Thị lang."

"Điện hạ..."

Thần Vương đặt tay lên lưng Cửu Châu, "Tề Vương cũng đã tặng trâm cài cho vị hôn thê của hắn ta, nếu như cô không nhận của bốn vương, để người ta truyền đi sẽ mất bốn vương keo kiệt đấy."

"Nhưng thế này thì nhiều quá." Cửu Châu nhỏ giọng lầm bầm, "Ta cài không hết."

"Không sao." Khẽ gảy trâm vàng hình bướm, Thần Vương thờ ơ đáp lại, "Phủ Thần Vương không thiếu tiền."

Dứt lời, hắn nhanh tay chọc vào gương mặt Cửu Châu một cái, bật cười rời đi.

Che lấy chỗ bị chọc, Cửu Châu ngoái đầu nhìn Xuân Phân.

Xuân Phân bèn an ủi, "Tiểu thư đừng lo, Thần Vương quả thật rất giàu."

Cửu Châu cẩn thận kéo áo choàng, ngửa đầu thở dài một hơi.

"Tiểu thư, xưa nay Thần Vương vẫn luôn hành sự tùy hứng, nếu người không thích, chúng ta có thể sai người trả trang sức về phủ Thần Vương..."

"Hành sự tùy hứng chỗ nào?" Cửu Châu phủ nhận, "Đây là Vương gia hào phóng với mọi người."

"Xuân Phân tỷ tỷ." Nàng ôm cánh tay Xuân Phân khẽ lay, "Sau này đừng nói về Thần Vương điện hạ như thế nữa có được không?"

Dáng vẻ xinh xắn đáng yêu thế này ai mà chịu nổi chứ?

Xuân Phân yên lặng gật đầu, "Tiểu thư nói chí phải, Thần Vương điện hạ hào phóng, cởi mở, là chàng trai có tài có đức nhất vô nhị."

Chẳng phải chỉ nói vài câu trái lòng thôi sao?

Miễn là đỡ tiểu thư vui thì có gì khó.

"Tiểu thư, không ngờ Tề Vương điện hạ lại là người dịu dàng như vậy, ngài ấy cũng biết chọn cho người những món trang sức mà con gái thích." Nha hoàn mở hộp trang sức ra, trầm trồ, "Tay nghề tinh xảo, chất liệu cao cấp, điện hạ quả thật rất quan tâm đến người."

Tôn Thái Dao cười đến mặt mày đỏ bừng, đóng hết mấy hộp trang sức lại, "Ta thấy các người đang trêu ta thì có."

"Tiểu thư sắp xuất giá, bọn nô tỳ chỉ nói lời thật lòng chứ nào dám trêu người." Nhóm nô tỳ cười đùa, "Trang sức xinh đẹp thế

này, bọn nô tỳ vẫn chưa nhìn kỹ mà sao người đã đóng lại rồi?"

"Nô tỳ thấy cây trâm phượng kia rất hợp với tiểu thư."

Trâm phượng...!

Tôn Thái Dao mở hộp đựng trâm phượng ra, ý cười bất chợt tắt ngúm, nàng ta lập tức đóng nắp hộp lại, tựa như nhìn thêm chút nữa sẽ thấy khó chịu.

Nhóm nha hoàn thấy sắc mặt nàng ta khác thường, tiếng cười nói cũng nhỏ dần.

"Các người ra ngoài đi." Đầu ngón tay run rẩy khẽ khàng chạm vào hộp đựng trâm phượng, giọng nàng ta càng thêm bình tĩnh, "Ta muốn ở một mình."

"Phượng hoàng..."

Mở hộp ra, nàng ta nhìn vào gương đồng, cài trâm phượng lên tóc.

Ngắm nhìn gương mặt trong gương, nàng ta lại bật cười, "Có ai mà không muốn làm phượng hoàng bay lên cảnh cao?"

Sửa soạn lại bản thân, nàng ta đứng dậy bước ra ngoài phòng, "Người đâu, chuẩn bị kiệu, ta muốn ra ngoài một chút."

Ra khỏi cửa chưa được bao xa, Tôn Thái Dao trông thấy hơn mười người phụ nữ mặc đồng phục của cửa hàng trang sức, bưng khay tráp nối đuôi nhau đi về một hướng.

"Những người kia đều là người của Miêu Kim lâu đúng không?"

"Đúng vậy thưa tiểu thư."

Nghe nói Thần Vương đã hào phóng mua mấy chục mẫu trang sức, rồi cho người đưa đến phủ của Minh gia."

Tỳ nữ nhỏ giọng nói, "Minh gia là người có tri thức lại hiểu lễ nghĩa, e là sẽ không thích hành động này của Thần Vương."

Tặng cho con gái người ta vài bộ trang sức gọi là dịu dàng biết quan tâm, nhưng một lần tặng vài chục bộ, ấy là đang chê Minh cô nương ăn mặc quá giản dị, làm mất mặt hẳn ư?

Người có học thức rất coi trọng khí phách, Minh gia đâu phải là nhà nghèo chưa từng nhìn thấy đồ sang, hành động lần này của Thần Vương không những không được lòng cha mẹ vợ, mà còn khiến Minh gia càng thêm bất mãn.

Tội nghiệp cho Minh cô nương, từ nhỏ đã không được sống cùng cha mẹ, không biết tình cảm với cha mẹ ra sao.

Thần Vương lại làm như thế, đợi đến khi được gả cho Thần vương, e là sẽ bị Minh gia chán ghét rồi mặc kệ sống chết.

Sờ cây trâm phượng bên tóc mai, Tôn Thái Dao buông màn kiêu xuống, chậm chậm nhắm mắt lại.

Minh Kính Châu vừa từ Lễ bộ trở về, thấy chính viện bày đủ loại hộp trang sức, dè dặt nhìn Thẩm thị đang ngồi trên ghế, "Hôm nay phu nhân thấy vui hả?"

Nếu không phải vui vẻ thì sao lại tốn nhiều bạc mua trang sức đến thế.

Nhưng nhìn vẻ mặt của bà, trông không giống như đang vui.

"Tất cả đều là hàng đắt tiền của Miêu Kim lâu." Thẩm thị vỗ tay với nha hoàn, "Mời tiểu thư đến đây."

"Hóa ra là mua cho Cửu Châu à." Minh Kính Châu giật mình, bảo sao phu nhân lại dám mua nhiều đồ con gái ở Miêu Kim lâu như thế.

"Quả thật là mua cho Cửu Châu." Vẻ mặt Thẩm thị có vẻ là lạ, "Nhưng người trả tiền không phải là tôi."

"Không thể có chuyện đó được." Minh Kính Châu tiện tay mở nắp hộp gần mình nhất, ánh mắt tập trung lên vòng cổ long phượng trịnh tường bằng vàng, mặt dây chuyền làm bằng ngọc dương chi thượng hạng, "Nhà chúng ta lấy đâu ra thân thích giàu sang thế này?"

"Ai bảo không có?" Thẩm thị nhú mày, "Ông ngẫm lại xem, nói không chừng là có đấy."

"Bộ ngẫm thì có thể có chuyện tốt thế này à?" Minh Kính Châu xác định được tâm trạng phu nhân mình không tốt, nhanh chân đi tới sau lưng bà ân cần giúp bà đ.ấ.m lưng, "Phu nhân thân yêu của tôi ơi, bà mau nói cho tôi biết đi."

"Nói cho ông làm gì, không lẽ ông dám trả lại ư?"

"Sao lại không dám?" Minh Kính Châu ngẩng đầu ưỡn ngực, "Ngoại trừ đồ trong cung ban thưởng, những món khác, lão Minh tôi đây sẽ từ chối hết."

"Cha, mẹ." Cửu Châu bước vào, nhìn thấy hộp trang sức chất đầy phòng bèn lên tiếng, "Mới đó mà đã mang đến rồi?"

"Con gái, con có biết ai mang mấy món này đến không?" Minh Kính Châu thấy nét mặt của con gái liền đoán được Cửu Châu ắt biết người tặng quà là ai.

"Con biết chứ." Cửu Châu cười ngượng ngùng, "Là Thần Vương điện hạ đấy."

"Ai cơ?!" Minh Kính Châu cứ ngỡ tai mình có vấn đề.

"Là Thần Vương điện hạ." Cửu Châu mở to đôi mắt nhìn Minh Kính Châu, chớp chớp chớp.

"Ồ." Thẩm thị khẽ cười, "Phu quân có cần phải trả lại không?"

Minh Kính Châu, "..."

Người này thì quả thật ông không dám trả lại.

"Sao lại trả về?" Cửu Châu khó hiểu nhìn cha mẹ, "Mấy món này có gì không đúng ạ?"

"Không có, không có." Minh Kính Châu thấy đôi mắt sáng rực của con gái dần dần phai đi, ông vội vàng giải thích, "Cha chỉ tò mò ai tặng thôi, Châu Châu nhà ta thích thì cứ giữ lại."

"Vâng!" Cửu Châu gật đầu, đi tới cạnh Thẩm thị ôm tay bà, dán sát lên người bà, "Ban đầu con cũng không muốn để điện hạ tặng mấy món này, nhưng điện hạ nói, Tề Vương có thể tặng trang sức cho Tôn tiểu thư, nếu không để huynh ấy tặng, người khác sẽ nói huynh ấy keo kiệt."

Minh Kính Châu nhìn hộp trang sức chất đầy phòng, nhưng mà tặng nhiều thế này...!đây chính là tiền nhiều mà không có chỗ tiêu đây.

Mẹ con Tô Quý phi bị sao thế nhỉ, Cửu Châu tiến cung thì được Tô Quý phi tặng cho một đồng đồ trang sức, Cửu Châu đi dạo phố thì lại được Thần Vương tặng cho một đồng đồ trang sức.

Chẳng lẽ bọn họ nghĩ Minh gia nhà ông không nỡ mua trang sức cho con gái mình ư?

Minh Kính Châu nhìn Thẩm thị với ánh mắt khó hiểu, Thẩm thị lắc đầu, sai người mang trang sức đến viện của Cửu Châu.

Vừa dọn dẹp chính viện xong, gia đình bọn họ lại nhận được thiệp mời từ phủ Bình Viễn Hầu.

"Tiệc mừng thọ của lão phu nhân phủ Bình Viễn Hầu, bọn họ mời chúng ta đến dự." Thẩm thị đưa thiệp mời cho Minh Kính Châu, "Trịnh gia và Minh gia chúng ta có quan hệ bình thường, lần này lại gửi thiệp sớm, lời lẽ niềm nở khẩn khoản, tôi thấy hơi khó chịu."

Minh Kính Châu nhìn đứa con gái ngoan ngoãn của mình, im lặng không nói gì.

Một lúc sau, ông đặt thiệp mời sang một bên, "Bên Lễ bộ có việc bận, dạo gần đây phải chuẩn bị tiệc mừng thọ cho Tô Quý phi, tôi không thể đến phủ Bình Viễn Hầu, phu nhân chịu cực rồi."

"Tâm ý của phu quân, tôi hiểu."

Cửu Châu hết nhìn cha rồi lại quay sang nhìn mẹ, trong cái đầu nhỏ lại có một dấu hỏi thật to.

Cha nói gì mà mẹ lại hiểu thế?

Trong cung, Long Phong đế lật xem tấu chương, như vô ý triệu Tề Vương tới, "Lão Tứ, trăm chột nhớ ra hôm nay là sinh thần của ngoại tổ mẫu của ngươi, ngươi đã đi thăm chưa?"

"Bẩm phụ hoàng, nhi thần đang định đến đó."

"Sắp trưa rồi, tuy ngươi là hoàng tử, nhưng cũng không thể qua loa với sinh thần của trưởng bối nhà ngoại được." Long Phong đế sai cung nhân mang hộp quà ra, "Ngươi thay trăm mang quà đến phủ Bình Viễn Hầu đi."

"Nhi thần thay mặt ngoại tổ mẫu tạ ân điển của phụ hoàng." Tề Vương cúi người hành lễ.

"Cha con với nhau cả, ngươi không cần khách sáo." Long Phong đế phát tay, "Đi đi."

"Tạ ơn phụ hoàng." Ánh mắt Tề Vương dần lên đồng tấu chương bên cạnh Hoàng đế, im lặng lui ra ngoài.

"Sinh thần của lão phu nhân phủ Bình Viễn Hầu hôm nay có quan viên nào đến dự?" Long Phong đế đặt tấu chương xuống, hỏi thái giám tâm phúc của mình.

Thái giám đọc một loạt mấy cái tên.

"Minh gia không đi à?"

"Bẩm bệ hạ, Minh gia có hai vị đại nhân không ở kinh đô, Minh Thị lang đang ở Lễ bộ chuẩn bị tiệc mừng thọ cho Quý phi nương nương, không có thời gian phân thân." Thái giám tâm phúc suy nghĩ rồi nói tiếp, "Còn đạo này công tử Minh gia phòng hai chuyên tâm ở phủ đọc sách, rất ít khi ra ngoài."

Chỉ có mỗi phu nhân và ái nữ của Minh Thị lang đến chúc thọ."

Long Phong đế nghe thấy thế thì cười, "Con người Minh Kính Châu lúc nào cũng cứng nhắc như vậy, bảo hấn chuẩn bị tiệc mừng thọ cho Quý phi chứ đâu phải không cho hấn nghỉ ngơi."

Thái giám tâm phúc cười theo, "Theo nô thấy, tính tình ba vị đại nhân Minh gia đều như thế cả."

"Nếu trăm nhớ không lầm, con trai của Minh Kính Châu còn đang nhậm chức ở bên ngoài?" Long Phong đế suy nghĩ, "Hôn sự giữa Minh cô nương và con trai ta sắp đến gần, là anh vợ sao có thể không ở kinh thành? Người gọi người của Lại bộ đến, xem trong kinh thành có vị trí nào thích hợp, chuyển anh vợ của con trai ta về đây."

Nhắc đến hai chữ "anh vợ", giọng của Long Phong đế không hề che giấu sự thân thiết.

Khi Tề Vương đến phủ Bình Viễn Hầu, trên sân khấu kịch được dựng trong Hầu phủ đang hát vở Tiên nhân chúc thọ.

Hắn vừa xuất hiện, bọn người kia đâu còn tâm trạng nghe kịch, vội vàng hành lễ chào hắn.

Người Trịnh gia đưa hắn đến ghế đầu, Tề Vương liên tục từ chối vài lần mới chịu ngồi xuống, ánh mắt đảo qua mấy quan viên đến dự tiệc, hắn nâng chung trà mỉm cười nhìn bọn họ.

Thấm giọng bằng ngậm trà nhạt, hắn nhìn thấy Tôn Thái Dao và Minh tiểu thư trong nhóm khách nữ.

"Điện hạ." Trịnh Vọng Nam ghé vào tai hắn khẽ nói, "Hôm nay Tôn tiểu thư đến từ sớm, nói chuyện với tổ mẫu rất vui vẻ."

Tề Vương phát hiện trên đầu Minh Cửu Châu cài trâm bướm bằng vàng, là cây trâm mà Thần vương khẳng khẳng đòi cài lên tóc nàng ở Miêu Kim lâu hôm ấy.

"Minh tiểu thư." Tôn Thái Dao đang thưởng trà chợt nhìn sang phía Minh Cửu Châu, "Nghe nói Minh tiểu thư lớn lên ở Lăng Châu, không biết muội có bằng lòng kể cho ta nghe chút chuyện ở đó hay không?"

Minh Cửu Châu khó hiểu nhìn Tôn Thái Dao, sắp đến giờ ăn rồi, nàng ta định để nàng bụng đói kể chuyện ư?

Vuốt cái bụng đang đói, nàng lắc đầu.

Tuy nàng nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng nàng ăn rất mạnh, hơn nữa còn không chịu đói được.

Bây giờ kể chuyện phong tục địa phương, ắt hắn sẽ ảnh hưởng đến tốc độ gấp đồ ăn của nàng.

"Tôn tử tử diệu dàng tốt bụng sẽ không ngại ta từ chối chứ?" Cửu Châu thấy dù có từ chối cũng phải xem đối phương có giận hay không.

Nàng trời sinh đã tốt bụng, không nỡ để con gái giận.

"Không đâu, sao lại thế được." Tôn Thái Dao mỉm cười, "Muội muội thẳng thắn đáng yêu, ta sao có thể giận muội được."

"Tỷ tử thật tốt." Cửu Châu lột một trái quýt đưa nàng ta, "Tỷ tử ăn không?"

"Không, cảm ơn muội." Tôn Thái Dao lại mỉm cười.

Ăn quýt sẽ nóng.

Nàng ta không ăn.

"Được thôi." Cửu Châu bỏ quýt vào miệng mình.

A~

Trái quýt này hơi chua, càng ăn càng thấy đói.

Chương 12: Chương 12

Nếu bảo Cửu Châu đánh giá tiệc mừng thọ lần này của phủ Bình Viễn Hầu như thế nào, thì đó chính là đồ ăn ngon tuyệt cú mèo.

Trong bữa tiệc, lão phu nhân Bình Viễn Hầu ngồi ngay trên chính vị, tuy bà đã đứng tuổi nhưng vẫn toát lên vẻ quý phái tao nhã từ sâu bên trong, không hề có vẻ già nua tí nào.

Trong khi đó, phu nhân Bình Viễn Hầu tất bật đón tiếp khách, nụ cười trông rất miễn cưỡng, có lẽ là đang lo cho trượng phu vẫn còn bệnh nặng.

Từ lúc khai tiệc đến giờ, Bình Viễn Hầu được người hầu đỡ đến bữa tiệc ngồi một chốc rồi kiếm cớ rời đi, không đụng tới tí rượu thịt nào.

Nếu không phải chính tai nghe tin Bình Viễn Hầu bệnh nặng, có lẽ Cửu Châu sẽ nghi ngờ tính chân thực của chuyện này.

Lão phu nhân quý phái kiêu ngạo, Hầu phu nhân tiếp đón chu đáo, con cháu trong Hầu phủ cư xử rất hòa nhã, trong một bữa tiệc nô nức náo nhiệt thế này, Cửu Châu nhìn từng ngọn cây cọng cỏ của Trịnh gia bỗng thấy rùng mình.

Dùng tiệc xong, nhóm tỳ nữ mang nước đến cho các tân khách súc miệng rửa tay, Cửu Châu nhìn lão phu nhân thân thiết cầm tay Tề Vương, nụ cười trên mặt rất hiền từ.

Cửu Châu chợt nhớ đến mấy lời dặn dò của hai vị sư phụ nhà mình.

Bên dưới những khóm hoa rực rỡ có thể là bảo vật quý giá, nhưng cũng có thể là nước bùn tanh tưởi.

"Đã dùng bữa xong, chúng ta đi dạo một vòng tiêu thực nào." Thẩm thị biết Cửu Châu không thích xem kịch, bà đưa tay chỉnh lại vạt áo cho Cửu Châu, "Nửa canh giờ nữa chúng ta sẽ về nhà."

"Dạ." Cửu Châu không có hứng thú với mấy cuộc nói chuyện về thi ca hay cưới xin, cũng không có lòng dạ thưởng thức vẻ quý phái kiêu ngạo của Trịnh gia, nghe mẹ nói, nàng đứng dậy đến bên rừng trúc ngồi nghỉ một lát.

Rừng trúc khá mát mẻ, thỉnh thoảng lại có tiếng chim lạnh lốt truyền đến, Cửu Châu nhặt vài hòn đá nhỏ trên mặt đất, ngồi bên bàn chơi thả đá với mấy nha hoàn.

"Tiểu thư, hồi bé nô tỳ cũng thường chơi trò này, nhưng vẫn không chơi lại người." Đám nha hoàn thua đến tâm phục khẩu phục, thở dài, "Đôi tay của người linh hoạt quá."

"Trò này đơn giản mà." Cửu Châu ném mấy hòn đá lên cao rồi chụp rất chính xác, "Bình thường thôi, quen tay rồi."

Đừng nói là chụp đá, hai sư phụ còn để nàng vòng vòng quanh núi bắt thỏ nữa cơ.

"Trò này đều có mẹo hết, đến đây, ta dạy cho mọi người." Cửu Châu ngoắt tay bảo đám nha hoàn ngồi xuống, "Mẹo của trò này chính là tốc độ, đừng để tay lừa mắt mình..."

Phía sau rừng trúc, Tề Vương nghe thấy có tiếng con gái nói chuyện liền dừng bước.

Dù không nhìn thấy nhưng hẳn biết, người đang nói chuyện chính là tiểu cô nương của Minh gia.

Cơn gió thổi qua khiến lá trúc kêu xào xạc, Tề vương nhìn thoáng qua bóng người màu hồng nhạt sau phiến rừng trúc, xoay người toan rời đi.

"Vương gia."

Vừa xoay người thì hắn trông thấy Tôn Thái Dao đang đi về phía mình, Tề vương cười dịu dàng, "Tôn tiểu thư."

"Tiểu thư, người làm lại lần nữa đi, mắt em theo kịp nhưng tay lại không kịp..."

"Được thôi, lần cuối cùng đây."

Tôn Thái Dao quay lại nhìn cánh rừng trúc, nhún gối chào Tề Vương, "Thỉnh an điện hạ." Nàng ta cười, "Không biết trong rừng kia là tiểu thư nhà nào?"

Tề Vương khẽ cười, không nói gì.

Hắn luôn hòa nhã với phái nữ, người nào chạm phải ánh mắt của hắn là lại như được gió xuân ấm áp vờn quanh, con tim bất giác rung động.

Trong rừng lại vang lên tiếng cười nói vô tư của thiếu nữ, tuy tiếng cười khá nhỏ nhưng nó lại giống như kim châm đ.â.m thẳng vào lòng Tôn Thái Dao.

Nửa năm trước, nàng ta từng có một giấc chiêm bao nửa hư nửa thực, có liên quan đến tương lai.

Trong mộng, thiếu nữ vô tư trong rừng kia được gả cho người đàn ông này, trở thành Tề Vương phi khiến biết bao cô gái hâm mộ.

Tuy nhiên, cảnh trong mộng khá hỗn loạn, sau khi tỉnh lại, nàng ta chỉ nhớ Thần Vương mà bỏ hạ sủng ái sẽ c.h.ế.t cách

ngày sinh thân Tô Quý phi hai ngày, Tề Vương phi bị Ninh phi ghét bỏ vì nói chuyện với Tô Quý phi, tình cảm của vợ chồng Tề Vương cũng vì thế mà ngày một xa cách.

Mộng chính là mộng, chưa chắc đã thành thật.

Nếu mộng thành thật, hiện tại Minh Cửu Châu không được gả cho Tề Vương có lẽ là chuyện tốt, chí ít...!nàng sẽ không bị mẹ chồng chán ghét, bị tương công ghẻ lạnh.

Nhưng dù chuyện trong mộng có xảy ra hay không, là thật hay giả, nàng ta cũng không muốn Tề Vương và Minh Cửu Châu có bất kỳ cơ hội gần gũi nào.

Nàng ta không tin số mệnh, không tin vào giấc mộng, nàng ta chỉ tin vào bản thân.

"Tiểu thư." Xuân Phân nói nhỏ bên tai Cửu Châu, "Đằng sau rừng trúc hình như có người, để nô tỳ sang đó xem thử."

"Đừng đi!" Cửu Châu bắt lấy cổ tay của Xuân Phân, "Không biết ai đang nói chuyện, lại chẳng biết bọn họ đang nói gì, chúng ta tuyệt đối không được sang đó."

"Tò mò..." Cửu Châu đứng dậy, kéo Xuân Phân đi về một hướng khác.

Tò mò hại c.h.ế.t người đấy.

Ra khỏi rừng trúc, Cửu Châu nhìn thấy người đàn ông trung niên cầm sọ kia.

Hắn ta mặc đồ quân sự, nhìn thấy Cửu Châu bước ra khỏi rừng trúc bèn nở nụ cười nhỉnh bộ, khom người hành lễ với nàng.

Khi đi ngang qua, Cửu Châu dừng bước, ngoái lại nhìn hắn ta.

Thấy quý nhân chột dừng bước nhìn mình, gã đàn ông trung niên khom lưng thấp hơn, còng cúi đầu đầy cung kính.

"Người là quản sự của Hầu phủ hả?"

"Bẩm quý nhân, tiểu nhân là quản sự ngoại viện ở Hầu phủ, nếu quý nhân có chuyện gì cần tiểu nhân làm, xin người cứ việc sai bảo."

Cửu Châu nhìn hắn ta một lúc lâu, "Đứng xa ta ra."

"Dạ?"

Cửu Châu dẫn nha hoàn rời đi, quản sự khó hiểu ngẩng đầu lên, lời này của quý nhân có ý gì?

Hắn ta sờ vết sẹo trên cằm, chẳng lẽ do vết sẹo này quá xấu dọa quý nhân sợ hãi? Nghĩ đến nguồn gốc của cái sẹo này, sắc mặt hắn ta dần trở nên thâm trầm.

Khách mời ra về hết, nụ cười trên mặt lão phu nhân Hầu phủ dần tắt, bà chậm rãi lần chuỗi hạt trong tay, "Trần Trần, ta thấy hình như hôm nay người cố tình tránh tiểu thư Minh gia đúng không?"

Trịnh Trần căng thẳng đứng dậy, "Thưa tổ mẫu, con và Minh tiểu thư có chút hiểu lầm."

Lão phu nhân khẽ gật đầu, "Tuy sớm muộn gì nàng ta cũng trở thành đứa con bị Minh gia vứt bỏ, nhưng trước khi Thần Vương thất thế, người không được thất lễ trước mặt nàng ta."

Nếu Minh gia thật sự coi trọng đứa con gái này, họ sẽ không lấy lý do sức khỏe yếu mà gửi nuôi ở đạo quán bao năm nay.

Ba huynh đệ Minh gia hờ hững với Thần Vương, bệ hạ nghĩ gả con gái Minh gia cho Thần Vương thì sẽ khiến Minh gia quay

sang ủng hộ hẳn, nhưng lại không hiểu người đọc sách luôn cứng đầu trên một số phương diện.

Ba huynh đệ Minh gia năm xưa có thể lưu vong ở nơi nghèo nàn vì bệ hạ, bây giờ cũng có thể vì chỗ đứng mà hi sinh một đứa con gái.

Luận tài đức, luận nhân nghĩa, Thần Vương kém xa Tề Vương, hưởng hồ Tô Quý phi và quan văn bất hòa bao nhiêu năm nay, tuyệt đối không có khả năng Minh gia ủng hộ Thần Vương.

Từ xưa đến nay, chuyện hy sinh một đứa con gái không quan trọng cho vinh quang gia tộc chưa bao giờ hiếm lạ.

"Nhưng thưa tổ mẫu, hôm nay Minh gia không hề để khách nam đến đây." Trịnh Vọng Nam có hơi lo lắng, sau này Minh gia càng thân với mẹ con Tô Quý phi sẽ khiến Tề Vương khó chịu.

"Có đến hay không cũng không quan trọng." Lão phu nhân mỉm cười, "Chỉ cần hẳn không ủng hộ Thần Vương là quá đủ với chúng ta rồi."

"Tai con nóng quá." Trong xe ngựa, Cửu Châu che lỗ tai ửng đỏ của mình lại, "Có phải có người đang nói xấu con không?"

Thẩm thị bật cười bởi dáng vẻ phồng má tủi thân của con gái, bà lấy áo choàng khoác lên người nàng, "Trời càng lúc càng lạnh, đừng để cóng tai."

Cửu Châu khó hiểu, nàng đâu có lạnh.

Nhất định là có người đang nói xấu nàng rồi.

Khoác áo choàng thật dày, Cửu Châu cảm thấy hơi nóng, nàng lén vén rèm lên he hé, bất chợt trông thấy Thần Vương đang cười trên lưng ngựa.

"Thần Vương điện hạ." Cửu Châu thò đầu ra, cười híp mắt hỏi hần, "Điện hạ đi đâu thế?"

Nhìn thấy cái đầu nhỏ nhoài ra khỏi cỗ xe, Thần Vương cho ngựa đi sát vào, cúi đầu nhìn nàng, "Trại ngựa của hoàng gia vừa mang về một đàn ngựa chúng, bốn vương muốn đến đó xem thử."

"Ồ." Cửu Châu không rành chuyện cưỡi ngựa, càng không có hứng thú với đám ngựa chúng gì đó, nàng rút đầu về.

"Nếu đã gặp nhau, bốn vương đưa cô đi chọn một con ngựa vậy." Thần Vương thấy cúi đầu nói chuyện hơi mệt, hần nháy ngay xuống ngựa, "Trại ngựa hoàng gia có rất nhiều ngựa con rất đáng yêu, cô thích con nào thì ta sẽ tặng cô con đấy."

"Thần Vương điện hạ."

Trong xe vang lên giọng nói của một người phụ nữ khác, Thần Vương ngẩng ra, một phụ nữ trung niên mặc trang phục lộng lẫy bước xuống xe ngựa hành lễ với hần.

Đây chẳng phải là mẹ của tiểu nha đầu, là mẹ vợ tương lai của hần sao?

Thần Vương ngẫm nghĩ, đoạn rút dây cương trong tay, chấp tay trả lễ Thẩm thị.

Thẩm thị khẽ nghiêng người tránh cái lễ này, đưa mắt nhìn con gái đang thò đầu ra ngoài xe ngựa, bà từng hành lễ với Thần Vương rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên Thần Vương trả lễ bà.

Khi xưa, hai người vốn dĩ chỉ có quan hệ hành lễ và nhận lễ, nay thấy đối phương muốn đưa con gái bà đi trại ngựa hoàng gia chọn ngựa, tâm trạng của Thẩm thị bỗng chốc phức tạp.

"Không biết Thảm phu nhân cũng ở trong xe, bốn vương..."
Thần Vương quay đầu nhìn đôi mắt to lúng liếng của Cửu Châu, đầu lưỡi uốn một vòng, "Văn bối thất lễ."

Hầy, hần không thích nói chuyện với nữ quyến của các văn thần tí nào, mệt không chịu được.

"Điện hạ khách sáo." Thảm thị mỉm cười, dù người có thất lễ thì ta nào dám nói gì?

Trại ngựa hoàng gia là trại ngựa ngự dụng của bệ hạ, có thể tùy tiện vào đó, còn rủ con gái mình đi cùng, ngoại trừ Thần Vương ra thì còn ai to gan đến thế?

"Có tiểu bạch mã không?" Hồi còn nhỏ, Cửu Châu và hai sư phụ vào thành Lăng Châu mua đồ, nàng từng nhìn thấy một thiếu gia nhà giàu dắt một chú ngựa lông màu trắng, trông rất dễ thương.

"Có." Thần Vương len lén ngoắc tay với nàng, "Sao, có đi không?"

Cửu Châu chộn rộn muốn đi, mũi chân nàng dịch dịch hướng ra ngoài xe, rồi lại len lén nhìn Thảm thị.

"Đi sớm về sớm." Thảm thị vờ như không thấy Thần Vương đưa tay ra sau lưng len lén vỗ tay với Cửu Châu, "Con không biết cưỡi ngựa thì nên đứng cách xa ngựa chừng một chút."

"Xin phu nhân cứ yên tâm, bốn...! văn bối sẽ chăm sóc nàng ấy thật tốt."

Thảm thị hừ lạnh một tiếng, ra ngoài cùng một tên hồn thể ma vương như người mới là không yên tâm nổi.

"Mẹ yên tâm, con sẽ ngoan mà." Cửu Châu nhảy xuống xe ngựa, chạy lò dò đến cạnh Thần Vương, trên mặt viết đầy "Tiểu bạch mã, tiểu bạch mã, ta muốn tiểu bạch mã."

Thẩm thị khó hiểu, con gái bà bình thường luôn khách sáo giữ kẽ với các chàng trai trẻ, nhưng sao con bé lại tin tưởng Thần Vương đến thế?

Bà nhìn gương mặt của Thần Vương, chẳng lẽ là vì gương mặt này khiến con gái bà mê muội?

Hay cho một tên lam nhan họa thủy!

Xoay người quay lại xe ngựa, Thẩm thị vừa vén rèm thì thấy con gái cười ngốc nghếch, vẫy tay chào bà.

Thôi.

Thẩm thị buông rèm, đây là phu quân tương lai của con gái, bà phải giữ tâm thái thật tốt, không được tức giận.

Con gái còn nhỏ, sau này còn rất nhiều chuyện cần đến mẹ, bà không thể tức giận để rồi sinh bệnh.

Nếu nghĩ theo hướng tốt, ít ra thì Thần Vương nguyện ý tự xưng văn bồi trước mặt bà.

.

Truyện Sắc

Trại ngựa hoàng gia nuôi đủ loại ngựa tốt, Cửu Châu phóng mắt nhìn cũng không thấy được rìa chuồng ngựa, nàng thán phục, "Nuôi ngựa như thế phải tốn bao nhiêu bạc đây?"

"Tiểu nha đầu, phải biết nhìn xa trông rộng." Thần Vương vuốt ve roi ngựa trong tay, "Những thớt ngựa này đều là giống tốt được tuyển chọn kỹ lưỡng từ các trại ngựa khắp cả nước, dưới sự bồi dưỡng kỹ càng của nhóm mã phu, cho ra đời những chiến mã giỏi nhất, sau đó được lai giống hàng loạt rồi gửi đến quân trại.

Chiến mã tốt chính là vũ khí lợi hại nhất của binh sĩ."

"Lợi hại quá." Tuy Cửu Châu không hiểu chuyện nuôi ngựa, nhưng ngựa có thể giúp đỡ tướng sĩ trấn thủ biên cương thì nhất định phải là ngựa tốt.

Thấy vẻ mặt sùng bái của Cửu Châu, Thần Vương nổi hứng giới thiệu ưu điểm của từng loại ngựa, cuối cùng dẫn nàng đến chọn một chú ngựa chân ngắn.

"Nào, lên cưỡi thử xem." Thần Vương tự tay giúp Cửu Châu chỉnh lại yên ngựa.

Cửu Châu có hơi sợ, nhưng lại không muốn để tiểu tiên nam thấy mình nhát gan, "Ta có hơi sợ, sợ chút xíu thôi à."

Cái chân đã rút về phía sau rồi mà chỉ sợ một chút thôi ư?

Thần Vương đưa tay nhắc eo Cửu Châu, nhẹ nhàng nâng nàng lên yên ngựa.

"Chớ sợ." Thần Vương tự thấy mình khá kiên nhẫn với tiểu nha đầu ngốc nghếch này, "Ta dắt cô đi."

"Vây, vây huynh đừng buông tay đó."

Thật ra không phải ta sợ đâu, chỉ là ta chưa quen với trại ngựa hoàng gia thôi." Cửu Châu lấy hết can đảm ưỡn thẳng ngực, nhưng ngựa vừa nhúc nhích thì cột sống lập tức oằn lại.

"Được, ta sẽ không buông tay." Một tay Thần Vương dắt ngựa, một tay che mặt cười.

Ừm, chỉ bất cẩn sợ thành chó con thôi chứ đâu có sợ gì.

"Điện hạ." Người hầu đến cạnh hần, nhỏ giọng thưa, "Ngựa người chọn đã chuẩn bị xong, người có muốn cưỡi bây giờ không?"

Thần Vương đưa mắt nhìn chú cún con đang run rẩy trên lưng ngựa, thở dài một hơi.

"Thôi được rồi, lần sau ta lại đến."

Vì sao lúc này chỉ mới gặp tiểu nha đầu này mà hắn lại muốn đưa nàng đến trại ngựa thế?

Chương 13: Chương 13

Thần Vương dẫn con ngựa chân ngắn đi tản bộ trong trại ngựa với tốc độ chậm hơn cả bình thường.

"Vương gia." Quản sự trại ngựa bước tới nịnh bợ, "Để tiểu nhân dắt ngựa giúp ngài, sao có thể để ngài làm công việc vừa nặng vừa mệt này được."

"Bốn vương hành sự còn cần người dạy ư?" Thần Vương mất kiên nhẫn phát tay, "Sang bên kia đợi đi, đừng làm phiền bốn vương."

"Điện hạ." Cửu Châu đã quen dần với việc ngồi trên yên ngựa, "Để người khác dắt ngựa cũng không sao đâu."

"Người khác dắt ngựa yên tâm bằng ta dắt hả?"

Cửu Châu lắc đầu.

"Thế thì được rồi." Thần Vương vuốt cổ con ngựa chân ngắn, "Đám hạ nhân này dắt ngựa làm sao có tâm bằng ta được."

Lần đầu tiên trong đời ta dắt ngựa cho người khác, thế mà tiểu nha đầu này còn dám chê?

Quản sự, "..."

Xem xem đây có phải là tiếng người không hả, cho bọn hán một trăm cái lá gan bọn hán cũng không dám vô tâm.

Nịnh bợ thất bại, quần sự thức thời lui sang một bên.

Đồng liêu nhỏ giọng nhắc, "Bảo người đừng ham góp vui người lại không chịu nghe."

"Đi thì bị ghét bỏ, không đi thì lại sợ làm quý nhân bất mãn." Quần sự bị gây khó dễ mạnh miệng bật lại, "Nếu Thần Vương điện hạ chê chúng ta hầu hạ không tận tâm, rồi không phải chúng ta vẫn chịu khổ à?"

"Có biết quý nhân trên yên ngựa kia là ai không?" Đồng liêu thần thần bí bí thì thầm bên tai quần sự, "Đó là thiên kim của Minh gia, là Thần Vương phi tương lai đấy."

Đúng là đồ không có mắt nhìn, đáng đời làm việc ở trại ngựa nhiều năm mà vẫn không được thăng chức.

Thong thả tản bộ vài vòng, Thần Vương dừng bước, chìa tay ra với Cửu Châu, "Xuống nào."

Cửu Châu, "..."

Cưỡi ngựa vui quá đi.

"Lần đầu cưỡi ngựa, cô không nên cưỡi quá lâu, nếu không sẽ đau chân." Thần Vương mang Cửu Châu lên thế nào thì xách nàng xuống như thế.

"Ồ." Cửu Châu đưa mắt nhìn chú ngựa chân ngắn kia, ngoan ngoãn gật đầu.

"Lần sau sẽ dẫn cô đến chơi tiếp." Thấy ánh mắt quyến luyến của Cửu Châu, Thần Vương miệng còn nhanh hơn não, "Bây giờ đi chọn tiểu bạch mã cho cô nào."

Chậc, tiểu cô nương đúng là phiền phức, vì sợ nàng không vui nên hẳn phải dỗ dành.

Đàn ngựa chân ngắn trong trang trại vốn nuôi để đỡ đỡ đám con nít trong hoàng gia.

Trước đây Thần Vương không mấy hứng thú với giống ngựa lùn tịt này, nhưng hôm nay khó có dịp hãnh đến chuồng ngựa chân ngắn chọn ngựa, vừa nhìn liền chọn ngay một con ngựa nhỏ lông xù béo lùn, toàn thân trắng như tuyết.

"Điện hạ có mắt chọn thật, đây là giống ngựa chân ngắn Trì Châu tặng, ngày thơ đáng yêu, rất được nữ quyến yêu thích." Quản sự vừa nịnh bợ thất bại lúc này tự mình đi lên đeo dây cương cho ngựa, "Xin điện hạ cứ yên tâm, chúng tiểu nhân sẽ mang ngựa đến Vương phủ của ngài."

"Không cần, đưa đến nhà của Minh Thị lang là được." Thần Vương khẽ kéo nhúm tóc bên tóc mai của Cửu Châu, "Cô thích tiểu bạch mã hả?"

"Vâng vâng vâng." Cửu Châu liên tục gật đầu, đôi mắt chăm chú nhìn tiểu bạch mã, "Cám ơn điện hạ."

Miệng thì nói cảm ơn điện hạ, nhưng mắt cứ mãi nhìn con ngựa.

Ôi, phụ nữ.

Hắn muốn kéo tóc nàng thật mạnh, nhưng lại sợ chọc con gái người ta khóc, chỉ biết cam chịu thở dài một hơi, "Đi thôi, ta đưa cô về nhà."

Tránh cho Minh gia nói hãnh bắt cóc con gái người ta.

"Điện hạ." Trước khi lên xe ngựa, Cửu Châu gỡ chiếc túi gấm đeo bên eo nàng xuống rồi đặt vào tay Thần Vương, "Tám bùa hộ mệnh này đã được thờ cúng trước tượng thần nhiều ngày, ngày ngày được niệm Kim Quang thần chú, cầu mong nó phù hộ điện hạ bình an may mắn, bách tà bất xâm."

"Đây là...!quà đáp lễ của cô ư?" Thần Vương nhìn túi thơm xinh xắn, bên trên còn tỏa hương nhàn nhạt.

Cửu Châu cười lắc đầu rồi lại gật đầu, tấm bùa hộ mệnh này là nàng tự tay cầu trước tượng thần vào năm tám tuổi, ngày ngày niệm Kim Quang thần chú, một ngày trước khi vào kinh, nàng mới lấy từ trên bàn thờ xuống.

Kinh thành rộng lớn bao la, nàng không biết khi nào mới có thể gặp lại ân nhân, vì thế luôn cất giữ tấm bùa trong phòng.

Mãi tới cái hôm nhận ra Thần Vương, nàng mới mang nó theo bên người, để đến khi gặp lại, nàng sẽ đưa tận tay cho hắn.

Sư phụ nói chúng sinh vô số, thiên đạo vô vi, theo pháp tự nhiên, sinh tử nằm ở mình không ở thần Phật.

Nhưng nếu thành tâm thì sẽ linh nghiệm, vạn sự tùy tâm.

"Thế thì ta nhận vậy." Cất túi thơm vào lòng, Thần Vương xoay người lên ngựa, "Đi nào, bốn vương đưa cô về nhà."

Hắn không yên tâm để nàng một mình ngồi xe ngựa trở về, không phải hắn thích lo chuyện bao đồng, chẳng qua là hắn lo cô nhóc này ngốc nghếch, sợ bị người khác bắt cóc.

Xe ngựa theo quy chế của thân vương vừa rộng rãi lại vừa xa hoa, Cửu Châu ghé lên thân xe, nghiêng đầu nhìn Thần Vương đang cười trên lưng ngựa.

Lần đầu tiên Thần Vương quay sang nhìn nàng, nàng đang nhìn hắn.

Lần thứ hai hắn nhìn nàng, nàng vẫn đang nhìn hắn.

Đến lần thứ ba, hắn thực sự không nhịn được bèn mở miệng, "Cô cứ nhìn ta làm gì thế? Chẳng lẽ cô thấy bốn vương đẹp như Phan

An, mặt như quan ngọc ư."

"Vâng." Cửu Châu gật đầu, "Điện hạ đẹp trai lắm."

Dù là thần tiên hạ phàm cũng không sánh bằng.

Thần Vương quay mặt đi chỗ khác không nhìn Cửu Châu nữa.

Cái...!cái cô nhóc này đúng là không biết rụt rè chút nào.

Trong Minh Nguyệt cung, Tô Quý phi nhìn con trai đến đây ăn chục bữa tối, nói với Long Phong đế bên cạnh, "Xem ra nhạc phụ nhạc mẫu tương lai không giữ nó lại ăn cơm rồi."

Long Phong đế cười lắc đầu.

"Nhi thần chỉ tiện đường đưa cô nhóc ấy về nhà thôi, ăn cơm tối gì chứ." Thần Vương cho cung nữ chia thức ăn lui xuống, cầm đĩa lên gấp đồ ăn, "Thân là hoàng tử mà lại đến nhà ngoại thân ăn cơm, tối khi truyền ra ngoài, người ta còn tưởng con đặc biệt quan tâm nhà bọn họ lắm."

"Ồ?" Long Phong đế tự tay múc chén canh đặt trước mặt Tô Quý phi, chờ bà dứt cho ông một muỗng mới ngẩng lên nhìn Thần Vương, "Ta còn tưởng chiều nay con đi dắt ngựa cho cô nương Minh gia, lại còn chọn ngựa tặng người ta, ấy là vì có cảm tình với người ta chứ."

"Chỉ là một cô nhóc mười lăm mười sáu tuổi, cái gì cũng không biết thì có cảm tình thế nào?" Thần Vương tiếp tục gấp đồ ăn vào chén mình, "Nếu nàng ấy đã đến thì con cũng đâu thể vứt nàng ấy sang một bên được."

Chẳng may chộc nàng khóc hu hu, con lại phải mất công đi dỗ, phiền lắm."

"Ta đã gặp Minh cô nương, trông đâu giống người thích khóc." Tô Quý phi nhìn chén con trai mình, "Độ Khanh, không phải ngày xưa con ghét ăn món này sao?"

Lúc này Thần Vương mới để ý mình vừa gặp cái gì, hấn nhắm mắt nhét vào miệng, cố bình tĩnh, "Ngày xưa là ngày xưa, đàn ông đều hay thay đổi."

Và hết mấy đĩa cơm, Thần Vương đứng dậy, "Phụ hoàng, mẫu phi, nhi thần cáo lui."

Tô Quý phi thở dài, "Cái tính này của Độ Khanh quả thật khiến người ta phát sầu."

Long Phong để cúi đầu dùng bữa không tiếp lời, khi phụ nữ đang lôi khuyết điểm của con cái ra, đàn ông chỉ cần yên lặng lắng nghe, hoặc là tìm lý do khen con mình vài câu chữ tuyệt đối không được nói xuôi theo, tránh xảy ra tình huống xấu nhất, đến lúc đó chỉ có đàn ông chịu khổ.

Với tính cách ngày thường của Độ Khanh, có bao giờ nó quan tâm con gái có khóc hay không? Nhìn con gái khóc lóc sụt sùi, đừng bảo hấn đi dỗ, chỉ sợ nhìn thêm cũng thấy phiền.

Quả nhiên, chỉ có đàn ông mới hiểu đàn ông nhất.

"Bẩm bệ hạ, nương nương." Một vị thái giám vội vàng chạy đến, sắc mặt trắng bệch.

"Có chuyện gì?" Long Phong để đặt đĩa xuống.

Thái giám quỳ trên mặt đất, thân hình run lên lẩy bẩy vì sợ hãi, "Thái bộc tỵ khanh cấp tấu, không rõ lý do gì mà mấy thớt ngựa cống mới vào trang trại lại bỗng phát điên, cắn xé giẫm đạp lẫn nhau, cả bảy c.h.ế.t bất đắc kỳ tử vào một canh giờ trước."

Nụ cười trên mặt Long Phong để chột tắt ngúm, "Người nói là trại ngựa hoàng gia mà chiều nay con trai ta mới đến?"

"Bẩm bề hạ, đúng là vậy." Thái giám càng run dữ dội hơn, hẳn cũng không dám giấu diếm, "Đám ngựa này đều là ngựa chúng chọn riêng cho Thần Vương."

Hôm nay diện hạ vốn định đến thuần ngựa, nhưng vì tình cờ gặp Minh tiểu thư trên đường, cùng nàng cười ngựa chọn ngựa cho nên mới dời việc này lại."

Lúc Thần Vương thuần hóa ngựa không thích người khác giúp đỡ, nếu không phải trùng hợp bị dời lại, không ai dám nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện gì.

"Điều tra." Long Phong để sầm mặt, đáy mắt ngập tràn sát ý, "Truyền chỉ của trẫm, để Đại lý tự và Hình bộ tra rõ chuyện của trại ngựa hoàng gia, tuyệt đối không tha cho bất cứ kẻ khả nghi nào!"

"Hôm nay có xảy ra chuyện lớn nào không?" Tối qua Tôn Thái Dao ngủ không ngon giấc, nàng ta nhớ rõ tin tức Thần Vương qua đời trong giấc mộng kia chính là vào lúc này.

"Không có ạ." Nha hoàn thấy sắc mặt tiểu tụy của Tôn Thái Dao, lo lắng hỏi, "Tối qua tiểu thư ngủ không ngon giấc sao?"

"Thật sự không có chuyện gì xảy ra?" Tôn Thái Dao vẫn chưa từ bỏ.

"Nô...!nô tỳ không nghe thấy gì hết." Nha hoàn bị Tôn Thái Dao dọa sợ, "Tiểu thư ngài đừng vội, để nô tỳ đi nghe ngóng xem sao."

"Không cần đâu." Tôn Thái Dao hốt hoảng lắc đầu, "Không cần..."

Chẳng lẽ giấc mộng kia là giả?

Thần Vương không chết, Tề Vương cũng không chiếm được vị trí đầu tiên trong nhóm hoàng tử?

Không không không, nếu mộng là giả, sao Minh Cửu Châu lại xuất hiện?

Nhất định là có vấn đề ở chỗ nào đó.

Đúng vậy, nhất định đã có chuyện gì đó xảy ra!

"Tiểu thư." Một nha hoàn chạy vào phòng, "Có chuyện lớn rồi."

"Mau nói!" Hộp son phấn bị Tôn Thái Dao bất cẩn làm rơi xuống đất, bột đỏ rơi tung tóe trên sàn nhà, đỏ như máu.

"Một đàn ngựa mới tiến cống bỗng c.h.ết bất đắc kỳ tử, chuyện này chọc giận bệ hạ, hạ lệnh tra cho rõ." Nha hoàn hạ giọng đầy thần bí, "Nghe nói đàn ngựa này có một con Thần Vương vừa mất, nhưng vì có chuyện khác xen ngang nên ngài ấy không đi cưỡi ngựa."

Bệ hạ tức giận thế chắc chắn cũng là vì chuyện này."

Đầu Tôn Thái Dao ửng lên.

Thì ra là thế, thì ra là thế...!

Trại ngựa hoàng gia xảy ra chuyện, ngoại trừ Thần Vương ra, tất cả các hoàng tử khác đều trở nên căng thẳng, sợ liên lụy đến bản thân, họ nhát gan không dám bước ra ngoài nửa bước.

Ngay cả Minh Tôn Phủ chỉ một lòng đọc sách thánh hiền cũng biết chuyện này.

Hắn vào nhà Tam thúc, vừa vào chính viện thì trông thấy em họ dẫn một con chó tản bộ trong sân.

"Muội muội nuôi chó khi nào thế?" Minh Tôn Phủ khen đại một câu, "Màu lông tươi sáng, trông tinh thần khá tốt đấy."

"Lục ca, đây không phải là chó, là tiểu bạch mã." Cửu Châu dắt con ngựa đi đến trước mặt Minh Tôn Phủ, để cho hắn nhìn kỹ, "Nhìn đi, nó đáng yêu biết bao nhiêu."

Minh Tôn Phủ nhìn con ngựa lông mềm như nhung, chẳng khác nào con chó con, nhất thời không biết mở miệng thế nào.

Có con ngựa nào mà trông "đáng sợ" thế này không trời.

"Trông...!trông khá đáng yêu đấy, muội muội lấy đâu ra thế?" Khen thì vẫn phải khen, muội muội thích động vật, làm gì cũng phải lôi ưu điểm ra mà khen.

"Thần Vương điện hạ tặng cho muội đó." Cửu Châu xoay người ôm cổ tiểu bạch mã, thân mật cọ cọ lên tai nó.

Có thể nhận ra Cửu Châu rất thích con ngựa này, Minh Tôn Phủ nghĩ một đằng nói một nẻo, "Thần Vương điện hạ thật chu đáo."

Hừ, mình thì cười Hãn Huyết bảo mã, nhưng lại tặng cho Châu Châu nhà hắn một con ngựa chân ngắn, đúng là keo kiệt!

"Thần Vương điện hạ siêu tốt luôn!"

Minh Tôn Phủ tiếp tục im lặng, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, "Sao Thần Vương lại tặng ngựa cho muội?"

Muội muội đâu có biết cười ngựa đâu.

"Điện hạ mời muội đến trại ngựa chơi, muội nói muội thích tiểu bạch mã, ngài ấy bèn chọn cho muội con ngựa đáng yêu nhất này." Cửu Châu vuốt đầu ngựa con, nó ngoan ngoãn để mặc nàng vuốt ve.

"Trại ngựa hoàng gia ư?" Minh Tồn Phủ biến sắc, "Muội và điện hạ đến trại ngựa khi nào?"

"Chiều hôm qua." Cửu Châu thấy vẻ mặt kỳ lạ của Minh Tồn Phủ liền hỏi, "Sao thế?"

"Bảo sao bệ hạ lại tức giận đến thế..." Minh Tồn Phủ đang chuẩn bị giải thích cho Cửu Châu nghe, bỗng nghe thấy người gác cổng đến báo, tổng quản đại nội Lưu Trung Bảo phụng thánh mệnh mang lễ đến thăm.

Thái giám Lưu Trung Bảo bên cạnh bệ hạ? Đã lâu lắm rồi vị tổng quản đại nội có làm chân chạy vặt nữa đâu.

Tim Minh Tồn Phủ khẽ thất lại, "Mở cửa chính mời vào, nhanh mời Tam thẩm đến đón khách."

Cửu Châu và Minh Tô Phủ nhìn nhau, giao ngựa con lại cho hạ nhân, sửa sang quần áo rồi ra ngoài đón khách.

Minh Tồn Phủ đi sau Cửu Châu lo lắng không thôi, trại ngựa xảy ra chuyện lớn như thế, không biết có liên lụy đến em gái không nữa?

Chương 14: Chương 14

Thân là đại thám giám tổng quản của Thái Ương cung, Lưu Trung Bảo luôn thận trọng từ lời ăn tiếng nói đến việc làm, dù các văn thần hay xoi mói nội giám thì cũng hiếm khi bắt bẻ được ông ta.

Hoàng thượng chọn Minh tiểu thư làm Vương phi của Ngũ điện hạ không phải vì tính cách của nàng, mà là vì thân phận tiểu thư Minh gia của nàng.

Người đời thường nói thánh tâm khó dò, nhưng hoàng thượng cũng là người, ông cũng thiên vị con trai mình, dẫn đo suy nghĩ tìm cách trải đường cho hắn.

Cánh cửa chính Minh gia rộng mở, ông ta chỉ mới nhìn qua đã thấy cô gái mặc váy ngắn thắt nơ đứng bên cạnh phu nhân Thị lang.

Cô gái ấy như chồi non trên cành liễu xuân, ngập tràn sức sống.

Đặc biệt là đôi mắt kia, tựa như chú mèo lanh lợi dưới đêm trăng khiến mọi người yêu thích không thôi.

"Chào phu nhân, tiểu thư." Lưu Trung Bảo cung kính hành lễ, vừa ngẩng lên thì thấy cô gái nhỏ nhún gối trả lễ, đôi mắt lấp lánh ấy chẳng hề che đậy che giấu ý cười ngây thơ và sự tò mò.

Lưu Trung Bảo nhìn nàng, mỉm cười.

Cửu Châu che miệng khẽ cười, nhìn lại thấy mẹ và Lục ca không để ý đến mình, nàng vội để tay xuống, quay lại làm cô gái dịu dàng.

Thẩm thị thấy Lưu Trung Bảo không mang theo thánh chỉ, mời hẳn vào chính đường, sai hạ nhân chuẩn bị trà bánh, trái cây, "Không biết công công đến nhà, nhà tôi còn ở Lễ bộ chưa về, không thể đến đây tiếp khách, mong công công thứ lỗi."

"Phu nhân khách khí rồi." Lưu Trung Bảo nâng tách trà lên nhấp một ngụm, giọng điệu vô cùng thân thiết, "Minh đại nhân trung quân ái quốc, tận trung với cương vị, có một vị lương thần như ông ấy là may mắn quốc gia."

Bệ hạ cũng rất hay tán dương Minh đại nhân."

"Hôm nay lão nô đến đây là làm chân chạy vặt cho bệ hạ và Quý phi nương nương." Lưu Trung Bảo nở nụ cười hiền hậu, đem đến cảm giác ông ta là một ông lão dễ tính, "Từ ngày hôn sự giữa Ngũ điện hạ và lệnh ái được định ra, bệ hạ vẫn bận rộn chính sự, chưa gặp được Minh tiểu thư."

Ngày mai là tiệc mừng thọ của Quý phi, bệ hạ thấy tiểu thư mới về kinh thành chưa được bao lâu, lo lắng có vài thứ không chuẩn bị đầy đủ, thế là lệnh lão nô đưa vài món đồ đến."

Thẩm thị cười nói cảm ơn, "Đa tạ bệ hạ và nương nương yêu quý."

"Phu nhân và tiểu thư không chê là tốt rồi." Lưu Trung Bảo khẽ phát tay, nhóm cung nhân nối đuôi nhau tiến vào, kẻ bê người gánh đội khiêng, nhanh chóng chất đầy toàn bộ chính đường.

Nhìn đống đồ trong phòng, Thẩm thị bắt đầu nổi lên nghi ngờ, trong mắt hoàng gia, nhà bọn họ đã nghèo thành thế nào, sao cứ dăm ba bữa lại mang đồ đến tặng sui gia tương lai như thế?

Trang sức, tơ lụa, sách tranh, giấy bút nghiên mực, cờ ngọc đàn ngọc, món nào cũng có, thậm chí còn có đồ chơi yêu thích của những thiếu nữ chưa về nhà chồng.

"Bệ hạ biết tiểu thư có thiên phú hội họa, cho nên đã chuẩn bị riêng giấy bút và thuốc màu tốt nhất cho tiểu thư." Lưu Trung Bảo mở ra một cái rương, bên trong chất đầy thuốc màu.

Minh Tôn Phủ ngồi bên cạnh nhìn theo với ánh mắt đầy hâm mộ.

"Còn có mấy bức tranh chữ này." Lưu Trung Bảo mở một cái rương lớn khác, bên trong chất đầy các cuộn tranh được xếp gọn gàng, "Giữ lại để tiểu thư thưởng thức."

Thẩm thị nhớ đến mấy bức tranh con gái vẽ mỗi khi rảnh rỗi, lại nhìn đồng thuốc màu và mấy bức danh họa này, trong lòng thở dài một tiếng.

"Đa tạ bệ hạ và nương nương, thần nữ thích lắm." Cửu Châu nhìn chiếc rương đầy thuốc màu, đôi mắt như đang phát sáng.

"Tiểu thư thích là tốt rồi." Lưu Trung Bảo nhìn về phía Thẩm thị, chợt hỏi, "Lão nô có nhớ, tổ tiên của Minh đại nhân đã từng được lập tước?"

"Tổ tiên chỉ là nam tước thấp nhất, đã khiến công công chê cười." Thẩm thị cười, "Nhưng nhà tôi và các thúc bá của bọn nhỏ đã tách khỏi gia tộc, tự lập môn hộ, không dám nhắc lại những vinh quang kia của tổ tiên."

"Phu nhân không cần khiêm tốn, hiện giờ mỗi khi người trong thiên hạ nhắc đến gia tộc nhà họ Minh, người ta chỉ nhớ đến Minh gia ở kinh thành, nào có liên quan đến người khác?" Lưu Trung Bảo cười, "Những chuyện tổ tiên làm được, sao thế hệ sau không thể làm nên, nói không chừng còn là sóng sau xô sóng trước."

Không chờ Thẩm thị đáp, Lưu Trung Bảo đã đứng dậy, "Lão nô còn phải phụng chỉ làm việc, không dám ở lâu, xin phép cáo từ."

"Cũng đã đến giờ cơm trưa, mời công công ở lại dùng bữa cơm rau dưa rồi hăng đi." Cửu Châu mở miệng giữ ông ta lại.

"Đa tạ ý tốt của tiểu thư, lần sau nếu có cơ hội, lão nô nhất định sẽ đến thưởng thức mỹ thực của quý phủ." Lưu Trung Bảo cười nói với Cửu Châu, "Ngày mai mời tiểu thư vào cung sớm, nương nương rất nhớ tiểu thư đấy."

"Thần nữ cũng rất nhớ nương nương." Cửu Châu nhún gối trả lễ, "Ngày mai ta nhất định sẽ đến Minh Nguyệt cung sớm để bái kiến nương nương."

Thẩm thị, "..."

Con gái à, có lẽ con không biết trên đời này có một thứ không thể coi là thật, đó chính là lời xã giao.

"Thế lão nô ở trong cung đợi tiểu thư." Lưu Trung Bảo dẫn cung nhân rời đi, Minh Tồn Phủ vội vàng tiễn người ra đến tận cửa.

"Xin Minh công tử dừng bước." Lưu Trung Bảo ngẩng đầu nhìn hoành phi trên trên cổng của phủ Minh Thị lang, cười lên tiếng, "Công tử yên tâm, bệ hạ và nương nương đều rất thích Minh tiểu thư."

Tiền Lưu Trung Bảo về, Minh Tồn Phủ thầm nghi ngờ, ngự tiền tổng quản đích thân chạy một chuyến chỉ để tặng quà cho Cửu Châu thôi ư? Về chuyện ở trại ngựa hỏi cũng không hỏi, nhắc cũng chẳng nhắc?

Người ta luôn nói hoàng gia đa nghi, nghi ở đâu thế?

Động thái hôm nay không giống hoàng gia chút nào.

Cửu Châu không biết hoàng gia có đa nghi hay không, nhưng được tặng rất nhiều thuốc màu nên hiện giờ nàng rất vui.

Nàng cảm thấy mình có thể vẽ ngay một bức Ngàn dặm giang sơn, đáng tiếc kế hoạch vẽ tranh chưa kịp bắt đầu đã bị Thẩm thị khuyên ngăn.

Nàng phải thử cung trang, trang sức và giày để mai tiến cung.

"Từ trên xuống dưới không được có sai sót gì." Hiếm khi nào Thẩm thị dùng lời lẽ nghiêm túc nói chuyện với Cửu Châu, bà nhìn về phía hoàng cung, "Cửu Châu à, ngày mai khi con bước vào Minh Nguyệt cung, trong mắt người khác, con đã không còn là con gái của Minh gia, mà là Thần Vương phi tương lai."

Cửu Châu kinh ngạc nhìn Thẩm thị.

"Con đừng sợ." Thẩm thị mỉm cười vuốt tóc con gái, động tác vô cùng dịu dàng, "Mẹ sẽ mãi mãi giúp con."

"Mẹ đừng buồn." Cửu Châu nhìn nụ cười trên mặt Thẩm thị, dù mẹ đang cười, nhưng nàng biết bà buồn, vì trong mắt mẹ chỉ có hình ảnh của mình.

"Con không sợ." Nàng nghiêm túc ngồi xổm trước mặt Thẩm thị, không để bà bỏ lỡ bất cứ biểu tình nào trên mặt mình, "Cao nhân Lão Tử* đã nói, lời thật lòng thì không êm tai, lời hoa mỹ chưa chắc thật lòng.

Người tốt thì không biết nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng người nói lời ngon ngọt chưa hẳn là người tốt.

Lòng người phức tạp, có lẽ con không nhìn thấu lòng người, nhưng con biết tự bảo vệ bản thân.

Mẹ cứ yên tâm, con thông minh lắm."

(*Lão Tử là một nhân vật chính yếu trong Triết học Trung Quốc, sự tồn tại của ông trong lịch sử hiện vẫn đang còn được tranh cãi.

Theo truyền thuyết Trung Quốc, ông sống ở thế kỷ VI TCN.)

"Đúng vậy, Cửu Châu nhà ta thông minh nhất." Thẩm thị cười, "Trên đời này chẳng còn cô gái nào thông minh như con, đúng không nào?"

"Đúng ạ." Cửu Châu gật đầu.

"Con đó." Thẩm thị bất đắc dĩ lại thấy buồn cười, nào có đứa nhóc thông minh nào lại nói mình thông minh chứ? Cũng giống như người say rượu, có bao giờ thừa nhận mình say.

Bà ôm đứa con gái mà mình tốn bao nhiêu tâm huyết mới tìm về được, ánh mắt trở nên kiên định.

Ánh nến bập bùng, Tôn Thái Dao nghe tiếng gió bên ngoài cửa sổ, đầu ngón tay lạnh buốt mà vẫn không hề nhận ra.

Ngày mai là tiệc mừng thọ của Tô Quý phi của Minh Nguyệt cung, nhưng trong giấc mộng của nàng ta, tiệc mừng thọ này chưa kịp bắt đầu đã phải kết thúc, toàn bộ Minh Nguyệt cung đều treo vải trắng.

Mọi người đều nói, Tô Quý phi điên rồi, là trưởng bối mà lại lập linh đường cho hậu bối.

Nàng ta chỉ nhớ rõ, từng món đồ trắng trong mộng hòa vào cơn gió thu giữa màn đêm giá rét, lạnh thấu người.

"Tiểu thư, nên đi ngủ thôi."

Đầu ngón tay lạnh cóng khẽ run rẩy, Tôn Thái Dao hồi hồn mới nhận ra, sau lưng mình ướt đầm mồ hôi.

Cửu Châu đã thức dậy từ khi trời còn chưa hửng sáng, nàng ngồi trước gương đồng chờ nhóm nha hoàn trang điểm cho mình.

Hôm nay nàng sẽ đi gặp tiên nữ nương nương, nàng nhất định phải ăn mặc thật xinh đẹp.

"Tiểu thư." Xuân Phân ngáp một cái, nhìn ra sắc trời tối đen như mực bên ngoài cửa sổ, "Có phải hôm nay người dậy sớm quá rồi không?"

"Ta đã nhận lời với Lưu công công hôm nay đến sớm gặp nương nương rồi." Cửu Châu cười lấy lòng với Xuân Phân và mấy nha hoàn, "Vất vả cho các tỷ tỷ quá."

Xuân Phân, "..."

Tiểu thư của ta ơi, người đừng xem mấy lời xã giao kia là thật chứ.

Bên trong Minh Nguyệt cung, Tô Quý phi đã rời giường trang điểm.

Khi cung nhân vừa đưa đến một hộp trang sức, bà chọn vài thứ, bỗng nhiên cầm một cây trâm hình chuồn chuồn đậu trên lá sen ra rồi nói, "Cây trâm này để Cửu Châu cài rất hợp."

Bà đưa trâm cho nữ quan, "Cất gọn vào hộp, chờ Cửu Châu đến thì lén đưa cho con bé."

Khách nữ trong bữa tiệc khá đông, nếu bà tặng trang sức cho một mình Cửu Châu thì không phải phép.

Nhưng đồ xinh đẹp thế này, không giữ lại cho con dâu tương lai của mình, chẳng lẽ lại cho người ngoài?

"Đôi bông tai này trông rất tươi tắn, con gái đeo vào ắt hẳn rất đẹp, giữ lại cho Cửu Châu luôn đi." Tô Quý phi chọn chọn lựa lựa

một đồng đồ để dành cho con dâu tương lai.

Nữ quan muốn nói lại thôi, nương nương à, nhiều đồ thế này, mục tiêu lại quá rõ ràng, thực sự rất khó để đưa "lên" được.

"Lưu Trung Bảo nói hôm nay Cửu Châu sẽ đến sớm, người mau cho người ra cửa cung đón con bé đi.

Hôm nay nữ quyến tiến cung rất nhiều, con bé lại vừa mới trở về kinh, bốn cung lo lắng có kẻ có mắt không trông khiến con bé chịu uất ức."

Nói đến đây, trong đầu Tô Quý phi đã hiện lên cảnh tượng Cửu Châu bị người ta ăn hiếp, "Phải thêm hai nữ quan cao cấp đi theo, đi ngay bây giờ đi."

Nữ quan thiếp thân, "..."

Nương nương à, văn thần thế gia lễ độ chu toàn, làm việc đâu ra đấy.

Sao Minh gia có thể để con gái tiến cung sớm được, chẳng may nhận phải tiếng xấu nịnh bợ sủng phi thì sao?

Nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của nương nương và hộp trang sức đầy ắp kia, nữ quan thiếp thân không dám làm nương nương mất hứng, "Nương nương, để nô tỳ tự ra cửa cung nghênh đón Minh tiểu thư vậy."

Nàng ta đi có thể mượn cơ che giấu, chỉ ít không để nương nương quá thất vọng.

"Cũng được." Tô Quý phi gật đầu, "Người làm thì ta yên tâm nhất rồi."

Nữ quan thiếp thân rời đi, chọn thêm hai cung nữ có cấp bậc cao đi theo.

"Hương Quyên cô cô, chúng ta đi đón ai thế?" Cung nữ khó hiểu, với thân phận của nương nương, có ai xứng đáng để Hương Quyên cô cô tự mình nghênh đón?

"Im lặng." Vẻ mặt Hương Quyên không chút biểu cảm, "Chuyện nương nương đã sắp xếp, người cứ làm là được, không được hỏi nhiều."

"Vâng." Cung nữ không dám hỏi nữa, thành thật đi sau Hương Quyên.

"Đây không phải là Hương Quyên của Minh Nguyệt cung ư?" Trên đường gặp phải Ninh phi ngồi trên kiệu, "Hôm nay là sinh thần của Quý phi nương nương, người không hầu hạ bên cạnh Quý phi nương nương mà ra đây làm gì?"

Hương Quyên nhún gối hành lễ, im lặng không nói gì.

Ninh phi cụp mắt, "Sinh thần của Quý phi nương nương, bốn cung sợ cháu trai của mình đụng chạm đến người nên đã hạ lệnh bảo hẩn ở trong nhà, không biết Quý phi nương nương có hài lòng không?"

Hương Quyên đã hiểu, Ninh Phi vẫn còn ghim chuyện đưa tiểu công tử Trịnh gia đến chỗ Tề vương phi "dạy dỗ".

Nàng ta khom người hành đại lễ, "Đa tạ nương nương đã hiểu đại nghĩa."

Ninh phi biến sắc, cố gắng nuốt cơn giận xuống.

Toàn bộ Minh Nguyệt cung từ trên xuống dưới sớm muộn gì cũng c.h.ế.t vì cái tính phách lối này.

Cứ chờ xem.

Tiền Ninh phi nén giận rời đi, Hương Quyên đến đứng trước cửa cung chờ đợi.

Trời vẫn còn sớm, ngoài cửa cung ngoại trừ Cẩm Vệ quân đang đứng gác ra thì vô cùng yên lặng.

Hương Quyên cup mắt, thôi không nhìn về phía trước nữa.

Nàng ta không hề ngạc nhiên với kết quả thế này.

Bỗng nhiên, từ đằng xa truyền đến tiếng xe ngựa chạy đến.

Nàng ta chợt ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa xa.

Lý trí nói cho nàng ta biết, dù có xe ngựa đến thì cũng không chắc là Minh tiểu thư, nhưng trong lòng vẫn còn ôm chút hy vọng khó nói.

Xe ngựa dừng lại trước cửa cung, phu xe đem đến một cái ghế nhỏ trước xe, sau đó hai nha hoàn bước xuống trước.

Màn xe được vén lên, một cô gái mặc cung trang, búi tóc kiểu bách hợp bước ra.

Nàng ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Hương Quyên, nở nụ cười rục rỏ, "Cô cô."

Bàn tay đang đặt trước bụng Hương Quyên khẽ run lên, nàng ta đến trước mặt thiếu nữ, hành lễ, "Thỉnh an Minh cô nương."

"Ta không đến muộn chứ?" Cửu Châu chỉ lên đầu mình, "Kiểu tóc này mất ròng rã nửa canh giờ đấy."

"Hôm nay cô nương rất xinh." Hương Quyên vươn tay đỡ Cửu Châu, cung kính đáp, "Nương nương đang mong cô nương lắm, bảo nô tỳ đến đây đón cô nương."

Chiếc váy có hơi cầu kỳ nên Cửu Châu không dám đi nhanh, "Đa tạ nương nương đã thương yêu, khiến cô cô cực khổ rồi."

"Nô tỳ không cực." Hương Quyên cười, "Có thể đón được cô nương là tốt."

"Cô nhóc Minh gia, đứng yên không được nhúc nhích."

Sau lưng truyền đến tiếng vó ngựa, Cửu Châu nghe giọng nói quen thuộc bèn ngoái đầu lại, Thần Vương đang cưỡi ngựa lao về phía này.

Con ngựa phi đến trước mặt Cửu Châu, Thần vương ghìm dây cương, tung người nhảy xuống ngựa, áo choàng phát phơ giữa không trung, khí thế phi phàm.

"Điện hạ." Lụa choàng trên cánh tay Cửu Châu khẽ bay bay khi Thần vương bước xuống ngựa, nàng ngửa đầu nhìn hắn.

Điện hạ cao quá, hình như còn cao hơn nàng nửa cái đầu.

Chương 15: Chương 15

"Chỗ này của cô..." Thần Vương cúi đầu, càng lúc càng dí sát vào mặt Cửu Châu.

Điện hạ đang làm gì thế? Tuy Minh cô nương là vị hôn thê của hần, nhưng đang ở trước cửa cung, hành động này của điện hạ e là có hơi bất nhã.

"Hóa ra là vẽ hoa điền* hình cá chép." Thần Vương đứng thẳng người dậy, "Sao cô lại vẽ con cá chép mập thế?"

(*Hoa điền là một loại hoa văn trang trí dùng để trang điểm trên mặt của phụ nữ thời xưa, chủ yếu nằm ở trán.)

"Mẹ nói phụ nữ trong cung đều thích vẽ hoa điền.

Hôm nay là lễ mừng thọ của nương nương, nên ta mới cố ý vẽ hình cá chép mang theo điềm lành." Cửu Châu nhích trán lại gần Thần Vương cho hần nhìn rõ hơn, "Ta có dùng phấn vàng tô điểm ở phần đuôi, đuôi cá chép ánh vàng ngụ ý cầm tú phần hoa, phúc thọ trường tồn, huynh thấy đẹp không?"

"Cô tự vẽ à?" Thần Vương nhìn gương mặt trắng nõn của nàng, nom nhỏ nhắn xinh xắn thế này, sao lại thích vẽ cá đầu to vậy?

"Đúng thế." Cửu Châu rất tự tin vào tay nghề của mình.

"Cũng...!cũng được." Thần Vương thấy cô gái nhỏ nhìn mình đầy mong đợi nên bổ sung thêm một câu, "Hôm nay cô mặc đồ xinh lắm."

Cửu Châu vui vẻ ra mặt, "Nếu điện hạ đã nói thế, vậy nhất định nương nương sẽ hài lòng."

Thần Vương nghe ra lời này có gì đó không đúng, rốt cuộc nàng là vị hôn thê của ai thế hả?

Nghe hai người trò chuyện, Hương Quyên khẽ rút chân về.

Chỉ tại nàng ta suy nghĩ quá nhiều, quá xem trọng điện hạ, bất nhả gì chứ, chỉ có hai đứa nhóc "mười tuổi" đang trò chuyện với nhau mà thôi.

"Đi thôi, ta cũng đi gặp mẫu phi, hai chúng ta cùng đi." Thần Vương đưa roi ngựa cho người hầu, nhanh chân đi lên trước.

Đi được một đoạn, hắn ngoái đầu nhìn Cửu Châu đang cách mình một đoạn phía sau, bèn dừng bước chờ Cửu Châu đến gần, hỏi, "Cô sao thế?"

Hôm trước cô nàng này có thể bẻ một nhánh thù du to bằng tay không, sao hôm nay lại đi chậm vậy?

Không lẽ nàng không muốn đi cùng với hắn?

Cửu Châu kéo váy, ngại ngùng lí nhí không để cho người khác nghe thấy, "Váy hơi dài."

Đôi gò má của nàng đỏ bừng, trông như là xấu hổ.

Thần Vương đi đến cạnh nàng, hạ giọng nói, "Hèn gì phụ nữ trong cung lại đi đứng chậm chạp như thế, hóa ra là do váy."

Cửu Châu giật mình, thì ra không chỉ có mỗi mình nàng mặc váy xòe tay rộng đi đứng bất tiện.

"Trong cung có một vị phi tần, cứ hễ tới bữa tiệc hằng năm là nàng ta mặc một chiếc váy dài tới hai trượng, trên đường hồi

cung thì bỗng gặp phải một cơn gió to, cuối cùng gió thổi làm váy quần chặt lấy người, để không ít kẻ thấy được trò hề."

"Hai trượng ư..." Lần đầu tiên Cửu Châu nghe thấy có một chiếc váy dài đến thế, "Thế phải cần bao nhiêu vải mới đủ đây?"

Thần Vương lướt nhìn dáng người của Cửu Châu, đáp đầy chắc nịch, "Đủ để may cho cô hai bộ đồ."

Cửu Châu thầm than, nường nường trong cung đúng là không giống người thường, quần áo dài như thế mà vẫn mặc được.

Hương Quyên đưa mắt nhìn sang chỗ khác, giả vờ như không nghe thấy hai người đang xì xào bàn tán.

Chỉ cần nàng ta không nghe những lời hai người này nói với nhau, thì nàng vẫn là Hương Quyên cô cô nghiêm khắc nhất của Minh Nguyệt cung.

"Đằng trước có bậc thềm." Thần Vương chợt dừng bước, vươn tay đến trước mặt Cửu Châu.

"Hả?" Cửu Châu ngơ ngác, sau đó do dự đưa tay ra đỡ lấy Thần Vương.

Thần Vương, "..."

"Cô mặc váy dài, vịn vào tay ta mà đi." Hắc thở dài, "Chứ không phải bảo cô dìu ta."

Hắc là đàn ông con trai, đi có mấy bậc thềm đâu cần phải nhờ một cô nhóc dìu mình.

"Ồ." Cửu Châu hiểu ra, đặt tay lên cánh tay Thần Vương, cười híp mắt cảm ơn hắc, "Cảm ơn điện hạ."

Bước xuống bậc thềm, Thần Vương nhếch môi, "Cho cô mượn cánh tay ta vịn tiếp đây, đỡ té rồi lại khóc nhè."

"Ta không thích khóc nhè đâu." Cửu Châu thật thà giải thích, "Thật đấy."

Thần Vương, "..."

Hương Quyên cúi đầu thả chậm bước chân, cách xa hai người này vài bước.

Nếu đi gần quá thì sẽ nghe thấy điện hạ và Minh tiểu thư nói chuyện với nhau, nàng ta sợ mình không nhìn được mà bật cười mất.

Nữ quan bậc nhất của Minh Nguyệt cung cũng cần phải giữ mặt mũi.

"Bẩm nương nương, điện hạ và Minh cô nương đã đến."

"Nhanh mời vào."

"Mẫu phi không cần mời, tự con đi vào." Thần Vương bước vào, "Mang đồ ăn sáng lên cho con với, hôm nay vội tiến cung nên con chẳng kịp ăn sáng."

"Bái kiến nương nương." Cửu Châu nhún gối hành lễ với Quý phi nương nương.

"Con mau đứng dậy đi." Tô Quý Phi tự mình đỡ Cửu Châu đứng dậy, mở miệng khen, "Hôm nay Cửu Châu xinh quá, đặc biệt là hoa diện này, trông rất thú vị."

"Hoa diện này là do tự tay thần nữ vẽ ạ." Cửu Châu được Tô Quý Phi khen nên rất vui.

"Vừa hay ta không biết nên vẽ hoa diện gì." Tô Quý Phi nắm c.h.ặ.t t.a.y Cửu Châu, "Con vẽ cho ta một cái đi, cứ vẽ cái giống con là được."

"Vâng ạ." Cửu Châu xắn ống tay áo rộng thùng thình lên, "Thần nữ giỏi nhất là vẽ đó."

Thần Vương không thể hiểu nổi, sao vừa nói có mấy câu đã bắt đầu vẽ hoa diên rồi?

Một người có thể vẽ cá chép thành cá đầu to mà lại mặt dày bảo mình vẽ giỏi nhất?

Thấy hai người chụm đầu lại bàn xem đuôi cá nên dùng giấy thếp vàng hay phấn màu vàng, Thần Vương chặc một tiếng.

Một người dám nói, một người dám vẽ, không biết ai gan nhất nữa.

"Dung mạo của nương nương tựa tiên nữ, vẽ hoa diên nào cũng đẹp hết." Cửu Châu nhẹ nhàng dùng bút vẽ đuôi cá, thật lòng khen ngợi, "Mọi người đều nói người đẹp nhờ hoa diên, nhưng nương nương lại là hoa diên đẹp nhờ người."

Tô Quý Phi được Cửu Châu dỗ ngọt đến bật cười, "Miệng con ngọt quá, có phải sáng nay đã bôi mật trước khi đi không?"

"Miệng thần nữ không có bôi mật, chỉ là con thích nói lời thật lòng thôi." Điểm chút phấn vàng lên, đuôi cá ánh vàng chợt hiện ra, Cửu Châu đặt bút xuống, nửa quỳ trước mặt Tô Quý Phi, "Lần đầu tiên gặp nương nương, thần nữ cứ ngỡ nương nương là tiên nữ giáng trần."

"Nếu bốn cung là tiên nữ, thế thì Cửu Châu chính là tiểu tiên nữ đáng yêu nhất bên cạnh Vương mẫu Dao Trì rồi." Tô Quý Phi nhìn con trai đang cầm đầu ăn sáng, "Độ Khanh, con nói xem có đúng không?"

"Hai người nói gì cũng đúng, vui là được rồi."

Dù sao cũng là hấn sai, hấn không nên ngồi ở đây.

Trong cung không có hoàng hậu, Tô Quý Phi là phi tần có địa vị cao nhất, sinh thần hằng năm đều được tổ chức vào giờ Ty, đến Phi Phượng điện nhận lạy mừng của các mệnh phụ tam phẩm trở lên.

Thẩm thị vào Phi Phượng điện đúng giờ, sau khi chào hỏi mấy mệnh phụ ở đây, bà yên lặng ngồi vào chỗ, bày ra dáng vẻ nếu không có chuyện gì tuyệt đối không mở miệng.

Mọi người đều phát hiện ra Thẩm thị không đưa con gái đi cùng, âm thầm hoảng sợ, rốt cuộc thì Minh gia bất mãn đối với hôn sự với Thần Vương đến mức nào.

Ngay cả sinh thần của Tô Quý Phi cũng không dẫn con gái đi theo lạy mừng.

Nhóm nữ quyến trao đổi ánh mắt với nhau, không ai dám lảng vảng trước mặt Thẩm thị.

Tô Quý Phi cũng chẳng phải là người khéo hiểu lòng người, Minh gia không nể mặt bà ta, lát nữa ắt hẳn có kịch hay để xem.

Tôn Thái Dao ngồi sau lưng mẹ mình, nàng ta nhìn ánh mắt bình lặng của Minh phu nhân, trong lòng ngổn ngang cảm xúc.

Thiên hạ xôn xao đều hướng về lợi ích, những người đang ngồi ở đây ai cũng sợ đắc tội với Tô Quý Phi nên không dám lại gần Thẩm thị...!

Ngoài điện vang lên tiếng vỗ tay, sau đó một thái giám cất giọng.

"Quý phi nương nương giá lâm."

Tôn Thái Dao vội vàng đứng dậy, cúi người hướng về phía cửa.

Chúng phi dẫn đầu, nhóm mệnh phụ cùng nhau hành lễ, "Chúc mừng sinh thần của Quý phi nương nương, chúc nương nương phúc thọ an khang, lưu mãi tuổi xuân."

"Bái, khấu lễ."

"Bái."

"Thôi."

Tôn Thái Dao đứng bên dưới, nghe lễ quan đọc văn chúc thọ do chính tay hoàng thượng viết cho Tô Quý Phi, nàng ta nhớ lại rất nhiều chuyện liên quan đến bà ấy.

Trước kia có văn thần chỉ trích nói Tô Quý Phi không xứng nhận bái lạy của mệnh phụ, dưới cơn nóng giận, bệ hạ đã tự tay tổ chức tiệc sinh thần cho Tô Quý Phi.

Từ đó về sau, hàng năm bệ hạ sẽ viết văn chúc thọ cho bà, đồng thời mở cửa chính của Phi Phượng điện, để Tô Quý Phi nhận bái lễ của các mệnh phụ.

Phi tần trong cung chỉ có mỗi Tô Quý Phi được thiên vị.

Có người vì chuyện này mà chỉ trích sau lưng, mắng Tô Quý Phi là yêu phi mê hoặc lòng người, nhưng lại không ai dám oán trách nửa câu trước mặt bà ấy.

"Vất vả cho chư vị chúc thọ bốn cung, mời ngồi." Tô Quý Phi ngồi ngay ngắn trên ghế chủ vị, bà nhìn xuống nhóm mệnh phụ, "Bốn cung chỉ nghĩ đây cũng chỉ là tiệc sinh nhật, vốn dĩ không nên rầm rộ như vậy."

Nhưng bệ hạ nói, bốn cung là chủ nhân của Minh Nguyệt cung, phu quân của chư vị phu nhân ở đây đều là những cánh tay đắc lực của Đại Thành, bốn cung nên thiết đãi các phu nhân thật chu đáo.

Cám ơn các vị phu nhân đã vì trọng thần phụ tá mà quản lý tốt hậu trạch, để bọn họ không phải lo lắng, toàn tâm toàn ý vì Đại Thành."

Nhóm mệnh phụ liên tục nói không dám.

"Có thể hiến chút sức mọn vì quốc gia là may mắn của lão gia."

"Nương nương chăm sóc chúng thần phụ như thế, chúng thần phụ vô cùng cảm động."

Ninh phi cười lạnh trong lòng, làm bộ làm tịch thế cho ai xem, có ai mà không biết bệ hạ dành mọi vinh quang cho Tô Quý phi, chỉ hận không thể lấy quy cách hoàng hậu để chúc thọ cho Tô thị.

Dù có dành hết vinh quang thì sao chứ? Minh gia chẳng thèm đưa con gái mình tiến cung.

Ninh phi mĩa mai nhìn Tô Quý Phi, chợt phát hiện ra có một thiếu nữ trạc mười lăm mười sáu tuổi đứng sau lưng bà ấy.

Thiếu nữ ấy có dung mạo xinh xắn, mặc một bộ váy xòe cẩm tú, ngay cả hoa diên cũng cùng một kiểu với Tô thị.

Cô gái này là ai?

"Cửu Châu." Tô Quý Phi vẫy tay với Cửu Châu, bảo nàng đến cạnh mình, khẽ nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng rồi nhìn xuống đám đông, "Con bé còn nhỏ nhưng rất tốt bụng, lại ngây thơ khờ khạo, về sau mong chư vị phu nhân quan tâm nhiều hơn."

Những mệnh phụ không biết Cửu Châu thì âm thầm kinh ngạc, cô nương này là ai mà có thể khiến Tô Quý Phi đứng ra làm chỗ dựa cho mình?

Minh Cửu Châu?!

Tôn Thái Dao nhìn trân trân Cửu Châu được Tô Quý Phi nắm chặt tay, suýt nữa đã không đứng vững.

Sao nàng ta lại ở cạnh Quý phi.

Sao Quý phi lại thân thiết với nàng ta như thế?!

Trong đầu Tôn Thái Dao vô cùng rối loạn, chờ đến khi nàng ta lấy lại tinh thần, nhóm mệnh phụ đã xôn xao khen ngợi Minh Cửu Châu, ngay cả hoa điền kỳ quái ở giữa hàng chân mày của nàng cũng được khen nào là "sinh động rực rỡ", "tràn ngập phúc khí."

Ngay lập tức, nàng ta quay đầu nhìn Thẩm thị, mẹ của Minh Cửu Châu.

Thẩm thị vẫn giữ nét mặt bình lặng kia, không vui vẻ khi Minh Cửu Châu có Tô Quý Phi làm chỗ dựa, cũng không bất mãn vì nàng thân thiết với Tô Quý Phi.

Ninh phi ngồi hàng ghế bên trái, cười khẩy nhìn Minh tiểu thư nâng trà cho Tô thị.

Cái thứ nuôi ở ngoài đường đúng là không bằng tiểu thư thế gia chân chính.

Đúng là đồ thiên cận, nịnh bợ như thế cũng không sợ làm mất thanh danh của gia tộc.

Nhóm mệnh phụ hành lễ xong thì được cung nhân đưa đến Minh Nguyệt cung xem kịch uống trà.

Tô Quý Phi vẫn ngồi ngay ngắn tại chỗ cũ, chờ nhóm hoàng tử và công chúa đến hành lễ với mình.

Cửu Châu định rời đi cùng mẹ, song đã bị Tô Quý Phi giữ lại.

"Cửu Châu khoan đi vội." Tô Quý Phi cười với nàng, "Sau này con sẽ còn thường xuyên qua lại với chúng, để chúng làm quen sớm chút cũng tốt."

Lời này giống như bảo bọn họ mở to mắt ra mà xem, đừng đắc tội với Cửu Châu.

Cửu Châu ngơ ngác gật đầu, quay trở lại bên cạnh Tô Quý Phi, "Dạ."

Không hổ là tiên nữ nương nương, nói chuyện cũng rất khí thế.

Nhóm hoàng tử và công chúa nhanh chóng tiến vào điện, Cửu Châu vừa liếc mắt liền nhìn thấy Thần Vương đã thay trang phục hình rồng tứ linh, nàng nhấc váy bước xuống bậc thềm, hành lễ với bọn họ.

Tề Vương khẽ gật đầu với nàng, vô cùng có phong độ.

Thần Vương đưa mắt nhìn bậc thềm, nhíu mày nhìn Cửu Châu.

Sao cô nhóc này lại bước xuống nhanh thế, chẳng may ngã nhào ra đó, vừa đau lại vừa mất mặt.

Cửu Châu lại tưởng điện hạ đang chào mình, nàng đáp lại bằng một nụ cười tí tít mắt.

Thần Vương, "..."

Hầy..

Chương 16: Chương 16

Ngoại trừ con trai mình, Tô Quý phi biết rõ những hoàng tử, công chúa này không có ai thật lòng chúc thọ bà cả.

Chờ bọn họ hành lễ xong, bà phát tay bảo bọn họ lui ra, tránh đôi bên khó xử.

"Độ Khanh đưa Cửu Châu đi dạo xung quanh đi, để con bé làm quen trong cung một chút." Tô Quý phi đứng dậy, "Mấy vị nương nương khác vẫn đang chờ bốn cung quay về, ta trở về Minh Nguyệt cung trước đây."

Theo quy tắc hậu cung, các phi tần khác trong cung vẫn đang chờ ở Minh Nguyệt cung để hành lễ với bà.

"Cung tiễn nương nương." Nhóm hoàng tử và công chúa vội vàng khom người hành lễ tiễn bà, tư thế vô cùng cung kính.

Tô Quý phi vịn tay Hương Quyên đứng dậy, lúc đi ngang qua Thần Vương, bà nhìn hắn, "Chăm sóc Cửu Châu cho tốt."

Thần Vương thở dài, "Nhi thần đã làm thì mẫu phi cứ yên tâm."

Tô Quý phi, "..."

Nghe hắn nói thế bà lại càng không yên tâm.

Bà vỗ lên mu bàn tay Cửu Châu, sau đó mới rời khỏi điện Phi Phượng.

Các hoàng tử và công chúa đều nhìn thấy cảnh này, suy nghĩ trong lòng mỗi người một khác, nhưng ánh mắt khi nhìn Cửu Châu lại trở nên thân thiết thêm vài phần.

"Hôm nay tiết thu trời đẹp, chi bằng chúng ta cùng nhau đi dạo hoa viên nhé?" Có công chúa lên tiếng, "Cửu Châu cô nương đã tham quan Ngự hoa viên chưa?"

Cửu Châu không trả lời mà nhìn về phía Thần Vương, dường như chỉ muốn nghe ý kiến của hắn.

Thần Vương cười, xem ra không ngốc lắm, biết ở nơi đông người, người nào đáng để tin tưởng.

"Cô có muốn đi không?" Thần Vương hỏi.

Cửu Châu gật đầu, nàng có hơi tò mò.

"Vừa khéo là cây Trà hoa vàng đang độ trở bông, bốn vương dẫn cô đi xem." Thần Vương quay đầu nhìn các huynh đệ tử muội của mình, "Cô nhóc này hay thẹn thùng, ngại đông người, bốn vương đi cùng nàng ấy là được, mọi người cứ tự nhiên."

Thẹn thùng?

Tề Vương nhìn Minh Cửu Châu im lặng đứng cạnh Thần Vương, khẽ gật đầu, "Vậy Ngũ đệ và Minh cô nương cứ tự nhiên."

Nghe hắn ta nói, Minh Cửu Châu cũng chẳng thèm liếc mắt lấy một cái, đôi mắt sáng lấp lánh cứ mãi nhìn Vân Độ Khanh, như đang nhìn một ánh nến sáng rực trong đêm tối.

"Đi thôi." Bước được hai bước, Thần Vương lại trở lui tới cạnh Cửu Châu, yên lặng đưa cánh tay mình ra.

"Cám ơn điện hạ." Một tay Cửu Châu nhắc váy, một tay khoác lên cánh tay của Thần Vương, cẩn thận bước qua thềm cửa ở điện

Phi Phượng.

Tề Vương nhìn ra ngoài cửa, ánh nắng chiếu xuống hai người, vừa lóng lánh lại chói lóa, hần chậm rãi nhắm mắt lại.

Ánh nắng quá chói, rất dễ hại mắt.

"Tứ đệ." Hoài Vương như cười như không nhìn Tề Vương, "Theo ta thấy, tình cảm giữa Ngũ đệ và Minh tiểu thư khá tốt đấy."

"Bọn họ là vợ chồng sắp cưới, sau khi thành thân cảm sắt hòa mình, đây là chuyện may mắn." Tề Vương lên tiếng, "Nếu Ngũ đệ biết Đại ca quan tâm đến đệ ấy như vậy, chắc hẳn đệ ấy vui lắm."

"Không biết chuyện ở trại ngựa hoàng gia là tên lòng lang dạ thú nào ra tay, cũng may là phát hiện kịp thời, không gây ra họa lớn, ngộ nhờ khiến phụ hoàng hay huyết mạch hoàng thất nào đó bị thương..." Ánh mắt Hoài Vương đảo qua đám đệ đệ muội muội của mình, nở một nụ cười kỳ quái rồi nhanh chân rời khỏi điện Phi Phượng.

Nhóm hoàng tử và công chúa còn lại lo nhìn trời ngăm đất, vờ như không nghe thấy mấy lời giấu d.a.o của hai người.

Lão Đại và lão Tứ cãi nhau thì có liên quan gì đến bọn hần chứ?

...!

Tại Ngự hoa viên.

Cửu Châu đón lấy cơn gió lạnh cuối thu, nhìn đóa Trà hoa vàng trên cành, bất giác run b.ấ.n người.

"Còn ngăm nữa không?" Thần Vương lấy áo choàng từ tay người hầu khoác lên cho Cửu Châu.

Cửu Châu lắc đầu nguầy nguậy.

Ngự hoa viên tuy đẹp, nhưng mà lạnh quá.

Nhìn dáng vẻ rụt cổ của Cửu Châu, Thần Vương giúp nàng chỉnh lại áo choàng, nụ cười trên mặt vẫn không phai, "Lúc nhỏ khi không muốn đọc sách, ta sẽ đòi đến Ngự hoa viên chơi..."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó cũng giống như cô vậy, bị gió lạnh cuốn về."

"Vì sao lúc này điện hạ không nói cho ta biết?" Cửu Châu lên đá hòn đá nhỏ dưới chân, ra vẻ như mình không giận chút nào.

"Nếu vừa nãy nói cho cô, cô sẽ hiểu lầm ta không muốn đi cùng cô." Thần Vương nhìn viên đá vừa bay đi, đập vào hòn non bộ, rồi lại rơi vào bụi hoa cúc, nhưng vẫn quật cường lăn thêm vài cái.

"Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật." Thần Vương thôi cười, nghiêm giọng đáp, "Ngự hoa viên đẹp nhất là khi xuân về, đến lúc đó chúng ta có thể đến đây đi dạo."

"Nếu điện hạ nói thì ta tin." Có áo choàng, Cửu Châu không còn lạnh nữa, nàng cúi người tính hái vài đóa Trà hoa vàng.

Thần Vương thuận tay hái xuống đặt vào lòng bàn tay nàng.

Bàn tay thiếu nữ trắng nõn, đóa Trà hoa vàng nằm gọn trong lòng bàn tay của nàng lại càng thêm đáng yêu.

"Tin gì mà tin?" Duỗi tay gõ một cái lên trán Cửu Châu, Thần Vương cười, "Hãy, đừng có tùy tiện tin tưởng người khác."

"Đâu phải ai ta cũng tin đâu." Cửu Châu che trán, trừng to mắt nhìn Thần Vương.

"Hừ hừ." Thần Vương ngược lên nhìn trời, "Cô còn nhỏ, có rất nhiều chuyện cô không hiểu đâu."

"Nhưng ta biết điện hạ và nương nương là người tốt là đủ rồi." Cửu Châu bỏ đóa Trà hoa vàng vào cái túi bên hông, "Người khác thế nào thì có liên quan gì đến ta, ta không quan tâm."

Thần Vương nhìn Cửu Châu, bỗng nhiên bật cười.

"Điện hạ cười gì thế?" Cửu Châu khó hiểu nhìn hắn.

"Ta cười cuối thu mát mẻ, mùa màng bội thu." Thần Vương đưa tay phủi chiếc lá rụng bên tóc Cửu Châu.

Cuối thu mát mẻ?

Cửu Châu quấn chặt áo choàng trên người, rõ ràng là gió lạnh lá rơi mới đúng.

Hai người vừa quay về Minh Nguyệt cung, người bên cạnh Long Phong đế đến tìm Thần Vương, nói rằng bệ hạ cho truyền.

"Cô cứ ở chơi, chỗ này không có ai dám chọc cô đâu." Giúp Cửu Châu cởi áo choàng ra, Thần Vương vừa nhìn đám con gái trong vườn là đau đầu, "Có lẽ ta và phụ hoàng sẽ về trước trưa nay."

Tôn Thái Dao và các thiên kim quý nữ khác đã sớm nhìn thấy Thần Vương đưa Minh tiểu thư về.

Có tiểu thư thì thầm với bạn mình, "Không ngờ Thần Vương lại tốt thế, đối xử rất dịu dàng với Minh cô nương."

"Cô nhìn bên kia đi." Cô bạn lén chỉ về phía tây, "Phu nhân Minh Thị lang cũng ở đây đấy."

Hành động của Thần Vương là quan tâm thật lòng hay chỉ diễn cho phu nhân Minh Thị lang xem? Cái đó chỉ có hắn mới biết rõ.

Người hoàng gia có ai không biết đóng kịch?

Tôn Thái Dao thấy sau khi Thần Vương rời đi, nữ quan của Minh Nguyệt cung đi về phía Minh Cửu Châu, nàng ta lại bắt đầu nghi ngờ, hai mẹ con Tô Quý phi yêu thích nàng ta thật hay chỉ muốn lôi kéo ba huynh đệ Minh gia?

Hôm nay Minh Cửu Châu vào cung từ sớm, đó là do ý của nàng ta hay đã được Minh gia ngầm thừa nhận?

Không, không thể nào.

Với tính tình của người nhà họ Minh, tuyệt đối không thể thân thiết với loại hoàng tử thất học vô nghệ, ngang ngược càn rỡ này.

Một Minh Cửu Châu không thể đại biểu được điều gì, ví trí tôn quý nhất của Đại Thành tương lai nhất định sẽ thuộc về Tề Vương điện hạ.

"Minh cô nương." Nữ quan Minh Nguyệt cung đi tới tìm Cửu Châu, dẫn nàng đến bàn đá phía sau hòn giả sơn ngồi xuống, thay trà bánh mới nhất cho nàng, hành đại lễ với nàng, "Đa tạ người hôm nay đã tiến cung sớm chúc thọ nương nương, hôm nay nương nương rất vui."

"Sinh thần của nương nương, thần nữ đến sớm chúc thọ là điều nên làm." Cửu Châu đã từng gặp vị nữ quan này ở Minh Nguyệt cung, vì thế nàng mới ngồi uống trà cùng nàng ta.

"Nô tỳ không dám." Nữ quan vội vàng từ chối, "Hôm nay nô tỳ có một yêu cầu hơi quá đáng, mong cô nương giúp đỡ."

"Cô cô khách sáo rồi, ta thấp cổ bé họng chỉ sợ không giúp được cho cô cô." Cửu Châu kinh ngạc nhìn nữ quan này, nàng thì có thể giúp được gì chứ?

"Cô nương hiểu lầm rồi." Nữ quan vội vàng giải thích, "Là các tỷ muội chúng tôi cảm kích ơn chăm sóc của nương nương những

năm qua, vì thế đã thêu một bức tranh chúc thọ tặng nương nương.

Nhưng quy tắc trong cung rất nghiêm ngặt, thân phận nô tỳ lại thấp kém, không dám dâng tranh tặng nương nương, kính nhờ cô nương tặng thay chúng nô tỳ."

Nữ quan móc bức tranh thêu đã được gói lại cẩn thận từ trong n.g.ũ.c ra, đưa đến trước mặt Cửu Châu, sau đó mở bức tranh ra.

"Đúng là khéo tay." Cửu Châu bị thu hút bởi tấm tranh thêu, trầm trồ thốt lên, "Các cô cô đúng là quá giỏi."

"Khiến cô nương chê cười rồi." Nữ quan lấy khăn thêu gói tấm tranh lại, dâng lên trước mặt Cửu Châu bằng hai tay, "Mong cô nương thành toàn cho tấm lòng của chúng nô tỳ dành cho nương nương."

Cửu Châu nhận tấm tranh đã được bọc cẩn thận, "Được."

"Đa tạ cô nương." Nữ quan nhìn Cửu Châu đầy biết ơn, định hành đại lễ với nàng nhưng lại bị Cửu Châu cản lại.

"Cô cô đừng như vậy." Cửu Châu nở nụ cười ngây thơ, "Tấm lòng của các cô cô đối với nương nương quả thật khiến ta cảm động, để ta tặng giúp cô cô."

"Vậy làm phiền cô nương."

Nữ quan nhìn Minh Cửu Châu cầm tấm tranh thêu rời đi, nàng ta cúi đầu, che giấu cảm xúc nơi đáy mắt.

"Nhanh tay nhanh chân lên, đừng làm vỡ đồ."

Hương Quyên đang xem lại danh sách khách mời trong tay, vừa quay lại thì thấy Minh tiểu thư đang nấp ở trong góc, thần thần bí bí vẫy tay với nàng ta.

Nàng ta đặt tờ danh sách xuống, đi đến chỗ Cửu Châu, "Minh cô nương, người tìm nô tỳ có chuyện gì thế?"

"Có chuyện không đúng cho lắm." Cửu Châu kéo Hương Quyên đến chỗ chân tường, xác định không có ai để ý đến nàng và Hương Quyên thì nàng mới ngồi xuống, lấy đồ từ trong tay áo ra.

Nhìn Minh cô nương ngồi xổm trên mặt đất, Hương Quyên do dự một lát, sau đó học theo nàng ngồi xổm xuống, "Đây là gì thế?"

"Hương Quyên cô cô, có lẽ là do ta đa nghi, nếu như có chỗ không đúng, lát nữa cô cô giúp ta nói đỡ vài lời trước mặt nương nương, để bà đừng giận ta nhé." Cửu Châu mở tấm tranh thêu ra, "Vừa nãy có người đưa bức tranh thêu này cho ta, bảo ta tặng cho nương nương."

Sau khi Hương Quyên nhìn rõ tranh thêu thì biến sắc: "Ai đưa cho cô nương thế?"

"Là một vị cô cô trong Minh Nguyệt cung." Cửu Châu nhìn nét mặt của Hương Quyên, biết mình đã đoán đúng.

"Ta cảm thấy rất kỳ lạ, dù quy tắc trong cung nghiêm ngặt, nhưng với tính dịu dàng hiền hậu của nương nương, nếu biết người bên cạnh thêu tranh tặng mình thì không thể nào nổi giận được." Cửu Châu cuộn tấm tranh thêu lại, "Hồi nhỏ khi ta làm chuyện tốt thường chờ các sư phụ khen ta, chứ không nhường cơ hội tốt này cho người khác đâu."

Nàng thông minh như thế, sao có thể làm ra chuyện ngu ngốc này?

Muốn lừa nàng hại nương nương hả, không có cửa đâu!

Cửa sổ cũng không có luôn!

"Đúng thế, nương nương dịu dàng tốt bụng, sao lại trách phạt hạ nhân được." Hương Quyên hít sâu một hơi, từ hai tháng trước, Khâm Thiên Giám đã bói ra một quẻ, nương nương sẽ có một trận đại kiếp vào ngày sinh thần của mình, trong tấm cung tuyệt đối không được có bất cứ hình vẽ tiên nhân cưỡi ngựa nào cả.

Nhưng trên tấm tranh này lại thêm tiên nữ cưỡi thiên mã chúc thọ.

Nếu Minh cô nương tặng tấm tranh này cho nương nương trước mặt mọi người, e là hậu quả khôn lường...!

Xoẹt!

Hương Quyên hoàn hồn, nhìn Minh cô nương xé tấm tranh thêm ra làm đôi, dường như còn thấy chưa xé đủ, nàng lại dùng sức xé thêm mấy lần nữa, tấm tranh thêm rách rưới bị nàng giẫm mạnh xuống bùn.

Nhìn vũng bùn sâu ngoáy dưới chân Minh cô nương, Hương Quyên lặng thinh.

"Cô cô, lần này thì ổn rồi đó." Cửu Châu nở nụ cười thật tươi với Hương Quyên.

"Vâng..." Hương Quyên phát hiện ra giọng nói của mình đã khàn khàn, nàng ta nhấc chân lên, cố gắng cách xa chú hổ này một chút.

Chương 17: Chương 17

"Người có chắc là đã giao đồ tận tay cho Minh Cửu Châu chưa?"

"Nô tỳ không dám dối gạt chủ tử."

"Nhưng trưa hôm nay, ta thấy nó chỉ mãi vui đùa ăn cơm, không hề mang tấm tranh thêu đó ra."

Hơn nữa, con bé đó vừa ăn xong món khai vị lại ăn sang món rau, hết ăn rau rồi chuyển qua ăn thịt, miệng không ngừng hoạt động.

"Có lẽ, có lẽ nàng ta quên chăng?"

"Quên ư? Không phải các người nói Minh cô nương này ngây thơ tốt bụng, rất dễ mềm lòng hả?"

"Có lẽ trí nhớ...!trí nhớ của người ngây thơ tốt bụng không được tốt cho lắm?"

"Chủ tử, cung nữ đưa tranh thêu cho Minh Cửu Châu đã bị bắt rồi."

Tiếng trò chuyện chợt im bặt.

Bà ta chờ đợi cả một ngày trời, kết quả lại thế này ư?!

...!

"Bệ hạ..." Tô Quý phi bật khóc, nước mắt rơi xuống tựa những viên minh châu, "Mấy ngày qua thiếp ăn không ngon, ngủ không yên, cảm thấy may mắn khi được được bệ hạ cưng chiều mẹ con thiếp, lại tìm cho Độ Khanh một vị hôn thê tốt."

"Nhưng thiếp không ngờ, dù chỉ là một chút chuyện nhỏ thế này mà vẫn có người không chấp nhận nổi, cố ý dùng kế độc ly gián tình cảm giữa thiếp và con dâu tương lai." Nói đến đây, Tô Quý phi khóc càng thêm đau lòng, "Thôi được rồi, thiếp vốn có xuất thân thấp kém, chỉ sợ đóng vai mẹ chồng độc ác mới đúng ý người ta."

"Đừng khóc nữa, đừng làm hại thân thể." Long Phong đế cầm khăn tự tay lau nước mắt cho Tô Quý phi, "Trẫm nhất định sẽ điều tra rõ việc này, tuyệt đối không để nàng chịu uất ức."

"Thiếp chịu uất ức cũng chẳng sao, nhưng Minh cô nương còn trẻ, làm sao biết được lòng người hiểm ác thế nào." Tô Quý phi nhìn Long Phong đế bằng đôi mắt ngập nước, "Bệ hạ, những năm qua thiếp đã được người bảo vệ chu toàn đến nỗi không biết gì, sau này dù có người muốn hãm hại con dâu mình, e là thiếp cũng không thể bảo vệ được con bé."

"Nàng đấy, những năm qua đúng là đã được trẫm bảo vệ quá tốt, không thì sao cung nhân trong cung có thể bị người khác mua chuộc?"

"Thiếp đang đau lòng, sao bệ hạ lại nở chế nhạo thiếp?"

Long Phong đế thấy Tô Quý phi giận dữ, vội vàng dỗ dành, đến khi nụ cười dần hiện lên trên gương mặt bà, ông mới cho truyền Cửu Châu vào.

Đây là lần đầu tiên Cửu Châu gặp mặt Long Phong đế, người đứng đầu Đại Thành, nắm giữ muôn vàn sinh tử của biết bao nhiêu người.

"Thần nữ Minh thị bái kiến bệ hạ." Cửu Châu quỳ trên mặt đất, hành đại lễ với Long Phong đế.

Long Phong đế liếc sang Lưu Trung Bảo, ông ta vội vàng tiến lên đỡ Cửu Châu đứng dậy, "Minh cô nương không cần đa lễ."

"Cám ơn Lưu công công." Cửu Châu cười với Lưu Trung Bảo.

"Con ngồi xuống rồi nói." Tô Quý phi lên tiếng, "Trước mặt ta và bệ hạ, con không cần phải câu nệ."

Cửu Châu ngẩng đầu, nhỏ giọng đáp, "Tạ ơn nương nương."

Trong suy nghĩ của Long Phong đế, con gái Minh gia được đạo quán nuôi dưỡng thì tính cách hẳn cũng lạnh đời lắm.

Tuy nhiên khi gặp người thật rồi ông mới nhận ra, cô nhóc này được dạy dỗ rất tốt, không giống với người ở đạo quán, càng giống một cô bé được trưởng bối cưng chiều từ nhỏ đến lớn, thế nên mới hồn nhiên như vậy.

Bảo sao người nghiêm túc như Minh Kính Châu lại cố tình tiến cung xin thoái hôn cho cô con gái này.

Tô Quý phi thích cô nhóc, ngay cả Lưu Trung Bảo từ ngày đến phủ Minh Thị lang về cũng khen Minh cô nương rất tốt, xem ra ông đã chọn đúng cuộc hôn nhân này rồi.

"Gọi con qua đây là muốn nói mấy câu với con." Long Phong đế từ tốn nói, "Ở đây đều là người trong nhà cả, con cứ xem trầm như trưởng bối bình thường là được."

Cửu Châu ngoan ngoãn gật đầu, "Bệ hạ, thần nữ có thể hỏi một câu được không? Người hại Quý phi nương nương đã bị bắt rồi ạ?"

"Trẫm đã phái người âm thầm điều tra, nhất định sẽ lấy lại công bằng cho Quý phi." Long Phong đế nhìn Cửu Châu, đoán xem Cửu Châu sẽ nói gì tiếp theo.

"Vậ thì tốt quá." Cửu Châu thở phào một hơi, nàng hoàn toàn tin tưởng Long Phong đế, "Hôm nay là tiệc mừng thọ của nương nương, người làm ra chuyện này đúng là quá xấu xa."

"Cũng may nhờ Minh cô nương nhanh trí mới không để kẻ xấu đạt được mục đích." Long Phong đế thấy nàng dễ dàng tin mình như thế thì cười, "Theo con thì vì sao kẻ xấu lại muốn để con tặng đồ cho Quý phi?"

"Có lẽ...!có lẽ là vì nương nương thích thần nữ chẳng?" Cửu Châu ngại ngại cười, "Người kia muốn mượn tay thần nữ khiến nương nương không vui."

Long Phong đế bật cười thành tiếng, "Quý phi nương nương đúng là rất thích con."

Tám tranh thêu khắc tuổi Quý phi này không chỉ khiến Tô Quý phi mất hứng, mà còn muốn để bà bất mãn với con gái Minh gia.

Còn điều gì khiến kẻ khác an tâm hơn chuyện Tô Quý phi và con dâu mình bất hòa?

"Hương Quyên." Thần Vương vào viện, thấy Hương Quyên đang đứng canh giữ trước cửa, "Cô nhóc Minh gia bị phụ hoàng triệu kiến hả?"

Hương Quyên khẽ gật đầu.

Thần Vương vén rèm lên bước thẳng vào trong.

"Phụ hoàng." Hắn đi vào, đưa mắt nhìn Cửu Châu đang ngồi, chấp tay hành lễ, "Trời sắp tối rồi, nhi thần đến đưa Minh cô nương về nhà, tránh để Minh Thị lang lo lắng."

"Không cần lo, ta đã phái người thông báo với Minh Kính Châu, truyền lời rằng tối nay Minh cô nương sẽ ngủ lại Minh Nguyệt cung." Long Phong đế nâng chén trà lên khẽ nhấp một ngụm, "Mẫu phi của con và Minh cô nương thân thiết như mẹ con, giữ nàng lại trong cung nói chuyện với mẫu phi cũng tốt."

"Nàng chỉ là một cô nhóc thì biết cái gì." Thần Vương ngồi xuống cạnh Cửu Châu, giành một miếng điểm tâm của nàng bỏ vào miệng, "Tiến cung tham dự thọ yến mà cũng có thể bị người ta hãm hại, nếu ở lại thêm mấy ngày nữa người ta lại để nàng đưa đồ đến trước mặt phụ hoàng đấy."

Cửu Châu đẩy tách trà mình chưa đụng tới ở trước mặt sang cho hắn, tránh cho hắn ăn bánh bị ghen.

Uống hai hớp trà Cửu Châu đưa, Thần Vương đặt tách trà xuống, cười tủm tỉm, "Đêm nay phụ hoàng cứ ở lại Minh Nguyệt cung với mẫu phi đi, con đưa cô ngốc này đi."

Dứt lời, hắn túm tay áo Cửu Châu kéo nàng đứng dậy, "Phụ hoàng, mẫu phi, nhi thần xin phép cáo lui."

Cửu Châu hết nhìn Thần Vương lại nhìn sang Tô Quý phi và hoàng thượng, nhún gối hành lễ với bọn họ, rồi để mặc cho Thần Vương kéo mình ra ngoài.

Tô Quý phi sờ tách trà, nở nụ cười, "Người đâu, đổi cho bệ hạ một tách trà nóng."

"Tính tình của Độ Khanh đúng là do bệ hạ chiều đến vô pháp vô thiên." Đặt tách trà nóng mới đổi đến trước mặt hoàng đế, bà lắc đầu cười, "Bệ hạ, người nói đúng không?"

Long Phong đế bất đắc dĩ lắc đầu, "Nàng nghỉ ngơi một lát đi, ta đi triệu kiến Đại lý Tự khanh."

Nàng yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ không để nàng chịu uất ức."

Tô Quý phi nhéo nhéo tay Long Phong đế, im lặng không nói gì.

"Buổi tối ta sẽ đến dùng bữa tối với nàng." Long Phong đế chậm rãi đứng dậy.

"Bệ hạ đi thông thả." Tô Quý phi đứng dậy sửa sang lại áo bào cho ông, "Tối nay thiếp sẽ bảo phòng bếp làm món người thích."

"Được." Long Phong đế đưa tay ôm lấy Tô Quý phi, sau đó mới xoay người rời đi.

Tô Quý phi sờ gương mặt đã khô nước mắt của mình, mở miệng, "Cảm tạ trời xanh đã thương xót, truyền triệu chư vị phi tần trong cung đến, ngày mai cùng bốn cung sao chép kinh thư, một lòng cầu phúc cho thiên hạ bách tính."

Nếu bà đã không vui, thì đừng hòng ai được vui vẻ.

Đã là yêu phi thì phải ra dáng của một yêu phi.

"Điện hạ." Bước xuống bậc thang, Cửu Châu lo lắng ngoái nhìn phía sau lưng, "Chúng ta cứ thế mà đi, bệ hạ có giận huynh không?"

"Ta là con trai của phụ hoàng, ông ấy sẽ không giận ta đâu." Thần Vương buông tay Cửu Châu, nhíu mày cười, "Sao cô không nghĩ có lẽ ông ấy sẽ giận cô?"

Cửu Châu dừng bước, "Chắc là...!không đâu nhỉ?"

"Yên tâm, cô là do ta dẫn đi, nếu phụ hoàng đã không giận ta thì sao có thể giận cô được?" Ánh chiều tà còn sót hắt lên gương mặt Thần Vương, khiến mặt hắn dường như cũng đỏ lên theo

ráng chiều, "Cô là nương tử tương lai của ta, là một thể với ta, có hiểu không?"

"Ta hiểu, sau khi thành thân, chúng ta sẽ ở cùng một phòng, cùng ăn cùng chơi với nhau." Cửu Châu gật đầu vỗ ngực, "Đó chính là người một nhà."

Thần Vương, "..."

Nghe có vẻ không sai, nhưng hình như có chỗ nào đó không đúng thì phải.

"Có biết tại sao ta lại đưa cô xuất cung không?"

"Không biết." Cửu Châu khó hiểu nhìn Thần Vương, "Không phải điện hạ muốn đưa ta về nhà ư?"

"Ta đưa cô đi thì cô đi theo luôn hả?" Thần Vương hừ nhẹ, "Không sợ ta lừa cô đi làm chuyện xấu hả?"

"Điện hạ muốn làm gì?" Cửu Châu nhỏ giọng nói, "Ta giúp huynh."

Thần Vương nhìn nàng ra vẻ thần thần bí bí như định cùng hắn đi "hành sự" thật, đành thở dài một hơi, đầu óc cô nhóc này đúng là...!quá đơn giản.

"Sao điện hạ không nói gì?" Cửu Châu dè giọng thấp xuống, thì thầm bên tai Thần Vương, "Là chuyện gì khó làm lắm hả?"

"Ta đùa với cô thôi, không có chuyện gì cả." Thần Vương che tai bước lên trước vài bước, hắn nhìn hoàng thành đang tắm trong nắng chiều, "Ta chỉ lo cô ở trong cung ngủ không quen, vì thế mới đưa cô về nhà."

Nơi đây cung điện trùng trùng, không thích hợp để một cô nhóc ở lâu.

"Điện hạ." Cửu Châu đến cạnh Thần Vương, nở một nụ cười thật tươi với hắn, "Cám ơn điện hạ."

"Đi thôi, ta đưa cô về."

Đêm lạnh như nước, Cửu Châu đốt nến, trải rộng tờ giấy ra, ngồi trước bàn cầm bút nắn nót viết thư cho hai vị sư phụ.

[Kính gửi hai vị sư phụ tốt nhất trên đời, con có tin tốt đây.]

[Không biết hai người có nhận được bánh ngọt mà đồ nhi sai người mang tặng mấy ngày trước không? Không biết quýt trong đạo quán đã chín hay chưa?]

[Đồ nhi sống ở kinh thành rất tốt, chỉ thỉnh thoảng lại nhớ hai người, cũng nhớ từng ngọn cây cọng cỏ ở trong đạo quán.

Trong thư lần trước, con quên nói cho mọi người biết, cha mẹ không hề chê con ăn nhiều, còn bảo rằng ăn nhiều thì có phúc.

Con biết bọn họ luôn thấy áy náy với con, dù con không hề trách họ.]

[Kinh thành cuối thu lạnh hơn Lăng Châu nhiều, mẫu thân may rất nhiều đồ mới và giày mới cho con, lần này con cũng may vài bộ đồ mùa đông cho các sư phụ, chờ đến khi đưa đến Lăng Châu thì hắn cũng đã vào đông rồi, đúng lúc để thay đổi.]

[Nhị sư phụ có nhớ hồi nhỏ con từng muốn nuôi một con ngựa trắng không? Bây giờ con cũng có một con tiểu bạch mã, hiền lành lại đáng yêu, giống hệt một chú chó lớn siêu đáng yêu.]

[Đồ nhi biết, các sư phụ không cho con nói ra chuyện tám năm trước là vì sự an toàn của con.

Xin hai người yên tâm, con sẽ không cô phụ tấm lòng của mọi người...]

Dưới ánh nến, Cửu Châu do dự một lát rồi tiếp tục viết.

[Trước khi vào kinh, đại sư phụ có nói, kinh thành phồn hoa, muốn tìm lại một người đã nhiều năm không gặp khó như mò kim đáy biển, mọi người bảo con đừng chấp nhất.

Nhưng may mắn thay, đồ nhi đã gặp được ân nhân rồi.]

Gấp thư lại, Cửu Châu nhét vào phong thư, vui vẻ vẽ một con vịt nhỏ ở phía sau phong thư.

Các sư phụ đều khen nàng vẽ đẹp, vì thế mỗi lần viết thư, nàng đều thuận tay vẽ vài thứ.

Thấy chữ thấy họa cũng như thấy Cửu Châu.

Chương 18: Chương 18

"Điện hạ."

"Mẫu phi không có ở đây à?" Tề Vương thấy cung nhân bồi rồi ra mặt thì dừng bước, nhìn hẩn ta.

"Bẩm điện hạ, sáng sớm hôm nay Minh nguyệt cung đã mời nương nương sang bên đây, nói là chép kinh để cầu phúc cho dân."

Tề Vương đưa hộp gỗ khắc hoa cho cung nhân cầm, "Khi nào mẫu phi về thì người hãy giao cái này lại cho bà ấy."

Lúc dạo phố bốn vương thấy chiếc vòng này rất hợp với mẫu phi, vì thế đã mua nó."

Chép kinh?

Trong cung có ai không biết Tô Quý phi không thích thi thư tranh chữ.

Khéo chép kinh chẳng qua do bà ấy đang ngứa mắt phi tần, còn bản thân mình chưa chắc đã động đến giấy mực.

Mỗi khi Tô Quý phi không vui, trong cung ắt sẽ có phi tần gặp xui xẻo, chưa từng có ngoại lệ.

"Điện hạ." Người hầu nhỏ giọng nhắc nhở, "Không nên ở lại hậu cung quá lâu, người cần tới Thái Ương cung thỉnh an bệ hạ."

Bên ngoài Thái Ương cung, Lưu Trung Bảo nhìn thấy Tề Vương thì mỉm cười hành lễ, "Bái kiến Tứ điện hạ."

"Chào Lưu công công." Tề Vương nhìn vào trong, "Không biết bây giờ phụ hoàng có thời gian không?"

"Hoàng thượng nói, vào giờ này nếu các điện hạ đến thì không cần lão nô thông truyền, điện hạ cứ việc đi vào là được." Lưu Trung Bảo mỉm cười đẩy cửa giúp Tề Vương.

Xuyên qua hành lang trang nghiêm, Tề Vương nghe thấy tiếng cười nói từ tấm điện truyền ra.

Hắn dừng bước, chỉnh trang quần áo lại rồi bước vào.

"Nhi thần thỉnh an phụ hoàng."

Tề Vương hành lễ vô cùng tao nhã, dù quan viên lễ nghi thích bắt bẻ cũng không tìm ra nửa lỗi sai.

"Đứng dậy đi, ngồi xuống rồi nói." Long Phong đế bảo cung nhân dọn ghế cho Tề Vương, "Ngũ đệ của người mới tới than với trẫm nó chưa dùng bữa, bắt cung nhân phải chuẩn bị bữa sáng cho nó."

Tề Vương nhìn sang Thần Vương ngồi ở bàn bên cạnh đang cúi đầu ăn sáng, hắn cười nói, "Tính Ngũ đệ thoải mái xưa giờ, đợi đến khi lập gia đình, có Vương phi quản lý thì sẽ tốt thôi."

"Người đã dùng bữa sáng chưa?" Long Phong đế chỉ sang ghế trống ở bên cạnh, "Nếu chưa thì đến ăn cùng đệ đệ đi."

"Tạ phụ hoàng ưu ái, nhi thần đã ăn rồi."

"Một nam tử hán như ta mà lại để cho một tiểu cô nương quản lý ư?" Thần Vương đặt đũa xuống, vô cùng tự nhiên để cung nhân

Thái Ương cung hầu hạ, nhóm cung nhân cũng rất quen thuộc, tựa như hần vốn dĩ là tiểu chủ tử của Thái Ương cung.

Long Phong để chỉ cười không nói, ông giơ tay bảo cung nhân dọn bàn, "Diên Trạch, hôn sự của người sắp đến rồi, nếu có gì cần thêm thì cứ báo cho Điện Trung Tĩnh, bảo bọn họ chuẩn bị cho."

"Hôn sự của nhi thần đều được Điện Trung Tĩnh và Lễ bộ chú ý.

Hôm nay nhi thần tiến cung thứ nhất là thỉnh an phụ hoàng, thứ hai là thăm mẫu phi." Tề Vương nhìn Thần vương, "Nhưng khi tiến cung rồi mới biết, Quý phi nương nương đã gọi chư vị nương nương đến chếp kinh cầu phúc."

"Chuyện tốt mà." Thần Vương thanh thoi dựa vào ghế, "Được ông trời phù hộ, phụ hoàng cần chính thương dân, nhờ thế bách tính Đại Thành của chúng ta mới có thể an cư lập nghiệp, cơm no áo ấm.

Việc làm lần này của chư vị nương nương nếu truyền đi cũng xem như là một chuyện tốt."

Tề Vương khẽ cười, "Ngũ đệ nói có lý, nhi thần nghĩ rằng không chỉ có các nương nương chếp kinh, nhi thần thân là hoàng tử, cũng nên chếp kinh cầu phúc cho thiên hạ."

Thần Vương liếc nhìn Tề Vương, hần lớn vậy rồi mới lần đầu thấy có người chủ động xin chếp kinh đấy.

Cái tinh thần gì vậy?

"Chuyện chếp kinh này phải thành tâm thì mới linh.

Ta sợ chếp nhiều quá, thần tiên lại xem không hết." Thần Vương phá bỏ âm mưu muốn kéo cả đám huynh đệ tử muội xuống

nước của Tề Vương, "Chỉ bằng chúng ta quyên một khoản tiền cho thiện đường, đấy cũng là làm việc tích đức.

Phụ hoàng thấy nhi thần nói đúng không?"

Long Phong đế khẽ gật đầu, "Diên Trạch à, hôn sự của người sắp đến rồi, mấy chuyện nhỏ như chép kinh không cần người phải làm đâu."

"Vâng." Tề Vương cup mắt, "Là nhi thần suy nghĩ chưa thấu đáo."

Long Phong đế vốn muốn dẫn dò thêm vài câu sau khi thành hôn, vợ chồng phải giúp đỡ lẫn nhau, nhưng thấy dáng vẻ cung kính của Vân Diên Trạch, ông bèn quay sang nhìn Vân Độ Khanh.

"Phụ hoàng, nhi thần cũng là người có hôn ước, tuy hôn sự vẫn còn xa, nhưng cũng có rất nhiều chuyện phải làm." Thần Vương vội lên tiếng, "Nhi thần thấy Binh bộ không tệ, chỉ bằng phụ hoàng cho phép nhi thần đến Binh bộ vài ngày?"

Dĩ nhiên hắn không muốn chép kinh rồi, có người bình thường nào thích làm chuyện này đâu?

"Binh bộ Thượng thư đã lớn tuổi." Thân là Hoàng đế, Long Phong đế vẫn xót thương các đại thần tâm phúc của mình, chí ít sẽ không để con trai mình đi gieo họa cho người ta.

"Trẫm thấy Lễ bộ cũng được đấy." Long Phong đế ngẫm nghĩ, "Con đến Lễ bộ vài ngày đi."

Lễ bộ Thượng thư hiền lành, giỏi ăn nói, thân thể tráng kiện, sẽ không giận quá mà sinh bệnh.

Quan trọng hơn là, Lễ bộ Thị lang là Minh Kính Châu.

"Phụ hoàng, nhi thần thấy việc này cần phải thương lượng lại..."

"Quân tử nhất ngôn, ngày mai trăm sẽ hạ chỉ xuống Lễ bộ." Long Phong để khoát tay, giả vờ nhức đầu, "Lui xuống cả đi."

"Phụ hoàng, phụ thân, cha ơi..."

"Lưu Trung Bảo, mời Thần Vương ra ngoài."

Nhìn Thần Vương bị Lưu Trung Bảo "mời" ra ngoài, Tề Vương đứng dậy chấp tay, "Phụ hoàng, nhi thần cũng xin phép cáo lui."

Trong tất cả hoàng tử, ngoại trừ Vân Độ Khanh ra thì có ai dám càn quấy trước mặt phụ hoàng?

"Điện hạ." Lưu Trung Bảo đứng trước cửa cười tủm tỉm, "Điện hạ đừng giận, bệ hạ sắp xếp để người đến Lễ bộ cũng là vì tốt cho người."

Dĩ nhiên, cũng là muốn tốt cho Binh bộ Thượng thư.

Tuy phía Lễ bộ có nhiều chuyện vặt vãnh, nhưng có rất nhiều công việc có liên quan đến học đường khoa cử, bệ hạ một hai để Ngũ điện hạ đến Lễ bộ cũng là muốn trải đường cho điện hạ.

"Ngũ đệ." Tề Vương rời khỏi điện, bước tới trước mặt Thần Vương, "Chúc mừng Ngũ đệ."

"Có gì vui không?" Thần Vương nhíu mày, "Chẳng lẽ huynh ở Hộ bộ chán rồi hả?"

Tề Vương cười khẩy, "Hiếm khi Ngũ đệ chủ động xung phong giúp phụ hoàng phân ưu, dĩ nhiên phải đáng chúc mừng rồi."

"Lời chúc của Tứ ca ta xin nhận." Thần Vương như cười như không, "Nhưng chỉ chúc mừng ngoài miệng thôi thì vẫn chưa đủ, lát nữa trở về nhớ đưa quà mừng đến phủ ta nhé."

Dứt lời, hắn xoay người sải bước rời đi.

Lưu Trung Bảo cười híp mắt nhìn tình huống này, lúc Thần Vương rời đi, ông ta khẽ khom người cúi chào.

...!

Trong Minh Nguyệt cung, Tô Quý phi ăn một miếng trái cây do cung nữ đút đến bên miệng, chọn một quyển sách kinh đã được chép xong nhìn thử, chắc chắn vài tiếng rồi lắc đầu.

"Chữ viết ẩu tả, không có lòng thành." Bà thở dài một tiếng, "Ngày mai tiếp tục chép."

"Nương nương." Hương Quyên nhỏ giọng nói, "Hoàng thượng hạ chỉ để điện hạ đến Lễ bộ làm việc."

Tô Quý phi bật dậy khỏi ghế quý phi, "Lễ bộ Thương thư bao nhiêu tuổi rồi?"

"Vừa qua bốn mươi, tính tình cũng rất tốt."

"Ồ." Tô Quý phi lại thông thả nằm xuống, "Thế thì không có chuyện gì."

Nhưng quan viên ở Lễ bộ lại thấy có chuyện, hơn nữa còn là chuyện lớn.

Trong triều có tận sáu bộ, sao hỗn thế ma vương không đến mấy chỗ khác mà lại đến chỗ của bọn họ?

"Bình bộ Thương thư tuổi đã cao, không thể nóng giận."

"Công bộ Thương thư nóng tính, dễ động thủ."

"Hộ bộ thì đã có Tề Vương điện hạ."

"Hình bộ thì có Hoài Vương điện hạ."

"Thế còn Lại bộ?"

"Lại bộ Thượng thư cứ hờ ra là đập đầu đòi chết, ông hiểu mà."

"Thế Thần Vương đến Lễ bộ rồi ai hướng dẫn hần làm việc?"

Đám người im lặng không ai lên tiếng.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, mọi người đồng loạt quay đầu lại, sau khi nhìn thấy người đến là Minh Kính Châu, ánh mắt bọn họ như phát ra ánh sáng.

Chính là ông ấy!

Minh Kính Châu bị ánh mắt của các đồng liêu dọa giật nảy mình, ông lùi về sau vài bước, nghi ngờ hỏi, "Vì sao chư vị đồng liêu lại nhìn ta như thế?"

"Minh huynh à, huynh phải nghĩ thoáng ra, trên đời này không có gì mà không vượt qua được."

"Hôm nay trông Minh huynh phong thái bất phàm, tác phong nhẹ nhàng."

"Vinh nhục của Lễ bộ chúng ta đều nhờ vào huynh cả."

Minh Kính Châu phát hiện, những đồng liêu từng tranh cãi vì bất đồng chính kiến với ông mấy ngày trước, nay lại trưng ra gương mặt già nua mỉm cười với mình, cười hết sức chân thành, thân thiện vô cùng.

Lễ bộ có hai vị Thị lang, một vị Thị lang khác là Chu Thụy, thấy Minh Kính Châu vẫn không hiểu chuyện gì, nhin không được bật cười vỗ lên vai ông, "Trong cung vừa có chiếu lệnh, Thần Vương điện hạ sẽ đến Lễ bộ của chúng ta."

Minh Kính Châu, "..."

Giành con gái ông thì thôi, giờ còn bắt ông dạy con rể từ sớm, đây là kiếp nạn dân gian gì thế này?

Lương tâm bệ hạ không thấy đau à?

"Đây chính là Lễ bộ ư?" Cửu Châu cầm hộp cơm bước xuống xe ngựa, ngửa đầu nhìn tám hoành phi trên cổng Lễ bộ, kinh ngạc thốt lên, "Nét chữ đẹp thật."

Xuân Phân đi tới trước mặt hộ vệ đứng canh trước cửa Lễ bộ, "Đại nhân, chúng tôi là gia quyến của Minh Thị lang, đến đây đưa cơm cho ông ấy, nhờ đại nhân truyền lời giúp."

"Xin cô nương chờ một chút." Nữ quyền đến đây đưa cơm là chuyện thường, hộ vệ vừa giơ tay liền có người đi vào truyền lời.

Đây là lần đầu tiên Cửu Châu đến Lễ bộ, ngay cả đôi sư tử đá trước cổng cũng thấy thật uy phong.

Cha thiết là giỏi, có thể nhậm chức ở chỗ này.

Tiếng vó ngựa bỗng truyền đến, Cửu Châu vừa quay đầu đã cười tíu mắt, "Điện hạ."

"Sao cô lại ở đây?" Thần Vương nhảy xuống khỏi lưng ngựa, nhìn thấy hộp cơm trong lòng Cửu Châu, "Cô đưa cơm cho Minh Thị lang à?"

"Ta rảnh rồi không có chuyện gì làm, nghe thấy mẹ cho người mang cơm đến đây nên đi theo." Cửu Châu tò mò nhìn Thần Vương, "Sao điện hạ lại đến đây?"

"Dĩ nhiên là bổn vương có chính sự rồi." Thần Vương khẽ hát cảm, "Bổn vương cũng nhậm chức tại Lễ bộ, ta đâu có rảnh rỗi giống cô nhóc như cô."

"Điện hạ lợi hại quá." Cửu Châu chớp chớp mắt nhìn Thần Vương, trong đôi mắt như có sao băng rơi.

Thần Vương vốn chỉ định đến Lễ bộ một vòng rồi đi, nhưng nhìn thấy đôi mắt sáng long lanh thế này, hắc cùi, "Chỉ là chuyện nhỏ."

"Điện hạ có biết ai đã viết tám hoành phi này không, chữ đẹp thật."

Thần Vương ngẩng lên nhìn tám hoành phi, yên lặng suy nghĩ một hồi, "Đây là do danh thần Vương Gia Hư viết, ông ấy đã theo tổ tiên chinh phạt thiên hạ, xây dựng pháp luật, cả đời cương trực liêm chính."

Sau khi ông chết, có rất nhiều dân chúng tự phát để tang và thủ lễ cho ông ấy, còn gọi ông ấy là Thanh Thiên đại lão gia, là một nhân vật rất đáng kính nể."

"Điện hạ hiểu biết rộng thật." Cửu Châu cảm khái, "Có thể khiến biết bao bách tính yêu mến như thế nhất định là một vị quan tốt..."

"Đương nhiên rồi, có một vị đại thần có năng lực như thế là may mắn của triều đình, cũng là may mắn của muôn dân..."

"Vi thần bái kiến Vương gia." Minh Kính Châu đi đến trước mặt Thần Vương, hành lễ, "Vi thần không biết điện hạ đến nên không thể đón tiếp từ xa, xin điện hạ thứ tội."

Thần Vương đỡ Minh Kính Châu đứng dậy, trả lại bằng lễ của văn bối, "Chúng ta đều là cộng sự ở Lễ bộ, ngài không cần khách khí thế đâu."

Cộng sự?

Cửa Lễ bộ còn chưa bước vào, thế mà cũng xem là cộng sự ư?

"Phụ thân." Cửu Châu giao hộp cơm cho Minh Kính Châu, vui vẻ hành lễ với Thần Vương, "Không ngờ điện hạ và phụ thân lại là đồng liêu, sau này xin điện hạ quan tâm gia phụ hơn."

"Nào dám, nào dám." Thần Vương mỉm cười, "Tài học của Minh đại nhân chất đầy năm xe, tài trí hơn người, văn bối còn rất nhiều chỗ cần đại nhân chỉ bảo."

Cửu Châu thấy Thần Vương nói rất đúng, thế là nàng quay đầu nghiêm túc nhìn Minh Kính Châu, "Điện hạ còn trẻ, có nhiều chuyện không hiểu là điều bình thường, phụ thân phải chỉ bảo điện hạ nhiều nhé."

Minh Kính Châu nhìn Thần Vương mỉm cười thân thiện với mình, còn hành lễ văn bối với mình, ông lại ôm chặt hộp cơm trong ngực.

Thần Vương điện hạ, ngài bị sao thế!

Tác giả:

Thần Vương: Cười lên nào, trước mặt người phụ nữ của mình, ta chính là người đàn ông giỏi nhất kinh thành.

Minh Kính Châu ôm chặt người: Sợ hãi!

Cửu Châu: Điện hạ là giỏi nhất!.

Chương 19: Chương 19

Minh Kính Châu hoàn hồn, gạt đầu cười nói, "Con yên tâm, thân là thần tử, cha sẽ cố gắng tận chức, không để Bệ hạ thất vọng."

Nếu khiến Bệ hạ thất vọng thì là do Thần Vương, chứ không liên quan gì đến ông.

"Không còn sớm nữa, con về trước đi." Minh Kính Châu mỉm cười, "Để cha đưa điện hạ vào trong."

"Vâng, con không quấy rầy phụ thân và điện hạ nữa." Cửu Châu lùi về sau vài bước, vẫy tay chào, "Hai người mau vào đi."

Thần Vương nhận ra sự lấy lệ qua lời nói của Minh Kính Châu, hần nhướng mày cười với Cửu Châu một cái rồi theo sau Minh Kính Châu bước vào Lễ bộ.

Trên đường đi gặp vài quan viên ở Lễ bộ, bọn họ nhìn hần mà cứ như gặp hồng thủy mãnh thú, vội vàng hành lễ rồi bỏ chạy.

So ra thì Minh Kính Châu đang đi trước dẫn đường lại tỏ ra khá là bình thường.

"Điện hạ, đây là nơi vi thần và chư vị đồng liêu dùng bữa.

Chi bằng điện hạ đến phòng nghỉ nghỉ ngơi một lúc, đợi vi thần dùng cơm xong sẽ báo cáo công việc liên quan đến Lễ bộ cho người." Minh Kính Châu đặt hộp cơm xuống đất, cung kính hành lễ với Thần Vương.

"Minh đại nhân không cần khách khí." Thần Vương xoay người nhắc hộp cơm lên, lấy khăn tay lau đế hộp, "Đúng lúc bốn vương cũng chưa dùng cơm trưa, xin phép mặt dày ngồi cùng bàn với đại nhân dùng bữa, mong đại nhân không ghét bỏ."

Minh Kính Châu, "..."

Đúng là có ghét bỏ, nhưng ông lại không dám nói.

"Điện hạ, mời." Đẩy cửa phòng ăn của Lễ bộ ra, Minh Kính Châu nhìn nhóm đồng liêu đang trò chuyện rôm rả chợt im bật, kể đó lật đật đặt đĩa xuống đúng dãy hành lễ với Thần Vương, trong lòng ông chợt thấy thỏa mãn một cách khó hiểu.

Thế mới đúng chứ, có nạn cùng chịu mới gọi là đồng liêu.

"Chư vị đại nhân không cần đa lễ, bốn vương đến đây là muốn thỉnh giáo chư vị đại nhân." Thần Vương chọn một bàn trống, đặt hộp cơm lên bàn, "Sau này sẽ làm việc cùng nhau, chư vị đại nhân cứ xem bốn vương là đồng liêu bình thường là được."

Mọi người đều biết Thần Vương chỉ đang khách sáo, nhưng đối với bọn họ, Thần Vương chỉ cần nguyện ý khách sáo một chút thì cũng đã nể mặt bọn họ lắm rồi.

Theo dự đoán của các quan viên ở đây, có lẽ Thần Vương đến rồi sẽ đi ngay, cũng có thể xoay bọn họ mòng mòng, thậm chí sẽ khoa tay múa chân, kén cá chọn canh chẳng hạn.

Lễ bộ Thượng thư thở phào một hơi, Thần Vương điện hạ hình như...!cũng không khó hầu hạ như ông nghĩ.

Bản chất con người là thế đấy, nếu đặt quá nhiều niềm tin vào một người thì sẽ vô thức soi mói khắp nơi.

Nhưng nếu có người trước giờ luôn ngang ngược vô lý, nay bất ngờ khách sáo vài câu lại có thể khiến người ta vui vẻ, thậm chí

còn cảm thấy mình không giống những người khác, cho nên mới có cảm giác đặc biệt thế này.

Thần Vương lấy đồ ăn trong hộp ra đặt lên trên bàn, gọi tiểu quan bới cơm, thấy Minh Kính Châu còn đứng bên cạnh bèn cười nói, "Minh đại nhân, cùng ngồi xuống ăn cơm nào."

Minh Kính Châu nhìn bàn đồ ăn đủ sắc đủ vị, bàn tay đang giấu trong ống tay áo khẽ run run.

Đây đều là đồ ăn của ông, dưới đáy hộp cơm có nước sôi giữ nóng nên dù có đưa đến đây cũng sẽ không bị nguội!

Vén áo bào ngồi xuống, Minh Kính Châu vừa cầm đũa lên thì đôi đũa trúc "rắc" một tiếng, bất ngờ gãy làm hai.

Thần Vương đang gấp thức ăn chợt khựng lại, sửng sốt nhìn khúc đũa trên bàn.

"Khiến điện hạ chê cười rồi." Minh Kính Châu lúng túng nở nụ cười, đổi sang một đôi đũa mới, "Kinh phí của Lễ bộ có hạn, bát đũa cũng được xài đi xài lại nên dễ gãy, vì thế dù tuy chúng tôi yếu ớt nhưng cũng thỉnh thoảng làm gãy vài lần."

"Hóa ra là thế." Thần Vương nhặt khúc đũa lên, tiện tay ném vào giỏ rác bên cạnh, "Chư vị đại nhân sống kham khổ, đợi bốn vương quen việc ở Lễ bộ sẽ tấu lên phụ hoàng, xin người cấp tiền để tu sửa lại Lễ bộ."

"Đa tạ điện hạ." Lễ bộ Thượng thư Lý Ân bưng bát đũa tới, mặt dày mày dạn cười đáp theo, "Lát nữa hạ quan sẽ đưa điện hạ đi tham quan xung quanh, giới thiệu với ngài những chỗ rách nát đến thảm thương, tránh sau này điện hạ bất cẩn đi ngang lại bị mảnh ngói hoặc vôi tường ở đó rớt trúng đầu."

Thần Vương, "..."

"Nếu điện hạ chê một mình hạ quan đi theo nhàm chán, Minh đại nhân cũng có thể đi cùng ngài." Lễ bộ Thượng thư Lý Ân cười lấy lòng, "Điện hạ thấy thế nào?"

Thần Vương im lặng bắt đầu ngẫm lại, rốt cuộc là hẳn đi nhâm ở bước nào mà lại rơi vào con đường đòi kinh phí dùm Lễ bộ thế?

Ngay từ đầu hẳn chỉ tính đến Lễ bộ đi một vòng, sau đó kiếm cớ nói với phụ hoàng rằng hẳn không hợp ở Lễ bộ mà thôi.

"Điện hạ?" Ánh mắt Lý Ân vô cùng tha thiết.

Thần Vương đặt đũa xuống, "Đa tạ đại nhân, sau này bốn vương sẽ chú ý hơn."

Lý Ân nhẹ huých vào tay Minh Kính Châu, mong ông có thể lên tiếng giải thích cho điện hạ hiểu rõ, trọng điểm không phải coi chừng gạch rơi, mà là Lễ bộ của bọn họ rất nghèo, cần phải chi tiền để tu sửa mấy chỗ rách nát đó.

Minh Kính Châu cúi đầu, thông thả...!ăn cơm.

Ông chỉ là một Thị lang chuyên văn nhu nhược, đói bụng thì ăn cơm thôi.

Cửu Châu đưa cơm cho cha xong, vui vẻ lên xe ngựa về nhà.

Đi được nửa đường, xe ngựa dừng lại.

"Tiểu thư, đằng trước là xe ngựa của phủ Bình Viễn Hầu." Xuân Phân vén rèm lên, nhòai người ra hỏi Cửu Châu, "Chúng ta có cần phải nhường không?"

"Phủ Bình Viễn Hầu ư?" Cửu Châu nhô đầu ra khỏi cửa sổ xe nhìn lướt qua, có vô số tùy tùng vây quanh xe ngựa, còn bách tính đi ngang qua đều phải nhường đường.

"Nhường đi." Cửu Châu thu hồi tầm mắt, hạ rèm xuống thôi nhìn.

Xuân Phân gật đầu, xoay người nói với xa phu, "Tiểu thư có lệnh, nhường đường cho xe ngựa phủ Bình Viễn Hầu."

Lão phu nhân Bình Viễn Hầu phủ thấy xe ngựa dừng lại, bèn hỏi nha hoàn đi theo, "Đằng trước có chuyện gì thế?"

"Phía trước có xe ngựa chặn đường, đối phương biết được thân phận của chúng ta thì liền nhường đường ạ." Nha hoàn khom người đi vào, nhẹ nhàng đ.ă.m vai cho lão phu nhân.

"Bảo bọn nhỏ trong nhà khi ra ngoài đừng có rêu rao như thế, tránh liên lụy đến thanh danh của nương nương và Tề Vương điện hạ." Lão phu nhân nhắm mắt dưỡng thần, che giấu vẻ mệt mỏi, "Xem thử là xe ngựa nhà nào, để Vọng Nam tự mình đến cảm ơn."

Con trai đang bệnh nặng, đích trưởng tôn là thế tử Hầu phủ, chỉ có hấn ra mặt mới bày tỏ Hầu phủ khiêm tốn.

"Tại hạ là Trịnh Vọng Nam, thế tử của phủ Bình Viễn Hầu, đa tạ quý nhân đã nhường đường." Trịnh Vọng Nam nhìn cỗ xe ngựa không có phù hiệu của phủ nào, nên hấn ta không bước xuống mà hành lễ ngay trên lưng ngựa.

"Trịnh thế tử khách sáo rồi, tôn trọng trưởng bối là điều nên làm."

Tiểu thư nhà tôi là văn bối hấn phải nhường đường cho lão phu nhân đi trước." Xuân Phân xuống xe hành đại lễ.

Trịnh Vọng Nam nhìn tỷ nữ này, loáng thoáng nhớ ra mình đã gặp ở đâu đó.

"Mời thế tử." Xuân Phân vung tay áo làm tư thế mời.

"Đa tạ tiểu thư." Vì cảm giác quen thuộc này nên Trịnh Vọng Nam lại xoay người về phía xe ngựa thì lễ một lần nữa.

Hắn vỗ con ngựa dưới thân, chuẩn bị rời đi thì đằng trước có một người cưỡi ngựa đi tới.

"Tê Vương điện hạ!" Trịnh Vọng Nam thấy người trên lưng ngựa, vội vàng bước xuống kéo con ngựa tránh qua một bên nhường đường.

"Biểu đệ." Tê Vương để ý đến xe ngựa của phủ Bình Viễn Hầu, lập tức cho ngựa dừng lại.

Đám người Hầu phủ đang ngồi trong xe vội vàng bước xuống.

"Ngoại tổ mẫu không cần đa lễ." Tê Vương bước xuống ngựa đỡ lấy lão phu nhân Hầu phủ, "Tổ mẫu và mọi người định đi đâu thế?"

"Hôn kỳ của điện hạ sắp đến, lão thân cao tuổi bất tài, chỉ có thể đưa vãn bối trong nhà đến đạo quán cầu phúc, cầu trời xanh phù hộ điện hạ gặp may mắn, vạn sự như ý." Lão phu nhân Hầu phủ nhìn Tê Vương với ánh mắt ngập tràn vẻ yêu thích, "Điện hạ đạo gần đây khỏe chứ?"

"Cám ơn ngoại tổ mẫu đã nhớ mong, tôn nhi vẫn khỏe.

Nhưng mà lão nhân gia người gây đi quá, nếu là vì chuyện của tôn nhi khiến người vất vả, tôn nhi biết phải làm sao đây?" Tê Vương để ý có một cỗ xe ngựa không có huy hiệu của nhà nào đang dừng lại ở một góc vắng vẻ đằng kia, cỗ xe này rõ là đang nhường đường cho xe ngựa của phủ Bình Viễn Hầu, "Cỗ xe ngựa kia là của nhà nào vậy?"

Màn xe ngựa được vén lên, một thiếu nữ mặc váy sam màu xanh nhạt đỡ tay tỳ nữ giẫm lên ghế nhỏ bước xuống xe.

"Thần nữ bái kiến Tề Vương điện hạ."

Đôi mắt Trịnh Vọng Nam sáng bừng lên, là tiểu thư biến cây trâm tằm thường thành cây trâm lấp lánh ánh sao kia.

Nữ quyến Trịnh gia chợt biến sắc, người ngồi trong cỗ xe ngựa bình thường kia lại là vị hôn thê của Thần Vương?!

Nhớ đến tiệc mừng thọ của Quý phi, Tô Quý phi hết lòng bảo vệ nàng, vì thế bọn họ bỗng thấy chột dạ.

Lúc xe ngựa hai bên chạm mặt nhau, bọn họ chẳng thém nghĩ ngợi mà để đối phương nhường đường.

Nếu Tô Quý phi biết chuyện họ ép con dâu tương lai của mình phải nhường đường...!

Tề Vương nhìn sắc mặt của đám người Trịnh gia, đáp lễ Cửu Châu, "Minh tiểu thư."

Cửu Châu nghiêng người tránh đi, nhú mào cúi đầu xuống, "Thần nữ không dám nhận lễ của điện hạ."

Truyện Điền Văn

"Vừa nãy không biết Minh tiểu thư đi qua, xa phu không hiểu chuyện khiến Minh tiểu thư chậm trễ." Lão phu nhân Hầu phủ lùi về sau một bước, "Mời Minh tiểu thư."

Cửu Châu cười, "Lão phu nhân là trưởng bối, có văn bối nào lại dám bất kính với trưởng bối đâu? Nhưng bây giờ lão phu nhân và Tề Vương đang trò chuyện, văn bối không dám quấy rầy, xin lão phu nhân tha thứ cho văn bối được đi trước."

Xe ngựa của phủ Bình Viễn Hầu tránh sang một bên, nhường ra phần đường rộng rãi.

Cửu Châu nhún gối thi lễ với lão phu nhân Hầu phủ và Tề Vương, "Đa tạ Tề Vương điện hạ, đa tạ lão phu nhân."

Từ đầu đến cuối nàng không hề nhìn Tề Vương lấy một lần, mặc dù hẳn nổi danh kinh thành, khiến biết bao cô gái ái mộ.

"Nàng, nàng là Minh tiểu thư ư?" Trịnh Vọng Nam ngơ ngác nhìn cỗ xe ngựa dần đi xa, "Sao có thể là Minh tiểu thư được?"

Tiểu thư Minh gia chẳng phải là vị hôn thê của Thần Vương ư?

Tề Vương nghe thấy Trịnh Vọng Nam thêu thảo bèn quay sang nhìn hẳn.

"Vọng Nam." Lão phu nhân mở miệng, "Người lên xe ngựa lấy bùa hộ mệnh do ta cầu cho điện hạ xuống đây."

"Vâng." Trịnh Vọng Nam hồi hồn, thậm chí còn không kịp thương tiếc cho chút rung động đầu đời chưa hình thành đã c.h.ết yếu của mình.

"Tiểu thư." Xuân Phân quan sát vẻ mặt của Cửu Châu, "Hình như người không thích Tề Vương và người của phủ Bình Viễn Hầu thì phải? Em thấy Tề Vương là người vừa dịu dàng lại tuấn tú, nếu tiểu thư không thích thì cũng không đến nỗi chán ghét thế chứ."

Tiểu thư nhà nàng đáng yêu chu đáo biết mấy, sẽ không vô duyên vô cớ ghét ai, nhất định là Tề Vương và phủ Bình Viễn Hầu có vấn đề.

"Hắn đẹp lắm à?" Cửu Châu không đồng ý, "Rõ ràng là Thần Vương điện hạ đẹp nhất, khi điện hạ cười lên, đôi mắt sáng rực như ánh ban mai."

Xuân Phân lại không thấy hai vị Vương gia này cười lên thì có gì khác nhau, dù gì cũng là hoàng tử tôn quý.

"Xuân Phân tử tử, bộ ta ghét hẳn rõ ràng lắm hả?"

"Cũng không hẳn, người khác không nhìn ra, nhưng người trong nhà có thể đoán được chút chút." Xuân Phân vén rèm lên nhìn về phía sau, Tề Vương đưa tay đỡ lão phu nhân Hầu phủ, có không ít nữ tử ở ven đường đang trộm nhìn hẳn.

Cửu Châu nhớ lại tám năm trước, nhớ lại cảm giác tuyệt vọng khi nước sông tràn vào mũi và miệng mình, "Có vài người trời sinh đã không hợp nhau.

Không thích chính là không thích, có miễn cưỡng thế nào cũng vô dụng."

Dù Tề Vương cười có đẹp cỡ nào, nàng cũng chỉ nhớ đến mùi nước sông hòa tan với mùi bùn.

Âm u, ẩm ướt, mang theo sự c.h.ế.t chóc.

Thái Ương cung, Long Phong đế tự tay viết hai đạo thánh chỉ, nhưng cả hai đều không đóng ngự ấn.

Một đạo thánh chỉ tấn phong Minh Kính Châu làm Ninh Khang Bá*.

(*Ninh Khang là hiệu, còn Bá là tước vị hàng thứ 3 trong thời phong kiến.)

Một đạo thánh chỉ tấn phong con gái Minh Kính Châu làm huyện chủ.

"Bệ hạ, giám chính của Khâm Thiên Giám đã đến rồi ạ."

"Ái khanh à, khanh tính lâu như vậy mà đã tính ra chưa?"

"Bẩm Bệ hạ, bát tự giữa Minh cô nương và Thần Vương điện hạ chính là tướng mây tản sương tan, minh nguyệt sáng ngời, mặt trời trong xanh, cây tốt thì đặng tươi, cây héo thì đặng khô."

"Ái khanh có thể nói rõ hơn không?"

"Số mệnh hai người tựa như dây leo quấn quít, hợp lại thì thịnh vượng, tách ra thì sẽ có tai họa liên tục."

Long Phong đế khẽ cười, không có ý kiến gì về chuyện số mệnh, "Nhưng khanh đã tính ra hôn kỳ thích hợp chưa?"

"Mùng hai tháng Hai sang năm là ngày Hoa thần giáng lâm."

"Mùng hai tháng Hai, cũng là ngày Thần long ngẩng đầu." Long Phong đế mỉm cười, cầm ngự ấn đóng vào thánh chỉ phong Minh Kính Châu làm Ninh Khang Bá.

Giám chính Khâm Thiên Giám cúi đầu càng thêm thấp, là hoàng đế thì đa phần đều miễn cảm với từ "rồng" này, hẳn không dám nói tiếp.

"Ngày này thật sự rất thích hợp để tổ chức đại hôn cho con trai ta."

Chương 20: Chương 20

Nguồn thiếu chương này, mong độc giả thông cảm!

Chương 21: Chương 21

Thánh chỉ từ Thái Ương cung còn chưa kịp truyền đi, nhóm phi tần hậu cung đã bị mấy cuốn kinh giày vò đến c.h.ết đi sống lại.

"Năm ngày, Tô thị để bốn cung chép kinh ròng rã năm ngày." Ninh phi nhìn những quyển kinh trên bàn, đôi mắt hần đầy tơ máu, bà ta giơ tay muốn xé nát hết đồng sách kinh trước mặt, nhưng nhớ đến thủ đoạn hành hạ người khác của Tô thị, bà ta lại cố nhẫn nhịn.

"Nương nương." Cung nữ thấy Ninh phi đang nổi giận, rụt cổ lại lắp bắp lên tiếng, "Tô Quý phi của Minh Nguyệt cung phái người tới, nói..."

"À ta lại nói gì?" Ninh phi tức giận đến mức lồng n.g.ực phập phồng, hai tay vịn mép bàn thật chặt, "Nói!"

"Tô Quý phi nói, cảm động bởi tấm lòng nhân ái của chư vị nương nương, ngày mai...!ngày mai tiếp tục chép kinh."

"Tô Mi Đại!" Ninh phi không nhịn nổi nữa, bà ta quét mấy cuốn kinh trên mặt bàn rơi xuống đất, "À tiện nhân này khinh người quá đáng!"

"Xin nương nương bớt giận." Nữ quan xoay người nhặt sách kinh dưới đất lên, "Tô thị đang được nhận thánh sủng, người phải cố nhịn thôi."

Từ xưa đến nay, có gian phi nào được rạng rỡ mãi đâu, cuối cùng đều có chung một kết cục thê thảm.

Người còn có Tề Vương điện hạ, điện hạ vừa anh tuấn lại tài trí, xuất sắc vượt trội, chúng thần trong triều ai ai cũng đều tán thưởng ngài ấy.

Chỉ cần người nhần nhin một chút, mọi thứ rồi sẽ khá lên."

"Chuyến đi Lăng Châu lúc trước..."

"Nương nương!" Nữ quan cất kỹ chồng sách kinh, "Người quên rồi à, tám năm trước người không được khỏe, điện hạ hiếu thuận nên đã ở lại cung chăm sóc cho người, người và điện hạ không theo thánh giá."

"Người nói đúng." Ninh phi nhẹ nhàng vuốt ve gáy sách, cất giọng dịu dàng, "Con ta hiếu thảo, sao có thể đem ra so sánh với cái đồ bất tài như Thần Vương được."

Trong Minh Nguyệt cung, Tô Quý phi nhìn đồng giấy tờ do Đại Lý Tự sắp xếp gọn gàng, hừ một tiếng, "Một phi tần không được tiên đế sủng ái lại tốn sức mua chuộc cung nữ của Minh Nguyệt cung, mượn tranh thù để châm ngòi ly gián tình cảm giữa ta và Cửu Châu là có ý đồ gì?"

Nếu bà ta có bản lĩnh như thế thì đã sớm giành được sự sủng ái của tiên đế, làm sao lại để đến khi tiên đế băng hà mà bà ta vẫn chỉ là một Bảo lâm thấp kém.

"Bổn cung không cần biết ai đứng sau vụ này, trước khi bổn cung hoàn toàn nguôi giận, bọn họ phải tiếp tục chếp kinh cho bổn cung." Ném đồng giấy lên bàn, Tô Quý phi thông thả nhắm mắt lại, "Chờ đến khi lệ khí trong lòng bọn họ được kinh văn độ hóa, sẽ không còn tinh lực giở trò sau lưng ta nữa."

"Đám người này bụng dạ khó lường, tự cho là có thể dựa vào những thủ đoạn cốn con này ly gián người và Minh cô nương, nhưng lại không biết Minh cô nương vô cùng nhanh trí, không những khiến âm mưu bọn họ bị bại lộ, mà còn hao tổn không ít

sức lực." Hương Quyên cười, "Hôm đó, ngay cả nô tỳ cũng không ngờ Minh cô nương lại giả vờ đồng ý với đối phương, sau đó lại lén nói cho nô tỳ biết."

"Chuyện này chứng minh trong lòng con bé đã xem bốn cung là người đáng tin tưởng." Tô Quý phi hiểu rõ, chuyện này nếu rơi xuống đầu các quý nữ thế gia khác, phần lớn bọn họ sẽ khéo léo từ chối, hoặc sẽ dùng cách thức vẹn toàn nhất, nhắc khéo bà.

Chỉ có như thế mới có thể bảo vệ bản thân bọn họ không dây vào âm mưu chốn hậu cung.

Thực ra, đây chính là cách giải quyết thỏa đáng nhất.

Nhưng có đôi khi, cái khiến người ta cảm động nhất lại chính là chút không hoàn hảo kia.

"Hây." Tô Quý phi bất chợt thở dài một hơi, "Hương Quyên, người nói xem, nếu Minh gia có ý kiến với hôn ước này, Cửu Châu bị kẹt giữa con trai ta và gia tộc của mình thì có phải sẽ khó khăn lắm không?"

Hương Quyên im lặng.

Nương nương à, Minh cô nương và điện hạ còn chưa thành hôn mà người nghĩ đi xa quá.

"Đúng rồi, bẩm nương nương, hôm trước có một chuyện liên quan đến Minh cô nương." Hương Quyên kể lại, "Trên đường lão phu nhân của phủ Bình Viễn Hầu dẫn nữ quyến trong nhà đi dâng hương trở về thì gặp xe ngựa của Minh cô nương, nhưng bọn họ không thềm chào hỏi một tiếng mà chờ Minh cô nương nhường đường.

Sau đó vô tình gặp Tề Vương, lão phu nhân mới chịu mở miệng nhường đường cho Minh cô nương."

"Đám phụ nữ hay ra vẻ của phủ Bình Viễn Hầu kia cũng xứng để con dâu bốn cung nhường đường hả?!" Tô Quý phi mở mắt ra, "Bốn cung mà phải nể mặt bọn họ?"

Hương Quyên nhỏ giọng nhắc nhở, "Nương nương à, Minh cô nương và điện hạ vẫn chưa thành thân mà."

"Chưa thành thân thì sao? Hôm đó ở tiệc mừng thọ, bốn cung nói chưa rõ ràng ư?" Tô Quý phi cười khẩy, "Truyền phu nhân Bình Viễn Hầu đến, có tin đồn phủ Bình Viễn Hầu xa hoa lãng phí, để mặc hạ nhân vọng ngôn."

Bốn cung muốn biết xem phủ Bình Viễn Hầu trị gia thế nào?"

Dám để con dâu tương lai của bà nhường đường ở ngay ngoài phố, thế thì đừng trách bà vả mặt bọn họ.

Nếu nói về chuyện ỷ thế h.i.ếp người thì bà khá là quen tay.

Minh gia.

Thẩm thị bước vào viện của con gái, trông thấy con bé đang ngồi vào bàn dưới tàng cây vẽ tranh, bước chân bà chợt khựng lại.

"Mẹ." Cửu Châu tai thính mắt tinh, Thẩm thị vừa bước vào cửa sân là nàng đã nghe thấy tiếng bước chân, nàng đặt bút vẽ xuống nhìn về phía cổng, "Mẹ tìm con có việc gì sao?"

Bình thường vào những khi nàng vẽ tranh, mẫu thân rất ít đến đây quấy rầy nàng.

"Lễ bộ phái người tới truyền lời, chút nữa sẽ có thánh chỉ ban xuống, con đi thay đồ đi, tránh bị nói là thất lễ." Thẩm thị đi đến

bên cạnh con gái, đưa mắt nhìn bức tranh lá sen héo úa trên bàn, yên lặng dời tầm mắt, "Họ cũng không nói là thánh chỉ gì."

"Trịnh trọng như thế, có vẻ như không phải là việc nhỏ."

Chẳng lẽ...!có liên quan đến hôn kỳ của con gái và điện hạ?

"Con đi ngay đây." Cửu Châu hỏi Thẩm thị, "Mẹ, mẹ thấy bức tranh Cá chép vờn sen này của con thế nào?"

Chuyện này khiến Thẩm thị nhớ lại hai mươi mấy năm về trước, khi bà và phu quân vừa quen nhau không lâu, ông ấy cũng giao một bức tranh không biết là vẽ cái gì, tự tin hỏi bà có thích bức tranh ông vẽ tặng riêng cho bà hay không.

Nếu không nhờ vẻ ngoài tuấn tú của ông cộng thêm giọng nói êm tai kia, bà rất muốn hỏi lại một câu, "Huynh vẽ cái quái gì thế này?"

Chỉ trách ánh mắt của ông quá thâm tình, đã khiến bà phải đổi lòng.

Không ngờ nhiều năm trôi qua, chờ đến khi phu quân tỉnh ngộ về trình độ hội họa của mình, bà vẫn không thoát khỏi số mệnh vì yêu mà phải đổi lòng.

"Ý cảnh phi phạm, bút pháp ngộ nghĩnh, rất đẹp."

Mẹ khen con gái thì sao gọi là đổi lòng, đó gọi là yêu.

"Ngay cả mẹ cũng khen thì con yên tâm rồi." Cửu Châu treo bức tranh lên, "Chờ tranh khô, con sẽ tặng nó cho Thần Vương điện hạ."

Thẩm thị, "..."

Tuy mọi người đều nói Thần Vương không thích thi thư, nhưng có lẽ hẳn vẫn có năng lực thưởng họa bình thường.

Nếu con gái mang tranh này đến phủ Thần Vương, có khi nào Thần Vương nghĩ con gái bà cố ý sỉ nhục hần không?

"Không được hả mẹ?" Cửu Châu thấy mẹ im lặng không nói gì, ánh mắt dần ảm đạm.

"Đương nhiên là được chứ." Thẩm thị mở miệng, "Có điều tranh vẽ của con gái là đồ quý giá, không thể tùy tiện đưa cho người ngoài."

"Mẹ cứ yên tâm." Cửu Châu vui vẻ ra mặt, "Ngoại trừ người trong nhà, con không đưa cho ai hết."

Thẩm thị nhếch môi cố gượng cười, chỉ mong Thần Vương có thể dỗ Cửu Châu giống như bà từng dỗ chồng mình năm ấy.

Giờ Mùi ba khắc, Lễ bộ Thượng thư Lý Ân mang thánh chỉ bước vào phủ Minh Thị lang, đi cùng ông còn có Lễ bộ thân mang kim giáp.

"Minh huynh." Lý Ân nhìn cả nhà Minh Kính Châu ăn vận sang trọng đứng chờ trước cổng, cười nói với ông, "Hôm nay ta phụng thánh lệnh của Bệ hạ đến đây tuyên chỉ, mời Minh Thị lang nghe."

"Bệ hạ vạn tuế!" Minh Kính Châu nhìn Lễ bộ kim giáp sau lưng Lý Ân, trong lòng khó hiểu, sao Bệ hạ lại phái nghị trượng bính ở trong cung đến đây?

"...!Trung quân ái quốc, thương dân như con..."

"Trẫm đã cảm nhận được tấm lòng trung trinh của Minh khanh, nay phong Minh khanh làm Bá tước, phong hào Ninh Khang."

Minh Kính Châu ngơ ngác quỳ trên mặt đất, không thể tin vào tai mình.

Phong tước vị?

Bệ hạ lại phong tước vị cho ông?

Lý tưởng cuộc đời của rất nhiều danh thần quý tướng chính là được phong tước vị, sau khi c.h.ết sẽ được thờ ở thái miếu.

Nhưng bao đời Hoàng đế của Đại Thành chưa bao giờ tùy tiện phong tước cho ngoại thần, vì thế tước vị càng thêm quý báu.

Dù Minh gia có hai Trạng nguyên, một Thám hoa, song nhà bọn họ vẫn không dám mơ đến chuyện này, nhưng sao bây giờ Bệ hạ lại phong tước cho ông?

Cửu Châu quỳ trên mặt đất len lén nhìn Minh Kính Châu, cha nàng từ trước đến nay vẫn luôn phong độ nhanh nhẹn, biết tiến biết lùi, không lộ vui buồn, ấy thế mà lại lộ ra vẻ mặt vừa ngạc nhiên xen lẫn vui mừng, thế là nàng lấy làm tò mò không biết tước vị này ghê gớm đến mức nào.

"Chúc mừng Ninh Khang Bá." Lý Ân giao thánh chỉ lại cho Minh Kính Châu, ánh mắt mang theo sự cảm khái và lo lắng.

Hai người là bạn bè, lại là đồng liêu với nhau, ông hiểu rất rõ dụng ý của Bệ hạ khi phong tước vị này cho Minh Kính Châu.

"Ngày lành của Thần Vương điện hạ và lệnh thiên kim đã được chọn." Lý Ân đỡ Minh Kính Châu vẫn đang quỳ dưới đất lên, "Là ngày mừng hai tháng hai đầu xuân năm sau."

Mùng hai tháng hai...!

Minh Kính Châu vội cúi đầu nhìn con gái đang quỳ, nỉ non, "Mùng hai tháng hai..."

"Cha." Cửu Châu đỡ Thẩm thị đứng dậy, chớp mắt với Minh Kính Châu, lặng lẽ nhắc ông vẫn chưa tạ ơn Bệ hạ.

"Vi thần tạ ơn Bệ hạ đã ưu ái." Minh Kính Châu nâng thánh chỉ quỳ xuống về phía hoàng cung, "Thần là thần tử, thần tất sẽ vì Bệ hạ m.á.u chảy đầu rơi, báo đáp quân ân."

Nắm chặt đạo thánh chỉ nặng hơn ngàn vàng, ông dập đầu một cái.

"Cha." Cửu Châu quỳ theo Minh Kính Châu, bàn tay non nớt đỡ lấy cánh tay ông, mềm mại nhưng lại vô cùng mạnh mẽ.

Minh Kính Châu nhìn gương mặt ngây thơ của con gái, đứng dậy đưa tiễn Lý Ân và Lỗ bộ thân mang kim giáp, sau đó ngồi xuống trước mặt Cửu Châu, "Cửu Châu à, con thích Thần Vương hả?"

Cửu Châu gật đầu, Thần Vương diện hạ thiện lương, Tô Quý phi chu đáo, nàng rất thích hai người họ.

"Cha hiểu rồi." Minh Kính Châu trầm mặc hồi lâu, "Con là hòn ngọc quý trên tay Minh gia, bất kể lúc nào, cha và mẹ con sẽ không để con chịu uất ức."

"Con biết." Cửu Châu ôm cánh tay Thẩm thị, "Hai người là cha mẹ tốt nhất trên đời."

Nàng bị vứt bỏ ở một nơi xa như thế, lâu đến vậy, nhưng bọn họ vẫn tìm nàng mỗi ngày, vẫn luôn mong nhớ nàng.

Chưa bao giờ từ bỏ, chưa bao giờ quên lãng.

Trời đã bắt đầu vào đông, Thần Vương đội sương ngồi vào xe ngựa, ngả lưng vào đệm êm nhưng gương mặt lại c.h.ết lạng.

Tiếng vó ngựa lộc cộc cũng không thể xua đi sự mệt mỏi ở trong lòng hần, ngay cả hần cũng không thể tin nổi mình lại dậy sớm để đến Lễ bộ học tập.

"Điện hạ." Xe ngựa dừng lại, người hầu đứng bên ngoài nhỏ giọng báo cáo, "Phía trước có người chặn đầu xe."

Thần Vương xốc màn xe, nhìn bóng người đứng trong màn sương.

"Điện hạ." Cửu Châu xoay người, nhảy tại chỗ hai cái, tiếp đó vẫy tay với Thần Vương ở trong xe ngựa.

Cái cô ngốc này sao lại ở đây? Thần Vương nhảy thẳng xuống xe ngựa mà không cần dùng ghế, nhanh chân đi đến trước mặt Cửu Châu, "Sương mù ngoài này đang lớn, cô ở đây làm gì thế?"

"Ta đang chờ điện hạ đó." Cửu Châu lấy ống tranh giấu phía sau ra, "Hôm tiệc mừng thọ của nương nương, ta thấy điện hạ rất thích hoa diên cá chép của ta nên ta đã cố ý vẽ một bức tranh cá chép tặng điện hạ."

Nhận lấy ống tranh còn mang theo hơi ấm của Cửu Châu, Thần Vương thở dài, "Cô có thể tặng ta bất cứ lúc nào mà, sao cứ phải đứng chờ ở đây vào lúc sáng sớm mù sương thế này?"

"Chuyện công việc quan trọng hơn, ngày thường điện hạ đã phải lo lắng vì công việc của Lễ bộ rồi, sao ta dám quấy rầy huynh?" Cửu Châu cười, "Tranh đã tặng, thần nữ về đây."

Thần Vương nhìn lộn tóc bị sương mù làm ướt, và cả chớp mũi ửng đỏ vì gió lạnh của Cửu Châu, "Chờ một chút."

"Sao thế điện hạ?" Cửu Châu ngẩng đầu nhìn hắn.

Lấy khăn tay ra, Thần Vương cứng ngắc lau lộn tóc ẩm ướt của nàng, lau mấy lần rồi nhét khăn vào tay Cửu Châu, nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, "Tóc cô ướt rồi, tự cô lau đi."

Dứt lời, hắn quay về xe ngựa lấy một cái lò sưởi tay nhỏ nhét vào tay Cửu Châu, "Cô về nhà sớm đi, Lễ bộ có vài chuyện không có

bốn vương là làm không xong."

Chương 22: Chương 22

Công sở của lục bộ tiền triều được xây ở hai bên cửa chính hoàng cung, mục đích ban đầu là để tạo điều kiện cho các bộ châu triều thuận tiện hơn.

Ai ngờ có một vị hoàng tử táo bạo đột nhiên bức vua thoái vị, diệt sạch quan viên lục bộ.

Hoàng đế đời sau đã rút ra được một bài học, vì thế liền phân chia các nha môn của lục bộ rải rác ngoài cung, tạo thành thế phòng thủ.

Công sở của Lễ bộ hiện tọa lạc cạnh con phố bên ngoài tường phía nam hoàng cung, hàng xóm sát vách chính là Hàn Lâm viện còn nghèo hơn cả bọn họ.

Công sở được tu sửa tốt nhất chính là Hộ bộ, ngay cả sư tử đá trước cổng cũng oai hơn cả những bộ khác.

Dù vậy, mỗi lần lên triều Hộ bộ Thượng thư vẫn gào khóc kêu than, đúng là mặt dày vô sỉ.

Trời càng lúc càng trở lạnh, quan viên Lễ bộ vây quanh chậu than, xử lý chính sự với đôi tay run cầm cập.

"Hôm nay sương dày trời lạnh, có lẽ Thần Vương điện hạ không đến rồi."

"Hình như không thấy người của phủ Thần Vương đến báo thì phải?"

Trên đùi Minh Kính Châu đặt một lò sưởi cầm tay - do con gái ông quan tâm đưa cho trước khi ra khỏi nhà.

Nghe các đồng liêu nói chuyện phiếm, đồng hồ sơ trong tay run lên, ông cầm bút đánh dấu vào góc giấy.

"Minh đại nhân, ông cũng biết hả?"

Minh Kính Châu nhìn sang người đang nói chuyện, cười đáp, "Vương đại nhân nói đùa, Thượng thư đại nhân còn không biết, Minh mỗ chỉ là hạ thần hiển nhiên lại càng không biết."

Người vừa hỏi chợt nở nụ cười khó hiểu, ai mà chẳng biết tước vị của Minh Kính Châu từ đâu mà ra?

Dựa theo lệ cũ, chỉ có phụ thân của Hoàng hậu mới có tư cách được phong tước vị nhờ quan hệ thông gia.

Thần Vương còn không phải là Thái tử, vậy mà Bệ hạ đã thăng quan tiến tước cho nhạc phụ tương lai của hần, thật sự thiên vị quá rõ ràng.

"Chư vị đại nhân đến sớm thật." Thần Vương bước vào, cởi áo khoác ra đưa cho người hầu, "Hình như bốn vương nghe thấy có người đang nhắc tới bốn vương, không biết là có chuyện gì?"

"Bái kiến điện hạ." Chúng quan viên cùng nhau đứng dậy, chấp tay hành lễ với Thần Vương.

"Chư vị đại nhân không cần đa lễ." Thần Vương đi tới bên cạnh Minh Kính Châu đỡ tay ông, "Bốn vương còn một vài chuyện chưa hiểu rõ, mong đại nhân chỉ bảo."

"Điện hạ khách khí rồi." Minh Kính Châu nhìn Thần Vương trong bộ cẩm bào lông lầy, quay người cầm lấy hồ sơ đã đánh dấu ở trên bàn, "Nếu điện hạ có thời gian rảnh thì học thuộc chỗ này trước đi."

Vi thần tin tưởng, với sự thông minh tài trí của điện hạ nhất định sẽ học thuộc nội dung này nhanh thôi."

"Làm phiên Minh đại nhân rồi." Thần Vương nhận lấy hồ sơ, xoay người trở về căn phòng được chuẩn bị riêng cho hắn ở Lễ bộ.

"Minh đại nhân, ông để Thần Vương học thuộc cái gì thế?" Chờ Thần Vương rời đi, quan viên quen biết với ông hỏi.

"Tuyển tập mười đề thi khoa cử, danh sách tam khôi tiến sĩ, danh sách các sứ thần đến thăm trong hai mươi năm trở lại đây và cả danh sách liệt kê các lễ vật quan trọng." Minh Kính Châu hé môi cười, "Công việc ở Lễ bộ nhỏ lẻ nhưng rắc rối, điện hạ phải hiểu rõ từ chỗ cơ bản nhất.

Tuy vạn vật thế gian thiên biến vạn hóa, nhưng dù có biến đổi thế nào cũng sẽ không rời khỏi bản chất vốn có, chỉ cần nắm rõ cơ bản thì sau này làm việc cũng sẽ dễ dàng hơn."

Các quan viên khác, "..."

Minh Kính Châu là nhạc phụ tương lai hay là kẻ thù của Thần Vương thế?

Danh sách tiến sĩ và đề của kỳ thi trước đều được triều đình công khai, học thuộc ba cái này ngoại trừ tốn thời gian ra thì có ích gì?

Hèn gì vừa mới sáng sớm mà ông đã lấy hồ sơ đóng bụi nhiều năm xuống, hóa ra là để dành cho Thần Vương.

Không hổ danh người nhà họ Minh, thà bị đày đi biên cương chứ không thềm khuất phục.

Chờ đến khi Lễ bộ tan việc, Thần Vương mới trở về Vương phủ, nhìn đóng hồ sơ và ống tranh đặt trên bàn, hắn lười biếng ngả

người xuống giường êm, nói với thái giám bên cạnh, "Phúc Quý, đem tranh đến đây."

Phúc Quý cẩn thận mở nắp ống đựng tranh, dốc tranh ra, gỡ sợi dây buộc rồi mở bức tranh.

Liếc nhìn bức tranh, Thần Vương chột trùng to đôi mắt, bất giác bật dậy, ngoắc tay với Phúc Quý, "Đưa tranh tới gần một chút."

"Điện hạ, tranh này có vấn đề gì ạ?" Phúc Quý rướn người định xem thử trong tranh vẽ cái gì.

"Nhắm mắt lại." Thần Vương đứng dậy, đưa tay cầm lấy bức tranh, "Người ra ngoài trước đi, bốn vương muốn ngắm tranh một mình."

Phúc Quý nhắm mắt, "Điện hạ, vậy tiểu nhân đi pha trà nóng cho người."

"Đi đi." Đặt bức tranh lên bàn, Thần Vương cau mày nhìn xuống.

Bức tranh này vẽ cái quái gì thế?

Cá chép đâu?

Hoa sen đâu?

Cầm bức tranh hết nhìn thẳng, nhìn ngược rồi lại nhìn nghiêng, nhưng chỉ có thể gắng gượng nhận ra chấm mực ở giữa bức tranh có lẽ là cá chép mập.

Nhớ lại chóp mũi đỏ bừng và đôi mắt lấp lánh của cô nhóc, Thần Vương thở dài một hơi, cuộn tranh lại, "Người đâu, mang hộp đựng tranh tới đây."

Đợi hạ nhân mang hộp đựng tranh đến, hẩn bỏ bức tranh vào hộp rồi khóa lại.

"Họa kỹ của Minh cô nương...!vô cùng tuyệt vời, bốn vương rất thích." Thần Vương cất kỹ chìa khóa, "Những người khác ở trong phủ không được động vào."

"Vâng." Nhóm người hầu kính sợ nhìn hộp đựng tranh, không biết tài vẽ tranh của Vương phi tương lai kinh diễm thế nào mà lại khiến điện hạ trân trọng như thế.

Cất kỹ bức tranh, lúc này Thần Vương mới nhớ ra đồng hồ sơ bị hấn bỏ quên.

Tiện tay cầm một tập tài liệu, hấn lại nghiêng người dựa lên đệm mềm, lật tài liệu ra xem.

Đề thi mười khóa và danh sách tam khôi tiến sĩ?

Thờ ơ giở xem vài trang, Thần Vương chẳng hề ngạc nhiên với thái độ qua loa của Minh Kính Châu.

Lật nhanh vài trang, ngay lúc chuẩn bị vút nó sang một bên, hấn chợt để ý đến hàng chữ nhỏ ở một góc giấy.

Tập phê bình tam khôi tiến sĩ.

Lý Ân, Chu Thụy, Minh Kính Hải, Minh Tăng Sinh, Triệu Bá Thân, Tôn Vĩnh, Lâm Trọng Linh, Trần Chi Hành...!

Đếm kỹ những nhân vật trong danh sách này, có quá nửa cái tên của trọng thần trong triều ở trong đó.

Đọc hết chú giải của những ý chính trong bài thi của các trọng thần năm đó, bàn tay cầm tài liệu của Thần Vương càng lúc càng siết chặt, ngay cả sắc trời bên ngoài đã sập tối mà hấn vẫn không hề hay biết.

"Điện hạ." Phúc Quý thấp nển trong phòng lên, thấy vẻ mặt Vương gia nhà mình quá nghiêm túc, thấp thỏm hỏi, "Trời đã

tối rồi, người vẫn chưa dùng bữa."

"Ta biết rồi." Thần Vương nhìn ánh lửa lập lòe trên ngọn nến, "Dọn bữa đi."

Trên bàn cơm, Cửu Châu múc cho Minh Kính Châu một chén canh, "Mời cha ăn canh."

Chén canh nóng tỏa ra mùi thuốc nhàn nhạt, đây là mùi mà Minh Kính Châu ghét nhất.

Nhưng canh con gái múc cho, dù có dở ông cũng phải ráng mà ăn cho hết.

Thấy Minh Kính Châu ngoan ngoãn húp canh, Thẩm thị hài lòng mỉm cười, "Dạo này trời mỗi lúc một lạnh, tôi đã sai người làm thêm cho mình vài cái áo kép mới, có thể giữ ấm lại rất nhẹ, mặc trong quan bào cũng không ai nhận ra, ngày mai trước khi vào triều mình nhớ mặc đấy."

"Phu nhân yên tâm, gần đây ở Lễ bộ được cấp than đầy đủ, tôi sẽ không bị cónng đâu." Từ sau khi Thần Vương điện hạ đến Lễ bộ làm việc, không chỉ có mỗi than được cấp đầy đủ, mà ngay cả lá trà và nguyên liệu nấu ăn cũng được chú trọng hơn hồi xưa.

"À phải rồi, xế chiều hôm nay Minh Nguyệt cung phái người đến, nói rằng sáng mai họ sẽ sang đón Cửu Châu vào cung hầu chuyện Quý phi nương nương." Thẩm thị múc cho Minh Kính Châu thêm hai muống canh, "Tôi đã đồng ý rồi."

Minh Kính Châu nhăn mặt nhíu mày bưng chén canh lên uống cạn, "Nghe nói Tô Quý phi thích ngọc, trong kho có một nhánh quỳnh bằng ngọc, ngày mai đưa Cửu Châu mang đến tặng nương nương, đồ tốt như thế đừng để đóng bụi trong kho."

Thẩm thị nhìn con gái, gật đầu mỉm cười, "Được."

Cửu Châu nhìn cha mẹ, rõ ràng là nàng nghe hết không sót một chữ, nhưng vì sao lại thấy nụ cười của hai người khó lường đến vậy.

Không lẽ đây chính là trí khôn của trưởng bối?

"Điện hạ, sau khi Thần Vương đến Lễ bộ, quan viên rất khách sáo, không ai dám thân thiết với hần."

"Thái độ của Minh Kính Châu thì sao?" Dưới ánh nến, gương mặt tuần tú của Tề Vương không một biểu cảm.

"Ông ấy chỉ đưa cho hần một bộ đề và danh sách thi đậu tiến sĩ khóa trước, bảo Thần Vương học thuộc."

Thái độ ông ta rất lấy lệ, cực kỳ lạnh nhạt với Thần Vương, thậm chí còn có ý muốn gây khó dễ." Mưu sĩ nói, "E rằng hành động lần này của Minh Kính Châu là có ý vứt bỏ con gái, không quan tâm cuộc sống tương lai của con gái ở Thần Vương phủ sẽ ra sao."

"Thật không?" Tề Vương lật cuốn kinh Phật trong tay, "Nếu đúng như vậy thì sao Tô Quý phi lại muốn lôi kéo Minh Cửu Châu?"

"Xưa nay Tô Quý phi luôn sủng ái Thần Vương, nên có lẽ bà ta nghĩ cha mẹ trong thiên hạ cũng cưng con mình như thế." Mưu sĩ châm biếm, "Bây giờ bệ hạ phong tước cho Minh Kính Châu, nếu ông ta không muốn để lại tiếng xấu trong giới văn nhân là bán nữ cầu vinh, nịnh nọt gian phi, ắt hần sẽ không giúp đỡ Thần Vương."

"Chẳng lẽ ông ta không sợ chọc giận phụ hoàng?" Tề Vương khép sách kinh lại, đứng dậy cầm kéo cắt bớt một đoạn bắc đèn.

"Có lẽ điện hạ đã quên, mười sáu năm trước ba huynh đệ Minh gia từng vì bệ hạ mà bị đày đi biên cương chịu khổ." Mưu sĩ giải thích, "Bệ hạ nhân đức, dù có bất mãn với Minh Kinh Châu vì những chuyện này đi nữa, thì cũng sẽ không luận tội ông ta."

"Vì thế dù Minh gia không ủng hộ Thần Vương thì cũng chỉ hi sinh một đứa con gái mà thôi." Mưu sĩ cười, "Nhưng cái nhận được đều là tiếng tốt."

Tề Vương nhớ đến cô gái có nụ cười ngây thơ của nhà họ Minh, hần đặt kéo xuống, cup mắt đáp, "Ừ."

Đáng tiếc.

"Nương nương." Cửu Châu nhìn chồng sách kinh dày cộm trên bàn, "Người thích chép kinh ạ?"

"Minh cô nương, chỗ này không phải do nương nương chép." Hương Quyên bưng trà đi vào, "Đều là các nương nương khác chép cả, vì muốn cảm tạ ân đức trời xanh, cho nên mới chép kinh mỗi ngày để báo đáp."

Cửu Châu há mồm, các nương nương trong cung quả là tôn kính ông trời.

"Nếu không phải hôm nay người tới, có lẽ các nương nương cũng sẽ đến đây chép kinh tiếp đấy ạ."

"Cảm tạ ân đức trời xanh vẫn quan trọng hơn, thần nữ nào dám làm ảnh hưởng đến đại sự của các vị nương nương." Cửu Châu nói với Tô Quý phi, "Nương nương, hay nương nương cứ để các nương nương khác tiếp tục chép kinh đi, thần nữ ở bên cạnh trò chuyện với nương nương là được rồi."

"Nếu Cửu Châu đã nói thế, vậy ta đành làm theo ý của con vậy." Tô Quý phi khẽ cười, "Cửu Châu nhà chúng ta đúng là vừa hiểu chuyện lại biết quan tâm người khác, là do bốn cung suy nghĩ không chu đáo."

"Không trách nương nương." Cửu Châu vội vàng lắc đầu, "Là do thần nữ đến không đúng lúc."

"Nào có." Tô Quý phi điểm lên trán Cửu Châu, "Đúng lúc lắm đấy, lát nữa ta sẽ dẫn con đi xem các nương nương chép kinh."

"Không quấy rầy đến chư vị nương nương chứ ạ?"

"Bọn họ một lòng chép kinh, làm sao có thể bị bên ngoài quấy nhiễu?" Tô Quý phi nhún mày, "Trừ phi các nàng không thành tâm."

Bên trong Tĩnh Tâm đường, nhóm phi tần đang tĩnh tâm chép kinh Phật, bên ngoài lại truyền đến tiếng bước chân và tiếng chuyện trò.

"Quý phi nương nương." Cửu Châu nhỏ giọng nói, "Các nương nương chép kinh nghiêm túc thật đấy."

Tô Quý phi cười khẽ, "Có lẽ vì thành tâm sẽ linh nghiệm chăng?"

"Trước khi chép kinh, các nương nương có đến trước mặt tượng thần thắp ba nén nhang không ạ?" Cửu Châu nhỏ giọng nhắc nhở, "Nếu như chưa thắp hương, thần linh trên trời không nghe thấy lòng thành của bọn họ thì sao?"

"Lời nhắc nhở của Cửu Châu rất có lý." Tô Quý phi thở dài, "Người đâu, mang loại hương tốt nhất ở chỗ bốn cung đến đây, để các nương nương rửa tay dâng hương sau đó chép lại kinh văn của ngày hôm nay, nhất định phải để ông trời cảm nhận được lòng thành của các nàng."

Cửu Châu ôm mặt, đôi mắt long lanh nhìn Tô Quý phi.

Nương nương quả thật vừa tốt bụng vừa biết quan tâm, vì để ông trời nhìn thấy lòng thành của các vị nương nương mà còn lấy ra loại hương tốt nhất.

Chúng phi tần đang chếp kính, "..."

Hai kẻ đứng ngoài kia có thể làm chuyện có nhân tính được không hả?

Chương 23: Chương 23

"Mọi người khoan đã." Cửu Châu gọi chúng phi tần đang cầm hương chuẩn bị bái lạy, "Khi dâng hương kính trời cao, chư vị nương nương phải cầm hương bằng tay phải, còn tay trái thì che tay phải lại, nâng hương lên cao tới trán."

Thấy nhóm nương nương thành tâm như thế, sao nàng có thể nở nhìn sự chân thành của bọn họ biến thành công dã tràng được?

"Cửu Châu." Tô Quý phi cười, "Con làm mẫu cho bọn họ xem đi."

Rút lấy hương, Cửu Châu bình tâm nhìn điện thờ, đốt ba nén hương.

Mùi hương thoang thoảng giữa làn khói mờ, nhóm phi tần nhìn cô gái đang dâng hương trước mặt, chợt cảm nhận được vẻ tự nhiên và sự thoải mái theo từng động tác của nàng, có nét giống thế ngoại cao nhân.

Cầm hương vào lư, Cửu Châu vái lạy một cái, sau đó quay lại nhìn chúng phi tần, "Mời chư vị nương nương."

"Đã nhìn rõ chưa?" Tô Quý phi nhắc tay lên, các cung nữ dâng hương, "Nhìn theo động tác của Minh cô nương rồi làm lại một lần nữa."

Nhóm phi tần nhìn mấy nén hương được đưa đến trước mặt, không dám giận cũng chẳng dám than.

"Còn ngờ ra đó làm gì?" Tô Quý phi như cười như không nhìn bọn họ, "Một ngày chỉ có mười hai canh giờ, nếu các cô còn lễ mễ thì e là phải thức đêm để chép kinh đấy, như vậy mới có thể bày tỏ sự thành tâm."

"Tạ ơn Quý phi nương nương nhắc nhở." Ninh phi nở nụ cười dịu dàng, đi tiên phong nhận lấy ba nén hương rồi tiến lên cung kính dâng hương.

Các phi tần khác thấy Ninh phi đã khuất phục dưới quyền uy của Tô Quý phi, đành ngoan ngoãn bước lên.

Cửu Châu xúc động bởi sự thành kính của nhóm phi tần, nàng quay đầu nói với Tô Quý phi, "Lòng thành của chư vị nương nương thật khiến người ta cảm động."

"Đúng thế." Tô Quý phi gật đầu, "Bổn cung cũng rất cảm động."

Chúng phi tần, "..."

Nếu đã cảm động thì sao hai người không chép kinh cùng bọn ta?

Ai thèm quan tâm mấy người có cảm động hay không?!

"Tuy Minh cô nương còn nhỏ tuổi nhưng rất hiểu chuyện." Ninh phi dâng hương xong, cất giọng dịu dàng, "Xem ra trong mấy năm được nuôi dưỡng ở đạo quán, chẳng những được điều dưỡng thân thể mà còn học được không ít thứ."

Cửu Châu nhìn người phụ nữ xinh đẹp đang nói chuyện, không biết bà ta là ai.

"Đây là Ninh phi Trịnh thị, mẫu phi của Tề Vương điện hạ." Tô Quý phi nói thêm một câu, "Là thứ muội của Bình Viễn Hầu."

Nghe thấy thế, bàn tay đang cầm bút của Ninh phi chợt khựng lại, nhưng nụ cười dịu dàng trên gương mặt vẫn không hề phai.

"Bái kiến Ninh phi nương nương." Cửu Châu nhún gối hành lễ với Ninh phi, "Tạ ơn nương nương đã khen, sư phụ của thần nữ cũng khen thần nữ học rất giỏi."

Mực nước theo đầu bút nhỏ xuống mặt giấy, bàn tay cầm bút của Ninh phi khẽ run run.

"Ấy, nương nương!" Cửu Châu hoảng hốt nhắc nhở, "Kinh văn dâng lên ông trời không thể vấy bẩn."

"Đa tạ Minh cô nương nhắc nhở." Ninh phi đặt bút xuống, mỉm cười vò tờ giấy thành một cục.

Bà ta dùng hết sức khiến ngón tay trắng bệch.

Mau ngậm cục giấy này vào miệng mi đi!

Trên triều, quan viên Lục bộ vô cùng sục sôi, Đại Lý Tự, Hàn Lâm Viện và các quan viên khác thỉnh thoảng lại vào cuộc tranh cãi, chốc chốc hốt bản lại vung lên vài lần, trận thế vô cùng náo nhiệt.

Nhìn cảnh tượng ồn ào sôi nổi này, Long Phong đế không những chẳng giận mà ông còn thông thả sửa lại dáng ngồi trên long ý, nhẩn nại nhìn bọn họ tranh cãi.

Quan Tế Tửu của Quốc Tử Giám, "Bẩm Bệ hạ, Quốc Tử Giám là nơi bồi dưỡng học trò, đâu thể dùng bàn học đã cũ nát mãi được?"

Hộ bộ Thượng thư, "Hộ Bộ không có tiền."

Binh Bộ Thượng thư, "Bệ hạ, sắp đến đợt tuyển quan võ mới, vì thần cả gan muốn hỏi khi nào Hộ bộ cấp ngân sách?"

Quan viên Hộ bộ, "..."

Gần đến cuối năm, các khâu các bộ đều tích cực kêu gọi kinh phí cho năm sau.

Kể từ khi vào triều đến nay, Lễ bộ Thượng thư Lý Ân và Hộ bộ Thượng thư Triệu Bá Thân thường hay bất đồng ý kiến, có những lúc nộ khí xung thiên tiện tay cầm hốt bắn nện nhau tại chỗ.

Nhưng lần thượng triều hôm nay, hiếm khi Hộ bộ Thượng thư Triệu Bá Thân không nhắm vào Lý Ân, thỉnh thoảng nhìn Lý Ân bằng ánh mắt hằm hè khiến Lý Ân thấy mà tức anh ách.

"Xin đại nhân bình tĩnh." Chu Thụy lén níu ống tay áo Lý Ân lại, ghé vào tai ông ta thì thầm, "Hộ bộ bây giờ còn có Tề Vương đấy."

"Nói cứ như Lễ bộ của chúng ta không có Vương gia nào ấy." Lý Ân nhìn gương mặt đắc ý của Triệu Bá Thân, cơn tức trong lòng không cách nào xẹp bớt, "Hắn được lắm."

Chu Thụy nghĩ, nếu không phải có Vương gia đến Lễ bộ thì Hộ bộ Thượng thư cũng sẽ không nhìn chúng ta bằng ánh mắt này.

"Đại nhân." Minh Kính Châu lên tiếng nhắc nhở, "Chuyện tu sửa Lễ Bộ quan trọng hơn."

"Ông nói đúng." Nghe Minh Kính Châu nhắc, Lý Ân lấy lại tinh thần, cố gắng nén cơn giận, cao ngạo hất cằm về phía Triệu Bá Thân rồi quay đi không nhìn ông ta nữa.

Hộ bộ Thượng thư Triệu Bá Thân, "..."

Hồn thể ma vương đã đến Lễ bộ mà Lý Ân còn cao ngạo được?

"Bẩm Bệ hạ." Lý Ân bước ra khỏi hàng hành lễ, bắt đầu kể lể một năm trở lại đây Lễ bộ đã cố gắng thế nào, từ việc tổ chức khoa cử

đến việc quan viên của Lễ bộ đã đưa cụ già về với gia đình, cuối cùng kết luận, Lễ bộ rất tốt, Lễ bộ rất tuyệt.

Nếu Bộ hạ đồng ý cấp ngân sách, tu sửa công sở Lễ bộ lại thì càng tốt hơn.

Long Phong để nhìn Lễ bộ Thượng thư đang ba hoa trước mặt, nếu ông nhớ không lầm thì lúc tham gia khoa cử, Lễ bộ Thượng thư đã đậu Bảng nhãn, hèn gì nói nhiều như thế.

"Thần Vương." Chờ Lý Ân kể lể xong, Long Phong để nhìn Thần Vương đang đứng ở đầu hàng, "Trong mấy ngày ở Lễ bộ, con đã được các vị đại nhân đây chỉ giáo, con thấy thế nào?"

Tất cả quan viên của Lễ bộ đồng loạt nhìn về phía Thần Vương, vào thời khắc quan trọng, Thần Vương phải đứng về phía Lễ bộ đấy.

Lý Ân nhỏ giọng hỏi Minh Kính Châu, "Ông nói xem liệu Thần Vương điện hạ có hiểu mấy lời ta bóng gió hôm trước không?"

Minh Kính Châu bình thản đáp lại, "Bẩm đại nhân, hạ thần không biết."

"Hây." Lý Ân thở dài, "Lẽ ra lần trước ta phải nói thẳng hơn một chút mới đúng."

Ánh mắt sáng rực suốt nửa đã đ.â.m xuyên qua lưng Thần Vương, hắn không cần quay đầu cũng biết, lúc này hắn là mấy người trong Lễ bộ đang nhìn mình chằm chằm.

"Bẩm phụ hoàng, nhi thần đến Lễ Bộ chưa tới mười ngày nên vẫn chưa hiểu hết."

Nhóm quan viên Lễ bộ thất vọng thu hồi tầm mắt, bọn họ sai rồi, lý ra ban đầu bọn họ không nên trông cậy vào Thần Vương.

Tề Vương nhìn Thần Vương, sau đó lại nhìn nhóm quan viên Lễ Bộ sau lưng hắn, thu lại tầm nhìn.

"Nhưng với sự hiểu biết ít ỏi của nhi thần, chư vị đại nhân ở Lễ bộ tận trung với cương vị, không ham hưởng thụ.

Tuy nhi thần chỉ mới đến vài hôm nhưng đã hiểu được rất nhiều thứ, trong lòng vô cùng kính phục."

Quan viên Lễ bộ: Ơ ơ ơ?

Thần Vương ấy vậy mà lại mở miệng khen bọn họ trước triều thế này, bọn họ có hơi...!khủng hoảng vì được khen.

"Nhưng trong Lễ bộ vẫn còn có rất nhiều vấn đề."

Quan viên Lễ bộ: Bọn họ vui mừng quá sớm rồi!

"Ồ?" Long Phong đế vô cùng kiên nhẫn với Thần Vương, "Vấn đề gì?"

"Vách tường đã xỉn màu, chân bàn thì lung lay, thậm chí có vài chỗ dễ bị rớt ngói." Thần Vương nhú mày, "Là một trong sáu bộ của triều đình, nhưng công sở Lễ bộ quả thực quá nghèo nàn.

Bách tính Đại Thành chúng ta an cư lạc nghiệp, cuộc sống sung túc, thế nhưng lại có một công sở nghèo nàn đến thế, há chẳng phải đã vút hết mặt mũi của Đại Thành?"

Quan viên Lễ bộ gật đầu lia lịa, Thần Vương điện hạ nói rất đúng, công sở Lễ bộ bọn họ thiếu thốn rất nhiều.

"Ý của Thần Vương là?" Long Phong đế cười.

"Nhi thần nghĩ rằng, nên rút ra ngân sách để tu sửa Lễ Bộ."

"Ừm." Long Phong đế gật đầu, "Thần Vương nói rất có lý, Lễ bộ không những phải lo liệu rất nhiều chuyện quan trọng trong

nước, mà còn phải tiếp đãi sứ giả nước khác, nếu công sở nghèo quá thì đúng là không được đẹp mắt."

"Công bộ Thượng thư Lâm Trọng Linh có ở đây không?" Long Phong để nhìn sang Công Bộ Thượng thư đang đứng bên cạnh Triệu Bá Thân.

Trong lòng Triệu Bá Thân dâng lên dự cảm chẳng lành.

"Hạ thần có mặt." Lâm Trọng Linh nâng hốt bản bước ra khỏi hàng.

"Từ ngày mai khanh hãy chuẩn bị nhân công tu sửa công sở Lễ bộ, không được chậm trễ." Sau khi Long Phong để sắp xếp xong mọi chuyện, ông quay đầu nói với Lễ bộ Thượng thư Lý Ân, "Lý ái khanh, hoàng nhi ta còn nhỏ nên vẫn chưa hiểu chuyện, nếu nó làm gì sai khanh cứ việc trách phạt, không cần lo lắng."

Kinh phí tu sửa tranh mãi mới về tới tay, lần đầu tiên Lý Ân biết được cảm giác "có người dựa lưng" mới tuyệt làm sao.

"Thần Vương điện hạ thông minh lại rất chịu khó học tập."

Minh Kính Châu đưa danh sách tiến sĩ cho hắn, tuy không thấy hắn học thuộc, nhưng ít nhất cũng đã mang về phủ.

Bốn làm tròn lên năm cũng xem như là có chí tiến thủ.

"Biết chiêu hiền đãi sĩ."

Sau khi Thần Vương đến Lễ bộ, hắn chưa bao giờ làm khó dễ người nào.

Quan trọng nhất là, hắn đã giúp Lễ bộ lấy được kinh phí tu sửa.

Chỉ cần dựa vào điều này thôi bọn họ đã xem hắn là một nửa thành viên của Lễ bộ rồi.

"Ngài ấy cùng dùng bữa cùng các đồng liêu Lễ bộ tại phòng ăn, nhưng chưa bao giờ chê trách câu nào."

Tuy hẳn ăn đồ ăn của nhà Minh Thị lang, nhưng quả thật có đến nhà ăn của Lễ bộ.

"Vi thần tin tưởng, với tư chất của điện hạ, ngài ấy nhất định sẽ nhanh chóng nắm rõ mọi việc của Lễ bộ, phân ưu vì Bệ hạ." Kinh phí tu sửa Lễ bộ đã có, Lý Ân khen đến thật lòng thật ý.

Thần Vương được khen, "..."

Có lẽ, đây chính là khả năng co duỗi, chín chắn và tùy cơ ứng biến của văn nhân đây.

Các quan viên khác lườm Lý Ân bằng nửa con mắt, chỉ vì khoản kinh phí tu sửa Lễ bộ mà ông lại khen Thần Vương đến mức đó.

Lý Ân ơi là Lý Ân, lẽ ra ông không nên làm Lễ bộ Thượng thư mà phải đến Nhạc phủ dựng đài hát hí khúc cho Bệ hạ mới đúng.

Lý Ân chẳng thèm quan tâm người ta nghĩ gì về mình, dẫu sao thì Lễ bộ cũng được hời, nói thêm vài lời hay ho thì có làm sao?

Sau khi hạ triều, Long Phong đế vui vẻ, nếu dọc đường đi không nghe thấy có người khóc lóc thì có lẽ tâm trạng ông còn vui hơn.

"Lưu Trung Bảo, đi xem xem có chuyện gì thế?" Long Phong đế nghe thấy tiếng khóc từ sau bụi hoa, gương mặt vô cùng lạnh lùng.

Lưu Trung Bảo đi xem thử rồi nhanh chóng quay về, "Bẩm Bệ hạ, người đang khóc là Lưu Tài nhân."

"Lưu Tài nhân?" Long Phong đế chẳng có ấn tượng gì về vị Tài nhân này.

"Lưu Tài nhân được Bình Hiền Thái hậu đưa vào Vương phủ vào năm Hiên Đức thứ hai mươi mốt." Lưu Trung Bảo báo lại lịch của Lưu Tài nhân, "Nhập phủ cùng năm với Tô Quý phi đấy ạ."

"Ừ, người nói tiếp đi."

"Nàng ta khóc là vì...!vì Quý phi nương nương bắt bọn họ chép kinh văn mỗi ngày, vì ít khi cầm bút nên tốc độ viết của nàng ta không bằng các quý nhân khác, cho nên mới khóc." Lưu Trung Bảo hiểu ra ngay, nếu muốn khóc thật thì cũng không cần khóc ở đây, rõ ràng là muốn để cho Bệ hạ biết.

"Quý phi bắt bọn họ chép kinh?" Long Phong đế thấy khá thú vị, "Có chuyện gì thế?"

"Bẩm Bệ hạ, sau tiệc mừng thọ, nương nương bắt đầu để các nương nương khác chép kinh văn." Lưu Trung Bảo thấy trên mặt Bệ hạ dần xuất hiện ý cười, bèn nói tiếp, "Nghe nói hôm nay nương nương còn gọi Minh cô nương vào cung, để nàng ấy giám sát các nương nương chép kinh cùng."

"Chép kinh thư rất có lợi cho việc tu thân dưỡng tính, như thế rất tốt." Long Phong đế gật đầu cười, "Có điều Quý phi ngày ngày giám sát sẽ dễ mệt mỏi, người đưa thuốc bổ đến Minh Nguyệt cung đi."

"Còn Vương Tài nhân kia, nếu nàng ta ngại chép kinh vất vả thì sau này không cần chép nữa." Long Phong đế hờ hững nói, "Đưa nàng ta đến phật đường tụng kinh niệm Phật, sau này không được xuất hiện trước mặt Quý phi nữa."

Lưu Trung Bảo không hề nhắc Bệ hạ vị Tài nhân này họ Lưu, ông chỉ cười nhận lệnh rồi lui xuống.

Từ nhỏ Bệ hạ đã quen với những mưu kế và thủ đoạn của nữ nhân trong hậu cung, lý nào ông lại không nhìn ra dụng ý ngồi khóc giữa đường của Lưu Tài nhân?

Lưu Trung Bảo vừa lui xuống thì thấy Minh tiểu thư đi đến đình nghỉ mát chỗ Lưu Tài nhân.

Thấy cảnh này, ông ta chợt dừng bước, nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, ông quay lại hành lễ, "Bái kiến điện hạ."

Thần Vương chấp hai tay ở sau lưng, thờ ơ nhìn sang hướng Lưu Trung Bảo vừa nhìn.

Kia có phải là...!cô nhóc của Minh gia?

Chương 24: Chương 24

Cửu Châu từng thấy trẻ con khóc, thấy cụ già khóc, nhưng nàng chưa bao giờ thấy có người khóc mà lại...!xinh đẹp và êm tai đến vậy.

Nàng định đi tới an ủi đôi câu, nhưng quả thật người kia khóc quá êm tai, nàng đành đứng trên bậc thang ngoài đình nghĩ mát nghe thêm chốc nữa.

Lưu Tài nhân tưởng Cửu Châu sẽ đến an ủi mình, nhưng bà ta chờ mãi mà đối phương không có hành động gì.

Bầu không khí dần dần trở nên lúng túng, bà ta lau khô nước mắt, vờ như vừa nhìn thấy Cửu Châu, ra vẻ kiên cường, "Minh cô nương."

Cửu Châu quan sát vị phu nhân trước mắt, đoán đây là một trong những vị phi tần có phân vị thấp trong cung, nàng nhún gối hành lễ với đối phương, nhắc làn váy đi theo vào đình nghĩ mát, "Trời đang lạnh, xin quý nhân giữ gìn sức khỏe."

"Ta cũng chỉ là một Tài nhân không được sủng ái ở trong cung, không dám để Minh tiểu thư gọi là quý nhân." Lưu Tài nhân đứng dậy, "Mời Minh cô nương ngồi."

Bà ta để ý áo khoác thêu hồng mai trên người Minh Cửu Châu, trông rất quen mắt.

Nhận ra ánh mắt của Lưu Tài nhân, Cửu Châu vuốt ve đóa hoa thêu trên áo khoác, hỏi ngay, "Có phải mấy đóa hoa này được

thêu rất đẹp không?"

"Đẹp lắm." Lưu Tài nhân gật đầu, trong lòng lại thấy Cửu Châu đang cố tình khoe khoang.

"Tài nhân thật có mắt nhìn, ta cũng thấy rất xinh." Cửu Châu cười tít cả mắt, "Quý phi nương nương tặng cho ta đấy."

Lưu Tài nhân, "..."

"Nương nương nói áo khoác này vừa ấm vừa nhẹ, xinh đẹp chứ không thô tục, vì thế mới tặng cho ta." Khó khăn lắm mới tìm được người có thể khoe ra, Cửu Châu vô cùng hào hứng, "Nương nương bao giờ cũng dịu dàng như vậy, thần nữ không biết phải làm sao để đáp lại sự yêu quý của người nữa."

"Gió đông tuy lạnh, nhưng thân là nữ nhân trong hậu cung, ta lại có rất nhiều chuyện bất lực.

Vô tình quấy rầy cô nương, khiến cô nương chê cười." Nghe thấy hai chữ "dịu dàng", cả thể xác lẫn tinh thần của Lưu Tài nhân đều trở nên khó chịu.

Người bình thường có ai lại đi tặng bốc một sủng phi tốt đẹp thế nào trước mặt một người phụ nữ đáng thương vừa khóc xong không?

Hèn gì lại lọt vào mắt xanh của Tô Quý phi, hóa ra là cá mè một lứa.

Lưu Tài nhân nói một câu khiến người ta tò mò xong thì không nói nữa, bà ta đang chờ Cửu Châu hỏi tiếp.

"Ồ." Cửu Châu ghi nhớ lời dạy của hai sư phụ, nếu gặp người khóc lóc đau khổ thì đừng hỏi nguyên nhân, đó là một kiểu dịu dàng.

Lưu Tài nhân nhìn Cửu Châu, Cửu Châu nhìn Lưu Tài nhân.

Sau một chốc im lặng, Lưu Tài nhân thấy Cửu Châu không có ý truy vấn, đành nhắm mắt mở miệng, "Cô nương có biết người được bệ hạ sủng ái nhất hậu cung là ai không?"

"Chính là Tô Quý phi nương nương đó." Cửu Châu hùng hồn đáp, "Quý phi nương nương xinh đẹp lại tốt bụng, giọng nói còn êm tai, nhất định là bệ hạ thích bà ấy nhất."

Lưu Tài nhân lại im lặng, rốt cuộc Minh gia có biết dạy con gái hay không vậy? Sao nói chuyện lại không lọt tai câu nào hết thế?

"Đúng, Bệ hạ độc sủng Tô Quý phi đã nhiều năm rồi." Lưu Tài tử nở nụ cười đắng chát, "Từ khi Bệ hạ đăng cơ đến nay, trong cung chưa từng có người mới tiến cung."

Bọn ta đều là người cũ từ hồi còn ở Tiềm đế*, càng không thể lọt vào mắt của Bệ hạ."

(*Tiềm đế, đầy đủ là Tiềm long đế, là một cụm danh từ ám chỉ đến nơi Hoàng đế từng trú ngụ trước khi đăng cơ.)

"Có lẽ Minh cô nương không biết, hậu cung to lớn là thế, nhưng phi tần không được sủng ái lại không có con thì càng bị xem thường hơn cả cọng cỏ dưới đất."

"Ý người là..." Cửu Châu hạ giọng, khẽ hỏi, "Bệ hạ không cho người tiền tiêu hả?"

Trông bệ hạ đâu giống người keo kiệt với phi tần của mình.

"Không, không phải đâu, cô nương hiểu lầm rồi." Lưu Tài nhân nào dám nói xấu thánh thượng, "Bệ hạ nhân đức, rất hào phóng trong chi tiêu của phi tần, mỗi tháng Điện trung tỉnh đều đưa vải vóc và ngân lượng đến."

Lưu Tài nhân không nói dối, không ai dám cắt xén chi phí của các phi tần trong hậu cung, còn tốt hơn rất nhiều so với các phi tần không được sủng ái của tiên đế.

"Cô nương có biết Quý phi nương nương đã để phi tần chép kinh thư bao nhiêu ngày rồi không?"

Cửu Châu gật đầu, "Hình như chưa đủ mười ngày thì phải? Nếu dựa theo đại lễ, ít nhất phải chép đủ bảy bảy bốn mươi chín ngày mới xem là có lòng thành.

Nếu là khổ tu thì phải chép đủ chín chín tám mươi một ngày cũng là chuyện bình thường.

Nhưng chư vị nương nương không phải là người tu hành nên không cần chú trọng đến vậy."

Thấy Lưu Tài nhân không nói gì, Cửu Châu khó hiểu nhìn bà ta, "Sao Tài nhân không nói gì?"

Lưu Tài nhân chẳng còn gì để nói, bà ta không ngờ Minh Cửu Châu còn nhỏ mà nói chuyện còn ác liệt hơn cả Tô Quý phi.

Bảy bảy bốn mươi chín ngày?

Lại còn chín chín tám mươi một ngày?

Đây là sao chép kinh thư hay là chịu tang?

"Không, không có gì." Lưu Tài nhân đứng dậy, "Ta chợt nhớ ra phần kinh văn hôm nay vẫn chưa chép xong, ta thấy trong lòng không yên."

Bà ta sợ nếu cứ tiếp tục trò chuyện nữa thì có lẽ phải chép kinh tám mươi một ngày thật mất.

"Cũng đúng, điều tối kỵ nhất khi chép kinh văn chính là không thành tâm." Cửu Châu rất tán thành, "Chép kinh văn là tích đức

cho bản thân mình.

Quý phi nương nương tốt bụng, không những cung cấp bút mực cho chư vị nương nương, mà còn chuẩn bị Tĩnh Tâm thất cho mọi người, chư vị nương nương hẳn là rất biết ơn Quý phi nương nương đúng không?"

"Ha ha." Lưu Tài nhân cười mà nghiêng răng kèn kẹt, "Dĩ nhiên là biết ơn rồi."

Bà ta đưa tay che ngực, hít một hơi sâu, "Cám ơn Minh cô nương đã trò chuyện cùng ta, ta phải về đây."

Vừa dứt lời, Lưu Tài nhân chợt thấy trước mắt tối sầm, dưới chân lão đảo.

"Tài nhân có ổn không?" Cửu Châu đưa tay đỡ lấy cánh tay của Lưu Tài nhân, "Ta đưa người trở về."

"Không cần đâu, cám ơn Minh cô nương." Lưu Tài nhân như bị sét đánh lùi sang bên vài bước, ước gì có thể nhảy ra khỏi đình cách xa Cửu Châu ngay lập tức, "Cáo từ."

Cửu Châu nhìn Lưu Tài nhân vội vàng rời đi, cảm khái, "Sự thành tâm của các nương nương khi sao chép kinh văn đúng là cảm động đất trời."

Ngay cả người lớn lên trong đạo quán như nàng cũng không sánh bằng, thật là hổ thẹn, hổ thẹn mà.

Chứng kiến mọi chuyện từ đầu đến cuối, Lưu Trung Bảo cười tí mắt hành lễ với Thần Vương, "Điện hạ, lão nô phải đến hậu cung truyền khẩu dụ của Bệ hạ, lão nô xin phép cáo lui."

Thần Vương đưa tay ra hiệu cho Lưu Trung Bảo lui đi, hẳn bẻ một chiếc lá đi đến sau lưng Cửu Châu định dọa nàng.

"A!" Cửu Châu chợt xoay người, tấm áo choàng dài khẽ chạm vào bàn chân Thần Vương, tuy không đau nhưng có hơi ngứa.

"Quả nhiên là điện hạ." Cửu Châu bật cười.

Cúi đầu nhìn chân mình, Thần Vương rút chiếc lá đi, "Phát hiện ra ta khi nào?"

"Ta nghe thấy tiếng bước chân." Cửu Châu cười đắc ý, "Tiếng bước chân của điện hạ khác với tiếng bước chân của những người khác, thần nữ lắng tai là nghe ra ngay."

Thần Vương giật mình, "Tiếng bước chân thì có gì khác biệt?"

"Đương nhiên là khác rồi." Cửu Châu nghĩ nghĩ, "Thần nữ cũng không biết phải diễn tả thế nào, nhưng thần nữ có thể nghe ra."

"Lỗi tai thính thế, cô tuổi chó hả?"

"Điện hạ thông minh ghê, sao huynh biết ta tuổi chó?" Cửu Châu móc từ trong ví ra hai viên kẹo bạc hà, đưa một viên cho Thần Vương.

Ngửi thấy mùi bạc hà thoang thoảng, Thần Vương nhớ đến lúc nhỏ mình rất thích ăn kẹo, nhưng đến năm mười ba tuổi hẳn bị đau răng nên đã từ bỏ món kẹo yêu thích của mình.

Không ngờ bao năm trôi qua, vẫn có người chia kẹo cho hẳn giống hệt trẻ con.

"Điện hạ...!không thích ăn ư?" Thấy viên kẹo vẫn còn nằm trong tay Thần Vương, Cửu Châu ngậm kẹo, phồng má lên, giọng lúng búng, "Là vị bạc hà đó."

Tám năm trước, khi điện hạ cứu nàng từ dưới sông lên đã cho nàng ăn kẹo bạc hà.

Nàng còn nhớ rất rõ, tiểu tử tỷ bên người điện hạ đã nói đó là kẹo mà điện hạ thích ăn nhất.

"Ta đã không ăn kẹo từ lâu lắm rồi." Thần Vương trả lại kẹo cho Cửu Châu, "Cô giữ lấy mà ăn."

"Ồ." Cửu Châu cúi đầu nhìn viên kẹo bạc hà mà Thần Vương trả lại, chưa kịp mút lấy chút ngọt từ viên kẹo trong miệng, như thể con chuồn chuồn trên cây trâm cài bên mái tóc cũng trở nên ỉu xiu.

"Nhưng thỉnh thoảng ăn một viên cũng được." Thần Vương lấy lại viên kẹo, bỏ vào miệng.

"Sao?" Cửu Châu ngẩng đầu, hai mắt sáng long lanh nhìn hần.

"Cũng không tệ lắm." Nhìn dáng vẻ ngửa đầu nhìn mình của cô nhóc, trái tim Thần Vương chột loạn nhịp, "Rất giống một loại kẹo hồi nhỏ ta từng ăn."

Cửu Châu cười tươi tắn.

"Cô cười cái gì?" Thần Vương chạm vào cây trâm chuồn chuồn trên búi tóc của Cửu Châu, đôi cánh chuồn chuồn khẽ lay động, trông rất có sức sống.

Cửu Châu cởi túi đựng kẹo ở bên hông xuống, "Điện hạ, ta tặng hết cho huynh đấy."

Thần Vương muốn nói cho nàng biết rằng, đồ ăn khi còn bé chưa chắc lớn rồi vẫn thích ăn.

Nhưng nghĩ đến chuyện khi mình nói ra sự thật, có lẽ đối phương sẽ lộ ra ánh mắt uất ức như chó con, thế là hần vẫn đưa tay nhận túi kẹo.

Không phải hần mềm lòng, chẳng qua là hần không muốn dỗ con nít thôi.

"Sao cô lại tới đây một mình, sao không để cung nữ đi theo?" Thần Vương nhìn xung quanh mới phát hiện ra có hai cung nữ đứng ngoài đình nghỉ mát, nhíu mày nói, "Sau này khi ở trong cung, cô phải để người hầu theo sát không rời dù chỉ là nửa bước."

Tuy không hiểu nhưng Cửu Châu vẫn gật đầu.

Thắt túi đựng kẹo bạc hà vào eo, Thần Vương nhìn phần thêu hoa trên túi, ghét bỏ kéo áo khoác che đi túi kẹo, như cười như không, "Có vài người ở hậu cung thích trò té ngã giữa đường, có cung nữ đi cùng thì có thể đỡ cô."

"Các nương nương trong cung ai ai cũng gầy." Cửu Châu huơ huơ cánh tay nhỏ của mình, nàng có thể dùng tay không nhắc bọn họ lên một cách dễ dàng.

Thấy cổ tay trắng nõn của nàng, Thần Vương bắt lấy tay áo Cửu Châu, vuốt xuống, "Gió lớn lắm, coi chừng lạnh tay."

"Điện hạ, có phải sắp có tuyết rồi không?" Nắm tay Cửu Châu chui vào lại trong tay áo, "Kinh thành mà có tuyết chắc là đẹp lắm nhỉ?"

Mùa đông ở Lăng Châu rất hiếm khi có tuyết.

Dù có cũng chỉ có một lớp tuyết mỏng, chưa kịp thưởng thức thì tuyết đã tan mất rồi.

Thần Vương ngẩng đầu nhìn trời nhưng lại không nhìn ra gì, đành đáp mập mờ, "Chắc là sẽ nhanh thôi."

Kinh thành năm nào cũng có tuyết, có gì đáng để mong đợi?

Gió lạnh gào thét, nha hoàn Tôn phủ thấy tiểu thư đã ngủ, thối tắt nến trong phòng rồi rón rén bước ra ngoài.

Không biết dạo gần đây có chuyện gì mà tiểu thư luôn bắt đốt nến trong phòng, như thế thì mới ngủ được.

Trong phòng ngủ lơ mờ, Tôn Thái Dao đẩy cửa, nhìn thấy Minh Cửu Châu ngồi dưới ánh nến, sắc mặt lạnh lùng.

"Là cô và Tô thị đã phá hủy tất cả kế hoạch của ta, có đúng không?!" Tề Vương đẩy cửa bước vào, "Vì sao phải làm thế?"

Dưới ánh nến, Minh Cửu Châu đứng dậy đóng kín cửa, ánh mắt càng tối hơn cả đêm đen, "Là Vương gia hại Thần Vương điện hạ ư?"

"Cái gì?"

"Ta hỏi ngươi, là ai đã hại Thần Vương?" Nàng đi đến cạnh lư hương, dùng que châm lửa đốt huân hương, "Là ngươi, hay là Ninh phi nương nương, hay là...!Hoài Vương gia đã bị biếm thành thứ dân?"

Tề Vương như nghe phải chuyện hoang đường, "Cô và Thần Vương vốn không quen biết nhau, sống c.h.ết của hấn thì có liên quan gì đến cô?"

"Điện hạ." Minh Cửu Châu nhìn làn khói lượn lơ trên lư hương, "Ngươi nói xem, nếu ta và ngươi cùng trúng độc c.h.ết trong căn phòng này, Hoàng thượng sẽ nghi ngờ vị hoàng tử nào?"

"An Vương hay Tĩnh Vương?"

"Ngươi muốn g.i.ết bốn vương?"

"A!"

Tôn Thái Dao choàng tỉnh khỏi giấc mộng, chạy vội đến cửa sổ, bàn tay run rẩy đẩy cửa sổ ra.

Những bông tuyết trong suốt đáp xuống gương mặt run cầm cập của nàng ta, rồi hóa thành hơi nước, hòa cùng mồ hôi rồi rơi xuống đất.

"Tuyết rơi rồi." Cửu Châu đẩy cửa sổ, nhìn thấy sân nhà biến thành một mảnh trắng xóa.

Nàng vui vẻ mang vớ mang giày vào, phóng qua cửa sổ, nhảy xuống lớp tuyết dày cộm ngoài sân, tạo ra một vết chân thật sâu.

Cẩn thận rút chân ra, nàng xoay người vốc một nắm tuyết lên, thích thú ngắm tới ngắm lui.

Thần Vương điện hạ thật lợi hại, hôm qua huynh ấy vừa nói sắp có tuyết, hôm nay đã có tuyết rồi.

"Quên hỏi điện hạ có thích bức tranh Cá chép vờn sen của mình không." Cửu Châu thầm thì rồi thở dài, hôm qua chỉ lo cho điện hạ kẹo bạc hà mà quên mất chuyện này.

Nghe cha nói hôm nay Lễ bộ được nghỉ, thế điện hạ...!hắn cũng ở nhà?

Cửu Châu: Chuyện nghịch tuyết vui như thế thì phải tìm điện hạ rồi.

Chương 25: Chương 25

Vừa bước vào viện của con gái, Thầm thị đã thấy Cửu Châu đang nghịch tuyết dưới tàng cây, tuyết trắng phủ đầy từ trên đầu cho tới xiêm y.

Thấy bà đi tới, Cửu Châu ngẩng lên mỉm cười với bà, mớ tuyết ở trên đầu rơi lã chã, "Mẹ."

"Tuyết đang lớn, con ngồi xổm ngoài đây làm gì?" Bà bước nhanh đến trước mặt Cửu Châu, đầu lòng phủ tuyết ở trên đầu và quần áo của nàng đi, "Có lạnh không con?"

"Không ạ." Cửu Châu hít mũi một cái, "Chơi vui lắm mẹ."

"Tuyết lạnh thế này thì có cái gì..." Thầm thị chưa dứt câu bất chợt khựng lại, bà lấy khăn tay ra lau mấy đầu ngón tay đỏ bừng vì lạnh của Cửu Châu, "Một người chơi đâu có vui, để mẹ chơi cùng con."

Bà quên mất, mùa đông ở Lăng Châu chưa bao giờ có tuyết lớn.

Người trong kinh thành thấy tuyết nhiều đến phát chán, nhưng đây lại là cảnh trong mắt Cửu Châu.

"Xuân Phân, mau đi lấy áo choàng dày cho tiểu thư lại đây." Thầm thị khom người ngồi xuống giống Cửu Châu, "Hồi còn nhỏ, mẹ là người đắp người tuyết đẹp nhất trong các tỷ muội đấy."

"Thật không ạ?" Cửu Châu mở to mắt, "Mẹ nhanh nhanh đắp cho con một cái đi."

"Con chờ mẹ một chút." Thắm thị cởi vòng ngọc trên tay xuống, bắt đầu đắp người tuyết cho Cửu Châu.

Cửu Châu thỉnh thoảng chạy loanh quanh giúp Thắm thị xúc tuyết, lấy đá, trên mặt tuyết in đầy dấu chân chạy tới chạy lui của nàng.

Thắm thị ngẩng đầu nhìn bóng lưng hoạt bát của con gái, trên mặt dào dạt ý cười dịu dàng.

"Mẹ xem." Cửu Châu chạy đến trước mặt Thắm thị, xòe đôi tay bị lạnh cóng đến ửng đỏ, trong lòng bàn tay có vài viên đá đen, "Chỗ đá này cho mẹ làm mắt người tuyết nè."

Tám viên đá nhỏ vẫn còn tỏa hơi lạnh từ nước tuyết tan.

"Được." Thắm thị nhận lấy mấy hòn đá, điểm lên làm mắt cho bốn người tuyết.

"Mẹ ơi." Cửu Châu ngồi xổm xuống cạnh Thắm thị, hai tay bưng mặt, tò mò hỏi, "Ca ca trông giống mẹ hay là giống cha?"

"Nó giống ông ngoại của con hơn." Thắm thị ngẫm nghĩ, "Nhưng tính tình lại y hệt cha con."

Chờ khi nó hồi kinh, gặp con rồi chắc nó sẽ vui lắm."

"Con nghe cha nói bộ hạ đã điều lệnh để ca ca hồi kinh rồi." Cửu Châu lấy khăn tay lau tuyết trên vai cho Thắm thị, "Chẳng biết đường về của ca ca có khó đi vì tuyết đọng không nhỉ?"

"Không nhanh thế đâu." Thắm thị cười, "Phải đợi trong triều phái quan viên đến tiếp nhận chúc của anh con thì nó mới đi được."

Nhắm tính thời gian, dù có đi nhanh thì cũng phải qua Tết mới về, con đừng lo thay nó."

Kể từ sau khi Cửu Châu trở về kinh, Minh Ký Viễn thường xuyên gửi quà và gửi thư về đây, thái độ trong thư cũng vô cùng ân cần với Cửu Châu.

"Hy vọng ca ca có thể sớm trở về." Cửu Châu hái một đoá hoa mai, đặt lên đầu người tuyết đại diện cho Minh Ký Viễn.

Thẩm thị cười, nhìn bàn tay đỏ bừng vì lạnh của con thì dúi cho con lò sưởi cầm tay, "Tuyết này cũng phải kéo dài đến hai ngày, bây giờ mình đi ăn sáng trước đã."

Cửu Châu phát hiện tuyết đã bám trên tóc Thẩm thị, vội vàng gạt đầu, "Vâng ạ."

"Hai mẹ con vừa đi đâu thế?" Minh Kính Châu ngồi tại thiện sảnh, vừa ngẩng lên thì thấy trên người vợ và con gái toàn là tuyết, vội vàng sai nha hoàn cởi áo choàng cho hai người, "Mau xuống bếp lấy hai chén canh gừng cho phu nhân và tiểu thư."

"Không cần lo lắng." Thẩm thị kéo Cửu Châu ngồi xuống, bảo người hầu dọn thức ăn lên, "Tôi và con gái vừa đắp người tuyết xong."

"Sao không gọi tôi đi cùng?" Minh Kính Châu múc hai chén canh nóng đặt trước mặt hai người, "Làm ấm bụng trước đã."

"Hiếm khi phu quân được nghỉ, tôi để ông ngủ thêm chốc nữa thì có gì không ổn?" Thẩm thị bưng chén canh lên nhấp vài ngụm, quay đầu nói với Cửu Châu, "Lát nữa ăn sáng xong, con đi thay đồ mùa đông mà mấy bữa trước tú nương đã làm cho con đi."

"Vâng." Cửu Châu đáp lại ngay, mặc quần áo mới đến gặp điện hạ là tốt nhất, "Mẹ ơi, lát nữa con muốn ra ngoài một lát."

"Tuyết lớn thế này con còn đi đâu?" Thắm thị đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyết càng lúc càng nặng hạt.

"Con muốn đến phủ Thần Vương ạ." Cửu Châu sợ cha mẹ lo lắng, giải thích, "Chỉ đi một xíu thôi."

Chờ nha hoàn mang thức ăn và canh gừng lên, Thắm thị phát tay cho nhóm người hầu lui xuống, bà mới lên tiếng, "Cửu Châu à, mẹ vẫn chưa hỏi con, con thấy Thần Vương thế nào?"

"Điện hạ tốt lắm." Cửu Châu uống một hơi hết nửa chén canh gừng, vị cay kỳ quặc khiến nàng nhú c.h.ặ.t c.h.â.n mày, "Sao mẹ lại hỏi thế?"

"Mẹ chỉ bất giờ vì Cửu Châu lại thích Thần Vương đến vậy." Thắm thị lấy khăn lau khóe miệng Cửu Châu, "Trước khi đính hôn với Thần Vương, con chưa gặp cậu ta bao giờ, con biết cậu ta từ đâu?"

Bàn tay bà vừa dịu dàng lại ấm áp, Cửu Châu gục đầu nhìn chén canh gừng, "Con...!trước kia con từng gặp Thần Vương điện hạ."

Thắm thị và Minh Kính Châu kinh ngạc nhìn con gái, "Con nói sao?"

Nhìn dáng vẻ khiếp sợ của cha mẹ, Cửu Châu nhớ đến những lời lúc xưa khi Quý phi nương nương và Thần Vương điện hạ nói với nàng trước khi rời đi.

"Ngay cả một đứa trẻ như con mà họ cũng có thể nhẫn tâm sát hại, chúng tỏ vô tình con đã biết được một bí mật mà ngay cả con cũng không nhận ra."

"Con ta cứu được con coi như là duyên phận, nhưng với nó cũng chỉ là tiện tay mà thôi."

Nếu con không muốn sau này bị cuốn vào phong ba thì đừng nhắc lại chuyện này nữa.

Trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, chỉ có để người g.i.ế.c con tưởng con c.h.ế.t rồi mới có thể đổi lấy bình an cho con.

Có rất nhiều bí mật, hễ nói ra sẽ gặp nguy hiểm."

"Là một đứa trẻ, được sống sót, được lớn lên khỏe mạnh chính là sự đền đáp tốt nhất."

"Nếu sau này có cơ hội đến kinh thành, con phải nhớ kỹ, đó là nơi không có bí mật.

Không hiểu cũng chẳng sao, con chỉ cần nhớ rõ câu này là được."

"Tám năm trước, lúc con và hai sư phụ vào thành Lăng Châu mua đồ, nhìn thấy Quý phi nương nương và Thần Vương điện hạ cho tiền một ông cụ và một đứa trẻ ăn xin." Cửu Châu cúi đầu ôm chén canh, nhỏ giọng nói, "Lúc đó con chỉ thấy Quý phi nương nương xinh đẹp tựa tiên nữ, Thần Vương điện hạ như tiên đồng.

Đến hôm Quý phi nương nương triệu con vào cung, con mới được gặp lại tiên nữ và tiên đồng năm xưa, đó chính là Quý phi nương nương và Thần Vương."

"Tám năm trước à..." Minh Kính Châu nhớ lại, tám năm trước Thánh thượng xuôi nam, quả thật có dừng lại ở Lăng Châu vài ngày, đi cùng lúc ấy có hai mẹ con Tô Quý phi.

Nếu như tám năm trước ông cũng đồng hành xuôi nam, có thể gặp Cửu Châu trong thành Lăng Châu thì tốt biết bao.

Nếu thế thì ông đã sớm đón Cửu Châu về nhà, không phải chịu nỗi khổ bị chia cách.

"Hóa ra Cửu Châu nhà ta từ nhỏ đã thích người đẹp rồi." Thẩm thị nở nụ cười dịu dàng, "Lát nữa ra ngoài nhớ mang theo lò sưởi tay nhé, nếu không sẽ lạnh đấy."

"Cám ơn mẹ." Cửu Châu vui vẻ gật đầu, "Con nhất định sẽ chăm sóc bản thân thật tốt."

Thẩm thị nhìn con gái, ánh mắt dịu dàng như vắt ra nước.

"Phu nhân à." Quay về chính viện, Minh Kính Châu rót trà nóng cho Thẩm thị, "Bên ngoài tuyết lớn thế sao mình lại yên tâm cho con gái đi?"

"Chỉ cần con bé vui là tốt rồi." Thẩm thị nâng chén trà, "Tôi thà gả con vào Thần vương phủ với kỳ vọng tốt đẹp còn hơn là để con bé thất vọng sớm."

"Cuộc đời ngắn ngủi, vui vẻ thêm một ngày cũng là một chuyện may mắn."

"Phu nhân nói đúng." Minh Kính Châu chấp tay thở dài, "Vi phu đều nghe phu nhân."

Tuyết trắng mênh mông, người đi đường trên phố cũng thưa thớt, vì thế hai cỗ xe ngựa vừa lướt qua nhau vô cùng nổi bật.

Cửu Châu vén màn, chạm phải ánh mắt của Tôn Thái Dao đúng lúc cũng vừa vén rèm lên.

"Chào Tôn tiểu thư." Cửu Châu đang vui, gặp người quen nên nở nụ cười ngọt ngào.

"Minh, Minh tiểu thư." Vừa nhìn thấy Minh Cửu Châu, bàn tay đang vén rèm của Tôn Thái Dao khẽ run lên, "Tuyết lớn thế này mà cô định đi đâu vậy?"

"Đến phủ Thần Vương." Cửu Châu không che giấu ý suy nghĩ của mình, "Tôn tiểu thư đi đâu vậy?"

"Tôi ra ngoại ô dâng hương."

Cửu Châu phát hiện gương mặt Tôn Thái Dao có vẻ hơi tái, không biết là do trời lạnh hay do phấn trang điểm.

Nhưng trời đang có tuyết mà muốn ra ngoại ô dâng hương thì đúng là thành tâm thật đấy.

Xem ra không chỉ có các nương nương trong cung có lòng với thần phật, mà các thiên kim thế gia trong kinh thành cũng không thua kém là bao.

"Trời tuyết đường trơn, Tôn tiểu thư đi đường cẩn thận." Cửu Châu giơ tay ra hiệu xa phu cho xe ngựa dừng lại bên đường, nhường Tôn Thái Dao đi trước.

"Không cần, không cần đâu." Tôn Thái Dao như bị thứ gì kích thích, vội nói, "Mời Minh tiểu thư đi trước."

Bây giờ cứ nhìn thấy Minh Cửu Châu là nàng ta trở nên nhút nhát, không dám đắc tội với nàng.

Không ngờ Tôn Thái Dao lại phản ứng mạnh đến thế, Cửu Châu ngăn người, Tôn tiểu thư muốn ra ngoại ô dâng hương, nàng nhường nàng ta đi trước có vấn đề gì sao?

Trong lúc nàng còn đang ngơ ngác, xe ngựa của Tôn gia đã nhường sang một bên.

"Mời Minh tiểu thư." Gió lạnh lẫn theo vài bông tuyết lướt qua gương mặt của Tôn Thái Dao, nàng ta gắng gượng nở nụ cười với Cửu Châu.

"Thế thì ta đi trước nhé?" Cửu Châu cảm thấy hình như vị Tôn tiểu thư này có hơi sợ nàng.

"Cám ơn Tôn tiểu thư." Buông màn cửa, Cửu Châu sờ mặt mình, chẳng lẽ nàng đã làm chuyện gì quá đáng với Tôn Thái Dao nên khiến đối phương sợ mình ư?

Thôi được rồi, trong kinh thành có rất nhiều người hành sự kì quái, nàng là người bình thường, đừng nên so đo với bọn họ.

Đưa mắt nhìn xe ngựa của Minh Cửu Châu đi xa, Tôn Thái Dao mới nhận ra bàn tay đang nắm màn cửa của mình đã bị cồng đến mất cảm giác.

"Tôn tử tỷ." Trịnh Trăn mặc áo choàng dày bước ra từ cửa hàng bên cạnh, "Minh Cửu Châu có Tô Quý phi làm chỗ dựa, ngay cả cô cũng muốn tránh nàng ta ư?"

Tôn Thái Dao ôm lò sưởi tay vào lòng, "Ý của Trịnh tiểu thư là sao?"

Trịnh Trăn cười khẩy, chẳng nói, "Bây giờ trong kinh thành còn mấy ai dám để Minh Cửu Châu nhường đường?"

Nhìn Trịnh Trăn nói với giọng điệu quái gở, Tôn Thái Dao nhớ đến chuyện phủ Bình Viễn Hầu bị Tô Quý phi trách mắng cách đây không lâu.

Bảo sao Trịnh Trăn lại cất lời chua ngoa đến thế, quả thật bây giờ không mấy ai dám để Thần Vương phi tương lai nhường đường.

Không phải ai cũng không có não như phủ Bình Viễn Hầu.

Còn tâm tư của Trịnh Trăn với biểu ca Tề Vương của mình ra sao, nàng ta biết thừa.

Không có ai lại thích người con gái có tâm tư với vị hôn phu của mình.

Thủ đoạn khiêu khích rõ ràng như thế, dù có ngốc cũng không bị mắc lừa.

"Trịnh tiểu thư thật biết nói đùa." Tôn Thái Dao mỉm cười, "Minh tiểu thư vốn nhường ta đi trước, nhưng ta tự nguyện nhường cho xe ngựa của Minh tiểu thư đi trước, chuyện này có vấn đề gì ư?"

"Chỉ là chuyện ta nhường cô một bước, cô nhường ta một trượng mà thôi." Tôn Thái Dao cười khẽ, "Trịnh tiểu thư, cô nói xem đúng không?"

Trịnh Trần lặng thinh một lúc, "Cô đang cười nhạo ta đấy à?"

Tôn Thái Dao tiếp tục mỉm cười, "Trịnh tiểu thư biết suy nghĩ ghê."

"Ta là biểu muội của Tề Vương điện hạ, cô dám chế giễu ta?" Trịnh Trần tức tối, "Cô có bản lĩnh chế giễu ta kia đấy, có ngon thì đừng nhường đường cho Minh Cửu Châu."

Tôn Thái Dao thông thả đáp, "Minh tiểu thư tốt bụng lại đáng yêu, nói chuyện dễ gần, ta ước gì nàng là tỷ muội ruột với mình.

Ta đây sẵn lòng nhường nàng đi trước, vì sao lại bắt nàng nhường ta?"

Nhìn xem đồ ngốc này đang nói tiếng người ư? Có người nào có đầu óc mà lại đắc tội Tô Quý phi và Thần Vương được hoàng thượng sủng ái không?

Huống chi, dạng con gái lòng dạ ác độc như Minh Cửu Châu kia, nếu không có chuyện gì thì đừng đại dốt mà chọc nàng..

Chương 26: Chương 26

Cỗ xe của Cửu Châu dừng lại bên cạnh tượng ngựa đá ở phủ Thần Vương.

"Đây là phủ Thần Vương, dám hỏi quý nhân từ đâu đến?" Vệ binh phủ Thần Vương đứng ngăn trước xe ngựa, "Nếu muốn vào Vương phủ thì xin mời đưa lệnh bài, tại hạ sẽ đi thông báo."

Cửu Châu không ngờ tới Vương phủ lại có nhiều quy tắc đến thế, nàng ôm chặt hộp nhỏ trong lòng, vén rèm lên nhìn vệ binh đang nói chuyện, "Tiểu nữ là con gái của Minh Thị lang, có việc muốn bái kiến điện hạ, mong tiểu ca thông báo giúp."

Vệ binh nhìn cô gái đang ngồi trong xe, thấy đôi mắt nàng long lanh đáng yêu.

Hắn không dám nhìn lâu, bối rối cúi đầu thật thấp, "Xin quý nhân chờ một lát, ti hạ vào bẩm báo ngay."

"Làm phiền rồi." Cửu Châu một tay ôm hộp gỗ, tay kia vén rèm bước xuống xe.

"Tiểu thư." Xuân Phân bung dù che tuyết cho Cửu Châu, "Ngoài trời tuyết lớn, người vào xe đợi đi."

"Không sao, ta xuống xem thử." Cửu Châu nhận cây dù trong tay Xuân Phân, "Xuân Phân tử tử, tử che dù cho mình đi."

"Nô tỳ biết tiểu thư thương người." Xuân Phân và những người khác bung dù che cho mình, nói nhỏ, "Tuyết lớn thế này, lẽ ra chúng ta nên để người đến Vương phủ thông báo trước rồi mình tới sau."

"Không sao đâu, dù sao ta cũng chỉ đi lòng vòng thôi." Cửu Châu tò mò quan sát phủ Thần Vương.

Wang phủ rất đẹp, ngay cả ngựa đá cũng cao lớn hơn những nhà khác.

"Điện hạ." Phúc Quý nhỏ giọng thưa chuyện với ồ chần đang đùn lên ở trên giường, "Đã là giờ Ty hai khắc rồi ạ."

"Ra ngoài!" Một chiếc gối mềm từ trên giường vụt ra, rơi thẳng xuống đất.

Phúc Quý vội vàng lui ra ngoài.

"Công công," Quản sự Vương phủ thấy Phúc Quý bước ra từ phòng ngủ của Vương gia, chạy đến cạnh hần nói nhỏ, "Gác cổng vừa vào báo là có Minh tiểu thư đến chơi."

"Minh tiểu thư?" Phúc Quý nghi ngờ, "Có đưa bài thiếp không?"

Quản sự lắc đầu.

"Chuyện này..." Phúc Quý ngoái đầu đưa mắt nhìn vào phòng ngủ, trong lòng khó xử.

Điện hạ dễ cái, mấy ngày nay lại phải dậy sớm đến Lễ bộ, hôm nay mới được một ngày nghỉ, ngoài trời lại đang có tuyết, hần đâu dám đi gọi vị tiểu tổ tông này dậy.

Nghĩ đến chuyện Vương gia trân trọng bức họa của Minh tiểu thư tặng ngài ấy thế nào, thậm chí còn không nỡ để hần nhìn lấy một lần, Phúc Quý đành cắn răng, xoay người bước vào phòng.

"Điện hạ..."

"Sao người lại vào nữa?" Thần Vương bật dậy, "Ra ngoài, trước trưa nay nếu ai mà dám bước vào phòng, bốn vương sẽ cho hần lăn ra khỏi Vương phủ."

"Bẩm vương gia." Phúc Quý cười nịnh nọt, "Không phải hạ nô muốn quấy rầy ngài nghỉ ngơi, nhưng hạ nô thật sự có chuyện quan trọng cần bẩm báo."

"Chuyện gì?" Thần Vương vùi vào chăn ấm áp, không muốn nhúc nhích thêm lần nào.

"Minh tiểu thư đến chơi, chẳng hay điện hạ có muốn gặp không?"

"Người nói ai?" Thần Vương ngồi bật dậy, Phúc Quý vội vàng hầu hạ hẩn mặc quần áo.

"Thiên kim nhà Minh Thị lang."

"Nàng đang ở đâu?" Thần Vương khoác áo bào, xột chân vào đôi giày da hươu.

"Còn đang chờ ngoài thạch mã..."

"Các người là heo hủ, làm việc sao không chịu động não?" Thần Vương nhận ly nước vội vàng súc miệng, lấy khăn mặt lau mặt qua loa, thuận tay với lấy cái áo choàng gần mình nhất rồi nhanh chân bước ra ngoài, "Trời đang tuyết lớn mà các người lại để một cô nhóc đứng chờ ngoài thạch mã?"

"Điện hạ, ngài còn chưa buộc tóc..."

Phúc Quý chạy chậm đuổi theo sau, mắng đám người hầu đang đứng chờ bên ngoài, "Còn không mau lấy lò sưởi tay đuổi theo."

"Tiểu thư ơi, tuyết mỗi lúc một nặng hạt rồi." Xuân Phân nói nhỏ, "Người lên xe chờ đi."

Cửu Châu lắc đầu, đảo mắt nhìn thấy có một người bước ra khỏi cửa phủ, chỉ cần một ánh mắt nàng đã nhận ra đó chính là Thần Vương.

"Điện hạ." Cửu Châu cầm dù chạy bước nhỏ đến trước mặt Thần Vương, thấy hẩn còn chưa buộc tóc, lại bị gió lạnh thổi bay rối tung, nàng ngẩn ngơ, "Điện hạ không buộc tóc cũng rất đẹp trai."

Nghe thấy lời khen chẳng mấy thành ý này, Thần Vương giận mà không có chỗ trút, hất thành ra thế này là vì ai hả?!

Đang tính mở miệng thì một cơn gió chợt ập tới, tóc hất bay lên che đi gương mặt.

Cửu Châu không nhịn được bật cười thành tiếng, thấy Thần Vương trừng mắt nhìn mình, nàng chớp đôi mắt đen lúng liếng, lí nhí hỏi, "Hay là...!thần nữ giúp người buộc tóc lên nhé?"

Thấy Thần Vương không có ý phản đối, Cửu Châu nhét hộp gỗ và dù vào tay hất, lấy một sợi dây bằng gấm trong túi ra, đi vòng ra phía sau hất, "Điện hạ đừng nhúc nhích."

"Điện hạ..." Phúc Quý dẫn người hầu chạy đến trước cửa, vừa nhìn thoáng qua liền quay sang nói với đám người hầu, "Tất cả đứng chờ ở cửa, không được quấy rầy điện hạ."

"Công công, tuyết lớn thế này..."

"Tuyết lớn hay không không quan trọng." Phúc Quý ra vẻ bí hiểm, "Trong lòng thấy ấm áp là đủ."

"Tóc điện hạ mượt quá." Cửu Châu nhón chân lên, dùng ngón tay nhẹ nhàng gom hết tóc của Thần Vương về phía sau đầu, kể đó lấy khăn gấm buộc lại, còn có tâm thất nơ bướm cho hất.

Cảm giác ngứa ngứa ở sau đầu khiến Thần Vương khó chịu nhúc nhích bờ vai, "Xong chưa?"

"Xong rồi." Cửu Châu đi đến trước mặt Thần Vương, nhún gối hành lễ với hất, "Hôm nay ta mạo muội đến đây, mong điện hạ

thứ tội."

Áo choàng đỏ chót càng tôn lên gương mặt ngây thơ non nớt, ấm áp và tươi tắn.

Thần Vương giơ tay sờ lên cây trâm đính lông thỏ trắng trên tóc nàng, "Tuyệt lớn thế này mà cô vẫn còn nhớ đến ta, bốn vương không so đo với cô nữa.

Đi thôi, vào trong với ta."

Chuyển dù sang che cho Cửu Châu, Thần Vương lắc hộp gỗ trên tay, bên trong vang lên tiếng lách cách, "Trong đây là cái quái gì thế?"

"Điện hạ đừng có lắc." Cửu Châu vội vàng giật lấy hộp gỗ ôm vào lòng, mỉm cười đầy bí hiểm với Thần Vương, "Chờ chút nữa huynh sẽ biết ngay thôi."

Thần Vương nhíu mày, nhóc con thì có thể lấy ra được món đồ chơi mới lạ nào đây?

Nửa canh giờ sau, Thần Vương cầm nín nhìn đủ loại người tuyết nào heo, dê, bò, ngựa ở trước mặt mình.

"Bỏ tuyết vào khuôn gổm, ấn một cái, gõ gõ thêm vài cái, thế là vịt con xuất hiện." Cửu Châu đặt chú vịt nhỏ đến trước mặt Thần Vương, "Điện hạ xem này!"

"Minh Tiểu Châu, cô bao nhiêu tuổi rồi hả?" Thần Vương duỗi tay chọc vào con vịt nhỏ, bất cẩn đ.â.m thủng bụng vịt, hắn đưa mắt nhìn Cửu Châu đang ngồi xồm trên mặt đất vo tuyết, xoay

người vốc một nắm tuyết bên chân lên, đắp vào lỗ thủng trên bụng vịt.

"Điện hạ, người mới hỏi tuổi thần nữ cách đây không lâu mà." Cửu Châu đưa khuôn gổm đã được ém đầy tuyết đến trước mặt Thần Vương, "Điện hạ thử xem."

Ba cái đồ chơi này thì có gì vui, chỉ có cô nhóc đầu óc sáu tuổi như Minh Cửu Châu mới ngây thơ thế thôi.

Hắn đặt khuôn gổm xuống nền tuyết, gõ một cái, một chú chó con bị gãy đuôi nằm yên trên mặt tuyết.

"Điện hạ, trước khi gõ phải ấn một cái chỗ cái đuôi đó, nếu không sẽ bị đứt đuôi đấy."

"Dĩ nhiên bốn vương biết." Thần Vương vốc vài nắm tuyết nhét vào khuôn gổm, gõ vài cái, thành công cho ra lò một chú chó nhỏ trên nền tuyết, hắn đắc ý hất cằm, chút trò trẻ con này thì sao làm khó được hắn.

"Điện hạ giỏi quá." Cửu Châu lại đắp đầy khuôn gổm hình con ngựa đưa cho hắn, "Huynh thử cái này đi."

Chó với ngựa có gì khác nhau đâu, chẳng phải cũng chỉ chơi bao nhiêu đó bước thôi sao?

Ngước mắt thấy Cửu Châu nhìn hắn đầy mong đợi, Thần Vương thở dài bất đắc dĩ, thôi, xem như mình đang dỗ con nít vậy.

Quản sự vừa bước vào viện đã bắt gặp một dãy người tuyết được xếp thành một hàng dài, điện hạ và Minh tiểu thư đang ngồi xồm trên mặt đất, không biết đang chơi trò gì mà cười rất vui vẻ.

Hắn bước tới bên cạnh Phúc Quý, nhỏ giọng thông báo, "Phủ Tể Vương phái người đem tới một giỏ măng tươi, nói là thu hoạch từ biệt uyển của Tể Vương, mang đến đây để Vương gia ném thử."

"Biết rồi." Phúc Quý gật đầu, "Lát nữa ta sẽ bẩm báo lại với điện hạ."

"Ồi." Cửu Châu đang ngồi xồm trên mặt đất chột la lên.

"Sao thế?" Thần Vương vút khuôn góm trên tay xuống, vội vàng chạy tới bên cạnh Cửu Châu, cúi đầu nhìn nàng.

"Chân...!chân tê quá." Cửu Châu đáng thương ngẩng đầu lên nhìn Thần Vương, "Điện hạ nhanh kéo ta dậy đi."

Thần Vương lại thở dài bất lực một lần nữa, tuy hắn chưa làm cha nhưng hình như đã bắt đầu trải nghiệm nỗi phiền lòng khi làm cha rồi.

Hắn xoay người đưa tay đến trước mặt Cửu Châu, "Đưa tay cho ta."

"Cám ơn điện hạ nhen." Cửu Châu nở nụ cười lấy lòng với hắn, đặt tay mình vào tay hắn.

"Cô đúng là..." Thần Vương kéo Cửu Châu đứng dậy, xoay người lấy lò sưởi tay trên bàn.

Nhưng vừa đi được một bước thì hắn bỗng mất trọng tâm, ngã cái bịch xuống đất, gương mặt tuấn tú kia đập vào hai chú chó tuyết vỡ tan tành.

Cửu Châu cúi đầu nhìn cái áo choàng bị mình giẫm dưới chân, yên lặng...!yên lặng rút chân về, cố dần xuống cảm giác tê dại ở bàn chân, dè dặt ngồi xổm bên cạnh Thần Vương vừa bị té đập mặt, "Điện hạ, huynh không sao chứ?"

Thần Vương ngồi dậy, liếc mắt nhìn áo choàng mang theo vài bông tuyết và dấu chân kia, hắn lặng thinh lau đi tuyết trên mặt.

Cửu Châu nhanh nhẩu móc khăn tay ra giúp Thần Vương lau tuyết đi, "Điện hạ, không phải chân của thần nữ cố ý đâu, huynh...!huynh đừng giận mà."

"Bổn vương có nói mình giận chưa?" Thần Vương cầm chiếc khăn của Cửu Châu, lau lung tung trên mặt vài lần, "Chân cô có còn tê nữa không?"

Cửu Châu khe khẽ gật đầu, thỉnh thoảng lại quan sát gương mặt Thần Vương, dáng vẻ chột dạ như chú chó con làm chuyện xấu mà không muốn chịu phạt.

Sau một khắc, nàng đã bị Thần Vương khiêng lên vai, đứng tư thế khiêng bao tải.

Khiêng người bước vào căn phòng có lò sưởi, Thần Vương đặt Cửu Châu xuống giường êm ái, vụng về kéo chăn đắp cho Cửu Châu, "Cô ngồi đây không được nhúc nhích, để nha hoàn đến xoa bóp chân.

Chỗ của bốn vương không có trang phục của con gái, cô cởi áo choàng với giày ra đi, để người hầu hong khô giúp cho."

"Điện hạ đi đâu thế?" Cửu Châu hỏi.

"Ta đi thay quần áo." Hần không rời khỏi chẳng lẽ lại ở chỗ này nhìn cô nhóc cởi giày cởi vớ?

Bước ra khỏi phòng, Thần Vương tháo phần tóc lỏng lẻo kia ra, nhét dây gấm lờ lợ vào tay áo, nói với nha hoàn đang hầu ngoài cửa, "Hầu hạ Minh cô nương cho tốt, không được qua loa."

"Điện hạ." Phúc Quý tiến lên, giữ áo choàng trong tay ra thay áo choàng dính tuyết trên người của Thần Vương, "Phủ Tề Vương phái người mang tới một giỏ măng non."

"Ta biết rồi." Thần Vương gật đầu, "Bây giờ là giờ nào rồi?"

"Sắp đến giờ Ngọ rồi ạ."

"Phái người đến phủ Minh Thị lang báo một tiếng, nói bốn vương giữ Minh cô nương ở lại phủ dùng bữa, chiều nay sẽ đích thân đưa người về." Thần Vương nghĩ nghĩ, "Đừng đi tay không, lấy đây một giỏ rau tươi từ sơn trang suối nước nóng đem tới, đừng để người ta nghĩ phủ Thần Vương của chúng ta keo kiệt."

"Hạ nô đã biết." Phúc Quý nhận lệnh, "Xin điện hạ yên tâm, hạ nô sẽ tự mình xử lý việc này."

Tại phủ Minh Thị lang, Thẩm thị nghe người hầu báo lại, "Thần Vương tự mình ra ngoài đón con bé thật ư?"

"Thưa đúng vậy, lúc Thần Vương ra cửa, phát quan vẫn chưa được buộc, bước chân vội vàng, không có vẻ tức giận vì tiểu thư đến thăm đột ngột."

"Được rồi, người lui xuống đi." Thẩm thị phát tiền thưởng cho người hầu, "Trời lạnh, lấy bạc này mà mua cho sắp nhỏ vài bộ quần áo."

"Đa tạ phu nhân." Người hầu cất tiền vào, vui vẻ lui ra khỏi phòng.

"Đây chính là lý do phu nhân cố tình không nói cho Cửu Châu biết khi đến Vương phủ có rất nhiều quy tắc?" Minh Kính Châu thở dài một hơi, "Con người Thần Vương có vẻ tốt hơn chúng ta tưởng tượng."

"Dù hẳn thật lòng hay là giả dối, ít ra cũng chưa từng phụ lòng của Cửu Châu." Thẩm thị cười khỏ, "Từ sau khi Cửu Châu và Thần Vương đính hôn, ngày ngày tôi đều lo với tính cách ương ngạnh của mình, Thần Vương sẽ bắt nạt con bé."

Nhưng sau hôm nay thì tôi yên tâm phần nào rồi, hẳn tự mình ra đón con bé, chí ít đã nể mặt Cửu Châu vài phần."

"Nhắc đến cũng lạ, nếu các Vương gia khác làm những chuyện thế này thì tôi sẽ thấy bọn họ chu đáo."

Nhưng đến lượt Thần Vương lại khiến tôi đánh giá cao về hắn." Thầm thị cười chế giễu, "Có thể thấy tôi là tục nhân, soi mới người hoàn mỹ, nhưng lại khoan dung với người gần bướng."

"Phu nhân không phải là tục nhân, vì một người bình thường không làm gì nhưng nay lại có hành động đó thì mới càng đáng quý." Minh Kính Châu cười, "Thế nhân luôn như vậy, có lẽ...!đây cũng sẽ trở thành ưu thế trong tương lai của Thần Vương."

Thầm thị giật mình, một lúc lâu sau mới gạt đầu, "Phu quân nói rất có lý."

"Lão gia, phu nhân." Quân sự bước vào hành lễ, "Thái giám tổng quản Phúc Quý của phủ Thần Vương cầu kiến ạ."

"Mau mời vào."

Thầm thị và Minh Kính Châu trao nhau một ánh mắt, vì sao thái giám tổng quản của phủ Thần Vương lại đến phủ bọn họ?

Chờ đến khi bọn họ gặp Phúc Quý, nghe hắn giải thích lý do, hai vợ chồng bèn hiểu ra ngay, tặng rau quả chỉ là cái cớ, giữ con gái của bọn họ ở lại ăn cơm mới là thật.

Sau khi tiễn Phúc Quý, Thầm thị im lặng thật lâu mới mở miệng, "Đàn ông đúng là đàn ông, chẳng ai tốt lành cả."

Minh Kính Châu, "..."

Đang yên đang lành sao tự dưng kéo toàn bộ đàn ông vào thế?

"Phu nhân nói đúng, tôi cũng thấy thế, quả thật có vài tên đàn ông chẳng tốt lành gì!"

"Không phải ông cũng là đàn ông hả?"

"Vì mình, tôi nguyện ý làm kẻ phản bội."

"Phụ nữ đúng là phiền phức." Thần Vương thay bộ đồ khác, cầm dây găm ở trên bàn lên, do dự một lúc bèn cất vào hộp đựng phát quan.

"Điện hạ, hạ nô là thái giám nên cũng không hiểu phụ nữ." Thái giám hầu cận giúp Thần Vương chải tóc, đánh bạo nói đùa một câu, "Theo hạ nô thấy, Minh cô nương đứng cạnh người cực kỳ xứng đôi."

"Nói nặng lời thì sợ nàng khóc, giận thì sợ nàng không vui, ngay cả chuyện không ở cạnh nàng cũng sợ nàng buồn." Thần Vương chặc một tiếng, "Bổn vương không ngờ, lớn thế này mà phải đi dỗ dành một cô nhóc."

"Điện hạ là hoàng thân quốc thích, thân phận quý giá, dù không dỗ dành thì những cô gái đó cũng không dám tỏ vẻ bất mãn." Thái giám hầu cận nói, "Nếu thế thì điện hạ không cần phải phí tâm."

"Người thì biết cái gì!" Thần Vương trừng mắt nhìn thái giám hầu cận, thốt ra những lời lời thô tục, "Nàng ấy chỉ là một đứa

nhóc, lúc khóc không đáng thương à? Buồn bã không đáng thương à? Ấm ức không đáng thương à? Bốn vương là đàn ông, sao có thể làm những chuyện đó?"

Thái giám hầu cận vội vàng xin lỗi, "Xin điện hạ thứ tội, hạ nô ngu dốt, không những không hiểu phụ nữ mà còn không biết nói chuyện."

Hắn ta đã hiểu rõ, dù sao thì trong mắt điện hạ, nếu không đồ Minh cô nương vui vẻ thì Minh cô nương rất đáng thương.

"Thôi bỏ đi, bốn vương nói cho người mấy chuyện này thì làm được gì." Thần Vương bước ra khỏi phòng, đi thẳng đến viện dành cho khách.

"Điện hạ." Nha hoàn thấy Thần Vương đang đứng trước cửa bèn đi tới trước mặt hắn, nhỏ giọng nói, "Minh cô nương đã ngủ rồi ạ."

Cách một cánh cửa, Thần Vương không bước vào mà chỉ nhìn Cửu Châu cuộn thành một khối tròn trên giường, "Đợi bao giờ Minh cô nương thức dậy thì cho người đến báo với bốn vương."

"Vâng." Nha hoàn thấy Thần Vương toan rời đi, vội gọi hắn lại, "Điện hạ, xin chờ một chút."

Nàng ta quay lại lấy một cái túi nhỏ trên bàn, "Đây là đồ mà trước khi ngủ Minh cô nương đã nhờ nô tỳ đưa cho ngài."

Thần Vương mở túi ra, bên trong có vài viên kẹo bạc hà.

Đương trời tuyết lạnh lẽo, có ai lại đi ăn kẹo bạc hà...!

Cầm túi đi đến hành lang, hẩn dừng bước, mở túi ra lấy một viên bỏ vào miệng.

Chỉ trong tích tắc, vị ngọt của bạc hà đã ngập tràn khoang miệng.

Khi Cửu Châu thức dậy đã là nửa canh giờ sau, nàng mang vợ và giày đã được hong khô ấm áp, ngồi trước gương đồng trang điểm, "Làm phiền các tỷ tỷ rồi."

"Cô nương khách sáo quá." Một nha hoàn lên tiếng, "Xin cô nương chờ một lát, điện hạ sẽ đến nhanh thôi."

Cửu Châu nở nụ cười xấu hổ.

"Dậy rồi à?" Thần Vương bước vào, khó có dịp hẩn mặc áo khoác lông chồn, buộc tóc bằng ngọc quan, như chàng công tử khôi ngô từ trong ra ngoài.

Cửu Châu nhìn thêm mấy lần.

"Đẹp lắm hả?" Thần Vương bước tới trước mặt nàng, cầm một cây trâm ngọc trai lên ngắm nghía.

"Đẹp lắm." Cửu Châu đỏ bừng mặt mày, gật đầu.

"Cô đói bụng chưa?"

Cửu Châu lại gật đầu lần nữa.

"Ta thấy đừng gọi cô là Cửu Châu nữa, phải gọi là Tiểu Trư mới đúng." Thần Vương trả lại trâm cho nha hoàn.

Cửu Châu ngẩng đầu nhìn hắn.

"Ăn được ngủ được mới là tiên.

Cô nói đúng không?" Thần Vương khẽ ho một tiếng, "Đi thôi, ta dẫn cô đi ăn trưa."

Cửu Châu vội nhắc váy đi theo, nàng từng nghe Phũ Lục ca nói, trong phủ Thần Vương nuôi rất nhiều đầu bếp, vậy ắt hẳn cơm ở đây sẽ rất ngon.

Trên bàn cơm, Thần Vương thấy Cửu Châu ăn say sưa ngon lành, tò mò hỏi, "Ngon lắm hả?"

"Ngon lắm." Cửu Châu gật đầu, "Cơm nhà điện hạ quả thật ngon giống hệt lời đồn."

"Ồ?" Thần Vương tò mò hỏi, "Lời đồn thế nào?"

"Bọn họ nói trong phủ điện hạ nuôi rất nhiều đầu bếp."

Thần Vương nở nụ cười đầy sâu xa.

"Lúc ấy ta đã nghĩ, cơm nhà điện hạ nhất định là rất ngon." Cửu Châu đặt chén đĩa xuống, "Hôm nay sau khi ăn xong, ta phát hiện ra quả thật giống hệt với tưởng tượng của ta."

"Nghe người ta nói trong phủ ta có rất nhiều đầu bếp thì cô chỉ nghĩ đến việc ăn thôi hả?" Thần Vương kinh ngạc vì trọng điểm mà Cửu Châu chú ý, "Không nghĩ đến chuyện khác sao?"

Không phải người bình thường nghe thấy những chuyện này thì sẽ cảm thấy hân hoan hoa lãng phí, ham hưởng thụ ư?

"Không phải đầu bếp chỉ để nấu cơm à?" Cửu Châu thấy sắc mặt của Thần Vương khác biệt, nàng tưởng mình gây ra trò cười, nhỏ giọng hỏi lại, "Lẽ nào những đầu bếp này bên ngoài là đầu bếp, nhưng bên trong là cao thủ võ lâm, bảo vệ Vương phủ trong thâm lặng?"

"Con nít đừng đọc mấy thoại bản vớ vẩn bên ngoài, ảnh hưởng đến đầu óc đấy." Thần Vương thấy Cửu Châu thích ăn chân giò, bèn gấp hai cái bỏ vào chén cho nàng.

Vốn cũng chẳng thông minh là bao, cứ tiếp tục đọc thoại bản vớ vẩn thì sẽ biến thành đồ ngốc thật mất.

"Ta thông minh lắm nhé."

Các sư phụ đều khen ta thông minh từ nhỏ, học nhanh lắm." Cửu Châu đã ăn no, nhưng nhìn thấy hai cái chân ngỗng trong chén, nàng vẫn vui vẻ cầm đũa lên.

Thần Vương lại thở dài lần nữa, sư phụ của Minh Cửu Châu quả thật rất biết nói dối mà không cần nhắm mắt.

Sai người hầu mang trà sơn tra tiêu thực lên, chờ Cửu Châu ăn xong chân ngỗng mới đưa cho nàng uống vài hớp, "Bây giờ đã ăn no nê rồi, cô có thể nói cho ta biết tại sao lại tới tìm ta trong lúc tuyết lớn thế này không?"

"Không có gì hết." Cửu Châu nâng chén trà, cười tủm tỉm, "Sáng nay tỉnh dậy ta mở cửa sổ ra, chợt phát hiện ngoài trời đang có tuyết rơi, ta vui lắm, muốn được chơi cùng điện hạ.

Đây là lần đầu tiên ta thấy tuyết lớn đến thế."

Vân Độ Khanh không ngờ đáp án lại đơn giản như vậy, nàng chỉ đơn thuần muốn chia sẻ với hắn niềm hạnh phúc khi được nhìn thấy trận tuyết lớn đầu tiên trong đời.

Dung mạo ngây thơ non nớt của cô gái nhỏ, trong đôi mắt tràn ngập sự tín nhiệm dành cho hắn.

"Minh Cửu Châu."

"Hả?" Cửu Châu mở to đôi mắt long lanh nhìn hấn.

"Không có gì, ta đi nghịch tuyết với cô." Vân Độ Khanh đứng dậy, "Trước khi trời tối ta sẽ đưa cô về."

"Tốt quá, tốt quá." Thiếu nữ lớn lên ở phương nam nên chưa bao giờ được nhìn thấy tuyết lớn như thế, Cửu Châu rất hào hứng với chuyện nghịch tuyết, nàng vội vàng đặt chén trà xuống, đứng dậy bước ra ngoài.

Hai người cùng nhau đắp một người tuyết xấu xí, Cửu Châu đứng dậy đuổi người, "Điện hạ, lần trước ta quên hỏi huynh, huynh có thích bức tranh Cá chép vờn sen ta tặng không?"

Nghe Cửu Châu nhắc đến tranh, Thần Vương suýt nữa bẽ gãy cái mũi của người tuyết, hấn nhìn cây trâm đính lông thỏ trên đầu Cửu Châu bị lệch đi trong gió lạnh, "Cũng...! không tệ lắm, bút pháp sinh động lại thú vị, rất có sức sống."

"Điện hạ thích thì tốt rồi." Cửu Châu vui vẻ nói, "Hôm nay về nhà ta sẽ vẽ thêm cho điện hạ một bức tranh về cảnh tuyết."

Thần Vương, "..."

Cô không cần phải lãng phí giấy mực thế đâu.

"Được không?"

Thần Vương gật đầu, "Được."

Dỗ con gái thật phiền phức.

Bước ra từ công sở Hộ bộ, bên ngoài vừa có gió vừa có tuyết, như một lớp áo bạc phủ lên cảnh vật.

Tề Vương xoay người bước lên ngựa, nhận áo choàng do người hầu đưa tới, cho ngựa đi về phủ.

Tuyết lớn thế này vốn dĩ không cần đến Hộ bộ, nhưng hắn làm việc nghiêm túc, không cho phép bản thân lười biếng trong chính sự.

Đi được nửa đường, hắn nhìn thấy một thiếu nữ mặc áo choàng đỏ thắm ôm củ khoai lang nướng trong tay, nhón chân trên nền tuyết đốt khoai nướng cho người đàn ông ngồi trên lưng ngựa.

Hắn dừng ngựa, lẳng lặng quan sát cảnh này.

"Điện hạ, hình như người phía trước là Thần Vương." Người hầu nhỏ giọng đáp, "Sao hắn ta lại ở đây?"

Thần Vương vốn lười nhác thích hưởng thụ, giữa trời tuyết lớn mà hắn chịu bước ra ngoài thì đúng là khiến người ta bất ngờ.

Tề Vương nhìn Thần Vương nhanh nhẩu cắn miếng khoai lang rồi đuổi thiếu nữ lên xe ngựa, sau đó toan ném củ khoai lang đi, nhưng khi nhìn về phía xe ngựa, không rõ có gì hấn lại trưng ra vẻ mặt ghét bỏ nuốt hết khoai vào bụng.

Lau sạch khóe miệng, Thần Vương bỗng phát hiện Tề Vương đang ngồi trên lưng ngựa, nhàn nhã chấp tay, "Tứ ca."

"Ngũ đệ." Tề Vương vỗ ngựa đi tới trước mặt Thần Vương, nhìn vỏ khoai lang nướng đen thùi lùì trong tay hấn, mỉm cười, "Ngũ đệ thật hào hứng."

"Tứ ca cũng muốn ăn hả?" Thần Vương hất cằm với người hầu, "Đi mua cho Tề Vương điện hạ mấy củ đi."

"Ngũ đệ khách sáo rồi." Tề Vương cất giọng dịu dàng, "Ta vừa tan làm từ Hộ bộ, còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, e là không thể ở đây thưởng thức mỹ thực với Ngũ đệ."

"Đúng là thật đáng tiếc." Thần Vương chặc một tiếng, "Ở Hộ bộ có biết bao nhiêu vị quan có năng lực, sao lại dám để Tứ ca vất vả một mình, Tứ ca phải nhớ trọng dụng người có tài, đừng để bản thân mệt mỏi."

"Người tài giỏi quả thật có rất nhiều chuyện phải làm, có thể phân ưu vì phụ hoàng là may mắn của ta." Tề Vương đưa mắt nhìn cỗ xe ngựa, "Còn mấy tháng nữa là Ngũ đệ thành thân rồi, cũng nên giúp phụ hoàng phân ưu thôi."

"Tứ ca nói có lý lắm, ngày mai ta sẽ vào cung thỉnh an phụ hoàng để ông ấy vui vẻ một chút, bớt sầu lo một chút." Thần Vương hờ hững mở miệng, "Phận con cái giúp phụ thân vui vẻ cũng là phân ưu đúng không?"

"Điện hạ?" Cửu Châu thấy xe ngựa cứ đứng yên không chịu đi, nhô đầu ra khỏi tấm rèm, "Sao thế ạ?"

"Không có gì, đưa đầu vào đi, ngoài trời tuyết lớn." Thần Vương cười ngựa đến gần cỗ xe, đẩy đầu Cửu Châu vào trong.

"Ngồi xe ngựa cũng không khiến người ta bớt lo." Hắc kéo rèm, quay đầu nhìn Tề Vương, "Tứ ca, ta bận đưa vị hôn thê về nhà rồi, nếu có gì thì lần tới chúng ta nói chuyện sau."

"Nếu huynh không gấp..." Thần Vương nhú mày, "Thì nhường sang một bên dùm nhé?"

Tác giả:

Thần Vương: Con gái khóc rất phiền, nhưng là đàn ông thì không thể để cô ấy khóc!.

Chương 27: Chương 27

Gió thổi vù vù bông tuyết lạnh lẽo, sắc mặt của cánh người hầu Tề Vương cũng trở nên khó coi.

Thần Vương là đệ đệ của Vương gia bọn họ, vậy mà lại dám bảo Vương gia nhường đường, đúng là khinh người quá đáng! Nhưng Thần Vương hỉ nộ vô thường, hắn còn chẳng chịu nề mặt thế tử Hầu phủ thì người hầu thấp cổ bé họng của Vương gia như bọn họ chỉ biết giận mà không dám ho he.

Tề Vương lặng thinh nhìn Thần Vương, không có hành động nhường đường.

"Sao, Tứ ca không muốn nhường à?" Thần Vương nhìn Tề Vương, cười khẩy, "Hôm nay bốn vương thấy khó chịu trong người nên không muốn hứng gió lạnh, nếu có chỗ đặc tội mong Tứ ca thứ lỗi!"

Dứt lời, hắn cười ngựa dẫn theo cỗ xe chạy vụt lên trước.

Tiếng vó ngựa truyền đến, tốc độ càng lúc càng nhanh và không có dấu hiệu chậm lại.

Nhìn con ngựa và cỗ xe đang xông về phía mình, Tề Vương chợt nhớ đến hồi còn bé, hắn và Vân Độ Khanh cùng thích một chiếc đèn lồng, Vân Độ Khanh dẫn theo thái giám đánh lộn với hắn một trận, sau đó đoạt lấy đèn lồng nghênh ngang rời đi.

"Vương gia cẩn thận!" Người hầu kéo con ngựa dưới thân Tề Vương tránh sang một bên.

Cỗ xe ngựa lướt qua Tề Vương, gió vù vù khiến áo choàng lông cáo của hắn bay lên.

"Vương gia không sao chứ ạ?" Người hầu lo lắng nhìn Tề Vương, tất cả mọi người đều thấy rõ, nếu vừa nãy hắn không kéo ngựa lại thì xe ngựa của Thần Vương sẽ tông vào thật.

"Ta không sao." Sắc mặt Tề Vương nặng nề.

Xe ngựa phía trước dừng lại, Thần Vương ngồi trên lưng ngựa ngoái đầu, chấp tay cười với Tề Vương, "Cám ơn Tứ ca đã quan tâm sức khỏe của thần đệ."

"Thần Vương, người chớ khinh người quá đáng!" Một người hầu không nhin nổi nữa, "Người bất kính với huynh trưởng, chẳng lẽ không sợ người đời chê cười?"

"Huynh trưởng của bốn vương tự nguyện nhường đường thì liên quan gì đến người?" Thần Vương cười khẩy, "Chủ nhân còn chưa lên tiếng, người là hạ nhân lại dám vượt quyền, châm ngòi tình cảm huynh đệ hoàng gia, tội đáng chém."

"Tứ ca, huynh trơ mắt nhìn tên tiểu nhân này châm ngòi tình cảm chúng ta như vậy hả?" Thần Vương cười hờ hững, "Xem đám người hầu bên cạnh ta đi, bọn hắn có khi nào to gan dám lên tiếng khi chúng ta nói chuyện không?"

"Đa tạ Ngũ đệ đã quan tâm, sau khi trở về ta sẽ dạy dỗ lại hạ nhân." Tề Vương cất giọng thờ ơ, "Nếu Ngũ đệ thấy khó chịu thì về nhà sớm đi, đừng để gió tuyết làm ảnh hưởng đến sức khỏe."

"Tứ ca nhân hậu, tính đệ lại không tốt."

Nếu sau này đệ còn nhìn thấy tên này đi theo Tứ ca thì đệ sẽ giúp Tứ ca dạy dỗ hắn." Thần Vương lạnh lùng nhìn tên người

hầu vừa lên tiếng kia, "Người hoàng gia không dung túng cho hạng hạ nhân này."

Tên hầu trắng bệch mặt, hấn ta quỳ hấn một chân xuống, không dám nhiều lời nữa.

"Đa tạ Ngũ đệ đã nhắc nhở." Tề Vương dùng sức siết chặt dây cương, sau đó lại buông lỏng, "Ngũ đệ đi thông thả."

"Thế thì được." Thân Vương vỗ m.ô.n.g ngựa, quay người rời đi.

Đưa mắt nhìn cỗ xe ngựa rời đi trong gió tuyết, Tề Vương cúi đầu nhìn người hầu đang quỳ trên mặt đất, "Đứng dậy đi."

"Điện hạ, thuộc hạ vô năng."

"Không liên quan đến người." Tề Vương cup mắt, "Hôm nay là do hấn cố ý gây chuyện."

Từ phủ Thân Vương đến phủ Minh Thị lang vốn không cần đi qua con đường này, Vân Độ Khanh cố ý đi vòng sang bên này, ép hấn nhường đường là vì ghi thù chuyện phủ Bình Viễn Hầu bắt Minh Cửu Châu nhường đường hôm trước.

"Thần Vương ỷ mình được thánh thượng cưng chiều nên coi trời bằng vung..."

"Đừng nói nữa." Tề Vương ngắt lời người hầu, "Quay về thôi."

Chỉ cần hoàng thượng vẫn còn sủng ái hấn thì các hoàng tử, công chúa khác sẽ phải né tránh hấn.

"Điện hạ." Cửu Châu ló đầu ra khỏi xe ngựa, "Huynh và Tề Vương mới cãi nhau, có phải sẽ gặp phiền phức không?"

"Phiền phức cái gì." Thần Vương đẩy đầu nàng vào trong xe, "Xưa nay ta đều hành sự như thế, đâu cần quan tâm người khác nghĩ gì, cùng lắm là bị người ta mắng ngang ngược càn rỡ, bất kính với huynh trưởng."

Lão thái thái Trịnh gia cùng cả nhà họ ức hiếp cô gái là Vương phi tương lai của hắn, hắn không thể tính toán so đo với cụ già, đành đòi lại từ cháu ngoại của bà ta.

Cái đầu nhỏ vừa bị hắn ấn vào trong lại nhô ra ngoài, Thần Vương trừng mắt nhìn nàng.

"Đừng ấn, đừng ấn, ta nói hai câu thôi." Cửu Châu duỗi hai ngón tay ra, "Thứ nhất, điện hạ không ngang ngược chút nào."

Nàng gập một ngón tay lại, "Thứ hai, điện hạ không phải bất kính với huynh trưởng, là Bệ hạ đang xả giận giúp ta đúng không?"

"Đúng cái gì mà đúng?" Thần Vương chọc vào trán nàng, "Chuyện này không liên quan gì đến cô cả, ngồi xuống đi, sắp về đến phủ Thị lang rồi."

Cửu Châu cười tí mắt nhìn Thần Vương, điện hạ tốt bụng thật đó, dù giúp nàng cũng không muốn kể công.

Thẩm thị và Minh Kính Châu thấy con gái vui vẻ tung tăng bước vào cổng, hai người vờ như đi ngang qua, thuận miệng hỏi, "Tối nay con muốn ăn gì?"

Cửu Châu sờ bụng, "Con không đói lắm, ăn gì cũng được."

Thẩm thị phát hiện trên hông nàng có treo một cái túi nhỏ căng phồng, "Cái gì vậy?"

"Đây là thịt khô của phủ Thần Vương đó mẹ." Cửu Châu lấy ra một miếng đưa tới trước mặt Thẩm thị, "Ngon lắm đó, mẹ ăn"

thử đi."

Thẩm thị, "..."

Tự dưng bà thấy đau răng, ăn không nổi.

"Con gái à, đến phủ Thần Vương chơi vui lắm hả con?" Minh Kính Châu cầm miếng thị khô bỏ vào miệng, nhai vài cái, "Cũng ngon đấy."

"Ngon mà." Cửu Châu nhét miếng thịt khô cho Minh Kính Châu, cười tí mắt, "Người trong Vương phủ tốt lắm, điện hạ cũng tốt nữa."

Miếng thịt khô đang nhai ngon lành bỗng mất đi hương vị, Minh Kính Châu cắn thật mạnh.

Có nhạc phụ nào lại thích tên đàn ông xấu xa dám bắt cóc con gái mình chứ?

"Con trăm và lão Tứ xảy ra mâu thuẫn à?" Long Phong đế khép lại mật báo trong tay, hỏi Lưu Trung Bảo, "Mấy ngày trước, phủ Bình Viễn Hầu bắt cô nương Minh gia nương đường là như thế nào?"

Lưu Trung Bảo kể lại mọi chuyện từ đầu.

"Lão thái thái Trịnh gia đã già rồi." Long Phong đế đứng dậy, "Người già nên đăng trí, con cháu thì tầm thường, dưới tước vị cao sang chỉ còn lại một nắm đất bùn."

Thở dài một tiếng, Long Phong đế búi ngùi, "Năm xưa khi lão Bình Viễn Hầu vẫn tại thế, Trịnh gia rạng rỡ biết mấy.

Còn giờ văn bối thì vô năng, vấy bẩn uy danh của tổ tiên, thật đúng là đáng tiếc."

Lưu Trung Bảo xoay người đổi một tách trà mới cho Long Phong để.

"Trẫm còn nhớ mấy hôm trước Bình Viễn Hầu dâng tấu muốn xin một vị trí cho con trai mình đúng không?"

"Trí nhớ của Bệ hạ tốt thật, lão nô chỉ nhớ mang máng hình như là có chuyện này."

"Trả tấu chương lại đi.

Gia phong Trịnh gia như vậy thì con cháu làm sao có thể nhậm chức trong triều?" Long Phong để tìm trên danh sách thế hệ thanh niên, gạch một dấu chéo màu đỏ vào tên Trịnh Vọng Nam, "Trẫm vốn thông cảm cho Bình Viễn Hầu bệnh nặng, nhưng làm quan quan trọng nhất là đạo đức và phẩm chất, trẫm không thể xem giang sơn xã tắc như trò đùa vì sự thông cảm nhất thời được."

Lưu Trung Bảo nhìn dấu gạch chéo to tướng kia, cười đáp, "Thiên hạ nhận ân trạch của Bệ hạ, nhân tài xuất hiện lớp lớp.

Không có Trịnh gia thì vẫn còn Tôn gia, Lý gia, Minh gia, hàng ngàn, hàng vạn nhân tài trong thiên hạ đều sẽ để Bệ hạ trọng dụng."

Long Phong để cười khẽ, ông đưa mắt nhìn ra ngoài trời, đặt bút xuống, "Hôm nay tuyết lớn, đến Minh Nguyệt cung ăn lẩu thôi."

Về mặt báo chuyện mâu thuẫn giữa Tề Vương và Thần Vương ở trên đường đã bị Long Phong để ném vào lò lửa.

Độ Khanh trẻ tuổi nóng tính, trút giận cho nường tử tương lai của mình cũng là chuyện thường tình.

"Điện hạ, Thần Vương hung hăng như thế, chi bằng chúng ta để Ngự Sử vạch tội bất kính với huynh trưởng?"

"Không được." Tề Vương quả quyết cự tuyệt, "Phụ hoàng thiên vị Ngũ đệ, dù có bị Ngự Sử thượng tấu thì ông ấy cũng sẽ không trách phạt hần."

Trái lại ông ấy sẽ nghĩ ta là huynh trưởng nhưng hẹp hòi, không nhường nhịn đệ đệ."

"Dù Bệ hạ không trách phạt nhưng cũng có thể khiến bá quan văn võ biết Thần Vương vô lý..."

"Chẳng lẽ bá quan văn võ không biết tính nết của hần?" Tề Vương cười mỉa, "Có ai dám nói một câu không đúng trước mặt hần không?"

Mưu sĩ nín thinh, Vương gia nói không sai, chỉ cần Bệ hạ còn thiên vị Thần Vương thì bọn họ cũng hết cách.

Chương 28: Chương 28

"Vương gia, tuy thiên vị Thần Vương nhưng Bộ hạ vẫn là hoàng thượng." Mưu sĩ hạ giọng nhắc nhở Tề Vương, "Nếu hần cứ hành sự không nể nang ai thì sớm muộn gì cũng chạm đến ranh giới cuối cùng của Bộ hạ."

Đến lúc đó, chúng ta có thể châm dầu vào lửa..."

"Vương gia, hôn sự của ngài sắp đến, việc cấp bách chính là nhanh chóng lôi kéo thế lực Tôn gia, trù tính cho tương lai." Mưu sĩ nói, "Có được Tôn gia tương đương có được sự ủng hộ của vô số văn nhân trong thiên hạ."

Tề Vương nhớ đến Tôn cô nương, đó là một cô gái khá thông minh, biết tiến biết lùi.

Tuyết rơi hai ngày liên tục, đến sáng ngày thứ ba, Cửu Châu vừa rời giường liền nhìn thấy mặt trời đang lấp ló ở chân trời, thở dài một tiếng, "Tuyết sắp tan rồi."

"Tiểu thư đừng lo, có lẽ năm nay tuyết vẫn còn rơi nữa." Xuân Phân mỉm cười an ủi nàng, "Sau này, mùa đông hàng năm người vẫn có thể nhìn thấy cảnh tuyết đẹp mà."

Cửu Châu dựa vào bậu cửa sổ, nhìn tuyết đọng trên nhánh cây, "Tuyết cũng không thể rơi mãi được, sẽ đông người c.h.ết mất."

"Đúng vậy, tuyết rơi lâu thì người khổ chính là bá tánh." Xuân Phân cầm lược nhẹ nhàng chải mái tóc dài sau lưng Cửu Châu, "Nghe nói trước đây còn có người đang sống sờ sờ mà bị đóng băng đến chết."

Từ khi Bệ hạ đăng cơ rồi xây dựng cứu trợ khắp nơi, những chuyện như thế đã giảm đi rất nhiều."

"Thánh thượng quả thật là một vị hoàng đế phi thường." Cửu Châu quay đầu nhìn Xuân Phân, "Xuân Phân tử tử, xưa giờ tử luôn ở bên cạnh mẹ hả?"

"Đúng vậy, sáu tuổi nô tỳ đã vào phủ, ở trong phủ đã được mười hai năm rồi." Nàng ta ngắm dung nhan xinh đẹp của Cửu Châu, nói tiếp, "Khi đó lão gia vừa được minh oan, hạ nhân trong phủ rất ít."

Phu nhân thiện tâm đã thu nhận mấy những cô gái bị cha mẹ vứt bỏ, nô tỳ chính là một trong số đó."

Xuân Phân không nói cho Cửu Châu biết năm ấy phu nhân thu nhận bọn họ cũng là vì tiểu thư.

Có lẽ do thấy bọn họ đáng thương nên nhớ đến tiểu thư được gửi nuôi ở Lăng Châu.

Cái năm tiểu thư giả mạo vào phủ, dù nàng chỉ mới tám tuổi, nhưng vẫn nhớ rõ sau khi phu nhân tra ra chân tướng đã khóc đến đau lòng và tuyệt vọng thế nào.

May mắn được ông trời phù hộ, tiểu thư đã bình an quay về bên cạnh phu nhân.

"Tỷ tỷ tốt ơi, tỷ kể chuyện trước đây cho ta nghe đi." Cửu Châu rất tò mò với cách thành viên trong gia đình.

Xuân Phân cười kể cho Cửu Châu nghe những chuyện thú vị về lão gia, phu nhân và thiếu gia, thấy ánh sáng trong đôi mắt Cửu Châu, nàng ta lại thấy đau lòng.

Nếu năm đó những kẻ gọi là "người trong tộc" ở Lăng Châu không vứt bỏ tiểu thư thì tốt biết bao!

Ví mà như vậy, tiểu thư có thể lớn lên bên cạnh lão gia và phu nhân, có cha mẹ yêu thương, có huynh trưởng chiều chuộng.

"Hóa ra hồi bé ca ca cũng thích leo cây?" Nghe thấy giữa mình và ca ca có điểm giống nhau, Cửu Châu vui lắm, "Hồi bé ta cũng thích leo cây."

Hai sư phụ cứ nói lý ra ta không nên tuổi chó mà tuổi khỉ mới đúng, chỉ có khỉ con mới thích nhảy nhót lung tung mà thôi."

"Làm gì có khỉ con nào đáng yêu bằng tiểu thư." Xuân Phân giúp Cửu Châu chải tóc, "Trời đẹp thế này, chờ dùng bữa sáng xong, tiểu thư có thể ra ngoài đi dạo."

"Được đó." Cửu Châu muốn đi mua một bộ bút vẽ mới, vẽ một bức tranh cảnh tuyết tặng điện hạ.

Mặt trời sau ngày tuyết có vẻ rực rỡ hơn, Cửu Châu bước xuống xe, vừa mới ngẩng nhìn trời đã thấy đau mắt.

"Minh cô nương."

Nghe thấy có người gọi tên mình, Cửu Châu quay đầu lại, "Chu cô nương?"

Đó là con gái của Lễ bộ hữu Thị lang Chu Thụy, tên là Chu Tiêu, lần đầu tiên nàng ra ngoài cùng Minh Tôn Phủ từng gặp nàng ấy, về sau có gặp nhau vài lần nhưng không có cơ hội trò chuyện.

"Từ xa nhìn thấy cứ ngỡ ngợ là cô." Chu Tiêu xuống xe ngựa, "Cô đến trà lâu nghe kể chuyện hả?"

Lúc này Cửu Châu mới phát hiện bên cạnh là trà lâu.

"Nơi này có một nữ tiên sinh chuyên kể chuyện cho khách nữ, nếu cô nương không bận thì nể mặt ta cùng vào nghe kể chuyện nhé." Chu Tiêu có vẻ đẹp dịu dàng, giọng nói lại nhẹ nhàng dễ nghe, Cửu Châu bất giác gật đầu.

"Gia phụ và lệnh tôn vừa là đồng liêu vừa là bạn tốt, gia mẫu và lệnh từ cũng là bạn thân nhiều năm." Chu Tiêu dẫn Cửu Châu vào trà lâu, "Mấy lần trước có mặt người khác nên ta không có cơ hội trò chuyện với cô."

"Nào, đến đây ngồi đi." Chu Tiêu chọn một chỗ tốt rồi ngồi xuống, quen cửa quen nẻo cho tiền hầu bàn để hầu phục vụ chu đáo.

"Chu cô nương..."

"Ta lớn hơn cô vài tuổi, nếu cô không ngại thì cứ gọi ta là tỷ tỷ." Chu Tiêu nhỏ giọng thì thầm bên tai Cửu Châu, "Có lẽ cô không biết, Minh Lục công tử sợ cô một mình ra ngoài chán nên sáng nay đã nhờ tôi đi cùng cô."

Nhắc tới Minh Tôn Phủ, gương mặt Chu Tiêu đượm sắc đỏ, nàng ấy vội vàng cúi đầu hớp một nhấp trà.

Cửu Châu ôm mặt nhìn Chu cô nương, chớp chớp đôi mắt.

Lần trước khi nhìn thấy Chu cô nương và Chu công tử, nàng không hề phát hiện ra sự khác thường giữa Phủ Lục ca và Chu cô nương, không ngờ...

Nam nữ kinh thành đều giỏi che giấu thế sao?

"Chu tử tử và Phủ Lục ca..." Cửu Châu nở nụ cười "ta đã hiểu",
"Cám ơn Chu tử tử đã vì muội mà cố ý đến đây."

Hai gò má Chu Tiêu ửng đỏ, "Minh muội muội mau nghe kể chuyện đi, đừng suy nghĩ bậy bạ."

Cửu Châu chớp đôi mắt to tròn, nàng đâu có nghĩ gì đâu.

"Kính thưa các vị phu nhân và tiểu thư, lần trước chúng ta đã kể đến đoạn Vương gia tuần mỹ và tiểu thư khuê các hẹn thề." Nữ tiên sinh vừa gõ lên bàn, mọi người trên sảnh đều dồn chú ý lên nàng ta.

"Vương gia tuần mỹ dáng vẻ đường đường, phong độ nhẹ nhàng, không biết biết bao thiếu nữ trong kinh thành cảm mến." Nữ tiên sinh thở dài một hơi, "Nhưng lại có một người ghi thù với Vương gia, gây sự với hấn mọi mặt."

Cửu Châu cúi đầu lột đậu phộng, đậu phộng rang của quán trà này cũng khá ngon đấy chứ.

"Vương gia ác độc ỷ thế h.i.ếp người, làm khó làm dễ với Vương gia tuần mỹ bên vệ đường, đúng là vô lễ."

Cửu Châu càng nghe càng thấy câu chuyện có gì đó không đúng, nàng cau mày nhìn nữ tiên sinh, nàng ta vẫn còn đang thao

thao bất tuyệt.

"Vương gia tuần mỹ không đành lòng làm tổn thương tình cảm huynh đệ, không so đo với vương gia ác độc..."

"Chờ đã..." Cửu Châu xen ngang câu chuyện của nữ tiên sinh, "Ta không thích câu chuyện này, cô đổi sang câu chuyện khác đi."

"Cô nương à, tuy chỗ ta ít khách nhưng không thể tự tiện đổi sang chuyện khác được." Nữ tiên sinh quan sát Cửu Châu, "Có lẽ cô nương mới đến lần đầu, nên không biết có bao nhiêu vị khách nữ thích nghe chuyện vương gia tuần mỹ này."

"Ta không thích Vương gia tuần mỹ." Cửu Châu đổ bạc trong túi ra, "Cô hãy kể cho ta nghe một câu chuyện về vương gia độc ác thật hay, con cháu quây quần, được nhiều người yên mến."

"Cô nương à, chuyện này..."

"Kể đi." Cửu Châu đặt bạc trước mặt nữ tiên sinh, thấy nàng ta không nói gì, lại bỏ thêm mấy nén bạc.

"Đương nhiên là được rồi, thỏa mãn yêu cầu của khách hàng cũng là chuyện mà người kể chuyện nên làm." Nữ tiên sinh cất bạc vào ngực, câu chuyện bắt đầu đổi hướng, "Nói đến vương gia ác độc kia, thật ra tất cả chỉ là lớp nguy trang của hắn."

Hắn là người có kiến thức uyên thâm, có lòng nhân nghĩa..."

Trong cung, cung nữ thì thầm bên tai Ninh phi, "Bẩm nương nương, nô tỳ đã đưa thoại bản cho nữ tiên sinh kia, rất nhiều nữ quyến thích câu chuyện này."

Nô tỳ tin chắc không lâu sau, danh tiếng của Vương gia sẽ truyền cả vào tai vô số các nữ quyến."

"Làm tốt lắm." Ninh phi nở nụ cười hài lòng.

Người đời đâu hay miệng và tai phụ nữ lợi hại đến thế nào.

Bọn họ là thê tử của cánh đàn ông, cũng là mẹ của cánh đàn ông.

Chắc rằng không lâu sau, tin đồn Thần Vương hoang đường và ngông nghênh sẽ đi sâu vào lòng người..

Chương 29: Chương 29

Câu chuyện khép lại, thính giả bắt đầu tản đi.

Nữ tiên sinh cầm tách trà đã nguội lên nhấp vài ngụm thấm giọng, tới khi ngẩng đầu lại phát hiện vị khách nữ vừa nãy đưa bạc cho nàng ta kể chuyện vẫn chưa rời đi.

"Tiên sinh." Cửu Châu bưng ghế đặt xuống ngồi trước mặt nữ tiên sinh.

"Cô nương còn muốn nghe chuyện gì nữa?" Nữ tiên sinh tranh thủ nhấp thêm vài ngụm trà thảo mộc, nàng ta chỉ là tục nhân dốc sức làm việc ở cõi hồng trần, âu cũng chỉ để kiếm chút bạc vụn nuôi sống gia đình.

"Ta không nghe kể chuyện." Cửu Châu để ý ống tay áo của nữ tiên sinh tuy sạch sẽ nhưng được vá bằng miếng vải cùng màu, đường may khéo léo, có thể nhận ra sự cẩn thận tập trung trong lúc may vá.

Nàng dần lại cơn tiếc tiền, lấy thêm một nén bạc ra, "Ta muốn biết câu chuyện về Vương gia tuần mỹ mà tiên sinh vừa kể kia

từ đâu mà ra?"

"Hóa ra cô nương muốn biết chuyện này, chuyện nhỏ thôi." Miệng thì nói là chuyện nhỏ nhưng động tác thu bạc lại rất nhanh, nàng ta cất kỹ bạc rồi mới đáp, "Mấy hôm trước có một vị cô nương mang đến cho tôi một cuốn thoại bản, bảo là do nàng ta sáng tác trong lúc buồn chán, chỉ cần ta lấy ra kể thì sẽ cho ta hai mươi lượng bạc."

"Những hai mươi lượng?" Cửu Châu kinh ngạc, "Tốn nhiều tiền như vậy chỉ để cô kể chuyện thôi ư?"

"Cô nương à, đây là kinh thành, thiếu gì người kỳ quái đâu?" Nữ tiên sinh nhìn Cửu Châu, không phải chính cô cũng bỏ tiền để ta đổi sang câu chuyện khác ư?

"Bọn ta là người kể chuyện, quan trọng là để khách hàng vừa ý, như vậy mới được thưởng nhiều bạc."

Chu Tiêu đứng sau lưng Cửu Châu nhìn nữ tiên sinh kể chuyện bằng ánh mắt thương hại, không biết kẻ ác độc nào lại lôi một nữ tiên sinh vô tội vào.

Nếu câu chuyện này càng được lan truyền rộng rãi, đến khi trong cung phát hiện rồi điều tra ra thì người xui xẻo đầu tiên chính là nữ tiên sinh trước mặt này.

"Me." Một cô bé mặc áo vải hoa chạy từ cửa hông vào, cô nhóc ngẩng đầu lên, nhút nhát nhìn Cửu Châu và Chu Tiêu, sau đó trốn ra sau lưng nữ tiên sinh.

"Ái ngại quá, con bé còn nhỏ nên không hiểu lễ nghĩa, xin hai vị cô nương bỏ qua cho." Nữ tiên sinh lấy mấy đồng tiền ra nhét vào tay con gái, "Đến chỗ chưởng quỹ mua điểm tâm ăn đi, mẹ sẽ sang đó ngay."

Cô nhóc cầm mấy đồng tiền rồi chạy đi, Cửu Châu sờ túi tiền, móc ra một nén bạc cuối cùng, "Nếu tiên sinh tin ta, sau này đừng gộp Vương gia tuấn mỹ và Vương gia hung ác vào cùng một câu chuyện nữa."

Chuyện kể chỉ là chuyện kể, nhưng người đời đa nghi, rất dễ gán ghép miễn cưỡng rồi lại rước lấy phiền phức."

Nữ tiên sinh chợt biến sắc, nàng ta nhìn số bạc trên bàn, "Đa tạ cô nương đã nhắc nhở, số tiền này ta không thể nhận."

"Tiên sinh chớ hiểu lầm." Cửu Châu cười, "Tiên sinh kể chuyện rất hay, ta rất thích chuyện Vương gia hung ác, lần sau ta sẽ tới nghe tiếp."

"Xin cô nương cứ yên tâm, ngày mai ta sẽ tiếp tục kể chuyện về vị Vương gia hung ác kia, hoan nghênh cô nương đến nghe." Nữ tiên sinh sáng khoái nhận bạc.

"Đa tạ." Cửu Châu che túi tiền xep lép bước ra khỏi trà lâu, nàng khe khẽ thở dài.

Bảo sao mọi người đều nói ngàn vàng khó đổi tài hoa, cái giá để nữ tiên sinh kể chuyện đổi sang một câu chuyện khác cũng đắt ghê gớm.

Tiền nàng tiết kiệm cả tháng qua không nở tiêu, nhưng lại tiêu sạch sành sanh chỉ trong hôm nay.

"Minh muội muội." Sống ở kinh thành đã lâu, Chu Tiêu cũng được nghe về những âm mưu quỷ kế thế này, nàng ta nghiêm mặt, "Xem ra hôm nay không phải là ngày đẹp để nghe kể chuyện rồi, chi bằng chúng ta sang tiệm son phấn dạo một chút nhé."

Cửu Châu nhú chặt mày vuốt ve túi tiền, lắc đầu từ chối lời đề nghị đi dạo tiệm son phấn của Chu Tiêu, "Ta tiêu hết bạc rồi."

Chu Tiêu bật cười to, cứ tưởng Minh gia thương con gái nên nàng mới hào phóng chi bạc như thế, không ngờ nàng đã dốc hết vốn liếng của mình.

"Không sao, đi dạo cũng đâu có tốn tiền." Chu Tiêu chủ động kéo tay Cửu Châu, "Đi đi, xem như là đi cùng ta."

Trên người tiểu tử tử mềm mềm thơm thơm, Cửu Châu mơ màng gật đầu, rồi lại mơ màng được tiểu tử tử tặng một hộp son phấn.

Về đến nhà, nàng cầm hộp son phấn trên tay lẩm bẩm đảm chiêu, "Chẳng trách sư phụ luôn nói sắc đẹp mê người, hóa ra là thật."

Nhưng có ai có thể từ chối một vị tiểu tử tử vừa dịu dàng lại vừa quan tâm như thế?

Phủ Chu Thị lang, Chu Tiêu bước vào chính viện của cha mẹ.

"Phụ thân, mẫu thân." Chu Tiêu dâng trà cho hai người, "Hôm nay con và Minh muội muội đến trà lâu nghe kể chuyện, bất ngờ gặp chút chuyện."

"Chuyện gì thế con?" Chu Thụy và Chu phu nhân nở nụ cười, hôn sự giữa con gái và Lục lang Minh gia đã được trưởng bối hai nhà bàn xong từ sớm, chờ Minh Kính Hải về kinh thì sẽ cho người tới cửa hạ sính lễ.

Con gái và Minh cô nương có quan hệ tốt, mai sau được gả sang đó cũng sẽ dễ hòa thuận với nhà chồng hơn.

Chu Tiêu kể lại từ đầu đến cuối chuyện gặp phải ở trà lâu cho cha mẹ nghe.

Cớ gì một tiên sinh kể chuyện lại có thể biết chuyện giữa Tề Vương và Thần Vương? Nếu không nhờ Minh muội muội phát hiện có gì đó không đúng, có lẽ tiên sinh kể chuyện sẽ mất mạng vì câu chuyện này.

Nhớ đến cô nhóc rụt rè nép sau lưng nữ tiên sinh, Chu Tiêu lại mở miệng, "Có nhiều người nói Tề Vương tài đức vẹn toàn như

ngọc chưa mài.

Nhưng sau chuyện hôm nay con lại bắt đầu hoài nghi, thế gian này liệu có người hoàn mỹ thế ư?"

Chu Thụy im lặng không nói, Chu phu nhân ngồi ở bên cạnh lại cười: "Minh cô nương cũng thú vị đấy."

Tính cách ngây thơ, nhưng lại có phản ứng nhạy bén với những nguy cơ tiềm tàng.

"Ban đầu ngay cả con cũng chưa phát hiện ra câu chuyện đó có vấn đề gì.

Nhưng con bé chỉ nghe vài câu đã cắt ngang câu chuyện.

Không để lộ thân phận, cũng không cậy thế hách dịch, thay vào đó là dùng tiền khiến đối phương cam tâm tình nguyện đổi câu chuyện khác." Chu phu nhân cảm khái, "Không hổ là người của Minh gia, dù được gởi nuôi ở bên ngoài nhưng vẫn có sự quyết đoán dứt khoát của Minh gia."

Hèn gì đến Tô Quy phi luôn bất hòa với văn thân mà cũng thích cô con dâu tương lai này.

"Thật sao ạ?" Chu Tiêu nghi ngờ mẹ mình có lẽ có hiểu lầm gì đó với Minh Cửu Châu.

Minh muội muội quyết đoán ư?

Nhớ đến dáng vẻ tội nghiệp tiếc tiền của đối phương khi che túi tiền rỗng tuếch, Chu Tiêu im lặng.

Hiểu lắm thì cứ hiểu lắm đi, nếu giờ mà nói thẳng thì mẹ sẽ xấu hổ lắm.

Bà ấy vui vẻ là được rồi.

Trong Minh Nguyệt cung, Tô Quý Phi đang soi gương thì thấy Hương Quyên vội vàng bước tới cạnh bà, sắc mặt có hơi kỳ lạ, "Bẩm nương nương, ngoài cung có một vài tin đồn...!có liên quan đến điện hạ."

"Đồn con ta ngang ngược càn rỡ, hay đồn nó xa hoa lãng phí?" Tô Quý Phi bình tĩnh cầm bút tô lại phần lông mày.

"Đều không phải ạ."

"Hay là ức h.i.ếp dân nghèo, ỷ thế h.i.ếp người?"

"Cũng không phải luôn ạ." Hương Quyên khẽ ho một tiếng, "Bên ngoài đồn là, điện hạ chỉ hung dữ ngoài mặt chứ thực chất ngài ấy là người tốt, khi thấy thú nhỏ bị thương sẽ đau lòng, thấy người khác chịu khổ sẽ rơi lệ."

"Cái gì?!" Tay Tô Quý phi run lên, bút vẽ lông mày suýt nữa đ.â.m vào sống mũi của bà, "Người có chắc là đang nói đến con ta chứ không phải là Tể Vương không?"

"Đúng là nói đến điện hạ nhà ta đấy ạ." Hương Quyên nói, "Tin đồn còn nói, trong phủ Thần Vương nuôi rất nhiều đầu bếp, nhưng thật ra đó đều là binh sĩ bị trọng thương, vì điện hạ không nỡ lòng nhìn bọn họ sống lay lắt qua ngày nên mới để bọn họ làm việc trong phủ."

"Điện hạ hách dịch mua củ cải của một ông cụ, nhưng thật ra vì thấy gia đình ông ấy khó khăn nên tìm lý do cho ông ấy bạc."

Tuy nàng ta cũng khó hiểu vì sao Vương gia lại tự mình đi mua củ cải, nhưng lời đồn trong dân gian mà, có đôi khi cũng không thể tránh khỏi những hiểu lầm, ví như "Hoàng thượng dùng đòn gánh vàng", "Nương nương thích bỏ nhiều dầu khi làm bánh nướng".

Nghe Hương Quyên kể những câu chuyện ly kỳ như "Đưa người già về nhà", "Hung dữ đưa tiền cho ăn mày", "Mỹ nữ dụ dỗ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn", Tô Quý Phi im lặng hồi lâu, những chuyện này là đang nói con trai bà ư, rõ ràng là Bồ Tát mà.

Xoa lớp da gà trên cánh tay, Tô Quý Phi ngắt ngang câu chuyện đang kể của Hương Quyên, "Đừng kể, người đừng kể nữa, nghe ớn ớn quá."

Tô Quý Phi khó hiểu, "Rốt cuộc là những tin đồn bất bình thường từ đâu ra vậy?"

Hương Quyên đáp, "Nô tỳ cũng không biết, không hiểu sao mấy hôm nay lại được truyền đi."

"Lẽ nào...!bọn chúng lại có âm mưu nào đó với con ta?" Tô Quý Phi suy nghĩ, song nghĩ thế nào cũng nghĩ không thông, "Nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy những lời đồn này có lợi cho con ta, ý đồ của kẻ đứng sau chuyện này là gì?"

Từ xưa đến nay, mẹ con bọn họ luôn bị người ta sấm soi, bị người ta ghen ghét đến nghiến răng nghiến lợi ở sau lưng, ngày ngày đốt hương cầu nguyện cho con trai bà gặp chuyện không may, không thể nào có chuyện tổn sức đánh bóng tên tuổi cho con trai bà được.

Đây là lấy ơn báo oán, hay là lấy tiền làm từ thiện đây?

Có tiếng thơm đúng là rất tốt, nhưng chuyện thù dật đi xa quá, bà là mẹ ruột mà còn thấy ngại ấy chứ.

...!

"Đây là chuyện thỏa đáng mà người đã nói với ta đấy hả?!" Ninh phi nghe hạ nhân báo cáo xong liền gọi một cung nữ đến, "Rốt cuộc là người lấy bạc của bốn cung làm việc cho bốn cung hay làm việc cho Thần Vương?!"

Chương 30: Chương 30

Năm trăm lượng, tiêu hết năm trăm lượng bạc chỉ đổi được kết quả này ư?!

"Nô tỳ cũng không biết chuyện gì đã xảy ra."

Mấy ngày trước vốn còn rất tốt, ai ngờ khách nữ trong trà lâu lại thích Vương gia ngoài mặt bá đạo bên trong dịu dàng..." Giọng cung nữ càng lúc càng nhỏ đi, "Nữ tiên sinh kia nói, người kể chuyện chỉ kể những câu chuyện mà thánh giả thích, không muốn kể theo thoại bản chúng ta đã đưa."

"Nếu nàng ta không muốn kể, vậy thì cứ tiếp tục đưa tiền." Ninh phi nén giận, "Nếu đưa tiền rồi mà nàng ta còn không chịu kể, chúng ta có thể tìm người khác, ngay cả chuyện này mà cũng cần bốn cung dạy người?"

"Bẩm nương nương..." Cung nữ khó xử, "Khách nữ trong kinh thành bây giờ đã không còn thích nghe chuyện quân tử khiêm tốn nữa, họ đều thích nghe chuyện Vương gia bá đạo hoặc là Hầu gia cao ngạo thôi."

Kể từ khi chuyện Vương gia bá đạo lại dịu dàng nổi lên, bắt đầu có vô số tiên sinh kể chuyện nắm bắt trào lưu thêm thắt cho câu chuyện này.

Không còn ai thích nghe những câu chuyện cũ như tiên sinh tiểu thư, hồ tiên tướng quân nữa.

"Đầu óc của đám người này bị bệnh à?" Ninh phi không nhịn được hỏi lại, "Một tên Vương gia như Vân Độ Khanh thì có chỗ nào đáng để yêu thích?"

Cung nữ thấy Ninh phi nổi giận ùng ùng bèn vội vàng lên tiếng an ủi, "Bẩm nương nương, bọn họ không thích Thần Vương mà là thích nhân vật được vẽ ra kia."

Nhưng không biết vì sao lại có rất nhiều cô gái liên tưởng Vương gia bá đạo với Thần Vương.

Nàng ta không dám nói việc này với Ninh phi, vì sợ sẽ bị Ninh phi đang nổi trận lôi đình trách phạt.

"Cút đi!" Ninh phi đá một cái vào bụng nàng ta, "Đồ vô dụng!"

Cung nữ ôm bụng, "Xin nương nương bớt giận, nô tỳ cáo lui."

Nàng ta lảo đảo bước ra khỏi nội thất, một cung nữ vội đưa tay đỡ nàng ta, "Bạch Thước cô cô, người không sao chứ?"

"Ta không sao." Cung nữ cố nén cơn đau âm ỉ ở dưới bụng, đẩy tay cung nữ kia ra, mồ hôi lạnh chảy dọc theo vầng trán, "Hôm nay tâm trạng nương nương không được vui, các người hãy hầu hạ cẩn thận."

Tiểu cung nữ biến sắc, nàng ta lo lắng nhìn Bạch Thước.

Bạch Thuộc chỉ đưa tay che bụng, lê từng bước đi tới cửa, lúc bước qua thềm cửa, nàng ta ngã nhào ra đất.

.

Ngôn Tình Tổng Tài

"Cô cô." Tiểu cô nương không dám kêu lớn tiếng, nàng ta chạy đến cạnh Bạch Thuộc, "Ta dìu người trở về."

"Đừng âm ỉ." Bạch Thuộc vô lực đáp, "Người không muốn sống nữa hả?"

"Nương nương không vui, sao có thể cho phép người tự tiện rời khỏi đây." Bạch Thuộc vịn khung cửa đứng dậy, "Ta không sao, người mau quay lại vị trí đi."

Toàn bộ người trong Lan Nhữ cung đều biết Ninh phi nương nương ghét nhất là hạ nhân bất kính với mình.

Nghe đồn trước khi bà ta tiến vào tiềm đế của bệ hạ, vì mẹ đẻ có thân phận thấp kém, nàng ta là thứ nữ nên thường xuyên bị hạ nhân lạnh nhạt bắt nạt.

Thế nên sau khi bệ hạ đăng cơ, bà ta bắt đầu không thích hạ nhân không nghe lời.

Nhưng đây chỉ là lời đồn nội bộ trong Lan Nhứ cung mà hạ nhân truyền tai nhau, không ai dám kiểm chứng thật giả.

Hơn nữa mấy năm gần đây, quan hệ giữa nương nương và phủ Bình Viễn Hầu vô cùng thân thiết, không giống như từng bị lạnh nhạt.

"Bạch Thuộc cô cô." Một tiểu thái giám chạy đuổi theo sau, "Nương nương bảo người đến Điện trung tỉnh hỏi xem bao giờ thì trà mới được đưa đến."

Đại hôn của điện hạ cũng gần kề, nương nương bảo đồ trong cung cần phải thay đổi."

"Ta biết rồi." Bạch Thuộc buông tay ôm bụng ra, "Để ta đến Điện trung tỉnh một chuyến."

Tiểu thái giám nhìn sắc mặt Bạch Thuộc trắng bệch, muốn nói nhưng lại không dám mở miệng, cuối cùng nhỏ giọng thì thầm một câu, "Cô cô, xin người giữ gìn sức khỏe."

...!

"Minh cô nương, bên kia là nội phủ Điện trung tỉnh, bình thường phụ trách chi phí tiêu xài cho phi tần trong hậu cung." Hương Quyên chỉ về một căn phòng cách đó không xa, "Sau khi đăng cơ hạ hạ sợ nội thị cắt xén chi phí của phi tần, nên đã cố ý xây dựng nội phủ."

Lúc tiên đế còn tại vị, những phi tần không được sủng ái thường xuyên phải ăn cơm thừa canh cặn, uống trà vụn pha nước lạnh, cuộc sống còn không bằng hạ nhân.

Hương Quyên đưa mắt nhìn Cửu Châu, phát hiện ra Minh cô nương tò mò với mọi thứ, tựa như nàng có thể tìm thấy thú vui từ bất cứ điều gì trên thế gian này.

Mấy ngày nay, cứ dăm ba bữa nương nương lại triệu Minh cô nương vào cung, hai người cùng nhau thưởng họa chuyện trò, thảnh thơi lại đề nghị về chuyện chép kinh thư của nhóm phi tần, ở cùng nhau vô cùng vui vẻ.

Còn những người không quá vui vẻ chính là các phi tần có tấm lòng thành "kiên trì" sao chép kinh văn.

Nương nương gọi cô nhóc tiến cung, lại lo lắng nàng buồn chán nên để nàng ta dẫn Minh cô nương tham quan xung quanh.

Hiện giờ, ngoại trừ tấm cung của bộ hạ và các vị nương nương ra, hai người bọn họ đã tham quan nát hoàng cung này rồi.

Lần sau nếu Minh cô nương mà tiến cung, Hương Quyên không biết phải dẫn nàng đi đâu nữa.

"Hương Quyên cô cô." Cửu Châu kéo tay áo Hương Quyên, "Ta đến đằng trước xem thử đi."

"Sao cơ?" Hương Quyên khó hiểu nhìn Cửu Châu, thấy nàng đi đến dưới một gốc mai.

Bạch Thuộc co ro dựa vào thân cây, mồ hôi lạnh thấm ướt phần lưng.

Nàng ta vô lực gắng mở to đôi mắt, ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt.

Cơn đau như cắt ở phần bụng như nhắc nhở nàng ta vẫn còn sống.

Cảm giác đau đớn truyền đi toàn thân, ngay cả đại não cũng muốn nổ tung.

"Người vẫn khỏe chứ?"

Nàng ta cố mở to đôi mắt nhìn thiếu nữ xuất hiện trước mặt mình.

Thiếu nữ khoác áo choàng màu đỏ, trâm cài tóc bên tóc mai lấp la lấp lánh chiếu sáng cả vòm trời xám xịt ấy.

"Hương Quyên cô cô, hình như nàng ta sắp xỉu rồi."

Trước khi Bạch Thuộc ngất đi, nàng ta nhìn thấy thiếu nữ cởi áo choàng trên người ra rồi khoác lên người mình.

...!

"Bệ hạ." Lưu Trung Bảo giao một phong thư mật lên cho Long Phong đế, "Đã tra ra kẻ đứng sau chủ mưu tặng tranh thêu cho nương nương trong tiệc sinh thần rồi ạ."

Long Phong đế mở mật hàm ra, nhìn rõ cái tên trên đó, nhẹ nhàng đặt phong thư mật lên bàn, "Lưu Trung Bảo, trăm đẳng cơ đã bao nhiêu năm rồi?"

"Bẩm bệ hạ, năm nay đã là năm Long Phong thứ mười ba rồi ạ."

"Trăm nhớ mãi năm đó Độ Khanh bị nhốt trong mật thất cùng trăm, lúc ấy nó vẫn chưa tới tám tuổi." Ông thở dài một tiếng, "Chớp mắt đã qua nhiều năm thế rồi."

"Bãi giá đến Thanh Phong các."

Trong Thanh Phong các ngập tràn mùi thuốc khó ngửi, người phụ nữ nằm trên giường quấn chặt cơ thể trong chiếc chăn gấm, ho đến tê tâm liệt phế.

Bên ngoài màn lụa truyền đến tiếng bước chân, bà ta gắng sức kéo màn lên, đầu tiên là vui mừng, nhưng ngay lập tức lại thấy bối rối.

Bà ta muốn ngồi dậy, nhưng lại không có sức chỉ đành nằm yên trên giường.

"Cứ nằm yên đó đi." Long Phong để không bước đến gần giường, ông nhìn người phụ nữ tiều tụy trước mặt, ánh mắt không lộ rõ buồn vui.

"Hôm nay bệ hạ đến đây là muốn thăm thiếp hay muốn đòi công bằng cho ả Tô Mi Đại?" Bà ta ho vài tiếng, "Thiếp và bệ hạ hiểu nhau từ nhỏ, nhưng cuối cùng lại không bằng một đứa con gái xuất thân thương hộ, đúng là nực cười."

"Bệ hạ!" Bà ta không cam lòng nhìn Long Phong để, "Lẽ nào ngoại trừ Tô Mi Đại và Vân Độ Khanh ra, những người phụ nữ và hài tử khác trong hậu cung này không phải là người ư?"

"Từ khi khai quốc đến nay, chưa có đế vương nào khoan dung với phi tần như trẫm." Long Phong để thở dài một hơi, "Dương thị à, lẽ ra người không nên ra tay với ái phi của trẫm."

"Ái phi? Ha ha ha ha ha ha, ái phi ư?" Dương thị thê lương hỏi lại, "Chỉ có Tô Mi Đại mới được tính là thê tử của ngài đúng không?"

Nhìn ánh mắt tràn ngập hận ý của Dương thị đối với Tô Quý Phi, Long Phong để lên tiếng, "Trẫm đã sớm biết chuyện năm Hiên Đức thứ ba mươi rồi."

Dương thị ngơ ngẩn, một lúc lâu sau, bà ta như khóc mà cũng giống như cười, "Hóa ra là vậy, hóa ra là vậy..."

Trong phòng lặng thinh, một lát sau, bà ta gắng gượng ngồi dậy, nhìn căn phòng trống rỗng mà cười đến chảy cả nước mắt, tự mình lẩm bẩm, "Bệ hạ nói không sai, người đúng là một đế vương khoan dung."

Năm ấy bệ hạ bị nhốt trong Vương phủ, vì tương lai và vinh quang của gia tộc, nữ nhân trong hậu trạch đã lựa chọn phản bội phu quân của mình.

Về sau kế hoạch thất bại, Vương gia đăng cơ, bà ta xem chuyện này trở thành bí mật điện hạ vĩnh viễn không thể biết.

Là bà ta sai rồi, trong Hoàng thành nào có bí mật không bao giờ bật mí với ai.

"Ha ha ha ha..."

Dương thị cười ra nước mắt, những nữ nhân khác trong hậu cung luôn ra vẻ cao ngạo chế giễu bà ta, nhưng lại không biết từng hành động của họ đã sớm rơi vào tầm mắt của bệ hạ.

Buồn cười thật, bọn họ buồn cười biết bao nhiêu.

Sáng hôm sau, Cửu Châu vừa thức dậy liền phát hiện lồng đèn đỏ treo trên hành lang nhà đã bị gỡ xuống.

"Xuân Phân tử tử, sao lại thay hết lồng đèn rồi?" Cửu Châu ngẩng đầu nhìn lồng đèn màu xanh, cảm thấy có phần không quen.

"Dương tần nương nương trong cung đã qua đời vì bệnh nặng, lão gia là quan tam phẩm của Lễ bộ, trong vòng chín ngày nhà ta không được treo đèn lồng đỏ." Xuân Phân khoác cho Cửu Châu một áo choàng màu trắng, "Lát nữa có lẽ phu nhân sẽ dẫn người vào cung phụng viếng, người đi theo phu nhân là được."

Cửu Châu giật mình, hèn chi hôm nay Xuân Phân tử tử cố ý chọn quần áo màu trắng cho mình, ngay cả trâm cài tóc cũng làm bằng bạc.

"Dương tần là vị nương nương nào thế?"

Xuân Phân hạ giọng, "Bà ấy là con gái của tội thần, mười mấy năm trước cha anh có ý đồ bắt tay với phản vương bí mật bức vua thoái vị.

Sau khi bị hạ đẳng cơ, vì thương bà ấy không biết rõ tình hình nên không trút giận sang bà ấy..."

"Cửu Châu à." Thẩm thị vào viện của con gái, vẫy tay với Cửu Châu.

Cửu Châu chạy chậm tới trước mặt Thẩm thị, "Mẹ, bây giờ chúng ta vào cung ạ?"

"Xuân Phân nói cho con biết rồi à?"

Cửu Châu gật đầu.

Thẩm thị quan sát con gái từ trên xuống dưới, xác nhận nàng không có vấn đề gì mới dẫn nàng ra cửa.

Thần Vương mặc đồ trắng, đang đi trên đường thì chợt phát hiện có vài cung nữ nhìn hắn với ánh mắt kỳ lạ.

Thấy có cung nữ suýt nữa ngã vào lòng mình, hắn vội lách mình né đi, nghi ngờ hỏi Phúc Quý, "Cung nữ này bị sao thế, đi đứng không cẩn thận sao có thể vào cung hầu hạ?"

Phúc Quý nhìn cung nữ té sấp mặt nọ, trong lòng lại nghĩ, có lẽ cung nữ này đã nghe câu chuyện "Vương gia bá đạo và cung nữ xinh đẹp" rồi chăng?

Thần Vương chẳng thèm nhìn cung nữ trẻ tuổi đang nằm rạp trên mặt đất nước mắt chực chờ kia, mắt kiên nhẫn phân phó hai tên thái giám, "Mau đỡ người ta dậy, người không biết còn tưởng bốn vương đầy nàng ta ngã."

Vừa dứt lời, phía sau lại truyền đến tiếng Cửu Châu gọi hắn.

"Điện hạ!"

Cửu Châu lon ton chạy tới trước mặt Thần Vương, nàng nhìn cung nữ đang quỳ trên mặt đất rồi nhìn sang Thần Vương, gương mặt đầy vẻ tò mò, "Điện hạ?"

Tác giả:

Nữ tiên sinh: Ta chỉ lấy hai mươi lượng cho giá kể chuyện, còn bốn trăm tám mươi lượng kia coi như là phí tổn thất vì lòng dạ hiểm độc.

Những người kể chuyện khác: Người kể chuyện có ý gì, không phải thánh giả thích nghe kể về Vương gia bá đạo sao? Chúng ta có thể bịa ra một trăm phiên bản Vương gia bá đạo khác nhau, có thể xem là ké fame ư?.

Chương 31: Chương 31

Thấy Cửu Châu xuất hiện, Thần Vương quay đầu trùng tên thái giám theo sau mình, ta đã kêu các người đỡ người lên từ sớm rồi mà, lần này phải giải thích với Minh Tiểu Trư thế nào đây?

"Cung nữ tử tử bị ngã hả?" Cửu Châu để ý có hai thái giám đang đứng cạnh cung nữ kia, nàng khẽ cười, nhỏ giọng khen Thần Vương, "Điện hạ tốt bụng quá, thấy cung nữ vấp ngã liền cho người đến đỡ nàng ấy."

"Dĩ nhiên bốn vương không phải là hạng người thấy c.h.ết không cứu rồi." Thần Vương ưỡn n.g.ự.c khẽ hất cằm, hiện rõ tác phong quân tử, thấy Cửu Châu ăn bận đơn giản bèn hỏi, "Sao cô cũng đến đây phúng viếng thế?"

"Mẹ nói, nhà chúng ta có thể không đến, nhưng ta đã đính hôn với điện hạ nên không giống với những nhà khác." Cửu Châu nhìn cung nữ vẫn còn nằm rạp trên mặt đất, "Mẹ ta rất có học, ta nghe lời bà hẳn không sai."

Nghe thấy hai chữ "đính hôn", Thần Vương ngượng ngáp quay đầu sang chỗ khác, "Vậ...!vậy ta đưa cô sang đó, tang lễ của Dương tần được giản lược, cô đi với ta sang đó thắp nén hương là được."

"Gượng đã." Cửu Châu níu tay áo Thần Vương lại.

Thần Vương ngoái đầu nhìn nàng, nghĩ rằng nàng không muốn đi với mình, "Cô muốn đi cùng lệnh từ?"

"Không phải." Cửu Châu chỉ vào eo hần, "Điện hạ tháo ngọc bội này xuống trước đi."

Ngọc bội vốn không có gì đặc biệt, chỉ có nút thắt và dây tua rua mang màu đỏ rực.

Thần Vương định nói rằng chỉ là một phi tần chưa thấy mặt, hần thay đồ trắng sang dăng hương là nể mặt người đã khuất lắm rồi, không cần thiết phải để ý đến chút sắc đỏ của ngọc bội đâu.

Nhưng khi vừa nhìn vào đôi mắt đen lúng liếng của Cửu Châu, hần lại thở dài, nhanh tay tháo ngọc bội ra đặt vào tay Cửu Châu, "Cô cầm giúp ta đi."

"Được." Cửu Châu gật đầu cười tủm tỉm, cất ngọc bội vào túi nhỏ màu trắng của mình.

Thần Vương vừa cất bước đi về phía trước thì suýt nữa trật chân té ngã, hần cúi đầu nhìn xuống, cung nữ kia vẫn còn nằm rạp trên mặt đất.

Chuyện gì thế này, muốn đổ tội cho hần xô đẩy phụ nữ cũng đâu cần phải lộ liễu như thế chứ?

"Cô nương không sao chứ?" Cửu Châu khom người, đưa tay kéo cung nữ từ dưới đất đứng dậy.

Cung nữ, "..."

Sao nàng ta lại cứ thế mà đứng dậy theo vậy?

"Có bị thương ở đâu không?" Cửu Châu xoay người giúp nàng ta phủ bụi trên váy.

Cung nữ ngơ ngác lắc đầu.

"Minh Tiểu Trư, đi thôi." Thần Vương đứng cách đó vài bước, bàn tay chấp phía sau lưng ngoắc ngoắc với Cửu Châu.

"Đến đây." Cửu Châu đáp lại Thần Vương, cúi đầu nói với cung nữ, "Đi đường phải cẩn thận dưới chân đấy."

Dứt lời, nàng chạy lóc cóc đến bên cạnh Thần Vương, cùng hân sóng vai cất bước.

Cung nữ kinh ngạc nhìn bóng lưng hai người, hóa ra không phải là Vương gia bá đạo và cung nữ xinh đẹp mà là Vương gia bá đạo và tiểu thư xinh xắn.

Nàng ta cúi đầu nhìn làn váy đã được Cửu Châu phủ bụi, gương mặt ửng đỏ, không cần thái giám đỡ mà đưa tay che mặt chạy đi.

Linh đường của Dương tần được đặt trong điện phía tây của hoàng cung, các mệnh phụ đến bái tế đã rời đi, chỉ còn lại một vài hoàng thân quốc thích hồ hững đứng ngoài điện, hiển nhiên chỉ đến cho có mặt.

Cửu Châu không hiểu lễ nghi mai táng ở trong cung, vì thế nàng cũng không biết rằng theo thường lệ, sau khi phi tần qua đời, quy cách tang lễ sẽ được tổ chức cao hơn một bậc so với phẩm cấp của bọn họ, hoặc là trực tiếp được nâng lên một bậc.

Nhưng tang lễ của Dương tần lại không có bất kỳ ân huệ nào, thậm chí cũng chẳng có lấy thụy hào.

Lễ bộ đã chọn xong thụy hiệu nhưng lại bị hoàng thượng gạt về, lấy lý do là Dương tần thích yên tĩnh, lễ mai táng đều được giản lược.

Đến nước này còn ai không biết bệ hạ không hề coi trọng Dương tần.

Trước linh đường lạnh lẽo, Thần Vương cúi đầu hỏi Cửu Châu,
"Cô có lạnh không?"

Cửu Châu lắc đầu, nàng lấy hương, cung kính cúi đầu trước linh
đường, sau đó cắm hương vào lư.

Cung nữ quỳ trên mặt đất khóc thút thít dập đầu trả lễ cho nàng
và Thần Vương.

Nhìn linh vị đặt phía trên, Thần Vương cắm hương vào.

Trong ấn tượng của hắn, Dương tần không thích nói chuyện,
sức khỏe yếu ớt, cũng không thấy bà ta đến các bữa tiệc trong
cung.

Làn gió nhẹ thổi lay cờ tang, hắn xoay người, túm một góc áo
trên tay áo Cửu Châu rồi dẫn nàng rời khỏi linh đường.

"Đi thôi, ta đưa cô đến Minh Nguyệt cung thay quần áo khác."
Con gái cũng không thể mặc đồ trắng toát thế này mãi, trông
khó coi chết.

"Điện hạ." Cửu Châu do dự, "Mẫu thân còn đang chờ ta ở bên
ngoài..."

"Cô yên tâm đi, Phúc Quý đã truyền lời cho Minh phu nhân rồi."
Thần Vương tiếp tục kéo Cửu Châu đi về phía trước, "Dùng bữa
trưa ở Minh nguyệt cung rồi ta đưa cô về nhà."

"Điện hạ không cần đến Lễ bộ ư?" Cửu Châu lại do dự, "Có làm
chậm trễ công việc của huynh không?"

"Hôm nay là lễ tang của Dương tần, các hoàng tử và công chúa ở
kinh thành đều sẽ vào cung phụng viếng."

Ta đã xin Lễ bộ Thượng thư nghỉ một ngày nên hôm nay không cần đến Lễ bộ." Thần Vương ngẩng đầu nhìn trời, "Minh Tiểu Trư à, hôm nay đừng bàn công việc."

"Ngũ đệ."

"Bái kiến Thần Vương điện hạ, chào Minh cô nương."

Thần Vương buông tay đang giữ tay áo của Cửu Châu, nhú mày nhìn Tề Vương và Tôn Thái Dao, "Là Tứ ca à."

Sau cái lần hấn ép Tề Vương nhường đường bữa trước, ngoại trừ gặp nhau ở trên triều ra thì cả hai chưa từng nói chuyện riêng với nhau.

Cửu Châu nhún gối hành lễ với Tề Vương, hấn khẽ gật đầu với nàng.

Tề Vương nhìn trang phục trên người của hai người, "Ngũ đệ đã thấp hương cho Dương tần rồi à?"

Hấn không nhìn thấy bất kỳ màu sắc rực rỡ nào trên người Vân Độ Khanh, hoàn toàn khác hẳn với phong cách ăn mặc lòe loẹt ngày thường.

"Hôm nay Tứ ca đến hơi trễ đấy." Thấy Vân Diên Trạch đang nhìn Cửu Châu, Thần Vương nghênh ngang kéo Cửu Châu ra sau lưng mình, "Hai người tự vào đi, ta đưa Minh cô nương về Minh Nguyệt cung đây."

Về?

Tôn Thái Dao nghe thấy chữ này chợt ngẩng đầu nhìn Thần Vương, dẫn Minh Cửu Châu đến gặp Tô Quý phi mà lại dùng từ

"về" ư?

Mấy ngày gần đây trong kinh thành đang lưu truyền câu chuyện về Vương gia bá đạo, nàng ta cũng có nghe.

Có lẽ là do bình thường Thần Vương quá mức ngang ngược càn rỡ, nên mọi người nhìn thấy hắn đều chỉ thấy rụt rè e sợ, vốn không để ý đến dung mạo của hắn.

Cho đến hôm nay, Tôn Thái Dao mới phát hiện Thần Vương có gương mặt vô cùng đẹp trai, hắn như kế thừa tất cả những ưu điểm của hoàng thượng và Tô Quý phi, dù mặc đồ trắng vẫn rực rỡ chói mắt như thường.

"Ngũ đệ cứ tự nhiên." Tề Vương thôi nhìn theo, nghiêng đầu nở nụ cười dịu dàng với Tôn Thái Dao, "Tôn cô nương, chúng ta vào thôi."

Vừa dứt lời, cách đó không xa truyền đến tiếng vỗ tay.

Sắc mặt Tề Vương đành lại, cúi đầu lui sang một bên.

Cửu Châu lén nhìn về phía vang lên tiếng vỗ tay, sau đó nàng vội vàng cúi thấp đầu.

Là hoàng thượng đến.

Chương 32: Chương 32

Long Phong đế nhìn hai đứa con trai, bước xuống long liễn.

Không đợi hai người hành lễ, Long Phong đế đã phát tay miễn lễ cho bọn họ, "Sao lại đứng ngay đầu gió thế, hai đứa không lạnh à?"

Thái giám sau lưng hiểu ý dâng lên hai áo choàng, chuẩn bị khoác lên người giúp hai vị hoàng tử.

Thần Vương cầm lấy áo choàng khoác lên người Cửu Châu, đoạn quay đầu nói với Long Phong đế, "Phụ hoàng, người ra ngoài sao không đem theo vài áo choàng cho nữ, người nhìn đi, tà áo lê trên đất luôn rồi."

Tề Vương cúi đầu nhìn áo choàng khoác trên người mình, rồi lại đưa mắt nhìn sang Tôn Thái Dao, bàn tay đang chỉnh áo choàng chợt khựng lại.

Long Phong đế bật cười, "Đây là áo choàng bên điện Trung Tĩnh vừa mới dâng lên, trăm còn chưa mặc mà con dám chê."

Cả cơ thể Cửu Châu được áo choàng lông xù bao trùm lấy chỉ lộ ra gương mặt nhỏ nhắn, nàng dùng hai tay lay lay áo choàng mấy cái, giống hệt chú rùa nhỏ bị cái mai to ụp lên.

Thần Vương nhìn dáng vẻ lúc này của nàng, không kìm được bật cười thành tiếng.

"Điện hạ." Cửu Châu thấy Thần Vương cười mình thì trợn to đôi mắt, đáng thương nhìn hấn.

"Ta không cười cô, ta cười người khác mà." Thần Vương khẽ ho một tiếng, giúp Cửu Châu chỉnh lại áo choàng, cuối cùng gương mặt của nàng cũng lộ ra.

Cửu Châu nhỏ giọng thăm thì, "Lời nói dóc này của điện hạ quả thật chẳng sáng suốt tẹo nào."

Dù là đồ đàn cũng có thể nhận ra hấn đang cười nàng.

Long Phong đế vờ như không nhìn thấy hai đứa nhỏ đang thấp giọng thì thầm với nhau, ông quay sang nhìn Tề Vương, "Diên Trạch, hôn sự của người sắp đến rồi, cũng không tiện để tang, lạy ở ngoài điện rồi về thôi."

"Vâng, thưa phụ hoàng." Tề Vương chấp tay hành lễ.

Bảy ngày nữa là đến hôn lễ của hấn và Tôn Thái Dao, Dương tần lại qua đời vào thời điểm quan trọng này, tựa như tăng thêm một điềm xấu cho hôn lễ của hấn ta.

Nhưng hôn kỳ đã được Khâm Thiên Giám quyết định từ sớm, đổi nữa cũng sẽ không may, dù là hấn hay là Tôn gia cũng đành phải giả vờ không quan tâm đến chuyện của Dương tần.

May mà phẩm vị Dương tần không cao, lễ tang cũng không được làm lớn.

Mẫu phi nói, phụ hoàng không muốn làm tang lễ cho Dương tần long trọng cũng là vì quan tâm đến hôn sự của hấn và Tôn Thái Dao.

Hắn không biết lời nói của mẫu phi là thật hay giả, nhưng hiện giờ phụ hoàng đã nhắc đến chuyện hôn lễ, ít nhất đã nói lên ông ấy cũng quan tâm đến hôn sự này.

"Độ Khanh, con dẫn Minh cô nương đi đâu đấy?" Long Phong để thấy hai đứa nhỏ còn đang thì thầm nói chuyện, dứt khoát lên tiếng xen vào.

"Bẩm phụ hoàng, nhi thần đang định đưa Minh Tiểu...!thư đến Minh Nguyệt cung thay quần áo." Thần Vương bắt tay sau lưng, bày ra vẻ mặt, "Con chỉ tiện tay chăm sóc cô nhóc này mà thôi."

"Đúng lúc trẫm cũng muốn đến chỗ của mẫu phi con, hai đứa đi cùng trẫm nào." Long Phong để nhìn cờ tang treo bên ngoài linh đường, sau đó nhanh chóng thu hồi tầm mắt, cũng không thèm nhìn vào linh đường.

"Phụ hoàng ngồi kiệu, còn nhi thần và Minh tiểu thư lại đi bộ, làm sao đuổi kịp phụ hoàng chứ." Thần Vương cúi đầu nhìn áo choàng to sụ trên người Cửu Châu, mặt dày nói, "Hay là phụ hoàng ban thưởng để nhi thần và Minh tiểu thư cùng ngồi kiệu sang đấy đi."

"Con đúng là đồ lười từ nhỏ." Long Phong để nở nụ cười bất đắc dĩ, "Đi nào, ta sẽ ban kiệu ngồi cho hai đứa."

"Tạ ơn phụ hoàng."

Cửu Châu thấy Thần Vương tạ ơn, nàng cũng vội vàng nhún gối hành lễ tạ ơn, "Thần nữ tạ ơn Bệ hạ."

Thần Vương duỗi tay nắm lấy cánh tay của nàng, sợ nàng té nhào xuống đất.

Chẳng mấy chốc có một nhóm thái giám lực lưỡng mang kiệu đến, Thần Vương đỡ Cửu Châu ngồi vào kiệu rồi xoay người bước tới một cái kiệu khác.

Long Phong để mỉm cười quan sát cảnh trước mặt, thẳng nhóc kiêu ngạo này cũng biết quan tâm con gái người ta rồi.

"Cung tiễn phụ hoàng." Tề Vương chấp tay, đưa mắt nhìn nghi trượng của hoàng thượng rời đi, hần cởi áo choàng từ trên người xuống, giao lại cho thái giám theo hầu.

"Điện hạ..."

"Bốn vương không lạnh." Hần quay đầu, dịu dàng nhìn về phía Tôn Thái Dao, "Tôn tiểu thư, dâng hương xong bốn vương sẽ đưa cô hồi phủ."

Chìm đắm trong ánh mắt dịu dàng của Tề Vương, Tôn Thái Dao bẽn lẽn nở nụ cười, "Đa tạ điện hạ."

Kiệu dừng lại trước cửa Minh Nguyệt cung, Thần Vương thông thả bước xuống kiệu, đưa cánh tay đến trước mặt Cửu Châu, "Vịn ta mà đi."

Cung nữ đứng bên cạnh yên lặng lùi về sau một bước, điện hạ cứ xem như nàng ta không tồn tại đi.

Cửu Châu vịn cánh tay Thần Vương, nhón chân lên khe khẽ thì thầm bên tai hần, "Điện hạ, ta thấy hơi nóng."

Thần Vương nhìn Long Phong để đang đi đằng trước, "Cô ráng nhịn chút đi, đợi vào phòng ta sẽ giúp cô cởi ra."

Cửu Châu vội vàng gật đầu, bước chân bất giác tăng tốc.

Tô Quý phi đang chợp mắt trong phòng, nhác thấy ba người họ bước vào, bà mỉm cười đứng dậy, Long Phong để bước nhanh về

phía trước năm c.h.ă.t t.a.y bà không để bà hành lễ.

"Sao bệ hạ lại đến cùng Độ Khanh và Cửu Châu thế?"

"Gặp hai đứa nó ở trên đường nên đưa đến cùng luôn." Long Phong để nắm tay Tô Quý phi đi tới ghế quý phi ngồi xuống.

Tô Quý phi đưa mắt nhìn trang phục trên người Cửu Châu và Thần Vương, biết ngay bọn họ đã đi đâu.

"Nhi thần đưa Minh tiểu thư đến chỗ của mẫu phi ăn tiệc." Thần Vương giúp Cửu Châu cởi áo choàng nặng nề xuống, đưa cho cung nữ ở bên cạnh, "Thuận tiện nhờ mẫu phi tìm cho cô nhóc một bộ quần áo thích hợp để thay."

Tô Quý phi cười, "Ta còn tưởng là chuyện gì, hóa ra là muốn ăn tiệc uống chùa."

Hôm nay nếu không phải Cửu Châu đến đây thì ta cũng sẽ không giữ con lại đây, nể mặt Cửu Châu, cho con ở lại đây ăn một bữa đấy."

Cửu Châu biết Quý phi nương nương đang nói đùa, nàng che miệng cười trộm, nhưng vì chưa thay đồ y nên không dám đến gần Quý phi.

"Hương Quyên, người đưa Cửu Châu đi rửa mặt thay đồ đi." Tô Quý phi đứng dậy đi tới bên người Cửu Châu, nắm c.h.ă.t t.a.y nàng, "Chỗ của ta không giống những nơi khác, hồi trước con đến đây thế nào thì hôm nay cứ tự nhiên như thế."

Dứt lời, bà nhìn sang Thần Vương, "Con cũng đi thay đồ đi."

"Đa tạ nương nương, thần nữ xin phép cáo lui." Cửu Châu ngửi thấy hương thơm thoang thoang trên người Quý phi, nàng nở

nụ cười đầy ngọt ngào.

Tô Quý phi không tìm được đưa tay nhéo nhéo gương mặt nàng, sao lại có một cô nhóc khiến người ta yêu thích đến thế nhỉ?

Hương Quyên dẫn Cửu Châu vào phòng, lấy ra một bộ quần áo mới tinh, "Minh cô nương, bộ quần áo này là do nương nương sai điện Trung Tỉnh làm cho người đấy ạ.

Người thử xem có vừa người không?"

"Cám ơn cô cô." Cửu Châu thay quần áo mới, cung nữ bưng nước đến cho nàng rửa mặt, Hương Quyên gỡ ngân trâm trên tóc nàng xuống, chải tóc lại cho nàng, "Cô nương quả thật rất xinh đẹp."

"Là nương nương chuẩn bị quần áo xinh đẹp cho thần nữ." Cửu Châu mỉm cười nhìn mình trong gương.

"Lựa đẹp phối giai nhân, hợp lắm." Hương Quyên đặt lược xuống, "Cô nương nhìn xem, còn có chỗ nào chưa được hay không."

"Cô cô khéo tay thật." Cửu Châu nghiêng đầu, trâm cài tóc cũng nhẹ nhàng đung đưa.

"Cô cô, vị cô cô té xỉu mấy ngày trước ra sao rồi?" Cửu Châu nhớ đến chuyện nàng và Hương Quyên cô cô vô tình gặp một cung nữ mấy hôm trước.

Hương Quyên sững sờ, nàng ta cài trâm lên giúp Cửu Châu, cười nói, "Cô nương không cần lo lắng, nàng ấy không nguy hiểm đến

tính mạng."

"Không sao thì tốt rồi." Cửu Châu yên lòng hẳn, khi nhìn thấy dưới thân cung nữ kia toàn m.á.u là máu, nàng cứ ngỡ sẽ không cứu được nàng ta.

"Cô nương lương thiện cho người đến Thái y viện bốc thuốc cho nàng ấy, nàng ấy dùng thuốc đến ngày thứ hai thì đã tỉnh." Vì chủ nhân của mình nên quan hệ giữa Hương Quyên và Bạch Thước không mấy thân thiết, nhưng nàng ta nghĩ mãi mà vẫn nghĩ không ra, Bạch Thước là đại cung nữ của Lan Nhữ cung sao lại bị thương nặng như vậy.

Trong hậu cung, cung nhân bị thương mà không dám lên tiếng thì chỉ có một khả năng duy nhất, người ra tay đả thương chính là chủ tử của bọn họ.

Nhưng việc xấu ở trong cung, nàng ta không nói cho Minh cô nương ngây thơ biết, tránh dọa nàng sợ.

Thần Vương thay xong quần áo, vừa bước ra liền gặp Cửu Châu từ phía đối diện đi đến.

Quan sát váy sam màu xanh nước biển, hẳn hài lòng gật đầu, đây mới đúng này, tiểu cô nương thì phải mặc mấy màu này mới xinh đẹp.

"Điện hạ." Cửu Châu trông thấy Thần Vương, chỉ trong nháy mắt gương mặt xuất hiện một nụ cười thật tươi.

Thần Vương nhin rồi lại nhin, cuối cùng không nhin nổi bèn đi đến trước mặt Cửu Châu, đưa tay bóp bóp búi tóc tròn tròn trên đầu nàng.

"Điện hạ, đây là kiểu tóc mới cô cô đã chải cho ta đấy." Cửu Châu rất hài lòng với kiểu tóc mới này, thấy điện hạ đưa tay ra bóp nó, tuy nàng đau lòng nhưng không hề né tránh.

"Hương Quyên càng lúc càng lên tay rồi." Trông thấy vẻ mặt đau lòng của Cửu Châu, Thần Vương đành thu tay về.

"Điện hạ quá khen." Hương Quyên cười, "Là do cô nương xinh đẹp nên búi tóc kiểu gì cũng đẹp."

Nghe thấy lời này, Thần Vương lùi về sau một bước, quan sát Cửu Châu cẩn thận, hắn như ngẫm nghĩ rồi gật đầu, cô nhóc này quả thật rất duyên dáng.

Cửu Châu khó hiểu nhìn hắn, sao điện hạ lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng thế?

"Ừm, đúng là không tệ."

Vừa dứt lời, hắn phát hiện trong góc nhỏ có cung nữ đang len lén nhìn mình, bị hắn bắt gặp, bọn họ đều rụt đầu về.

Mấy cung nữ này hôm nay bị gì thế, hết đứa này tới đứa khác đều có biểu hiện kỳ lạ.

"Hương Quyên." Thần Vương hỏi, "Dạo này trong cung có lời đồn kỳ quái gì về bốn vương à?"

Nghe điện hạ hỏi thế, Hương Quyên nhin không được bật cười, "Đúng là có vài lời đồn kỳ quái, nhưng không phải từ trong cung truyền ra, mà là từ ngoài cung truyền vào ạ."

Thần Vương nhíu mày, "Ngoài cung?"

Hương Quyên gắng nhin cười gật đầu, "Nếu điện hạ tò mò thì tới trà lâu ngồi một lúc liền biết ngay."

"Cô có biết không?" Thần Vương nhìn Cửu Châu.

Cửu Châu cúi đầu nhìn mũi giày, hình như...!có lẽ...!chắc là...!chắc là có liên quan đến nàng một chút.

"Minh Tiểu Trư?" Thần Vương hí mắt nhìn nàng.

"Điện hạ, thần nữ chẳng biết gì cả." Cửu Châu bỗng lắc đầu, "Chẳng nghe thấy gì cả."

"Không biết thật không?" Thần Vương nhìn gương mặt đầy chột dạ của Cửu Châu, suýt nữa tức đến bật cười, nàng chỉ thiếu nước vẽ lên mặt bốn chữ to "ta đang nói dối" thôi đấy.

Cửu Châu lắc đầu nguầy nguậy.

Ôi, nàng lại nói dối điện hạ hiền lành dịu dàng.

Nàng thật đáng tội!.

Chương 33: Chương 33

Người qua kẻ lại trên phố nườm nượp, Thần Vương nhìn trà lâu náo nhiệt rồi nhấc chân bước thẳng vào trong, nhưng vừa đi được hai bước, ngoái đầu lại thì thấy Cửu Châu cứ nấn ná ngoài cửa không chịu vào, "Sao thế?"

Cửu Châu lắc đầu, "Không có gì."

Nàng chậm chạp bước từng bước theo sau đuôi Thần Vương.

Thần Vương như cười như không lườm nàng một cái, bất chợt duỗi tay nắm chặt cổ tay nàng rồi kéo thẳng lên lầu.

"Điện hạ." Cửu Châu ngoan ngoãn đi bên cạnh hắn, lí nhí nói, "Trên lầu khách nữ khá nhiều..."

"Không sao, bốn vương không quan trọng những chuyện này." Vừa bước lên lầu, Thần Vương đã nghe thấy tiếng khen ngợi của vài cô gái, hắn vén rèm lên, thấy bên trong có rất nhiều khách nữ, chỉ có vài ba khách nam ngồi lẫn ở giữa, vẻ mặt cực kỳ nhàm chán.

Chu Thu Thành là một trong số đó, hắn đưa mắt nhìn muội muội vô cùng hồ hởi mà thở dài một tiếng, nhưng vừa ngoái đầu đã giật mình thốt lên, sao Thần Vương lại đến đây?

Hắn cúi người, muốn lợi dụng đông khách để giấu mặt đi, "Muội muội, chúng ta mau về thôi."

"Chờ đã." Chu Tiêu ngồi yên bất động, "Sắp đến đoạn Vương gia bá đạo diệt loạn cứu mỹ nhân rồi!"

"Vương gia bá đạo cầm cây giáo dài chín thước trong tay, cưỡi ngựa xông thẳng vào ổ cướp.

Chỉ trong chớp mắt, cát bay đá chạy, trời đất tối tăm!"

Dưới đài truyền đến tiếng khen ngợi của các cô gái, Chu Thư Thành lẳng lặng đưa tay che mặt, hẳn không dám nhìn sắc mặt của Thần Vương nữa.

"Thổ phỉ khuất phục dưới tư thế oai hùng của Vương gia, quỳ trên mặt đất liên tục cầu xin hết như bầy chó bị rơi xuống nước."

Nghe đến đoạn Vương gia bá đạo cứu được cô gái yếu đuối bị nhốt trong phòng chứa củi, sau đó hòa mình vào ánh trăng rồi biến mất trong đêm tối, nhóm khách nữ kích động ồ ạt khen ngợi.

Nhìn nhóm khách nữ đang điên cuồng trước mắt, Thần Vương ngoái đầu nhìn Cửu Châu, kéo nàng ngồi xuống một cái bàn trống, người hầu đi theo vội gọi hầu bàn mang điểm tâm và trái cây đến.

"Nào, vừa ăn vừa nghe." Thần Vương đẩy đĩa điểm tâm đến trước mặt Cửu Châu, cười trêu, "Làm gì có Vương gia nào lại đi diệt cướp một mình, trừ phi trong đầu hẳn chỉ toàn là đậu hũ."

Bàn tay cầm điểm tâm của Cửu Châu run run, nàng lặng lẽ rút tay về.

"Sao cô không ăn?" Thần Vương thấy nàng rút tay lại, nghĩ rằng muốn đổi món khác, "Không thích à?"

"Kể tiếp đi, kể tiếp đi mà!"

Một vị khách nữ hào phóng ném một nén vàng nhỏ lên đài.

Nữ tiên sinh nhìn nén vàng sáng chói kia, nâng tách trà lên uống liền mấy ngụm, "Nếu chư vị đã nhiệt tình như thế, vậy tôi sẽ tiếp tục kể cho mọi người nghe chuyện sau khi Vương gia bá đạo diệt cướp hồi kinh, được hoàng thượng khen ngợi."

Tình tiết câu chuyện càng ngày càng đặc sắc, dưới đài có khách nữ xì xào bàn tán, "Chẳng hay đáng vẻ thật sự của Thần Vương thế nào nhỉ? Đáng tiếc là vương công quý tộc không phải là tầng lớp có thể tùy tiện tiếp cận, nếu không ta phải ngắm cho thật đã."

Thần Vương đúng lúc nghe thấy mấy lời này, Vương gia bá đạo không có não trong chuyện xưa này liên quan gì đến hắn?

"Điện hạ, thần nữ cũng thấy chuyện xưa này không có gì thú vị." Cửu Châu giật giật ống tay áo của Thần Vương, "Hay là chúng ta về nhé?"

"Đợi chút đã." Thần Vương đưa tay tách một trái lê chia cho Cửu Châu một nửa, nhớ đến tách lê* mang ý không tốt, hắn lại nhét nửa trái lê còn lại vào tay nàng, cười khẩy, "Bổn vương muốn nghe thử xem câu chuyện Vương gia bá đạo này hoang đường đến mức nào."

*Đồng âm với chia ly.

Cửu Châu cắn một miếng lê bên tay trái, lại cắn thêm một miếng lê bên tay phải, trong miệng ngốn đầy lê, nàng lén quan sát vẻ mặt của Thần Vương rồi suy nghĩ, nếu điện hạ giận thì nàng phải làm gì bây giờ.

"Vương gia bá đạo vừa cầm cây trâm vàng được hoàng đế ban thưởng đã lập tức phóng ngựa đến phủ của tiểu thư nọ.

Phụ thân của nàng đã hứa chỉ cần hấn diệt cướp thành công thì ông sẽ gả con gái mình cho hấn."

"Ồ." Thần Vương cười mỉa, đại thần nào trong triều lại dám dùng thái độ đó nói chuyện với hoàng tử?

Ba cái chuyện xưa tầm phào này mà vẫn có người thích ư?

"Các vị đoán xem, rốt cuộc Thần Vương có tặng trâm cài cho vị hôn phu của hấn không?"

"Có chứ, có chứ, ta đã từng nghe chuyện này rồi.

Cách đây không lâu, Thần Vương đã mua rất nhiều trang sức ở Miêu Kim lâu rồi sai người mang đến phủ Minh Thị lang đấy."

"Thật à?"

"Đương nhiên là thật rồi, cô của ta làm việc ở Miêu Kim lâu, bình thường phụ trách tiếp đón khách nữ.

Bà ấy về kể lại cho bọn ta, nói Thần Vương chi rất mạnh tay, mua tặng cho vị hôn thê của mình cả một đống trang sức luôn đấy."

Nghe thấy nhóm khách nữ thì thầm trò chuyện, Thần Vương nghiêng đầu nhìn Cửu Châu, còn nàng lại cúi đầu yên lặng gặm

lê.

Câu chuyện kết thúc, tất cả mọi người lục tục rời khỏi trà lâu.

Thần Vương ngồi yên trên ghế, hai tay khoanh trước ngực, đưa mắt nhìn nữ tiên sinh đang khom người nhặt tiền thưởng ở trên đài, hẩn cúi đầu móc khăn tay từ trong tay áo ra.

"Tiểu sinh bái kiến Vương gia." Khách khứa đã tản đi, Chu Thư Thành không còn chỗ trốn, chỉ đành bước tới hành lễ với Thần Vương.

Đưa khăn tay cho Cửu Châu, Thần Vương nhìn sang Chu Thư Thành, thấy hẩn ta mặc đồng phục của Quốc Tử Giám thì nhú mày.

Sao ngay cả thư sinh mắt to mày rậm mà cũng thích nghe những chuyện tầm phào này thế?

"Hôm nay thần đưa xá muội đến trà lâu nghe kể chuyện, không ngờ lại gặp Vương gia ở đây." Chu Thư Thành không biết Thần Vương sẽ nhìn mình bằng ánh mắt gì, nhưng vào thời khắc quan trọng này, hẩn vẫn nên thanh minh cho bản thân, "Vương gia cũng đến nghe kể chuyện à?"

Thần Vương hỏi lại, "Người thấy bốn vương có giống người thích nghe ba cái thể loại chuyện xưa này không?"

Chu Thư Thành trầm mặc.

Có giống hay không thì chẳng phải người cũng ở đây ư?

"Minh muội muội." Chu Tiêu thu dọn đồ đạc xong, quay đầu nhìn thấy Cửu Châu và Thần Vương, sắc mặt khẽ biến.

Sau khi hành lễ với Thần Vương, nàng hỏi nhỏ Cửu Châu, "Muội đến khi nào thế?"

Trọng điểm là, Thần Vương có nghe thấy nữ tiên sinh kể chuyện hay không?

Cửu Châu nắm chặt khăn tay của Thần Vương, lí nhí đáp, "Chúng ta đến từ lúc nữ tiên sinh kể tới đoạn...!Vương gia c.h.é.m trù m thổ phỉ."

Chu Tiêu đưa mắt nhìn Cửu Châu, ý nói sao không nhân lúc Vương gia chưa có phản ứng gì mà nhanh chân kéo người rời đi?

Cửu Châu bình tĩnh lên tiếng, "Điện hạ, chuyện xưa cũng đã nghe xong, chúng ta..."

"Cô nương, là cô à?!" Nữ tiên sinh mặt mày tươi roi rói cầm túi tiền căng phồng bước đến chỗ Cửu Châu, "Đã mấy ngày không gặp cô nương, ta vẫn chưa có cơ hội cảm ơn cô."

Thần Vương quay đầu nhìn Cửu Châu, nàng im lặng nhích ra phía cửa, nhưng lại bị hấn kéo trở lại.

"Cũng may lần trước nghe lời của cô nương."

Kể từ khi ta kể chuyện về Vương gia bá đạo, khách nhân thưởng tiền cho ta càng lúc càng nhiều.

Bây giờ, người kể chuyện ở khắp phố đều bắt chước theo ta mà kể." Nữ tiên sinh hành lễ với Cửu Châu, "Đa tạ cô nương đã chỉ cho ta con đường phát tài."

Cửu Châu hoảng hốt, "Ta chỉ bảo cô kể nhiều chuyện về hắc, còn nội dung thì đâu liên quan gì đến ta."

"Cô nương lương thiện, chẳng những giúp đỡ những người kiếm miếng cơm như ta kiếm tiền mà còn không tranh công." Nữ tiên sinh vô cùng cảm kích Cửu Châu, "Lần sau nếu cô nương muốn nghe câu chuyện nào cứ nói với ta, ta sẽ dựa theo sở thích của cô nương rồi kể cho cô nghe."

"Không, không cần đâu." Cửu Châu không dám nhìn sắc mặt của Thần Vương, "Cô bận việc của cô đi, ta còn vài chuyện phải làm."

Nữ tiên sinh nhìn nam tử tuấn tú bên cạnh Cửu Châu, nở nụ cười khéo hiểu lòng người, "Vậy ta không quấy rầy cô nương nữa, cô cứ tự nhiên, cáo từ."

Nữ tiên sinh thức thời rời đi, Chu Tiêu lo lắng nhìn sang Cửu Châu, Chu Thư Thành không dám làm phiền Thần Vương nên kéo nàng rời khỏi.

"Ra ngoài canh gác, không cho người khác vào đây." Thần Vương ngắc đầu bảo hộ vệ ra ngoài canh chừng.

Nhóm người hầu nhìn nhau, sau đó khom người lùi ra khỏi bức rèm.

Cộc cộc cộc.

Ngón tay Thần Vương khẽ gõ lên mặt bàn, nhìn Cửu Châu không dám ho he thở mạnh, "Đến đây, ngồi xuống nói chuyện."

"Điện hạ, thần nữ không cố ý mà."

Ta cũng không ngờ mọi chuyện lại thành ra như thế." Đôi mắt nàng long lanh ánh nước, chớp chớp mắt với Thần Vương, "Huynh đừng giận ta có được không?"

Nhìn dáng vẻ tội nghiệp của nàng, Thần Vương không giận mà lại cười, "Trước tiên, cô hãy nói cho ta biết đã có chuyện gì?"

"Mọi chuyện bắt đầu vào một buổi sáng đẹp trời..."

Thần Vương đưa tay chọc nhẹ vào búi tóc của nàng, "Nói trọng điểm."

Chương 34: Chương 34

"Ta đến trà lâu nghe kể chuyện thì phát hiện nữ tiên sinh đang kể chuyện Vương gia tốt bụng và Vương gia hung ác, nhưng nghe có vẻ muốn ám chỉ ai đó, thế là ta không cho nàng ta kể tiếp." Nghĩ đến số bạc tiêu pha trong ngày hôm đó, lòng Cửu Châu lại nhói đau, "Vì để nữ tiên sinh đổi sang kể chuyện khác, ta phải bỏ ra hai tháng tiền tiêu vật đó, những hai tháng đó."

"Tiền tiêu vật một tháng của cô được bao nhiêu?" Thấy nàng đau lòng đến mức ấy, Thần Vương có hơi tò mò.

Cửu Châu giơ hai ngón tay lên.

"Hai trăm lượng à?" Thần Vương chặc lưỡi, ai cũng nói Minh Kính Châu làm quan thanh liêm, xem ra đúng là thật rồi.

Cửu Châu tròn xoe đôi mắt, "Sao nhiều vậy được, hai mươi lượng thôi."

Hai mươi lượng là nhiều lắm rồi, lúc trước ở đạo quán, nàng và hai vị sư phụ tiêu cả một năm cũng không nhiều như thế.

Hai mươi lượng ư?

Thần Vương nhìn Cửu Châu đầy thương hại, cô nhóc này đã phải trải qua một cuộc sống nghèo khó đến mức nào vậy?

Chẳng trách trước đây nàng bồi thường phí mai táng Thường Thắng tướng quân cho hần chỉ có một nén bạc bằng hạt đậu, hóa ra là do quá nghèo.

"Trong câu chuyện kia, Vương gia tốt bụng cái gì cũng tốt, nhưng lại miêu tả Vương gia hung ác xấu xa quá đáng, rõ ràng là có người xấu cố ý bôi nhọ điện hạ." Cửu Châu lí nhí đáp, "Điện hạ tốt như thế, bọn họ dựa vào đâu mà bôi nhọ huynh?"

"Vì thế cô đã dốc hết tiền tiêu vật để yêu cầu đổi chuyện khác à?" Thần Vương nhìn cô nhóc với búi tóc đẹp trước mắt, trong lòng bỗng dâng lên một cảm xúc khó tả, hẳn chỉ muốn chọc vào gương mặt trắng nõn của nàng một cái.

"Tuy có hơi đau lòng, nhưng chỉ cần không có người nói xấu điện hạ thì vẫn lời chán." Nói đến đây, Cửu Châu chột dạ cúi gằm đầu, "Nhưng mà thần nữ không ngờ, câu chuyện lại càng lúc càng đi xa..."

Đối mặt với một gương mặt đáng thương như này, có ai lại nhẫn tâm trách nàng?

Đây là lỗi của Minh Tiểu Trư ư?

Rõ ràng là lỗi của những người kể chuyện, Minh Tiểu Trư đâu có lỗi gì, nàng chỉ muốn bảo vệ hắn mà thôi.

"Chỉ là mấy câu chuyện kể thôi mà, Vương gia bá đạo thì cứ kệ Vương gia bá đạo, dẫu sao cũng chẳng điểm mặt gọi tên bốn vương." Thần Vương nhíu mày, "Lần sau mà gặp chuyện như thế thì không cần bỏ tiền, cứ báo thẳng danh hào của bốn vương, xem xem có ai dám trái lời cô không?"

Cửu Châu lắc đầu, "Điện hạ, như vậy không tốt đâu.

Người kể chuyện chỉ muốn kiếm sống, nếu ta báo danh hào của huynh thì chỉ khiến các nàng hoang mang, ngày đêm bất an, sống trong lo lắng sợ hãi đến già mất."

Thần Vương đứng dậy, "Đi thôi."

"Đi đâu ạ?"

"Đưa cô về nhà."

Cỗ xe dừng lại trước cổng chính của phủ Minh Thị lang, Cửu Châu bước xuống, cười tươi roi rói ngẩng đầu nhìn Thần Vương đang ngồi trên lưng ngựa.

"Cô cười cái gì?"

"Ta chỉ đang nghĩ, có thể gặp được điện hạ thật là tốt." Đôi mắt nàng trong veo, trong đồng tử phản chiếu hình bóng của Thần Vương.

"Điện hạ không những dụ dàng lương thiện mà còn khoan dung độ lượng." Cửu Châu khẽ nghiêng đầu, "Có phải điện hạ là thần tiên hạ phàm không?"

Vì nàng mà trong kinh thành lưu truyền biết bao câu chuyện tầm phào về Vương giả bá đạo, nhưng điện hạ chưa từng trách nàng.

Nếu không phải là thần tiên hạ phàm thì sao có thể dụ dàng đến thế?

Thần Vương nhìn chăm chú thiếu nữ đứng trước mặt mình, hai bên tai bỗng chốc đỏ ửng.

Con gái lớn lên ở Lăng Châu nói chuyện đều...!đều sến thế à?

Bốn vương anh tuần khôi ngô, có liên quan gì đến dụ dàng lương thiện hả...

"Con nít thì biết gì." Hấn xoa vành tai đang nóng bừng, "Cô về nhà sớm đi, đừng để lệnh tôn và lệnh từ lo lắng."

"Vâng." Cửu Châu gật đầu, xoay người định bước vào nhà.

"Chờ đã." Thần Vương lấy ra từ trong n.g.ũ.c một xấp ngân phiếu đưa tới trước mặt Cửu Châu, "Cô cầm đi."

Cửu Châu khó hiểu nhìn hấn, "Điện hạ?"

"Sau này nếu không muốn nghe chuyện nào thì cứ việc kêu người kể chuyện đổi sang chuyện khác." Nhét ngân phiếu vào tay Cửu Châu, Thần Vương mất tự nhiên ngẩng đầu lên nhìn trời, "Cầm đi mà tiêu, bốn vương có tiền."

Không phải chỉ dăm ba câu chuyện Vương gia bá đạo hoang đường thôi ư? Cô nhóc thích nghe thì cứ để nàng nghe.

Hấn là đàn ông, không cần so đo với một đứa nhóc.

Cửu Châu nhìn mệnh giá trên tấm ngân phiếu đầu tiên, hít một hơi sâu.

Năm trăm lượng?!

Từ trước đến nay nàng chưa từng thấy tờ ngân phiếu nào có mệnh giá lớn đến thế!

"Điện hạ." Cửu Châu nhanh chóng nhét tiền về tay Thần Vương, "Số tiền này quá nhiều, ta mà cầm là không ngủ ngon nổi đâu."

Chẳng may làm mất hoặc bị đánh cắp, chắc nàng phải khóc ba ngày ba đêm ấy chứ.

"Không có tiền đồ." Thần Vương bắt đắc dĩ xuống ngựa, lục tìm trong người rồi lấy ra một ngân phiếu trị giá hai mươi lượng và vài nén bạc vụn đưa tới trước mặt Cửu Châu, "Chút tiền này, cô phải nhận lấy."

Thấy Cửu Châu định từ chối, hấn xụ mặt, "Cô mà không nhận là ta giận đấy."

"Điện hạ?" Từ xa Minh Kính Châu đã trông thấy cỗ xe ngựa đang dừng trước cổng nhà mình, ông đi đến xem mới phát hiện hóa ra là con gái nhà mình và Thần Vương điện hạ.

Cẩn thận nhìn lại mấy món đồ mà Thần Vương lén đưa cho con gái nhà mình, là một tờ ngân phiếu trị giá hai mươi lượng và vài nén bạc vụn chưa được bốn năm lượng.

Ông nhìn Thần Vương với ánh mắt đầy tế nhị, tâm trạng hết sức phức tạp.

Hoàng thượng vô cùng cưng chiều Thần Vương, thỉnh thoảng lại thưởng đồ đến phủ Thần Vương.

Tính ra hấn cũng được xem như là người giàu có nhất trong số các hoàng tử.

Không ngờ, một hoàng tử giàu nứt đổ đổ vách lại keo kiệt với con gái nhà người ta đến vậy.

Thần Vương bắt gặp ánh mắt Minh Kính Châu nhìn mình, "..."

Hấn sống đã được hai mươi một năm trời nhưng đây là lần đầu tiên bị người ta nghĩ mình keo kiệt, mà người này lại là phụ thân của Vương phi tương lai nhà hấn.

"Cha." Cửu Châu nhìn thấy Minh Kính Châu thì vui lắm, "Cha tan làm rồi ạ?"

"Ừ." Minh Kính Châu chấp tay hành lễ với Thần Vương, "Điện hạ đến thăm nhưng vì thần không thể tiếp đón từ xa, mời điện hạ cất bước vào hàn xá uống tách trà nhạt."

"Không cần đâu." Thần Vương điềm tĩnh nhét tờ ngân phiếu và đồng bạc vụn vào tay Cửu Châu, "Bổn vương còn có việc nên phải vào cung một chuyến, không quấy rầy Minh đại nhân nữa."

"Cung tiền vương gia." Minh Kính Châu nở nụ cười lịch sự.

"Điện hạ chờ đã." Cửu Châu sợ nếu mình mà từ chối nhận số bạc này thì điện hạ sẽ giận thật, thế là đành nhận lấy.

Cửu Châu lấy ngọc bội ở trong túi ra, "Ngọc bội của huynh này..."

"Tặng cho cô đó." Thần Vương xoay người nhảy lên ngựa, nói với Cửu Châu, "Ngọc bội đã được cao nhân khai quang, cô cứ tìm đại một chỗ rồi treo lên là được."

Có miếng ngọc bội này, ắt hẳn Minh Kính Châu sẽ không hoài nghi hẳn keo kiệt với con gái nữa nhỉ?

Cửu Châu nhìn Thần Vương cười ngựa dẫn hộ vệ rời đi, quay đầu lại thấy cha mỉm cười nhìn theo điện hạ, "Cha?"

"Không có gì, theo cha vào nhà nào." Minh Kính Châu cười híp mắt nhìn ngọc bội trong tay Cửu Châu, vắt tay ra sau lưng thông thả bước vào cửa.

...

Thái Ương cung, Long Phong đế vừa đặt bút xuống, Lưu Trung Bảo đã bước vào.

"Bệ hạ, Thần Vương điện hạ cầu kiến."

"Cho nó vào." Nhìn sắc trời bên ngoài, Long Phong đế đứng dậy đi vòng vòng.

"Nhi thần bái kiến phụ hoàng." Thần Vương bước vào điện, chấp tay hành lễ.

Ngoan ngoãn hành lễ như thế, nhất định có chuyện muốn nhờ vả.

Long Phong đế hỏi, "Lại gây ra chuyện gì ở bên ngoài rồi à?"

Chọc tức văn thần hay là tranh chấp với võ tướng?

"Phụ hoàng, dạo gần đây nhi thần luôn chăm chỉ học tập ở Lễ bộ, nào có gây chuyện?" Thần Vương hùng hồn đáp, "Nhi thần vừa mới đưa Minh cô nương về nhà, vì trong lòng cảm khái nhiều chuyện nên muốn đến đây tâm sự với phụ hoàng."

"Ồ?" Long Phong đế nhíu mày.

"Minh Thị lang liêm khiết thanh bạch, một lòng vì dân, ăn mặc tiêu xài đều vô cùng tiết kiệm." Trên mặt Thần Vương tràn ngập vẻ kính nể, "Tác phong như thế quả thật khiến nhi thần bội phục."

Long Phong đế kiên nhẫn chờ câu tiếp theo.

"Nhưng Minh tiểu thư là một cô nương yêu kiều yếu ớt, bình thường dùng son phấn, trâm vòng trang sức đều phải tốn tiền, nhưng trong túi không có tiền thì quả thật không được ổn cho lắm." Thần Vương nhìn Long Phong đế, "Tốt xấu gì nàng ấy cũng là con dâu tương lai do người khâm định, trên người không có tiền chẳng phải sẽ làm mất mặt hoàng gia chúng ta ư? Người thấy nhi thần nói đúng không?"

"Trẫm nhớ con cũng có không ít bạc mà..."

"Phụ hoàng nói thế là không được, Minh cô nương và nhi thần vẫn chưa thành hôn, ngân phiếu nhi thần đưa nàng ấy cũng ngại tiêu." Thần Vương vội ho một tiếng, "Nhi thần có ý này, người có thể tìm một lý do rồi thưởng vàng bạc cho Minh gia."

Có người ra mặt thì đó là chuyện quang minh chính đại, không ai dám nói ra nói vào."

"Xem ra con trai ta rất thích Minh cô nương."

"Nhi thần không muốn để Vương phi tương lai làm mất mặt hoàng gia của chúng ta thôi." Tại Thần Vương đỏ rục, "Phụ hoàng hiểu lầm rồi."

"Thôi được rồi." Long Phong đế thở dài, "Ban đầu trẫm định xem con xem trọng Minh cô nương thế nào sẽ phong tước vị cho con bé."

Nếu con không có tình cảm với nàng thì coi như bỏ qua chuyện này.

Ngày mai trẫm sẽ triệu Minh Kính Châu tiến cung, thưởng cho hần một trăm lượng vàng, để hần có đủ tiền sắm đồ cưới cho con gái mình."

Phong tước vị cho Minh Tiểu Trư ư?

Thần Vương vội vàng nói, "Phụ hoàng, mẫu phi rất thích Minh cô nương, sớm muộn gì nàng ấy cũng sẽ lấy con, tước vị này có thể ban mà."

Có tước vị, mỗi tháng Minh Tiểu Trư sẽ nhận được bổng lộc, trước khi lấy hần, nàng sẽ không cần đau lòng vì mười mấy lượng bạc nữa.

Nhắc đến chữ "lấy" này, lòng hần bổng trở nên mềm mại lần tề đại.

"Nhưng dầu sao cũng là tước vị, không thể ban tùy tiện." Long Phong đế lắc đầu, "Để trẫm suy nghĩ lại đã."

"Chỉ là một tước vị nho nhỏ thôi mà, trong nhóm họ hàng của Vân gia chúng ta, người được phong là Quận chúa hay Huyện chủ cũng đâu có ít." Thần Vương ngẫm nghĩ, nhận tách trà trong tay Lưu Trung Bảo, khom người đặt vào tay của Long Phong đế, "Bằng không phụ hoàng cứ phong cho Minh Tiểu Trư làm Huyện chủ đi, vừa không gây chú ý lại có thể diện."

Nhìn thẳng con cúi đầu khom lưng hành lễ với mình, Long Phong đế giả vờ khó xử, "Nếu đã thế thì nể tình mẫu phi con thích Minh cô nương, trẫm sẽ ban cho nàng tước vị Huyện chủ."

"Đa tạ phụ hoàng, phụ hoàng anh minh thần vũ, trung hậu nhân từ, yêu dân như con." Thần Vương nịnh nọt một hồi, sau đó bước tới bên cạnh ngự án, "Hay là bây giờ nhi thần mài mực cho phụ hoàng nhé?".

Chương 35: Chương 35

Mài mực một hồi, Thần Vương vừa ngoái đầu thì thấy Long Phong đế ngồi bất động tại chỗ, "Phụ hoàng, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy.

Bây giờ phụ hoàng viết thánh chỉ đi, ngày mai nhi thần sẽ cố chịu mệt một chút đưa thánh chỉ đến Lễ bộ chép riêng một bộ, như vậy chẳng phải xong xuôi ư?"

Long Phong đế hất cằm với Lưu Trung Bảo.

Lưu Trung bảo lấy một hộp gấm từ trên giá sách xuống, cười híp mắt đặt lên ngự án, "Điện hạ, người nhìn xem đây là cái gì?"

Thần Vương đặt thổi mực xuống, cung nhân hầu hạ hẩn rửa tay, hẩn lau tay xong liền mở hộp gấm ra.

Bên trong có một cuộn thánh chỉ, Thần Vương đưa mắt nhìn Long Phong đế.

"Độ Khanh, con mở thánh chỉ ra xem đi." Long Phong đế đi đến long ỷ ngồi xuống, "Có thứ con cần đấy."

"Điện hạ mau mở ra xem đi." Lưu Trung Bảo cũng cười híp mắt giục Thần Vương mở thánh chỉ ra.

Hắn bèn mở ra xem thử, đây là thánh chỉ tấn phong nữ nhi của Minh Thị lang làm Huyện chủ, nhưng trên đó vẫn chưa đóng dấu.

"Hôm đó trẫm đã viết hai thánh chỉ, một phong Minh Kính Châu làm Bá tước, một phong Minh cô nương làm Huyện chủ." Long Phong đế cầm ngự ấn, dấu mực đỏ tươi hiện lên thánh chỉ, "Nếu con ngoan ngoãn đến Lễ bộ, trẫm sẽ cho nhạc phụ tương lai của con một phần vinh quang.

Nếu con không muốn, phần vinh quang này sẽ nhường lại cho Vương phi tương lai của con."

Phu quân tương lai đã bị người làm cha là ông chiều hư, vậy thì cũng nên đền bù cho con gái nhà người ta chút đỉnh.

"Minh Kính Châu là người hiểu chuyện, có nhạc phụ như thế cũng là chuyện tốt đối với con." Long Phong đế đưa cuộn thánh chỉ đã được đóng dấu vào tay con trai, "Được rồi, mai con đem thánh chỉ đến Lễ bộ xử lý, sau đó để Lý Thượng thư tự đi tuyên chỉ."

"Phụ hoàng." Thần Vương cầm cuộn thánh chỉ trong tay, "Hóa ra...! người đã viết xong thánh chỉ từ trước rồi?"

Vậy ban nãy hắn xông xáo như thế để làm gì?

"Sao, không muốn lấy thánh chỉ này à?" Long Phong đế giờ tay định đòi lại thánh chỉ, "Thật ra không ban tước vị cho con gái Minh gia cũng tốt, trong triều nhất định sẽ có người không đồng ý, có thể sẽ xảy ra tranh chấp."

Thật ra nếu không phải Độ Khanh nhắc tới, ông cũng không có ý định ban ý chỉ này xuống.

"Chỉ sắc phong một Huyện chủ nho nhỏ chứ đâu phải phong công chúa hay quận chúa gì, lấy đâu ra tranh chấp." Thần Vương ôm thánh chỉ vào lòng, như sợ Long Phong đế đổi ý, hẩn chấp tay hành lễ, "Phụ hoàng, cửa cung sắp đóng rồi, nhi thần xin phép cáo lui."

"Không sao, con cứ ở lại trắc điện đi." Long Phong đế liếc nhìn mực nước tung tóe ngoài nghiên mực, thẳng con này đâu phải giúp ông mài mực, rõ là đang phá phách thì có.

"Đa tạ ý tốt của phụ hoàng, nhi thần vẫn nên quay về Vương phủ thì hơn, tránh cho nhóm quan văn lại cãi nhãi." Thần Vương sờ thánh chỉ trong ngực, "Nhi thần xin phép cáo lui."

Nhìn con trai ôm thánh chỉ chuẩn đi, Long Phong đế chấm ngòi bút vào nghiên mực, viết lên giấy vài chữ, "Lưu Trung Bảo, hôn lễ của Tề Vương và Tôn tiểu thư còn bao nhiêu ngày nữa?"

"Bẩm Bệ hạ, còn sáu ngày nữa ạ."

Long Phong đế viết xong một tờ, cẩn thận ngắm nghía một lúc rồi đặt bút xuống, "Lúc trước không để con gái Tôn gia đính hôn với con trai ta đúng là chuyện tốt."

"Vẫn giữ nguyên giờ cử hành hôn lễ, không cần đổi lại." Ông ngẫm nghĩ, "Đưa hai cây vải tới Lan Nhú cũng là được rồi."

"Bệ hạ lại bắt công thế đấy!" Ninh phi hất hai cây vải xuống đất, tức giận đến đỏ hoe đôi mắt.

Dương tần vừa mất, bà ta lo lắng giờ lành đại hôn của Diên Trạch có điềm không may, nhưng Khâm Thiên Giám lại nói giờ lành đã định, hôn lễ đã chuẩn bị xong xuôi, không thể thay đổi.

Bây giờ đưa hai cây vải sang là có ý gì, xua chó đuổi mèo ư?

"Nương nương." Bạch Thước xoay người nhặt đồ lên, "Nương nương đừng tức giận hại thân."

Ninh phi chẳng buồn để ý đến nàng ta, kể từ lần hành sự bất thành trước đó, nàng ta đã không còn được Ninh Phi trọng dụng như ngày xưa.

"Nương nương." Một thái giám vội vàng bước vào cửa, "Hôm nay Lễ bộ đến phủ Minh Thị lang tuyên thánh chỉ."

"Thánh chỉ gì?"

"Phong con gái của Minh Thị lang làm huyện chủ."

"Không phải bệ hạ vừa phong tước cho Minh Kính Châu ư?"
Ninh phi truy hỏi, "Tin tức này có đáng tin không?"

"Bên ngoài đã truyền khắp rồi ạ." Tiểu thái giám thấy sắc mặt nường nường khó coi, nhỏ giọng thưa, "Bên ngoài đang đồn rằng, Minh Thị lang nhận được sự quan tâm của hoàng thượng, tiền...! tiền đồ vô lượng."

"Cả ba huynh đệ Minh gia bọn hăn đều nhậm chức cao trong triều, còn muốn tiền đồ vô lượng thế nào nữa?" Ninh phi cười lạnh, "Rõ ràng là bệ hạ đang thêm thể diện cho Vân Độ Khanh."

Minh gia có tới ba huynh đệ, nhưng tại sao chuyện tốt đều rơi vào nhà của Minh Kính Châu?

Đơn giản là vì nhà đó có đứa con gái sắp bước vào phủ Thần Vương, thế nên bệ hạ mới liên tục ban thưởng cho nhà Minh Kính Châu.

Minh gia chỉ mới nhiễm chút phong quang của Vân Độ Khanh mà bệ hạ đã quang minh chính đại thiên vị cho nhà bọn họ như thế.

Chỉ tội nghiệp cho Diên Trạch của bà ta, sắp đến ngày thành hôn với con gái Tôn gia, nhưng không nhận được gì dù chỉ là một phần ân điển.

Luận cao quý, luận gia thế, luận danh tiếng, Tôn gia có chỗ nào thua kém Minh gia?

Cũng là do hoàng thượng bất công cả.

Bà ta cắn răng cười khẩy, "Đứa con gái kia của Minh Kính Châu cũng giống hệt Tô thị, đồ tiểu tiện nhân tâm tư ác độc, chỉ biết sợ đỡ."

Bạch Thuộc đang quỳ bên cạnh hơi ngẩng đầu lên.

"Hong Mai." Ninh phi gọi một cung nữ tâm phúc khác đến, "Minh gia nuôi con gái mát tay đến độ có thể khiến toàn bộ Minh gia nhận được ân sủng của bệ hạ, vậy bên ngoài ít nhiều đã có lời đồn thổi đúng không?"

"Nương nương nói chí phải." Hong Mai thấy mình được Ninh phi trọng dụng, nở nụ cười đắc ý nhìn Bạch Thuộc, nàng ta cúi đầu nhận lệnh của Ninh phi, "Sinh con trai không nhờ bằng sinh con gái, có ai không hâm mộ Minh gia có ân điển này."

Ninh phi hài lòng gật đầu, "Trái lại bốn cung muốn xem trong sự hâm mộ ấy, liệu một Minh gia thanh cao như thế sẽ cảm động đến rơi nước mắt, hay là kính nhi viễn chi với Thần Vương đây."

Một đứa oắt con như Minh Cửu Châu chẳng là cái đình gì cả, quan trọng vẫn là ba huynh đệ Minh gia.

Bà ta tuyệt đối không cho phép ba huynh đệ Minh gia trở thành trợ thủ của Vân Độ khanh, một đứa tiện chủng do ả đàn bà xuất thân từ thương hộ làm sao so sánh với Diên Trạch của bà ta!

Cửu Châu tới kinh thành chưa đầy nửa năm mà Minh gia đã nhận được ba đạo thánh chỉ.

Nếu không phải nghe Phủ Lục ca nói thánh chỉ không thể tùy tiện ban, thì suýt nữa là nàng đã nghĩ đây là một món đồ hễ muốn là có.

Xem lý do phong mình là Huyện chủ trên thánh chỉ, trong lòng Cửu Châu chợt thấy mơ màng.

Nàng chép kinh thư cho Thánh Mẫu Hoàng Thái hậu đã về cõi tiên hồi nào? Nàng từng vất vả vì Quý phi nương nương khi nào?

Nói không thành có ư?

"Hôm dâng hương cho Dương tần, Bệ hạ và Tô Quý phi đã nói gì với con?" Ngay cả Thẩm thị cũng thấy bệ hạ quá hào phóng với nhà bọn họ.

Mọi người đều biết Bệ hạ khá "keo kiệt" trong chuyện phong tước, nhưng chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, ông ấy lại phong tước những hai lần cho nhà bọn họ.

"Không nói gì đặc biệt hết ạ." Cửu Châu lắc đầu, "Bệ hạ và nương nương rất yêu thương con, họ cũng không nhắc đến chuyện phong tước gì cả."

"Hôm qua Thần Vương điện hạ đưa con về nhà, vì sao hần lại móc tiền ra?" Minh Kính Châu mở miệng, "Thánh chỉ sắc phong Cửu Châu là do Thần Vương mang đến vào sáng hôm nay."

Theo như tiểu lại ở Lễ bộ nói, cổng Lễ bộ vừa mới mở, Thần Vương đã cầm thánh chỉ bước vào giục các quan viên nhanh chóng ghi lại và lập sổ sách, đợi lập sổ xong, lại chờ đóng đại ấn từ Lễ bộ và quan ấn từ các đại nhân có liên quan, sau đó giục Lý Thượng thư mang theo đội nghi trượng đến Minh gia tuyên chỉ.

Cửu Châu nhớ đến câu chuyện Vương gia bá đạo được lưu truyền trong kinh thành gần đây, nàng chợt dạ cúi đầu, "Chuyện tiền bạc, có lẽ là do con gây ra."

Minh Kính Châu và Thẩm thị ngạc nhiên nhìn Cửu Châu, con gái ngoan ngoãn đáng yêu nhà mình không thích tiêu tiền bấy bả, cố gì lại có chuyện liên quan đến tiền bạc?

"Cha, mẹ, hai người từng nghe chuyện xưa về Vương gia bá đạo hay chưa?"

Minh Kính Châu nhú mày, Vương gia bá đạo là câu chuyện gì thế?

Toàn bộ triều đình này, Vương gia có hành xử bá đạo ngoài Thần Vương ra thì làm gì có người thứ hai.

"Mẹ có nghe." Thẩm thị gật đầu, "Đều là những chuyện hoang đường do người kể chuyện bịa đặt cộng thêm việc gán ghép khiên cưỡng, nên có rất nhiều người hiểu lầm Vương gia trong câu chuyện ấy là Thần Vương."

"Câu chuyện gì?" Minh Kính Châu làm quan nhiều năm nên rất nhạy cảm với những thủ đoạn lung lạc lòng người thế này, "Vương gia bá đạo trong chuyện xưa g.i.ế.c người hay phóng hỏa vậy?"

"Đều không phải." Thẩm thị cười lắc đầu, "Chuyện kể tuy có hơi hoang đường, nhưng đều là chuyện tốt, nhờ những câu chuyện này mà hình tượng của Thần Vương trong miệng của các nữ quyến cũng tốt hơn nhiều."

Minh Kính Châu kinh ngạc, từ khi nào Tô Quý phi và Thần Vương lại sử dụng thủ đoạn khéo léo này thế?

Chương 36: Chương 36

"Chuyện này...!có liên quan đến con ạ." Cửu Châu cúi gằm đầu, kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối.

Nghe con gái kể xong, mãi một lúc lâu mà Minh Kính Châu vẫn không biết phải mở miệng thế nào.

Chó ngáp phải ruồi giúp Thần Vương giải quyết một âm mưu vốn là chuyện tốt, nhưng vì những câu chuyện này mà khiến Thần Vương trở thành chủ đề thảo luận trà dư tửu hậu của nhiều người, với cái tính của Thần Vương, e là sẽ không tha cho người kể chuyện dám bịa đặt hắn như thế.

"Thần Vương không vì chuyện này mà tức giận với con chứ?"
Thẩm thị từng tận mắt nhìn thấy Thần Vương mười bảy tuổi trở mặt với Nhu Đức công chúa đã xuất giá trên yến tiệc, hoàn toàn không nể mặt đối phương.

Bị Thần Vương làm khó xử trước mặt mọi người, sau hôm ấy, Nhu Đức công chúa không hề xuất hiện trước mặt mọi người một thời gian dài.

Kể từ đó, chỉ cần là trường hợp có mặt Thần Vương thì nàng ta đều phải tránh mặt hắn.

Tỷ tỷ của mình mà hắn còn khát khe như thế thì có thể khoan dung được bao nhiêu với con gái của bà?

"Điện hạ dịu dàng lại biết quan tâm, huynh ấy không hề giận vì chuyện này." Cửu Châu lắc đầu, "Không những thế, khi nghe con gái nói vì nghe kể chuyện mà tiêu sạch tiền, huynh ấy còn đưa bạc cho con nữa."

Minh Kính Châu nhú mày, thế mà chỉ keo kiệt đưa cho con gái ông hai ba chục lượng bạc thôi ư?

"Một xấp ngân phiếu dày thế này này." Cửu Châu miêu tả độ dày của xấp ngân phiếu, vẻ mặt phải nói là kinh hãi, "Hơn nữa còn là mệnh giá năm trăm lượng, con làm sao dám đem theo bên người."

Biết mình hiểu lầm Thần Vương, Minh Kính Châu hừ lạnh trong lòng, hóa ra là muốn cầm tiền đến để làm lung lạc lòng con gái ông, bảo sao phu nhân hay nói, đàn ông không có thẳng nào tốt.

Thần Vương là đàn ông, hiển nhiên cũng không phải thứ tốt lành gì.

Không có cha vợ nào lại ưa con rể, dù hắn là Vương gia ở tít trên cao cũng vô dụng.

Đương lúc ông định kể những chuyện xa hoa lãng phí của Thần Vương ngày xưa, ánh mắt chợt rơi xuống thánh chỉ trên tay Cửu Châu.

Nếu là thánh chỉ do Thần Vương mang đến Lễ bộ, vậy có khả năng là do chính Thần Vương cầu xin hoàng thượng.

Con gái không cần tiền của Thần Vương, hấn bèn đến chỗ bệ hạ đòi tước vị cho con gái mình? Dựa theo lễ chế của Đại Thành, tuy phong tước không có thực ấp, nhưng mỗi tháng đều có bổng lộc cố định, ngoài ra còn được thưởng lụa gấm gạo dầu.

Chẳng lẽ...!Thần Vương đổi cách thức đưa tiền cho con gái mình tiêu ư?

Có Vương gia nào vì tìm cách cho tiền vị hôn lại đi một vòng lớn như thế? Không hổ danh là Thần Vương hành sự hoang đường, ngay cả chuyện này mà hấn cũng làm được.

Hơn nữa bệ hạ còn đáp ứng thỉnh cầu của Thần Vương, đây là ân sủng đến mức nào?

Nếu là Vương gia biết suy nghĩ thì sẽ không tìm lợi ích cho nhà vợ mình, một là sợ đàm tiếu, hai là sợ đế vương nghi kỵ.

"Thần Vương hành sự đúng là..." Minh Kính Châu rất muốn nói tùy hứng xằng bậy, nhưng vừa ngẩng đầu lại bắt gặp đôi mắt sáng rực đang nhìn mình của con gái, ông bèn thở dài, "Làm theo ý mình."

Thần Vương là người ra sức, còn kẻ được lợi là Minh gia bọn họ, ông còn có thể nói gì đây?

"Nếu là thánh ân do Thần Vương cố ý cầu cho con, vậy ngày mai cha sẽ đi tìm vương gia cảm ơn."

"Cha, thánh chỉ này là do điện hạ cố ý xin cho con thật ạ?" Cửu Châu ôm thánh chỉ, trên mặt ngập tràn niềm vui.

Minh Kính Châu gật đầu, "Đạo thánh chỉ này là do Thần Vương tự mang đến Lễ bộ, chưa từng để qua tay người khác."

Theo cha suy đoán, đúng là do hấn đi xin được."

"Thế thì tốt, thế thì tốt." Thẩm thị khẽ thì thầm vuốt tóc con gái, "Nếu Thần Vương đã có lòng thì con cần ghi nhớ cảm ân."

Cửu Châu à, nếu bên ngoài có lời đồn khó nghe, con không cần phải nhớ làm gì, cũng đừng giận chó đánh mèo với người khác."

Cửu Châu ngơ ngác gật đầu, trong lòng lơ mơ khó hiểu, lời đồn khó nghe?

Nhìn dáng vẻ ngây thơ của con gái, Thẩm thị mỉm cười, "Con chỉ cần nhớ, đừng vì những lời của những người không quan trọng mà tổn thương người thật lòng đối tốt với con."

"Vâng ạ." Cửu Châu gật đầu, ánh mắt trong veo, "Con sẽ không để ý đến người khác."

Các sư phụ thường nói, người tu đạo không vì ngoại vật mà hủy hoại tâm trí của bản thân, tu thân tu tâm tu đức, đó mới gọi là tu hành.

"Ừ." Thẩm thị cười, "Một mối vì ngoại vật chỉ khiến bản thân không được vui vẻ, con thế này là rất tốt rồi."

"Sư phụ cũng nói tính của con tốt lắm." Cửu Châu nắm chặt thánh chỉ trong tay, nụ cười vừa vui vẻ lại vừa thỏa mãn.

"Cô nương, hộp cơm và xe ngựa đã chuẩn bị xong, bây giờ đến Lễ bộ luôn chưa ạ?"

"Bây giờ đi ngay." Hai tay Cửu Châu xách hai hộp cơm to, "Trời lạnh rồi, dù có bỏ than giữ ấm cũng rất dễ nguội."

Xuân Phân đi sau lưng buộc lại áo choàng cho nàng, "Tiểu thư, người đi chậm thôi."

Dạo gần đây quan viên ở Lễ bộ dần dần không để người nhà mang cơm đến nữa, kể từ khi Thần Vương điện hạ đến Lễ bộ, cơm canh ở nhà ăn bắt đầu được cải thiện hơn trước.

Hơn nữa, ngay cả Thần Vương xa hoa lãng phí thích hưởng thụ cũng ăn trưa trong phòng ăn, lẽ nào bọn họ còn khát khe hơn cả Thần Vương?

Đến trưa, khi mọi người đang nghỉ trưa dùng cơm, Thần Vương ném bút đi, lười nhác ngả vào lưng ghế dựa.

Có quan viên bạo gan đứng ngoài cửa sổ nhìn lén, chợt phát hiện Thần Vương đang ngồi chép lại thánh chỉ.

Ban đầu những thánh chỉ này đều được niêm phong cất ở Hàn Lâm viện.

Mấy hôm trước Minh Thị lang sang đó mượn về, bọn họ còn không hiểu dụng ý của Minh Thị lang, hóa ra là thế này.

Từ việc chép lại danh sách khoa cử nhất giáp, chép lại tấu chương của bọn họ, cho tới chép sổ sách thuế má ở Hộ bộ, rồi chép lại cả thánh chỉ, toàn là chuyện vừa tốn thời gian vừa vô ích.

Không ngờ Minh đại nhân bình thường hiền hòa dễ chịu là vậy, mà khi hành hạ người khác cũng thật như d.a.o cùn cắt thịt.

Bề ngoài thì dạy dỗ Thần Vương, nhưng thật ra chẳng dạy cho hắn cái gì cả.

"Điện hạ." Thái giám hầu hạ tiến lên đ.ấ.m vai cho Thần Vương, "Mấy hôm nay khẩu vị của ngài có hơi thanh đạm, chi bằng để

hạ nô đến quán rượu mua vài món ngon cho ngài nhé."

"Không cần." Thần Vương uể oải đứng dậy, "Bốn vương theo Minh đại nhân đến phòng ăn dùng cơm."

Hắn đã từng hùng hồn nói trước mặt Minh Tiểu Trư rằng Lễ bộ không thể không thiếu hắn, hắn tuyệt đối không thể để Minh Kính Châu đập đổ hình tượng của mình được.

"Điện hạ." Một thái giám khác vội chạy vào, "Minh cô nương đang chờ người ngoài cổng ạ."

Thần Vương đứng phắt dậy, cầm áo choàng khoác lên người, cười một tiếng, "Xem như cô nhóc này có lương tâm."

Vì cầu thánh ân, hắn đã làm đủ chuyện nịnh nọt lấy lòng ở trước mặt hoàng thượng, nếu nàng còn không tìm hắn thì đúng là không còn gì để nói.

"Điện hạ!" Cửu Châu thấy Thần Vương bước ra, nàng chạy lon ton đến trước mặt hắn.

"Cô tìm bốn vương có chuyện gì?" Thần Vương vất tay ra sau lưng, không hề nhắc đến chuyện Cửu Châu được phong làm Huyện chủ.

Đàn ông chân chính sẽ không thèm rêu rao chút chuyện cởn con làm vì phụ nữ.

"Ta đem đồ ăn đến cho điện hạ nè." Cửu Châu đưa hộp cơm đến trước mặt Thần Vương, "Mỗi ngày huynh đều vất vả vì công vụ của Lễ bộ, nên phải ăn cơm thật ngon mới được."

Quan viên Lễ bộ vừa bước ra khỏi cổng, "..."

"Toàn là chuyện bốn vương cần làm, mệt chút cũng không sao." Thần Vương nhận lấy hộp cơm, "Thân là Vương gia thì cần phải chịu vất vả hơn người khác, như thế mới không phụ lòng của phụ hoàng và bách tính lê dân."

Quan viên Lễ bộ nghe rõ mồn một, "..."

Những lúc đàn ông đang nỗ lực với phụ nữ thì có khi chẳng cần thể diện.

"Tuy công việc bận rộn, nhưng sức khỏe của điện hạ quan trọng hơn." Cửu Châu vô cùng sùng bái nhìn Thần Vương, "Mong điện hạ giữ gìn sức khỏe."

Điện hạ đúng là một Vương gia tốt, vì nước vì dân, lại còn hiếu thảo với bề hạ!

Nhìn ánh mắt sùng bái của cô nhóc, Thần Vương khẽ ho một tiếng, "Yên tâm đi, bốn vương biết rồi."

"Còn một chuyện nữa." Cửu Châu cười tí mắt nhìn Thần Vương, "Tước vị Huyện chủ của thần nữ là do điện hạ cầu Bệ hạ đúng không?"

"Chỉ là chuyện nhỏ..."

"Cám ơn điện hạ." Ánh mắt mỗi khi nàng nhìn hắn luôn sáng lấp lánh, như thể trong mắt, trong lòng nàng đều là hắn, đặt hết

niềm tin vào hắn, "Trong những người Cửu Châu từng gặp, điện hạ là người tốt nhất."

Thần Vương ngại ngùng quay mặt sang chỗ khác.

Cô nhóc này mới gặp được bao nhiêu người mà đã bảo hắn là người tốt nhất?

"Điện hạ mau quay về dùng cơm đi, tránh đồ ăn nguội sẽ mất ngon." Cửu Châu đưa một hộp cơm khác cho Thần Vương, "Nhờ điện hạ đưa hộp cơm này đưa cho gia phụ, trưa mai ta lại đến tiếp."

Cầm theo hai hộp cơm nặng trĩu, Thần Vương nhìn bóng cô nhóc xoay người leo lên xe ngựa, nhú mào lăm bắm hỏi lại, "Bổn vương tốt nhất ư?"

Tác giả có lời muốn nói:

Minh Kính Châu cười lạnh: Xin chú ý giùm, là người tốt nhất, không phải tốt nhất, xin đừng tùy tiện cắt câu cắt chữ..

Chương 37: Chương 37

"Minh huynh." Chu Thụy lại gần Minh Kính Châu đang cúi đầu sắp xếp chồng sách, "Nghe nói hôm nay phòng bếp có làm mấy món mới, chúng ta đến đó nếm thử đi."

Minh Kính Châu cười nhìn Chu Thụy, "Chu huynh à, chúng ta quen nhau đã nhiều năm, có chuyện gì huynh cứ nói thẳng."

Chu Thụy kéo Minh Kính Châu đến nơi vắng người, "Ta biết huynh có thành kiến với Thần Vương điện hạ, nhưng ở Lễ bộ mà ông cứ đối xử với hần như thế, nếu truyền đến tai bộ hạ, e sẽ khiến bộ hạ không vui."

"Thần Vương tính lười lại nóng nảy, cho hần chép sách có thể mài giũa tính tình của hần." Minh Kính Châu vỗ vai Chu Thụy, "Chu huynh yên tâm, dù Bộ hạ biết cũng không tìm ra được lỗi sai của ta đâu."

Chu Thụy lặng thinh, đúng là bề ngoài không trách móc được gì, nhưng có ai không biết ông đang cố ý làm khó làm dễ người ta chứ?

Thánh thượng liên tục hạ chỉ, phong cho nhà ông hần hai tước vị không phải để ông đối xử với con trai người ta như thế.

Đành rằng biết là người Minh gia bướng bỉnh, nhưng thật ra vào những lúc thế này không cần phải bướng vậy đâu.

"Minh đại nhân, Chu đại nhân."

Chu Thụy quay đầu, bắt gặp Thần Vương hai tay xách hai hộp đựng cơm to bước đến, còn thái giám theo hầu phía sau lại đi tay không.

"Minh đại nhân, mời ngài dùng bữa." Thần Vương đặt một hộp đựng cơm lên bàn, nụ cười trên mặt rất chói mắt.

Minh Kính Châu nhận ra hộp đựng cơm này là của nhà ông.

Rồi ông lại nhìn hộp đựng cơm trên tay Thần Vương, vẫn là của nhà ông mà.

Vì sao hộp cơm nhà họ lại nằm trên tay Thần Vương?

Chu Thụy chứng kiến một màn trước mắt, lại thấy Thần Vương mỉm cười nhìn Minh huynh vô cùng tôn kính, tâm trạng bỗng trở nên phức tạp.

Ngày xưa Thần Vương hành sự quả thật có hơi ương ngạnh, nhưng từ khi hắn đến Lễ bộ, Minh huynh kêu hắn làm gì hắn đều nghe lời làm theo.

Chỉ sợ tới bây giờ hắn vẫn chưa biết Minh huynh đang miễn cưỡng với hắn.

Nghĩ đến chuyện cơm nước càng ngày càng được chăm chút của Lễ bộ dạo gần đây, từ cái bàn đến cửa sổ đều được thay mới toàn bộ, than củi luôn được cung ứng liên tục, ánh mắt Chu Thụy nhìn Thần Vương cũng trở nên dịu dàng hơn.

Lúc xưa ông chỉ cảm thấy Thần Vương không biết cầu tiến, phách lối vô lễ.

Nhưng sau khi làm đồng liêu với nhau, ông lại phát hiện, hóa ra vị Vương gia này cũng không ghê gớm như người ta vẫn thường đồn đại, còn về ưu điểm, thiết nghĩ chỉ cần kiên nhẫn tìm thật kỹ thì hẳn cũng có một vài điểm tốt.

"Minh huynh, huynh và Vương gia cứ từ từ dùng bữa, ta xin phép cáo từ."

Còn nhớ đường mà biết mang đồ ăn đến cho nhạc phụ tương lai thì cũng không đến nỗi tệ.

Lúc rời đi, Chu Thụy còn quan tâm đóng cửa phòng lại giúp cha vợ và con rể tương lai.

"Sao điện hạ lại có hộp cơm của bỉ phủ nhà ta?" Minh Kính Châu mở hộp cơm, nhìn thấy bên trong đều là những món mình thích ăn, hàng chân mày ông giãn ra.

"Là Minh cô nương mang đến." Thần Vương nghĩ ngợi, sau đó ngồi xuống cạnh Minh Kính Châu, mở hộp cơm của mình ra.

Minh Kính Châu nhú mày, con gái mang cơm tới sao lại để Thần Vương đi lấy?

Ông lại nhìn sang đồ ăn trong hộp cơm của Thần Vương, ầy vậy mà không giống của ông.

Nhìn mấy món bên trong, Thần Vương giật mình, đây đều là những món mà bình thường hẳn thích ăn nhất.

Số lần hẳn và Minh Tiểu Trư ngồi cùng bàn cơm với nhau không nhiều, không ngờ nàng đều nhớ rõ những món mà mình thích ăn.

Nàng thích hẳn đến thế ư?

Lúc Minh Kính Châu đặt đĩa xuống, thấy Thần Vương vẫn còn đang ăn, ông bèn lật xem vài trang sách, chờ Thần Vương ăn xong.

"Điện hạ cứ để hộp cơm lại chỗ của vi thần, hôm nay tan làm thần sẽ cầm về."

Ăn cơm nhà ông thì cũng cho qua, nhưng không thể mang hộp cơm đi luôn được.

Hộp cơm làm theo yêu cầu thế này tốn những hai lượng bạc đấy.

"Làm phiền Minh đại nhân rồi." Thần Vương được người hầu hầu hạ súc miệng rửa mặt, "Văn bối đã chép xong những cuốn sổ thuế mà đại nhân bảo rồi."

"Tất cả sổ thuế ở các địa phương đều là nội dung công khai của lục bộ, điện hạ có thể dốc lòng chép lại như thế, vi thần hết sức vui mừng." Minh Kính Châu cầm tách trà tiêu thực lên nhấp một ngụm, "Có lẽ vi thần đã già nên đầu óc chẳng trí, không nhớ rõ năm ngoái Liễu Châu thu thuế được bao nhiêu, điện hạ có còn nhớ không?"

"Năm ngoái Liễu Châu bị hạn hán, phụ hoàng không nỡ thấy dân chúng nơi đó chịu khổ nên đã miễn thuế bảy phần."

Cả năm chỉ thu được hai trăm ba mươi lăm nghìn quan tiền thuế, thóc gạo, lụa, vải đều chịu ảnh hưởng."

Sau khi đăng cơ, Long Phong đế là một vị vua vừa quan tâm chính sự vừa biết chăm lo cho dân, lại còn rất tiết kiệm, không có gì ngạc nhiên khi thuế hàng năm của một châu chỉ hơn trăm vạn quan tiền.

"Trí nhớ của điện hạ tốt thật." Minh Kính Châu khẽ gật đầu, "Bệ hạ thương dân như con, không đành lòng để bách tính sống lang bạt, vợ con ly tán.

Nhân dân Đại Thành có một vị minh quân như thế là may mắn của muôn dân."

"Có dân rồi mới có nước, nông nghiệp chính là nền tảng của đất nước." Minh Kính Châu cầm mấy quyển nông cụ dày cộp do Công bộ soạn từ trên bàn xuống, "Điện hạ, đây là sách thống kê các nông cụ bằng sắt của các châu và huyện, người có thể đọc nó vào những lúc rảnh rang."

"Đa tạ Minh đại nhân." Thần Vương nhận những cuốn sách nông cụ, thấy Minh Kính Châu không có ý tiếp mình nữa, hẩn bèn ôm đóng sách thông thả bước ra cửa.

Có vài quan viên đi ngang qua nhìn thấy đóng sách nông cụ trên tay hẩn, lập tức quay đầu vờ như không nhìn thấy.

Chỉ cần không nhìn thấy, bọn họ sẽ không biết Minh Kính Châu đang cố ý đối phó qua loa với Thần Vương.

...

"Minh Kính Châu đúng là quá qua loa với Vân Độ Khanh, phụ hoàng ban cho Minh gia hai tước vị, xem như cũng phí công rồi." Hoài Vương cầm chén rượu lên, ngửa đầu uống cạn, "Phụ hoàng bất công thì sao, với cái tính thích làm việc hoang đường như hẩn, có bao nhiêu đại thần có thể chịu đựng nổi."

Trong các huynh đệ, hắn ta là trưởng tử.

Khi phụ hoàng thất thế, các đại thần ủng hộ ông đều bị lưu đày, phụ hoàng cũng bị cầm tù trong Vương phủ.

Tất cả các huynh đệ tử muội đều hoảng loạn, chỉ có Vân Độ Khanh không tim không phổi cứ quẩn lầy phụ hoàng đòi chơi với hắn, hoàn toàn không biết tình cảnh khó khăn của Vương phủ lúc bấy giờ.

Một đứa nhóc từ nhỏ đã không hiểu chuyện, lớn lên cũng chẳng chừng chặc được bao nhiêu.

Vân Độ Khanh được phong Vương từ khi còn nhỏ, tính tình tùy hứng, ngay cả thầy từng dạy cho hắn cũng bị hắn chọc tức, nhưng phụ hoàng có dữ thế nào cũng không nổi trách hắn.

"Hai nhà Minh, Tôn đều kết thân với hoàng gia, nhưng thánh tâm lại khác nhau một trời một vực."

"Bốn Vương và lão Nhị đã thành hôn, gia đình Vương phi của bọn ta không hề được tấn tước nhờ hôn sự." Hoài Vương hừ lạnh, "Vân Độ Khanh chỉ là một thằng bất tài được chiêu hư, Minh gia không muốn trợ giúp hắn, không có gì uy hiếp.

Trái lại là Vân Diên Trạch, hắn ta giỏi nhất là chiêu lung lạc lòng người, lại có danh tiếng trong triều, hắn mới là mối họa lớn ở trong lòng bốn vương."

"Vậy bây giờ chúng ta tạm thời không cần để ý đến phía Thần Vương nữa?"

"Hà tất để ý, cứ để hần từ từ chép sách ở Lễ bộ đi." Hoài Vương nói với vẻ hả hê, "Thậm chí bốn vương còn đang hoài nghi, có khi sự kiện bất ngờ ở trại ngựa hoàng gia kia có liên quan đến mẹ con lão Tú đấy."

Ả Ninh phi kia bề ngoài thì tỏ ra dịu dàng biết săn sóc, có tri thức hiểu lễ nghĩa, nhưng thật ra là một mù đàn bà lòng dạ rắn rết."

Đến tận bây giờ hần vẫn nhớ rất rõ cái năm mình mười tuổi, Trịnh thị kia nhấc con mèo xuống ao sen, đến khi nhìn thấy nó thoi thóp giẫy giụa mới buông tay ném con mèo đó sang một bên.

Có một người mẹ như thế, liệu Tề Vương ngoài mặt quân tử ôn tồn có thực sự lương thiện?

"Vương gia, bệ hạ triệu kiến người gấp!" Giọng người hầu ở ngoài cửa vang lên.

Hoài Vương đặt chén rượu xuống, đứng bật dậy, "Chuẩn bị ngựa cho ta."

Hoài Vương phi ngựa chạy thẳng vào cung, phát hiện Thượng thư lục bộ và các huynh đệ khác đã có mặt đông đủ.

Hần đưa mắt nhìn Hộ bộ Thượng thư đang đứng cạnh Tề Vương, rồi lại nhìn Lễ bộ Thượng thư đang đứng cùng Thần Vương, hần bèn bước đến bên cạnh Hình bộ Thượng thư.

"Lão đại, người uống rượu à?" Long Phong để ngửi thấy mùi rượu từ trên người của con trai, khẽ nhú mào.

"Bẩm phụ hoàng." Hoài Vương vội vàng thỉnh tội, "Mong phụ hoàng bớt giận, hôm nay Hình bộ được nghỉ, nhi thần chỉ làm vài hộp ở trong phủ thôi."

"Uống rượu hại thân, không được quá độ." Long Phong để chuyển sự chú ý sang các đại thần lục bộ, "Vưu Châu cấp báo, Vưu Châu đang gặp một trận tuyết lớn nhất trong mấy chục năm qua, chư vị ái khanh hãy thảo luận để tìm ra phương pháp cứu tế."

"Vưu Châu cách kinh thành chỉ vài trăm cây, nếu ra roi thúc ngựa thì chưa tới vài ngày sẽ đến nơi." Công bộ Thượng thư đáp, "Nhưng cần đề phòng không để luồng khí lạnh tiếp tục tiến về phía bắc, tránh cho các châu huyện lân cận cũng bị ảnh hưởng xấu bởi trận tuyết này."

"Bệ hạ, vi thần sẽ kiểm kê lại vật dụng cứu tế, nhanh chóng gửi đến Vưu Châu." Hộ bộ Thượng thư chần chừ, "Nhưng đề phòng dân chúng chịu thiên tai lo sợ, theo thiển ý của vi thần, nên chọn thêm một người đến Vưu Châu trợ giúp cho việc cứu tế ạ."

"Ái khanh nói rất có lý." Long Phong để khẽ gật đầu, "Ái khanh đã có ứng viên thích hợp chưa?"

Hộ bộ Thượng thư chấp tay, "Trong triều có rất nhiều đại thần có năng lực, xin bệ hạ cứ việc bổ nhiệm."

"Phụ hoàng, nhi thần cũng có một ứng viên muốn đề cử." Hoài Vương đã ngấm men say lên tiếng, "Công bộ Tả Thị lang Ngô Miễn rất thích hợp."

Tề Vương thâm cười lạnh, đề cử nhạc phụ của mình để đoạt lấy công lao cứu tế, Đại ca của hắn quả nhiên đã say rồi.

"Lão Tứ, con có ứng viên nào chưa?" Long Phong để nhìn về phía hắn ta.

"Theo nhi thần, Hà đại nhân của Lại bộ hoặc Trương đại nhân của Binh bộ đều có thể đảm nhận trách nhiệm này."

Hoài Vương liếc Tề Vương, tưởng hắn không biết Hà Dĩ và Trương Nghênh Liêm là chó săn của Tề Vương ư?

"Ý của chư vị ái khanh thế nào?"

Trong chuyện chọn khâm sai cứu tế, ý kiến của các vị Thương thư không giống nhau.

Chương 38: Chương 38

Long Phong đế nâng chén trà, mặc cho bọn họ tranh luận, nhưng vẫn không quên hạ lệnh để các bộ chuẩn bị vật tư cứu tế kỹ càng, gửi đi Vưu Châu ngay lập tức.

Thần Vương nghe bọn họ tranh cãi âm ỉ, hần lười nhác dựa vào cột ngáp một cái.

"Độ Khanh." Long Phong đế thấy Thần Vương ngán ngẩm đứng đó ngáp, "Con có ứng viên nào thích hợp hay không?"

Lục bộ Thượng thư và các hoàng tử còn lại đều đồng loạt quay sang nhìn Thần Vương, vẻ mặt mọi người đều vô cùng xuất sắc.

Bảo Thần Vương đề cử người có năng lực, chỉ bằng hỏi hần loại đế nào đá giỏi thì hơn.

Long Phong đế làm như không biết mọi người có thành kiến với Thần Vương, ông vẫn nhìn con trai mình với ánh mắt đầy mong đợi.

"Nhi thần nghĩ rằng..." Thần Vương nhớ đến những bài luận thi cử của tất cả tiến sĩ trong một giáp, hình như Ngô Miễn có viết một bài liên quan đến chuyện cứu tế an dân, hơn nữa nội dung vô cùng rõ ràng chứ không phải phiến phiến, ngay cả một người thất học bất tài như hần mà cũng thấy ông ấy trả lời rất hay.

"Bão tuyết lớn, nhất định có rất nhiều nhà bị sụp đổ, Ngô Miễn đại nhân là Công bộ Thị lang, hẳn biết rất rõ về chuyện cải tạo, kiến thiết công trình, chi bằng chọn Ngô Miễn đi." Thần Vương đứng thẳng người dậy, tựa như người lười biếng vừa này không phải là hẳn.

Tề Vương mỉm cười nhìn Hoài Vương, không ngờ Vân Độ Khanh lại ra tay giúp lão Đại.

Nghe thấy Vân Độ Khanh nói giúp mình, bản thân Hoài Vương cũng ngơ ngác, dù Vân Độ Khanh có là một thằng bất tài thì cũng phải biết Ngô Miễn là nhạc phụ của hẳn chứ, sao còn nói giúp hẳn?

"Được rồi, nếu Độ Khanh cũng tán thành đề nghị của lão Đại, vậy lần cứu tế này cứ để Ngô Miễn đảm nhận." Long Phong đế vẫy tay với thị vệ, "Lập tức truyền Ngô Miễn tiến cung."

Lý Ân nhìn Thần Vương đang đứng cạnh mình bằng ánh mắt hết sức phức tạp, ông và Ngô Miễn là đồng môn, năng lực của Ngô Miễn thế nào ông ta hiểu rất rõ.

Trong các ứng viên do các hoàng tử đề xuất, Ngô Miễn đúng là lựa chọn thích hợp nhất.

Lần này Thần Vương lại đề cử Ngô Miễn, rốt cuộc là hẳn nói lung tung hay là hiểu rõ năng lực của ông ấy?

Thần Vương lại uể oải dựa vào cột, Lý Ân thôi nhìn.

Có lẽ do ông suy nghĩ nhiều, tất cả chỉ là trùng hợp mà thôi.

Việc cứu tế đã được thảo luận xong, chúng thần và các hoàng tử rời khỏi chính điện, chỉ có Thần Vương là bị hoàng thượng giữ lại.

Tề Vương cười mỉa nhìn Hoài Vương, "Đại ca yêu mến các đệ đệ, ngay cả Ngũ đệ cũng bày tỏ lòng huynh đệ với huynh."

Hoài Vương tự dưng bị hiểu lầm, "..."

Làm sao hắn biết được Vân Độ Khanh đang phát bệnh gì chứ?

"Ha ha, thân là huynh trưởng, chăm sóc đệ đệ là chuyện nên làm." Hoài Vương nở nụ cười, "Tình cảm của vi huynh đối với đệ và Ngũ đệ đều như nhau."

Dù là đệ đệ nào thì trong lòng hắn cũng là đồ khó ưa, có gì khác nhau đâu?

"Từ trước đến nay Đại ca luôn nhân từ yêu thương các huynh đệ." Tề Vương chấp tay, "Đệ xin cáo từ."

"Đi thông thả, không tiễn." Hoài Vương ngoài cười nhặt đáp lễ, hắn ghét nhất dáng vẻ giả nhân giả nghĩa này của Vân Diên Trạch.

Tề Vương thông thả bước lên xe ngựa, nụ cười trên gương mặt chợt tắt ngúm, "Đi điều tra cho ta, xem dạo gần đây Vân Lưu Ngạn và Vân Độ Khanh có qua lại với nhau không?"

Trong cung không có trưởng tử, Vân Lưu Ngạn lại là hoàng tử lớn tuổi nhất, nếu Vân Độ Khanh được phụ hoàng cưng chiều quay sang ủng hộ lão Đại, ắt hẳn thế cục sẽ bất lợi cho hắn.

"Phụ hoàng giữ nhi thần lại là có gì muốn hỏi sao?" Thần Vương ngồi trên ghế ngáp thêm vài cái, tối qua phải đọc mấy cuốn sách về nông cụ ở các châu huyện, hắn thấy đầu mình sắp phình ra tới nơi rồi.

Nhưng hắn lại không dám không đọc, chẳng may Minh Kính Châu bất chợt hỏi thử một câu trong đó, hắn mà không trả lời

được thì sau này sao hần dám khoe khoang năng lực của mình với Minh Tiểu Trư.

"Tối đến phải ngủ sớm đi." Long Phong để thấy hần ngáp liên tục, bảo cung nữ dâng trà tỉnh thần cho hần, "Con còn nhỏ mà đã bơ phờ thì còn ra thể thống gì."

"Nhi thần có phụ hoàng anh tuấn, có mẫu phi xinh đẹp, dù có bơ phờ thì cũng đẹp trai khiến người ta yêu thích."

Long Phong để cười nhạo vì độ mặt dày táo bạo của hần, "Khiến ai thích hả?"

Đương nhiên là Minh Tiểu Trư rồi.

Trong đầu Thần Vương vô thức hiện lên gương mặt trắng trẻo xinh xắn của Minh Cửu Châu.

Hần khẽ ho một tiếng, "Khiến người và mẫu phi yêu thích chứ còn ai nữa."

Long Phong để nở nụ cười bất đắc dĩ, ông để Lưu Trung Bảo đem điểm tâm trước mặt mình đến cho Thần Vương, "Hôm nay hiếm khi có dịp con mở miệng để cử người khác, cố gì lại chọn Ngô Miễn? Trẫm nhớ ngày trước quan hệ giữa con và lão Đại không tốt, vì sao bây giờ lại đưa cơ hội lập công cho nhạc phụ của nó?"

"Ngô Miễn là Công bộ Thị lang, nhi thần đã từng xem bài luận cứu tế của ông ấy, viết rất khá, hiển nhiên ông ấy chính là ứng viên thích hợp nhất." Thần Vương nhón một miếng điểm tâm bỏ vào miệng, "Quan hệ giữa con và Đại ca không tốt là chuyện giữa huynh đệ bọn con, có liên quan gì đến bách tính? Ngô Miễn là hạ thần của phụ vương, ông ấy chỉ cần nghe lời phụ vương, làm tốt công việc được giao là được."

Nếu sau này ông ấy đắc tội con, con vẫn không nể mặt ông ta như thường thôi."

Long Phong đế sững sờ, sau đó bật cười, "Con đúng là ân oán rõ ràng."

"Trước giờ nhi thần luôn hiểu rõ đại nghĩa." Thần Vương rộng lượng khoát tay, "Phụ hoàng không cần phải khích lệ nhi thần."

Long Phong đế ngẫm lại, ông khen nó hồi nào?

"Ngô Miễn là tiến sĩ năm Hiến Đức, con đã đọc bài luận của ông ta rồi?" Long Phong đế không biết thằng con trai mình chăm chỉ từ khi nào?

"Trước đó thì chưa xem, nhưng từ khi đến Lễ bộ, Minh đại nhân cho nhi thần làm quen với công việc ở Lễ bộ, vì vậy nhi thần đã đọc khá khá tài liệu có liên quan." Thần Vương thở dài, "Phụ hoàng không biết đâu, dạo gần đây nhi thần hay nằm mơ, trong mơ đều thấy Minh đại nhân đặt câu hỏi với nhi thần."

Long Phong đế khẽ gật đầu, thầm cảm thán, không hổ danh là Minh Kính Châu, ngay cả Độ Khanh mà ông ấy cũng có thể trị được.

Từ nhỏ tới lớn, số thầy giáo bị Độ Khanh chọc tức vượt quá một bàn tay.

Bây giờ Minh Kính Châu có thể bắt hần tìm hiểu đại thần trong triều, không biết đã tốn biết bao nhiêu tâm huyết.

"Minh Kính Châu trung quân yêu dân, tài đức vẹn toàn, con theo ông ấy chăm chỉ học tập, sẽ học được không ít thứ hay." Long

Phong để vỗ vai con trai mình, "Ông ấy là nhạc phụ tương lai của con, nhất định sẽ không hại con."

Ông đúng là một đế vương có mắt nhìn người, không chỉ chọn cho con trai một Vương phi mệnh cách tốt mà còn được tặng kèm theo một nhạc phụ năng lực xuất chúng.

...

"Dừng xe." Cách một lớp rèm, Tề Vương nhìn thấy thiếu nữ mặc váy hồng và thiếu nữ mặc váy xanh cùng nhau bước vào trà lầu, hần lập tức ra lệnh phu xe dừng lại.

"Vương gia?" Người hầu mang ghế đến, "Vương gia muốn tới đó dùng trà sao?"

"Ừ." Hần ta bước vào trà lầu, hầu bàn đơn đả chào đón, "Mời quý khách lên lầu."

Hần đưa mắt nhìn lên lầu, kế đó nhấc chân đi theo.

Hôm nay Chu Tiêu đưa Cửu Châu ra ngoài hòng muốn giới thiệu vài người bạn thân cho nàng làm quen.

Nhà bọn họ đều là trung thần của bộ hạ, những năm qua quan hệ rất tốt, vì thế Cửu Châu vừa xuất hiện, bọn họ đều nhanh chóng chào đón nàng.

Phong tục Đại Thành cởi mở, khoảng cách giữa nam nữ không quá nghiêm ngặt, phụ nữ ra ngoài mưu sinh cũng rất phổ biến.

Cửu Châu và các vị thiên kim ngồi vây quanh một bàn trà, dùng một tấm bình phong ngăn cách với các vị khách khác, vui vẻ kể về những chuyện lý thú ở trong kinh thành, tiếng cười nói lạnh rộn ràng.

"Sinh trai hay gái thì sao, cũng chẳng bằng trong nhà có con gái được sủng phi yêu thích, lấy được tước vị cho người nhà."

Lời này vừa truyền vào tai mọi người, tiếng cười bên nhóm Chu Tiêu chợt im bật, ai nấy đều nhúu chặt mày.

"Huynh đài nói rất đúng, chúng ta học hành gian khổ, khổ công luyện võ mỗi sáng, thế mà cũng không bằng có con gái được gả cho con trai của sủng phi."

Bây giờ có ai không hâm mộ Minh gia nuôi con gái quá khéo?"

"Trà lâu không phải là nơi để nói những chuyện này, xem ra hai kẻ cố tình gây sự, tung tin thất thiệt." Tiểu thư nhà họ Trần tính tình bộc trực, đứng dậy nói, "Minh muội muội chớ sợ, để ta làm bọn chúng phải ngậm miệng."

Cửu Châu níu c.h.ặ.t t.a.y áo Trần tiểu thư, "Tỷ tỷ không cần phải tranh luận với bọn họ đâu, những người này dù có hâm mộ cũng vô dụng, bọn họ không thể nuôi dạy được con gái tốt như ta đâu."

Trần tiểu thư, "..."

Trọng điểm là cái này hả?

Nàng ta nhìn Cửu Châu, ánh mắt kiêu ngạo này là ý gì?

"Nếu không nhờ năm đó gia phụ đậu Thám hoa, ta làm sao có thể được đính hôn với Thần Vương?" Cửu Châu chân thành đáp lại, "Bởi vậy có thể thấy được một điều, chăm chỉ học hành vẫn là chuyện quan trọng nhất."

"Nếu không chịu học hành thì cũng chỉ giống hai người ở ngoài kia thôi, không biết gì nhưng ưa nói lung tung."

Nhóm các tiểu thư, "..."

Chăm chỉ học hành đúng là rất quan trọng, nhưng Minh Thị lang cũng không mong cô được gả cho Thần Vương đâu.

Tề Vương đứng bên ngoài nghe thấy lời đồn, đứng dậy vén rèm lên định mở miệng ngăn cản.

"Chó mèo ở đâu lại đến đây kêu gào thế hả?" Thần Vương mặc một bộ áo đỏ rực thêu chỉ vàng, dẫn theo người hầu và đới đao hộ vệ hùng hổ bước vào, nhấc chân đá vào chiếc ghế bên cạnh, ghế bay ra ngoài, nện vào một trong mấy người kia.

Người bị ghế đập trúng sợ đến tái mét mặt mày, không dám kêu rên lấy một tiếng.

Thần Vương nhấc tay lên, hộ vệ sau lưng rút đao ra khỏi vỏ, lưỡi đao lóe lên hàn quang đáng sợ.

"Nào, tiếp tục kêu lên vài tiếng để bốn vương nghe thử xem." Thần Vương ngồi xuống ghế, vừa duỗi tay ra, người hầu vội vàng dâng trà.

Cả phòng đều trở nên yên tĩnh.

"Sao không sửa nữa hả?" Thần Vương nhấp ngụm trà, nhàn nhã nở nụ cười, "Tiếp tục đi."

Chương 39: Chương 39

Lúc rời khỏi hoàng cung, hắn chỉ chọn đại một quán trà trông khá náo nhiệt để nghe thử xem còn có câu chuyện hoang đường về vương gia bá đạo nữa không.

Nhưng không ngờ, vừa bước lên cầu thang đã nghe thấy có người đem Minh Tiểu Trư ra làm chủ đề bàn tán.

Với tính khí nóng nảy của hắn thì có thể nhẫn nhịn nổi không?

Đương nhiên là không.

"Người, người là ai?" Một tên khác không bị đánh, thấy đội ngũ đờn đao hộ vệ xếp thành hàng sau lưng Thần Vương, lắp bắp, "Dựa theo luật lệ Đại Thành chúng ta, dân thường không được mang vũ khí ra đường, ai trái lệnh sẽ bị phạt hai mươi trượng và hai lượng bạc."

Người...! người dám cả gan chống lại luật pháp của Đại Thành!"

Thần Vương cười khẩy, đưa tay chỉ vào người đang nói chuyện, ý nói thời điểm hắn ra mặt cãi nhau đã đến.

"Người, người muốn làm gì?" Người bị điểm mặt liên tục lùi về sau vài bước.

"Theo luật lệ của Đại Thành, mỗi khi thân vương ra ngoài sẽ mang theo ba mươi sáu đôi đao hộ vệ."

Điện hạ của chúng ta không thích khoa trương, nên chỉ mang theo có hơn mười người mà thôi." Người hầu đứng ra cười tủm tỉm giải thích, "Nếu có người vô cớ nhục mạ hoàng thất, nhẹ thì phạt mười trượng, nặng thì phải chịu ba năm lao dịch."

Sau khi giải thích xong, người hầu ngoan ngoãn lùi ra sau lưng Thần Vương, đôi đao hộ vệ lập tức bắt hai gã nói lung tung đến trước mặt Thần Vương.

"Người, người là Vương gia?!" Chân hai tên kia như muốn nhũn ra, không cần hộ vệ động thủ đã quỳ phịch xuống đất.

Bọn hần chỉ tìm một trà lâu đông khách nói vài câu thôi mà, vì sao lại gặp phải Vương gia thế này?

Không đúng, có Vương gia cao quý nào lại đến một trà lâu ồn ào như thế, làm sao xứng với huyết thống hoàng thất tôn quý trong người?

"Không khéo chính là, bốn vương chính là Ngũ hoàng tử Thần Vương." Vừa nghe nói hần là Thần Vương, hai tên kia run như cây sậy.

Vân Độ Khanh nhú mào, lá gan nhỏ như vậy, là ai cho bọn họ dũng khí để bàn tán chuyện tư của quan tam phẩm?

Lần trước khi Trịnh gia cao ngạo bắt Minh Tiểu Trư nhường đường, hẳn cũng có thể khiến cháu ngoại Trịnh gia là Vân Diên Trạch nhường đường cho nàng ngay trước mặt hẳn, thế mà vẫn có người dám tám chuyện về vị hôn thê của hẳn.

Chẳng lẽ do dạo gần đây hẳn hiền quá nên người ta đã quên mất tính hẳn thế nào?

"Điện hạ." Người hầu bên cạnh Tề Vương nhỏ giọng nói, "Tiểu nhân thấy hai người kia khá giống hạ nhân trong phủ Bình Viễn Hầu."

"Người chắc không?" Cách bức bình phong, Tề Vương nhìn đám hộ vệ đang vây quanh Vân Độ Khanh, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc.

"Nửa tháng trước, lúc tiểu nhân đến phủ Bình Viễn Hầu truyền tin thì thấy bọn hẳn từ Hầu phủ đi ra, hạ nhân ngoại viện buột miệng nói bọn hẳn là sai vật ở biệt trang ngoại ô, mang thực phẩm tươi đến trong phủ." Để làm người hầu bên cạnh Vương gia, có mắt nhìn chính là năng lực cơ bản nhất.

Sai vật ở biệt trang của phủ Bình Viễn Hầu sao lại mặc đồ thư sinh, ở trà lâu nói xấu Minh gia?

"Trông các người ăn vận lịch sự, ắt hẳn là người hiểu lý lẽ, vậy mà lại nói ra những lời khó nghe như thế." Người hầu phủ Thần

Vương nghiêm giọng nói, "Các người tên họ là chi, nhà ở đâu, đã có công danh gì chưa?"

Hai kẻ kia hoảng hồn, bọn hăn nào có công danh gì, chỉ là người hầu muốn lập công để được vào Hầu phủ.

Sau khi nghe lén hai quản sự nói chuyện với nhau, bọn hăn mới đánh bạo đến đây để bôi nhọ danh dự của Minh gia.

Hôm qua ở trong rừng, hai quản sự kia đã nói Minh gia đắc tội Hầu phủ, bọn chúng sẽ giả làm thư sinh đi nói xấu Minh gia để lấy công với Hầu phủ, như thế sau này không cần làm tiểu quản sự ở biệt trang nữa.

Hai người bọn hăn gan lớn, cộng thêm vừa mới bị đại quản sự chèn ép, quyết tâm dưng lên, quyết định phải làm xong chuyện này trước khi bị quản sự đuổi đi.

Thế là bọn chúng ăn bận chải chuốt, tìm một trà lâu khá náo nhiệt.

Bọn hăn nào dám bén mảng đến những nơi thường có quan lại quyền quý ghé thăm như trà uyển, chỉ dám đến trà lâu đông khách, thân phận khách đến cũng không quá hiển hách.

Nhưng chúng lại không biết gần đây ở trà lâu này đang thịnh hành tuyển tập câu chuyện Vương gia bá đạo hành hiệp ký, rất được vô số khách nữ yêu thích, cũng có rất nhiều quý nữ thiên kim ngồi phía sau phòng ngăn nghe kể chuyện.

Hai người bọn hắn không dám hó hé lời nào, run cầm cập quỳ trên mặt đất.

"Điện hạ, trông hai kẻ này có gì đó không ổn." Đúng lúc này, người hầu bên cạnh Thần Vương nói nhỏ vào tai hắn, "Theo suy đoán của tiểu nhân, rất có thể bọn chúng bị sai khiến."

Thần Vương gật đầu, "Người dạy dỗ bọn chúng đi, dạy phải làm người thế nào."

"Hai vị đây có mang theo thẻ thân phận hay không?" Người hầu định thân, đi đến chỗ hai người kia, "Nếu không có thẻ thân phận vậy có khả năng là tặc nhân lòng dạ bất chính."

Cả thiên hạ này, ai mà không biết Minh gia có hai Trạng nguyên một Thám hoa, ngày trước vì đứng về chính nghĩa, ba vị đại nhân Minh gia thà bị đày ra biên cương cũng không khuất phục trước loạn thần tặc tử.

Bây giờ các người lại ở đây sỉ nhục danh dự của Minh gia, ta nghi ngờ hai người là dư nghiệt của phản vương."

Phản vương?! Nếu dính dáng để phản vương mười mấy năm trước, thì không chỉ rơi đầu mà còn liên lụy đến người nhà.

Sắc mặt hai kẻ kia tái nhợt, cuống quýt đập đầu cầu xin.

Cửu Châu nhìn hai tên vừa nói xấu người nhà mình đã bị điện hạ dọa đến nỗi nói năng lộn xộn, nàng nhấc váy lên định đi tới chỗ Thần Vương.

"Này, cô đừng ra đó." Trần tiểu thư và Chu Tiêu giữ nàng lại, khẽ nói, "Chuyện thế này cứ giao cho Thần Vương điện hạ xử lý là được."

"Đúng vậy." Trần tiểu thư gật đầu, "Tuy Thần Vương hành sự có hơi...!hung tàn, nhưng đối phó với hạng người như thế lại cần nhất thủ đoạn này."

Cửu Châu ghé mặt vào khe hở trên bình phong, nhỏ giọng nói, "Nhưng điện hạ có hung dữ đâu, trái lại còn rất biết điều."

Tuy lúc đầu hấn lấy ghế phang vào đám người nói năng bậy bạ kia, nhưng cũng là do bọn hấn nói chuyện quá đáng, điện hạ giận quá nên mới làm thế.

Hơn nữa từ lúc bước vào đến giờ hấn cũng có nói gì mấy đâu, sao có thể nói hấn hung hăng được?

Nhóm tử muội nhìn một hàng đôi đao hộ vệ thân sắc trang nghiêm sau lưng Thần Vương, lại nhìn sang người hầu của Thần Vương vừa mở miệng đã dọa hai kẻ kia run lẩy bẩy, đấy...! đấy mà gọi là biết điều à?

Các nàng bắt đầu không hiểu "biết điều" là thế nào nữa rồi.

"Kim Ngô Vệ tuần tra đây, kẻ dám mang theo binh khí trong địa giới của kinh thành!"

Một đội Kim Ngô Vệ mặc áo giáp xông vào trà lâu, nét mặt nghiêm nghị, "Chúng ta nhận được báo án, ở đây có người dám mang theo binh khí bên người, theo luật lệ của Đại Thành, không được mang theo binh khí, không được tụ tập đánh nhau."

Chưởng quỹ trà lâu hoảng hốt liên tục chấp tay, "Quan gia, là hiểu lầm, hiểu lầm thôi."

Tiểu đội trưởng Kim Ngô Vệ huơ tay để chưởng quỹ lui sang một bên, vừa đi vào liền nhìn thấy một nam tử mặc đồ đỏ, nhàn nhã ngồi trên ghế, nhóm hộ vệ sau lưng hắn vây quanh hai tên đàn ông mặc đồ thư sinh đang quỳ trên mặt đất.

Hắn ta nhú mào, định tiến lên ngăn lại.

Đúng vào lúc này, người đàn ông ngồi trên ghế quay đầu nhìn về phía hắn ta, động tác tuy thờ ơ nhưng tràn ngập vẻ tự phụ.

"Mặt tướng bái kiến Thần Vương điện hạ." Đội trưởng dừng bước, chấp tay hành lễ với hắn.

Thân là tiểu đội trưởng Kim Ngô Vệ, hắn vốn dĩ không có cơ hội quen biết một Vương gia cao chót vót, nhưng vị Vương gia này quả thật rất giỏi gây chuyện.

Hôm nay quất roi đám công tử lông bông một trận, với lý do ánh mắt đối phương nhìn con gái người ta quá bỉ ổi, hăn nhìn mà thấy buồn nôn.

Ngày mai lại bắt tên phụ thân giả c.h.ế.t trong tiết mục bán mình chôn cha chạy vòng quanh phố phường, vừa chạy vừa hô "Ta là kẻ lừa đảo."

Thủ đoạn trị người của hăn phải gọi là hằng hà sa số, cứ cách dăm ba bữa là Kim Ngô Vệ lại nhận được báo án.

Bây giờ chỉ cần nhìn thấy Thần Vương là trong đầu hăn ta tự động bật ra suy nghĩ, lại có kẻ nào dám làm chương mắt vị Vương gia này rồi?

"Tại sao lại là ngươi?" Thần Vương nhìn đội trưởng, "Kim Ngô Vệ không còn ai khác nữa hả?"

Tiểu đội trưởng, "..."

Thật ra chính hăn cũng muốn biết vì sao mình cứ gặp phải vị Vương gia khó hầu hạ này.

Tiểu đội trưởng đưa mắt nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất, nước mắt nước mũi tèm lem, "Điện hạ, không biết hai người này đã phạm phải tội gì?"

Thần Vương ngoắc ngoắc ngón tay, ra hiệu người hầu giải thích.

Người hầu theo Thần Vương đã nhiều năm, sớm thông thạo cách nói chuyện "chuyện nhỏ hóa lớn, chuyện lớn hóa hồng bét", mở miệng đáp, "Tướng quân, hai kẻ này dám bôi bác mệnh quan triều đình, phỏng đoán thánh ý, dùng ngôn ngữ nhục mạ hoàng thất."

Nói xấu Minh gia chính là bôi nhọ mệnh quan triều đình.

Lấy chuyện phong tước ra nói, chính là phỏng đoán thánh ý.

Dám can đảm chỉ trách Vương gia nhà bọn hần không tuân theo luật pháp Đại Thành, đó chính là nhục mạ hoàng thất.

Chương 40: Chương 40

Người hầu nói xong uốn thẳng lưng, hần nói câu nào cũng là thật, hoàn toàn không bịa đặt.

Hai kẻ quỳ dưới chân run lẩy bẩy, bọn họ phỏng đoán thánh ý khi nào, nhục mạ hoàng thất khi nào? Nếu bọn hần có lá gan lớn thế thì đâu có làm hai tên sai vặt cởn con?

"Vương gia, tướng quân, oan uổng cho thảo dân quá!" Hai kẻ này dù có ngu cũng đã biết mọi chuyện không ổn, cuống quýt dập đầu, "Xin Vương gia minh xét."

"Bốn vương không phải là người trong nha môn, cũng không làm việc trong Đại lý tự, chuyện "minh xét" này phải giao cho nha môn." Nhìn thấy nước mắt nước mũi trên mặt bọn chúng, Thần Vương ghét bỏ nhìn sang chỗ khác, "Nếu hai người các ngươi thích nói ba cái lời ong tiếng ve như thế, vậy bây giờ đi tới đứng bên cạnh cửa sổ đi."

Bọn hần sao còn sức đứng dậy nổi, hộ vệ phủ Thần Vương thấy thế bèn quan tâm kéo bọn hần đến bên cửa sổ.

"Trước hết cứ đứng đó tự chửi mình nửa canh giờ đi, không được chửi nhỏ quá, nếu không bốn vương không nghe thấy."

Cũng không được lớn tiếng quá, tránh hù dọa người đi đường xung quanh." Thần Vương hất cằm, "Ở đây đông khách, khi vắng nhớ chú ý dùng từ lịch sự."

Hai kẻ kia, "..."

Bọn hắn chưa nghe qua yêu cầu quá đáng như thế bao giờ.

Ngay lập tức, cả hai chợt nghe thấy tiếng lưỡi d.a.o tuốt ra khỏi vỏ.

Nhìn lưỡi d.a.o ánh hàn quang, hai kẻ kia nuốt một ngụm nước bọt, "Tôi xấu!"

"Nhỏ tiếng quá, điện hạ không nghe thấy." Thân là kẻ nịnh bợ đạt chuẩn, người hầu rất có kinh nghiệm trong việc gây khó dễ, "Hô lớn lên!"

"Ta xấu như heo!"

Thần Vương nhíu mày, "Người mà xứng so với heo hử, đổi sang loài nào tương đương đi."

Hai người kia lau nước mắt trên mặt, bọn hắn còn thua cả heo ư? Bây giờ bọn hắn chỉ muốn ôm đầu mà khóc, nhưng lại sợ mấy thanh đao sắc bén kia.

Sớm biết thế thì bọn hắn đã không tranh công trước mặt quân sự, để rồi đồng ý làm ra chuyện này.

Tiểu đội trưởng Kim Ngô Vệ yên lặng quay đầu đi, vờ như không nhìn thấy đáng vẻ đáng thương của bọn hắn.

Cũng không có gì, nhìn riết rồi quen thôi.

Không có ai chú ý đến, hai cận thị trong phủ Thần Vương đã vội vàng rời khỏi trà lâu.

"Điện hạ." Chờ hai người kia rời đi, cận thị mới nói nhỏ bên tai Thần Vương, "Đã phái người đi điều tra thân phận của hai kẻ này rồi."

Thần Vương khẽ gật đầu, nhìn về phía hai tên đàn ông đang khóc thút thít kia, "Tiếp tục đi, bốn vương rất tán thưởng hành vi can đảm dám nói xấu bốn vương của các ngươi đấy."

Hai người này càng khóc to hơn, nghe rất đau lòng.

Rõ ràng là bọn hắn đang nói xấu Minh gia, sao tự dưng lại biến thành nói xấu Thần Vương rồi?

"Ngũ đệ." Tề Vương đẩy tấm bình phong bước ra, hắn cũng chẳng nhìn hai tên đàn ông đang khóc thút thít kia, "Hai người này chọc Ngũ đệ không vui, cứ giải thẳng đến nha môn là được, Ngũ đệ cần gì hao tâm tổn sức?"

"Là Tú ca à." Thần Vương nhú mày nhìn tấm bình phong vừa bị đẩy ra, "Hóa ra Tú ca ở đây này giờ, xem ra huynh cũng cảm thấy

hai tên này xúc phạm bốn vương quá đáng nên muốn giúp bốn vương trừng trị bọn hần?"

Tề Vương ngồi xuống cạnh Thần Vương, "Dù gì cũng chỉ là hai tên tiểu nhân ngu dốt, không đáng để Ngũ đệ làm lớn chuyện."

"Tứ ca nói thế là không hiểu bốn vương rồi, dù một thằng nhóc năm tuổi đắc tội với bốn vương, bốn vương cũng sẽ..." Thần Vương khựng lại, quay đầu nhìn tám bình phong chỉ được đẩy ra một khoảng rộng bằng nửa bàn tay.

Sao hần lại có cảm giác, gương mặt tròn trịa bên trong khe hở kia có hơi giống Minh Tiểu Trư nhỉ?

"Bọn hần cũng chẳng phải là mấy tên nhóc năm sáu tuổi, lẽ nào không biết cái gì nên nói cái gì không nên nói?" Thần vương thôi nhìn, hạ hai chân đang bắt chéo xuống, sửa sang lại y phục và ngọc bội bên hông, "Đã nói là nửa canh giờ thì một nén nhang cũng không được thiếu."

Hần nâng chén trà lên, giả vờ nhấp một ngụm, đuôi mắt khẽ lướt sang hai bức bình phong hé mở nho nhỏ.

"Ngũ đệ, đệ làm ầm ĩ chuyện này..."

"Bọn hần nói xấu bốn vương mà không cho bốn vương tức giận?" Thần Vương hừ lạnh, "Từ nhỏ tới giờ, phụ hoàng còn chưa bao giờ nói thế với bốn vương, bọn hần là cái thá gì hả?"

Thấy Vân Độ Khanh một hai nhận định bọn chúng muốn gây sự với mình, Tề Vương liền hiểu ra, Vân Độ Khanh muốn làm lớn chuyện này.

Dân chúng cảm thấy hứng thú với chuyện của một vị Vương gia hay hứng thú với chuyện của quan tam phẩm?

Đắc tội Vương gia, bị ép tự chửi bản thân trong nửa canh giờ, rất thích hợp làm đề tài trà dư tửu hậu tán gẫu vài câu mỗi khi mọi người gặp nhau.

Đến lúc đó có ai còn quan tâm đến hai người kia đã nói cái gì?

Đối với dân chúng bình thường, Minh gia nhận được bao nhiêu tước vị cũng chẳng liên quan đến bọn họ, thậm chí bọn họ còn không hiểu cấp bậc tước vị ra sao, dù gì cũng không lớn hơn Vương phi.

Người hầu của phủ Thân Vương đến bên cửa sổ, mỉm cười nhìn hai tên đàn ông đã co rúm người lại, "Hai vị huynh đài này, điện hạ của bọn ta tốt tính, nhân hậu khoan dung, nhưng tính ta lại không được tốt cho lắm, nếu các người không tiếp tục thì đừng trách ta không nể mặt hai người."

"Minh muội muội, muội gật đầu gì thế?" Chu Tiêu hỏi Cửu Châu.

"Ta thấy người kia nói rất đúng, điện hạ tốt tính, nhân hậu lại khoan dung." Cửu Châu trốn sau tấm bình phong, nhìn ra bên ngoài không chớp mắt.

Dù nàng bất cẩn khiến điện hạ ngã vào đồng tuyết, điện hạ cũng không hề nổi giận với nàng.

Chu Tiểu, "..."

Các tỷ muội khác, "..."

Đúng là quái dị.

Tính cách Minh muội muội thế này, khi vào phủ Thần Vương không biết có bị người khác ức hiếp không?

Tề Vương biết Vân Độ Khanh rất khó chơi, thế là hấn đứng dậy toan rời đi.

"Tứ ca." Thần Vương gọi hấn lại, "Từ trước đến nay huynh luôn yêu thương huynh đệ trong nhà, lý nào huynh không muốn cùng ta giáo huấn hai tên xấu xa dám nhục mạ bốn vương?"

Xưa nay Tề Vương luôn dịu dàng tốt tính, nhưng bây giờ lại có kích động muốn cầm đồ nhét vào mồm Vân Độ Khanh.

"Nếu Ngũ đệ muốn huynh ở lại, vì huynh dĩ nhiên sẽ không từ chối." Tề Vương ngồi xuống, sắc mặt người hầu theo sau hấn cứng đờ.

Tề Vương bất lực, nhưng các vị khách ở phía sau bình phong lại vô cùng phấn khởi.

Vì để Thần Vương không phát hiện, thậm chí còn có người lén lấy giấy và bút mực ra bắt đầu truyền giấy cho nhau, trao đổi ý kiến.

[Không hổ là vương gia bá đạo, nói chuyện hay hay hành động đều có sự cao quý của hoàng gia!]

[Người mặc áo đỏ thêu hoa chỉ vàng kia, nếu không phải Vương gia bá đạo thì còn ai lại ăn mặc đẹp thế?]

[Vương gia bên cạnh cũng đẹp không kém.]

[Các Vương gia khác thì ai cũng giống như ai thôi, chỉ có Vương gia bá đạo là ngôi sao khác biệt.]

[Lúc này ta thấy Minh tiểu thư cũng đang ở trà lâu, không biết nàng ấy có nhìn thấy phong thái bá đạo của Thần Vương không.]

Rầm.

Cửu Châu ngồi xổm sau tấm bình phong, cũng vì Tề Vương che khuất tầm mắt nên nàng muốn kéo bình phong ra một chút để quan sát, nào ngờ lại trượt chân té nhào ra ngoài.

Người hầu của phủ Thần Vương và phủ Tề Vương, còn có cả Kim Ngô Vệ đều đồng loạt quay sang nhìn nàng.

Đúng là nàng thật!

Thần Vương nhìn thấy người vừa té nhào ra đất, hần đứng dậy đi tới bên cạnh nàng, kéo nàng lên.

"Điện hạ." Cửu Châu vỗ vỗ bụi trên làn váy, "Khéo ghê nha."

Thần Vương, "..."

"Chân có tê không?"

"Có hơi hơi." Cửu Châu quay đầu nhìn nhóm tử muội phía sau bình phong, chợt phát hiện ra tám bình phong đã bị bọn họ kéo kín không còn một khe hở.

Giả vờ không biết phía sau bình phong còn có người khác, Thần Vương đưa mắt nhìn hai kẻ vẫn đang tự chửi bản thân, "Đưa bọn họ đến Kinh Triệu đoán đi, ở đây có nữ quyến, đừng làm bẩn tai các nàng."

"Nhanh nhanh, mau ghi lại đi." Sau tám bình phong, Trần tiểu thư nói với chúng tử muội, "Đây là cách thức ở chung giữa Vương gia bá đạo và tiểu thư yêu kiều đấy, mọi người hiểu chưa?"

Các tử muội vội vàng gật đầu, đây mới đúng là Vương gia bá đạo và tiểu thư kiều thê, mấy chuyện mà người kể chuyện kể vẫn thiếu chút gì đó, không đủ chân thực, lại thiếu tinh tế cận kề.

Chu Tiêu, "..."

Nàng chợt phát hiện ra, có lẽ nàng là người bình thường duy nhất trong nhóm tử muội này.

Nghe thấy không cần phải tự chửi mình nữa, hai kẻ kia cảm động suýt rơi nước mắt, chuyện này còn khó chịu hơn bị quản sự mắng gáp mấy trăm lần.

Chờ đến khi bọn chúng bị Kim Ngộ Vệ lôi đi, Thần Vương khẽ ho một tiếng, "Vừa nãy bốn vương..."

"Lúc nãy điện hạ anh tuấn cực kỳ luôn." Cửu Châu nhìn Thần Vương với đôi mắt sáng rực, "Rất giống đại hiệp gặp chuyện bất bình ra tay tương trợ từ trên trời rơi xuống."

Khụ, thật ra không cần phải thổi phồng một cách thật thà thế đâu.

Thần Vương mỉm cười, "Chỉ là do bốn vương không nghe nổi mấy lời bậy bạ của bọn chúng thôi, Minh đại nhân làm quan thanh liêm, năng lực xuất chúng, được muôn dân thương yêu, há lại để cho tiểu nhân nói xấu."

Có cô nương nào mà không thích người khác khen ngợi phụ thân mình, trong mắt Cửu Châu lúc này không còn lấp lánh ánh sao nữa, mà là một biển nắng vàng rực.

.

Truyện Lịch Sử

"Điện hạ và gia phụ đều là người tốt." Nụ cười Cửu Châu ngọt ngào như tấm mặt.

Tề Vương nhìn Minh cô nương nở nụ cười tươi roi rói với Vân Độ Khanh, đuôi lông mày giật giật.

Hắn không hiểu vì sao Minh cô nương lại tin tưởng và sùng bái một tên bất tài vô dụng, hung hăng ngang ngược như Vân Độ Khanh?

Chẳng lẽ không ai kể với nàng về sự tích ngày xưa của Thần Vương? Hay là giống như trong lời đồn, vì quyền thế phú quý nên nàng mới lấy lòng Tô Mi Đại và Vân Độ Khanh?

Nhìn gương mặt vui vẻ đầy ngây thơ của Minh Cửu Châu, nàng ta thật sự là hạng người chỉ biết nịnh nọt, nổi giảo cho giặc trong miệng của mẫu phi ư?

"Bình thường, bình thường thôi, bốn vương vẫn còn phải học hỏi Minh đại nhân rất nhiều." Thần Vương khẽ hất cằm, trông vẫn kiêu ngạo như xưa, chỉ có khóe miệng nhếch lên là tạm thời không dẫn lại được.

Hắn bóp bóp búi tóc của Cửu Châu, "Cô cứ ở lại đây chơi tiếp đi, bốn vương phải đích thân đến Kinh Triệu đón một chuyến."

Nhà vợ tương lai của hắn, Vương phi tương lai của hắn, nếu hắn không đòi lại công bằng cho bọn họ thì vút mặt mũi đi nơi nào.

Nhóm tỳ muội trốn sau bức bình phong biết bọn họ đã bị Thần Vương phát hiện, yên lặng lùi lại bàn, nâng chén trà lên vờ như mình chưa từng nhìn lén.

Bọn họ là tiểu thư gia đình đứng đắn, môn hộ cao quý, sao có thể rình xem trò vui.

"Tứ ca." Trước khi rời đi, Thần Vương vẫn không quên Tề Vương, "Huynh đến Kinh Triệu doãn cùng ta đi."

Tề Vương nhìn Thần Vương, hẳn biết câu này không phải là lời thỉnh cầu.

Hắn khẽ cười, "Được thôi."

"Điện hạ." Cửu Châu vội vàng kéo tay áo của hắn, "Ta cũng muốn đi."

Cũng chẳng phải con nít ba tuổi mà sao thích bám người thế?

Nha môn Kinh Triệu doãn là nơi phức tạp, mỗi khi xử án đều có bách tính đến xem, không thích hợp để một cô nhóc đến đó.

Cúi đầu nhìn tay áo bị túm lấy, Thần Vương nhẹ nhàng kéo ống tay áo, nhưng không kéo mạnh, "Vậy cô phải ngoan ngoãn theo sau bốn vương, không được chạy lung tung đấy."

Hắn...! chỉ sợ nàng không vui rồi rưng rưng nước mắt thôi chứ chẳng có ý gì cả.

Chương 41: Chương 41

"Vương gia." Trong xe ngựa, người hầu lo lắng nhìn Thần Vương đang cưỡi ngựa phía trước, nói nhỏ với Tề Vương, "Tiểu nhân lo Thần Vương tra ra được thân phận của hai kẻ kia sẽ gây bất lợi cho người."

Phủ Bình Viễn Hầu là nhà ngoại của Vương gia, tuy hai gã hầu làm chuyện này không liên quan đến Vương gia, nhưng nếu lọt vào mắt Bệ hạ, chắc hẳn sẽ cảm thấy Vương gia đang tính kế với nhà vợ của Thần Vương.

"Dù ta có đi hay không thì thân phận của chúng cũng sẽ không thay đổi." Ánh mắt Tề Vương vô cùng bình tĩnh, "Ta đi cùng hắn, chỉ ít có thể chứng minh ta hoàn toàn không biết gì về chuyện này."

"Có phải Hầu phủ còn ghi hận chuyện Tô Quý phi triệu Hầu phu nhân vào cung trách cứ, vì thế mới cho người làm chuyện này?"

Dù hậu cung không có Hoàng hậu, nhưng Tô Quý phi lại là phi tần có chức vị cao nhất trong hậu cung, gần như ngấm hiều bà là phó hậu.

Nếu bà triệu mệnh phụ vào cung trách cứ, thế thì mệnh phụ chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo.

Tề Vương trầm mặc.

Người hầu thấy Vương gia nhà mình im lặng thì không dám nói tiếp, trong lòng càng có thêm thành kiến với phủ Bình Viễn Hầu, không phải bọn họ đang làm khó cho Vương gia đấy à?

Tề Vương vén rèm xe, ở vị trí của hắn chỉ có thể nhìn thấy xe ngựa của phủ Thần Vương, Vân Độ Khanh cưỡi ngựa đi bên cạnh cỗ xe, trang phục trên người đỏ rực như lửa, màu mè khiến người ta đau cả mắt.

Hắn ta buông rèm, chậm chậm hít sâu một hơi.

Khi còn rất nhỏ, hắn đã thường phải nghe mẫu thân oán giận Tô thị và Vân Độ Khanh.

Tô thị nông cạn, chỉ biết lấy sắc dụ người, mê hoặc người khác, hồng nhan họa thủy, ngay cả con trai bà ta cũng học cách nịnh nọt khoe khoang từ bà ta.

Hắn cố gắng viết một áng văn chương, được phụ hoàng khen ngợi, nhưng vừa quay đầu đã thấy Vân Độ Khanh lột quýt cho phụ hoàng, bấy nhiêu đó thôi cũng khiến ông vui ra mặt.

Tuổi của hắn và Vân Độ Khanh sắp sỉ nhau, nhưng Vân Độ Khanh học hành không bằng hắn, lễ nghi cũng không bằng hắn, thậm chí gia thế nhà ngoại cũng thua kém hắn.

Song Vân Độ Khanh vẫn là đứa con trai giỏi nhất trong mắt phụ hoàng.

Thậm chí hắn còn biết, ngay từ đầu phụ hoàng muốn ban hôn con gái Tôn gia cho Vân Độ Khanh, nếu không phải Tôn tiểu thư có lòng với hắn, thì Tôn gia luôn được giới tri thức tôn sùng hiện tại đã trở thành phụ tá đắc lực cho Vân Độ Khanh.

Điều duy nhất hẳn không ngờ tới là Minh gia còn có một đứa con gái được gởi nuôi ở Lăng Châu từ nhỏ.

Cũng may Minh gia cương trực, từ xưa đã không có hảo cảm với mẹ con Tô thị...

"Vương gia, đã đến nha môn của Kinh Triệu doãn rồi ạ."

Kinh Triệu Phủ doãn Vương đại nhân nhìn phạm nhân do Kim Ngô Vệ tự mình áp giải về, đứng dậy hỏi đội trưởng, "Tiểu tướng quân, chẳng hay hai người này đã phạm phải tội gì?"

Nếu không phạm phải đại tội, có sao lại có nhiều người áp giải đến thế?

Tiểu đội trưởng Kim Ngô Vệ chấp tay hành lễ, "Vương đại nhân, hai kẻ này xem thường hoàng thất, chửi bới mệnh quan triều đình, phỏng đoán thánh ý, xin đại nhân tra rõ."

Vương đại nhân hít sâu một hơi, nhìn dáng vẻ sợ đến nỗi không dám đứng dậy của hai kẻ kia, không ngờ lại dám phạm phải tội lớn như thế.

"Đa tạ tiểu tướng quân đã báo." Vương đại nhân cố dằn cơn kinh ngạc trong lòng xuống, "Bổn quan lập tức giam giữ bọn hắn chờ xét xử, tuyệt đối không xử nhẹ."

"Chờ ngày xét xử làm gì nữa?" Thần Vương bước nhanh vào, "Bổn vương thấy hôm nay là thích hợp nhất."

"Hạ quan bái kiến Thần Vương điện hạ." Vương đại nhân nhìn thấy có cả Tề Vương đang đi phía sau Thần Vương, vội hành lễ tiếp, "Bái kiến Tề Vương điện hạ."

"Không cần ba cái nghi thức xã giao ấy làm gì." Thần Vương nhìn hai kẻ đang co quắp trên mặt đất giống như bùn nhão, "Hai kẻ này mạo phạm bốn vương, còn phỏng đoán thánh ý."

Vương đại nhân nhất định phải xét xử thật kỹ, tra rõ thân phận của bọn hắn, xem người nào phái đến, mục đích là gì."

"Vâng vâng vâng." Vương đại nhân liếc nhìn hai kẻ dưới đất, phải can đảm thế nào mới dám để bọn hắn mạo phạm Thần Vương?

"Mời hai vị Vương gia ngồi, hạ quan sẽ xét xử..."

"Không cần, bốn vương chỉ đến nghe thẩm án, không tham dự vào." Thần Vương kéo Cửu Châu đang lên quan sát hình cụ ngồi xuống ghế bên cạnh.

Vương đại nhân nhìn cô gái được Thần Vương kéo ngồi xuống ghế, tuy không biết thân phận của nàng nhưng vẫn chấp tay hành lễ với nàng, sau đó quay đầu nói với Thần Vương và Tề Vương, "Hai vị Vương gia, hạ quan xin phép cả gan ngồi xuống."

Tề Vương khẽ gật đầu, ngồi xuống phía bên kia thẩm đường, đúng lúc đối mặt với Thần Vương.

"Kẻ đang quỳ dưới công đường là ai, họ tên gì, nhà ở nơi nào, mau chóng khai báo." Vương đại nhân vừa gõ kinh đường một xuống bàn, nha dịch vào vị trí, cầm gậy gõ xuống đất tạo ra tiếng vang thùng thùng như tiếng trống trận khi ra chiến trường.

Hai tên hầu chưa bao giờ nhìn thấy cảnh này, bật khóc ngay tại chỗ, vội vàng khai ra thân phận của mình.

"Các người nói mình là sai vật ở biệt viện ngoại ô của Bình Viễn Hầu phủ, thế các người có chứng cứ gì không?" Vương đại nhân len lén nhìn về phía Tề Vương, phủ Bình Viễn Hầu chính là nhà ngoại của Tề Vương đấy.

"Dạ có, dạ có." Hai người vội vàng móc lệnh bài ở trên người ra, sai vật ở biệt trang phải có lệnh bài này thì mới được ra vào biệt trang.

Nha dịch dâng lệnh bài đến trước mặt đại nhân, Vương đại nhân nhìn thoáng qua, sau đó quay đầu nhìn sang Thần Vương, "Vương gia, người xem..."

Ba cái thủ đoạn ngấm ngấm giữa các Vương gia các người, đừng làm khó một Kinh Triệu Phủ doãn đáng thương như hần chứ.

"Tiếp tục thẩm tra." Thần Vương vẫy tay với nha dịch chuẩn bị dâng lệnh bài, cho hần lui xuống, "Bốn vương đã nói rồi, hôm nay ta chỉ đến nghe đại nhân thẩm án."

Tề Vương vuốt ve ngọc bội bên hông, cười nhạt một tiếng, "Ngũ đệ nói đúng, loại tội phạm như này nhất định không thể khoan hồng.

Dĩ nhiên, cũng không thể xử oan cho người tốt vô tội."

Ai là người tốt vô tội?

Phủ Bình Viễn Hầu ư?

Thần Vương cười khẩy, ngoắt tay với Cửu Châu, ra hiệu nàng đưa tai tới gần.

Để ý động tác của hần, Cửu Châu liền nhích đầu tới.

"Cô từng nghe giả vờ giả vịt bao giờ chưa?" Thần Vương nói nhỏ, "Chính là như Tứ ca của ta vậy, danh xứng với thực."

Cửu Châu lén nhìn Tề Vương, bắt chước dáng vẻ thì thầm của Thần Vương, "Phủ Bình Viễn Hầu là nhà ngoại của Tề Vương, có khi nào hắn sẽ bao che cho người xấu không?"

"Hắn dám?" Thần Vương khẽ hừ lạnh, "Có ta ở đây để làm gì."

"Ừ đúng rồi." Cửu Châu yên tâm hẳn.

"Hầy." Thần Vương nhìn cô nhóc mình nói gì cũng tin, nha đầu này lớn lên kiểu gì hay thế, có khi nào bị người ta dụ đi chỉ bằng một cây kẹo hồ lô không?

Tề Vương nhìn Vân Độ Khanh thỉnh thoảng lại thì thầm vài câu với Minh cô nương, ý cười trên gương mặt không hề phai.

Biểu cảm của Minh tiểu thư rất dễ đoán, hắn vừa nhìn đã nhận ra ngay, bọn họ đang nói chuyện có liên quan tới hắn, hơn nữa còn là lời chẳng mấy hay ho.

Giả vờ không nhận ra chuyện riêng tư của hai vị Vương gia, Vương đại nhân lại vỗ kinh đường mộc, "Trước hết kéo xuống đánh hai mươi gậy".

Ngẫm nghĩ, ông ta lại bổ sung, "Kéo sang thềm đường bên cạnh mà đánh, tránh làm bẩn mắt quý nhân."

Cửu Châu nhìn dáng vẻ mềm oặt như sợi mì trung nước sôi của hai người kia, trong lòng khó hiểu, nếu biết làm chuyện này sẽ

mang đến hậu quả đáng sợ như thế, có sao bọn họ vẫn muốn làm?

Bỗng có đôi bàn tay ấm áp che kín lỗ tai của nàng, Cửu Châu vừa quay đầu đã thấy gương mặt Thần Vương áp sát đến.

"Tiểu cô nương chớ nghe mấy tiếng khóc la inh ỏi này."

Vì bị bịt lỗ tai nên Cửu Châu không nghe rõ giọng nói của điện hạ, nàng chớp chớp mắt.

"Trước đây chưa bao giờ thấy người ta bị phạt gậy à?"

Cửu Châu lắc đầu.

"Vậy thì đúng rồi." Thần Vương quay đầu nhìn thẳm đường bên cạnh cách một hàng rào gỗ, hai tên phạm nhân kia đã bị đè xuống ghế gỗ được sơn đen, hấn cụp mắt cất giọng mỉa mai, "Kẻ nào càng mạnh miệng thì lúc tru tréo càng khó coi."

Chương 42: Chương 42

Cửu Châu muốn nhìn theo ánh mắt của hắn, bèn nghiêng đầu nhìn sang.

"Đừng nhìn." Thần Vương giữ chặt khuôn mặt của nàng, lỗ tay dùng lực hơi mạnh nên bóp cái miệng nhỏ nhắn hồng hào vênh lên thành miệng chú vịt con.

Nhìn đôi mắt to tròn mang theo vẻ nghi ngờ nhìn mình, hắn nhanh tay giảm lực, "Đã nói với cô là khó coi lắm mà, tiểu cô nương phải nghe lời, không được nhìn lên."

Cửu Châu nghe có tiếng đàn ông kêu gào thảm thiết lọt vào tai mình, âm thanh mơ hồ như rất xa xôi, không nghe thấy rõ.

Trên vành tai vẫn còn hơi ấm, Cửu Châu bắt đầu suy nghĩ, người đàn ông dịu dàng như điện hạ ắt hẳn là do ông trời phái xuống.

Khi tiếng kêu thảm thiết kết thúc, Thần Vương buông tay, thấy Cửu Châu nhìn mình đầy ngỡ ngàng, hắn nhin không được đưa tay chọc vào trán nàng, "Bị phong thái của bốn vương mê hoặc rồi à?"

Cửu Châu ngẫm nghĩ, nghiêm túc gật đầu một cái.

Thần Vương quay đầu khẽ ho một tiếng.

Biết rồi, biết rồi, biết cô sùng bái bốn vương rồi.

Hắn cúi đầu vuốt ngón tay mình, mặt của Minh Tiểu Trư làm bằng đậu hũ ư?

Vừa mềm mại lại vừa mịn màng, như thể chỉ cần dùng thêm một chút lực thôi cũng có thể vò nát khuôn mặt nàng.

Hai tên sai vặt bị phạt gậy xong, vừa bị khiêng dậy là lập tức khai hết mọi chuyện từ đầu đến đuôi, bao gồm những lời của hai quản sự kia, và cả nguyên nhân vì sao bọn họ lại muốn làm như thế.

"Vương gia, chuyện này đã liên lụy đến quản sự của Hầu phủ, người..." Vương đại nhân nhìn Tề Vương nở nụ cười lấy lòng, "Mọi chuyện cần phải điều tra kỹ càng mới được."

Với tài đức và lòng nhân hậu của Tề Vương, hắn tuyệt đối sẽ không phải người làm ra chuyện này.

Chỉ tiếc cho phủ Bình Viễn Hầu quản giáo không nghiêm nên gây ra cơ sự như hôm nay, làm liên lụy đến thanh danh của Tề Vương.

"Nên làm thế." Tề Vương gật đầu, nói với người hầu sau lưng, "Dẫn quản sự mà hai kẻ này đã khai đến đây."

"Tứ ca không cần lo, người của bốn vương đã đi rồi." Thần Vương cười, "Chắc hẳn Tứ ca cũng biết, trong phủ của bốn vương có rất nhiều ngựa tốt, cũng thích cưỡi ngựa, hộ vệ trong vương phủ cũng toàn là người cưỡi ngựa giỏi."

Bọn hắn đi rất nhanh, chúng ta chỉ cần chờ lát nữa."

"Ngũ đệ suy nghĩ thật chu đáo." Ngón cái đang vuốt ve ngọc bội bên hông của Tề Vương khựng lại, "Là Tứ ca quên mất, trong phủ đệ có rất nhiều ngựa tốt."

"Không sao, lần sau nếu huynh quên, ta sẽ nhắc huynh tiếp." Thần Vương đưa tay tìm kiếm trong túi treo bên hông nhưng không tìm được đồ ăn vặt, đành thôi, "Xưa nay bốn vương không ngại mấy chuyện này."

Cửu Châu chú ý động tác này của hắn, nàng lấy mấy miếng thịt khô từ trong túi mình đặt vào tay Thần Vương.

Thần Vương quay đầu nhìn Cửu Châu, nàng chớp mắt cười với hắn.

Vương đại nhân nhìn Thần Vương và thiếu nữ váy hồng đang chia nhau đồ ăn, ông hít sâu một hơi.

Vừa mới có người bị phạt gậy, hai người này sao có thể thản nhiên ăn uống vậy hả?

Tốc độ của hộ vệ phủ Thần Vương quả thực rất nhanh, không những mang theo quản sự mà hai gã sai vặt nhắc đến, còn thuận tay "bế" luôn cả quản sự của phủ Bình Viễn Hầu tới đây.

Sau khi nghe kể lại mọi chuyện, quản sự biệt trang lộ vẻ ngơ ngác, "Thưa đại nhân, bọn tôi chỉ là quản sự nhỏ ở ngoại viện, nào dám làm ra chuyện đại nghịch bất đạo thế này?!"

Hai gã sai vặt nghe thế thì tức giận bật lại, "Rõ ràng là chủ ý của các người, cho nên chúng ta mới đi làm chuyện này!"

"Ta nhớ ra hai người các người rồi, mấy hôm trước hai người đã lén uống rượu trong giờ canh gác, sau đó bị ta phạt trừ tiền công."

Có phải vì chuyện này nên các người mới ghi hận trong lòng, dùng thủ đoạn này để đổ tội cho ta có đúng không?" Quản sự phản bác, "Xưa nay Hầu phủ tuyển chọn quản sự vô cùng khắt khe, sao có thể vì lý do buồn cười này mà để ta vào Hầu phủ?"

Vương đại nhân gật đầu, cảm thấy quản sự này nói rất có lý, không có chủ nhân nào lại thích kiểu người hầu tự chủ trương như thế này, đừng nói là được vào Hầu phủ, đuổi đi còn không kịp nữa là.

Cửu Châu không còn sức để nghe bọn họ nói nữa, nàng nhìn tên quản sự Hầu phủ có vết sẹo ở cằm, bàn tay đặt trên đầu gối dần dần cuộn chặt.

Vết sẹo này là do nàng dùng ngân châm rạch vào, m.á.u hần nhỏ lên mặt nàng, vừa dính dớp lại vừa hôi tanh.

Cây ngân châm ấy là cây châm đầu tiên mà các sư phụ đã phải tiết kiệm rất lâu mới mua cho nàng.

Nàng rất thích nó, mỗi ngày đều phải lấy ra lau một lần, sau đó mới cẩn thận cài lên búi tóc củ tỏi hai bên.

Vào lúc tay chân nàng bị trói chặt, bị bịt miệng ném xuống sông, không biết cây châm đó đã rơi ở đâu, có lẽ đã chìm vào đáy bùn dưới sông, không bao giờ được thấy ánh mặt trời nữa.

"Tên kia." Thần Vương chỉ vào tên quản sự của Hầu phủ, "Người đứng xa ra một chút, đừng để bốn vương trông thấy mặt người, người xấu quá dọa bốn vương rồi."

Dứt lời, hần nhét một miếng thịt khô vào miệng Cửu Châu, "Cô đói bụng chưa, nhìn trời thì có lẽ đã đến giờ ăn trưa."

Cửu Châu định thần, nàng quay đầu nhìn Thần Vương, im lặng nhai khô bò.

Quản sự mặt seọ bị Thần Vương thẳng thùng chê xấu, ánh mắt sầm xuống nhưng không dám phản bác, cố gắng nở nụ cười lấy lòng rất méo mó mà lui về một góc hẻo lánh, nghiêng người không để Thần Vương nhìn thấy mình.

"Lại ngăn người nữa rồi?" Thần Vương nhíu mày nhìn nàng.

Cửu Châu sờ cây trâm bên tóc mai của mình, bây giờ nàng đã không còn búi kiểu củ tỏi hai bên nữa rồi.

"Điện hạ," Cửu Châu cúi đầu khẽ kéo ngọc bội thắt bên hông.

"Hửm?"

"Không có gì." Cửu Châu lắc đầu, ngẩng đầu lên nở một nụ cười thật tươi với hắn.

Thần Vương chỉ vào cái túi nhỏ bên hông nàng, "Còn thịt khô không?"

Cửu Châu gật đầu, "Còn."

Dứt lời, nàng tháo túi xuống đặt vào tay Thần Vương.

Thần Vương vừa nhai thịt khô vừa nghe Vương đại nhân xử án, cuối cùng, chờ sau khi hai gã sai vặt cúi đầu nhận tội, hắn mới chậm rãi mở miệng, "Bổn vương sớm đã nghe phong cách làm việc của phủ Bình Viễn Hầu, lại không ngờ sai vặt nhà họ phạm đại tội mà phủ Bình Viễn Hầu không hề cử người đến ra mặt."

Quản sự mặt seọ đang đứng trong góc, "..."

Trước khi hắn ta đến đây, người của phủ Thần Vương chỉ nói là sai vặt ở biệt uyển phạm lỗi nhỏ, ai mà ngờ lại là chuyện này?

"Ồ, bốn vương quên mất." Thần Vương nhìn về phía Tề Vương, "Bình Viễn Hầu là cậu của Tứ ca, có cháu đằng ngoại như huynh ở đây, trên dưới phủ Bình Viễn Hầu yên tâm cũng là điều bình thường."

Sắc mặt người hầu của phủ Tề Vương trở nên rất khó coi, Thần Vương nói lời này là có ý gì?

"Bốn vương phải chịu nỗi nhục nhã này, nhưng không thấy người của phủ Bình Viễn Hầu đến đây thỉnh tội, có lẽ bình thường bọn hãn cũng chẳng để bốn vương vào mắt." Thần Vương đứng dậy, không quên nhét túi thịt khô mà Cửu Châu cho mình vào tay áo, "Tứ ca không cần cầu tình cho phủ Bình Viễn Hầu, bốn vương sẽ tiến cung gặp phụ hoàng, xin phụ hoàng làm chủ cho ta."

Người hầu phủ Tề Vương, "..."

Rõ ràng Vương gia nhà bọn hãn chưa nói cái gì, Thần Vương độc thoại như thế là có ý gì?

Làm ầm ĩ một hồi, đem người đến Kinh Triệu Doãn xét xử, cuối cùng kết luận là phủ Bình Viễn Hầu không coi trọng hãn?

"Ngũ đệ..."

"Tứ ca đừng nói nữa, làm đệ đệ nên đệ biết huynh rất khó xử trong chuyện này." Thần Vương khẽ phất ống tay áo đỏ rực của mình tạo thành một đường cong duyên dáng trên không trung, vẻ mặt đầy độ lượng, "Huynh cứ yên tâm, đệ sẽ không vì chuyện này mà giận lây sang huynh."

Nói xong, hãn nháy mắt với Cửu Châu.

Cửu Châu vội vàng đứng dậy, nàng ngẫm nghĩ một lúc, khẽ hát cái cầm trắng nổi lên, hừ một tiếng với hai kẻ hầu đang quỳ trên mặt đất, bắt chước dáng vẻ vung tay áo của Thần Vương, sau đó đi theo sau Thần Vương rời khỏi Kinh Triệu Doãn.

"Hừ! Đồ tiểu nhân hèn hạ." Người hầu của phủ Thần Vương mắng một câu, sau đó dẫn theo nhóm hộ vệ hùng hục rời đi, nha môn xử án của Kinh Triệu Doãn bỗng chốc vắng hơn một nửa.

Vương đại nhân vội chấp tay hành lễ theo hướng Thần Vương vừa rời khỏi, xoay người lúng túng cười với Tề Vương mặt lạnh, "Vương gia..."

"Vương đại nhân vất vả rồi, bốn vương cáo tù." Tề Vương xoay người rời khỏi Kinh Triệu phủ.

Vương đại nhân lấy mũ ô sa trên đầu xuống, đưa tay áo không ngừng lau mồ hôi trên trán, cái chức Kinh Triệu phủ doãn này đúng là chưa bao giờ có một ngày thanh tịnh.

"Vương gia, phải làm sao bây giờ?" Người hầu phủ Tề Vương không ngờ Thần Vương lại...!tùy hứng như thế.

Vừa ra khỏi cửa Kinh Triệu doãn, hắn ta lo lắng, "Tiểu nhân lo Thần Vương sẽ vin vào chuyện này đổ oan cho người."

"Bảo thế tử của phủ Bình Viễn Hầu ngăn Thần Vương lại trước khi hắn tiến cung, thỉnh tội trước mặt hắn." Sắc mặt Tề Vương lạnh lùng, "Lúc thỉnh tội càng thành khẩn càng tốt, dù có quỳ bên đường thỉnh tội cũng được, nhất định phải để người ta nhìn thấy phủ Bình Viễn Hầu thỉnh tội Thần Vương vô cùng thành ý."

"Tiểu nhân sẽ đi xử lý ngay!" Người hầu nhảy lên ngựa, càng lúc càng có thành kiến với Hầu phủ.

Vương gia vốn đã không được bệ hạ ưu ái, mọi khi nói chuyện hay hành động chưa bao giờ dám đi sai một bước, nói sai một câu.

Bình thường phủ Bình Viễn Hầu mượn danh nghĩa của Vương gia để đi lại trong kinh thành, không giúp được gì thì thôi đã đành, lại còn gây trở ngại cho Vương gia.

Đưa Minh Cửu Châu về phủ Minh Thị lang, vừa quay người Thần Vương lập tức tới hoàng cung.

Hắn đã nói sẽ vào cung cáo trạng thì nhất định sẽ không để đến ngày mai.

Đi được nửa đường, Thần Vương nhìn thấy hai ông chủ của hai tửu lâu đang cãi nhau, chỉ trích lẫn nhau rằng đầu bếp của đối phương làm thức ăn không đúng vị chính thống.

"Nhà ta mới đúng là ẩm thực kinh thành chính thống, quán nhà các người làm món nào cũng có vị Lăng Châu, thế mà còn mặt dày tự xưng là tửu lâu lâu đời ở kinh thành?"

Thần Vương ghìem dây cương, chỉ vào ông chủ bị mắng làm đồ ăn không có vị chính gốc kia, nói với người hầu, "Mời đầu bếp biết làm món Lăng Châu của tửu lâu ấy về Vương phủ đi."

Người hầu vội vàng đáp, "Vương gia yên tâm, trước tối nay tiểu nhân sẽ mang người về Vương phủ."

Nghe thấy thế, Thần Vương quay đầu nhìn tên hầu, có lẽ việc danh tiếng của hắn không được tốt là do đám người hầu không biết ăn nói này.

"Thần Vương điện hạ xin dừng bước!"

Thần Vương ngoái đầu nhìn thế tử phủ Bình Viễn Hầu đang cưỡi ngựa đuổi theo, nói với hộ vệ, "Đường phố đông đúc không được phóng ngựa, các người đi ngăn lại đi."

Nói xong, hần vỗ lưng ngựa, thông thả tiến về phía hoàng cung.

Muốn cản hần ư?

Hừ.

Hần đường đường là một Vương gia, cần đám người phủ Bình Viễn Hầu ngu xuẩn đến dạy à?.

Chương 43: Chương 43

"Bệ hạ." Quan viên của Đại Lý Tự giao hồ sơ vụ án đã đóng thành tập vào tay Lưu Trung Bảo, chấp tay hành lễ với Long Phong để đang ngồi trên long ỷ, "Mọi ghi chép ra vào của các thân nhân họ hàng của những người liên quan đến vụ án trại ngựa Hoàng gia đã được ghi lại hết."

"Ái khanh vất vả rồi." Long Phong để nhận tập hồ sơ từ tay của Lưu Trung Bảo, lật ra trang đầu tiên, bên trên là danh sách chi tiết các nhân viên có liên quan đến vụ việc này.

Bên dưới là danh sách những ai có qua lại với bọn họ, bình thường nói gì quen ai, thậm chí còn cẩn thận để mức liệt kê bọn họ thích ăn món gì, hôm nào tiêu tiền nhiều hơn bình thường.

Dưới mỗi cái tên của các nhân viên có một chấm đỏ khá bắt mắt.

Vì điều tra những chuyện này mà đã lâu rồi toàn bộ Đại Lý Tự chưa có một giấc ngủ ngon.

Nhưng sau khi điều tra toàn bộ quan hệ của các nghi phạm, bọn họ lại sợ tới nỗi mất ngủ.

Bởi mỗi một bằng chứng cùng mỗi một sự việc đều hướng về hậu cung.

Đáng sợ hơn cả là những bằng chứng này vô cùng rắc rối, đầu mối không chỉ có một, song mục đích chung luôn là muốn hại Thần Vương c.h.ế.t hoặc tàn tật.

Quan viên Đại Lý Tự cúi gằm đầu xuống, không dám nói nửa lời.

Thần Vương đến trại ngựa Hoàng gia không theo quy luật, những mật thám có thân phận khả nghi này đã nằm vùng từ bảy tám năm trước, lúc ấy Thần Vương mới bao nhiêu tuổi?

Có lẽ âm mưu này không chỉ nhắm mỗi riêng Thần Vương mà các hoàng tử đều trở thành con mồi của nhau, nhưng Thần Vương lại là con dê béo nhất và cũng bị ghét nhất trong bầy.

Trong điện yên lặng không một tiếng nói chuyện, Long Phong để cực kỳ tập trung, lướt không sót một tên nào.

Đám người này, ai ai cũng muốn g.i.ế.c con ông.

Mười mấy năm trước khi ông bị nhốt tại Vương phủ, Độ Khanh bị người ta ức hiếp.

Nhưng bây giờ ông đã là Hoàng đế, nắm trong tay giang sơn Đại Thành, chẳng lẽ vẫn để hần bị bắt nạt?!

"Chém đầu hết tất cả đám tội phạm dính đến vụ án này." Long Phong để cầm bút son, khoanh từng vòng từng vòng trên những cái tên, "Về chuyện dính dáng đến hậu cung...! các người cứ tiếp tục điều tra cho trẫm, dù có là ai đi nữa cũng không được tha."

"Bệ hạ!" Quan viên Đại Lý Tự hốt hoảng, "Chư vị nương nương chỉ ở chốn thâm cung, nếu muốn điều tra..."

Bí mật xấu xí của bao triều đại Hoàng gia nhiều như tôm cá ngoài sông, hẳn sợ nếu tiếp tục điều tra thì sẽ liên lụy đến mẫu phi của chư vị hoàng tử hay công chúa nào đó, nếu bị lan truyền chẳng phải sẽ giảm uy danh của Hoàng gia sao?

"Có người muốn lấy mạng con trai của ta, trăm thân là đế vương, chẳng lẽ phải nhịn nhục chịu đựng?" Long Phong để ném tập hồ sơ lên trên bàn, "Ái khanh tra án như thần, trăm tin khanh có thể điều tra ra chân tướng."

"Bệ hạ." Lòng quan viên Đại Lý Tự còn đặng hơn cả hoàng liên, chấp tay nói, "Xin Bệ hạ cứ yên tâm, vi thần nhất định sẽ âm thầm tra án, không để chư vị nương nường hoài nghi, có điều..." Hắn ngẩng đầu nhìn Lưu Trung Bảo, "Có điều vi thần là ngoại thần, không tiện lui tới hậu cung, có một số việc vẫn cần Lưu công công giúp đỡ."

Long Phong để gật đầu.

Lưu Trung Bảo chấp tay với quan viên Đại Lý Tự, "Xin La đại nhân cứ yên tâm, lão nô nhất định dốc sức giúp đỡ đại nhân tra án."

"Đa tạ Lưu công công."

"La đại nhân khách sáo rồi, chúng ta đều phân ưu vì Bệ hạ cả."

Lưu Trung Bảo cúi đầu nhìn Bệ hạ trông vẫn bình tĩnh, nhưng bàn tay cầm bút đã siết chặt đến độ các khớp ngón tay trở nên trắng bệch, ông ta liền biết hiện giờ Bệ hạ đang rất tức giận.

Bây giờ, nếu có người dám mạo phạm đến Bệ hạ...

"Bẩm Bệ hạ, Thần Vương điện hạ cầu kiến."

Long Phong đế đặt bút xuống, từ tốn mở miệng, "Truyền."

"Phụ hoàng." Thần Vương bước nhanh vào nội điện, quỳ xuống hướng về phía Long Phong đế đang ngồi trên long ỷ, "Phụ hoàng, nhi thần bị người khác ức hiếp, người phải làm chủ cho nhi thần."

La đại nhân của Đại Lý Tự quay đầu nhìn hẩn, toàn bộ kinh thành này có ai dám ức hiếp Thần Vương?

"Lưu Trung Bảo, mau đỡ nó dậy." Long Phong đế đứng lên, lửa giận cố gắng áp chế trong lòng bỗng chốc nổ tung, "Kẻ nào to gan dám bất kính với con trai ta?!"

La đại nhân hốt hoảng nhìn phản ứng của Bệ hạ, đáng lẽ phải nên hỏi đầu đuôi sự việc trước chứ?

Từ khi đăng cơ đến nay, Bệ hạ luôn chuyên cần chính sự, thương dân như con, nhân hậu tốt bụng.

Dưới sự cai trị của ông, bách tính Đại Thành an cư lạc nghiệp, cơm no áo ấm.

Ông không phải là người ham hưởng thụ, không tàn nhẫn khát máu, thậm chí sau khi đăng cơ, ông còn chưa từng tìm mỹ nữ trong dân gian vào cung hầu hạ, gần như có thể xưng là minh quân khó gặp.

Tại sao là "gần như", vì ông chỉ sủng ái mỗi Tô Quý phi và con trai của bà ấy là Thần Vương.

Cũng may Tô Quý phi không thân thiết với nhà ngoại, không muốn nâng đỡ nhà ngoại.

Nếu không, cứ tiếp tục như thế tất sẽ xảy ra thảm kịch ngoại thích chuyên quyền.

Nhưng nghĩ lại, ngoại trừ quan hệ giữa Tô Quý phi và nhóm văn thần hơi kém một chút, được bệ hạ chuyên sủng một chút, Thần Vương hơi nóng tính một chút, thủ đoạn chính người nhiều một chút, ngang ngược càn rỡ một chút, hình như...!hai mẹ con nhà này cũng chưa làm ra chuyện gì khiến người ta căm phẫn thì phải?

Chí ít cũng không g.i.ết người liên tục hay ai đắc tội với mình đều phải chết...

La đại nhân lắc đầu, đọc sách nhiều, hiểu quá nhiều cũng có cái không hay, cứ vô thức mang người ta ra so sánh.

Lịch sử tiền triều quá hung tàn, nên mới dễ cảm thấy thỏa mãn với triều đại này.

"La đại nhân, để lão nô đưa đại nhân ra ngoài." Lưu Trung Bảo đi tới trước mặt La đại nhân, dẫn ông ra ngoài điện.

La đại nhân lấy lại tinh thần, thức thời hành lễ với Hoàng thượng và Thần Vương rồi theo Lưu Trung Bảo ra ngoài.

Lúc ra đến cửa, ông còn nghe thấy Thần Vương đang nhỏ giọng mách ai ngạo mạn, làm sai mà còn không chịu nhận lỗi với hần.

Nghe Thần Vương ai oán, La đại nhân bỗng thấy tò mò, rốt cuộc là kẻ nào to gan dám động vào Thần Vương?

Bước ra khỏi cửa điện, La đại nhân bắt gặp Tề Vương vội vội vàng vàng đi về phía này, ông xoay người nói với Lưu Trung Bảo, "Lưu công công đừng bước ở đây là được rồi."

"La đại nhân đi thông thả." Lưu Trung Bảo cũng trông thấy Tề Vương, ông vẩy cây phát trần trong tay, khẽ gật đầu với La đại nhân, "Đại nhân chú ý bậc thang."

"Đa tạ công công." La đại nhân đi lướt qua Tề Vương, chấp tay hành lễ với hắn.

Tề Vương dừng bước, trả lại nửa lễ, sau đó vội vàng đi tới trước mặt Lưu Trung Bảo, "Lưu công công, ta có việc muốn cầu kiến phụ hoàng, nhờ công công báo giúp ta."

Lưu Trung Bảo mỉm cười hành lễ, "Xin điện hạ chờ một lát, Bệ hạ hiện có vài chuyện cần xử lý."

Nghe Lưu Trung Bảo từ chối truyền báo giúp Tề Vương, La đại nhân bước nhanh hơn, không dám nghe tiếp nữa.

Cửa điện khép hờ loáng thoáng vọng ra tiếng nói chuyện, Tề Vương biết ngay Vân Độ Khanh đang ở bên trong, hắn lịch sự gật đầu, "Ta biết rồi, đa tạ công công."

Hắn đứng sang một bên, dáng người thẳng như tùng, phong độ nhẹ nhàng, "Ta đứng ở đây chờ phụ hoàng triệu kiến vậy."

Lưu Trung Bảo cười, khom người hành lễ với Tề Vương.

"Phụ hoàng, người nói xem phủ Bình Viễn Hầu này có ác hay không?" Thần Vương nhấp ngụm trà cung nhân vừa mang đến, "Mấy tháng trước, cái thằng nhóc Trịnh gia dám mắng mẫu phi là yêu phi ngay trong cung, mẫu phi khoan dung không so đo

với con nít, không ngờ nhà bọn họ lại ngạo mạn và vô lễ đến thế."

"Phụ hoàng, con là con trai của người, bọn chúng xem thường con tức là xem thường người." Uống nửa chén trà, Thần Vương cũng không còn khát, "Thật ra nếu bọn chúng chửi nhi thần vài câu cũng không sao, trước nay nhi thần vô lý cũng chẳng ít."

Nhưng cả nhà Minh gia đều là trung thần, không thể vì con gái nhà người ta sắp được gả cho nhi thần mà lại mang nỗi oan khó rửa sạch như vậy."

"Trịnh gia ba đời được phong Hầu, là do trăm quá khoan dung với nhà họ." Long Phong đế cụp mắt, ông đang rất tức giận, giờ nghe Bình Viễn Hầu ngạo mạn như thế, cơn giận trong lòng càng bùng nổ, "Người đâu, truyền quan viên Lễ bộ tiến cung, trăm muốn truyền thánh chỉ."

Minh Kính Châu bị triệu vào cung, thấy Tề Vương đang đứng bên ngoài cửa lớn chính điện Thái Ương cung, cũng chẳng biết đã đứng bao lâu.

"Cuối cùng Minh đại nhân cũng đến rồi, Bệ hạ đang chờ ngài đấy." Lưu Trung Bảo cười tiếp đón Minh Kính Châu, "Mời Minh đại nhân đi theo lão nô."

Tề Vương liếc đôi môi khô khốc, ngẩng đầu nhìn cánh cửa chính điện mở ra nhưng không được khép lại.

Giọng của phụ hoàng từ trong điện truyền ra.

"Truyền ý chỉ của trăm, phủ Bình Viễn Hầu quản kẻ dưới không nghiêm, xem thường Hoàng thất, phế bỏ tước vị."

Lập tức xử lý, niêm phong tất cả các viện và vật dụng quá cấp, không được chậm trễ."

Gió lạnh lướt qua thổi cả lá khô trên ngọn cây, Tề Vương cúi đầu nhìn chiếc lá rơi xuống bụi cỏ, mí mắt giật giật.

Hôn lễ của hần và Tôn Thái Dao sắp đến, vậy mà đầu tiên là Dương tần c.h.ết vì bệnh, Khâm Thiên Giám lại không muốn đổi giờ lành; bây giờ ngay cả nhà ngoại của hần cũng bị giảm tước vị.

Nếu chuyện này bị truyền đi, các huynh đệ tử muội khác sẽ cười vào mặt hần cho xem.

Đều là con trai của phụ hoàng, nhưng tại sao ông ấy lại không giữ thể diện cho hần, thậm chí cũng không giữ thể diện đại hôn của hần?

Minh Kính Châu nhận thánh chỉ đã được đóng ngự ấn, đưa mắt nhìn Thần Vương đang ngồi trên ghế ăn điểm tâm.

Cảm nhận được ánh mắt của Minh Kính Châu, Thần Vương đặt điểm tâm xuống, nhân tiện cúi đầu kiểm tra xem trên người có vụn bánh hay không.

Bây giờ chỉ cần Minh Kính Châu liếc hần một cái, hần lại bắt đầu nghĩ xem đối phương lại định cho hần chép cái gì.

Ai ngờ Minh Kính Châu chỉ cười với hần, hành lễ xong thì lui ra ngoài.

Nhìn thấy nụ cười ấy, Thần Vương hết uống nổi trà, điểm tâm cũng không còn thấy ngon miệng nữa.

Chương 44: Chương 44

Hắn nghĩ, rốt cuộc Minh Kính Châu cười như vậy là có ý gì?

Trước đây không chịu chăm chỉ học hành, bây giờ phụ hoàng lại tìm cho hắn một nhạc phụ không đánh không mắng nhưng vô cùng đáng sợ, có lẽ đây là báo ứng cho thuở trẻ người non dạ của hắn.

Sai ở chỗ, khi hắn bước vào cửa Lễ bộ đã gặp Minh Tiểu Trư, khoác lác những lời không nên nói.

Hư vinh khiến đàn ông trả một cái giá quá đắt.

"Minh đại nhân." Tề Vương nhìn thấy Minh Kính Châu bước ra, chấp tay với ông, "Minh đại nhân, hạ nhân phủ Bình Viễn Hầu có những hành vi quá đáng, nếu có chỗ nào mạo phạm đến quý phủ, mong đại nhân lượng thứ."

Minh Kính Châu nghiêng người tránh lễ của Tề Vương, cúi hẳn người xuống, vẻ mặt hoang mang, "Vương gia nói thế là sao, chẳng lẽ Bình Viễn Hầu...!à không, chẳng lẽ hạ nhân của phủ Bình Viễn Bá nói gì không đúng về hạ quan?"

Tề Vương quan sát nét mặt của Minh Kính Châu, vẻ hoang mang không hiểu rất tự nhiên, dường như ông vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

"Chỉ là hiểu lầm không đáng nhắc tới." Tề Vương cười khổ, "Nhưng sau khi nghe thấy tin đồn, mong đại nhân đừng nẩy sinh khúc mắc vì những lời bàn tán của đám người ngu muội này."

"Điện hạ quá lời rồi." Minh Kính Châu cười một tiếng, chấp tay hành lễ với Tề Vương lần nữa, "Điện hạ rộng lượng, hạ quan sao có thể có khúc mắc với điện hạ vì đám người xấu ấy."

"Hạ quan còn phải đi truyền thánh chỉ, không dám chậm trễ, mong điện hạ thứ lỗi." Đương nhiên Minh Kính Châu biết Tề Vương muốn nghe lời gì, nhưng sao ông lại phải để hấn được như ý?

Kẻ tung tin đúng là người hầu của Trịnh gia, nhưng ai biết được người dùng thủ đoạn này là ai?

Chuyện Tề Vương đứng chờ ngoài Thái Ương cung mà không được Bệ hạ triệu kiến, và cả tin tức Trịnh gia bị giảm tước nhanh chóng truyền vào tai chư vị phi tần trong hậu cung.

Nhưng Ninh phi lại không muốn tin Bệ hạ tuyệt tình như vậy.

"Hôn sự của con trai ta cận kề, dù Bệ hạ đã quyết định giảm tước vị của Trịnh gia đi nữa, cố sao không chờ thêm, ít nhất là chờ đến khi hôn sự của Diên Trạch kết thúc." Ninh phi nước mắt như mưa, nấc lên nghẹn ngào.

"Nương nương, nóng giận hại thân, xin nương nương chú trọng thân thể." Bạch Thuộc đỡ Ninh Phi, khẽ vỗ lên lưng bà ta giúp thuận khí, "Nương nương là mẫu phi của điện hạ, nếu nương nương có mệnh hệ gì, người bên ngoài sẽ càng chế giễu Vương gia..."

"Ai dám!" Ninh phi cất giọng the thé, "Con trai ta tài trí hơn người, tuấn tú nho nhã, phóng mắt cả hoàng cung này có hoàng tử nào dám so với Diên Trạch?"

"Hong Mai." Ninh phi chợt nhớ ra một chuyện, đứng dậy đi tới trước mặt Hong Mai, tát nàng ta một phát thật mạnh, "Người làm ăn kiểu gì thế, bốn cung bảo người tìm người tung tin đồn của Minh gia, người lại để người hầu của Hầu phủ làm."

Trước khi làm việc người có động não không hả?"

"Nương nương." Hong Mai uất ức che mặt, quỳ gối khóc lóc cầu xin trước mặt Ninh Phi, "Xin nương nương bớt giận, xin nương nương minh giám, người nô tỳ sắp xếp là lưu dân không có hộ tịch, bọn hắn còn chưa kịp ra tay mà."

Nô tỳ cũng không hiểu vì sao người hầu của Hầu phủ lại làm như thế nữa."

Dù nàng ta không có đầu óc tới đâu cũng biết phải suy nghĩ kỹ trước khi hành sự, sao có thể sai người của Hầu phủ làm chuyện này.

"Lẽ nào Hầu phủ hận Minh gia đến thế?" Ninh Phi tin Hong Mai, giọng bà nhuốm hận ý, "Bọn chúng làm việc, liệu có từng nghĩ đến hậu quả khi bị bại lộ không?!"

"Nương nương, chuyện đã đến nước này, theo nô tỳ nghĩ, chúng ta không thể dùng lại kế hoạch trước đó được." Bạch Thược đ.ấ.m vai nhẹ nhẹ cho Ninh phi, "Cũng may nương nương và Bệ hạ có tình cảm nhiều năm, Bệ hạ không sẽ không giận lây sang nương nương vì hành vi ngu xuẩn của Trịnh gia đâu."

Nô tỳ lo lắng nếu tiếp tục có tin đồn như thế truyền ra, Bệ hạ sẽ nghĩ đến Hầu phủ, sau đó sẽ liên tưởng đến nương nương và

điện hạ..."

Nghe được năm chữ "có tình cảm nhiều năm", Ninh phi liếc mắt nhìn bình hoa trên bàn, "Diên Trạch đứng chờ ở ngoài Thái Ương cung đúng một canh giờ, nhưng vẫn không chờ được Bệ hạ triệu kiến.

Ông ấy vẫn vì Trịnh gia mà giận chó đánh mèo hai mẹ con ta."

"Nương nương." Bạch Thược cất giọng dịu dàng, "Người đừng nghĩ nhiều quá, Bệ hạ chỉ nhất thời nổi giận, chỉ cần Lan Như cung chúng ta bớt qua lại với Trịnh gia, Bệ hạ nhất định sẽ tin tưởng nương nương."

"Người nói phải." Ninh phi vô thức phản kháng suy nghĩ Bệ hạ vì Trịnh gia mà giận lây sang bà ta, nghe Bạch Thược nói thế thì lại càng được an ủi, "Hong Mai, người mau đi ngăn lại những kẻ đã sắp xếp, không được để chúng bôi nhọ Minh gia nữa."

Trước đây bà cũng từng cho người tung tin đồn về Thần Vương, song chưa bao giờ thất bại thảm hại như bây giờ, con nhóc Minh gia kia đúng là khắc tinh trời sinh của bà ta.

Càng đáng ghét hơn là, bây giờ bà ta không thể bôi xấu thanh danh của nó, mà còn phải nghĩ trăm phương ngàn kế để che chở cho nó.

Đúng là xúi quẩy mà!

Sau khi tin tức Trịnh gia bị giảm tước vị truyền đi, toàn bộ kinh thành đều biết hạ nhân Trịnh gia gan to bằng trời, dám ở trong trà lâu nói xấu Hoàng gia, bôi nhọ uy nghiêm của Hoàng thất.

Trái lại, đã không còn ai để ý đến những lời đồn về Minh gia.

Đợi đến khi mọi người không còn hứng thú bàn tán chuyện của Trịnh gia nữa, đại hôn của Tề Vương và Tôn tiểu thư lại trở thành chuyện khiến toàn bộ kinh thành hứng thú nhất.

"Năm đó khi Hoài Vương thành hôn, của hồi môn của Hoài Vương phi trải dài từ đầu đường đến cuối phố, không biết đồ cưới của Tề Vương phi thế nào?"

"Chắc chắn là không ít đâu, Tôn gia là gia tộc lớn mạnh mà."

"Tề Vương thành hôn xong là đến Thần Vương phải không?"

"Các người...! đã nghe qua chuyện Vương gia bá đạo chưa?"

"Nghe rồi, nghe rồi, có người nói Vương gia bá đạo đó thực chất chính là Thần Vương."

"Chẳng trách Hoàng thượng thích đứa con trai này nhất, nếu như ta có một đứa con trai có thể lên núi diệt cướp, giấu tên đi thi trạng nguyên, ta có ngủ cũng sẽ cười đến tỉnh mất."

Cửu Châu lặng thinh đi lướt qua sau lưng nhóm người đang nói chuyện đó, cố gắng không lộ ra vẻ chột dạ.

"Chuyện Vương gia bá đạo càng lúc càng truyền đi một cách kỳ quặc." Đến bây giờ Chu Tiêu vẫn còn nhớ ngày nào đó của mấy năm trước, lúc phụ thân về nhà đã kể lại chuyện Thần Vương khiến tiên sinh dạy học giận đến mức ngắt đi.

Vương gia như thế mà cũng giả mạo người thường để tham gia khoa cử? Chỉ sợ ngay cả chính bản thân Thần Vương cũng không dám mở mắt thấy giấc mộng này.

"Khụ." Cửu Châu quay đầu nhìn về phía trước, "Chu tử tử, có phải cô gái trong tiệm son phấn đó là Tôn tiểu thư không?"

"Hai ngày nữa là đại hôn của nàng ta, thế mà nàng ta vẫn có tâm trạng đến mua son phấn?" Chu Tiêu khó hiểu nhìn Tôn Thái Dao đang ở trong tiệm son phấn, nghĩ đến sau này Cửu Châu và Tôn Thái Dao là chị em dâu, quen thân với nhau cũng có lợi chứ không hại, bèn kéo nàng đi tới, "Chúng ta vào đó xem thử."

"Chu cô nương." Tôn Thái Dao cầm hộp phấn thơm lên, vừa ngoái đầu thì trông thấy Chu Tiêu và Cửu Châu, nhún gối chào hai người, "Minh huyện chủ."

"Chào Tôn cô nương." Cửu Châu nhận ra Tôn Thái Dao đang nhìn mình, nàng mỉm cười đáp lại, sau đó lại hắt xì liên tục.

Tôn Thái Dao khép nắp hộp phấn thơm trong tay, đặt lại lên bàn, "Có vài người không quen phấn thơm, sau này huyện chủ chớ nên dùng."

"Cám ơn Tôn cô nương đã nhắc nhở." Cửu Châu dùng khăn che mũi và miệng, vội vàng bước ra khỏi tiệm phấn son, thế mới thấy đỡ được một chút.

Hóa ra Minh Cửu Châu dị ứng với hương liệu...

Tôn Thái Dao nhìn những hộp phấn son đủ chủng loại tinh xảo, nghĩ miên man.

Vì sao trong giấc mơ ấy, Minh Cửu Châu có thể kìm nén sự khó chịu mà đốt lư hương chí mạng ấy?

Một làn gió thổi qua, mùi hương gay mũi lại bay tới mũi Cửu Châu.

"A chu! A chu!"

"Minh Tiểu Trư!" Bỗng có một chiếc áo khoác phủ lên người nàng, "Sao cô ra ngoài mà không mặc áo khoác hả?"

"Điện hạ." Cửu Châu lại hắt xì hai cái, chảy cả nước mắt, "Sao huynh lại ở đây?"

"Bốn vương đang định đến Công bộ một chuyến, không ngờ lại gặp cô ở đây." Hắc ngửa đầu nhìn lên trời, như cười như không, "Xem ra ngày mai nắng rồi."

"Tại sao?" Cửu Châu rưng rưng nước mắt nhìn hắc.

Thần Vương bật cười, đưa tay bóp búi tóc của nàng, cảm xúc vẫn như lần trước, hắc cười híp mắt rút tay lại, "Không nói cho cô đâu."

"Hắt xì!" Lúc này, bên đường có một đứa nhóc nháy mũi, người nhà thấy vậy bèn vuốt tóc nó, "Chó hắt xì thì trời nắng to, ngày mai ắt hẳn sẽ có nắng."

"Điện hạ." Cửu Châu chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thần Vương đang trên lưng ngựa, "Hóa ra huynh đang mắng ta là chó?"

Tôn Thái Dao vừa bước ra khỏi cửa tiệm thì nghe thấy câu kia.

Nàng ta nhú mày nhìn Thần Vương trên lưng ngựa, ở trong mộng, vì Thần Vương mà Minh cô nương không hề bỏ qua cho Tề Vương, còn Thần Vương ở ngoài đời lại mắng người ta là chó?

Chu Tiêu thấy thế, quay sang cười gượng với nàng ta, "Có lẽ đây là...!tình thú giữa Vương gia bá đạo và vị hôn thê chăng?"

Hàng mày Tôn Thái Dao càng nhú chặt hơn, Chu tiểu thư bị làm sao vậy, ngày xưa cũng là một người thông minh, có sao hôm nay lại bắt đầu nói nhảm rồi?.

Chương 45: Chương 45

"Chó con cái gì?" Thần Vương ra vẻ vô tội, như không hiểu Cửu Châu nói gì, "Bốn vương mạng cô là chó khi nào?"

"Ta mới nghe thấy rồi." Cửu Châu tủi thân nhìn hắn, "Chó mà hắt xì thì trời sẽ nắng."

"Toàn là lời dân gian, bốn vương đã nghe bao giờ đâu?" Thần Vương hùng hồn nói, "Tục ngữ chưa được kiểm chứng, người thông minh như cô ắt hẳn sẽ không tin vào lời đồn vô căn cứ thế này, có đúng không?"

Chu Tiêu và Tôn Thái Dao cùng nhìn Thần Vương, khéo thật đấy, bọn họ đã nghe về "tục ngữ" kiểu như vậy rồi.

"Thật hả?"

"Đương nhiên rồi." Thần Vương nhảy xuống lưng ngựa, giúp Cửu Châu chỉnh lại áo choàng, "Cô nghĩ bốn vương là loại người lấy tiểu cô nương ra làm trò vui?"

Tôn Thái Dao, Chu Tiêu: Giống lắm chứ.

Cửu Châu nhĩ ngội, đoạn chậm rãi gật đầu, "Đúng là điện hạ không phải là loại người ấy."

Tôn Thái Dao kinh ngạc nhìn Minh Cửu Châu, không đúng, Minh Cửu Châu đâu phải là người dễ dỗ dành?

Thần Vương thở dài một hơi, lần sau trêu Minh Tiểu Trư nhất định phải canh không có ai bên cạnh.

Chẳng may chộc cô nhóc không vui, hẳn lại không biết làm thế nào để dỗ.

"Thế sao điện hạ thấy ta nhảy mũi lại bảo ngày mai trời nắng?" Cửu Châu tò mò nhìn Thần Vương, "Có giải thích gì không?"

"Chuyện này...!liên quan đến một truyền thuyết." Thần Vương trợn mắt bịa chuyện ngay tại chỗ, "Nghe nói trong hồ Tiên Lệ ở kinh thành có một tiên nữ, nếu vị tiên nữ này nhỏ lệ thì kinh thành sẽ có mưa.

Nhưng nếu nàng ấy nhảy mũi thì hôm sau trời sẽ nắng."

Chu Tiêu đứng sau lưng Cửu Châu mà ngơ ngác, hồ Tiên Lệ còn có truyền thuyết này ư?

Sao nàng chưa nghe bao giờ?

Nghe đến hồ Tiên Lệ, Tôn Thái Dao ngẩn người, nơi nàng ta và Tề Vương điện hạ hẹn ước chính hồ Tiên Lệ.

Hôm đó Tề Vương mặc trang phục trắng như tuyết, nhẹ nhàng đứng giữa mặt hồ, trông thể như trích tiên hạ phàm.

"Bây giờ cô đã hiểu ý của ta chưa?" Thần Vương chấp tay ra sau lưng, hừ một tiếng, "Ta khen cô là tiểu tiên nữ, còn cô thì nghĩ ta mắng cô.

Minh Tiểu Trư, cô nói xem cô có lỗi với ta không?"

Cửu Châu ngẫm nghĩ, đoạn vươn tay kéo tay áo Thần Vương,
"Điện hạ, ta sai rồi." Nàng lên quan sát vẻ mặt của Thần Vương,
"Sau này ta sẽ không hiểu lầm huynh nữa."

"Thật không?" Thần Vương quay đầu đi, "Ta không tin."

"Thật mà, thật mà." Cửu Châu gật đầu, "Sau này điện hạ nói gì ta cũng tin hết, có mấy ngài Tam Thanh* làm chứng cho ta..."

(*Tam Thanh là ba vị thần tiên tối cao trong Đạo giáo tại Trung Quốc.)

"Dừng!" Nghe cô nhóc này chuẩn bị lấy thần tiên ra thế, Thần Vương vội ngắt lời nàng, "Bốn vương không phải là người hẹp hòi, có gì giận cô chỉ vì chút chuyện bé tí này."

Cô chỉ cần nhớ hôm nay bốn vương khen cô giống tiểu tiên nữ là đủ."

"Ồ." Cửu Châu gật đầu, "Ta nhớ rồi."

Thần Vương nhìn vào đôi mắt hút hồn của nàng, không khỏi suy nghĩ, tuy cô nương ngốc này hơi ngốc nhưng lại rất đáng yêu.

Hai mắt to tròn, đôi miệng chúm chím, hàng mày cong cong, ngay cả búi tóc trên đầu cũng đáng yêu hơn những cô nương khác.

"Cô đến mua thảo mộc à?" Thần Vương để ý tới tiệm thảo mộc sau lưng nàng, "Trong cung của mẫu phi có một nữ quan

chuyên về điều chế hương, nếu cô thích mùi gì thì để ta bảo nàng ta điều chế cho cô.

Thảo mộc ở ngoài không có đủ nguyên liệu, mùi cũng không thơm mấy."

Cửu Châu vội vã lắc đầu từ chối, chỉ sợ điện hạ sẽ đưa thảo mộc cho mình thật, "Ta và Chu tử tử chỉ đi ngang qua đây thôi, ta bị dị ứng với hương liệu, mới ngủ là hắt hơi ngay."

Bảo sao vừa nãy nàng đứng bên ngoài hắt xì liên tục, Thần Vương thầm nghĩ, trước khi Minh Tiểu Trư vào Vương phủ, hẳn phải nhanh chóng ném tất cả hương liệu thảo mộc ra khỏi phủ mới được, miễn hẳn phải nghe nàng hắt hơi suốt ngày.

"Được rồi, bốn vương đã nhớ." Cuối cùng Thần Vương cũng phát hiện ra Chu Tiêu đang đứng sau lưng Cửu Châu, khẽ gật đầu với nàng ấy một cái, không chờ Chu Tiêu đáp lễ, Thần Vương lại nhìn về phía Cửu Châu, lấy ra hai tờ ngân phiếu, "Thích gì thì cứ mua, đừng gò bó mình."

Phu quân tương lai của nàng có tiền.

Nhưng câu nói ấy, Thần Vương chỉ âm thầm để trong lòng chứ không nói ra.

"Điện hạ, hôm nay ta có mang theo tiền nè." Cửu Châu vỗ vỗ vào túi tiền, "Hai hôm trước bên Điện Trung Tỉnh đã mang bổng lộc tháng này tới cho ta rồi."

Thần Vương tiếc nuối cất ngân phiếu vào.

Hắn quên mất, Minh Tiểu Trư bây giờ đã là huyện chủ, là người có bổng lộc.

"Điện hạ." Cửu Châu vẫn chưa quên bức tranh vẽ cảnh tuyết định tặng cho Thần Vương, nàng nhón chân thì thầm với hắn, "Ta sắp vẽ xong cảnh ngày tuyết rồi, chờ Lễ bộ cho nghỉ, ta mang đến cho huynh nhé."

Thần Vương im lặng một lát mới đáp, "Được."

Cửu Châu vui vẻ ra mặt, "Vậy điện hạ nhanh chóng đi làm việc đi, chớ chậm trễ."

Thần Vương xoay người lên ngựa, sau đó bắt đầu nghĩ đến một vấn đề, phải dùng cách gì mới khiến Minh Cửu Châu tự tin về tài hội họa của nàng đây.

Chỉ hươu bảo ngựa có quá đáng lắm không?

Đợi Thần Vương rời đi, Chu Tiêu mới kéo tay Cửu Châu hỏi, "Muội muội còn biết vẽ tranh nữa à?"

"Biết chút chút." Cửu Châu nở nụ cười khiêm tốn, "Có điều điện hạ khá thích tranh của ta vẽ."

"Muội là huyết mạch Minh gia, biết vẽ tranh cũng là chuyện bình thường."

Gia phụ từng nói, Minh Thị lang cũng có tài hội họa, tiếc là ông ấy chỉ vẽ tranh cho lệnh từ, không có bức họa nào được truyền ra ngoài.

Thỉnh thoảng có vài bức tranh được tuồn ra rồi nói đây là tranh do lệnh tôn vẽ, nhưng đều bị lệnh tôn phủ nhận." Chu Tiêu cũng

không nghĩ nhiều về chuyện vẽ vời của Cửu Châu, "Đến cả Thần Vương điện hạ mà còn thích tranh của muội, xem ra muội đã được kế thừa thiên phú hội họa của lệnh tôn rồi, hơn nữa còn là hậu sinh khả úy."

"Tỷ tỷ quá lời rồi, tranh ta vẽ sao có thể so sánh với phụ thân." Cửu Châu thở dài, "Đáng tiếc, mẫu thân đã nói tranh vẽ của người Minh gia chỉ có thể tặng cho người nhà và người yêu, nếu con cháu vi phạm tổ huấn sẽ gặp chuyện không may."

Bằng không ta cũng sẽ vẽ tặng tỷ một bức."

Nghe thấy thế, Chu Tiêu cũng thấy tiếc, "Buồn thật, nhưng đúng là không thể trái lời tổ huấn."

"Thực ra cũng có cơ hội đó, đợi đến khi tỷ tỷ cùng Phủ Lục ca..." Cửu Châu che miệng cười trộm, "Tỷ tỷ sẽ trở thành người nhà của ta nhanh thôi."

"Hóa ra là muội đào hố chờ ta ở chỗ này!" Mặt Chu Tiêu đỏ bừng đến tận mang tai, cười mắng, "Con nhóc ranh ma này học từ ai thế?"

Chu Tiêu toan chọc vào mặt Cửu Châu.

Cửu Châu che mặt chạy trốn, hai người chạy lên xe ngựa, cùng ngã vật ra hi ha cười đùa.

Nghe tiếng cười từ trong xe ngựa vọng đến, Tôn Thái Dao lại bắt đầu nghi ngờ mình đang nằm mơ.

Minh Cửu Châu có thật sự vừa thông minh lại tàn nhẫn như trong giấc mộng của nàng ta không?

"Cô nương, cô còn lấy hộp hương u lan này không?" Tiểu nhị của quán cầm hộp hương liệu ra.

Tôn Thái Dao định thần, nhận hộp gỗ đựng thảo mộc, bảo nha hoàn trả tiền cho tiểu nhị.

"Đa tạ cô nương, hoan nghênh cô nương lần sau lại đến." Tiểu nhị vui vẻ quay vào cửa hàng.

"Tiểu thư." Nha hoàn dè dặt hỏi, "Ninh phi nương nương thích hương hoa lan thật ạ?"

Tôn Thái Dao khe khẽ gật đầu, đưa hộp thảo mộc cho nha hoàn cầm, "Cầm về rồi đốt lên, xông hương mấy bộ đồ mới sắp mang đến phủ Tề Vương." Nàng ta nhớ rất rõ, Ninh phi trong mộng rất thích hương hoa lan.

"Ninh phi nương nương hiền lành dịu dàng, tiểu thư cần gì đổi mùi thơm mình hay dùng vì chút chuyện nhỏ này?" Nha hoàn nói nhỏ, "Ấm ức cho người rồi."

"Ấm ức cái gì, vợ chồng vốn là một thể." Tôn Thái Dao nhìn hộp hương thảo mộc trong tay nha hoàn, "Đợi khi vào phủ Tề Vương, ta chính là Tề Vương phi danh chính ngôn thuận."

Nếu được mẹ chồng yêu thích thì quản lý Vương phủ sẽ như hổ mọc thêm cánh."

Làm dâu Hoàng gia không dễ, thân là con gái của Tôn gia, nàng ta nhất định sẽ là vị Vương phi giỏi nhất.

Thần Vương đến Công bộ không phải đi lấy hồ sơ gì quan trọng, hẳn đến đây để giục công.

Cuối năm đã cận kề, cửa của Lễ bộ vẫn chưa được sơn lại, hoa cỏ héo úa cũng cần được trồng mới.

Hắn gánh vác muôn vàn hy vọng của chúng quan viên Lễ bộ, bước vào cổng Công bộ.

Nghe thấy Thần Vương đến, Công bộ Thượng thư lại đau đầu, "Hôm nay bốn quan thấy trong người khó chịu, để Ngô Thị lang đi tiếp Thần Vương đi."

"Bẩm đại nhân." Một vị quan viên nhỏ giọng nhắc nhở, "Hôm trước Ngô Thị lang đã ra ngoài cứu tế rồi ạ."

Công bộ Thượng thư xoa huyết thái dương, ông đứng dậy, "Bảo bọn họ tiếp đãi cho chu đáo, không được sơ suất, ta qua đó ngay."

Ngô Miễn là cha vợ của Hoài Vương, có quan hệ thân thích với Hoàng gia, để ông ta đi tiếp đón Thần Vương là thích hợp nhất.

Đáng tiếc ứng cử viên sáng giá nhất lại rời kinh cứu tế mất rồi.

Chẳng lẽ Thần Vương đề cử Ngô Miễn đi cứu tế là chuẩn bị cho ngày hôm nay?

Nghĩ đến đây, Công bộ Thượng thư như bưng tỉnh, bảo sao Thần Vương lại chủ động tranh công cho cha vợ của Hoài Vương, hóa ra là để đến đây kiếm lợi ích tốt hơn từ Công bộ của bọn họ.

Ông phải biết từ sớm mới đúng, tim gan phèo phổi của người Hoàng thất toàn một màu đen, làm gì có chuyện vô duyên vô cớ mà tốt với người nào.

"Chào chư vị đại nhân." Thần Vương chẳng buồn bận tâm quan viên ở Công bộ này là ai, hắt mồm miệng cho bọn họ miễn lễ, dứt khoát lấy ra bản vẽ tu sửa Lễ bộ ra trước mặt chúng quan viên Công bộ, "Hôm nay bốn vương đến đây là để bàn với chư vị đại nhân về kế hoạch tu sửa Lễ bộ, mọi người xem bản vẽ trước đi."

Bàn bạc?

Quan viên Công bộ nhìn bản vẽ, ngay cả hoa gì, bao nhiêu chậu, kích thước chậu đều được báo rõ ràng, không có gì để phản bác.

Thế mà còn không ngại bảo là bàn bạc?

Công bộ Thượng thư cầm bản vẽ xem đi xem lại mấy lần, cười nói, "Điện hạ, không phải mấy hôm trước Công bộ đã đổi bản và cửa sổ cho Lễ bộ rồi à?"

"Bốn vương biết, vì thế trên bản vẽ này không có đề cập đến bản và cửa sổ." Thần Vương nghiêng người ở trên ghế, lý lẽ hùng hồn, "Nhìn kỹ lại xem, có phải không có không?"

Công bộ Thượng thư, "..."

Thế ông có nên cảm tạ vị điện hạ giản dị tiết kiệm này không?

"Điện hạ, trên bản vẽ có rất nhiều nơi cần phải điều chỉnh, e là không thể hoàn thành trước cuối năm." Công bộ Thượng thư đặt bản vẽ xuống, cười nói, "Chỉ bằng chúng ta sửa lại cổng và kiến trúc chính trước, còn hoa cỏ gì đó thì có thể để sang năm chuẩn bị."

Có một số việc, cứ hẹn lần sau là thành lần nữa.

Tại phương diện này, quan viên ở Công bộ có kinh nghiệm thực tiễn khá phong phú.

"Thượng thư đại nhân lại nói đùa." Thần Vương mặc kệ những chuyện này, hần nhấp ngụm trà mới được quan viên Công bộ pha, thông thả nói, "Bổn Vương thường nghe phụ hoàng nhắc đến công trạng của chư vị đại nhân Công bộ, ví dụ như xây dựng đê đập, cải tạo đường xá, khởi công xây chợ, sáng tạo ra biết bao dụng cụ làm nông tiện lợi cho bách tính.

Những chuyện này được chư vị đại nhân xử lý vừa nhanh vừa chất lượng, bách tính muôn dân cũng phải tán thưởng."

Nghe đến đây, quan viên công bộ đắc ý khẽ hất cằm lên, những lời Thần Vương nói đều là thật, Công bộ của bọn họ đã lập không ít công lao vì Đại Thành.

Chương 46: Chương 46

"Những chuyện quan trọng của quốc gia mà Công bộ vẫn có thể làm hoàn hảo như thế, bốn Vương tin việc tu sửa Lễ bộ nho nhỏ này cũng chỉ là chuyện vặt của mọi người thôi." Uống hết tách trà của Công bộ, Thần Vương đứng dậy, nở nụ cười cổ vũ với nhóm quan viên, "Bốn vương ở Lễ bộ chờ tin vui của chư vị đại nhân."

Dứt lời, hân hài lòng rời đi.

"Hình như...! hình như chúng ta vẫn chưa đồng ý tu sửa Lễ bộ theo bản vẽ mà?" Một lát sau, cuối cùng cũng có một quan viên giật mình, "Bây giờ mình chạy theo Thần Vương còn kịp không?"

"Ông thấy sao?" Công bộ Thượng thư vô cảm nhìn quan viên lên tiếng ban nãy.

Quan viên kia, "..."

Mọi người đổ dồn ánh mắt vào bản vẽ trên bàn, im lặng một lúc thật lâu, sau đó một quan viên lí nhí nói, "Nếu biết thế thì chỉ bằng lúc trước xin Bệ hạ để Thần Vương đến Công bộ của chúng ta."

Lần ấy khi nghe nói Thần Vương bị điều tới Lễ bộ, bọn họ còn cười rất to, nhưng giờ hối hận đến xanh cả ruột.

Có ai mà ngờ, Thần Vương không những ngang ngược can rỡ mà còn có tính bao che.

"Không phải vẫn còn vài Vương gia chưa nhận việc à? Không chừng qua một thời gian nữa Công bộ của chúng ta cũng có Vương gia chống lưng đấy."

"Nhưng mà...!Còn Vương gia nào được Bệ hạ cưng chiều như Thần Vương?"

Mọi người lại rơi vào im lặng, đúng là không có thật.

"Thôi được rồi." Công bộ Thượng thư thở dài một tiếng, đưa bản vẽ lại cho Hữu Thị lang, "Nếu là chuyện do Vương gia đưa xuống, Ngô Thị lang lại không có ở đây, vậy ta giao việc này lại cho người xử lý vậy."

Hữu Thị lang, "..."

Ông ta đã làm sai chuyện gì?

Sáng hôm sau, Công bộ cho thợ đến, từ nóc phòng, tường rào, đến góc tường của Lễ bộ đều vang lên tiếng đập đập gỗ gỗ.

Lễ bộ Thượng thư Lý Ân vuốt râu, nhìn đám thợ trước mắt nở nụ cười hài lòng.

Ai nói Thần Vương điện hạ không tốt?

Toàn là những lời đồn ác ý, ăn không nói có.

Hắn không những mang đến ấm áp và hy vọng cho Lễ bộ mà còn mang tới mái ngói mới và tường rào mới, sự xuất hiện của hắn khiến Lễ bộ càng thêm tráng lệ.

Đúng là một chàng trai tốt mà.

Thấy Minh Kính Châu từ hành lang phía trước đi tới, Lý Ân gọi ông lại, "Minh huynh, xin chậm đã."

"Đại nhân." Minh Kính Châu thấy Lý Ân gọi mình, ông dừng bước chấp tay chào Lý Ân, bất cẩn để lộ danh sách trúng cử đang cất trong tay áo.

"Đây là..." Lý Ân nhìn danh sách trúng cử của Minh kinh khoa*.

(*Minh kinh khoa là 1 hệ thống khoa cử dưới thời Tùy, Đường, khảo thí về kinh học và thời vụ sách.)

"À." Minh Kính Châu xoay người nhặt danh sách dưới đất lên, bình thản đáp lời, "Đây là danh sách trúng cử Minh kinh khoa."

Dĩ nhiên Lý Ân biết đây là danh sách trúng cử Minh kinh khoa, nhưng cái ông muốn biết là Minh Kính Châu cầm cái này để làm gì? Ngày trước kỳ thi Minh kinh khoa không được chú trọng, sau khi Bệ hạ đăng cơ mới bắt đầu tiến hành cải tạo lại nền móng quốc gia, nhờ đó địa vị của cử nhân Minh kinh khoa mới được tăng lên.

"Ông cầm cái này làm gì?"

"Mấy hôm trước hạ quan đã cho Thần Vương điện hạ chép lại sách, điện hạ đã chép xong tất cả." Minh Kính Châu nhét danh sách vào lại tay áo, "Bệ hạ đã đưa điện hạ đến Lễ bộ của chúng ta, hạ quan cũng không thể để điện hạ ăn không ngồi rồi."

Nhưng Bệ hạ đưa Thần Vương đến Lễ bộ cũng không phải để hẳn chép sách đến thuộc lòng.

Lý Ân ngẩng đầu nhìn mái ngói đã được thay mới, "Minh huynh à, có phải cách này không được ổn lắm không?"

"Không ổn chỗ nào?" Minh Kính Châu bình tĩnh hỏi lại, "Lầu cao vạn trượng cũng phải xây từ mặt đất mà lên, để điện hạ chép

nhiều thuộc nhiều cũng là tốt cho chính cậu ấy."

Lý Ân hít sâu một hơi, nghe giọng của Minh Kính Châu, hình như ông định để điện hạ chép hết sách?

"Minh huynh này." Lý Ân thấy bản thân là Lễ bộ Thượng thư, ông nên thể hiện thành ý của Lễ bộ với Thần Vương điện hạ, "Thời gian trước ta bế bộn công chuyện, không có thời gian giao lưu với Thần Vương.

Dạo gần đây ta mới được rảnh, chỉ bằng để ta phụ Minh huynh giúp Thần Vương làm quen với công việc nhé?"

Nói xong câu, ông lập tức nở nụ cười niềm nở với Minh Kính Châu.

Ông và Minh Kính Châu đã quen biết với nhau được nhiều năm, sau khi trở thành đồng liêu ở Lễ bộ, đối phương càng thêm tận trung với cương vị, không hề có chỗ nào không thỏa đáng.

Ông không muốn vì chuyện của Thần Vương mà xích mích với Minh Kính Châu.

Minh Kính Châu ngẩng đầu nhìn ông ta, trầm mặc một lát mới lên tiếng, "Đại nhân thấy cách dạy Vương gia của hạ quan không tốt à?"

"Minh huynh nghĩ nhiều rồi, ta tuyệt đối không có ý này." Trái tim Lý Ân như bị nhắc lên cao, "Từ xưa Minh huynh đã hay yếu, ta lo huynh vừa xử lý công việc của Lễ bộ vừa phải dạy Thần Vương làm việc, thể lực sẽ không gượng nổi.

Nếu có ta giúp đỡ dạy Thần Vương, huynh có thể sẽ nhẹ gánh hơn một chút."

"Hóa ra là thế." Minh Kính Châu chấp tay xin lỗi, "Là hạ quan hiểu lầm lòng tốt của đại nhân, mong đại nhân lượng thứ."

"Hai ta quen nhau đã nhiều năm, huynh hà tất nói lời khách sáo." Lý Ân nhìn Minh Kính Châu, chắc chắn là ông không giận mới nhắc lại chuyện vừa rồi, "Vậy, chuyện của Thần Vương điện hạ giao lại cho ta nhé?"

"Cực cho đại nhân rồi." Minh Kính Châu cúi chào.

"Là chuyện nên làm, nên làm mà." Lý Ân hoàn toàn yên lòng.

Vừa giữ được tình đồng liêu lại không phụ lòng điện hạ, một công đôi việc.

"Vậy để hạ quan đưa phần danh sách này cho điện hạ, bảo cậu ấy chép lại rồi tính tiếp." Minh Kính Châu mỉm cười, "Hạ quan tin tưởng, điện hạ nhất định có thể vừa chép sách vừa theo đại nhân học cách xử lý công việc."

Lý Ân, "..."

Ta biết mà, quả nhiên là ông hận Thần Vương điện hạ đến tận xương tủy.

"Đại nhân thấy sắp xếp này của hạ quan thế nào?"

"Rất hay." Lý Ân vừa dứt lời thì trông thấy Thần Vương cười tươi roi rói cầm theo hai hộp đựng cơm đi tới, còn sắc mặt Minh Kính Châu bất chợt trở nên khó coi.

Có thể nhận ra, thành kiến của Minh huynh đối với Thần Vương khá là sâu.

Thần Vương xách hộp đựng cơm do Cửu Châu mang từ nhà tới, tìm được cha vợ tương lai đang nói chuyện với Lý Ân, "Minh đại nhân, ta mang cơm đến rồi, chỉ bằng chúng ta cùng ăn nhé?"

"Làm phiền điện hạ." Minh Kính Châu chấp tay cảm ơn.

"Minh đại nhân khách khí quá, mời đại nhân." Đạo này hẳn đã quen với việc buổi trưa ăn cơm của nhà họ Minh.

Lý Ân nhìn Thần Vương đầy thương hại, chỉ sợ vị này đến bây giờ vẫn còn không biết Minh Kính Châu đang cố tình hành hạ hắn.

"Điện hạ, hai canh giờ sau hạ quan sẽ đi thị sát học đường mới xây, nếu điện hạ không bận, mời điện hạ cùng đi với hạ quan."

"Là học viện Hoằng Văn mà phụ hoàng tự mình hạ lệnh khởi công xây dựng?" Thần Vương có biết chút chút về chuyện này.

"Đúng thế." Lý Ân cười, "Bệ hạ chú trọng bồi dưỡng lương sĩ, coi trọng nhân tài.

Kinh phí xây dựng học viện này là do Bệ hạ tự bỏ tiền túi ra đấy."

Thần Vương nhỏ giọng thăm thì, "Tiền riêng của phụ hoàng vẫn còn nhiều ghê."

Minh Kính Châu đứng bên cạnh quay qua nhìn hắn một cái.

"Điện hạ?" Lý Ân không nghe rõ Thần Vương nói gì, "Người có muốn đi cùng hạ quan hay không?"

"Được thôi." Thần Vương cười, "Bổn vương cũng tò mò không biết học viện mà phụ hoàng coi trọng sẽ như thế nào."

Lý Ân và Thần Vương vẫn chưa ra ngoài, tin tức đã lọt vào tai các vị hoàng tử khác.

"Lý Ân muốn đưa Thần Vương khảo sát học viện Hoàng Vãn?" Tề Vương vừa nghe tin, cười lạnh, "Bổn vương nghe nói Lễ bộ đang tiến hành sửa chữa, Lý Ân mới ném được ít cái ngọt, đ.â.m ra nịnh bộ Vân Độ Khanh."

"Vương gia, theo ti hạ thấy, Lý Ân không phải là người sẽ làm chuyện đó chỉ vì chút công danh lợi lộc." Mưu sĩ nói, "Có lần trò chuyện trong một bữa tiệc cách đây không lâu, ông ta còn khen ngài không dứt miệng, có lẽ là có hiểu lầm gì chăng?"

"Hiểu lầm ư?" Tề Vương cười hờ hững, "Đứng trước lợi ích, ai cũng có thể trở nên đáng sợ."

Bổn vương chưa bao giờ dễ dàng tin tưởng người khác."

"Xin Vương gia yên tâm, theo ti hạ thám thính thì Minh Thị lang vẫn rất bất mãn với Thần Vương." Mưu sĩ an ủi Tề Vương, "Ti hạ mạnh dạn suy đoán, Lý Ân vì thể diện mới dẫn Thần Vương đi kiểm tra học viện."

Lễ bộ đã nhận biết bao chỗ tốt, cứ để Thần Vương chép sách không hay, ít nhất cũng phải bày tỏ thái độ một chút."

Hồi nhỏ, nhà Lý Ân rất nghèo, ông ta tiến vào quan trường bằng con đường khoa cử, cho nên ông ta cũng chẳng ưa gì hạng Vương gia ăn chơi trác táng như Thần Vương.

"Bốn Vương nhớ rõ, bên cạnh Tô Quý phi có một nữ quan điều chế hương rất khéo tay, từ nhỏ Vân Độ Khanh đã ở bên cạnh Tô Quý phi, cho nên hẳn cũng có thói quen dùng hương."

Sau khi có Vương phủ của riêng mình, hình như hẳn còn nuôi mấy người điều chế hương nữa đúng không?" Tề Vương đi tới cạnh lư hương, nhìn phần hương đã cháy hết tự bao giờ, "Bốn vương nghe nói có một loại hương có thể khiến người ta hàng đêm ngủ ngon, mộng đẹp không ngừng."

"Bẩm điện hạ, kể từ khi chuyện ở trại ngựa qua đi, toàn bộ hộ vệ và hạ nhân ở phủ Thần Vương đều được Bệ hạ thay đổi sang ám vệ của Hoàng gia, ti hạ lo người của chúng ta không có cơ hội đụng vào mấy vật dụng thường ngày của Thần Vương."

"Vì sao phải là chúng ta động thủ?" Tề Vương cười nhạt, "Các huynh đệ tốt của bốn vương đều rất tò mò với hạ nhân trong phủ Thần Vương."

"Ti hạ đã hiểu!" Mưu sĩ chợt hiểu ra ý của Tề Vương, "Ti hạ sẽ đi làm ngay."

"Đây là thư viện Hoảng Văn à?" Thần Vương cười trên lưng ngựa, nhìn thấy bên cạnh thư viện Hoảng Văn có rất nhiều học trò quần áo giản dị, "Mà đây là học trò của thư viện Hoảng Văn hả?"

"Cũng không đúng lắm." Lý Ân nhìn nhóm hàn môn đệ tử trước mắt, giải thích với Thần Vương, "Thư viện chưa chính thức chiêu sinh, nhưng bệ hạ đã sớm có lệnh, học trò của thư viện Hoảng Văn không phân biệt thân phận cao quý hay thấp hèn, chỉ phân biệt học lực cao hay thấp."

Dù nói vậy nhưng lòng ông hiểu rõ, việc học tốn rất nhiều tiền, dù con em nhà nghèo may mắn thi vào Hoàng Văn cũng ít có người nào sánh được với các con cháu trong thế gia đại tộc.

"Vậy tại sao bọn họ lại tụ tập bên ngoài học viện làm gì?"

"Tuy học viện chưa công khai chiêu sinh, nhưng sách vở tài liệu có thể cho học sinh mượn sao chép miễn phí." Lý Ân nhìn các học trò lạnh đến run cầm cập nhưng vẫn không rời đi, giọng nhuốm phần đồng cảm và nỗi buồn không tên, "Sách quý giá rất mắc, nếu có thể được chép miễn phí thì có thể tiết kiệm rất nhiều tiền."

"Hóa ra là thế." Thần Vương nhìn nhóm học trò liếc mình chép sách trước mặt, hần lấy ra vài tờ ngân phiếu từ trong ngực, đưa tới trước mặt Lý Ân, "Người cầm số tiền này đi mua giấy, bút và nghiên mực đi, để lúc chép sách bọn họ có mà dùng."

"Điện hạ?" Lý Ân kinh ngạc nhìn Thần Vương.

"Cầm đi, bốn vương không thiếu chút tiền này." Bả vai Thần Vương run lên, cất giọng có vẻ kính nể về chuyện chép sách, "Cùng số phận chép sách như nhau, bốn vương có thể hiểu nỗi khổ của họ."

Lý Ân nhận mấy tấm ngân phiếu, im lặng một lúc lâu mới cúi người bái Thần Vương, "Hạ quan thay mặt đám học trò này tạ ơn điện hạ."

"Không cần cảm ơn bốn vương, thật ra số tiền này cũng là của phụ hoàng cho ta đấy." Thần Vương không quan tâm khoát tay, "Nếu muốn cảm ơn thì cứ cảm ơn phụ hoàng đi."

Dù sao đây cũng là do phụ hoàng lén lấy trong túi riêng của mình ra cho hắn.

"Điện hạ có tấm lòng vô cùng lương thiện, hạ quan kính nể vạn phần."

Ơ...

Thần Vương quay đầu nhìn Lý Ân, chỉ có mấy tấm ngân phiếu thôi mà sao lại thành tấm lòng lương thiện rồi?

Quan văn mà muốn khen người quả đúng y hệt văn chương họ viết.

Không nên xem là thật..

Chương 47: Chương 47

"Mời điện hạ đi bên trái, đây là đình Tĩnh Tư." Viện trưởng cười ái ngại, "Ở sân bên có trồng ít trái cây rau quả, tới lúc nhập học có thể giúp học trò cải thiện bữa cơm, hơn nữa còn có thể tiết kiệm tiền."

Thần Vương nhìn sang khu vườn bên kia, gật đầu nói, "Củ cải là rau củ tốt, vừa dinh dưỡng, vừa có thể phơi làm củ cải khô khi ăn không hết."

"Điện hạ thật tinh mắt, đây đúng là củ cải ạ." Viện trưởng cất lời khen bằng giọng điệu khá là khoa trương, "Điện hạ hiểu cách sống của dân chúng rõ như lòng bàn tay, ngay cả những chuyện này cũng biết, điện hạ quả là người thương dân như con!"

Lý Ân nở nụ cười gượng gạo, viện trưởng là đồng môn của ông, tính tình cổ hủ, chỉ say mê học thuật, vì thế mà bao nhiêu năm qua vẫn không được trọng dụng.

Nhưng cũng nhờ tính cách ấy, Bệ hạ mới có thể chọn ông ta trong một loạt ứng cử viên để làm viện trưởng đầu tiên của học viện Hoảng Văn.

Nhưng ông ta thực sự không hợp nịnh nọt, rất dễ phản tác dụng.

"Thưa điện hạ, ý của viện trưởng chính là, tuy điện hạ có cơm ngon áo đẹp nhưng vẫn không quên quan tâm đến chuyện ăn ở

của muôn dân." Lý Ân mở miệng chữa cháy cho đồng môn, "Ông ấy thực không có ý gì khác."

Thần Vương khoác tay, "Bốn vương hiểu rồi."

Đi, đi đến nơi khác xem thôi."

Sau khi quan sát toàn thể học đường, Thần Vương lên tiếng khích lệ, "Xây rất đẹp, nếu đã là học viện mà phụ hoàng ta tốn công tốn sức khởi công xây dựng, bốn vương cũng nên ủng hộ."

Lát nữa ta sẽ sai người đem ba ngàn lượng bạc đến, học viện cần sắm thêm gì thì cứ sắm."

"Đa tạ Vương gia, đa tạ Vương gia." Viện trưởng mừng khôn xiết, xem ra ông ta rất có thiên phú trong việc nịnh bợ, nếu không thì lấy đâu ra ba ngàn lượng bạc này.

Ông không còn nhớ bất cứ lời đồn nào về Thần Vương ngày xưa cả, bây giờ trong đầu chỉ có: Thần Vương hào phóng! Rộng rãi! Chịu chỉ!

Chờ Lý Ân và Thần Vương rời khỏi, ông ta vui mừng khắp khối nhổ mấy củ cải to, gọi đám học trò vẫn chưa rời đi vào trong ăn cơm, "Bữa tối nay sẽ có thêm thịt!"

"Thần Vương điện hạ nhân hậu, không những góp tiền mua bút, giấy mực cho mọi người chép sách, mà còn quyên góp ba ngàn lượng bạc để xây dựng học viện." Viện trưởng cảm động đến rơi nước mắt, "Điện hạ đúng là người tốt mà."

Các học trò nghèo vừa ngửi thấy mùi thịt liền chảy nước miếng, nghe viện trưởng nói điện hạ đã bỏ tiền túi ra cho bọn họ mua

giấy, mua bút, mua mực, tất cả đều đứng dậy chấp tay hành lễ về phía hoàng cung.

Bệ hạ là người tốt, Thần Vương điện hạ cũng là người tốt.

Có một học trò đỏ mặt nói, "Ngày xưa học trò ngu ngốc, tin vào lời người khác mà có cái nhìn không đúng về điện hạ, là học trò ngu dốt."

"Miệng đời đáng sợ, các người đều là người có học, dù sau này có thi đậu vào học viện Hoàng Văn hay không, lão phu vẫn mong các người nhớ kỹ một câu." Viện trưởng nhìn đám học trò nghèo trước mắt, "Lời người ta nói, phải nghe mà nghĩ, đừng nghe rồi tin."

"Đa tạ viện trưởng đã dạy bảo." Nhóm học trò chấp tay cảm tạ.

"Các người còn trẻ, hy vọng trong tương lai không xa, các người có thể trở thành cánh tay đắc lực của Đại Thành."

Trên trung với quân, dưới không thẹn với dân, bảo vệ thiên hạ thái bình." Viện trưởng cười giũ bùn trên cổ cải, "Chúng ta là người có học, dù c.h.ế.t cũng phải nhớ kỹ một câu, không thẹn với lương tâm."

Chuyện Thần Vương quyên góp bạc cho học viện Hoàng Văn nhanh chóng lan rộng.

Người có học mắng hần ít đi, cũng có người khen hần.

Ngay cả ở trong trà lâu, câu chuyện ăn khách nhất trong chuỗi chuyện kể về Vương gia bá đạo cũng chính là chuyện Vương gia

bá đạo thi Trạng nguyên.

Dân chúng nghĩ thầm trong lòng, nhất định là Vương gia bá đạo đã từng thi Trạng nguyên, biết khó khăn của người học trò khi ôn thi, vì thế mới chi nhiều tiền vào việc xây dựng học viện.

Chuyện kể tuy hoang đường nhưng lại được dân chúng yêu thích.

Vì thế, dù là trong trà lâu hay là dưới chân cầu, chỉ cần người kể chuyện kể trích đoạn Vương gia bá đạo đi thi Trạng nguyên thì luôn đông khách nườm nượp.

"Thằng ngốc như Vân Độ Khanh mà cũng biết lấy lòng học trò cơ đấy." Hoài Vương nghe được mấy tin đồn bên ngoài, tức giận đi tới đi lui trong thư phòng, "Các người còn dám nói Minh gia không giúp hần?! Nếu không phải do Minh gia nghĩ kế, với cái đầu của hần làm sao nghĩ ra được biện pháp lấy lòng đó?"

Mưu sĩ cũng bất ngờ, Thần Vương lại dám lấy học viện do chính Bệ hạ cho khởi công xây dựng để tạo danh tiếng cho mình, "Điện hạ, học viện Hoảng Văn do chính Bệ hạ chủ trì khởi công xây dựng, Thần Vương dám lấy học viện ra để mua danh cho mình, có khi lại tự bê đá đập chân mình."

"Đập chân mình?" Hoài Vương bật cười, "Người tưởng phụ hoàng sẽ vì chút chuyện nhỏ nhặt này mà nảy sinh hiểm khích với hần ư?"

Nhóm mưu sĩ khó hiểu, chẳng lẽ chuyện như thế chưa đủ khiến Bệ hạ chú ý sao?

"Các người nói thế là do chưa từng nhìn thấy phụ hoàng thiên vị Vân Độ Khanh đến mức nào." Hoài Vương hừ lạnh, "Các người không hiểu ông ấy rồi."

Ngày phụ hoàng đăng cơ, nghi thức vẫn chưa bắt đầu, lúc ấy hắn đứng bên ngoài Thái Ương cung đã nhìn thấy phụ hoàng khom người, công Vân Độ Khanh đã sắp sửa lên tám, hoàn toàn không quan tâm Vân Độ Khanh sẽ làm nhân long bào của ông.

Từ đó trở đi, hắn biết rằng ở trong lòng phụ hoàng, Vân Độ Khanh không giống bọn hắn.

Những năm gần đây, hắn chưa từng xung đột với Vân Độ Khanh cũng là do hiểu rõ hơn ai hết, phụ hoàng chắc chắn sẽ bênh vực Vân Độ Khanh.

"Nếu...! nếu không chúng ta cũng học theo Thần Vương, quyên tiền cho học viện Hoàng Văn?" Mưu sĩ nói, "Như thế cũng có thể mua được chút danh tiếng."

Hoài Vương, "..."

Ba ngàn lượng bạc đấy, có phải chỉ là một tảng đá đầu.

Toàn bộ Vương phủ chỗ nào cũng cần chi tiền, sao hắn có thể bắt chước Thần Vương ném một lúc mấy ngàn lượng bạc ra ngoài cửa sổ?

"Được rồi." Hoài Vương cự tuyệt lời đề nghị này, "Đã có Vân Độ Khanh đi đầu, nếu bốn vương bắt chước hắn quyên tiền thì cũng không hiệu quả."

Việc này cho qua đi."

Nhóm mưu sĩ thấy Vương gia không muốn chi tiền, cả đám nhìn nhau rồi gật đầu đáp theo.

Như dự đoán của các mưu sĩ ở phủ Hoài Vương, tin tức đã truyền đến tai Long Phong đế.

"Độ Khanh theo Minh Kính Châu học hỏi đã tiến bộ không ít, đã biết quan tâm đến học trò nghèo rồi." Long Phong đế vui mừng nở nụ cười, "Nếu biết nó có tiến bộ như thế, lúc trước trẫm đã để Minh Kính Châu làm thầy của nó rồi."

Lưu Trung Bảo cười nói theo, "Điện hạ là người sắp thành thân, dĩ nhiên phải khác xưa rồi ạ."

"Minh gia này." Long Phong đế thở dài một hơi, ông vô cùng áy náy với Minh gia.

Ba huynh đệ Minh gia năm ấy dù cười ngửa dạo phố cũng vô cùng rạng rỡ, nhưng cuối cùng vì ông mà bọn họ bị giam trong ngục, cả nhà bị đày đến biên cương.

Sau khi ba huynh đệ Minh gia bị đày đến biên cương không lâu, tiên đế vì nghe lời sàm ngôn của gian thần mà hạ lệnh nhốt ông ở Vương phủ.

Chính ông cũng không ngờ hai năm bị nhốt đó đã bảo vệ tính mạng của ông. Vì mưu phản bức vua thoái vị mà các hoàng tử khác người c.h.ế.t kẻ tàn phế, kẻ chịu tội nhẹ nhất cũng là đi canh giữ Hoàng lăng.

Không biết phụ hoàng đã nghĩ gì khi truyền lại ngôi vị cho ông trước lúc chết?

"Nếu không phải tại trẫm, Minh Kính Châu sẽ không thất lạc con gái mười sáu năm." Long Phong đế hoàn hồn, đưa mắt nhìn màn đêm bên ngoài cửa sổ, "Ngày mai là đại hôn của lão Tứ vào Tôn tiểu thư à?"

"Đúng vậy thưa Bệ hạ." Lưu Trung Bảo thấp giọng trả lời.

Ông ta cứ tưởng Bệ hạ sẽ ban thưởng cho Tôn gia hoặc là Tề Vương, nhưng ông ta chờ mãi mà vẫn không thấy Bệ hạ mở miệng.

"Muôn tâu bệ hạ, có Ninh phi nương nương cầu kiến."

"Đêm đã khuya rồi." Long Phong đế chẳng hề quay lại, "Bảo Ninh phi về nghỉ ngơi sớm đi."

"Vâng." Tiểu thái giám khom người rời khỏi điện, bước tới trước mặt Ninh phi đang đứng bên ngoài, "Bẩm nương nương, hôm nay trời trở gió, ngài mau về sớm nghỉ ngơi đi ạ."

Ninh phi nhìn ánh nến sáng ngời trong Thái Ương cung, mỉm cười dịu dàng, "Ta biết rồi, cảm ơn công công đã thông truyền."

Bà xoay người, bước đi trên con đường kéo dài, ánh đèn lồng rực rỡ đung đưa trong gió đêm.

"Nương nương." Hồng Mai đỡ tay bà ta, "Đêm lạnh, người hãy lên kiệu để cung nhân đưa về."

"Bổn cung muốn đi dạo." Ninh phi đẩy tay Hồng Mai ra, ngẩng đầu nhìn lồng đèn dưới mái hiên, bật cười tự giễu, "Ngày mai là đại hôn của con trai ta, nhưng Bệ hạ lại không muốn gặp ta, đúng là tuyệt tình."

Tô thị mê hoặc Bệ hạ đến mức này, cũng bởi vì ả ta mà cả hậu cung như thùng rỗng kêu to.

Bà ta hận Bệ hạ tuyệt tình, càng hận Tô thị mê hoặc thánh tâm.

Từng phút từng giây bà ta luôn suy nghĩ, chừng nào Tô thị và thằng con vô dụng kia của ả mới c.h.ết đi.

"Nương nương." Bạch Thước nhìn Hồng Mai bị Ninh phi đẩy sang một bên, nàng ta tiến lên đỡ Ninh phi, "Trong tất cả Vương phi, chỉ có Tôn cô nương có thân phận tôn quý nhất."

Nếu Bệ hạ ban thưởng thì sẽ khiến các hoàng tử khác ghen ghét điện hạ."

"Người nói cũng đúng." Ninh phi bóp c.h.ặ.t t.a.y Bạch Thước, "Ngô cô nương, Liễu cô nương, Minh cô nương, tất cả đều không sánh bằng Vương phi của con trai ta."

Nhìn bàn tay bị móng tay Ninh phi đ.âm thủng, Bạch Thước nhin đau cười theo, "Nếu Bệ hạ không thích điện hạ thật thì sao lại sắp xếp cho ngài ấy đến Hộ bộ làm việc."

Theo ngu kiến của nô tỳ, động thái lần này của Bệ hạ không chừng là đang bảo vệ điện hạ đấy ạ."

Máu từ lòng bàn tay Bạch chảy ra dọc theo móng tay của Ninh phi.

Ngay lúc Ninh phi buông tay, gió lạnh thổi qua vết thương khiến Bạch Thước đau đến độ phải nắm chặt bàn tay lại.

Đại hôn của Tề Vương, từ các hoàng tử công chúa đến chúng thần trong triều, tất cả đều đến phủ Tề Vương chúc mừng.

Chương 48: Chương 48

Trong phủ giăng đèn kết hoa, ngay cả ngọn cây cũng được điểm xuyết bằng những lồng đèn đỏ rực.

Bên ngoài Vương phủ, những cỗ xe ngựa đến từ các phủ chật ních cả con đường, vô cùng náo nhiệt.

Khi xe ngựa của Minh gia đến, các cỗ xe khác đã vây kín ở bên ngoài ngõ.

Nhóm khách mời phía trước nhận ra thân phận của Minh gia, lật đặt xuống xe tạ lỗi, toan để xe ngựa của mình nhường đường.

"Không cần, không cần đâu." Minh Kính Châu vội ngăn cản đối phương, mỉm cười chấp tay, "Ở đây cách phủ Tề Vương cũng không xa, tại hạ xin có ý này, chỉ bằng để các phu xe cho ngựa chạy về, còn chúng ta đi bộ đến đó."

"Minh đại nhân nói chí lý." Đối phương nhìn sang một cỗ xe ngựa khác của Minh gia, "Phía sau là phu nhân và lệnh ái đúng không?"

"Đúng vậy." Minh Kính Châu chấp tay chào đối phương, "Huynh đài cử tự nhiên, tại hạ đi gọi chuyết kinh* và tiểu nữ xuống xe."

(*Chuyết kinh là từ khiêm xưng người chồng gọi vợ.)

"Minh đại nhân đi thông thả." Đối phương lại cúi chào lần nữa.

Tới khi Minh phu nhân và Minh cô nương xuống xe, ông ta không kìm được nhìn thêm mấy lần.

Ông ta trông thấy một thiếu nữ mặc áo váy màu vàng nhạt nhảy xuống xe, sau đó xoay người mỉm cười, đưa tay về phía xe ngựa.

Tiểu cô nương đang đưa tay ra có gương mặt nhỏ nhắn đáng yêu, lúc mỉm cười trông rất lạnh lợi.

Đến lúc ông ta nhìn thấy Minh Thị lang phu nhân vịn tay tiểu cô nương bước xuống ngựa, sau đó thân mật chỉnh lại cây trâm vàng trên búi tóc của cô nương ấy, ông ta đã có thể chắc chắn một điều, vị này chính là Thần Vương phi tương lai.

Bảo sao quan viên lục bộ đều kháo nhau rằng Minh Kính Châu không muốn gả con gái đến phủ Thần Vương.

Một cô con gái ngoan ngoãn lại đáng yêu như thế, có người cha nào nỡ gả con bé cho một Vương gia ngang ngược cơ chứ?

"Đông người quá." Cửu Châu nhìn xe ngựa chật như nêm trước giao lộ, "Nhiều xe ngựa như vậy, lát nữa kiệu hoa của tân nương đến thế nào?"

"Lát nữa Kim Ngô Vệ sẽ tới để đảm bảo trật tự." Thẩm thị không mấy hào hứng, bà nhìn mấy dải lụa đỏ treo khắp đầu đường cuối ngõ, vẻ mặt cô quạnh.

"Mẹ ơi, có phải mẹ thấy khó chịu hay không?" Cửu Châu lo lắng nhìn Thẩm thị.

"Không phải." Thẩm thị nhìn cô con gái ngây thơ của mình, liệu con bé có biết ý nghĩa thật sự của việc thành thân không?

"Mấy ngày trước Đại bá của con có gửi thư về, áng chừng sáu bảy ngày nữa ông ấy sẽ hồi kinh." Thẩm thị đổi chủ đề, "Tới lúc đó nếu Phủ Lục ca của con có rủ con đi chơi thì đừng đồng ý."

"Sao vậy ạ?"

Thẩm thị cười, "Bá phụ của con sẽ kiểm tra bài vở của nó, mẹ sợ nó lấy con làm cớ để tránh bị phạt."

"Ồ." Cửu Châu gật đầu, trong lòng lại âm thầm vạch ra kế hoạch, chờ đại bá phụ quay về, lúc ông ấy muốn đánh đòn Phủ Lục ca thì nàng sẽ đi giải cứu.

Nàng là con gái, lại là lần đầu gặp nhau, Đại bá phụ sẽ không làm Phủ Lục ca khó xử trước mặt nàng.

Thẩm thị vừa nhìn đã nhận ra ngay suy nghĩ trong lòng Cửu Châu, nhưng bà chỉ cười chứ không vạch trần.

"Lễ bộ Thị lang Minh đại nhân đưa vợ con đến chúc phúc điện hạ."

Vừa nghe thấy tiếng thông báo, đám đông lập tức quay đầu nhìn về phía cửa chính.

Các quan viên quen biết với Minh Kính Châu rồi rít tiến lên chào hỏi, sau khi Cửu Châu chào một lượt thúc thúc bá bá, nàng đi theo mẹ vào nơi tiếp đãi nữ quyến ở nội viện.

"Minh muội muội." Tiểu thư Trần gia nhìn thấy Cửu Châu, tiến lên nhún gối hành lễ với Thẩm thị, sau đó thân thiết kéo tay nàng, "Các tỷ muội đợi muội lâu lắm rồi đấy."

Mau tới ngồi cùng bọn ta đi."

Thẩm thị nở nụ cười dịu dàng nhìn Cửu Châu được các tỷ muội kéo đi, xoay người ngồi cùng với nhóm phu nhân.

"Tô Quý phi ở Minh Nguyệt cung phái sứ giả đến chúc mừng đại hôn của Tề Vương điện hạ."

"Tù phi ở Triệu Tường cung phái sứ giả đến chúc mừng đại hôn của Tề Vương điện hạ."

"Lữ Chiêu nghi ở Vân Lai cung phái sứ giả đến chúc mừng đại hôn của Tề Vương điện hạ."

"Trần tỷ tỷ." Cửu Châu nhỏ giọng thầm thì hỏi Trần tiểu thư, "Tù phi nương nương ở Triệu Tường cung là quý nhân nào thế?"

Dù là tiệc mừng thọ của Quý phi nương nương hay là lần chép kinh văn lần trước, nàng chưa từng nghe có người nhắc đến Tù phi.

"Tù phi là mẹ đẻ của Hoài Vương điện hạ, sau khi Bệ hạ đăng cơ, bà ấy luôn ở trong cung ăn chay niệm Phật, hiếm khi xuất hiện." Trần tiểu thư nói nhỏ, "Không có ai biết đã xảy ra chuyện gì, có người đoán là hồi trước Tù phi đã làm chuyện gì đó có lỗi với Bệ hạ, nhưng ta thấy không giống lắm."

Cửu Châu giật mình nhìn Trần tiểu thư.

"Suýt." Trần tiểu thư kéo Cửu Châu đến một góc vắng, nói nhỏ, "Ta biết muội không phải là người lắm mồm, nhưng sau này muội sẽ được gả vào Hoàng gia, có vài chuyện muội nghe thêm cũng không hại gì."

Ta kể cho muội nghe, sau này phải biết để ý một chút."

"Mẹ đẻ của Bệ hạ vốn cũng không được tiên đế coi trọng, cuộc sống ở hậu cung rất kham khổ.

Nghe nói về sau bà ấy bị bệnh nhưng không được điều trị nên chết.

Nên sau khi Bệ hạ đăng cơ, vì cảm thông cho nữ quyến trong hậu cung, đặc biệt dặn dò điện Trung Tỉnh không được cắt xén chi phí ăn mặc của các thái phi và phi tần." Trần tiểu thư thở dài, "Đáng tiếc Thánh Mẫu Hoàng Thái hậu ra đi sớm, không được hưởng phúc của bệ hạ."

"Thế..." Cửu Châu cẩn thận hỏi lại, "Mấy chuyện này có liên quan gì đến Từ phi?"

Trần tiểu thư chọc vào mặt Cửu Châu, "Vì Bệ hạ là Đế vương, dù thương nữ nhân hậu cung nhưng cũng sẽ không dễ tha thứ khi người bên gối phạm phải sai lầm.

Vì thế ta mới nói, mấy tin đồn liên quan đến Từ phi không được đúng cho lắm."

"Có lẽ là do Bệ hạ nể tình Từ phi đã sinh Hoài Vương điện hạ, nên có nhiều chuyện không so đo với bà ấy chăng?"

"Muội đấy." Trần tiểu thư cười lắc đầu, "Muội chẳng hiểu đàn ông gì cả."

Cửu Châu ngơ ngác, chuyện đơn giản như thế sao lại kéo tới phụ nữ với đàn ông rồi?

Đại sư phụ từng nói, nếu có những chuyện nghĩ hoài mà không thông, có lẽ là do chân tướng vô cùng đơn giản.

Nhưng mọi người luôn phức tạp hóa những chuyện đơn giản, cuối cùng lại bị chính suy nghĩ của mình lừa gạt.

Bóng đêm dần buông, tân nương xuống kiệu, Cửu Châu và các tiểu thư chen chúc nhau trên hành lang ngắm nhìn tân lang và tân nương.

Tôn tiểu thư đội mũ phượng, hai tay cầm quạt che mặt, nhẹ nhàng cầm tú cầu bước vào cửa.

Tân lang Tế Vương nắm một đầu tú cầu còn lại, trang phục tân lang đỏ rực, làm nổi bật gương mặt nhợt nhạt của hắn.

"Tân nương vào cửa!"

Sau lưng có tiếng hoan hô của bọn trẻ con, không biết là ai đẩy mạnh nàng một cái, đúng lúc Cửu Châu đang vịn lên lan can nên không bị ngã nhào.

Nàng chợt quay đầu nhìn lại, đối mặt với một thằng nhóc con.

"Ngươi...!ta không cố ý đâu." Nhị thiếu gia Trịnh gia gạt đám đông, xoay người bỏ chạy.

Chỉ vừa chạy được vài bước, nó bỗng dừng cảm thấy vạt áo bị siết chặt, cả người bị nhấc lên cao.

"A..."

"Câm miệng." Thần Vương mất kiên nhẫn nhìn thẳng nhóc, "Người mà dám hó hé, bốn vương tước sạch tước vị nhà người luôn!"

Thằng oắt con nhà họ Trình rơm rớm nhìn Thần Vương, không dám la lối: "Người, người không được bắt nạt trẻ con."

"Bắt nạt trẻ con thì sao?" Thần Vương đặt thằng oắt xuống đất, cười lạnh: "Oắt con như người, mười năm trước bốn vương có thể đá bay một lúc hai mươi đứa."

Cửu Châu kính nể nhìn Thần Vương, điện hạ còn lợi hại hơn cả nàng nữa.

Thằng nhóc bị dọa đến run lấy bầy, cậu ta đã nghe người nhà nói tên Vương gia này rất xấu xa, con nít mà không chịu ngủ sẽ bị hấn ăn thịt.

"Điện hạ." Cửu Châu chật vật đi xuyên qua đám người, duỗi tay ra tóm thằng nhóc lên, "Sao người lại muốn đẩy ta?"

"Mau thả ta ra, người phụ nữ xấu xa này!" Thằng nhóc ngang ngược đá chân, "Ta sẽ đi mách biểu ca, nói người bắt nạt ta."

"Người mách ai?!" Thần Vương gõ lên trán thằng oắt, "Có bốn vương ở đây, người dám mách ai hả?"

Thằng oắt không kìm nổi nữa, há mồm chuẩn bị khóc thét.

"Mi dám khóc thử xem?" Thần Vương khoanh tay trước ngực, "Người đâu, dẫn người lớn Trình gia đến đây, bốn vương thích nhất là nghe cả nhà từ lớn tới nhỏ khóc cùng nhau."

"Hức." Thằng nhỏ nức một tiếng, cố nén tiếng khóc vào bụng.

"Không phải đã hiểu tiếng người rồi à?" Thần Vương cười mỉa, mấy thằng oắt con giả vờ ngây thơ làm chuyện xấu này mà cũng

dám múa rìu qua mắt thợ với hần? Nên nhớ rằng, hồi đó hần chính là lão đại trong đám nhóc ranh này đấy.

"Được rồi, thả hần xuống đi, bốn vương không tin hần dám bỏ chạy." Giả vờ không phát hiện ra Cửu Châu dùng lực rất lớn, Thần Vương bắt gặp ánh mắt giảo hoạt của thằng nhóc này, nói tiếp, "Nếu hần dám chạy, bốn vương sẽ bắt toàn bộ người nhà họ Trịnh vào đại lao."

Cửu Châu bỏ thằng nhóc xuống, nhón chân thì thầm bên tai Thần Vương hỏi, "Bắt toàn bộ người nhà họ Trịnh vào đại lao thật hả?"

Thần Vương, "..."

Hù con nít mà nàng cũng tin ư?

"Cô muốn nhốt bọn họ vào đại lao?"

Nếu Minh Tiểu Trư muốn thế thật, hần sẽ cố gắng một chút, không phải là không có khả năng.

"Thôi bỏ qua đi." Cửu Châu cúi đầu nhìn thằng nhóc ranh của Trịnh gia, "Vừa nãy ngươi cố ý đẩy ta, ta nhìn thấy hết."

"Ta không cố ý."

"Cố ý." Cửu Châu sóng vai đứng cạnh Thần Vương, "Ngươi đẩy mạnh như thế mà nói không cố ý hả?"

Thằng nhóc này biết không thể chống chế, đ.â.m lao đành theo lao, "Ta cố ý đẩy thì làm sao?"

"Ai bảo ngươi làm chó săn cho yêu phi, ai bảo ngươi sắp được gả cho Vương gia ăn thịt con nít."

Nếu không phải bởi vì người, nhà chúng ta đã không bị giáng tước.

Người như người chính là...!chính là..." Thằng nhóc nhớ đến cái từ mà mình nghe được mấy ngày trước, "Chính là sao chổi!"

Cửu Châu vừa nghe thế liền xắn tay áo lên.

"Cô làm gì thế?" Thần Vương thấy nàng nổi giận toan đánh người, vội vàng kéo tay áo nàng xuống.

"Đánh con nít!" Cửu Châu lại xắn tay áo Thần Vương vừa kéo xuống.

"Được rồi, được rồi." Thần Vương nắm chặt cổ tay nàng, "Con nít không hiểu chuyện, đều do người lớn không biết dạy.

Lát nữa ta dẫn cô đi kiểm chuyện với người lớn nhà đó."

Cửu Châu giẫy ra hai lần, nhưng bất chợt dừng lại, tủi thân ngược lên nhìn Thần Vương, "Nhưng mà hấn mắng huynh, còn mắng Quý phi nương nương nữa."

Thần Vương chợt thấy nao nao, đưa tay chỉnh lại cây trâm hoa đang cài lệch trên búi tóc nàng, "Cô ngốc à, mình mà đánh nó ở đây, người khác sẽ bênh nói nó là con nít, bảo cô thả nó đi."

"Thế thì phải làm sao?"

"Tìm một chỗ vắng vẻ, đào hố chôn nó luôn." Thần Vương nhẹ nhàng thốt ra một câu, cười lạnh, "Con nít đáng ghét như thế thì không cứu nổi nữa rồi."

Thằng nhóc nhin nãy giờ, cuối cùng cũng bị dọa bật khóc.

Tề Vương vừa đưa tân nương vào động phòng, đang định ra ngoài tiếp khách thì thấy thái giám vội vàng chạy tới trước mặt, "Bẩm Vương gia, có chuyện rồi."

"Chuyện gì?" Tề Vương nhíu mày.

"Tiểu công tử Trịnh gia có ý đồ xô ngã Minh tiểu thư, lúc chạy trốn thì bị Thần Vương phát hiện, hắt lại lên tiếng nhục mạ Quý phi, Thần Vương và Minh tiểu thư." Bờ vai thái giám càng lúc càng run lên, không biết là do bị hù dọa hay là do gió rét ở bên ngoài.

Tề Vương thở dài, "Để ta đi xem thử."

Trong hỉ phòng, Tôn Thái Dao nghe thấy Tề Vương và thái giám nói chuyện, càng lúc càng phản cảm với Trịnh gia.

Người nhà này ngoại trừ gây phiền phức cho Vương gia còn biết làm gì nữa?

Trong thiên điện, Thần Vương nhìn người nhà họ Trịnh co rúm người không dám ngẩng đầu lên, "Ta cứ tưởng quý phủ dung túng để hạ nhân vọng ngôn về Hoàng thất đã là gan cùng mình, nhưng bốn vương vẫn xem thường các người."

"Điện hạ, thần phụ dạy con không nghiêm, mong điện hạ thứ tội." Phu nhân Bình Viễn Bá quỳ trên mặt đất, khóc lóc van xin Thần Vương, "Mong điện hạ khai ân, Minh nhi chỉ là một đứa trẻ..."

"Trẻ con không hiểu chuyện, nhưng rất thích nói theo người lớn." Cửu Châu ngắt ngang lời bà ta, "Vì thế những lời nó nói đều ảnh hưởng từ người lớn các người."

"Thần phụ không có ý này." Phu nhân Bình Viễn Bá hoảng hốt, "Dù lá gan thần phụ có lớn bằng trời cũng không dám nói xấu Hoàng gia."

Dứt lời, bà ta kéo thẳng con sang quất vào người nó hai cái, "Mau tỉnh tội với Vương gia và Minh tiểu thư đi."

"Đừng có giả vờ đánh con trước mặt bốn vương." Thần Vương đứng dậy, không mấy kiên nhẫn, "Các người thân là họ hàng của Tứ ca, nhưng mọi chuyện các người làm đều muốn gây khó dễ cho bốn vương."

Ta không quan tâm là chủ ý của các người hay là do ai sai khiến, chuyện hôm nay ta nhất định sẽ không bỏ qua."

"Ngũ đệ!" Tề Vương đẩy cửa ra, nhìn đám người họ Trịnh đang quỳ trên mặt đất, "Hôm nay là ngày đại hỉ của ta, mong Ngũ đệ nể chút tình, đừng khiến người ngoài chê cười."

"Lúc người Trịnh gia ám hại Vương phi tương lai của ta, sao bọn hần không nghĩ giữ lại mặt mũi cho huynh?" Thần Vương cười khẩy, "Tứ ca yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không hiểu lầm huynh sai sử người Trịnh gia làm chuyện này đâu."

Người Trịnh gia biến sắc.

Tề Vương quay đầu nhìn Cửu Châu này giờ im lặng ngồi bên cạnh, chấp tay thi lễ với nàng.

"Minh cô nương, tính tình Ngũ đệ xưa giờ thẳng thắn, mong cô nương khuyên ngăn đệ ấy vài câu để Ngũ đệ bỏ qua, không nên làm âm lên, cuối cùng chỉ khiến đôi bên khó xử."

Hắn ta nhận ra Vân Độ Khanh có chút đặc biệt với Minh cô nương, có lẽ nàng có thể khuyên được hắn.

"Vương gia." Cửu Châu đứng dậy khom người trả lễ Tề Vương, "Chuyện hôm nay là do biểu đệ của ngài ám hại một cô gái yêu đui như ta, đúng không?"

Tề Vương nhìn Trịnh gia, khẽ gật đầu.

"Điện hạ giúp thần nữ lấy lại công bằng, nhưng lại bị biểu đệ của ngài vô lễ nhục mạ." Cửu Châu nhíu mày, giống như không hiểu nổi hành động của Tề Vương, "Điện hạ đang trút giận cho thần nữ, nhưng ngài lại muốn thần nữ giúp ngài khuyên ngăn điện ư?"

"Tề Vương điện hạ, ngài đang đùa với thần nữ à?".

Chương 49: Chương 49

Căn phòng chợt lặng như tờ.

Tề Vương không ngờ Cửu Châu sẽ nói thế.

Theo gia quy của Hoàng thất Vân gia, thân là dâu Hoàng gia thì phải dịu dàng hiền thực, tri thư đạt lễ, không được chằm ngòi ly gián Hoàng thất, thay vào đó là xúc tiến tình cảm, giải hòa tranh chấp.

Hắn ta nghĩ Minh Cửu Châu còn nhỏ không biết chuyện, nên mới mở miệng nhắc nhở Thần Vương phi tương lai, không ngờ nàng ta không màng đến thể diện của Hoàng gia, chỉ biết nghe lời Thần Vương.

Thần Vương cất tiếng cười nhạo phá vỡ sự yên tĩnh hiện tại, hắn đứng dậy, cúi đầu nhìn người họ Trịnh đang quỳ dưới đất, "Hôm nay là ngày đại hỷ của Tứ ca, có chuyện gì để mai hỷ tính."

Người hầu phủ Thần Vương khom người mở cửa phòng, tiếng cười đùa của các tân khách theo gió truyền vào, người Trịnh gia đang quỳ nghe thấy tiếng ồn ào thì càng thêm ảo não

"Đêm đẹp sao nữ phụ." Thần Vương đi ra cửa, làm động tác mời, "Mời Tứ ca."

Dứt lời, chẳng chờ Tề Vương đáp lại, hắn vẫy tay với Cửu Châu, "Minh Tiểu Trư, đi thôi."

Cửu Châu chạy chậm tới sau lưng Thần Vương, hôm nay nàng không búi kiểu tóc yêu thích như ngày xưa, mà được chải kiểu tóc Phi Tiên vô cùng tỉ mỉ.

Khi chạy, trâm phượng bên búi tóc tựa như phượng hoàng giáng lâm, sáng lấp lánh dưới ánh đèn lồng đỏ rực.

Khoảnh khắc Tề Vương ngẩng đầu, ánh sáng lấp lánh kia như đ.â.m thẳng vào mắt hắn.

Khi mở mắt nhìn lại Cửu Châu lần nữa, trong lòng bỗng có kích động muốn nhanh chóng trừ khử.

"Tứ ca." Thần Vương bất ngờ đối đầu với ánh mắt của hắn ta, kéo Cửu Châu ra sau lưng mình, "Cáo từ."

Nhìn Vân Độ Khanh đưa Cửu Châu rời đi, Tề Vương mệt mỏi thở dài, quay đầu nhìn người nhà họ Trịnh, "Mọi người về trước đi, ngày mai ta và Vương phi tiến cung dâng trà sẽ nghĩ cách sau."

"Tạ ơn điện hạ, tạ ơn điện hạ." Tuy Phu nhân Bình Viễn Bá là vợ của Tề Vương, nhưng bà ta không dám lên mặt với hắn.

Người bên ngoài hay nói phủ Bình Viễn Bá là nhà mẹ đẻ của Ninh phi, nhưng trong lòng bà ta hiểu rõ, Ninh phi và chồng bà ta không phải cùng một mẹ sinh ra, giữa Bá phủ và Ninh phi chỉ là quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

"Dù Nhị biểu đệ còn nhỏ nhưng cũng cần phải dạy dỗ cẩn thận." Tề Vương nhìn Nhị thiếu gia họ Trịnh, ánh mắt trở nên lạnh

lòng, "Minh Cửu Châu là con dâu tương lai Tô Quý phi xem trọng, ai cho các người lá gan dám gây sự với nàng ta?"

"Điện hạ." Phu nhân phủ Bình Viễn Bá biết Tề Vương vẫn còn để bụng chuyện hai gã hầu kia, lên tiếng giải thích, "Hai gã hầu đó không phải là người bỉ phủ sắp xếp, xin điện hạ minh xét."

Tề Vương nhìn Trịnh gia một lúc rồi xoay người đỡ phu nhân Bình Viễn Bá, giọng cũng dịu dàng hơn, "Cửu mẫu quá lời rồi, vẫn bối chỉ dặn dò đôi câu mà thôi."

Lòng người hiểm ác, thế nhân đều biết nhà ngoại và ta thân thiết nhau, ta sợ có người mang lòng dạ xấu xa, vì ghen ghét ta mà hãm hại mọi người."

"Đa tạ điện hạ đã quan tâm, sau này thân phụ sẽ quản lý nghiêm hậu trách, không gây phiền phức cho điện hạ."

"Chuyện của nhà ngoại sao lại là phiền phức của bốn vương." Tề Vương chấp tay sau lưng, mỉm cười nói, "Đêm đã muộn, ta phải người đưa các người hồi phủ."

"Thần phụ tạ ơn điện hạ."

Phu nhân Bình Viễn Bá hiểu rõ, Tề Vương điện hạ đã quá thất vọng về bọn họ, chẳng qua vì hân lương thiện nên mới không đành lòng khiến Bá phủ khó xử.

Hạ nhân phủ Bình Viễn Bá canh gác bên ngoài, đang lười biếng rì rầm thảo luận về hôn lễ của phủ Tề Vương long trọng thế nào, chợt nghe hạ nhân chạy tới báo các chủ tử đã trở về.

Tôi tớ ba chân bốn cẳng, trong lòng lại ngạc nhiên, sao lại về sớm thế.

"Này, chờ đã." Một quản sự ngăn tên mặt sẹo lại, "Mặt sẹo, người đừng sang đó."

Chủ tử nói từ nay trở đi không cần người làm những chuyện cần lộ mặt nữa."

Mặt sẹo cười nói, "Thế sau này ta phải làm gì?"

"Chờ chủ tử sắp xếp sau." Đại quản sự phát ống tay áo rồi vội vàng rời đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của quản sự, tên mặt sẹo sờ cảm mình, mắt tóe lửa giận và oán hận.

Nghĩ đến con nha đầu c.h.ế.t tiết đã khiến cảm hấn ta bị thương, gã mặt sẹo nghiêng chặt khớp hàm nhưng vẫn không hết giận.

Nếu không phải ngày trước sợ để lại t.h.i t.h.ế và vết m.á.u khó xử lý khiến người khác hoài nghi, chắc chắn hấn sẽ băm vằm nó thành ngàn mảnh, dần vật từ từ cho đến chết.

Cột tay cột chân, bịt miệng rồi ném xuống sông cho nó c.h.ế.t đuối vẫn còn nhân từ chán.

Một lúc sau, hấn ta nghe thấy một gã hầu nói đến nguyên nhân các chủ tử hồi phủ sớm.

"Minh tiểu thư kia như có thù với phủ của chúng ta vậy, mỗi lần phủ ta gặp chuyện không may đều vì nàng ta cả."

"Chuyện giữa các chủ tử với nhau, chúng ta là hạ nhân đâu hiểu rõ, dù gì người đắc tội với Thần Vương cũng đều gặp không may."

Minh tiểu thư là vị hôn thê của Thần Vương, dĩ nhiên là cùng một hội với Thần Vương rồi."

Mặt sọc sờ lên vết sọc trên cằm, nhớ lại Thần Vương và Minh tiểu thư từng chê bai tướng mạo xấu xí của hần ta, khiến hần ta nhục nhã ở phủ nha Kinh Triệu Doãn, ánh mắt dần trở nên dữ tợn.

Cuộc sống ở Đại Thành khá phồn vinh, kinh thành và một vài thành chính phồn hoa khác đã bãi bỏ lệnh giới nghiêm ban đêm.

Trong lúc ngồi xe ngựa từ phủ Tề Vương trở về, Cửu Châu có thể nhìn thấy các quầy hàng rong ven đường.

Thẩm thị vén rèm xe lên, nhìn Thần Vương đang cười ngựa đi bên cạnh, Thần Vương bắt gặp ánh mắt của bà, nở nụ cười thân thiện.

Trả lại một nụ cười gương gạo, Thẩm thị buông rèm, nhìn cô con gái đang buồn ngủ, cái đầu gục gặc như chim gõ kiến.

Bà đưa tay khẽ ôm con tựa vào vai mình.

Cửu Châu cọ lên cổ Thẩm thị, yên ổn ngủ thiếp đi.

Thẩm thị bất đắc dĩ lắc đầu, cái tính vô tâm vô phế dù trời sập vẫn có người chống giúp thế này, đúng là giống hệt cha con bé.

Xe ngựa đi đến trước cổng Minh gia, Minh Kính Châu bước xuống từ cỗ xe ngựa phía trước, đi đến trước mặt Thần Vương, "Đa tạ điện hạ đã đưa tiễn."

"Minh đại nhân khách sáo rồi, bốn vương chỉ tiện đường thôi." Thần Vương lên nhìn Cửu Châu trên xe ngựa, không thấy cô nhóc xuống xe bèn nói, "Vậy bốn vương cáo từ."

"Điện hạ, xin thứ lỗi cho thần phụ không thể xuống xe đưa tiễn, tiểu nữ trước giờ có thói quen ngủ sớm, hiện tại đang ngủ trong xe ngựa." Thẩm thị vén rèm lên, "Điện hạ đi thông thả."

Ăn được ngủ được lại còn ngốc nghếch, không phải Tiểu Trư thì là gì?

Nghe thấy Cửu Châu đã ngủ, Thần Vương cho ngựa quay đầu dứt khoát rời đi.

Trong làn sương đêm, ông chủ quầy ăn vặt bận dọn dẹp bát đĩa khách đã dùng, Kim Ngô Vệ mang đao bên mình cưỡi ngựa lướt qua, nhắc nhở những người bán hàng rong cẩn thận nền cháy, dọn dẹp sạch sẽ mặt đường.

Có kẻ say rượu lão đảo bước tới, suýt nữa ngã nhào vào chảo dầu, bị Kim Ngô Vệ tóm lại, hắn vẫn còn lèm bèm nói nhảm.

Ông chủ quầy hàng đồ mồ hôi hột, liên tục cảm tạ Kim Ngô Vệ.

"Ồ, lại là người à," Thần Vương nhìn thấy cảnh này, nói với Kim Ngô Vệ vừa cứu kẻ say rượu kia, "Người tên là gì?"

Nội tâm của đội trưởng Kim Ngô Vệ đấu tranh một lúc, không biết được vị Vương gia này nhớ tên là chuyện tốt hay chuyện xấu đây?

"Mạt tướng Dư Giản xin bái kiến Vương gia." Dư Giản tung người xuống ngựa, chấp tay hành lễ với Thần Vương.

"Dư Giản à." Thần Vương khẽ gật đầu, "Bốn vương thấy thân thủ của người không tệ, chỉ làm tiểu đội trưởng Kim Ngô Vệ có hơi phí."

Đầu Dư Giản như căng ra, lẽ nào Thần Vương muốn biến mình trở thành chó săn cho phủ Thần Vương?

Nhưng Thần Vương vẫn không nói gì, chỉ nhìn hắn thêm vài lần rồi thúc ngựa rời đi.

Dư Giản nhìn bóng lưng rời đi của Thần Vương, lại nhìn xuống tên say rượu đang nằm lè nhè dưới đất, "Đưa đi, đợi khi nào hắn ta tỉnh lại thì tự về nhà."

Lại nhìn về phía Thần Vương rời đi, trong lòng hắn bỗng bối rối.

Rốt cuộc Thần Vương điện hạ có ý gì, thật ra...!nếu bỗng lộc một tháng khá khá một chút, thì làm chó săn của phủ Thần Vương cũng không đến nỗi.

Khi sắc trời vẫn còn tờ mờ, Tề Vương và Tề Vương phi đã vào Thái Ương cung, chờ được bái kiến Đế vương.

"Lão nô kính chúc Vương gia và Vương phi tân hôn vui vẻ, lão nô là người trong cung, không thể đến Vương phủ uống rượu mừng, mong Vương gia và Vương phi thứ lỗi." Lưu Trung Bảo bước ra cửa điện, hành lễ với hai người bọn họ, "Bệ hạ cho truyền hai vị."

"Đa tạ công công." Tôn Thái Dao cảm ơn ông ta, sau đó lấy ra một hồng bao, "Công công hầu hạ phụ hoàng vất vả, đây là món quà điện hạ chuẩn bị cho công công."

Trên hồng bao có hai chữ song hỷ, Lưu Trung Bảo đưa tay nhận lấy, hành lễ tạ ơn, "Thế thì lão nô mặt dày hưởng ké niềm vui của Vương gia và Vương phi, mời hai vị theo lão nô vào điện."

Lưu Trung Bảo không cất hồng bao vào, đến khi vào điện gặp Long Phong đế, ông ta vẫn còn cầm hồng bao trên tay.

"Bẩm Bệ hạ, điện hạ và Vương phi đến đây kính trà thỉnh an Bệ hạ."

Long Phong đế cười hiền hòa với Tề Vương và Tôn Thái Dao, "Sao hai đứa đến sớm thế?"

"Ngày đầu tiên nhi thần đưa tân nương tiến cung thỉnh an phụ hoàng nên không dám thất lễ." Tề Vương cầm một chén trà trên khay do cung nữ bưng ra, quỳ xuống bằng hai chân, "Mời phụ hoàng dùng trà."

Tôn Thái Dao cầm chén trà cùng quỳ xuống với Thần Vương, "Mời phụ hoàng dùng trà."

Lưu Trung Bảo đang định dâng trà đến trước mặt Long Phong đế nhưng ông lại khoát tay, tự tay nhận lấy chén trà uống hai hớp, "Các người đã là vợ chồng, sau này phải tôn trọng lẫn nhau, ở bên nhau cả đời, tâm đầu ý hợp, nắm tay nhau tới già."

"Nhi thần xin ghi nhớ lời phụ hoàng dạy."

Nhìn đứa con trai cung kính trước mặt, Long Phong đế xoay người cầm lấy hai hộp ngọc khắc hoa đặt vào tay hai người, "Lui xuống đi."

Tề Vương nâng hộp cao quá đầu, sau khi tạ ơn lần nữa, hần dẫn Tề Vương phi rời khỏi Thái Ương cung.

Sau khi rời khỏi Thái Ương cung, hần ta dịu dàng nhìn Tôn Thái Dao, khá hài lòng với sự chu toàn của nàng ta, "Hình như trên

người Vương phi có hương hoa lan?"

Tôn Thái Dao e lệ gật đầu.

"Mẫu thân cũng rất thích hương lan, nếu nàng cũng thế thì tốt." Tề Vương vừa dứt lời thì trông thấy Tô Quý phi đang cầm hành mai ngồi trên kiệu, tiền hô hậu ủng đi về phía bên này.

"Bốn cung cú tưởng là ai, hóa ra là Tề Vương điện hạ." Tô Quý phi nhàn nhã ngồi trên kiệu, từ trên cao nhìn Tề Vương và Tề Vương phi đang hành lễ chào mình, bà cũng không miễn lễ bọn họ, "Bốn cung đã nghe kể lại chuyện tối qua ở phủ Tề Vương.

Chương 50: Chương 50

Đúng là cưới con gái Tôn gia nên cũng oai hơn hẳn những hoàng tử khác, ngay cả con dâu của bốn cung cũng dám ám toán."

"Xin Quý phi minh giám, chuyện này..."

"Bốn cung bảo người giải thích à?" Đôi mắt xinh đẹp của Tô Quý phi khẽ tròng một cái, ánh mắt quyến rũ mang theo chút mỉa mai, "Tề Vương điện hạ học lễ nghi từ nhỏ, sao ngay cả cung quy cơ bản cũng quên mất thế?"

Tề Vương cúi gập người không nói không năng

Tô Quý phi đầu dễ dàng bỏ qua chỉ vì hắn im lặng, "Người đã thành gia lập thất thì phải hiểu phép tắc quy củ."

Người Trịnh gia không hiểu quy củ, bốn cung sẽ dạy dỗ cho bọn họ hiểu ra.

Nếu Tề Vương cũng không hiểu quy củ, bốn cung cũng không ngại thay Ninh phi dạy dỗ người đâu."

"Văn bối nhất thời lỡ miệng, xin Quý phi nương nương thứ tội." Tề Vương chấp tay hành lễ một lần nữa.

"Hôm nay là ngày tân hôn đầu tiên của người và Tôn cô nương, bốn cung nể mặt Tề Vương phi nên không so đo với người." Tô Quý phi hừ một tiếng, "Nhưng người hãy nhớ cho kỹ, không có lần sau."

"Đa tạ Quý phi nương nương."

Tề Vương ngẩng đầu nhìn đội ngũ của Tô Quý phi đi về phía Thái ương cung, cúi đầu nở nụ cười đắng chát với Tôn Thái Dao, "Đã để Vương phi chịu uất ức rồi."

Tôn Thái Dao lắc đầu, "Không phải lỗi của điện hạ."

Chỉ trách...!chỉ trách Tô Quý phi quá mức phách lối.

Chờ Tề Vương và Tề Vương phi kính trà cho Ninh phi xong, Thái Ương cung lập tức rộ lên tin Trịnh gia bị hạ xuống Nam tước mặt đắng nhất, rất không nể mặt hôm nay là ngày tân hôn đầu tiên của Tề Vương.

Nghe được tin này, Tôn Thái Dao lập tức hiểu ra, sáng sớm nay Tô Quý phi ôm mấy nhánh hồng mai đến Thái ương cung là muốn tố cáo với phụ hoàng.

Nàng ta quay đầu nhìn Lan Như cung, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà Trịnh gia liên tục bị giáng tước, e là...!mẫu phi sẽ không được vui.

Trịnh gia gần như đã trở thành trò cười của toàn bộ kinh thành, dẫu vậy, bọn hán vẫn phải hứng ánh mắt khác thường của đám người trong kinh để đến phủ Minh Thị lang thỉnh tội.

Chủ nhân đương gia của Trịnh gia vẫn còn đang bệnh nặng, chỉ có Trịnh phu nhân và Trưởng tử là Trịnh Vọng Nam đến nhà thỉnh tội.

Biết người Trịnh gia đến, phủ Minh Thị lang chẳng những không làm khó mà còn mở hẳn cửa chính niềm nở tiếp đón.

Dù ai nhìn vào cũng phải khen người Minh gia độ lượng.

Nhưng đối với Trịnh gia, Minh gia càng khách sáo thì bọn họ lại càng bất an, ngồi ở chính đường Minh gia mà cứ ngỡ như ngồi bàn công.

"Minh cô nương, tất cả đều là do tôi dạy con không nghiêm, xin cô nương hãy nhận những lễ vật này." Trịnh phu nhân dâng danh sách lễ vật bằng hai tay.

"Phu nhân khách sáo rồi." Cửu Châu đứng dậy hành lễ văn bái, "Mọi chuyện đều đã qua, mong phu nhân không cần để trong lòng."

Trái tim Trịnh phu nhân chợt nhói lên, "..."

Trịnh gia bọn họ bị giáng tước, mặt mũi mất hết, đây là chuyện không nên để trong lòng ư?

Bà ta vừa giận vừa đau, nhưng vẫn phải gắng gượng nở nụ cười, cái ngày gì thế này?

"Lão gia, phu nhân, tiểu thư!" Gã hầu hồ hởi chạy vào chính đường, "Đại lão gia hồi kinh rồi ạ!"

"Thật không?!" Minh Kính Châu mừng rỡ, "Đã lâu rồi Đại ca chưa hồi phủ, hạ nhân trong phủ ắt hẳn sẽ hầu hạ không chu đáo, để ta đưa Đại ca vào phủ nhà mình."

"Lão gia." Thẩm thị gọi ông lại, "Ngoài trời đang lạnh, mình đừng quên mặc áo choàng."

Dứt lời, bà nhìn sang Cửu Châu, "Cửu Châu, con đi theo phụ thân đi."

Từ lâu Cửu Châu đã tò mò về Đại bá, nghe mẹ nói thế thì vội vàng nhảy xuống ghế, chạy theo sau Minh Kính Châu ra ngoài.

"Ây, hai cha con này có cái tật y chang nhau, ra ngoài không mặc áo khoác." Trên mặt Thẩm thị mang theo ý cười, quay đầu nhìn Trịnh phu nhân và Trịnh Vọng Nam như đang run rẩy, bà cười hỏi, "Trịnh phu nhân, Trịnh công tử, trong phòng lạnh lắm sao?"

"Không, không lạnh." Sắc mặt Trịnh Vọng Nam trắng bệch, "Đa tạ phu nhân quan tâm."

Bọn họ đâu phải bị lạnh, là do nghe thấy tin Minh Kính Hải trở về mà sợ tới nỗi run cầm cập.

Trong triều có ai mà không biết Minh Kính Hải không những là Trạng nguyên có học thức uyên bác, mà ông còn là một kiếm khách rất xuất sắc.

Năm đó khi vào kinh đi thi, một mình ông có thể xử đẹp hơn mười tên cướp, còn trời đêm cướp đem tới nha môn lãnh thưởng.

Sau khi Bệ hạ đăng cơ, ông cảm thương phương bảo kiếm c.h.é.m biết bao tham quan ô lại.

Dân chúng gọi ông là Thanh Thiên đại lão gia, quan viên quý tộc trong kinh thành cũng rất sợ ông, lén gọi ông là Hắc diện la sát.

Bọn họ chỉ đến nhà thỉnh tội chứ không muốn bị Minh Kính Hải c.h.é.m c.h.ế.t đâu.

Lần đầu tiên nhìn thấy Đại bá, Cửu Châu đã cảm thấy ông hoàn toàn khác với những vị quan văn khác.

Ông có làn da ngăm đen, mày rậm mắt to, dưới cằm để râu dày, bên hông đeo bội kiếm, dáng đi vô cùng bệ vệ.

"Đây là..." Minh Kính Hải trông thấy gương mặt trắng trẻo nõn nà của Cửu Châu, đề thấp giọng, "Đây là cháu gái ngoan của ta sao?"

"Con chào Đại bá phụ." Cửu Châu hành lễ với Minh Kính Hải, nhìn ông không chớp mắt.

"Cháu gái của ta xinh xắn quá." Minh Kính Hải sờ trước ngực, phát hiện không có gì để tặng quà gặp mặt cho cháu gái, cuối cùng lấy túi tiền ở bên hông xuống, "Đại bá phụ cũng không biết tiểu cô nương thích gì, con cứ cầm tiền này mua đồ con thích đi."

"Phụ thân." Minh Tôn Phủ hăm mộ nhìn túi tiền trên tay Minh Cửu Châu, cha hẳn chưa bao giờ rộng rãi với hẳn như thế.

Minh Kính Hải còn đang vui vẻ, vừa nhìn thấy mặt thẳng con trai liền nghiêm lại ngay tức khắc, "Trong khoảng thời gian cha không ở trong kinh, con có đọc sách không? Có luyện chữ không? Có chăm sóc tốt cho em gái con không?"

Minh Tôn Phủ, "..."

"Đại ca, trong thời gian này Tôn Phủ rất chăm chỉ học hành, chưa từng lười biếng." Minh Kính Châu giữ cánh tay Minh Kính

Hải lại, "Đi thôi, huynh cùng ta vào phủ rửa mặt trước đã, trưa nay chúng ta vừa ăn cơm vừa ôn chuyện."

"Làm phiền Tam đệ rồi." Minh Kính Hải không khách sáo với em trai mình, đi theo Minh Kính Châu về phủ Minh Thị lang, trên đường đi còn thỉnh thoảng nhìn Cửu Châu vài lần.

Cửu Châu thấy ông nhìn mình thì cười tí mắt đáp lại ông.

Minh Kính Hải nhìn cô cháu gái cười đến nhũn cả tim, ngọc bội bên hông cũng được ông lấy xuống, "Châu Châu à, ngọc bội này cũng tốt lắm, con cầm lấy mà chơi."

"Không được đâu Đại ca, đây là đồ do Bệ hạ ban thưởng, sao có thể đưa cho tiểu cô nương không hiểu chuyện cầm chơi..."

"Châu Châu là con dâu tương lai của Bệ hạ, cho con bé miếng ngọc bội đó thì có làm sao?" Minh Kính Hải ấn Minh Kính Châu lại, không cho phép từ chối, "Đây là ta cho cháu gái mình, không có chuyện của đệ."

Cửu Châu ngửa đầu nhìn Minh Kính Hải, đôi mắt long lanh, Đại bá phụ oai phong quá đi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hai chân Trịnh Vọng Nam run lẩy bẩy giống như trúng gió, mồ hôi lã dài trên trán.

"Phu nhân, sắc trời đã không còn sớm, ta và khuyển tử xin phép cáo từ." Trịnh phu nhân mặt mày trắng bệch gượng đứng dậy, "Không dám quấy rầy gia đình mọi người đoàn tụ, xin phép cáo từ, cáo từ."

"Phu nhân, vẫn bối xin cáo từ." Hai chân Trịnh Vọng Nam đã mềm nhũn, đưa tay đỡ Trịnh phu nhân như chực ngã xuống, "Cáo từ."

"Hiếm có dịp phu nhân và công tử đến chơi nhà, sao không ở lại dùng bữa cơm đạm bạc rồi về." Thẩm thị đứng lên giữ lại, "Cần gì vội vã thế?"

"Không cần, không cần."

Trịnh phu nhân ai oán nhìn Thẩm thị, tôi thấy không phải bà muốn giữ mẹ con tôi lại ăn cơm, bà muốn bọn tôi c.h.ế.t thì có.

Thẩm thị mỉm cười đưa mắt nhìn mẹ con Trịnh gia vội vàng ra về, quay đầu cười nói với vú già bên mình, "Lão gia và Đại lão gia vào từ cửa chính hả?"

"Dạ đúng thưa phu nhân."

Nụ cười của Thẩm thị càng thêm dịu dàng.

Hai mẹ con Trịnh gia vừa rời khỏi chính đường liền đụng mặt Minh Kính Hải râu rậm trước mặt.

"Cái gì, thằng nhóc thối nào chán sống dám đánh lén con?" Minh Kính Hải vừa nghe có người hại cháu gái của mình, hàng mày rậm nhíu chặt, "Đúng là không biết trời cao đất dày!"

Rầm, có tiếng người ngã xuống.

Minh Kính Hải nhìn theo hướng phát ra tiếng vang, phát hiện Trịnh Vọng Nam ngã lăn dưới đất.

"Trịnh thế tử à, sao mỗi chuyện đi đứng thôi mà cũng không xong thế?" Ông đi tới trước mặt Trịnh Vọng Nam, xách hần ta lên.

"Đại bá phụ." Cửu Châu chỉ Trịnh Vọng Nam trong tay ông,
"Chính là em trai của hấn đây con đó."

Minh Kính Hải lập tức buông tay, thả Trịnh Vọng Nam rơi xuống đất, trừng mắt, "Trịnh gia các người dám bắt nạt cháu gái của ta?"

"Không, không, không phải đâu."

Minh đại nhân, tất cả đều là hiểu lầm." Trịnh Vọng Nam cất giọng run rẩy, "Xin ngài nghe văn bối biện bạch...!à không, là giải thích, giải thích."

"Giải thích cái gì, lẽ nào cháu gái ta lại có thể gạt ta hả?" Lần đầu nhìn thấy cháu gái của mình, ông đã biết đây là cô nhóc của Minh gia bọn họ.

Dưới gối ba huynh đệ bọn họ chỉ có một cô bé này, cô nương nhà họ Minh sao có thể nói dối?!

"Ta không muốn nghe giải thích." Minh Kính Hải hươ cây quạt hương bồ to bằng bàn tay, làm mẹ con Trịnh Vọng Nam sợ đến rụt cổ, "Các người rút ra khỏi Minh gia ta ngay lập tức, ngày mai ta sẽ tính sổ với các người sau."

Trịnh Vọng Nam cuống cuống đứng dậy, bước được vài bước mới nhớ ra hấn bỏ quên mẹ mình, vội vàng quay lại đỡ Trịnh phu nhân, hai mẹ con chật vật "chạy trốn" khỏi Minh gia.

"Cháu gái đừng sợ." Minh Đại bá định đưa tay vỗ đầu Cửu Châu, nhưng sợ mình sức lớn vỗ đau cô bé, ông bèn rút tay về, "Có Đại bá ở đây, Trịnh gia nhất định phải nể mặt."

"Cám ơn Đại bá." Cửu Châu nở nụ cười ngọt xót, "Nhưng Quý phi nương nương và điện hạ đã giúp con trút giận rồi."

Đại bá mới về nhà, chớ phí công vì những chuyện nhỏ nhặt này."

"Con nói là Tô Quý phi với Thần Vương?" Minh Đại bá quay đầu nhìn Minh Kính Châu, "Có thật không?"

Minh Kính Châu gật đầu, "Cửu Châu nói không sai, Tô Quý phi và Thần Vương đã trút giận giúp con bé rồi."

Ông vẫn chưa nói với Đại ca chuyện Tô Quý phi và Thần Vương thường tặng đồ cho nhà bọn họ.

Minh đại bá ngẫm nghĩ một lúc, gật đầu hiểu rõ, "Dù sao cũng là sủng phi, ít nhiều phải có tác dụng, nếu cứ để người khác bắt nạt thì làm sủng phi gì nữa."

Minh Tôn Phủ nghe thấy thế thì lẳng lặng quay đầu đi, cha à, lời của cha giống gian thần lắm đấy..

Chương 51: Chương 51

Minh Kính Hải dùng cơm trưa ở nhà Tam đệ, tới khi rửa mặt thay quần áo xong xuôi, xe ngựa trong cung phái đến đón ông đã dừng trước cổng phủ Minh Thị lang.

Đi ngang qua công sở của Lễ bộ, Minh Kính Hải trông thấy cánh cửa được quét sơn đỏ thắm, sư tử đá hai bên cũng uy phong lẫm liệt hơn, ông bèn hỏi phu xe, "Tám tháng trước khi ta rời khỏi kinh thành, hình như Lễ bộ không giống như bây giờ?"

"Bẩm đại nhân, dạo gần đây Lễ bộ đang được tu sửa ạ." Phu xe giải thích, "Sư tử đá trước cổng và nền nhà đều được thay mới hoàn toàn."

Bánh xe lăn trên con đường lát đá trước cổng Lễ bộ, Minh Kính Hải đưa mắt nhìn dãy tường mới xây, im lặng không lên tiếng.

"Có phải đại nhân đang tò mò vì sao Lễ bộ lại thay đổi đến thế không?"

Minh Kính Hải nhìn phu xe do Hoàng gia phái tới, ông cười hỏi, "Đúng là bốn quan khá tò mò."

"Thời gian trước, Thần Vương điện hạ được Bệ hạ đưa đến Lễ bộ làm việc, điện hạ thấy tình cảnh Lễ bộ quá tàn tạ, không đành lòng để các vị đại nhân làm việc trong môi trường tệ hại như thế, thế là điện hạ đã tấu lên Bệ hạ xin người tu sửa Lễ bộ." Phu xe cầm roi quất nhẹ vào lưng ngựa, "Không lâu sau, công sở Lễ bộ đã thay đổi từ trong ra ngoài."

"Đa tạ tiểu ca đã cho biết." Minh Kính Hải buông rèm xuống, vuốt ve cái cằm đã được cạo sạch sẽ.

Từ nhà Tam đệ vào cung có tổng cộng ba con đường, con đường xa nhất là đi vòng từ công sở Lễ bộ sau đó đi qua cửa Chu Tước rồi mới tiến cung.

Phu xe này cố ý để ông phát hiện ra sự thay đổi của Lễ bộ, không biết là do hấn tự chủ trương hay là ý của Bệ hạ?

Sau khi diện kiến Long Phong đế, Minh Kính Hải dâng lên danh sách đánh giá bí mật của các quan viên, kể lại những gì mình đã nghe và thấy trên suốt đường đi.

"Ái khanh vất vả rồi." Long Phong đế đỡ Minh Kính Hải ngồi xuống, "Có thần tử đặc lực như ái khanh, trăm mới không phải là quân vương mê muội ngồi trên long ỷ..."

"Bệ hạ nói thế khiến vi thần xấu hổ." Hốc mắt Minh Kính Hải đỏ hoe, "Có thể được Bệ hạ tín nhiệm, vi thần c.h.ết ngàn lần cũng không chối từ."

Long Phong đế xúc động vỗ vai Minh Kính Hải, "Tốt, tốt, rất tốt."

Long Phong đế gật gù liên tục thốt lên ba chữ tốt, sau đó ông lại nói đến việc nhà, hỏi thăm sức khỏe của Minh Kính Hải thế nào, trên đường đi có gặp khó khăn gì hay không, "Trăm biết tình cảm phu thê giữa khanh và phu nhân sâu đậm, nhưng phu nhân mất cũng đã lâu, hậu trạch của ái khanh không thể không có người quản lý, chi bằng trăm chọn giúp khanh một hiền thê tiện bề chăm sóc?"

"Vi thần xin nhận ý tốt của Bệ hạ, nhưng bây giờ vi thần đã ở tuổi ngũ tuần, sớm đã quen với cuộc sống một thân một mình, sao dám làm lỡ con gái tốt nhà người ta?" Minh Kính Hải chấp

tay cự tuyệt, "Phụ nữ như hoa như ngọc, phải kết hôn với đàn ông đã ngoài năm mươi lại có hai đứa con như thần là thiệt thòi lắm rồi, sao còn có thể đòi hỏi người ta quản lý hậu trạch, chăm sóc gia đình?"

"Ái khanh văn võ song toàn, sao lại tự xem nhẹ bản thân như thế?"

"Bẩm Bệ hạ." Minh Kính Hải cười lắc đầu, "Vi thần và chuyết kinh đã quen nhau từ nhỏ, trước khi cầu hôn nàng, thần đã lập lời thề tuyệt đối không thay lòng."

Dù nàng mất sớm, vi thần sống tạm bợ thế này cũng không sao, nếu vi phạm lời thề, mai này xuống suối vàng thần nào có mặt mũi để đi gặp nàng ấy nữa?"

Biết Minh Kính Hải không phải tìm cớ, Long Phong để không khuyên nữa, "Quân thần hai ta đã lâu không gặp, tối nay khanh hãy ở lại cùng trẩm nâng ly, chong đèn trò chuyện thâu đêm."

Minh Kính Hải đứng dậy hành lễ, "Vi thần tuân mệnh."

"Bẩm nương nương, Bệ hạ phái người đến báo, tối nay Bệ hạ và Minh Kính Hải sẽ chong đèn nói chuyện thâu đêm, nên không thể đến thăm người."

Bệ hạ còn dặn đêm trở lạnh, nương nương đừng đá chăn, phải ngủ sớm." Hương Quyên đi đến bên cạnh Tô Quý phi, "Nương nương có gì muốn nhắn với Bệ hạ không ạ?"

"Minh Kính Hải?" Đôi mắt Tô Quý phi khẽ lướt qua, "Ông ấy hỏi kinh rồi à?"

Hương Quyên gật đầu, "Lưu công công nói, Minh đại nhân vừa về kinh hôm nay ạ."

"Ông ta là Đại bá của Cửu Châu, cũng chính là Đại bá của con ta." Tô Quý phi ngẫm nghĩ, "Dặn phòng bếp làm vài món bánh ngọt đưa sang Thái Ương cung, nói...!nói là để Bệ hạ và Minh đại nhân nếm thử."

Hương Quyên kinh ngạc nhìn Tô Quý phi, xưa nay mỗi khi Bệ hạ tiếp đãi đại thần, nướng nướng chưa bao giờ mang đồ ăn sang đấy.

"Người của Minh gia phải khác với những người khác." Tô Quý phi cười, "Người cứ làm theo ý ta là được."

"Vâng, thưa nương nương." Hương Quyên tự mình xuống bếp lấy điểm tâm, đưa đến tay Lưu Trung Bảo, "Lưu công công, phiền ngài rồi."

"Cô cô khách sáo quá." Lưu Trung Bảo nhận hộp đựng thức ăn, cũng không nhìn xem bên trong có gì, "Lão nô xin phép cáo từ."

"Công công đi thông thả." Tiễn Lưu Trung Bảo đi, Hương Quyên quay trở lại nội điện, thấy nương nương đang ngăn người trước gương, nàng ta nhẹ nhàng bước tới bóp vai cho bà, "Nương nương đang nhớ Minh cô nương à?"

Tô Quý phi bị nàng ta chọc cười, "Đừng trêu ta, ta sợ Minh gia hoài nghi ta giành con gái nhà họ đấy."

"Hôm nay thời tiết âm u, ta lại nhớ đến chuyện cách đây đã lâu." Tô Quý phi gỡ cây trâm phượng cài lệch bên tóc mai, khẽ dựa vào đệm mềm, "Người có còn nhớ chuyện tám năm về trước, lúc ta và Độ Khanh ngồi thuyền hoa câu cá trên sông ở Lăng Châu, Độ Khanh đã cứu một cô bé chừng chín tuổi không?"

"Sao bỗng dưng nường nường lại nhớ đến chuyện này?" Hương Quyên cất trâm phượng vào hộp trang sức, cung nữ đem tới một cái ghế thêu nhỏ, nàng ta thuận thế ngồi xuống cạnh ghế mềm, "Không phải nường nường đã dặn điện hạ không được kể chuyện này cho ai hết rồi sao?"

"Ta cũng không hiểu vì sao, dạo gần đây cứ thường xuyên nhớ đến cô bé ấy, dù nước mắt cứ rơi nhưng không dám khóc thành tiếng." Tô Quý phi cười tự giễu, "Lẽ nào bốn cung đã già rồi ư?"

"Nường nường không già mà, thiếu nữ mười sáu cũng không bì được với nường nường." Hương Quyên cười, "Theo nô tỳ thấy, có lẽ là do nường nường thiện lương, thương xót cho cô bé đó."

"Ta nhớ hôm đó vốn định dẫn Độ Khanh đi ăn món cá nướng nổi tiếng ở địa phương, vì cứu cô bé kia nên không được nếm thử món cá nướng Lăng Châu." Tô Quý phi nhắm mắt cười, "Nhưng mà, dùng một món cá nướng để đổi lại mạng sống của một cô bé, không thiệt chút nào."

"Người tốt nhất định sẽ được đền đáp, nường nường lương thiện tất có phúc báo." Hương Quyên thấy nường nường đã buồn ngủ, nàng bèn lấy mền gấp đắp cho Tô Quý phi, yên lặng ngồi một bên trông chừng.

Nàng vẫn còn nhớ như in chuyện năm xưa, Bệ hạ vốn định cùng nường nường dẫn điện hạ cải trang vi hành nếm thử món cá nướng trứ danh, chẳng ngờ trong kinh truyền đến cấp báo, Bệ hạ không thể ở lại thuyền rồng.

Nường nường không nỡ nhìn điện hạ thất vọng, bà đành đưa điện hạ ngồi thuyền hoa ngắm cảnh câu cá, ai dè điện hạ không câu được cá mà lại câu được một cô bé bị trói tay chân.

Trông dáng dấp của cô bé cũng không mấy gầy yếu, mặt trắng nõn nà, da thịt mềm mại, giống như con cưng trong gia đình.

Có lẽ vì cô bé mặc áo lông dày, lại bị trói cả tay chân không thể giãy giụa nên mới không bị chìm xuống đáy.

Lúc được vớt lên, toàn thân cô bé lạnh cóng, miệng bị nhét chặt miếng vải rách, không thể nói chuyện.

Đến khi điện hạ gỡ miếng vải trong miệng nàng ra, cởi áo choàng lông cáo trên người mình khoác lên cho nàng ủ ấm, cô bé mới bắt đầu run rẩy rơi lệ.

Đợi sau khi thay quần áo sạch sẽ, điện hạ lại cho cô bé ăn mấy viên kẹo, cô bé mới bắt đầu mở miệng, nhưng vẫn không chịu nói ra thân thế của mình.

Nàng không nhớ rõ về sau cô bé ấy đã nói gì, chỉ nhớ cô bé đã làm lễ giống như người tu hành trong đạo quán với nương nương, nói rằng mai sau sẽ báo ơn nương nương và điện hạ.

Khi nói những lời này, ánh mắt nàng vô cùng trong trẻo, tựa như muốn khắc ghi hình ảnh của nương nương và điện hạ vào lòng.

Về sau nương nương có phái người âm thầm điều tra thành Lăng Châu, biết được Lăng Châu đang có án buôn bán trẻ con, quan binh nơi đó đang truy bắt kẻ buôn người, trên đường đuổi theo thì phát hiện vài đứa trẻ bị kẻ bắt cóc vút lại trong lúc bỏ trốn.

Có lẽ cô bé ấy cũng bị kẻ buôn người bỏ lại.

Cô bé ấy nào biết rằng, thiên hạ rộng lớn, nường nường cũng không phải là quý phu nhân bình thường, e rằng cả đời này họ cũng không có duyên gặp lại nhau.

"Nếu biết cô bé ấy chỉ bị kẻ bắt cóc mang đi, ta đã không nghiêm túc dạy dỗ cô bé ấy như vậy rồi." Trước khi nường nường rời khỏi Lăng Châu, bà còn sợ cô bé nghe lời mình không dám kể lại với người nhà.

Nghĩ đến những chuyện cũ, Hương Quyên lắc đầu, khi ấy nường nường vừa trải qua trận chiến giữa các hoàng tử chỉ mới vài năm, chịu đủ kiểu ám sát, âm mưu quỷ kế dọa sợ, vì thế bà làm việc cũng rất cẩn thận.

Nếu là nường nường của hiện tại, nhất định sẽ phái người đi tra rõ, nhận tiền tìm Bệ hạ tố cáo kẻ khổ.

"Hây." Nàng thở dài, bước ra cửa nhìn hoàng cung nguy nga lộng lẫy, trong cung này, có bao nhiêu người là vật hi sinh cho cuộc tranh giành hoàng quyền?

Bệ hạ, nường nường, chúng phi tần trong hậu cung, trông như có vẻ là người chiến thắng sau cùng, nhưng làn sương âm u do cuộc chiến tranh dẫm máu đó để lại vẫn còn lớn vờn trong cung, không hề biến mất.

Chương 52: Chương 52

Có lẽ...

Nàng định thần, quay đầu nhìn nường nường đã ngủ say.

Có lẽ vẫn còn tiếp tục kéo dài.

Đến giờ ăn tối, cung nhân bày đồ ăn lên, Lưu Trung Bảo đặt điểm tâm lên bàn, "Bẩm Bệ hạ, đây là món điểm tâm mới ở trong cung của Tô Quý phi, nường nường bảo lão nô đem đến cho ngài và Minh đại nhân nếm thử."

"Ái phi quả có lòng." Long Phong đế ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức khôi phục lại dáng vẻ bình thường, nói với Minh Kính Hải, "Ái khanh này, điểm tâm của Minh Nguyệt cung trước giờ có tiếng là rất ngon, ái khanh cũng nếm thử xem."

"Đa tạ Bệ hạ." Minh Kính Hải vừa ghim một miếng điểm tâm, chợt nghe thấy tiếng cung nhân thông báo Thần Vương điện hạ đến.

Ông nhìn sang Long Phong đế, đặt đũa xuống chuẩn bị hành lễ.

"Này." Long Phong đế ngăn ông lại, "Đây là bữa cơm riêng giữa ta và khanh, không cần chú trọng lễ nghi giữa quân thần."

Minh Kính Hải nhận ra Bệ hạ dè dặt giữ tay ông lại, biết ngài ấy không phải nói đùa, thế là ông yên tâm ngồi xuống.

"Bái kiến phụ hoàng." Thần Vương đi vào nội điện, chấp tay hành lễ với Long Phong đế, sau đó lại làm lễ chào Minh Kính Hải, "Chào Minh đại nhân."

"Bái kiến điện hạ." Minh Kính Hải chấp tay trả lễ.

"Đều là người trong nhà, mau ngồi xuống dùng bữa thôi." Long Phong đế ngoắt tay bảo Thần Vương ngồi xuống, "Minh bá phụ của con đã đi khắp non sông của Đại Thành, vẫn có thể an dân, võ có thể bài binh bố trận, con cố mà theo ông ấy học hỏi."

Minh Kính im yên lặng nhìn Long Phong đế, Bệ hạ đã nói như thế, bỗng dưng ông lại có thêm một đứa cháu là hoàng tử, nhưng cho dù Bệ hạ dám nói thì ông cũng không dám nhận đâu.

Thần Vương gật đầu, đôi đũa đã đưa vào mâm cơm.

"Phụ hoàng, món canh bồ câu này nấu thế nào vậy, mùi thơm ghê." Thần Vương nếm thêm vài miếng, "Phụ hoàng bảo ngự trù viết công thức ra cho nhi thần nhé, để nhi thần bảo đầu bếp Vương phủ học cách làm."

"Trẫm nhớ trước đây con không thích mấy món canh này mà." Long Phong đế nhíu mày, "Dạo này đổi khẩu vị rồi sao."

"Canh bồ câu bổ não." Thần Vương ngang nhiên chính trực đáp, "Mấy bữa nay con đọc sách, viết bài có hơi mệt nên muốn tắm bổ một chút."

Tiện đường bồi bổ cho Minh Tiểu Trư luôn, hần đường đường là Vương gia, nhưng ngày nào cũng ăn cơm của nhà vợ chưa cưới, đúng là quá ngại.

"Điện hạ thông minh tài trí, không cần những thứ bên ngoài thế này." Minh Kính Hải thấy hai cha con hoàng đế không để ý quy tắc ăn không nói, ông bèn đặt đũa xuống, đoạn lên tiếng, "Trong phủ vi thần có vài quyển binh thư, đều là mấy thứ lúc vi thần

rảnh rồi nên tự mày mò, nếu điện hạ không chê thì lựa lúc nào rảnh lấy về xem chơi."

Cách đây không lâu Minh Kính Châu cũng từng nói thế với hân.

Thần Vương gắng gượng mỉm cười, "Đa tạ đại nhân, ngày mai văn bối sẽ đến phủ mượn sách về đọc."

"Chỉ là tác phẩm vụng về của cá nhân, điện hạ không cần trịnh trọng như thế."

"Có thể mượn được tác phẩm của đại nhân là vinh hạnh của văn bối." Thần Vương cố gắng mỉm cười, "Với tài hoa của đại nhân, chỉ đôi câu vài lời cũng đã là tinh hoa, sao có thể gọi là tác phẩm vụng về."

Đây là trưởng bối của Minh Tiểu Trư, đã là trưởng bối của Minh Tiểu Trư thì nên khách sáo một chút.

"Được điện hạ coi trọng là may mắn của vi thần."

Sáng mai, vi thần sẽ ở hàn xá chờ điện hạ ghé thăm." Minh Kính Hải cười, nói với Long Phong đế, "Bẩm Bệ hạ, vi thần trông điện hạ có tướng mạo hiên ngang, phong thái bất phàm, rất giống với Bệ hạ thuở thiếu thời."

Long Phong đế nghe được những lời này thì bật cười thành tiếng.

"Có Minh gia các khanh dạy dỗ thành nhóc lông bông này, trẫm cũng yên tâm." Long Phong đế vỗ vai Minh Kính Hải, "Ái khanh, sau này nó chính là con rể của Minh gia, khanh phải nhọc lòng nhiều rồi."

Minh Kính Hải đứng dậy vái thật sâu, "Tâm ý của Bệ hạ, vi thần đã hiểu."

Sau khi đứng dậy, ông nhìn Thần Vương mỉm cười - nụ cười yêu mến đặc trưng của trưởng bối.

Nhưng do mày rậm mắt to, nên khi ông cười lại khiến nhịp tim của Thần Vương như chậm lại mấy lần.

Hắn từng có cảm giác này một lần, chính là lúc cho bạc Minh Tiểu Trư bị Minh Kính Châu bắt gặp tại trận.

Sáng ngày hôm sau, sau khi Minh Kính Hải về nhà, ông thay đồ ngồi trong sân luyện Ngũ cầm hí.

Minh Tôn Phủ mới thức dậy, vừa ngáp vừa mơ màng đi đến chủ viện, thấy Minh Kính Hải thì giật nảy mình, "Sao phụ thân xuất cung sớm thế?"

"Muốn thành công thì phải lập kế hoạch từ sớm." Minh Kính Hải thấy hắn quần áo bảnh bao thì hỏi, "Đi đâu đấy?"

"Con...!con đi tặng cho Chu tiểu thư một tập thơ." Minh Tôn Phủ mặt mày đỏ bừng cúi gằm đầu.

"Ừ, biết lấy lòng vợ tương lai, rất đáng mặt đàn ông." Minh Kính Hải rút một tấm ngân phiếu đưa cho hắn, "Đi đi, đừng keo kiệt trước mặt cô nương nhà người ta."

Minh Tôn Phủ ngó mệnh giá, bốn mươi lượng!

Cha rộng rãi quá!

"Đại bá phụ, Phủ Lục ca." Cửu Châu đứng ngoài viện nhô đầu vào, "Mẫu thân bảo con mang bữa sáng nóng hổi đến cho Đại bá phụ đây."

Nhà của hai anh em sát bên nhau, chỉ cách có một bức tường.

Minh Tồn Phủ nhìn sân của hai nhà, "Muội muội, muội lại trèo tường sang đây à?"

Bảo sao hần không nghe thấy hạ nhân thông báo.

"Người trong nhà không cần lễ nghi rườm rà." Cửu Châu xấu hổ cười, bờ tường giữa hai nhà thấp như thế không phải để tiện cho người nhà leo qua hả?

"Châu Châu mau vào đây con." Minh Kính Hải gọi Cửu Châu vào, rửa tay rồi cầm một miếng bánh lên ăn, "Con cũng thích trèo tường hả?"

Minh Tồn Phủ, "..."

Thân là trưởng bối, phụ thân thêm chữ "cũng" vào lời nói có phải không ổn lắm không?

Hai bác cháu đi tới bên bàn đá ngồi xuống, Minh Kính Hải kêu Cửu Châu ăn sáng cùng mình, "Lúc phụ thân con có ở nhà, ta cũng không thích đi vòng cửa chính."

"Hèn chi bên bức tường có dấu vết bị trèo qua thường xuyên, hóa ra là Đại bá phụ." Cửu Châu vừa ăn sáng bên nhà xong, nhưng vẫn ăn với Minh Kính Hải hai miếng bánh, "Kiểu này tiết kiệm cả một đoạn đường đi."

"Nếu không phải ngại người bên ngoài xâm xì, ta còn muốn thông tường rồi xây cửa lên rồi." Minh Kính Hải lắc đầu, "Tiếc là miệng đời đáng sợ, tục nhân thế gian như chúng ta, dù không sợ lời đồn thì cũng phải suy nghĩ cho người khác."

"Có cửa hay không cũng không sao, dù sao thì tường cũng rất thấp, chỉ cần lộn một cái là qua được ngay ấy mà." Cửu Châu uống hai hớp trà, "Mẫu thân nói, Đại bá phụ từng đi qua rất nhiều nơi, có thật không ạ?"

"Đương nhiên rồi." Dù sao cũng đã lớn tuổi, ở trước mặt văn bối yêu thích khó trách khỏi tật khoác lác.

Thấy Cửu Châu hỏi thế, Minh Đại bá lập tức lên tinh thần ngay.

Minh Tôn Phủ nhìn hai bác cháu trước mặt, một người hơn hờ kể chuyện, một người say sưa lắng nghe, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của mình, hần đánh một tiếng thở dài.

"Bẩm lão gia, có Thần Vương điện hạ đến thăm."

"Điện hạ?" Cửu Châu đang nghe kể chuyện say sưa, nghe thấy bốn chữ Thần Vương điện hạ thì ngẩn người, sau đó đứng bật dậy, xách váy chạy ra cửa sân, "Điện hạ ở đâu thế?"

Minh Kính Hải thấy cháu gái như vậy thì kéo con trai tới bên cạnh hỏi nhỏ, "Châu Châu thích Thần Vương lắm hả?"

Minh Tôn Phủ gật đầu, "Không những thích thôi đâu, con bé còn rất ghét người nói xấu Thần Vương."

Minh Kính Hải suy ngẫm một lát, gật đầu đáp, "Với gương mặt của Thần Vương đúng là có khả năng mê hoặc phụ nữ."

Không đúng, lời này sao có thể nói thế?

Lúc bước vào cửa phủ của Minh Kính Hải, lòng Thần Vương vô cùng nặng nề, nhưng khi nhìn thấy Cửu Châu đang đứng trên bậc thang cửa sân, hắn bước nhanh đến chỗ nàng.

"Minh Tiểu Trư, sao cô lại ở đây?"

"Ta đang nghe Đại bá kể chuyện lý thú ở bên ngoài, không ngờ lại gặp được điện hạ, đúng là khéo thật đó." Cửu Châu cười híp mắt, "Huynh đến tìm Đại bá hả?"

Thần Vương yên lặng gật đầu.

"Để ta dẫn huynh vào, Đại bá kể chuyện nghe hay lắm." Cửu Châu kéo tay áo Thần Vương bước vào viện, đi chưa được hai bước thì Minh Kính Hải và Minh Tồn Phủ đã ra tiếp đón.

"Tham kiến Thần Vương điện hạ, hạ quan không thể tiếp đón từ xa, mong điện hạ thứ lỗi."

"Minh đại nhân khách sáo rồi." Thần Vương duỗi tay ra đỡ Minh Kính Hải, "Là bốn vương đã quấy rầy ngài."

Minh Kính Hải đứng dậy, nhìn cháu gái mình nắm c.h.ặ.t t.a.y áo Thần Vương, mà Thần Vương cũng đưa tay áo cho cháu mình, rồi ông lại nhìn sang thằng con trai hể nhắc tới Chu cô nương là đỏ mặt, trong lòng thâm ghét bỏ.

Đúng là chênh lệch mà.

Minh Tồn Phủ bị cha nhìn mà ù ù cạc cạc, cha có ý gì thế?

"Mời điện hạ ngồi xuống nói chuyện." Minh Kính Hải mời Thần Vương ngồi xuống bàn đá, ông thấy Thần Vương dùng tay áo quét qua quét lại vài lần trên băng ghế đá, tiếp đó mới để cháu gái ông ngồi xuống.

Còn cháu ông thì lấy ra một đĩa điểm tâm trong hộp đưa đến trước mặt Thần Vương.

Mọi thứ diễn ra vô cùng tốt đẹp, càng khiến ông trông như người thừa.

"Đại bá ơi." Cửu Châu bung mặt nhìn ông với đôi mắt sáng rực, "Đại bá kể tiếp câu chuyện vừa nãy cho con nghe đi."

Minh Kính Hải nhìn Thần Vương, ông tỏ vẻ lúng túng.

Đàn ông mà, thỉnh thoảng những lúc kể chuyện sẽ thêm thắt một chút hư cấu vào đó.

Nếu chẳng may bị Thần Vương vạch trần, chẳng phải hình tượng cao lớn trước mặt cháu gái sẽ bị ảnh hưởng à?.

Chương 53: Chương 53

"Châu Châu à." Minh Đại bá vung tay áo rót trà cho Thần Vương, "Hôm nay Thần Vương đến đây là có chuyện muốn thương lượng với bá phụ, con xem..."

"Đại Bá phụ, chính sự quan trọng hơn, bá phụ và điện hạ thông thả nói chuyện." Cửu Châu đứng dậy, "Để con đi lấy thêm bánh trái."

"Muội muội này." Minh Tôn Phủ đuổi theo tới cửa sân, thấy Cửu Châu thành thạo bám vào tường rồi nhảy qua, hần im lặng giờ tay áo lên che mặt, thở dài một tiếng.

"Tiểu thiếu gia." Người hầu đi tới phía sau hần, "Lão gia bảo cậu đến thư phòng lấy mấy quyển binh thư do chính tay ông viết ra đây."

"Binh thư?" Trong lòng Minh Tôn Phủ khó hiểu, không phải cha nói đó là đồ ông viết chơi cho vui thôi à?

"Lão gia có nói là binh thư nào không?"

"Lão gia nói là mấy quyển đặt ở ô thứ ba của hàng thứ năm bên tay trái kệ sách."

Đúng là mấy cuốn đó rồi.

Minh Tôn Phủ đi lấy sách cho cha, tìm ô thứ ba của hàng thứ năm bên tay trái kia, hần lấy hết sách xuống, phải đi lớp bụi phía trên, bụi bay tứ tung khiến hần ho sặc sụa.

"Đây là sách cho điện hạ mượn hay là ném thùng rác thế?" Minh Tồn Phủ lo cha mình có ngày đắc tội Thần Vương thì sẽ bị đày đi biên cương lần nữa.

Hắn lấy hộp đựng sách khắc hoa ở cái kệ bên cạnh, đặt sách vào, xếp lại gọn gàng sao cho trông giống sách quý một chút.

Khi hắn ôm sách vào viện, trái cây và điểm tâm đã được bày đầy trên bàn đá, cô em họ của mình đang cầm ấm châm trà cho Thần Vương, còn Thần Vương thì đang lột quýt, chưa lột xong hết đã tách lấy một múi đưa đến bên miệng cô em của mình.

"Phụ thân, con mang sách đến rồi đây." Minh Tồn Phủ đặt sách xuống, thuận tay cầm ấm trà trong tay em gái, "Mời điện hạ dùng trà."

Thần Vương nhìn Minh Tồn Phủ, đặt múi quýt lên tay Cửu Châu, quay đầu hỏi Minh Kính Hải, "Minh đại nhân, lệnh lang có dự định thi khoa cử không?"

Minh Kính Hải gật đầu.

"Thời gian của sĩ tử là vàng là bạc, Minh công tử không cần ngồi đây tiếp chuyện làm gì." Thần Vương cúi đầu lột sạch vỏ quýt, dúi quả quýt vào tay Cửu Châu, "Minh công tử cứ đi học bài đi."

Cuối cùng, Minh Tồn Phủ bị xua về thư phòng, hắn sờ sờ ngân phiếu trên người, đánh mắt nhìn về phía bức tường xuyên qua cửa sổ, sau đó hắn xắn tay áo leo ra ngoài cửa sổ.

Tuy leo cửa sổ hay trèo tường là hành động bất nhã đối với người đọc sách, nhưng vì cô gái mình thương thì cũng không cần phải đặt nặng vấn đề làm gì.

"Lão gia!" Người hầu vội vàng chạy vào viện, "Tiểu thiếu gia bị té gãy chân rồi ạ!"

"Đã có chuyện gì?" Dù bình thường Minh Kính Hải hay chê con trai mình, nhưng khi nghe báo thì ông lập tức đứng bật dậy, bước vội tới chỗ người hầu.

"Thiếu gia trèo tường lại bắt cần trượt chân nên té xuống."

"Bị trật khớp, lão phu đã nắn khớp lại rồi." Ngự y quán băng cho Minh Tồn Phủ, rửa tay sạch sẽ, "Minh đại nhân yên tâm, lệnh lang không sao cả, có điều trong khoảng thời gian này không nên cử động, phải ở nhà tĩnh dưỡng một thời gian."

"Đã làm phiền Hà đại nhân rồi." Minh Kính Hải tự mình tiễn ngự y ra khỏi cửa phòng, sau đó bảo quản gia đưa ngự y về, cuối cùng thở dài một hơi, bọn trẻ bây giờ đúng là yếu ớt.

Thần Vương cũng không ngờ lần đầu tiên mình ghé thăm nhà Minh Kính Hải thì con trai ông ngã bị thương.

Hắn im lặng quan sát Minh Kính Hải, không biết Đại bá của Minh Tiểu Trư có tư tưởng mê tín hay không, chẳng may ông hoài nghi hắn khác...

"Đúng là giỏi thật, trèo có một bức tường mà cũng ngã gãy chân cho được." Minh Kính Hải quay vào phòng, mắng con trai xối xả, nhưng đồng thời lại đưa tay dìm chăn cho Minh Tồn Phủ, "Ngay cả con chó Cữu Châu nuôi cũng có thể nhảy ra khỏi sân nhà ta."

Minh Tồn Phủ, "..."

Nó không phải là chó, đó là tiểu bạch mã chân ngắn mà Cữu Châu cưng nhất, hơn nữa, nó cũng không nhảy qua tường được.

Thần Vương yên lặng ôm hộp sách đứng dậy, "Minh đại nhân chăm sóc cho lệnh lang đi, bốn vương xin cáo từ."

Nhanh chân rời khỏi sớm một chút, không thể để cho Minh Kính Hải cảm thấy là do hấn khắc nhà ông ấy.

Văn nhân hay suy nghĩ nhiều, cẩn thận một chút vẫn hơn.

"Điện hạ, để ta tiễn huynh." Cửu Châu đứng dậy.

"Cửu Châu, muội đợi đã." Minh Tôn Phủ duỗi tay khỏi chần, cố túm lấy tay áo của Cửu Châu, "Muội giúp Lục ca một chuyện nhỏ nhé."

Cửu Châu quay đầu nhìn Minh Tôn Phủ, Thần Vương cũng dừng bước.

"Lục ca, huynh muốn nhờ muội làm gì thì cứ nói." Cửu Châu rất thích người anh Minh Tôn Phủ, trong suốt đoạn đường từ Lăng Châu hồi kinh, Minh Tôn Phủ luôn chăm sóc cho nàng.

Lo nàng về nhà không quen, ngày nào cũng kể chuyện người nhà cho nàng nghe, miêu tả từng ngọn cây cọng cỏ ở trong nhà, và cả nỗi nhớ nhung của người nhà đối với nàng.

"Cũng không phải chuyện gì to tát." Trước mặt cha và người ngoài như Thần Vương, Minh Tôn Phủ hơi ngại, móc một tập thơ từ dưới gối ra, "Mấy ngày trước Chu cô nương đang tìm tập thơ này, vừa hay trong tay ta có, vốn định hôm nay sẽ đưa cho nàng ấy, ai ngờ lại ngã trật chân.

Muội giúp huynh đưa tập thơ này cho Chu cô nương nhé."

"Không thành vấn đề." Cửu Châu nhét tập thơ vào ngực, "Bây giờ muội đi ngay đây."

"Còn nữa, Chu cô nương không ở trong phủ mà đang ở...!ở quán trà Thanh Vân." Minh Tồn Phủ lấy ra tờ ngân phiếu trị giá bốn mươi lượng từ trong n.g.ũ.c ra, sau đó lại lấy luôn hai mươi lượng tiền tiêu vặt hàng tháng của mình, "Muội đi lựa trang sức với Chu cô nương nhé, nếu thích gì cứ mua, Lục ca trả tiền hết."

"Cám ơn Lục ca." Cửu Châu nhận túi bạc, nhưng khi định cầm lấy tờ ngân phiếu thì lại không lấy được.

"Cầm lấy tiêu thoải mái đi, nhất là những món Chu cô nương thích thì phải mua cho nàng ấy, đừng tiết kiệm thay huynh." Minh Tồn Phủ buông tay, nhắm mắt lại, "Đi đi."

"Vâng." Cửu Châu cất tờ ngân phiếu và túi bạc thật kỹ, "Lục ca hào phóng quá."

Đáp lại nàng, Minh Tồn Phủ im lặng kéo chăn che mặt.

"Trên người ta có bốn mươi lượng, Lục ca lại cho sáu mươi lượng, tổng cộng có một trăm lượng." Cửu Châu sờ túi tiền nặng trĩu, bước chân khi bước ra khỏi cổng cũng nhẹ nhàng hơn ngày thường.

Thần Vương đi sau nàng khẽ hừ một tiếng, chỉ có một trăm lượng bạc mà đã quên mất hẳn, chẳng lẽ hẳn lại không bằng một trăm lượng bạc ư?

"Vui đến thế cơ à?" Bước nhanh đến bên cạnh Cửu Châu, Thần Vương khoanh tay trước ngực, "Bốn vương về đây."

"Vâng, vâng." Cửu Châu cười híp mắt gật đầu, "Điện hạ đi thông thả."

"Có muốn nói gì với bốn vương không?" Thần Vương đi được vài bước, sau lại quay đầu hỏi Cửu Châu.

"Hử?" Cửu Châu ngơ ngác nhìn Thần Vương, "Nói gì giờ?"

"Không có gì." Thần Vương tung người lên ngựa, "Cô đi chơi với mọi người vui vẻ, bốn vương về Lễ bộ đây."

Phụ nữ đúng là đồ lừa đảo, lúc trước thì cứ bảo Thần Vương điện hạ tốt nhất, bây giờ có một trăm lượng, lại có chị em tốt kề bên, thế là không thèm nói với hần thêm câu nào.

Hừ, hần là đàn ông, không cần so đo với một cô nhóc, nói ít vài câu lại càng bớt việc.

Cửu Châu ôm túi tiền nhìn vó ngựa tung bụi mịt mù, vẫy tay với Thần Vương đang dần khuất bóng.

Thần Vương ngoái đầu nhìn nàng đang huơ tay, hần giơ roi ngựa lên phất vài cái rồi biến mất ở góc đường.

"Trông điện hạ hình như không được vui." Cửu Châu nhú mày, "Chẳng lẽ công việc ở Lễ bộ nhiều lắm ư?"

Sờ lên tập thơ trong ngực, nàng đi làm người đưa tin cho Lục ca trước đã, không thể chậm trễ rồi khiến Chu tử tử nghi ngờ tình cảm của Lục ca dành cho tử ấy được.

Bước vào trà lâu, Cửu Châu vừa nhìn đã thấy Chu Tiêu đang ngó quanh quất trước cửa.

"Chu tử tử." Trên đường đi gấp gáp, khi chạy đến trước mặt Chu Tiêu, nàng thở hổn hển, "Để tử chờ lâu rồi."

Chu Tiêu nhìn lướt qua phía sau nàng, nụ cười trên mặt trở nên lạc lõng, "Mau ngồi xuống uống trà nào, sao muội lại chạy nhanh thế, lại còn không dẫn theo nha hoàn?"

"Hôm nay muội làm chân chạy vặt cho Lục ca." Cửu Châu móc tập thơ ra đưa cho Chu Tiêu, "Lục ca vừa nghe nói tử đang tìm tập thơ này, huynh ấy đã chạy hết một nửa tiệm sách trong thành để tìm cho bằng được đấy."

Làm muội muội, giúp ca ca tô điểm quá trình tìm sách đâu thể tính là nói dối.

Chu Tiêu lật tập thơ ra nhìn lướt qua, mỉm cười ngại ngùng, "Chút chuyện nhỏ thế này mà bắt muội phải chạy từ xa đến đây."

"Vốn dĩ muội không cần phải đi đâu." Cửu Châu uống trà, "Lục ca cấm không cho muội nói với tỷ, nhưng muội thấy chuyện này không thể giấu giếm."

Hồi sáng nay, Lục ca bất cẩn té ngã làm chân bị thương, ngự y bảo huynh ấy ở nhà tĩnh dưỡng vài ngày.

Thế là huynh ấy níu muội lại không cho muội đi, bảo muội phải mang tập thơ đến cho tỷ."

"Huynh ấy ngã bị thương sao?" Chu Tiêu đặt tập thơ sang một bên, túm lấy tay Cửu Châu hỏi, "Bị thương thế nào? Ngự y nói sao?"

"Tỷ tỷ đừng lo, chỉ bị trật khớp thôi, ngự y đã nắn khớp lại rồi." Cửu Châu vội vỗ lên mu bàn tay Chu Tiêu, sau đó vỗ lên túi tiền mà Minh Tồn Phủ cho mình, "Trước khi ra cửa, Lục ca còn cố ý dặn dò muội phải dẫn tỷ đi mua đồ, số bạc này là huynh ấy cho muội đấy, nếu tỷ không chịu đi tiêu tiền, lát nữa trở về muội không biết phải nói sao với Lục ca."

Nghe nói Minh Tồn Phủ không sao, sắc mặt Chu Tiêu mới dần bình thường trở lại, nhưng nàng ấy không có hứng chọn đồ.

"Tỷ tỷ à, xem như tỷ đi cùng muội đi." Cửu Châu kéo tay nàng, "Nếu tỷ không tiêu tiền thì muội cũng không được tiêu ké đâu."

Vậy khác gì hôm nay phí công làm chân chạy vật, muối thật đáng thương mà."

"Được rồi, không thể để muối muối chịu thiệt được." Chu Tiêu bị Cửu Châu chọc cười, "Chúng ta đi thôi."

Nàng cẩn thận nhét tập thơ vào trong ngực, sau đó mới cùng Cửu Châu nắm tay rời khỏi trà lâu.

Cửu Châu thấy thế thì cười tíu mắt, kéo Chu Tiêu đi vào một cửa hàng trang sức.

"Tốn biết bao nhiêu công sức mới cài người vào phủ Thần Vương, bây giờ các người lại nói với ta Vân Độ Khanh không dùng hương thảo mộc nữa?"

"Thưa chủ tử, người của thuộc hạ cũng không ngờ tới Thần Vương lại đổi sở thích, vứt hết thảo mộc trong phủ đi."

Liệu có phải do hắn đã sớm nhận được tin nên mới có động thái này hay không?"

"Ý người là, trong các người có nội ứng?"

"Chủ tử hiểu lầm rồi, ý của thuộc hạ là, người của chúng ta phát hiện thấy có người của Tề Vương trong phủ Thần Vương."

"Chẳng lẽ Vân Diên Trạch âm thầm giúp Vân Độ Khanh?"

"Theo thuộc hạ thấy có lẽ cũng có khả năng này."

"Ta nhớ hôm nay Vân Diên Trạch sẽ đi kê biên tài sản ở một phủ đệ của quan viên nào đó.

Nếu gia quyến đột nhiên chống đối đánh người, các người nói xem sẽ làm tổn thương hấn được bao nhiêu phần?"

Chương 54: Chương 54

"Tỷ tỷ đeo chiếc vòng này đẹp thật đó." Cửu Châu và Chu Tiêu bước ra khỏi cửa hàng trang sức, "Đáng tiếc cảnh đẹp này lại bị muội cướp mất, không biết Lục ca có hâm mộ muội không nữa?"

"Muội đừng có cười tỷ, hôn sự của muội và Thần Vương được tổ chức vào mừng hai tháng Hai năm sau." Chu Tiêu nhéo gò má mềm mại của Cửu Châu, "Đến lúc đó xem ai cười ai?"

"Hôn sự thì có gì đáng cười chứ?" Cửu Châu khó hiểu, "Hai người thích nhau ở bên cạnh nhau là chuyện vui mà."

Ánh mắt nàng trong trẻo như nước hồ chưa từng bị nhiễm bẩn, nàng nhắc đến chữ "thích" mà không có bất kỳ tạp niệm nào, chỉ có sự hồn nhiên và nét hạnh phúc đơn thuần.

Chu Tiêu thẳng thốt, bất chợt lại không biết nói gì cho phải.

"Đằng trước có bán quà vặt kia." Cửu Châu buông tay Chu Tiêu ra, "Chu tỷ tỷ chờ chút, muội đi mua về ngay."

Chu Tiêu đứng lặng tại chỗ, nhìn Cửu Châu ném thử rồi mua mấy món khác nhau, cuối cùng bỏ vào một túi thật to.

"Muội mua nhiều thế làm gì, có ăn hết không?" Chu Tiêu hỏi.

"Không phải mua cho muội ăn đâu." Cửu Châu cầm túi giấy đựng đồ ăn vặt, "Muội mua cho điện hạ và phụ thân, bọn họ có rất nhiều đồng liêu ở Lễ bộ, mỗi người chia nhau một miếng, cũng không nhiều lắm."

À, muội nhớ ra rồi, Chu bá phụ cũng là quan viên Lễ bộ đúng không?"

"Đặc biệt là điện hạ, huynh ấy là văn bối ở Lễ bộ, nếu có thể cùng ăn với các vị đại nhân thì có thể xúc tiến tình cảm lẫn nhau."
Cửu Châu nghiêm túc nói, "Sư phụ muội từng nói, dù thân phận cao thấp thế nào cũng không thể làm người cô đơn."

Con người có năng lực cách mấy, nếu bên người không có ai ủng hộ cũng vô dụng."

Chu Tiêu khẽ gật đầu, im lặng một lúc mới nói, "Nhất định sư phụ của muội là người uyên bác."

"Có lẽ thế." Nhớ đến hai vị sư phụ vì không muốn rửa chén mà so ai lười hơn ai, ngũ khí Cửu Châu không mấy chắc chắn.

Trong đạo quán của họ cũng không có sách để đọc, bình thường sư phụ dạy nàng viết chữ đều là viết ở trên sa bàn.

Đừng hỏi tại sao, chỉ là vì bọn họ quá nghèo, phải tiết kiệm giấy mực.

Đang xa có tiếng khóc và tiếng cầu xin truyền đến, Cửu Châu hỏi Chu Tiêu, "Tỷ tỷ, tỷ có nghe thấy tiếng khóc của phụ nữ trẻ con không?"

"Muội đừng qua." Chu Tiêu giữ c.h.ặ.t t.a.y nàng lại, "Bên đó là người nhà của tội thần, đang bị kê biên tài sản."

Hôm qua Minh Kính Hải vừa hồi kinh, hôm nay quan viên này lại bị kê biên tài sản, dù là ai cũng có thể đoán ra, chắc chắn

quan viên này đã cấu kết với quan địa phương nơi khác làm tổn hại đến bách tính.

Cái danh Hắc diện la sát đúng là danh bất hư truyền, tham quan nào mà bị ông tra ra thì đều không có kết cục tốt.

"Xét nhà?" Cửu Châu càng thêm tò mò, nàng lớn thế này mà chưa từng thấy xét nhà bao giờ, "Tỷ tỷ ơi, chúng ta đứng nhìn từ xa thôi có được không?"

"Cũng được." Chu Tiêu không dám thú nhận thật ra mình cũng có hơi tò mò.

Ai mà chẳng thích hóng chuyện, đâu thể tính là chuyện xấu.

Dân trong kinh thành cũng không quá tò mò với chuyện tra xét nhà cửa, kể từ ngày Bệ hạ đăng cơ đến nay, không biết đã có bao nhiêu tham quan phải trả giá, dù sao cuộc sống của người dân ngày một tốt lên, tham quan cũng ngày một ít đi.

Ngoài cửa có Cấm Vệ quân bao vây, dân chúng không dám áp sát vào, mọi người chỉ trốn ở trong góc hóng chuyện.

"Công tử đang đứng trước cửa là ai thế, trông anh tuần ghê."

"Trên phát quan của hắn còn nạm bảo thạch nữa kìa, đúng là có tiền thật."

"Đừng có đoán mò, đó là Tề Vương có tiếng hiền đức đấy."

"Là Vương gia diệt phỉ rồi lại thi Trạng nguyên ấy hả?"

"Thi đậu Trạng nguyên rồi quyên bạc tu sửa học viện là Thần Vương."

Mấy người có phải là dân kinh thành không đấy? Có mỗi chuyện này mà cũng không phân biệt được?"

"Thần Vương diệt phỉ, đầu trạng nguyên lại còn quyền bạc mà sao Tề Vương lại thành Vương gia hiền đức, có phải bệ hạ thiên vị Tề Vương không?"

"Đừng có nói bậy, người chán sống rồi à?"

"Bẩm Vương gia, đã kê biên tài sản được sáu trăm mười hai ngàn lượng bạc, ngoài ra có cả ngọc ngà và đồ trang sức, đây là danh sách thống kê sơ lược, còn số lượng cụ thể thì cần phải kiểm kê lại từ từ." Quan viên Hộ bộ dâng bằng kê biên tài sản lên cho Tề Vương.

Tề Vương sầm mặt, "Thân là mệnh quan triều đình mà lại tham những nhiều đến thế, đúng là đáng hận!"

Quan viên Hộ bộ không dám hó hé, vị Vương đại nhân này là dưỡng của phò mã công chúa Nhu Đức, cũng xem như là có chút quan hệ với Hoàng gia.

Nếu không phải vì lý do này thì Vương đại nhân cũng không dám to gan cấu kết với quan viên địa phương khác, làm ra mấy chuyện dễ bay đầu.

Thường thì với mấy án kiểu này sẽ liên đới một nhóm lớn từ trên xuống dưới, chẳng may dính vào người Hoàng gia...

"Tiếp tục điều tra..." Tề Vương vỗ tay về phía hoàng cung, "Trước khi bốn vương lên đường, phụ hoàng đã có lệnh, bất cứ ai có liên quan đến vụ án này đều nghiêm trị không tha."

"Bẩm điện hạ, bên trong hậu trạch của nhà họ Vương còn có trẻ con chưa đầy tháng, ngài..."

"Phụ nữ, người già và trẻ con giam riêng." Tề Vương nhìn đứa trẻ đang gào khóc được người ta ôm vào lòng, để lại chút thể diện cho phò mã của Nhu Đức công chúa, "Giam mẹ đứa bé và đứa bé cùng một chỗ."

"Vâng, hạ quan đã hiểu." Quan viên thuật lại ý của Vương gia cho tiểu quan nghe.

Nhìn đám người hoảng loạn bị gông lại trước mắt, Tề Vương nhớ đến cảnh khi mình còn bé.

Lúc ấy hần và mẫu phi bị giam trong một tiểu viện, mẫu phi thường ngồi khóc thút thít trong phòng, lẩm bẩm trong miệng rằng mình thấy hối hận.

Sau đó mẫu phi không khóc nữa, còn thường xuyên lấy được thịt và điểm tâm, cho hần trốn ở trong phòng rồi ăn.

Mẫu phi còn nói với hần, đó là do cậu hần sai người lén mang vào, hơn nữa cậu còn có cách cứu bọn họ ra ngoài.

Nhưng mẫu phi chưa bao giờ nói cho hần biết rốt cuộc là cậu có cách gì cứu bọn họ ra, vì không lâu sau bỗng xảy ra chuyện phản vương bức vua thoái vị.

Trong cung máu chảy thành sông, rất nhiều hoàng tử bị kéo vào cuộc chiến đó, người chiến thắng cuối cùng chính là phụ hoàng của hần.

Về sau, có một lần hần hỏi về chuyện này, sắc mặt mẫu phi thoát cái đã trở nên khó coi, thế là từ đó trở đi hần không hỏi lại nữa.

Hắn không thích nhìn phụ nữ khóc, cũng giống như hắn không thích khoảng thời gian bị nhốt trong Vương phủ khi còn nhỏ kia.

"Vương gia, Vương gia." Một người phụ nữ bị trối gô thấy hắn nhìn lướt qua, cuống quýt dập đầu, "Xin Vương gia khai ân, con của tôi bị bệnh rồi, mong ngài hãy thương xót mà ban cho nó chút thuốc men."

Người phụ nữ kia dập đầu rất mạnh, chẳng mấy chốc trên trán đã chảy máu.

Dòng m.á.u chảy dọc theo hốc mắt của nàng ta, trông vừa dữ tợn nhưng cũng rất đáng thương.

Tề Vương nhìn cảnh này, tuy chẳng có cảm giác gì nhưng đang ở trước mặt bao nhiêu người, hắn phải tỏ vẻ lương thiện, bước tới chỗ người phụ nữ đang dập đầu kia.

"Cửu Châu, muội chỉnh lại tâm cài giúp tỷ đi, bị lệch rồi."

Cửu Châu?

Khi chỉ còn cách người phụ nữ kia chừng hai bước, Tề Vương nghe thấy một cái tên khá quen tai, hắn chợt dừng chân, quay người nhìn về phía đám người đang bu đông hóng chuyện.

Và chỉ trong nháy mắt ấy, người phụ nữ đang dập đầu kia bỗng nhiên đưa tay áo lên che miệng, ngậm một lưỡi d.a.o sắc bất chợt đánh thẳng về phía Tề Vương.

Tề Vương vô thức lùi về sau một bước, lưỡi d.a.o vốn sẽ c.h.é.m thẳng đến yết hầu chỉ lướt qua lồng n.g.ực của hắn.

Máu tươi nhanh chóng nhuộm đỏ cả vạt áo của Tề Vương, hần cúi đầu nhìn vết thương trên ngực, lòng bàn tay khẽ chạm vào chỗ bị thương.

Khi chạm vào vết máu, cảm giác đau đớn ấy như truyền thẳng vào đại não.

"Bảo vệ Vương gia!"

Đám đông hóng chuyện hoảng hốt bởi biến cố bất ngờ, sợ mình bị dính líu tới thích khách rồi bị Cẩm Vệ quân bắt vào đại lao, thế là bọn họ chẳng còn dám đứng xem nữa, xoay người chạy té khói.

Sau này thiếu gì dịp xem tra xét nhà cửa, nhưng nếu bị hoài nghi là thích khách, bị bắt vào đại lao thì coi như xong.

"A." Nhìn thấy trước ngực Tề Vương nhuộm đỏ, Cửu Châu hít sâu một hơi, nói nhỏ với Chu Tiêu, "Trông nữ quyến kia không giống người bình thường."

Không chịu động não nghĩ xem, người bị thương bị trói cả tay chân thì sao mà dập đầu lia lịa vậy được?

Tề Vương đâu phải là người ngu, lỗ hổng bự thế mà cũng không nhìn ra?

"Đừng nói nữa, chúng ta đi mau." Chu Tiêu kéo tay Cửu Châu chuẩn bị chạy đi.

"Đợi đã, hai người là ai?" Cẩm Vệ quân nhìn thấy đám dân hóng chuyện đã chạy đi hết, chỉ còn hai thiếu nữ mặc cẩm y vẫn còn đứng yên tại chỗ, lập tức bước tới ngăn lại.

"Hai vị cô nương này là thiên kim của Chu Thị lang và Minh Thị lang của Lễ bộ, các người không được vô lễ." Tề Vương che vết thương trên ngực, sắc mặt trắng bệch, "Chu cô nương, Minh cô nương, chỗ này nguy hiểm lắm, mời hai người mau chóng rời khỏi đây."

Cửu Châu đưa mắt nhìn nữ quyến ám sát Tề Vương nằm bất động trên đất, không biết còn sống hay đã chết.

Bỗng nàng sực nhớ đến điều gì đó, vội vàng nhấc váy lên rồi chạy đi.

"Minh muội muội, muội đi đâu thế?" Chu Tiêu đuổi theo.

"Muội lo điện hạ cũng đang gặp nguy hiểm, muội chạy đến Lễ bộ xem thử." Cửu Châu vừa dứt lời thì bóng người đã chạy đi rất xa, dù vậy nàng không hề bỏ lại túi đựng đồ ăn vặt trong tay.

Tề Vương nhìn Cửu Châu chạy bạt mạng bất chấp hình tượng ngoài đường, nhúu mày đưa tay che vết thương.

"Vương gia, xin ngài vào viện nghỉ ngơi trước, thái y sẽ đến ngay." Phó thống lĩnh của Cẩm Vệ quân sợ đến mặt mày tái mét, nói chuyện cũng run rẩy.

"Không sao, chỉ là vết thương ngoài da, tướng quân không cần lo." Tề Vương được phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân dìu vào nội viện, nằm xuống giường vừa được chuẩn bị.

Nghe tiếng thét thất thanh khắp bốn phía, hấn khẽ nheo mắt, không biết người ám toán hấn hôm nay là vị huynh đệ nào đây?

Hay là nương nương nào đó ở trong cung muốn san sẻ gánh nặng giúp con trai mình?

"Điện hạ!" Thần Vương vừa bước ra khỏi cửa công sở Lễ bộ thì đã nhìn thấy Cửu Châu chạy vào tới trước mặt mình, nhanh như

một cơn gió.

Cửu Châu kéo hắn đi vào sau cánh cửa Lễ bộ, lo lắng nhìn quay bốn phía, "Điện hạ, hộ vệ ở Lễ bộ lợi hại lắm đúng không?"

"Đương nhiên rồi, những hộ vệ này đều được tuyển chọn tử mĩ từ Long Doanh vệ đấy." Thần Vương thấy nàng chạy nhanh tới nổi thở hồng hộc, mặt mày đỏ bừng, đầu đầy mồ hôi, hắn bèn lấy khăn tay ra vừa lau trán giúp nàng vừa ra chê bai, "Sao lại thành ra thế này?"

Chẳng phải sáng nay nàng còn cầm bạc đi tìm chị em tốt của mình, không thèm nói thêm vài câu với hắn ư?

Bây giờ biết tìm tới hắn rồi à?

"Lúc chạy đến, có hơi gấp, không có gì." Cửu Châu lắc đầu, "Điện hạ nghe ta nói trước đã, sau này huynh có ra ngoài, nhất định phải mang theo hộ vệ đấy, cũng không được tự ý tiếp cận người lạ, kinh thành đúng là nguy hiểm quá."

Nghe giọng điệu của Cửu Châu có gì đó không đúng, Thần Vương nhét khăn bản vào tay mình, quay người bảo người hầu lấy khăn vải đến, "Xảy ra chuyện gì thế?"

"Lúc nãy khi ta và Chu tử tử mua trang sức xong, ta có đi xem thử người ta xét nhà, không ngờ Tề Vương lại bị người ta c.h.é.m cho một nhát, m.á.u không là máu." Cửu Châu lo lắng, "Hắn là Vương gia, huynh cũng là Vương gia, ngộ nhỡ người xấu cũng muốn hại huynh thì sao?"

"Cô chạy từ chỗ nhà họ Vương đến đây đấy hả?!" Thần Vương cất cao giọng, "Từ nhà họ Vương chạy thẳng đến Lễ bộ?"

Cửu Châu tròn mắt, khó hiểu nhìn hắn, "Sao thế?"

Còn hỏi hắn sao thế à?

Từ nhà họ Vương đến Lễ bộ, dù có ngồi xe ngựa cũng phải mất hơn nửa canh giờ.

Nàng chỉ chạy bộ, lại chạy xa đến vậy, chỉ để nói với hân mấy chuyện này thôi sao?

"Thấy điện hạ không sao thì ta yên tâm rồi." Cửu Châu nhét túi giấy vào tay Thần Vương, "Điện hạ chia đồ ăn vặt này cho các đồng liêu nhé.

Trước khi mua ta đã thử rồi, ngon lắm."

"Minh Cửu Châu." Thần Vương vươn tay nhẹ nhàng lau sạch bụi bẩn trên má nàng, giọng nói vô cùng dịu dàng, "Cô bị ngốc à?".

Chương 55: Chương 55

"Điện hạ." Cửu Châu nghiêm mặt nhìn Thần Vương, "Nếu sau này huynh còn nói thế nữa thì ta sẽ giận huynh thật đấy."

Sư phụ nói nàng thông minh bẩm sinh, sư phụ sẽ không lừa nàng.

"Ừ, ta nói sai rồi." Thần Vương cười, "Cửu Châu của chúng ta là mây trắng trên trời cao, là thuyền nhỏ giữa dòng sông xanh, là đóa đào hồng trong ngày đổ tuyết."

Cửu Châu ngơ ngác nhìn Thần Vương, hần mỉm cười, lại không giải thích gì thêm.

"Đi thôi nào." Thần Vương nhẹ nhàng cầm tay nàng, lòng bàn tay nàng rất nóng, hơi nóng truyền thẳng từ lòng bàn tay lan đến mấy đầu ngón tay của hắn, rồi chạy khắp toàn thân.

"Đi đâu cơ?" Cửu Châu ngoan ngoãn để mặc Thần Vương dắt đi.

"Vào trong ngồi nghỉ một lát." Thần Vương thở dài, "Cô chạy đến đây đổ cả mồ hôi, lát nữa ra ngoài gặp gió lạnh lại thêm bệnh."

"Không đâu." Cửu Châu vô cùng tự tin, "Ta khỏe lắm đấy."

"Nghe lời đi, đừng quậy." Thần Vương không buông tay, dắt người đi thẳng vào trong.

"Điện hạ, ta không phải là mệnh quan triều đình, vào công sở Lễ bộ sẽ gây phiền cho huynh mất." Cửu Châu vẫn thấy lo.

"Cô là Vương phi tương lai của bốn vương, là huyện chủ do triều đình sắc phong, dĩ nhiên có thể vào Lễ bộ." Thần Vương dẫn Cửu Châu đến một nơi khuất gió, "Có bốn vương ở đây, ai dám ý kiến?"

Thần Vương dắt Cửu Châu vào thư phòng của mình, đưa khăn khô cho nàng, "Lưng cô cũng đổ mồ hôi rồi, dùng khăn lau đi, ta ra ngoài trông chừng."

Dứt lời, hần đóng cửa lại giúp Cửu Châu, lùi về sau vài bước rồi xoay lưng về phía cửa phòng.

"Các ông có thấy gì không, vừa nãy Vương gia dắt một cô gái vào thư phòng của mình."

"Ngay dưới mí mắt của Minh Thị lang mà hần dám làm càn như vậy?"

"Suyt, bé giọng thôi, Minh Thị lang đến kìa."

"Nom sắc mặt của chư vị đồng liêu có vẻ lạ?" Minh Kính Châu bước vào, bắt gặp ánh mắt chốc chốc lại rơi trên người mình, đến khi ông ngẩng đầu lên thì mọi người lại vội vàng lảng đi, ông cười hỏi, "Có chuyện gì thế?"

"Không có gì, không có gì." Một vị đại nhân cười gượng, chuyển chủ đề, "Minh huynh định đi đâu thế?"

"À, ta tìm được mấy quyển văn hay, định đem tới cho Thần Vương điện hạ chép lại." Minh Kính Châu hươ cuốn sách trên tay, "Chư vị đại nhân cứ trò chuyện tự nhiên."

"Này này này." Mọi người vội vàng gọi Minh Kính Châu lại, "Minh huynh à, không phải ông đang định chuẩn bị quà đáp lễ cho các nước khác sao? Chi bằng để bọn tôi đưa sang giúp ông nhé?"

Đại hôn của Tề Vương, các quốc gia láng giềng có quan hệ thân thiết đều phái người mang quà đến, Đại Thành phải tặng quà đáp lễ.

"Chút chuyện nhỏ này sao dám làm phiền chư vị." Minh Kính Châu nhét sách vào tay áo, "Mọi người cứ tự nhiên, ta đi rồi quay lại ngay."

"Thôi tiêu rồi, thôi tiêu rồi." Nhóm quan viên Lễ bộ đưa mắt nhìn Minh Kính Châu bước ra ngoài, bắt đầu quỳnh quáng.

"Minh huynh tốt tính, ắt không sao đâu nhỉ?"

"Dù có tốt tính thì thế nào, cũng không thể chịu đựng được chuyện con rể mang phụ nữ vào công sở ngay dưới mí mắt mình."

"Vậy chúng ta làm gì bây giờ?"

"Còn làm gì nữa?" Thượng thư Lý Ân bước tới, "Hai người đi cùng ta, nếu có đánh nhau thì còn có người can."

"Đại nhân nói đúng!" Chúng quan viên lấy lại tinh thần, "Nhanh nhanh đi cản Minh huynh lại!"

"Minh Tiểu Trư." Thần Vương khẽ gõ lên cửa hai tiếng, "Cô xong chưa?"

"Xong rồi." Cửu Châu mở cửa ra, lắc lắc cổ, "Nhưng mà gáy ta có hơi khó chịu."

Thần Vương ngẩng nhìn cần cổ trắng nõn của Cửu Châu, vội nhìn đi nơi khác, "Không sao đâu, có lẽ do chưa quen thôi, một lát nữa sẽ khỏi."

"Ừm." Cửu Châu khó chịu sờ phía sau lưng.

"Vào đi, ta bảo hạ nhân pha một bình trà mới cho cô."

Lát nữa ta sẽ cho xe ngựa đưa cô về nhà.

Sau này ra ngoài nhất định phải mang theo người hầu, đường đường là huyện chủ thì phải có dáng vẻ của huyện chủ."

Dứt lời, hắn đưa tay kéo cổ tay Cửu Châu.

"Điện hạ, người đang làm gì thế?" Minh Kính Châu vừa đi tới hành lang đã trông thấy mép váy lộ ra ngoài cửa phòng của Thần Vương, ánh mắt ông bỗng lạnh đi.

"Phụ thân." Cửu Châu nghe thấy giọng của Minh Kính Châu thì nhô đầu ra, "Phụ thân đến đúng lúc quá, con còn định nhờ điện hạ kêu người tìm phụ thân đó."

"Sao Cửu Châu lại ở đây thế con?" Minh Kính Châu cong môi, gương mặt hiền từ, ánh mắt cũng dịu dàng.

"Vừa nãy có chút chuyện, con..."

"Minh huynh!"

"Minh đại nhân!"

Có hai quan viên vọt lên, một trái một phải túm lấy cánh tay Minh Kính Châu, "Chỗ ta mới có một cuốn sách độc bản, nội dung có vài chỗ vẫn chưa rõ lắm, huynh đến xem giúp ta đi."

"Tham kiến chư vị đại nhân." Phúc Quý bưng trà mới pha và điểm tâm đến cho Minh cô nương, thấy nhóm quan viên Lễ bộ đứng chắn trên đường, cười khách sáo, "Chư vị có thể nhường đường cho tại hạ không?"

Nhóm quan viên quay đầu nhìn đồ trên tay Phúc Quý, ô, trà lài mà con gái thích uống, có cả mấy món điểm tâm mà con gái thích ăn nữa!

Phúc Quý bị ánh mắt của đám người này dọa phải lui về sau một bước, tuy Minh cô nương không phải là người của Lễ bộ, nhưng nàng là vị hôn thê của điện hạ, là huyện chủ do bộ hạ phong thưởng, hơn nữa còn là con gái của Lễ bộ Thị lang, để nàng vào lễ bộ ngồi một chút cũng đâu có sao?

"Chư vị đại nhân đến đúng lúc thật." Thần Vương nhìn đám quan viên Lễ bộ chen chúc trên hành lang, "Chỗ bốn vương mới có quà vật trà bánh, mời chư vị đại nhân cùng nếm cho vui."

Nhóm quan viên Lễ bộ: Cái gì vậy, dám đưa phụ nữ đến đây dưới mí mắt của Minh Thị lang thì thôi không nói, bây giờ còn mời bọn hăn vừa uống trà vừa xem kịch à?

Thần Vương điện hạ, Lễ bộ vất vả lắm mới cạy có điện hạ để trùng tu, chẳng may trong cơn thịnh nộ Minh huynh cầm chén trà nện điện hạ thì đồng liêu chúng tôi đây khó xử lắm.

"Đa tạ điện hạ." Minh Kính Châu lên tiếng trước, "Vậy hạ quan xin vào trong nếm thử."

Dứt lời, ông quay đầu nhìn về nhóm quan viên, "Xin mời chư vị đồng liêu."

"Mời, mời, mời." Một nhóm người chen lấn vào thư phòng của Thần Vương, vừa ngồi xuống thì trông thấy cô gái bên cạnh Thần Vương đi thẳng tới chỗ của Minh Kính Châu.

Nhìn thấy cảnh này, trái tim của nhóm quan viên Lễ bộ như bị nhấc lên cao.

Cô gái à, trông cô cũng xinh đẹp dịu dàng, cơ sao lại làm chuyện không suy nghĩ thế này?

"Phụ thân, đây đều là những món mà con đã mua đấy, phụ thân mau nếm thử đi." Cửu Châu đưa món Minh Kính Châu thích nhất đến trước mặt ông.

Phụ...!phụ thân ư?

Nhóm quan viên dè dặt nhìn sang Thượng thư đại nhân, phát hiện ông đã thông thả ngồi xuống phẩm trà, nét mặt vô cùng thoải mái, rõ ràng đã biết thân phận của cô nương này.

À, bọn họ nhớ lại, Thượng thư đại nhân từng đến Minh gia truyền chỉ, nhất định đã gặp Minh cô nương.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, không cần phải rối rắm giữa Thần Vương và đồng liêu nữa, tốt quá rồi.

Minh Kính Châu phát hiện mồ hôi vẫn chưa khô trên trán con gái, gương mặt trắng trẻo hơi ửng đỏ, "Con đi đâu đến đây, sao không dẫn theo người hầu ra ngoài cùng con?"

"Lúc ra khỏi nhà có hơi gấp nên con quên mất." Cửu Châu mỉm cười lấy lòng Minh Kính Châu, "Phụ thân đừng nóng giận, lần sau con sẽ nhớ mà."

Trong kinh thành đông người lăm xe, lờ mờ chạm mặt xe ngựa của nhà quyền quý nào còn phải chào hỏi lẫn nhau, tôi nhường cô, cô nhường tôi mất hết cả nửa ngày.

Thế nên ngồi xe ngựa không nhanh bằng chạy bộ, nàng sợ Chu tử tử đợi ở trà lâu mà không thấy Lục ca đến sẽ hiểu lầm huynh ấy, nên nàng mới chạy bộ một chuyến.

Giúp người có tình đến với nhau cũng là một loại tích đức.

"Còn có lần sau nữa à, để mẹ con cấm chân con cho biết mùi."
Minh Kính Châu ra vẻ nghiêm túc, "Mau chào các thúc bá đi."

"Văn bối kính chào chư vị thúc bá."

"Không dám, không dám, huyện chủ khách sáo rồi."

Minh Kính Châu mở nắp chén trà, nhìn lướt qua nhóm quan viên trước mắt một lượt, ghi nhớ hết tất cả nét mặt của bọn họ, từ tốn đáp, "Chư vị đồng liêu, con bé là văn bối, các huynh nhận lễ của con bé là chuyện đương nhiên."

Mọi người cười ha ha đáp lại, nhưng vẫn không dám nhận lễ của Minh cô nương.

Bàn về phẩm cấp, Minh cô nương là huyện chủ nhị phẩm, phẩm cấp cao hơn so với những người ở đây.

Bàn về địa vị, nàng là Vương phi tương lai, sau khi xuất giá chính là người hoàng gia, hoàng thất là quân, khác hẳn với hạ quan như bọn họ.

Ngoại trừ người hoàng gia ra thì ai có gan dám nhận lễ của nàng?

Thần Vương nhìn bọn họ, các vị đại nhân ở Lễ bộ đúng là thông minh hơn đám người Trịnh gia nhiều.

Hắn rất thích những vị quan thông minh lại thức thời thế này.

"Bẩm vương gia, Thượng thư đại nhân, Thị lang đại nhân, Bộ hạ triệu mọi người vào cung gấp."

Bên ngoài truyền đến giọng nói đầy lo lắng của tiểu lại.

Bộ hạ thành linh triệu kiến nhiều quan viên ở Lễ bộ như thế, nhất định là đã xảy ra chuyện lớn.

Lý Ân nhìn Thần Vương, phát hiện hắn vẫn đang thông thả nhét đồ ăn vào miệng.

"Điện hạ?" Lý Ân - người đã thay đổi cái nhìn về Thần Vương, hành lễ với hắn, "Chúng thần sẽ theo điện hạ vào cung."

"Ừ." Thần Vương nhìn đồng quà vật Cửu Châu mang đến cho hắn, vốc một nắm bỏ vào túi, "Chư vị đại nhân không cần phải lo, phụ hoàng triệu kiến mọi người có lẽ là vì Tề Vương gặp chuyện."

"Sao cơ?"

"Tề Vương gặp chuyện ư?!"

"Xin điện hạ đừng quá lo lắng." Minh Kính Châu đứng dậy, thở dài, "Chẳng trách lúc này gặp hạ quan lại thấy sắc mặt điện hạ kém như vậy, hóa ra là vì đang lo cho an nguy của Tề Vương điện hạ."

"Đúng vậy thưa điện hạ." Lý Ân lên tiếng, "Người tốt như Tề Vương điện hạ ắt có trời độ, ngại vì lo cho Tề Vương mà làm ảnh hưởng đến sức khỏe của mình, thế chẳng phải sẽ khiến bệ hạ lo lắng hay sao?"

Thần Vương nhận khăn từ Phúc Quý lau sạch tay, "Huynh ấy là Tứ ca của bốn vương, sao bốn vương lại không lo cho được? Tuy vết thương ở trên người huynh ấy, nhưng lòng ta rất đau."

"Điện hạ coi trọng tình thân quả là tốt bụng."

"Đúng vậy." Một quan viên Lễ bộ đưa tay áo dụi khóe mắt khô rang, "Tình cảm này đúng là khiến người ta cảm động mà."

Cửu Châu ngồi một bên, im lặng nhón một miếng bánh bỏ vào miệng, cầm chén trà không dám hó hé câu nào.

Chương 56: Chương 56

Thế giới của người lớn phức tạp quá đi.

Nàng ngửa đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mái hiên của công sở Lễ bộ, ngói lưu ly vừa mới được đổi tựa như những thỏi vàng phát sáng, lấp lánh dưới ánh mặt trời.

"Điện hạ văn võ song toàn, sao lại bị thích khách ám toán?" Tôn Thái Dao nhìn Tề Vương nằm trên giường với gương mặt tái nhợt, nàng ta gọi người hầu thân cận của Tề Vương đến, "Lúc ấy đã xảy ra chuyện gì?"

"Bẩm Vương phi, với thân thủ của điện hạ có thể tránh được chiêu đánh lén của thích khách..." Hầu cận do dự một lúc, "Nhưng khi điện hạ bước gần đến thích khách, ngài ấy chợt sống người, thích khách nhân cơ hội này mới tấn công ngài ấy."

Tôn Thái Dao nhìn phu quân đang mê man trên giường, cau mày, điện hạ trước giờ hành sự chu đáo và cẩn thận, sao lại có thể thất thần khi tiếp cận người xa lạ?

"Lúc ấy đã có chuyện gì mà khiến điện hạ để ý như thế?"

Hầu cận cup mắt, "Bẩm Vương phi, không có ạ."

"Có thật không?" Tôn Thái Dao nhìn tên người hầu cúi gầm mặt, không nhìn rõ nét mặt hẳn ra sao.

"Bẩm không ạ." Hầu cận chấp tay đáp, "Thưa Vương phi, lần này đi cùng Vương gia ngoại trừ hộ vệ và hầu cận của Vương phủ, còn có cả Hộ bộ đại nhân và Cẩm vệ quân, không còn ai nữa."

"Được rồi, ta hiểu rồi." Tôn Thái Dao thở dài, lấy khăn lau trán cho Tề Vương.

Bên Lan Nhứ cung phái người đến báo, Ninh phi triệu nàng vào cung.

Vương gia bị thương, đang là lúc cần có người chăm sóc, sao mẫu phi lại triệu nàng vào cung? Còn có chuyện gì quan trọng hơn an nguy của Vương gia ư?

"Nhiều người như thế mà vẫn để Tề Vương bị thương, rốt cuộc các người đang làm gì hả?" Long Phong để nhìn phó thống lĩnh Cẩm Vệ quân, "Trăm phái người đi là để bảo vệ an nguy cho Tề Vương và quan viên Hộ bộ, nhưng người đã làm gì?"

Thống lĩnh Cẩm Vệ quân bị Bệ hạ mắng đến nỗi không dám thở mạnh.

"Bẩm Bệ hạ, quan viên Lễ bộ và chư vị hoàng tử đã đến rồi ạ."

"Cho bọn họ vào." Long Phong đế ném tấu chương đang cầm trên tay lên bàn, nhìn phó thống lĩnh Cẩm vệ quân, "Đứng dậy đi."

Phó thống lĩnh cảm kích nhìn Long Phong đế, Bệ hạ vẫn nể mặt hần, không để hần quỳ trước mặt các hoàng tử và quan viên lục bộ.

"Ngũ đệ sao thế?" Hoài Vương đứng bên ngoài cửa Thái Ương cung, thấy Vân Độ Khanh được quan viên Lễ bộ dìu đến, nom như không còn sức đến nơi.

"Bẩm Hoài Vương điện hạ, Thần Vương điện hạ nghe nói Tề Vương điện hạ gặp chuyện, bồn chồn không yên, tức giận công tâm nên tinh thần không được khỏe." Lý Ân hành lễ với Hoài Vương, "Xin điện hạ chớ lo, mọi người trong Lễ bộ sẽ chăm sóc Vương gia rất tốt."

Bồn chồn không yên?

Tức giận công tâm?

Nói ra ba cái chuyện hoang đường này mà bản thân Vân Độ Khanh cũng tin ư?

Hần nhú mày nhìn Lý Ân, Lý Ân thuộc phái trung thành với hoàng thượng, hần sẽ không giúp Vân Độ Khanh nói chuyện.

Xem ra trong thời gian lão Ngũ làm việc ở Lễ bộ này, kỹ năng diễn xuất cũng được trau dồi không ít.

Nghĩ đến đây, hắn thông thả mở miệng, "Xưa nay Ngũ đế luôn mềm lòng lương thiện, phiên chư vị đại nhân chăm sóc cho đế ấy."

Oẹ!

"Xin Vương gia cứ yên tâm." Lý Ân vờ như không biết Hoài Vương đang nghĩ một đằng nói một nẻo, bước tới bên cạnh Thần Vương, đỡ tay hắn, "Điện hạ đã khỏe hơn chưa?"

"Đa tạ Lý Thượng thư, bốn vương đã khá hơn nhiều rồi." Thần Vương nhướn mắt, yếu ớt mỉm cười nhìn Hoài Vương và hai vị hoàng tử khác, "Thấy ba vị ca ca ở đây, bốn vương cũng yên lòng."

Ba vị hoàng tử, "..."

Oẹ, ọ, ọ, từ khi nào mà Vân Độ Khanh lại buồn nôn như thế?

Rốt cuộc hắn đã học thứ quỷ quái gì ở Lễ bộ vậy?

Đợi mọi người vào điện, Long Phong đế nhìn con trai được Lý Ân dìu đi, mặt mày biến sắc, "Lý Thượng thư, Độ Khanh sao thế?"

"Bẩm Bệ hạ, nghe Tề Vương điện hạ bị thương nên điện hạ tức giận công tâm, cơ thể suy yếu." Lý Ân thở dài, nét mặt đầy sầu lo, "Xin Bệ hạ nghiêm trị hung thủ, để an ủi Tề Vương điện hạ và Thần Vương điện hạ."

Những quan viên ở năm bộ còn lại nhìn Lý Ân qua khóe mắt, dường như bọn họ nghe được một chuyện hoang đường kinh thiên động địa.

Thần Vương vì Tề Vương bị thương mà đau lòng đến độ không thể đi nổi?

Trò cười gì thế này?

"Lưu Trung Bảo, nhanh mang ghế ra cho Thần Vương ngồi."
Long Phong đế thở dài, "Con trai ta đúng là dễ mềm lòng, trọng tình cảm."

Các hoàng tử khác, "..."

Thôi được rồi, phụ hoàng vui là được.

Thần Vương ngồi xuống ghế đã được lót nệm êm, thậm chí còn "vừa khéo" chỉnh lại tư thế ngồi vô cùng thoải mái.

Long Phong đế vờ như không nhìn thấy, thậm chí còn lo Thần Vương bị lạnh, để thái giám khoác áo choàng lên cho hắn, thiếu điều không để người hầu đứng bên cạnh đút trái cây, điểm tâm cho Thần Vương.

Hoài Vương nhìn sang chỗ khác, thôi nhìn cảnh tượng chương mắt ấy, hắn chấp tay nói, "Bẩm phụ hoàng, nhi thần nghĩ chuyện này cần phải điều tra thật nghiêm, tuyệt đối không cho phép chuyện như thế xảy ra lần hai."

"Ừ." Long Phong đế gật đầu, "Vì đảm bảo an toàn cho các vị hoàng tử và công chúa, trẫm đã cho phép điện Trung Tỉnh tra rõ thân phận của tất cả hạ nhân trong phủ, chỉ cần là người hầu của công chúa hay hoàng tử, đều phải tra lại thân phận và

những mối quan hệ xung quanh, nếu có chỗ khả nghi, lập tức đuổi đi.

Trưởng sử* trong phủ sẽ do trăm lựa chọn lại lần nữa."

*Trưởng sử.

(cổ) chức quan lớn thời phong kiến, trưởng nhóm giúp việc cho một người quan trọng, như chức tổng thư ký bây giờ.

Quan viên lục bộ cảm thấy lạ, Bệ hạ đang bảo vệ các hoàng tử vào cung chúa hay là muốn kiểm soát bọn họ?

"Đa tạ phụ hoàng đã suy nghĩ cho sự an toàn của nhi thần." Thần Vương đuổi hai tay ra khỏi lớp áo khoác dày, chấp tay với Long Phong đế, "Nhi thần vô năng, đã khiến phụ hoàng bận tâm."

Nụ cười trên mặt ba vị hoàng tử còn lại rất gượng gạo.

Để cài thám tử vào phủ của các huynh đệ, bọn họ đã bỏ ra biết bao nhiêu tâm huyết và tinh lực có biết không hả?

Nếu mệnh lệnh của phụ hoàng ban xuống, chưa nói tới việc toàn bộ tâm huyết suốt bao nhiêu năm qua của bọn họ tan thành mây khói, mà thậm chí lúc nào cũng bị nằm trong tầm ngắm của phụ hoàng.

Bọn họ còn có thể làm gì, còn dám làm gì được nữa?

Từ nay trở đi, bọn họ sẽ trở thành kẻ mất sáng nhưng lại mù, tai to mà lại điếc.

Ngoại trừ đồ bất tài như Vân Độ Khanh ra thì có ai vui vẻ nổi.

"Các con là huyết mạch của trẫm, trẫm chỉ mong các con bình an, vô bệnh vô tai." Nhìn nét mặt khác nhau của đám con trai, Long Phong đế thở dài, "Trước khi hạ nhân trong phủ được điều tra rõ ràng, tất cả hoàng tử và công chúa phải chuyển vào cung sinh sống."

"Hôm nay các con không cần xuất cung, tạm thời nghỉ việc ở các bộ." Long Phong đế nhìn đám con trai, "Trẫm đã cho người chuẩn bị chỗ ở trong cung cho các con rồi, cứ yên tâm mà ở lại."

Các hoàng tử không dám nhìn vào mắt Long Phong đế, sợ bị ông nhìn thấu tất cả những suy nghĩ của mình.

Quan viên lục bộ có thể đứng đây không phải là đồ ngốc, vào lúc này không một ai dám lên tiếng.

Triệu hồi tất cả hoàng tử và công chúa hồi cung, vào rồi thì dừng hòng ra được, sau đó phái người tra rõ phủ đệ của bọn họ.

Chiêu rút củi dưới đáy nồi này đúng là quá độc.

Xưa nay Bệ hạ vốn nhân hậu, nếu ông đã quyết định làm thế thì hẳn là một trong những hoàng tử và công chúa này đã làm chuyện gì đó giẫm vào ranh giới của ông, chẳng trách chư vị hoàng tử có mặt gần như không kiềm nén nổi.

Lý Ân khẽ nghiêng đầu nhìn Thần Vương đang ngồi trên ghế, à không, ở đây vẫn còn một ngoại lệ.

Không ngờ trong mấy vị hoàng tử, Thần Vương lại là người không quan tâm đến chuyện này nhất.

Theo lý thuyết, Thần Vương ngang ngược càn rỡ, trời sinh thích xa hoa lãng phí, hẳn hẳn phải là người sợ bệ hạ điều tra nhất mới đúng, nhưng vì sao lại là người ngoan ngoãn nhất như vậy?

"Phụ hoàng, Vương phi của nhi thần còn ở trong phủ, nhi thần..."

"Không cần lo." Long Phong đế ngắt lời Hoài Vương, "Trẫm đã phái người đưa Vương phi của các con vào cung rồi."

Lông mày của nhóm quan viên nhướng lên.

Tiêu, giờ đúng là có chạy cũng chạy đằng trời.

Chút hy vọng cuối cùng trong đáy mắt ba vị hoàng tử đã bị dập tắt.

Thần Vương liếc nhìn ba vị ca ca nhà mình, tâm trạng phức tạp, tiếc là hắn và Minh Tiểu Trư vẫn chưa thành hôn, nếu không hắn cũng sẽ nhờ phụ hoàng đưa Minh Tiểu Trư vào cung, thế thì hắn có thể đưa nàng đến cung của mẫu phi ăn chực mỗi ngày rồi.

Chỗ của mẫu phi không những có nhiều đồ ăn, mà vải vóc, trang sức, ngọc ngà châu báu cũng nhiều nữa, chọn vài món thích hợp cho Minh Tiểu Trư, tốt biết bao nhiêu.

Hoài Vương, An Vương, Tĩnh Vương thấy Vân Độ Khanh nhìn mình bằng ánh mắt hâm mộ, bọn họ cố nhin không trùng mắt với hắn.

Đồ thần kinh!

"Độ Khanh, con nhìn các huynh của mình làm gì?" Long Phong để mỉm cười nhìn Vân Độ Khanh.

"Bẩm phụ hoàng, nhi thần chỉ cảm thán phụ hoàng là phụ thân yêu thương con mình, sợ các huynh sống một mình cô đơn nên đưa cả Vương phi vào cùng."

"Quan viên lục bộ, "..."

Đâu phải khi không lại có nhiều người ghét Thần Vương đến vậy?

Chỉ câu này đã cực kỳ xát muối vào tim!

Đến nữ chủ nhân Vương phủ cũng đi mất thì khác nào đã mất đi quyền khống chế Vương phủ.

Với bản lĩnh điều tra nghiêm túc của người Hoàng gia, chỉ e trong Vương phủ có bao nhiêu tổ kiến cũng sẽ bị tra ra hết.

Tâm trạng của một vài quan viên có hướng đi riêng như chìm xuống đáy cốc, Bệ hạ bắt đầu nghi ngờ các vị hoàng tử rồi.

Nhớ khi tiên đế còn tại vị, vì chư vị hoàng tử tranh đoạt hoàng vị mà tạo ra thảm án, quan viên lục bộ lại càng trở nên im lặng.

Thế cũng tốt, nếu Bệ hạ có thể khống chế các hoàng tử và công chúa, chỉ ít sẽ không tái hiện lại chuyện vào năm Hiến Đức thứ ba mươi nữa.

Khi Tề Vương mở mắt ra, phát hiện hoàn cảnh bốn phía có phần lạ lẫm, hần cảnh giác đưa mắt quan sát xung quanh, một thái giám lạ mặt bước tới, "Vương gia đã tỉnh rồi?"

"Đây là đâu?" Tề Vương nhìn quần áo trên người thái giám, nằm lại xuống giường.

"Bẩm vương gia, đây là Chương Lục cung."

Bệ hạ lo lắng cho an nguy của điện hạ nên đã phải người đón điện hạ vào cung tĩnh dưỡng."

Đây không phải là chỗ ở của các hoàng tử trước khi thành niên ư?

Hắn bị thương, nhưng trong lúc hắn hôn mê, phụ hoàng lại đưa hắn vào cung?

Ông ấy đang lo lắng cho hắn hay là muốn kiểm soát hắn?

"Cảm tạ sự yêu mến của phụ hoàng." Tề Vương mỉm cười, "Người tên là gì, những người theo hầu bốn vương đều hết cả rồi?"

"Tiện danh của tiểu nô là Nhị Thành, những hạ nhân thường phục vụ bên người điện hạ đều ở lại Vương phủ."

Nếu điện hạ và Vương phi cần gì thì cứ việc dặn dò chúng nô tài."

Hắn và Vương phi đã bị phụ hoàng giam lỏng rồi sao?

Sắc mặt Tề Vương trắng bệch, trong nháy mắt, hắn cảm giác như mình đã quay trở về năm Hiên Đức thứ ba mươi.

Tiếng cãi vã từ ở ngoài viện truyền vào, hắn loáng thoáng nghe thấy hình như có giọng của Hoài Vương.

"Sao bên ngoài lại ồn ào thế?"

"Bẩm Vương gia, cung nhân ở bên ngoài đang sắp xếp lại tấm điện cho các vị điện hạ." Nhị Thành cười, "Vì Vương gia gặp chuyện, Bệ hạ không an tâm về các điện hạ."

Cho nên Bệ hạ đã hạ lệnh, trước mùa xuân sang năm thì các hoàng tử đều chuyển vào Chương Lục cung ở tạm."

"Ý người là tất cả hoàng tử đều vào cung cả?"

"Đúng vậy thưa Vương gia."

Tất cả hoàng tử phi và cả công chúa đều được đưa vào cung." Nhị Thành nói, "Các công chúa đều ở lại Tây Ngọc cung, chờ sau khi vết thương của ngài tốt lên thì có thể đi lại."

Tề Vương, "..."

Hắn chỉ dùng Ma phí tán* để trị thương nên mê man mấy canh giờ mà thôi, sao sau khi tỉnh lại thì đã có sự thay đổi lệch trời thế này?

Chương 57: Chương 57

Hoàng tử và quan viên lục bộ cùng tiến cung, nhưng chỉ có mỗi quan viên lục bộ xuất cung.

Người nào người nấy đều mặt mày nặng nề, im lặng rời khỏi Ứng Thiên môn, không một ai mở miệng.

Mọi người im lặng bước qua Ứng Thiên môn, đi qua quảng trường ngoài điện, khi chuẩn bị bước ra khỏi Chu Tước môn, Hình bộ Thượng thư nhin không dặng mở lời, "Chư vị đồng liêu này, các ông nghĩ Hoàng thượng..."

"Hoàng thượng làm việc ắt có lý riêng." Lý Ân giơ hai tay lên cao hành lễ, "Bệ hạ là một người cha tốt, thấy Tề Vương điện hạ gặp chuyện, đâu còn yên tâm để các hoàng tử và công chúa ở ngoài cung?"

"Lý đại nhân nói chí phải." Hộ bộ Thượng thư thở dài, "Dù các hoàng tử và công chúa trưởng thành ở lại trong cung không hợp quy chế, nhưng lòng thương con của Bệ hạ lại cảm động thấu trời xanh."

Chúng quan viên rồi rít khen ngợi tấm lòng của Hoàng thượng đối với hoàng tử và công chúa, sau khi bước ra khỏi Chu Tước môn, bọn họ lên xe ngựa của từng bộ, mỗi người một ngả.

Lý Ân, Minh Kính Châu, Chu Thụy lên xe ngựa của Lễ bộ, ba người nhìn nhau, nụ cười trên khóe môi bỗng chốc tắt ngúm.

"Chuyện lần này ảnh hưởng rất lớn, đón các hoàng tử công chúa vào cung, e rằng cơn giận của Bệ hạ đã lên đến đỉnh điểm." Lý Ân thở dài, "Tuy quan viên lục bộ thường xảy ra tranh chấp vì bất đồng ý kiến, nhưng nếu bị cuốn vào chuyện mưu hại huyết mạch hoàng thất thì đúng là phiền toái."

"Gieo nhân nào gặt quả đó." Minh Kính Châu bình tĩnh dựa vào vách xe, "Đại nhân không cần phải nghĩ nhiều."

"Hầy." Lý Ân thở dài, đều là đồng liêu lâu năm, cho dù ngấm một nhánh hoa dại ven đường, nhưng nếu ngấm suốt hai mươi năm thì cũng nhen nhóm tình cảm, huống hồ đang nói đến người sống sờ sờ.

"Dừng xe." Chu Thụy nhìn thấy cửa hàng bên cạnh có bán dây màu, ngại ngừng nói với bọn họ, "Xin hai vị đại nhân chờ ta một lát, ta vào cửa hàng mua ít dây màu cho chuyết kinh."

"Chu huynh cứ thông thả." Minh Kính Châu vén rèm xe giúp Chu Thụy, chờ ông ấy xuống xe, ông mới nhìn sang Lý Ân, "Sao đại nhân lại giúp Thần Vương?"

Lý Ân cười, "Ông có biết ta đã nhìn thấy gì từ Thần Vương điện hạ không?"

Minh Kính Châu im lặng không đáp.

Lý Ân cũng không có ý chờ Minh Kính Châu trả lời, ông vuốt chòm râu, "Hôm đó ta đi theo Thần Vương tham quan thư viện Hoàng Văn, khi ấy ta đã nhìn thấy trái tim thuần khiết của người trẻ tuổi từ điện hạ."

Minh Kính Châu đưa tay sờ cuốn sách đang nằm trong tay áo mình, đây là sách mà ông chuẩn bị đưa cho Thần Vương nhưng chưa có cơ hội.

"Đế vương nhân từ, trước khi trở thành một vị hoàng đế tốt, người đó phải có một tấm lòng nhân hậu đối với vạn vật trên thế gian này." Lý Ân không hề che giấu mục đích của mình, "Hai mươi lăm năm trước, ta đã từng nhìn thấy sự thuần khiết ấy ở Bệ hạ."

Không ngờ hai mươi lăm năm trôi qua, lại nhìn thấy tấm lòng nhân hậu đáng ngưỡng mộ này từ một vị Vương gia có điều tiếng."

"Đại nhân." Minh Kính Châu im lặng một lúc, "Bệ hạ mới là người chúng ta cần trung thành."

"Đương nhiên chúng ta phải trung thành với Bệ hạ, và cũng trung thành với bách tính trong thiên hạ." Lý Ân cup mắt, giọng bình tĩnh, "Giúp đỡ Thần Vương, dạy hắn làm việc chính là kỳ vọng của Bệ hạ đối với Lễ bộ."

Chúng ta cũng chỉ nghe theo lệnh mà thôi."

"Ta cứ ngỡ đại nhân sẽ tán thưởng Tề Vương điện hạ hơn." Minh Kính Châu vén rèm lên, nghe tiếng rao hàng từ hai bên đường,

vẻ mặt vô cùng hài lòng.

"Một người dùng lễ nghi và quy định để trói buộc bản thân như vậy, nếu như một ngày nào đó, trói buộc không còn nữa, sẽ chẳng ai biết được hậu quả thành ra thế nào."

Trong sử sách cũng không thiếu những bạo quân thời niên thiếu là một người hoàn mỹ, được vạn người khen ngợi, nhưng khi đăng cơ mới lộ rõ bản tính thật sự của mình.

"Người trải qua cái phù phiếm trong đời, vẫn giữ được tấm lòng nhân từ, ấy mới là quà tặng trời cao dành cho lê dân thiên hạ."

Minh Kính Châu chấp tay, "Chỉ mong đời đời Đại Thành luôn có minh quân, có thể che chở bách tính trong thiên hạ an cư lạc nghiệp."

"Đã khiến hai vị đại nhân đợi lâu rồi." Chu Thụy vén rèm bước lên xe ngựa.

"Không lâu, đúng lúc lắm." Lý Ân đưa tay dìu ông ấy lên.

Ở nhà, sau khi Thẩm thị nghe chuyện tất cả hoàng tử và công chúa đều bị gọi vào cung, bà liền gọi Cửu Châu đến, kể lại mọi chuyện cho nàng nghe.

"Hoàng quyền động nhân tâm." Thẩm thị vỗ lên mu bàn tay của Cửu Châu, "Cửu Châu à, sau này con phải cẩn thận hơn đấy."

"Bệ hạ đưa tất cả hoàng tử và công chúa vào cung, cũng đổi hết người hầu thân cận, ấy là vì Bệ hạ muốn bảo vệ bọn họ mà." Cửu Châu húp canh tấm bố mà Thẩm thị hầm cho nàng, "Tuy hành động lần này đã phá tan kế hoạch của các hoàng tử, nhưng bọn họ cũng chẳng biết kế hoạch của đối phương là gì, thế thì bọn họ sẽ được an toàn."

"Ý của Bệ hạ có lẽ chỉ là muốn bảo vệ bọn họ mà thôi." Cửu Châu đặt chén rồng xuống bàn, chân thành nói, "Ở trong cung không cần lo ăn lo uống, lại còn không cần phải lo lắng bị ai hãm hại, tốt biết bao."

"À." Cửu Châu bổ sung thêm, "Nếu chỉ tiêu ở trong cung của các hoàng tử công chúa đều do Bệ hạ chi, thế thì bọn họ còn có thể tiết kiệm biết bao nhiêu là tiền."

Thẩm thị bưng tỉnh, "Con nói đúng, có lẽ Bệ hạ chỉ muốn bảo vệ tính mạng bọn họ mà thôi."

Tuy Bệ hạ là đế vương, nhưng ngài cũng là một người cha.

Những ngày gần đây, cứ về tới nhà là Minh Kính Châu phát hiện con gái vô cùng ân cần với mình, thỉnh thoảng còn hỏi ông khi nào tiến cung.

"Cửu Châu à." Minh Kính Châu đặt chén trà xuống, đây là chén trà thứ ba con gái rót cho ông rồi.

Tuy không nở phụ tấm lòng của con gái, nhưng ông không uống nổi nữa, "Có phải con có chuyện gì cần phụ thân giúp không?"

Cửu Châu bẽn lễn, "Quả thật là có chút chuyện nhỏ, nếu cha sắp vào cung, xin cha giúp con chuyển một món đồ."

"Cho Thần Vương à?" Minh Kính Châu nghĩ lá trà trong nhà hỏng rồi, sao lại có vị chua thế này.

"Vâng, là một bức tranh." Cửu Châu vâng về góc áo, "Con đã nói với điện hạ rồi, nên không thể khiến huynh ấy thất vọng được."

"Tranh?" Minh Kính Châu trầm mặc một lúc, thấy sắc mặt càng lúc càng bất an của con gái, ông mới cất giọng kỳ quái hỏi, "Con vẽ ư?"

"Dạ." Cửu Châu đi tới cửa, cầm bức tranh trên tay Xuân Phân rồi quay lại bên cạnh Minh Kính Châu, "Mẹ nói tranh của con rất có phong phạm của cha đó."

Phong phạm...!của ông ư?

Minh Kính Châu im lặng cầm chén trà lên, che giấu vẻ bối rối của mình, "Mẹ con nói thế thật hả?"

"Vâng." Cửu Châu gật đầu, mở bức tranh ra nhìn Minh Kính Châu đầy mong đợi, "Cha, cha xem thử đi, có giống không?"

Chương 58: Chương 58

Minh Kính Châu nhìn bức tranh tên Hồng mai trong tuyết trước mắt, bút pháp lại giống như vẽ cành khô trên sa mạc, ông vô thức hớp thêm một ngụm trà, "Con gái à, điện hạ đã thấy bức tranh này của con chưa?"

"Đây là bất ngờ dành cho điện hạ, dĩ nhiên là con chưa cho huynh ấy xem trước rồi." Cửu Châu nhìn tranh, rồi lại nhìn sang Minh Kính Châu, "Cha, tranh của con có phong phạm của cha không?"

"Có...!đương nhiên là có rồi." Minh Kính Châu nhớ lại sự tư tin ngây ngô thuở thiếu thời, trong lòng lại bắt đầu cảm thấy áy náy với con gái.

Con gái giống cha...!tất cả đều là lỗi của ông.

"Khụ." Minh Kính Châu mỉm cười đầy từ ái, "Con gái à, con nghĩ Thần Vương sẽ thích tranh của con không?"

"Thích chứ." Cửu Châu tự tin cất tranh vào, "Bức tranh lần trước con tặng cho điện hạ còn được huynh ấy giữ gìn cẩn thận mà."

"Cha hiểu rồi." Minh Kính Châu mỉm cười gật đầu, "Chiều mai cha phải vào cung diện kiến Bệ hạ, nhân tiện sẽ đem tranh của con vào."

"Cám ơn cha!" Cửu Châu vội vàng nhét ống tranh vào tay Minh Kính Châu, "Cha là người cha tốt nhất trên đời này đó."

Minh Kính Châu thở dài, cái miệng ngọt này của con gái không giống ông, trái lại giống mẹ của nó.

Năm đó, tranh của ông cũng từng được vợ mình khen lên đến tận mây xanh.

Đến khi cả nhà bọn họ bị đày đi biên cương, ông vẽ tranh bán lấy tiền nhưng không có ai mua, lúc ấy mới giật mình nhận ra tài năng hội họa của mình.

Hầy, những năm ấy không biết phu nhân phải vất óc nghĩ ra biết bao từ mới lạ mới có thể khen tranh của ông.

Cúi đầu nhìn ống tranh trên tay, Minh Kính Châu cười, "Tranh của Cửu Châu nhà chúng ta vẽ là vật hiếm trên đời, điện hạ hẳn sẽ rất thích."

"A." Thần Vương bò ra khỏi chăn, để thái giám hầu hạ mình rửa mặt, thay quần áo, "Hình như hôm nay trời hơi lạnh thì phải?"

"Bẩm điện hạ, đây là áo lông trắng do Điện Trung Tỉnh mang tới, điện hạ mặc thử nhé?"

Thần Vương mặc áo vào, nhàn nhã nghiêng người tựa lên ghế quý phi, chỉ trong hai nén hương, hẳn đã trở mình đổi hết mấy

tư thế.

Trước đây, sáng nào hắn cũng phải đến Lễ bộ điểm danh, đi tới nơi này một chút, ghé sang chỗ kia một tẹo, hắn từng thấy bận rộn là điều rất phiền.

Nhưng bây giờ chỉ nằm ườn một chỗ ở trong cung, không hiểu sao lại thấy buồn chán thế này?

Hắn bảo thái giám mang tới vài quyển thoại bản, nhưng đọc được vài trang thì hắn lại bắt đầu suy nghĩ, nếu bây giờ mà đang ở Lễ bộ thì có lẽ mình đang chép sách rồi.

Nếu không phải tiến cung, ắt hắn Minh đại nhân sẽ chuẩn bị sách mới cho hắn chép tiếp.

"Điện hạ?" Thái giám thấy Thần Vương lật được vài trang rồi ngồi thừ ra, bất an hỏi, "Tiểu nô đổi mấy quyển khác cho điện hạ nhé?"

"Không cần." Thần Vương vút quyển thoại bản sang một bên, "Bổn vương chẳng có hứng thú với ba loại sách tạp nham này."

Dứt lời, hắn đứng dậy đi ra sân, bước ra khỏi cửa, vừa tới sân lớn bên ngoài Chương Lục cung, hắn đã thấy An Vương và Tĩnh Vương đang dùng sọt chống lên cây gậy nhỏ, dưới sọt có rải vài hạt thóc.

"Đương đông giá rét mà hai vị ca ca làm gì đấy?" Thần Vương đi ngang qua mấy cái sót, "bất cần" đựng phải một cái, "Ồi, đệ không cố ý đâu, các ca ca sẽ không trách đệ chứ?"

Hắn ngẩng đầu nhìn đàn chim đang đậu trên ngọn cây hót líu lo kia, bốn vương vừa mới cứu mạng các người đấy, còn không nhanh chân mà bay xa một chút?

Hai vị Vương gia nhìn cây gậy bị Thần Vương đá một cú bay ra xa, vút sợi dây thừng buộc lên gậy ở trên tay đi, "Ngũ đệ nói đùa, chúng ta sao dám trách đệ."

"Ừ." Thần Vương hài lòng gật đầu, không dám là được rồi.

An Vương nhận ra nắm tay của mình bắt đầu siết chặt lại, hắn quay đầu nhìn Tĩnh Vương, Tĩnh Vương vẫn còn tiếc nuối nhìn đám chim sẽ bay trên trời.

"Không biết thương thế của Tứ ca thế nào rồi?" Thần Vương bắt chéo tay ra sau lưng, quay đầu nhìn hai người anh mình, "Nhị ca, Tam ca đến thăm huynh ấy chưa?"

"Bây giờ còn sớm, chúng ta không dám quấy rầy Tứ đệ." An Vương ngẫm nghĩ, "Chi bằng chúng ta cùng đi đi."

"Được thôi." Thần Vương nhìn một vòng xung quanh, tiện tay bẻ một nhánh cây, trên đó còn hai phiến lá nửa xanh nửa vàng vẫn còn lưu luyến cố bám trên cành.

"Đều là huynh đệ trong nhà, không cần phải để ý lễ nghi làm gì." Thần Vương khẽ gảy gảy nhánh cây để giữ bớt bụi đi, không ngờ bất cẩn làm rơi mất một phiến lá, "Lễ tuy nhẹ nhưng tình lại nặng, cành này cắm vào bình hoa ắt sẽ đặc sắc lắm."

An Vương và Tĩnh Vương lặng thinh không nói lời nào.

Bọn họ nghi ngờ không phải Vân Độ Khanh muốn đi thăm Vân Diên Trạch, mà là muốn đến đưa tiễn hắn thì có.

Đáng tiếc Thần Vương không hiểu được suy nghĩ của hai ca ca nhà mình, thật sự cắm nhánh cây chỉ còn một phiến lá vàng bước vào viện của Vân Diên Trạch.

"Bẩm Vương gia, Vương phi, có An Vương điện hạ, Tĩnh Vương điện hạ và Thần Vương điện hạ đến."

Tôn Thái Dao đặt chén thuốc xuống, giúp Tề Vương lau miệng rồi nhìn hắn, Tề Vương cất giọng nhẹ nhàng, "Mau mời vào."

"Điện hạ, vết thương của chàng vẫn chưa khép miệng, chàng cứ nằm xuống đi." Tôn Thái Dao đứng dậy, "Để ta đi tiếp các Vương gia."

Nàng vén rèm lên, thấy Thần Vương dẫn theo hai vị Vương gia khác bước tới, nhìn Thần Vương mặc áo lông trắng trước mặt, Tôn Thái Dao cup mắt nói, "Mời ba vị vương gia."

Nhánh cây vừa chuyển tới tay Tôn Thái Dao, phiến lá thoi thóp kia gãy giữa lần cuối cùng trong làn gió, sau đó tuyệt vọng rơi xuống mặt đất.

An Vương nhìn chiếc lá khô trên mặt đất, rồi lại nhìn nhánh cây trụi lủi trên tay Tề Vương phi, hy vọng nàng có thể cầm nhánh cây đó quất thẳng vào mặt Vân Độ Khanh.

Nhưng Tôn Thái Dao là con gái nhà họ Tôn, sao có thể thất thố trước mặt các Vương gia khác.

Dù hôm nay Thần Vương có nhặt một hòn đá trên đường mang tới, nàng cũng sẽ bình tĩnh nhận lấy, "Đa tạ ý tốt của Ngũ đệ, ta nhất định sẽ mang nó đặt vào phòng của vương gia, để chàng có thể ngắm nó bất cứ lúc nào."

"Xin mời Tứ tẩu." Thần Vương bước vào phòng Tề Vương, chỉ vào chiếc bình cổ cao đối diện giường ngủ, "Đệ thấy bình hoa này cũng không tệ, tẩu cắm nó vào đây đi."

Tôn Thái Dao thông minh dịu dàng nét na cầm cành cây mà run lên, "Được."

Chờ đến khi Tôn Thái Dao cắm nhánh cây vào bình hoa, Thần Vương hài lòng gật đầu, "Quả nhiên không tệ." Hắn quay đầu nhìn Tề Vương đang nằm trên giường, "Tứ ca, huynh thấy đúng không?"

Tề Vương nhìn chiếc bình cổ cao, mỉm cười, "Ngũ đệ vui là được rồi."

Vân Độ Khanh mang cành khô này đến là chế giễu chuyện hắn bị thương ư?

Từ nhỏ đến lớn, Ngũ đệ của hần luôn y được phụ hoàng cưng chiều nên rất thích bày trò hoạnh hợ công khai như thế.

"Thấy Tú ca thích quà đệ mang đến, đệ vui lắm." Vân Độ Khanh ngồi xuống ghế dựa, nhìn Tề Vương mặt mày tái nhợt, "Vết thương của Tú ca đã đỡ hơn chưa?"

"Đỡ nhiều rồi." Tề Vương nhợt nhạt cười, "Nhị ca, Tam ca mau ngồi xuống đi, thứ lỗi cho đệ đệ có thương tích trên người, không thể hành lễ chào hai người."

"Đều là huynh đệ trong nhà cả, không cần phải để ý." An Vương quan sát sắc mặt của Tề Vương, "Thích khách đả thương đệ đã bị phụ hoàng phán xử trăm, đệ cứ an tâm dưỡng thương đi."

"Đa tạ ca ca đã quan tâm." Tề Vương nhìn ba người, ho một tiếng.

Kẻ đứng sau là một trong bọn họ ư?

"Tú ca bị ngoại thương mà, sao lại ho rồi?" Thần Vương gọi thái giám đến, "Mau đến Thái y viện mời thái y tới bắt mạch cho Tú ca."

Hần dém chặn giúp Tề Vương, "Thân thể tóc da là do cha mẹ ban cho, Tú ca tuyệt đối không được sờ sờ."

Đau.

Chương 59: Chương 59

Mặt Tề Vương chột trắng bệch, cái thẳng khốn Vân Độ Khanh này, dám ấn lên vết thương của hắn.

Không lâu sau, Hoài Vương cũng mang đồ sang thăm Tề Vương, hắn hào phóng hơn, mang một hộp thuốc nhân sâm đến.

"Các đệ đều ở đây cả à?" Hoài Vương đưa thuốc nhân sâm cho thái giám, bước tới bên giường, "Tứ đệ, sao đệ không đắp kín chỗ..."

"Không cần đại ca giúp, để đệ tự làm." Tề Vương cảnh giác nhìn Hoài Vương.

"Đệ khách sáo với Đại ca làm gì?" Hoài Vương cúi người ép chỗ trên n.g.ự.c Tề Vương xuống, nhìn thấy sắc mặt Tề Vương trắng bệch, hắn nở nụ cười áy náy, "Xem kìa, ta quên mất Tứ đệ bị thương ở ngực."

Tề Vương hít sâu một hơi.

Vân Lưu Ngạn, con mẹ nhà người!

Hoài Vương thu tay, ngồi xuống cạnh Thần Vương.

Nhìn vẻ mặt ấy của Vân Diên Trạch, có vẻ bị thương thật rồi.

Rốt cuộc kẻ nào đã làm chuyện này? Hắn có dự đoán được phụ hoàng sẽ vì chuyện này mà đưa bọn họ vào cung không?

Ban đầu Hoài Vương nghi ngờ là do Vân Diên Trạch diễn trò khổ nhục kế, nhưng hôm nay hắn lại nghe cung nhân nói, phụ hoàng đã phái người điều tra phủ Tề Vương và Trịnh gia, biết chuyện này không phải do Vân Diên Trạch làm.

Hắn ta không ngốc như thế.

Hắn lại quay đầu nhìn Thần Vương, Thần Vương nhíu mày nhìn hắn.

Cũng không thể là Vân Độ Khanh được, có phụ hoàng thiên vị, hắn chẳng cần làm gì cũng mạnh hơn đám huynh đệ còn lại.

Lẽ nào là An Vương và Tĩnh Vương?

Nhưng hai tên này trước nay không có gì đáng chú ý, sao lại có gan làm chuyện này?

"Hiếm có dịp năm huynh đệ chúng ta hội tụ một chỗ." Vân Độ Khanh chột mồm, "Hôm nay trời lại lạnh, chi bằng chúng ta ăn lẩu ở chỗ Tứ ca luôn nhé?"

Hoài Vương quay đầu nhìn Tề Vương đang nằm trên giường, hình như người bị thương không thể ăn lẩu thì phải?

"Ngũ đệ nói hay lắm." Hoài Vương vỗ tay cười to, "Để Đại ca cho hạ nhân chuẩn bị."

Bị giam trong Chương Lục cung nhỏ xíu, ngay cả cánh cổng hoàng cung cũng không thể bước ra, cuộc sống vô cùng khó chịu, nên tìm chút chuyện giải sầu mới phải.

Một canh giờ sau, Tề Vương ngửi thấy căn phòng ngập tràn mùi thơm của lẩu, nhìn bốn người ngồi vây quanh bàn, đĩa bay chén múa, hẳn chỉ muốn quơ đại cái gối ném thẳng vào bọn họ.

Cái bọn súc vật này!

Cơm no rượu say, Thần Vương đứng dậy mặc áo choàng lông vào, cười tít mắt nhìn Tề Vương trên giường, "Xem ra có chúng ta làm khách, sắc mặt của Tứ ca hồng hào lên rất nhiều."

Nếu vậy thì ngày mai chúng ta lại đến thăm Tứ ca tiếp."

"Đúng vậy, Tứ đệ không cần phải lo." Hoài Vương gật đầu, "Trước khi vết thương đệ lành lại, chúng ta sẽ thường xuyên đến thăm đệ."

Tề Vương nhìn bọn họ, cười mà như không, cố gắng che giấu sát ý nơi đáy mắt.

"Ta cảm ơn các huynh đệ trước." Hắc khôi phục lại nụ cười dịu dàng như trước, "Điều tại ta không nhận ra âm mưu của thích khách, khiến phụ hoàng lo lắng đến vậy."

Nhưng thế này cũng tốt, mọi người có thể quây quần bên nhau giống như hồi còn bé."

Nghe hắc nói như thế, nụ cười trên gương mặt Hoài Vương chợt tắt ngúm.

Đúng vậy, nếu không phải do Vân Diên Trạch gặp chuyện, bọn họ đã không bị nhốt ở trong cung.

Nếu hắc biết tên khốn khiếp nào làm ra chuyện ngu xuẩn đánh rần động cỏ này, hắc nhất định sẽ c.h.é.m bay đầu tên đó ngay!

Chuyện ở Chương Lục cung nhanh chóng truyền đến tai Long Phong đế.

Ông không những không giận mà còn cười, gọi Lưu Trung Bảo tới, "Độ Khanh thích ăn lẩu, ngươi bảo Điện Trung Tĩnh mang nguyên liệu tươi mới đến phòng bếp của Chương Lục cung."

Nhất là mấy món ăn mà ngày thường thằng bé thích ăn, không được thiếu."

"Bệ hạ yên tâm, lão nô đã dặn dò bên đó rồi." Lưu Trung Bảo xoay người giúp Long Phong để mài mực, "Bệ hạ, tất cả cung nữ và thái giám trong Vương phủ và phủ công chúa đều được giam cùng nhau, người hầu thì bị cấm túc trong phủ, được Kim Ngõ Vệ trông coi chặt chẽ."

"Ừ." Thấy Lưu Trung Bảo như có chuyện muốn nói, Long Phong để hỏi, "Còn chuyện gì nữa?"

"Nô tài nghe nói, nhà ngoại của Tề Vương điện hạ có hai người hầu ăn cắp châu báu của chủ nhân chạy trốn."

Trịnh gia đang tìm kiếm ráo riết." Lưu Trung Bảo cười, "Bây giờ trong kinh thành có rất nhiều người đang cười Trịnh gia không quản được hạ nhân."

"Trốn khi nào?"

"Hình như là tối qua thì phải?" Lưu Trung Bảo cười, "Lão nô cũng chỉ nghe sơ qua, không rõ là đã xảy ra chuyện gì."

"Người đúng là lão hồ ly." Long Phong để cười, đặt bút xuống, "Người đâu, truyền Hộ Long về đến."

Hộ Long vệ, vệ binh hoàng thất chỉ nghe mệnh lệnh của Hoàng đế, thân thủ cao cường, không tùy tiện xuất thủ.

"Đi tìm hai hạ nhân Trịnh gia đã bỏ trốn về cho trẫm." Long Phong để cười lạnh, "Trẫm cũng muốn biết kẻ bội tín vứt bỏ chủ nhân trông ra sao."

Vừa ăn sáng xong, Cửu Châu đã được Chu Tiêu hẹn ra ngoài.

"Chu tử tử." Cửu Châu nhìn Chu Tiêu đang thở hồng hộc, nắm tay nàng, "Hay là kêu người mang kiệu cho tử ngồi nhé?"

"Không cần." Chu Tiêu thở phì phò lắc đầu, "Đi cầu bùa bình an thì phải đi bộ đến trước tượng thần, như thế mới có thành ý."

"Thôi được rồi." Cửu Châu thở dài bất lực, đành kéo nàng bước từng bước leo lên, một dãy nha hoàn, hộ vệ đi phía sau hai người, trông không giống đi dâng hương cầu bùa bình an, giống đi phá tượng thì đúng hơn.

"Muội muội à, rừng núi hoang vắng thế này mà có cao tăng thật à?" Chu Thư Thành nhìn Minh cô nương mặt không đỏ, thở không gấp, lại còn có thể dắt theo muội muội nhà mình, hẳn bắt đầu hoài nghi có phải thể lực của mình có vấn đề hay không.

Đàn ông đàn ông như hắn lại không bằng một cô nhóc mới mười sáu, mười bảy tuổi ư?

"Có chứ." Chu Tiêu gật đầu, "Muội nghe người ta nói chùa trên núi này có vài vị cao tăng, cầu bùa bình an chỗ bọn họ rất linh nghiệm."

Muội muốn cầu cho phụ thân, mẫu thân...! tiện đường cầu cho Minh Lục lang một cái."

Có bùa hộ mệnh rồi, có lẽ hắn sẽ không bị té gãy chân nữa.

Chu Thư Thành, "..."

Tiện đường cầu bùa bình an cho Minh Tồn Phủ ư?

Rõ ràng là vì Minh Tồn Phủ, nên hắn mới phải ở đây chịu cực chịu khổ.

Cửu Châu muốn nói rồi lại thôi, nàng quay đầu nhìn khoảng cách từ đây xuống chân núi, quyết định không nói cho Chu tử tử biết, phù triện là tuyệt chiêu của Đạo gia, Phật tu chính thống bình thường không vẽ bùa bình an.

"Đằng trước kia!" Chu Tiêu chỉ về phía trước, "Ta nhìn thấy ngôi miếu rồi! Mọi người mau đỡ ta lên đi."

Nhìn hai chân Chu Tiêu đã run lên mà vẫn còn kiên trì muốn leo tiếp, Cửu Châu nghĩ, sau này nếu Phủ Lục ca làm chuyện có lỗi với Chu tử tử, nàng sẽ đánh gãy chân huynh ấy mà không cần Chu tử tử ra tay.

"Chờ ta với!" Chu Thư Thành đặt tay lên vai người hầu, thở hổn hển, "Hai...! hai cô nương bọn mọi người đi chậm thôi, có thể nào chừa chút mặt mũi lại cho ta không!"

Người hầu ba chân bốn cẳng đỡ lấy Chu Thư Thành, gần như là nửa lôi nửa kéo đưa hắn đến trước cửa miếu.

Miếu này còn xập xệ hơn so với bọn họ tưởng tượng, chuông võ treo trên ngọn cây, trên chuông đóng một lớp bụi dày.

Trước cửa miếu, lá rụng dưới đất vô cùng hỗn độn, nhưng không đóng lớp dày, có lẽ do hôm nay chưa kịp quét dọn.

"Bồ Tát phù hộ, Bồ Tát chớ trách tội." Chu Thư Thành chấp tay với tượng phật trong miếu, cất cao giọng hỏi, "Có đại sư nào ở đây không?"

Không ai đáp lại, Chu Thư Thành đánh mắt sang gã sai vặt.

"Đại sư, chúng tôi là người thành tâm lễ Phật, mong đại sư lộ mặt để chúng tôi diện kiến." Người hầu hét to, "Chúng tôi có mang theo tiền nhang đèn đây!"

"A Di Đà Phật." Một tăng nhân mặc áo cà sa bước ra, hành lễ với hội Cửu Châu, "Xin mời các vị thí chủ."

Chu Thư Thành nhìn vị hòa thượng có thân hình vạm vỡ, hai chân mạnh mẽ, không kìm được hỏi, "Đại sư là võ tăng à?"

Võ tăng cũng đâu biết vẽ bùa.

"Thí chủ nói đùa." Tăng nhân niệm một câu, "Bần tăng tự quán xuyên trong miếu, ngày ngày nấu ăn, gánh nước, quét dọn, đương nhiên cơ thể sẽ cường tráng."

"Hóa ra là thế." Chu Thư Thành bưng tỉnh, nhắc chân định bước vào.

"Chờ đã." Cửu Châu ngăn Chu Thư Thành lại không cho hắn vào miếu.

"Đại sư định ra ngoài à?"

"Bần tăng khổ tu trong núi, ra ngoài làm gì?" Tăng nhân cười với Cửu Châu, "Thí chủ nói đùa."

"Đạo sư không ra ngoài, thế sao ngài lại mặc cà sa?" Cửu Châu kéo Chu Tiêu ra phía sau, "Người trong Phật môn đều tĩnh tâm khổ tu, không màng thế tục, ngoài những lúc giảng kinh và những trường hợp quan trọng khác, họ sẽ không mặc cà sa."

Chu Tiêu nhìn Cửu Châu, gương mặt ngọt ngào bình thường chợt xuất hiện vẻ nghiêm nghị.

Đưa tay ra hiệu hộ vệ Minh gia và Chu gia bao vây cổng miếu, sau khi xác định không để lọt dù chỉ là một con muỗi, Cửu Châu mới lên tiếng khẳng định, "Người không phải là tăng nhân thật sự."

Chương 60: Chương 60

Khi hay tin các hoàng tử và công chúa phải ở lại trong cung, rồi trong phủ có vài người hầu vì say bí tỉ, bất cẩn làm đổ nến dẫn đến c.h.ế.t cháy, tên mặt sẹo đã nhận ra có gì đó không đúng.

Những người đó đều là người làm lâu năm trong phủ, những năm qua từng theo chủ tử vào nam ra bắc, cũng có chỗ đứng trước mặt chủ tử.

Bọn họ luôn làm việc cẩn thận, không thể có chuyện tụ tập uống rượu rồi thiêu c.h.ế.t cả hội như thế được.

"Cấm Vệ quân đã bao vây Vương phủ và phủ công chúa, tất cả hạ nhân đều không thể ra ngoài.

Nghe nói hôm nay có người muốn tới hóng chuyện, suýt nữa là bị Cấm Vệ quân bắt đi."

"Bệ hạ quả là xem trọng Tề Vương điện hạ, làm biết bao nhiêu chuyện vì y."

"Người mới đến à?"

"Đúng vậy, sao thế?"

"Mới tới nên chả hiểu cái gì, đừng có mở miệng bậy bạ."

Tên mặt sẹo đi qua ngoại viện, nghe đám nô tài nói chuyện, hẳn cảm giác xung quanh như có người đang theo dõi mình.

Chỉ có người c.h.ế.t mới có thể giữ bí mật, chủ tử muốn trừ khử những hạ nhân đã biết quá nhiều bí mật như bọn hắn!

Nhận ra điều bất ổn, hắn giả vờ cãi lộn với một tên người hầu trong phủ, sau đó quay về phòng thu dọn đồ đạc, nhân lúc tối trời chạy trốn cùng tên quản sự từng đi Lăng Châu với hắn.

Hai người chạy ra ngoài thành, trước khi tình hình lắng xuống, bọn chúng không dám chạy quá xa khiến người khác hồ nghi.

"Trên núi ở ngoại ô có một tòa miếu nhỏ, trong đó chỉ có vài lão hòa thượng, bình thường không có mấy ai lên." Quản sự áo xanh lấy thanh chủ tử giấu dưới đế giày ra, "Chúng ta lên đó tránh sự truy sát của chủ tử."

"Người xác định sẽ không có ai lên chứ?" Tên mặt sẹo vẫn chưa yên tâm.

"Chỉ là tòa miếu hoang nhỏ như lỗ mũi, thỉnh thoảng mới có vài con đàn bà ngu ngốc lên đây dâng hương."

Cho dù hòa thượng ở đó may mắn thật, thì quan lại quyền quý cũng sẽ không đến những nơi như vậy."

"Được." Tên mặt sẹo suy nghĩ một lát rồi lập tức đồng ý.

Bọn chúng chạy trốn đến miếu nhỏ, hai người lừa gạt lòng tin của hòa thượng, sau khi ở lại miếu, hắn nhốt các hòa thượng vào hầm lương thực.

Tên áo xanh muốn g.i.ế.c hòa thượng, nhưng bị tên mặt sẹo ngăn cản, "Xử lý t.h.i t.h.ể rất phiền phức, nhốt bọn họ vào hầm

trước đã."

Cả hai cố kéo các hòa thượng đến hầm lương thực, tên áo xanh lại phàn nàn, "Đám hòa thượng thối này bình thường ăn gì nặng thế này?"

"Hai tên ác nhân các người dám làm điều ác trước mặt tượng thần, Bồ Tát sẽ trừng phạt các người."

"Bồ Tát?" Tên mặt sẹo cười lạnh, móc thanh chủy thủ gỗ lên mấy đốm hương trên đầu một vị hòa thượng, "Nhiều năm trước cũng từng có một nha đầu c.h.ế.t tiết đã nói mấy lão Tam Thanh sẽ trừng phạt ta, nhưng những năm qua ta lại sống rất tốt."

"Thần tiên với cả Bồ Tát, tất cả đều sợ cái ác cả." Thấy các hòa thượng sợ hãi tới mức run lấy bầy, hắn hài lòng thu thanh chủy thủ về, "Ngồi im ở đó cho ta, nơi đây núi đồi hoang vu, nếu các người dám lên tiếng, dù huynh đệ ta có g.i.ế.c các người thì cũng không..."

Nhưng hắn chưa nói xong thì nghe thấy bên ngoài có tiếng động ồn ào.

"Chuyện gì thế, sao người lại bảo không có ai đến tòa miếu hoang này?" Tên mặt sẹo quay sang nhìn gã áo xanh, ánh mắt rơi xuống cái đầu trọc lóc của hắn.

"Để ta ra ngoài xem thử." Tên áo xanh nghĩ ngợi, đoạn lấy tảng y và cà sa mặc vào rồi mới ra ngoài.

Nhìn các thiếu gia tiểu thư được hộ vệ, người hầu đi theo bảo vệ, tên áo xanh chợt có dự cảm chẳng lành.

Bọn thiếu gia, tiểu thư này bị bệnh à, sáng sớm chạy đến miếu hoang làm gì? May là hội này khá ngây thơ, hắn chỉ cần lừa gạt

vài câu là xong.

Tên áo xanh đang nghĩ cách lừa đám nhóc này đi, nhưng không ngờ lại bị cái con bé trông nhỏ nhất vạch trần thân phận giả của mình.

Đám tiểu thư kinh thành này bị sao thế, sao ngay cả chuyện bình thường hòa thượng mặc gì cũng biết hết vậy?

"Thí chủ nói thế là sao?" Tên áo xanh xốc cà sa bên ngoài lên, làm lộ tăng y chắp vá khắp nơi, "Các thí chủ đến lễ Phật, bản tăng không muốn ra ngoài gặp người trong bộ dáng chạt vật thế này, thế nên mới khoác thêm tổ y cà sa, không ngờ lại khiến thí chủ hiểu lầm."

"Núi cao hiểm trở, các thí chủ có thể leo lên tới đây xem như là có duyên với ngã Phật." Tên áo xanh niệm một câu kinh Phật, xoay người nhìn tượng Phật phía sau, "Nếu đã vậy, cứ gì lại gay gắt ngay trước mặt Phật tổ."

"Đại sư, thân là người xuất gia, nhưng ông lại để ý tăng y của mình có miếng vá." Cửu Châu vẫn bình tĩnh, "Có thể thấy ông không thành tâm với Phật tổ."

Tên áo xanh chỉ muốn khiến thiếu nữ này câm miệng lại, lễ Phật thì cứ lễ Phật đi, lo hòa thượng mặc gì làm chi?

Bầu không khí dần trở nên căng thẳng, tên áo xanh nhìn đội hộ vệ cường tráng trước mắt, sắc mặt chợt thay đổi, rống to với tượng thân phía sau, "Tượng Phật! Tượng Phật!"

Tượng Phật làm sao?

Thế nhân luôn mang lòng kính sợ với quỷ thần.

Trong lúc đội hộ vệ bị đánh lạc hướng, tên áo xanh chạy lấy đà phi thân qua đỉnh đầu hộ vệ, giơ hai tay lên lao thẳng về thiếu nữ lảo nhảo này giờ.

"Á!"

Tên mặt sẹo đang cầm vải rách nhét vào miệng các hòa thượng bỗng nghe thấy tiếng hét thê thảm ấy, hấn nhú mày, không lẽ tên ngu kia đã g.i.ết người?

Hắn đưa mắt cảnh cáo các hòa thượng, "Ngoan ngoan ngồi yên ở đây cho ta!"

Dứt lời, hắn xoay người bước ra khỏi hầm.

Sớm biết phiền phức như thế, hắn đã không đi trốn cùng thằng ngu này.

"Minh muội muội, hắn...!còn sống không?" Huynh muội Chu gia run lấy bầy ôm lấy nhau, nuốt nước miếng nhìn tên hòa thượng giả đang nằm sõng xoài trên mặt đất, không biết sống c.h.ết thế nào.

"Không sao, hắn chỉ bị hôn mê thôi, không c.h.ết được đâu." Cửu Châu lắc lắc cây gậy trong tay, côn của hộ vệ trong phủ xài cũng tốt ghê.

"Nhưng...!Vừa nãy hình như huynh nghe thấy...!nghe thấy tiếng xương gãy." Chu Thư Thành dè dặt lấy mũi chân đá vào tên hòa thượng giả đang nằm dưới đất, phát hiện đối phương không có phản ứng gì, vội vàng gọi người hầu cầm dây thừng đến trói người lại.

"Thiếu gia, chúng ta không mang theo dây thừng." Người hầu bối rối thưa, "Chỉ bằng chúng ta vào miếu tìm thử?"

"Khoan hẵng vào, coi chừng hắn còn có đồng bọn." Cửu Châu đưa cây côn cho Chu Thư Thành, "Chu ca ca, huynh đi đi."

"Ta đi đâu cơ?" Châu Thư Thành run rẩy nhận lấy cây côn, hắn sợ mình không nhận thì Cửu Châu sẽ quát hắn một phát.

"Cầm gậy đứng xa ra một chút, bảo vệ Chu tử tử cho tốt." Cửu Châu xắn tay áo lên, tìm quanh bốn phía, nhấc một hòn đá đến chỗ tên hòa thượng giả.

"Minh muội muội, Minh muội muội!" Chu Tiêu nhìn hòn đá to trong tay Cửu Châu, vội mở miệng khuyên ngăn, "Hay là mình cứ trối hắn lại đi, đập chết...! đập c.h.ết khó coi lắm."

"Tỷ tử, tỷ đang nghĩ gì thế? Chúng ta là người đàn ông hoàng, sao có thể động tư hình g.i.ế.c người." Cửu Châu khó hiểu nhìn nàng, đặt đá lên hai tay của tên hòa thượng giả, "Trên tay người có vài huyết đạo mà nếu bị đè quá lâu sẽ khiến tứ chi vô lực, không thể cự quậy." Cửu Châu phỉ đất trên tay, "Chúng ta không có dây thừng, nên đành dùng cách này."

"Hóa ra là thế." Chu Tiêu nhìn ca ca run rẩy cầm gậy của mình, lại nhìn Cửu Châu đang xắn tay áo, nàng rảo bước đến bên cạnh Cửu Châu, nhẹ nhàng kéo lại áo cho nàng.

"Chu tử tử?" Cửu Châu thấy Chu Tiêu níu lấy áo mình, lấy khăn ra lau tay rồi khoác tay lên vai tỷ ấy an ủi, "Đừng sợ, bên chúng ta đông người."

Tòa miếu nhỏ này trông có vẻ kham khổ, không có đủ chỗ ẩn nấp.

Theo suy đoán của mọi người, dù còn kẻ xấu đang trốn trong đó cũng sẽ không quá năm người."

Tên mặt sẹo vừa bước ra khỏi hậu viện liền bị hộ vệ phát hiện, nhận ra điều không ổn, hần xoay người bỏ chạy.

"Đứng lại!" Hộ vệ vội vàng đuổi theo.

Ngôi miếu này chỉ thông với một con đường xuống núi, tên mặt sẹo vốn không có chỗ để trốn, bị hộ vệ đuổi đến góc tường, hần oán hận nắm chặt d.à.o găm trong tay, "Ta đã làm biết bao nhiêu chuyện vì Trịnh gia, bây giờ chỉ muốn mai danh ẩn tích sống qua ngày, vì sao hần lại vô tình đến thế, nhất định phải đuổi tận g.i.ế.c tuyệt?"

Tuy nhóm hộ vệ không hiểu tên hòa thượng giả nói gì, nhưng bọn họ không dám mở miệng trước mặt các thiếu gia và tiểu thư.

"Các người bán mạng làm việc cho chủ tử, giống hệt ta năm xưa." Tên mặt sẹo cầm chủy thủ chỉ vào hộ vệ, "Hôm nay các người g.i.ế.c ta, sau này Trịnh gia cũng sẽ g.i.ế.c các người để bảo vệ tính mạng nhà họ."

Trịnh gia?

Chu Thư Thành nhận ra điểm lạ, con tim thít lại, không lẽ bọn họ đã bị cuốn vào sự kiện bí mật gì rồi?

Không được, tuyệt đối không thể để đối phương nói ra.

Ở nơi như kinh thành này, tuyệt đối không nên biết những bí mật không thể biết.

"Câm miệng!" Chu Thư Thành nghiêm mặt quát lớn, "Trịnh gia Chu gia cái gì, người mau thành thật khai ra có còn đồng bọn nào không, ta đã phái người báo quan rồi!"

"Các người không phải là người Trịnh gia?" Tên mặt sẹo nương theo tiếng nói chuyện, hần nhận ra người đang nói kia.

Thiếu gia Chu gia?

Hắn ta là công tử của phủ Thị lang, vì sao không chịu ở nhà đọc sách mà lại chạy đến nơi rừng sâu núi thẳm này bái Bồ Tát?

Tên mặt sẹo không thể ngờ đến, kế hoạch chạy trốn của mình lại bị hỏng trong tay một tên công tử ăn no rồi việc.

"Các người trói hắn lại trước đã." Chu Thư Thành thấy tên mặt sẹo nhìn mình lom lom, hắn vượt ve cây gậy chạy tới gần Cửu Châu, quát lên đầy mạnh mẽ, "Không thể để kẻ xấu trốn thoát."

"Thiếu gia, chúng ta không có..."

"Không có dây thừng thì có dây quần!" Chu Thư Thành bước tới sau lưng Cửu Châu, Minh cô nương có thể dùng gậy nện tên lưu manh choáng váng, hắn là nàng cũng có thể bảo vệ thư sinh yếu đuối như hắn.

Người hầu ầm ục giật dây lưng xuống, hai tay kéo quần chạy trốn vào một góc không dám gặp ai.

Bị nhóm hộ vệ bao vây, tên mặt sẹo không địch lại, cuối cùng bị hộ vệ dùng hai sợi dây lưng trói chặt.

"Nhìn dáng vẻ của người là biết không phải là người tốt." Thấy tên mặt sẹo đã bị trói, Chu Thư Thành mới dám bước ra khỏi sau lưng Cửu Châu, "Hòa thượng trong miếu này đâu hết rồi?"

Tên mặt sẹo không thềm ngó ngang đến hấn, hai mắt đỏ ngầu nhìn trừng trừng Minh Cửu Châu, vì sao nó lại ở đây?

Vừa nhìn thấy Cửu Châu, hấn liền nhớ đến cơn nhục mà mình chịu phải tại nha môn Kinh Triệu Doãn.

Cửu Châu cũng nhận ra hấn, nàng đứng yên bất động, đưa tay sờ lấy cây trâm kim phượng bên tóc mai, cuối cùng chậm rãi buông tay.

"Nhìn gì đấy." Chu Thư Thành lấy hết dũng khí đứng chắn trước mặt Cửu Châu và em gái mình, Trịnh phủ nuôi toàn là cẩu vật, đến lúc này rồi vẫn không quên nhòm ngó mấy cô gái xinh đẹp.

"Bẩm công tử, tiểu thư, chúng nô tài tìm thấy các hòa thượng bị trói ở trong hầm lương thực." Mấy hộ vệ đi tìm một vòng quanh miếu, cuối cùng cũng cứu được các vị hòa thượng từ trong hầm ra.

Chu Tiêu nhìn nhóm hòa thượng sợ tới mức run rẩy, nàng bắt đầu hoài nghi bùa bình an của bọn họ có thực sự hữu dụng hay không.

"Chu tỷ tỷ, thật ra...!hòa thượng không vẽ bùa." Nhìn dáng vẻ sụp đổ hình tượng của Chu Tiêu, Cửu Châu đành nói uyển chuyển hơn, "Nhưng chuyện này quan trọng là tấm lòng.

Bá phụ bá mẫu nhận được bùa bình an của tỷ ắt sẽ rất vui."

"Muội không cần an ủi, tỷ hiểu mà." Chu Tiêu vỗ lên mu bàn tay Cửu Châu, "Là tỷ không nên tin vào lời đồn, bắt muội và ca ca vất vả đi theo tỷ, lại còn gặp phải hai tên hòa thượng giả."

"Tỷ tỷ nói sai rồi." Cửu Châu lắc đầu, "Nếu không nhờ tỷ kiên trì muốn cầu bùa bình an thì sao chúng ta có thể bắt được kẻ xấu,

cứu chư vị hòa thượng vô tội này?"

"Hành động lần này của tử tử đã cứu được mấy mạng người." Cửu Châu cảm thán, "Công đức vô lượng đấy."

"Thật không?" Nghĩ đến chuyện mình gián tiếp cứu được người, tinh thần của Chu Tiêu cũng khá hơn, "Nhưng nếu không nhờ muội phát hiện tên hòa thượng này kỳ lạ, chúng ta cũng sẽ không cứu được họ."

"Nếu hai vị thí chủ muốn cầu bùa bình an, bản tăng có thể vẽ cho hai người." Một vị hòa thượng gầy còm vẫn còn đang run rẩy mở miệng, "Trước đây bản tăng từng tu đạo."

Cửu Châu quay đầu nhìn ông ta, "Vậy sao ông lại muốn làm hòa thượng?"

"Lúc trước nhận ân huệ của trụ trì, mà trong nhà cũng chẳng còn ai để vương vấn, vì thế bản tăng liền xuống tóc đi tu." Hoà thượng gầy còm giải thích, "Các thí chủ cần bao nhiêu bùa bình an, bản tăng đều có thể vẽ cho mọi người, không thu bạc."

Chu Tiêu, "..."

Đột nhiên nàng lại không muốn cầu bùa bình an nữa.

"Tỷ tử à, đến cũng đã đến rồi, cứ để đại sư vẽ cho tỷ mấy lá bùa bình an đi." Cửu Châu nhìn tượng Phật trong đại điện, chấp tay trước ngực, "Vạn sự vạn vật, chỉ có thành tâm mới là lời chúc phúc tốt nhất."

Chu Tiêu bị thuyết phục, cùng Chu Thư Thành đi xem vị hòa thượng đổi nghề giữa chừng vẽ bùa bình an.

Cửu Châu đi tới trước mặt tên mặt sẹo, quan sát hẩn thật kỹ.

Đã gần chín năm trôi qua, người này già hơn trước rất nhiều, bị trói trên đất không thể động đậy, trông thật đáng thương.

Nỗi sợ hãi, bất an lẫn kinh hoàng trong quá khứ dường như đã biến mất hơn một nửa vào lúc này.

Hóa ra, tên ác nhân khiến nàng sợ hãi lâu nay lại yếu ớt tới vậy.

Tên mặt sẹo vắn vẹo cái đầu, cổ dán cái sẹo trên cằm xuống đất.

Hắn không biết vì sao Cửu Châu lại luôn nhìn mình bằng ánh mắt lạnh lùng đến thế, nhưng hắn rất ghét ánh mắt này.

Chờ một lúc, Minh Cửu Châu vẫn không chịu rời đi, hắn mới hỏi, "Minh tiểu thư, cô muốn nói gì?"

Cửu Châu nghiêm túc lắc đầu, "Không có gì, chỉ thấy người bị trói giống hết một con giun."

Nàng ta đang làm nhục hắn!

Tên mặt sẹo vùng vẫy mấy lần, nhưng ngoại trừ khiến hòn đá trên mặt đất cắt lên mặt mình, hắn không tài nào chạm đến mũi chân của Minh Cửu Châu.

Mới thế mà đã nổi giận?

Cửu Châu lắc đầu thở dài, lòng dạ ác độc đã đành, không ngờ còn nhỏ mọn đến thế.

Cái lúc hắn bị trói trông giống hết con sâu gặm phiến lá gớm ghiếc.

Nàng lùi về sau vài bước, chợt nghe thấy trên đường lên núi truyền đến vô số tiếng bước chân.

Hộ Long vệ truy đuổi một đường đến đây, sau khi phát hiện hạ nhân bỏ trốn của Trịnh gia trốn trong một tòa miếu hoang trên núi, bọn họ đã dự đoán vô số khả năng, nhưng không ngờ lại gặp một nhóm hộ vệ và một vị thiên kim tiểu thư đứng ngoài miếu.

"Hộ Long vệ phụng hoàng mệnh đến bắt tội phạm chạy trốn, xin quý nhân mau chóng tránh đi." Thủ lĩnh Hộ Long vệ móc lệnh bài màu vàng ra, chấp tay với Cửu Châu, "Xin hỏi quý nhân có thấy hai tên đàn ông trung niên khả nghi nào không?"

"Có thấy." Cửu Châu gật đầu.

"Ở đâu?" Thống lĩnh Hộ Long vệ nắm chặt chuôi đao.

"Chỗ đó đó." Cửu Châu chỉ tên mặt sẹo bị trói chặt bằng dây lưng quần, rồi lại chỉ tên hòa thượng giả bị đá chặn lên hai tay, "Còn chỗ kia nữa."

Đội ngũ Hộ Long vệ nhìn hai người nằm trên mặt đất, im lặng tập thể.

Thống lĩnh Hộ Long vệ quan sát Cửu Châu, chấp tay một lần nữa, "Không biết quý nhân đây là?"

"Tiểu nữ là con gái của Lễ bộ Minh Thị lang." Cửu Châu đáp lễ, "Hai người này giả mạo hòa thượng, bị bọn ta phát hiện nên đã cho hộ vệ trói bọn hắn lại."

Không ngờ bọn chúng lại là tội phạm chạy trốn bị Thánh thượng truy nã, vậy xin giao bọn chúng lại cho tướng quân xử lý."

"Hóa ra là Minh Huyện chủ, mặt tướng thất lễ." Thủ lĩnh thay đổi sắc mặt, vội vàng hành đại lễ, "Không biết Huyện chủ có giạt mình không?"

"Đa tạ tướng quân quan tâm, có hộ vệ bên cạnh, bọn ta cũng không có gì sợ." Cửu Châu nhìn thấy hai Hộ Long vệ nhất tề dâng đá ra rồi dùng xích trói tên hòa thượng giả lại, nàng lui về sau vài bước, "Mời tướng quân."

Thống lĩnh nhìn huynh muội Chu gia trong miếu, "Hai tên này có liên quan đến đại án ở trong triều, xin huyện chủ và hai vị quý nhân khác hãy giữ bí mật chuyện ngày hôm nay, đừng nói cho người khác biết."

"Xin tướng quân yên tâm, ta sẽ nói với bọn họ."

"Đa tạ huyện chủ." Thống lĩnh chấp tay hành lễ, sau đó dẫn Hộ Long vệ và phạm nhân nhanh chóng rời đi.

Cửu Châu đứng cuối đường, đưa mắt nhìn Hộ Long vệ rời đi, làn gió thổi qua, lụa chHSu lưng nàng nhẹ nhàng tung bay trong gió.

"Bẩm Bệ hạ." Lưu Trung Bảo gỡ ngựa quan cho Long Phong để sau khi hạ triều, nhỏ giọng báo cáo, "Hạ nhân chạy trốn của Trịnh gia đã bị Hộ Long vệ bắt về rồi."

"Nhanh thế à?" Long Phong để tính nhầm thời gian, từ lúc hạ lệnh đến bây giờ còn chưa quá ba canh giờ.

"Thống lĩnh nói, lúc bọn họ chạy đến thì hai tên đó đã bị bắt." Lưu Trung Bảo cẩn thận cúi long bội xuống, "Chuyện này đều nhờ Minh Huyện chủ giúp đỡ."

Long Phong để như cười như không nhìn ông ta, "Người sang Hộ Long vệ một chuyến, điều tra xem hai kẻ đó đã từng làm chuyện

gì."

"Lão nô tuân mệnh." Lưu Trung Bảo đặt long bội vào hộp, "Bệ hạ, mấy ngày gần đây nhà mẹ đẻ của các Vương phi đều mang đồ vào cung."

Chỉ có mỗi Thần Vương điện hạ không có nhà vợ nên không được nhận quà.

"Ta thấy người đến đòi lợi ích cho Độ Khanh thì có." Long Phong đế cười, "Sắp xếp triệu Minh Kính Châu vào cung, bảo là để hấn dạy Thần Vương."

"Lão nô cần tuân thánh dụ." Lưu Trung Bảo khom người, cười nói, "Lão nô xin cáo lui."

Ông ta rời khỏi chính điện Thái Ương cung, nhận lấy phát trần tiểu thái giám đưa tới, phẩy một cái, "Người đến Lễ bộ đón Minh Thị lang vào cung, nhớ là phải khách sáo một chút, không được mạo phạm đâu đấy."

"Xin Lưu gia gia cứ yên tâm, tiểu nhân nhất định sẽ làm tốt việc được giao." Tiểu thái giám nhận việc, tươi cười rạng rỡ chạy đi.

Lưu Trung Bảo dẫn người đi thẳng đến địa lao của Hộ Long vệ, gặp hai tên hạ nhân Trịnh gia bị tách ra giam riêng.

"Lưu, Lưu..." Tên mặt sẹo nhìn thấy người đến, sợ hãi đến rứt cả đầu lưỡi vào trong.

Tổng quản đại thái giám bên cạnh hoàng thượng sao lại đến đây?!

"Ồ, xem ra người đã từng gặp tạp gia ta." Lưu công công mỉm cười, "Vừa hay, tạp gia rất thích nói chuyện với người quen."

Hôm nay chúng ta cứ thông thả ôn chuyện."

Ông khẽ ngẩng đầu, "Trước lúc đó, lấy lược cạo da cho hai vị khách quý, da căng miệng kín, miệng kín lại khó nói chuyện, hai vị cố chịu đựng nào."

Tên mặt sọc và tên áo xanh bị lôi ra ngoài, chẳng mấy chốc tiếng kêu la thất thanh vọng đến.

Lưu Trung Bảo hươ phất trần trên tay, nói với thống lĩnh Hộ Long vệ, "Xem ra hôm nay tiểu tướng quân cạo da dùng sức khá mạnh, kỹ thuật rất tốt."

Thống lĩnh cười, "Lưu công công đại giá đến đây, hiển nhiên các huynh đệ sẽ trở hết tài năng."

Hai người mỉm cười như thân tại nơi thắng cảnh non xanh nước biếc, chứ không phải đang ở địa lao trong tiếng kêu thảm thiết vang trời.

Thần Vương ngồi trên xích đu ở trong sân, thông dong nhìn thái giám và cung nữ mang bao lớn bao nhỏ vào viện của Hoài Vương, hần ngoắc thái giám theo hầu mình, "Phủ Hoài Vương tính dọn nhà à?"

"Bẩm điện hạ, đây là do nhà ngoại của Hoài Vương phi sai người đưa đồ đến." Thái giám nói, "Có lẽ là chút tâm ý của nhà ngoại đối với con gái."

Hôm qua là nhà ngoại của Tề Vương phi và An Vương phi, hôm nay lại là nhà ngoại của Hoài Vương phi và Tĩnh Vương phi, ồn ào cả ngày không có lúc nào được yên tĩnh.

Đổi tư thế trên ghế, Thần Vương khinh thường hừ lạnh, thân là hoàng tử, có ai cần nhà ngoại của Vương phi mang đồ đến?

"Vương gia, Lễ bộ Minh Thị lang đến, ngài có muốn gặp ông ấy không?"

Minh Kính Châu tới ư?

Thần Vương ngồi bật dậy, "Gặp!"

Hắn nhìn ghế nằm bên dưới, gọi vài thái giám lại, "Dẹp ghế nằm đi, thay sang bàn trà và ghế dựa."

À đúng rồi, cầm mấy quyển sách đứng đắn ở trên bàn đến cho bốn vương."

Minh Kính Châu bước vào cửa Chương Lục cung, lúc đi tới tiểu viện mà Thần Vương ở, ông bắt gặp hình ảnh Vương gia tuần tú đang tĩnh tâm đọc sách.

"Hạ thần bái kiến vương gia."

"Minh đại nhân không cần đa lễ." Thần Vương ném sách sang một bên, đưa tay đỡ Minh Kính Châu dậy, "Mời Minh đại nhân ngồi."

"Đa tạ vương gia." Minh Kính Châu không từ chối, ngồi xuống bàn trà.

Ông nhìn chồng sách trên bàn Thần Vương, nhận lấy tách trà do thái giám đưa đến, "Nhìn thấy điện hạ chăm chỉ như thế, hạ thần rất vui."

"Tuy đang ở trong cung, nhưng bốn vương cũng không muốn lãng phí thời gian." Thần Vương nói dối mà mặt không đỏ, tim không đập mạnh, "Không biết hôm nay đại nhân đến đây là có chuyện gì?"

"Hôm nay hạ thần đến bái kiến điện hạ, một là nghe theo thánh lệnh, đến dạy điện hạ chuyện ở Lễ bộ, hai là mang vật này đến giao cho điện hạ."

"Đây là?" Thần Vương khó hiểu nhìn ống tranh trên bàn.

"Bức tranh Hồng mai trong tuyết do con gái của thần vẽ tặng điện hạ." Minh Kính Châu nhấp một ngụm trà, "Điện hạ mở ra xem thử có thích hay không."

Minh Tiểu Trư đã vẽ lại cảnh ngày tuyết rồi à?

Thần Vương mở bức tranh ra, thấy bức tranh không có liên quan gì đến tên gọi, hắn khẽ cười một tiếng, vẻ mặt quyến luyến như xuân về.

"Đa tạ Minh đại nhân." Hắn cẩn thận cất bức tranh vào, "Ta sẽ cất giữ thật kỹ tác phẩm tâm huyết của Cửu Châu."

Tuy vẽ hơi xấu, nhưng nhìn kỹ lại thì cũng thấy...!có chút đáng yêu.

Ít ra thì người vẽ tranh rất đáng yêu.

"Điện hạ thích thì tốt." Minh Kính Châu cười gật đầu, "Nếu con gái thần mà biết điện hạ thích tranh của nó, ắt hẳn con bé vui lắm."

Dứt lời, ông rút vài cuốn sách từ trong tay áo ra, "Hạ thần là ngoại nam nên không thể vào cung thường xuyên, điện hạ cứ chép và học thuộc những cuốn sách này trước đã, đợt lần sau tiếng cung, hạ thần sẽ mang sách mới vào."

Thần Vương, "..."

"Điện hạ?" Minh Kính Châu mỉm cười nhìn Thần Vương.

"Xin đại nhân cứ yên tâm, bốn vương sẽ đọc thật kỹ, cố gắng chép hết." Thần Vương cười gượng, "Đại nhân vất vả rồi."

"Không vất vả." Minh Kính Châu cất giọng nhỏ nhẹ, "Điện hạ vui là được."

Thần Vương mỉm cười vui vẻ nhìn Minh Kính Châu.

Một ngày sau, toàn bộ hoàng tử trong Chương Lục cung đều biết Thần Vương được Thần Vương phi tương lai tặng tranh.

Bốn huynh đệ ngồi quây quần trong phòng của Tề Vương ăn lẩu, Hoài Vương bèn nhắc đến chuyện này, "Minh huyện chủ không hổ danh là con gái Minh gia, tài năng hội họa đúng là tuyệt đỉnh."

"Dĩ nhiên rồi." Thần Vương mỉm cười, "Tiếc là người Minh gia chỉ vẽ tranh cho người nhà và bạn đời của mình, nếu không đệ sẽ nhờ Minh Thị lang vẽ cho các huynh một bức."

"Đúng là đáng tiếc." An Vương tiếc nuối nhìn Thần Vương, "Không biết Ngũ đệ có thể cho ta ngắm tác phẩm của Minh huyện chủ hay không?"

Động tác gấp thít của Thần Vương khựng lại, "Chuyện này...!để sau rồi tính."

Để sau chỉ là tìm cớ, người hoàng gia đều hiểu cả.

An Vương thở dài một tiếng, càng tò mò với tranh của người Minh gia.

Tề Vương nằm trên giường, chẳng thém nhìn bốn người đang ăn lẩu nói truyện vui vẻ kia.

Ba ngày, ròng rã ba ngày rồi!

Bọn hần chưa ngán lẩu, nhưng phòng của hần đã ám mùi lẩu rồi.

Chưa ăn xong nồi lẩu ấm áp thì Lưu Trung Bảo đã dẫn theo mấy thái giám lực lưỡng bước vào.

"Tham kiến chư vị điện hạ." Lưu Trung Bảo hành lễ, "Bệ hạ triệu các điện hạ đến Thái Ương cung."

Thần Vương đặt đĩa xuống, hần ngửi thấy mùi tanh của bùn đất, và cả...!mùi m.á.u tươi ở trên người Lưu Trung Bảo.

"Tề Vương điện hạ bị thương, chúng hạ nô sẽ khiêng người sang đó." Lưu Trung Bảo chấp tay với Tề Vương, "Xin điện hạ thứ lỗi..".

Chương 61: Chương 61

"Lưu công công, trên người huynh đệ ta bị ám mùi lầu, nếu cứ để vậy đi gặp phụ hoàng thì có vẻ bất nhã." Hoài Vương lau miệng, "Có thể để bọn ta về viện của mình thay đồ không?"

"Hồi bé chư vị điện hạ nghịch ngợm thế nào Bệ hạ đều thấy cả, điện hạ không cần để ý như thế." Lưu Trung Bảo cười hành lễ, "Mời Vương gia."

Hoài Vương quay đầu nhìn Thần Vương, từ trước đến nay phụ hoàng luôn cưng chiều Ngũ đệ, hắn cũng không biết trước chuyện gì ư?

Thần Vương yên lặng lắc đầu, nhìn hắn làm gì?

Bốn huynh đệ đứng dậy, nhìn mấy thái giám lực lưỡng nâng Vân Diên Trạch lên kiệu, mọi người ngoan ngoãn đi theo sau.

"Nếu biết có ngày hôm nay thì ta đã không ăn lầu." Thần Vương thở dài, "Ăn ba ngày liền, bốn vương nhìn mà ngán."

Ba vị Vương gia còn lại quay đầu nhìn hắn, giờ là lúc nào rồi mà còn nói nhăng nói cuội?

Bước vào Thái Ương cung, Hoài Vương đưa mắt nhìn quanh, Cẩm Vệ quân vẫn như xưa, nhân số không tăng cũng chẳng giảm, cung nhân phục vụ vẫn bình thường.

Hắn đưa tay vuốt ve miếng ngọc bội treo bên hông, hít sâu một hơi, sau đó dần dần đầu bước về phía chính điện.

"Đến rồi à?" Long Phong đế nhìn năm đứa con trai, cúi đầu tiếp tục cầm bút viết viết vẽ vẽ.

Hoài Vương bắt chéo tay sau lưng, khẽ khều Thần Vương một cái.

Thân là con trai cưng của phụ hoàng, giờ là lúc đệ ra mặt rồi đấy.

Thần Vương lùi sang bên cạnh vài bước, dù có là con trai cưng đi nữa thì cũng phải biết nhìn mặt cha chứ.

Trông hắn ngu lắm hay sao mà ra mặt vào đúng lúc này?

Đại điện chìm trong yên lặng, các vị hoàng tử không dám hó hé.

Chừng hai nén nhang trôi qua, Long Phong đế cũng chịu lên tiếng, "Có biết vì sao hôm nay trẫm lại gọi các người đến đây không? Lão đại, người nói xem."

Hoài Vương bất an trong lòng, nhưng vẫn ra vẻ bình tĩnh lắc đầu.

Chuyện hắn cải thám tử trong phủ Tề Vương đã bị phụ hoàng phát hiện rồi sao? Hay là chuyện mình mắng Tô Quý phi và Vân Độ Khanh đã truyền đến tai phụ hoàng?

Bất cần làm vỡ đồ được ngụ ban?

Lén lút làm thân với một số quan viên?

Nhận hối lộ của cấp dưới?

Tìm chút lục phẩm còn thiếu cho em họ của Vương phi?

"Lão Nhị, người thì sao?"

An Vương vội vàng lắc đầu.

Long Phong để đánh mắt nhìn về phía Tĩnh Vương, không chờ ông hỏi, Tĩnh Vương đã lắc đầu nguầy nguậy.

Tề Vương dựa vào ghế, ôm n.g.ự.c khẽ ho, gương mặt trắng bệch.

"Phụ hoàng đừng nhìn nhi thần." Thần Vương mặt dày đáp, "Bình thường nhi thần làm gì người đều biết cả, chắc không cần nhi thần lặp lại đâu."

Bốn vị huynh trưởng đồng loạt quay đầu nhìn về phía Thần Vương, nghe giọng cứ như mi tự hào lắm nhỉ?

"Xem ra các người hoàn toàn không biết gì về chuyện của mình." Long Phong để đặt bút xuống, giọng cũng trầm hẳn, "Trẫm còn chưa có c.h.ế.t đâu, không cần đám nhóc các người ngày ngày nhớ mong cái ngai vàng này!"

"Phụ hoàng!" Hoài Vương biến sắc, vội vàng quỳ xuống.

Các hoàng tử khác nghe Long Phong để nói xong, mặt ai nấy đều tái xanh, quỳ rạp dưới đất không dám ngẩng đầu.

"Các người tự xem đi." Long Phong để quăng mấy cuốn tấu chương xuống trước mặt đám con trai mình, không biết có phải trùng hợp hay không mà toàn bộ tấu chương đều đập vào người của bốn anh trai, Thần Vương không hề hấn gì.

"Nuôi mưu sĩ, cài tai mắt!" Long Phong để cười gằn, "Với chút thủ đoạn này của các người, nếu là năm Hiên Đức kia thì đã ngồi

tù một gông rồi, hơn nữa còn không biết vì sao mình lại vào đó đấy."

"Nuôi mưu sĩ, nuôi ngay trong phủ của mình.

Sao, sợ trẫm không biết à?" Long Phong đế cầm sách lên đập vào đầu Hoài Vương hai cái, "Người có gan nhận hối lộ của người ta thì sao không giải quyết cho sạch sẽ?"

Hoài Vương rụt cổ, không dám nói một câu.

"Còn người nữa, từ nhỏ văn võ song toàn, nhưng lại giả mù để yên cho Trịnh gia càn quấy." Long Phong đế chỉ vào Tề Vương, "Có biết Lục hoàng thúc của các người c.h.ế.t thế nào không?"

"Chính là bị nhà ngoại không có não hại c.h.ế.t đấy." Long Phong đế cười khẩy, "Hắn bị đày đi Vưu Châu, mới đi được vài ngày đã đột ngột c.h.ế.t giữa đường."

"Những trò của các người bây giờ chỉ là hạt cát so với thủ đoạn của huynh đệ trẫm ngày trước!" Nhìn mấy cậu con trai quỳ trước mặt mình, Long Phong đế càng nghĩ càng giận, đập một phát lên người Hoài Vương, hắn thuận thế lăn một vòng, vừa hay đụng vào vết thương trên người Tề Vương, Tề Vương khẽ rên lên.

"Ở kinh thành này, nếu không có bản lĩnh giữ bí mật thì đừng làm chuyện khiến mình rơi đầu.

Thân là hoàng tử, có dã tâm không sai, nhưng sai ở chỗ có dã tâm lại không có đầu óc." Long Phong đế không lộ biểu cảm,

nhưng trông còn đáng sợ hơn tức giận, "Chỉ trách trẫm quá tốt với các người, nuôi các người thành một đám ngốc."

"Các người nên cảm thấy may mắn vì có trẫm là phụ thân." Long Phong đế ngồi xuống bậc thềm, chỉ vào đám tấu sớ rơi đầy đất, "Nhặt lên xem đi."

Các hoàng tử không dám động đây.

"Xem cho trẫm!" Lồng n.g.ự.c Long Phong đế phập phồng.

Hoài Vương đưa đôi tay run run nhặt tấu sớ lên, xem qua vài lần rồi không dám xem tiếp nữa, "Phụ hoàng, nhi thần biết tội rồi! Xin phụ hoàng tha thứ cho nhi thần, nhi thần không dám nữa."

Thần Vương đi vòng qua bàn, rót một tách trà dâng lên Long Phong đế, "Phụ hoàng bớt giận."

"Cả con nữa, trong phủ bị cài hai gã mật thám mà vẫn không phát hiện." Long Phong đế nhận tách trà uống vài hớp, bắt đầu mắng Thần Vương, "Con quản lý Vương phủ thế nào vậy hả?"

"Hai người?" Thần Vương nghi ngờ, "Không phải ba ư?"

"Không phải nhi thần không biết bọn chúng là mật thám, nhi thần đang định điều tra xem là ai phái bọn chúng đến, chưa kịp làm thì đã được phụ hoàng triệu vào cung." Thần Vương vỗ lưng giúp Long Phong đế, "Chuyện này cũng đâu thể trách nhi thần được, đúng không ạ? Trước đây nhi thần cũng không nghĩ đến chuyện các ca lại cài thám tử vào phủ của nhi thần mà."

Hoài Vương dí trán xuống sàn, bụng mắng, người mà không biết ư?

"Trẫm đã nắm rõ tất cả những chuyện các người làm." Long Phong đế lạnh mặt, "Nếu sau này còn tái phạm, trẫm không sợ mang tội danh g.i.ế.c con."

Tề Vương ôm ngực, vết thương đã nứt, lớp áo trong sần sệt dính vào vết thương càng thêm khó chịu.

Hắn ngẩng đầu nhìn gương mặt khó lường của phụ hoàng, cung kính dập đầu.

Rốt cuộc phụ hoàng đã biết được bao nhiêu?

"Từ khi đăng cơ đến nay, trẫm đã mời danh thần cho các người bá sự, để các người luyện văn tập võ, nhưng cuối cùng chỉ học được một mớ thủ đoạn chẳng ra gì."

"Trẫm quá thất vọng về các người."

Long Phong đế đứng dậy, im lặng một lát mới nói, "Truyền chỉ."

"Hoài Vương và Tề Vương thất lễ nghi ở ngự tiền, chọc giận thánh thượng..."

"Xin phụ hoàng khai ân." Hoài Vương quỳ gối lết tới trước mặt Long Phong đế, "Nhi thần biết sai rồi."

"Biết sai thì sửa." Long Phong đế nhìn sang Tề Vương, "Lão Tú thì sao?"

"Nhi thần...!cũng biết sai rồi." Tề Vương dập đầu một cái.

Sai ư?

Cái sai lớn nhất của hắn chính là quá ưu tú, đoạt mất danh tiếng của Vân Độ Khanh, vì thế mới biến thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của phụ hoàng.

Nghe âm thanh van nài của Hoài Vương, Tề Vương thâm cười khẩy.

Đại ca nếu có trách là trách mình chiếm vị trí trưởng tử, biến thành "chướng ngại vật" ngăn cản Vân Độ Khanh kế thừa hoàng vị.

Trong mắt phụ hoàng, có lẽ ngoại trừ Vân Độ Khanh ra thì chẳng còn ai là con của ông.

Dù bây giờ hẳn có đập bể đầu thì phụ hoàng cũng sẽ không bỏ lỡ cơ hội trải đường cho Vân Độ Khanh.

Thấy Hoài Vương dập đầu đến nổi trán sưng to, suýt nữa ngã sõng soài, Thần Vương vội đưa tay đỡ hẳn, "Đại ca cẩn thận."

Hoài Vương thâm rên, dập đầu đã là gì, nghe giọng phụ hoàng rõ ràng là muốn tước Vương vị của hẳn!

"Nể tình Hoài Vương có thái độ thành khẩn nhận tội, phạt bổng lộc một năm, trong vòng nửa năm nếu không có chiếu không được xuất cung." Long Phong đế đảo mắt sang cánh tay đang đỡ Hoài Vương của Thần Vương, nhắm mắt lại rồi quay đầu nhìn sang Tề Vương, "Còn Tề Vương...!tước Vương vị xuống làm Quận vương, phạt bổng lộc một năm, không có chiếu không được xuất cung."

"Người đâu, sau nửa nén nhang, dẫn Hoài Vương và Tề Vương đi nhận mười lăm đại bản."

Tề Vương đang quỳ dưới đất loạng choạng, "Nhi thần...!lĩnh mệnh."

"Còn các người..."

An Vương và Tĩnh Vương đồng loạt dập đầu, không dám ngẩng lên.

Long Phong đế liếc nhìn Thần Vương, "Ba đứa con đều phạm lỗi không nhỏ, toàn bộ chịu phạt bổng lộc nửa năm, ngoan ngoãn ở lại trong cung cho trẫm, không được đi đâu hết."

"Thưa phụ hoàng." Thần Vương nhỏ giọng nhắc nhở, "Chỉ còn nửa tháng nữa là đến đại hôn của nhi thần rồi."

Không cho hấn xuất cung thì có vẻ không phù hợp cho lắm?

"VẬY con cứ thành hôn trong cung luôn." Long Phong đế tức giận nói, "Điện trống ở trong cung còn rất nhiều, vẫn đủ cho vợ chồng hai đứa."

Hoài Vương vừa cảm thấy may mắn vì mới thoát được một kiếp nạn, trong lòng lại chua xót, phụ hoàng lại để một đứa con trai đã trưởng thành, có tước vị thành thân ở trong cung?

Đây không phải là đãi ngộ đặc quyền của Thái tử Đông cung hay sao?

Các vương gia Vương phi khác phải chen chúc trong Chương Lục cung, Vân Độ Khanh thành thân lại được ở điện riêng?

Tuy Hoài Vương ghen tỵ nhưng hấn không dám nói ra, không những không dám nói mà còn phải mở miệng lấy lòng khen ý kiến của phụ hoàng, "Phụ hoàng nói phải, Ngũ đệ thành thân là chuyện lớn, tổ chức trong cung vẫn tốt hơn là ở ngoài cung."

"Chuyện này..." Thần Vương do dự, nếu hôn lễ được cử hành trong cung thì có rất nhiều khách mời không được tham gia tiệc cưới, không đủ tưng bừng.

Thấy Vân Độ Khanh lưỡng lự, các Vương gia còn lại chỉ muốn mắng người, chuyện tốt như thế mà hấn còn không vui nổi gì?

Được thiên vị nên không thêm sợ ư?

Minh Nguyệt cung lúc này náo nhiệt hơn ngày trước nhiều.

Mẹ đẻ của từng hoàng tử, công chúa mượn danh thỉnh an đều có mặt tại Minh Nguyệt cung, ngay cả Từ phi luôn ở trong cung của mình không ra ngoài cũng mang theo gương mặt nhợt nhạt đến đây.

"Hôm nay chư vị hẹn nhau đến thỉnh an bốn cung đấy à?" Tô Quý phi thở dài một tiếng, "Mọi người hà tất phải làm thế, xưa nay bốn cung không quan tâm các hình thức này, về sau không cần làm thế."

Chúng phi tần hàn huyên vài câu, sau đó có người mất kiên nhẫn nhắc đến chuyện của các hoàng tử và công chúa, "Nương nương, tần thiếp nghe nói Bệ hạ đã triệu kiến tất cả hoàng tử và công chúa vào Thái Ương cung, không cho người ngoài đến gần."

Không biết nương nương có biết chuyện gì xảy ra hay không?"

"Trương Tần, bốn cung nhớ rõ Nhu Đức công chúa là con gái của người đúng không?" Tô Quý phi gập ngón tay lại, nhẹ nhàng xoa cằm, "Sao bốn cung biết được hành tung của Bệ hạ? Nếu Trương Tần tò mò thì tự đến Thái Ương cung hỏi xem sao, bốn cung sẽ sai người chuẩn bị kiệu cho người."

Trương tần biến sắc, "Thần thiếp không dám."

"Nếu người không dám, chẳng lẽ bốn cung lại dám?" Tô Quý phi nhàn nhã dựa ra sau, "Chư vị hà tất lo lắng thái quá, Bệ hạ là phụ

thân của các hoàng tử và công chúa, có phụ thân nào lại hại con cái mình?"

Hiếm khi Tô Quý phi nói vài câu thật lòng với bọn họ, "Bệ hạ là minh quân, dù các hoàng tử có làm sai chuyện gì thì ngài ấy vẫn sẽ nể tình cha con."

Chúng phi tần, "..."

Ai mà tin ba cái chuyện hoang đường này, mọi người đều là phi tần hậu cung, bà nói láo như thế có ý gì hả?

Lúc tiên đế tại vị, số con cái bị ông ấy hại còn ít ư?

Trong hoàng gia nào có cha con, chỉ có quân thần.

"Bẩm nương nương, Thái Ương cung truyền tin đến, điện hạ bị phạt bổng lộc nửa năm." Nữ quan Minh Nguyệt cung bước vào, "Nữ quan bên Thái Ương cung còn nói, sau này nếu không có lệnh của Bệ hạ, nương nương không được tặng đồ cho điện hạ."

Các phi tần khác nghe thấy thế, lập tức nhẹ nhàng mỉm cười một cách hả hê.

Hóa ra người bị phạt là Thần Vương.

"Còn nữa, Hoài Vương, An Vương, Tĩnh Vương và Tề quận vương đều chịu phạt..."

"Đều bị phạt ư?"

Tề Quận vương?

Quận vương ư?

Nụ cười hả hê trên gương mặt của chúng phi tần vụt tắt, sắc mặt trắng bệch.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?.

Chương 62: Chương 62

Tiếng gậy đánh vào da thịt nghe không hề vang, mà trái lại còn có vẻ nặng nề.

"Bệ hạ." Lưu Trung Bảo bước lên khuyên nhủ, "Bệ hạ đã bận rộn cả ngày, xin Bệ hạ đi nghỉ trước."

"Không cần." Long Phong đế đứng trước cửa sổ, nhìn hai người con trai đang bị đánh, giọng trầm trầm, "Trẫm phải nhìn chúng bị phạt."

Trong phòng lặng ngắt như tờ, ông nhắm mắt lại, đến khi mở mắt ra, ông lại trở về là một vị đế vương anh minh, "Đánh xong thì phái ngự y đến khám, không được để lại bất kỳ di chứng nào."

"Xin Bệ hạ yên tâm, nô tài đã phái người đi mời ngự y rồi ạ." Lưu Trung Bảo đỡ Long Phong đế.

"Đã hỏi cung hạ nhân của Trịnh gia được gì rồi?" Nhìn hai đứa con trai được nâng lên kiệu đưa về, Long Phong đế mới đóng cửa sổ lại.

Lưu Trung Bảo khẽ biến sắc, lấy ra hai bản lời khai tù trong ngực, "Vẫn chưa được Hộ Long vệ kiểm chứng nên vẫn không biết thực hư ra sao."

Cũng có nguyên nhân người hầu muốn trả thù gia chủ, vì thế lão không dám chắc có bao nhiêu phần là sự thật trong lời khai rợn người kia.

"Đưa trẫm xem." Long Phong đế nhận bản khai cung, cẩn thận đọc một lần, nhưng càng đọc thì ông càng sầm mặt.

"Năm Long Phong thứ năm, Lăng Châu..." Long Phong đế cười khẩy, "Trình gia tính toán hay lắm, chẳng trách muốn g.i.ết.c người diệt khẩu."

Năm Long Phong thứ năm, vì để trấn an quan viên và bách tính phía nam nên ông đã xuôi nam vi hành.

Sau lần vi hành, ông đã nắm giữ toàn bộ binh quyền của Đại Thành trong tay, kể từ đó Đại Thành bắt đầu phát triển theo chiều hướng như ông mong muốn.

Tuy nhiên, ông lại không ngờ, năm đó còn có một âm mưu nhắm vào ái phi và con trai của ông.

"Kế hoạch vô cùng hoàn mỹ." Tên mặt sẹo đã trả lời đi trả lời lại một câu hỏi không biết bao nhiêu lần.

Trong vòng một ngày ngắn ngủi, hắn ta hốc hác thấy rõ, vẻ mặt mệt mỏi và đầy bất an.

Chỉ cần Hộ Long vệ hỏi, hắn ta lập tức thành thật trả lời.

"Vì ám sát mẹ con Tô Quý phi, bọn ta đã sắp xếp biết bao kế hoạch không có một kẽ hở." Mặt sẹo cất giọng khàn khàn, "Nhưng kế hoạch mà ta tham gia lại xảy ra bất trắc."

"Bất trắc gì?" Thống lĩnh hỏi.

"Một con nhãi." Tên mặt sẹo l.i.ế.m đôi môi khô nứt, giọng nói gần rõ sự hận thù và hối hận, "Không biết đâu ra con nha đầu c.h.ế.t tiệt, nó đã phát hiện ra bọn ta."

Thống lĩnh siết chặt cây bút trong tay, tức giận nói, "Nên bọn mi đã g.i.ế.c đứa bé đó?"

Mặt sẹo không phủ nhận, "Con nhãi đó rất mạnh, suýt nữa ta đã để nó chạy trốn."

Nếu nó mà trốn thoát, bọn ta sẽ mất mạng, vì thế bọn ta phải lấy mạng của nó."

"Ai bảo nó nghe thấy những chuyện không nên nghe." Nhắc đến đứa bé bị hấn giết, tên mặt sẹo không hề tỏ vẻ áy náy, "Đáng tiếc là lúc ấy ta không thể một đao c.h.ế.m c.h.ế.t nó, chỉ trói tay chân rồi bịt miệng nó lại, quăng nó xuống sông."

"Súc sinh!" Thống lĩnh không còn kiềm chế nổi, bẻ gãy cây bút trong tay, cầm roi treo trên tường quất thẳng vào tên mặt sẹo, "Thà người một đao c.h.ế.m con bé c.h.ế.t còn hơn."

Thời tiết lúc ấy cực kỳ lạnh, vừa bị trói tay chân, miệng thì không thể kêu cứu, trước khi chết, cô bé ấy đau khổ và tuyệt vọng đến nhường nào?

"Đại nhân à, những hạ nhân được mua vào phủ từ nhỏ như bọn ta chẳng lẽ còn có lựa chọn khác?" Mặt sẹo đau đến toàn thân run lên, hấn nhìn thống lĩnh đang nổi giận, "Khi ta vào Hầu phủ còn nhỏ hơn cả con nhãi c.h.ế.t đuối kia, nhưng có ai thương xót cho bọn ta không?"

Thống lĩnh nhìn gã mặt sẹo mất hoàn toàn nhân tính, sầm mặt quay về bàn ngồi xuống, "Nói tiếp đi, vì sao kế hoạch của các người thất bại?"

"Ta cũng không biết tại sao, chỉ biết là mẹ con Tô Quý phi không đến tửu lâu thưởng thức mỹ thực theo như dự tính.

Kế hoạch ám sát mà bọn ta gian nan vạch ra hoàn toàn mất tác dụng." Giọng tên mặt sẹo càng lúc càng nhỏ dần, "Hầu gia nghi ngờ trong đám bọn ta có kẻ phản bội, vì thế đã thủ tiêu những người có hành tung khả nghi.

Từ đó về sau hẳn cũng không phải ta ra ngoài làm việc nữa."

"Vì sao mẹ con Tô Quý phi lại không đến địa điểm đó theo kế hoạch?"

"Không biết." Mặt sẹo đau đến co giật toàn thân, "Ta không biết."

Biết rõ không thể hỏi được nữa, thống lĩnh ghét bỏ sai người dẫn mặt sẹo đi, lại gọi thủ hạ đến, "Đã điều tra ra chuyện Tô Quý phi ở Lăng Châu chưa?"

Thủ hạ khó xử lắc đầu, "Lão đại, bên cạnh Tô Quý phi có Âm Long vệ do Bộ hạ phái đi bảo vệ, vừa biết chúng ta đang điều tra Quý phi nương nương, hai người kia đã đuổi sang tận bên đây, suýt nữa là ẩu đả với người của chúng ta."

Đều là Hộ Long vệ dưới trướng của Bộ hạ, vì sao hai cô gái đó lại hung dữ như vậy.

"Chuyện của Tô Quý phi tạm thời hoãn lại đã, đợi ta bẩm báo với Bộ hạ rồi tình tiếp." Sắc mặt thống lĩnh lạnh như tiền, "Không

ngờ mấy năm qua Trịnh gia lại gây ra nhiều tội như thế."

"Bẩm Vương phi, Vương gia đã được khiêng kiệu về rồi."

"Đã có chuyện gì?" Tôn Thái Dao đứng dậy, "Không phải Vương gia đến gặp phụ hoàng ư?"

"Nô tỳ cũng không biết có chuyện gì, nhưng Vương gia bị Bệ hạ phạt trượng, nửa người dưới toàn là máu." Cung nữ nơm nớp trả lời, "Nô tỳ có hỏi thái giám ở Thái ương cung, bọn hắn không muốn trả lời."

"Để ta đi xem thử." Tôn Thái Dao hoảng hốt, nàng xông vào phòng của Tề Vương, ngửi thấy mùi m.á.u tươi nặc nồng, nàng duỗi tay túm một tên thái giám đưa Tề Vương về lại hỏi, "Sao Vương gia lại bị thương thế này? Rốt cuộc là đã có chuyện gì?"

"Xin Quận Vương phi bình tĩnh." Tiểu thái giám giải thích, "Bệ hạ đã phái ngự y kiểm tra vết thương cho Quận vương, chỉ là vết thương ngoài da, dưỡng một thời gian là sẽ khỏe lên ngay, không ảnh hưởng đến gân cốt."

Quận Vương phi?

Quận Vương phi là sao?

Tôn Thái Dao kinh ngạc buông thái giám ra, ngơ ngác nhìn người đàn ông đang nằm trên giường.

Người đàn ông nàng yêu sao lại thành Quận Vương rồi?

"Xin Quận Vương phi chăm sóc cho Quận Vương thật tốt, chiếu chỉ về tước vị Quận Vương sẽ nhanh chóng ban xuống." Tiểu thái giám khom người không dám nhìn sắc mặt của Quận vương phi, "Nếu Quận vương phi không có gì sai bảo, tiểu nô xin phép quay về Thái Ương cung phục mệnh."

"Đã làm phiền công công đưa...! Quận vương nhà ta trở về." Tôn Thái Dao lấy ra một tờ ngân phiếu dúi vào tay tiểu thái giám, "Quận vương không sao là tốt rồi."

"Tiểu nô xin phép cáo lui." Tiểu thái giám nhét tờ ngân phiếu vào tay áo, xoay người rời đi.

Tôn Thái Dao ngẩn ngơ bước đến bên giường ngồi xuống, lấy khăn tay lau đi mồ hôi trên gương mặt Vân Diên Trạch, hốc mắt nàng ta dần đỏ hoe.

Trong giấc mộng của nàng ta, điện hạ không hề gặp chuyện thế này, vì sao hôm nay lại thế?

Nàng ta nghĩ chỉ cần Vương gia tránh Minh Cửu Châu thì sẽ thoát khỏi vận mệnh c.h.ết trong tay nàng ta.

Nhưng vì sao Vương gia và Minh Cửu Châu không tiếp xúc mà mọi thứ lại còn tệ hơn như vậy?

Rốt cuộc là không đúng ở chỗ nào?

Là giấc mộng lừa nàng, hay là vì nàng và điện hạ ở bên nhau nên mới khiến mọi thứ tồi tệ hơn?!

"Nương nương, điện hạ sai người đưa đến cho nương nương một hộp trân châu." Hương Quyên nâng chiếc hộp trong tay, Tô Quý

phi mở hộp ra xem thử, bên trong có vài sợi dây chuyền trân châu.

"Đẹp quá." Hương Quyên khen.

"Điện hạ thật chu đáo."

"Chu đáo ở đâu ra." Tô Quý phi cầm một sợi dây ướm lên cổ, "Người đếm thử xem trong đó có bao nhiêu sợi?"

Hương Quyên cúi đầu khẽ đếm, có tám sợi.

"Tám sợi trong hộp, một sợi trên tay ta là chín sợi dây chuyền trân châu." Tô Quý phi đặt dây chuyền lại vào hộp, "Đây đâu phải là tặng trang sức cho ta, rõ ràng là nó đang nhớ vợ tương lai nhưng sĩ diện không dám nói thẳng, cho nên mới xin người mẹ già là ta mời Cửu Châu tiến cung làm khách."

*Chín sợi dây chuyền trân châu ám chỉ Cửu Châu.

"Cũng chỉ có nương nương thông minh." Hương Quyên lắc đầu mỉm cười, "Nô tỳ ngu dốt không nghĩ được đến mức đó."

"Không phải do người ngốc, mà là không ai hiểu con bằng mẹ." Tô Quý phi cười, híp mắt chọn một sợi đeo lên cổ, "Người làm mẹ như ta đã nhận hối lộ của nó, không thể không giúp nó được."

Bây giờ người đi lấy thiệp mời của ta đến Minh gia đón Cửu Châu, nói là ta muốn giữ con bé ở lại cung hai ngày."

"Nô tỳ xin phép đi ngay." Nhưng trước khi Hương Quyên lui ra, nàng còn trêu, "Nương nương chắc cũng nhớ Minh cô nương

nhỉ."

Tô Quý phi mỉm cười vuốt ve sợi dây chuyền trân châu, bà nhìn mình trong gương, gương mặt xinh đẹp thêm vài phần dịu dàng.

Thần Vương nhàm chán khảy khảy trân châu trên bàn, sau đó lại mất kiên nhẫn quét hết đồng trân châu vào trong hộp.

Không biết mẫu phi có nhận ra ám hiệu của hấn không?

Chẳng may bà không hiểu, thế hấn phải đến đó nói huých toẹt ra ư?

Nhưng nếu nói thẳng ra như vậy, có phải trông hấn có vẻ rất muốn gặp Minh Tiểu Trư không?

Thần Vương đi quanh hai vòng sân, đập xuống đồng rế cây, Minh Tiểu Trư là huyện chủ, cũng có thể tự mình đưa thiếp mời để tiến cung.

Nàng không đến, có nghĩa là nàng không nhớ hấn.

Không nhớ cũng chẳng sao, dầu sao hấn cũng không nhớ nàng.

Bực bội đập xuống đám rế cây vài cái, Thần Vương xoay người bước ra khỏi viện.

"Điện hạ đi đâu thế?"

"Bốn vương đi thăm Tứ ca."

Lúc tâm trạng không tốt thì đi thăm bệnh, thấy các huynh đệ cũng không được tốt thì hấn cũng vui hơn.

Tiểu thái vội vàng theo sau Thần Vương, hấn lo lắng điện hạ bất cẩn lại làm Tề Quận vương tức chết.

"Tiểu thư." Xuân Phân khó hiểu nhìn Cửu Châu gom hết ngân lượng và rất nhiều trâm cài đắt tiền bỏ vào hộp, "Sao người lại mang nhiều vàng bạc tiến cung thế?"

"Suyt." Cửu Châu ôm hộp giấu vào trong áo khoác, "Tỷ tỷ tốt của ta ới, tỷ nói nhỏ nhỏ thôi, đừng để các cô cô trong cung nghe thấy."

"Minh cô nương." Hương Quyên thấy Cửu Châu cầm đồ bước ra - nom có vẻ khá nặng, bèn lên tiếng, "Để nô tỳ cầm giúp người."

"Cám ơn cô cô." Cửu Châu ôm chặt chiếc hộp, "Trong đây toàn là đồ chơi, ta tự mình cầm được rồi."

"Vâng." Hương Quyên gật đầu, mỉm cười đỡ Cửu Châu lên xe ngựa.

"Cô cô." Sau khi giấu kín cái hộp trong áo khoác, Cửu Châu hỏi, "Ta có thể đến thăm chỗ ở của điện hạ không?"

"Đương nhiên là được." Khóe mắt Hương Quyên khẽ lướt qua chiếc hộp trong n.g.ự.c Cửu Châu, "Từ cửa Chu Tước đến cửa Triều Dương là có thể đến Chương Lục cung của điện hạ, lát nữa chúng ta sẽ vòng sang cửa Triều Dương để thăm điện hạ nhé?"

"Được đó, được đó." Cửu Châu gật đầu lia lịa, cây trâm hình chuồn chuồn trên đầu cũng theo đó mà vẩy cánh, trông vô cùng đáng yêu.

Vui vẻ bước ra khỏi viện của Vân Diên Trạch, Thần Vương phát hiện trước cửa đại viện có một cái đầu nhỏ lấp ló nom có hơi quen mắt.

Vừa nhìn thấy hắn, cô gái đứng trước cổng đã nháy nhót tại chỗ, "Điện hạ, điện hạ, ta ở đây, ở đây nè."

Thần Vương nhướn môi cười, hắn bắt chéo tay ra sau lưng, bước tới trước mặt Cửu Châu, khẽ hất cằm, "Sao cô lại đến đây?"

"Điện hạ lại đây đi." Cửu Châu túm tay áo của hắn, quay sang cười với Hương Quyên, "Cô cô, ta và điện hạ sang bên kia nói mấy câu thôi."

Dứt lời, nàng kéo Thần Vương đi thẳng đến góc tường, sau đó nàng mới ngồi xổm xuống, "Điện hạ đừng đứng, ngồi xuống đi."

Thần Vương nhìn xung quanh, rồi lại nhìn vẻ mặt thần bí của Cửu Châu, hắn vuốt mũi, bắt chước nàng ngồi xuống, "Sao đấy?"

Thôi, không nói cho nàng biết bên ngoài đang có ám vệ quan sát bọn họ.

Trên gương mặt Cửu Châu như viết rõ "cho huynh xem bảo bối", len lén kéo áo khoác ra.

"Lưu Trung Bảo." Long Phong đế dừng bước, nhìn hai người đang ngồi xổm bên góc tường, châu đầu ghé tai thì thầm, "Hai người kia hình như là con trai ta và Minh cô nương đúng không?"

Hai đứa nó ngồi xổm trong góc làm gì thế?

Đang bắt chước bọn trẻ ba bốn tuổi nghịch bùn ư?

"Bẩm Bệ hạ, đúng là điện hạ và Minh Huyện chủ ạ." Lưu Trung Bảo nhìn kỹ lại, thấy khó hiểu, khắp Chương Lục cung đều có ám vệ bảo vệ hoàng tử.

Điện hạ và Minh Huyện chủ đâu cần phải ra vẻ thần bí thừa thãi như vậy.

Long Phong để bắt đầu lo con trai mình dẫn con gái người ta đi nghịch bòn thật..

Chương 63: Chương 63

"Cái gì đây?" Thần Vương nhìn Cửu Châu vén áo khoác lên, giấu bên trong là một hộp gỗ khắc hoa.

"Hi hi." Cửu Châu nở nụ cười thần bí, kéo áo khoác cổ che cho mình và Thần Vương, "Điện hạ mở ra xem thử đi."

"Vậy ta mở ra đây nhé?" Thần Vương nhớ đến chuyện lúc nhỏ mình hay bỏ dế vào hộp quà tặng cho thầy, "Bên trong không có gì hết đúng không?"

"Có nhiều lắm đó." Cửu Châu cứ vuốt ve cái hộp, "Trong này đều là đồ ta tích góp lâu nay, huynh mau mở ra đi, đừng để người khác thấy."

Dưới ánh mắt đầy mong chờ của Cửu Châu, Thần Vương mở hộp gỗ, chợt sững người khi nhìn thấy đồ ở bên trong.

Nào là bạc vụn, nào là ngân phiếu, trâm cài, thậm chí có cả hạt đậu vàng mà các trưởng bối hay làm tặng con cháu trong nhà, ngoài ra còn có cả vài xâu đồng tiền.

Đồng tiền cũng được xem là...!bảo bối ư?

"Đây là?"

"Cho huynh đó." Cửu Châu nhét hộp gỗ vào lòng Thần Vương,
"Những cây trâm này đều làm từ vàng ròng, rất đáng tiền."

Còn đồng bạc vụn và ngân phiếu này cộng lại cũng được hai ba trăm lượng, huynh cứ lấy mà dùng trước, chờ lần sau ta tiến cung sẽ mang tiền đến cho huynh tiếp."

"Cô mang bạc cho ta làm gì?"

Hộp gỗ khá nặng, đây hẳn là tất cả tài sản của Minh Tiểu Trư.

"Ta đã nghe chuyện ở trong cung rồi." Cửu Châu hạ giọng, "Bệ hạ phạt huynh nửa năm bổng lộc, còn không để nương nương mang đồ tới cho huynh nữa."

Hoàng thượng nhất ngôn cửu đỉnh, bảo phạt bổng lộc điện hạ thì hẳn sẽ không cho hẳn tiền tiêu vật.

Bình thường điện hạ ăn ngon mặc đẹp đã quen, bây giờ không có tiền thì làm sao chịu nổi?

Tay cầm hộp gỗ của Thần Vương run lên, bạc vụn trong hộp lăn qua lăn lại phát ra âm thanh vui tai.

"Cho ta hết thì cô làm thế nào?"

"Dạo gần đây Phủ Lục ca sai ta làm chân chạy vặt, hẳn là sẽ kiếm được chút đỉnh, còn chuyện ăn uống chi tiêu không cần ta phải

quan tâm." Cửu Châu cẩn thận tính toán làm sao để sống sót qua tháng này, "Sắp đến Tết rồi, trưởng bối trong nhà ắt sẽ cho ta tiền mừng tuổi."

Nên huynh cứ yên tâm đi, ta không thiếu tiền xài đâu."

"Nửa năm tới để cô nuôi ta à?" Thần Vương ôm hộp gỗ khẽ cười.

"Ừ, ta nuôi huynh." Cửu Châu gật đầu, "Nhưng điện hạ phải chịu thiệt thòi chút nhé, phải tiêu xài tiết kiệm một chút."

Thần Vương nhìn thiếu nữ đang ngồi xổm trước mặt mình, nhịp tim cũng giống như bạc vụn trong hộp, *thình thịch thình thịch*, vừa to lại vừa nhanh, thậm chí còn vang rất rõ bên tai.

Hắn xoa tai, "Ta có bạc rồi, sao có thể xài tiền của một cô nương như cô được."

Cửu Châu ôm mặt, tủi thân nhìn Thần Vương, "Điện hạ không cần thật hả?"

"Không cần." Thần Vương đặt trả hộp lên đầu gối của nàng, "Cô cầm về mà xài đi."

Cô nương nhà khác phải dạo phố mua son phấn, chẳng lẽ cô nương nhà hắn phải đứng nhìn bằng ánh mắt ao ước?

"Thế thì thôi." Cửu Châu mát mát gục đầu xuống, nàng khẽ gảy phù điêu trên hộp gỗ, "Vậy ta sang chỗ Tô Quý phi đây."

"Đợi đã." Thần Vương bắt lấy tay nàng, thở dài một hơi.

Cửu Châu đưa đôi mắt ngân ngấn nước nhìn hắn.

"Hay là mỗi người chúng ta lấy một nửa?" Thần Vương mở hộp ra, "Cô giữ trâm cài, ta cầm ngân phiếu, còn bạc vụn...!chúng ta chia làm đôi, có được không?"

Hóa ra không lấy bạc của tiểu cô nương thì hắn cũng sẽ cảm thấy tội lỗi.

"Được đó." Cửu Châu vui vẻ gật đầu, "Trâm cài ta sẽ chia cho huynh hai cái, ngân phiếu mệnh giá quá nhỏ, không đủ để điện hạ tiêu."

"Được rồi, chia cho ta hai cây trâm đi." Thần Vương thấy Cửu Châu vui trở lại, thậm chí phào nhẹ nhõm.

Tâm trạng con gái thay đổi nhanh thật, ngay cả tiết trời tháng sáu cũng đua không kịp.

Long Phong đế yên lặng đứng một chỗ xem con trai mình và cô nhóc kia chia tiền.

Huynh một nén, ta một nén, ngay cả râu tiền cũng được chia làm đôi.

"Hộp này cho huynh luôn, Xuân Phân tử tử nói vật liệu đáng giá lắm đấy." Cửu Châu cài trâm lên búi tóc, "Chờ qua giao thừa, nhận được tiền mừng tuổi và bổng lộc rồi ta sẽ đem bạc vào cho điện hạ."

Thần Vương chỉnh lại trâm cài giúp nàng, chậm chậm mở miệng, "Được."

truyện teen hay

Miễn nàng vui vẻ là được.

"Hai đứa làm gì ở chỗ này thế?" Long Phong đế đứng chờ một lúc lâu, cuối cùng cũng chờ hai đứa nó chia bạc xong, ông thông thả bước tới từ phía sau.

"Bệ hạ?" Cửu Châu vội vàng cầm hộp gỗ trên tay Thần Vương, đứng dậy hành lễ với Long Phong đế, "Thần nữ thỉnh an Bệ hạ."

"Phụ hoàng." Thần Vương chấp tay hành lễ với Long Phong đế, "Sao người lại ở đây?"

"Đến thăm các con." Long Phong đế nhìn túi tiền treo bên hông của con trai, dịu dàng cười với Cửu Châu, "Cửu Châu à, con và Độ Khanh đang chơi trò gì ở đây thế?"

"Bẩm Bệ hạ, thần nữ vừa nhận được hai cây trâm nên muốn khoe với điện hạ ạ." Cửu Châu cup mắt không dám nhìn Long Phong đế.

Thân là con gái của triều thần, nhưng nàng lại nói dối trước mặt Bệ hạ, quả thật là tội lỗi.

"Ừ." Long Phong đế khẽ gật đầu, quay sang nói với Lưu Trung Bảo, "Trong kho của trẫm có vài bộ trang sức, người mang đến Minh Nguyệt cung để Quý phi và Cửu Châu chọn đi."

"Đa tạ Bệ hạ." Cửu Châu càng thêm áy náy, nàng lừa Bệ hạ mà ông ấy còn ban thưởng trang sức cho nàng và nương nương, nàng quả thật có tội!

Thần Vương thấy Cửu Châu cúi đầu ủ rũ, vừa xấu hổ vừa ngại ngùng, kiềm lòng chẳngặng mà nói, "Phụ hoàng, người đừng trêu Minh cô nương nữa, nàng ấy còn nhỏ lắm."

Long Phong đế như cười mà như không nhìn con trai mình, che chở thế à?

Thần Vương khẽ ho, im lặng đứng một bên bảo vệ Cửu Châu.

"Đã lâu hai đứa mới gặp nhau nên cứ đi dạo đi, trẫm về Thái Ương cung trước." Long Phong đế nhìn Chương Lục cung rồi xoay người rời đi.

Đợi đến khi Long Phong đế rời đi, Cửu Châu thở phào nhẹ nhõm, khẽ nói với Thần Vương, "May là Bệ hạ không phát hiện ta lén mang bạc vào cho huynh."

Thần Vương cung chiều xoa đầu nàng, "Đi thôi, ta đi dạo với cô một chốc, sau đó đưa cô về Minh Nguyệt cung."

Cửu Châu đưa tay sờ lên chỗ Thần Vương xoa xoa, "Điện hạ, huynh ở Chương Lục cung đã quen chưa?"

"Cũng tạm, có điều hơi chật chội, không thoải mái bằng Vương phủ."

"Ồ." Cửu Châu hiểu ý gật đầu, điện hạ phải chịu ảm ức rồi.

Nàng chỉ vào hộp gỗ, "Điện hạ này, huynh bảo hạ nhân mang cái hộp này về viện của huynh trước đi."

"Được." Thần Vương gọi một thái giám đến, khi chuẩn bị nhận lấy cái hộp, Cửu Châu đã đặt vào tay thái giám, "Phiền tiểu công công quá."

"Tiểu nô không dám." Thái giám cầm hộp gỗ lui ra, lúc quay vào sân còn ngoái đầu lại nhìn bọn họ.

Không biết Minh cô nương đang nói gì mà ánh mắt điện hạ nhìn nàng ấy đầy vẻ dịu dàng.

Ngay khi Thần Vương và Thần Vương phi tương lai rời đi, ám vệ ẩn nấp ở một góc gần đó cuối cùng cũng bật cười, hân cười đến độ nhánh cây cũng rung lên, lá cây xào xạc.

Ha ha ha ha ha ha, đường đường là Thần Vương điện hạ, nhưng lại phải nhờ vị hôn thê lén cho tiền xài.

Cười một hồi, hắn lại không cười nổi nữa.

Người ta là quý nữ triều đình nhưng phải vòng vo đến thế, dù mạo hiểm đắc tội với hoàng thượng cũng phải mang ngân lượng vào cung, tình cảm này...!

Hắn không những không cười nổi, mà còn thấy ghen tỵ.

"Minh Tiểu Trư." Thần Vương nhìn Cửu Châu bước đi nhẹ nhàng, "Còn tám ngày nữa là giao thừa rồi."

Chỉ còn bốn mươi ngày nữa là đến ngày đại hôn của hắn và nàng.

"Ừ!" Cửu Châu vui vẻ gật đầu, "Mẹ ta nói, chờ đến Tết ca ca cũng sẽ quay về."

Lúc này Thần Vương mới chợt nhớ ra, Minh Cửu Châu còn có một người anh trai.

Nếu hắn nhớ không lầm thì Vân Diên Trạch rất thích anh trai của Minh Cửu Châu.

Anh vợ tương lai của hắn tên gì nhỉ?

Minh...!Minh Ký Viễn?

Một trang thơ gửi từ nơi xa, hơn cảm cú ngàn vạn tập sách.*

*Ký viễn nghĩa là gửi từ nơi xa.

Nhiều người nói, với tài hoa của Minh Ký Viễn vốn có thể đứng nhất kỳ thi Đình.

Nhưng Minh gia đã có hai Trạng nguyên, một Thám hoa, nếu để hần đứng đầu bảng thì sẽ khiến nhiều người bất mãn, vì vậy triều đình cố ý đẩy hần xuống Truyền lô.

Truyền lô chính là hạng tư của kỳ thi Đình, đứng đầu Nhị giáp, vẫn là thứ hạng mà biết bao sĩ tử trong thiên hạ không thể đoạt được.

Trước giờ hần không qua lại với người đọc sách, nên không biết anh vợ tương lai có thành kiến với hần hay không.

Hình như những người mà Vân Diên Trạch thích đều không thích hần thì phải.

"Lệnh huynh...!có biết hôn ước giữa ta và cô không?" Thần Vương nóng mặt, "Bình thường huynh ấy thích cái gì, chờ

huynh ấy về, bốn vương...!cũng nên bày tiệc mừng huynh ấy trở về."

"Có lẽ là biết đó." Cửu Châu dừng bước, cắn môi suy tư.

"Đừng cắn." Thần Vương duỗi tay, lòng bàn tay nhẹ nhàng lướt qua cánh môi của nàng.

"Hử?" Cửu Châu ngơ ngác nhìn hắn.

"Không, không có gì." Thần Vương siết chặt nắm tay, vắt ra sau lưng, gương mặt càng nóng bừng bừng, "Bảo cô đừng có cắn môi, cắn rách da rồi người đau là cô đấy."

"Ồ." Cửu Châu đưa đầu lưỡi liếm khước môi, "Đâu có rách đâu."

Thần Vương nhìn đôi môi của nàng, sau đó quay sang chỗ khác, gương mặt như có ráng mây hồng.

"Điện hạ sao thế?" Cửu Châu chạy tới bên cạnh hắn, "Điện hạ đỏ mặt hả?"

Thần Vương xoay mặt sang chỗ khác, "Không có, cô nhìn nhầm rồi, do áo khoác của bốn vương đỏ quá thôi."

Cửu Châu lại chạy vòng sang bên kia nhìn vào Thần Vương, thành thật đáp, "Đỏ thật mà, không liên quan đến áo khoác đâu."

"Không được nói nữa." Thần Vương đưa tay che miệng nàng lại,
"Nếu không bốn vương, bốn vương..."

Nhưng hắn đâu thể làm gì được nàng?

Đánh không được, mắng không xong.

Đôi mắt to tròn, hàng mi đen dài, chân mày lá liễu kia, mỗi khi nàng cười tủm tỉm nhìn hắn lại y hệt một chú cún con.

Dù hắn có là súc sinh cũng không thể nói nặng lời với tiểu cô nương này.

Hắn chưa bao giờ nhận thức rõ ràng như lúc này, hắn không thể làm gì với Minh Cửu Châu.

Vân Độ Khanh hắn xong đời rồi.

Thần Vương buông tay, thở dài một hơi.

Cửu Châu nhìn hắn chăm chăm, rồi vẫn nhìn chăm chăm.

"Cô muốn nói gì thì nói đi." Thần Vương ngẩng đầu nhìn lên trời, "Bổn vương nhận hết."

Cửu Châu nhón chân lên, đưa tay sờ lên trán Thần Vương.

Thần Vương lại cúi đầu nhìn nàng.

"Trán không nóng." Cửu Châu thu tay lại, "Điện hạ không bệnh là tốt rồi."

"Nô tỳ tham kiến Thần Vương điện hạ, tham kiến Minh huyện chủ."

Cửu Châu quan sát cung nữ đang hành lễ trước mặt, "Tỷ là nữ quan lần trước đúng không, tỷ đã khỏe hơn chưa?"

"Đa tạ huyện chủ quan tâm, nô tỳ đã khỏe." Bạch Thước hành đại lễ với Cửu Châu, "Nô tỳ vẫn luôn ghi nhớ đại ân của huyện chủ."

"Tỷ không sao là tốt rồi." Cửu Châu khoát tay, "Ta chỉ cho người bắt mạch lấy thuốc cho tỷ thôi."

Bạch Thước im lặng hành đại lễ, Minh huyện chủ không biết thái giám và cung nữ đến Thái y viện lấy thuốc là chuyện khó tới đâu, mỗi năm có bao nhiêu cung nữ thái giám c.h.ế.t vì bệnh tật.

"Khỏe thật rồi chứ, có cần cho người đến khám lại không?" Cửu Châu nhớ rõ dáng vẻ nữ quan trước mặt mình vào hôm đó, đến giờ nàng vẫn còn thấy sợ.

Bạch Thuộc lắc đầu, vội vàng hành lễ với Thần Vương và Cửu Châu, sau đó cúi người rời đi.

"Sao tử ấy lại gấp gáp vậy?" Cửu Châu nhận ra bóng lưng đối phương đã gây đi rất nhiều.

"Nàng là cung nữ nhất đẳng ở Lan Như cung, cô là Vương phi tương lai của bốn vương, dĩ nhiên không thể trò chuyện nhiều rồi." Thần Vương nhú mày cười giễu, "Trong cung có rất nhiều người ngoài mặt thì dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng bên trong lại ghen ghét mẫu phi."

"Nương nương vừa xinh đẹp vừa hiền lành, sao bọn họ lại không thích?" Cửu Châu than thở, "Người trong cung thích bắt bẻ vậy à?"

Thần Vương cười lắc đầu.

Trước mặt lợi ích và quyền thế, xinh đẹp hiền lành là thứ vô dụng.

***.

Chương 64: Chương 64

"Bẩm nương nương, Thần Vương điện hạ và Minh huyện chủ đã đến."

"Cho vào." Tô Quý phi ngồi dậy, trông bà có vẻ không ngạc nhiên khi nghe Thần Vương cũng đến.

"Nương nương, Bệ hạ vừa hạ lệnh, không để nương nương gửi đồ cho Thần Vương điện hạ." Cung nữ thiếp thân lo lắng, "Nếu để Bệ hạ biết, liệu ngài ấy có giận nương nương không?"

Toàn bộ người trong hậu cung đều biết dạo gần đây Bệ hạ đang bực mình.

Năm hoàng tử thì có người bị tước vị, bị phạt trượng, ngay cả hai công chúa cũng bị trách mắng.

Hậu phi không ai dám gặp Bệ hạ cầu tình, đủ để thấy chuyện lần này nghiêm trọng đến mức nào.

"Bệ hạ chỉ không để bốn cung gửi đồ cho nó thôi mà, đâu có cấm nó không được đến chỗ bốn cung." Tô Quý phi thản nhiên nói,

"Bốn cung kháng chỉ hồi nào?"

Cung nữ thiếp thân lặng thinh, nàng đã quên mất nương nương được Bệ hạ yêu thích thế nào, thế nên "điện hạ chủ động tới" không có nghĩa là "nương nương gửi đồ cho điện hạ", không sao cả.

"Quý phi nương nương." Cửu Châu vừa vào cửa đã trông thấy Tô Quý phi, bước chân thêm nhanh, "Lâu rồi không gặp, nương nương vẫn khỏe chứ ạ?"

"Vẫn khỏe, chỉ là ta có hơi nhớ con." Tô Quý phi kéo Cửu Châu ngồi xuống, "Nào, ngồi xuống nghỉ một lát đi."

Lần này vào cung con phải ở lại chơi vài ngày mới được về đấy, dạo gần đây ta rất buồn."

"Nương nương sao thế ạ?" Cửu Châu lo lắng nhìn Tô Quý phi.

"Hầy." Tô Quý phi thở dài một hơi, "Bệ hạ đã hạ lệnh, không cho ta gửi đồ tới Chương Lục cung cho Độ Khanh."

Kể từ sau khi Bệ hạ xử phạt các hoàng tử, mọi người trong hậu cung đều cảm thấy bất an, các phi tần cũng yên ắng, một mình ta ở trong cung này cô đơn quanh quẩn biết bao."

Hương Quyên đi cùng Cửu Châu và Thần Vương im lặng không đáp.

Các phi tần yên ắng?

Nương nương vốn có thềm để ý đến bọn họ đâu.

Không cho nương nương đưa đồ đến Chương Lục cung?

Trong năm Vương gia bị phạt, chỉ có mỗi Vương gia nhà họ là chịu xử phạt nhẹ nhất.

Thậm chí nàng còn hoài nghi, Bệ hạ phạt điện hạ bổng lộc nửa năm là vì không muốn khiến điện hạ quá nổi bật so với các hoàng tử khác mà thôi.

Nương nương không mang đồ sang, còn có Thái Ương cung lên đưa tới mà.

"Nương nương không cần lo." Cửu Châu khẽ nói, "Trước khi tiến cung con đã đưa bạc cho điện hạ rồi."

Tô Quý phi nhìn sang Thần Vương, Thần Vương lại ngửa đầu nhìn xà nhà.

"Độ Khanh nhận luôn hả?"

"Điện hạ chỉ chịu nhận một nửa thôi." Cửu Châu thì thầm bên tai Tô Quý phi, "Nhưng nương nương đừng lo, chờ qua giao thừa

con sẽ đưa tiếp cho điện hạ, bây giờ con là người có tiền rồi."

Bây giờ ngoại trừ được nhận tiền tháng từ mẹ, nàng còn có bổng lộc của Huyện chủ, đúng là một tiểu phú bà hạnh phúc.

Nhận thật ư?

Tô Quý phi khó tin nhìn con trai mình, tiền của con gái nhà người ta mà con cũng dám cầm, thế điện đâu? Lương tâm đâu hả?

"Con khuyên mãi mà điện hạ chỉ chịu nhận một nửa." Cửu Châu thở dài, "Nương nương à, chỉ bằng người khuyên điện hạ giúp con nhé?"

"Đàn ông con trai như nó, ở trong cung cần gì tiền tiêu." Tô Quý phi nói, "Theo ta thấy, nửa văn tiền con cũng không được cho nó."

"Từ nhỏ điện hạ đã không thiếu tiền tiêu, sao có thể để huynh ấy chịu ảm ức thế được." Cửu Châu không đồng tình với Tô Quý phi, người từ khi sinh ra đã có được tất cả, bây giờ lại mất đi thì khó chịu biết bao.

"Con yên tâm, có ta ở đây sẽ không để nó phải ảm ức gì cả." Tô Quý phi càng nhìn càng thấy Cửu Châu thật đáng yêu, "Hơn nữa, con gái chúng ta không được thiếu tiền tiêu."

Con đau lòng nó nên cho nó tiền tiêu.

Nó thương con nên chỉ nhận một nửa số tiền, có qua có lại."

Thần Vương vuốt ve túi tiền căng phồng bên hông, khẽ ho một tiếng.

Hắn không đau lòng Minh Tiểu Trư, hắn chỉ là...!không chịu nổi khi nhìn thấy nàng ủ rũ không vui mà thôi.

Bên ngoài Minh Nguyệt cung, Hộ Long vệ vòng tới vòng lui trước cửa chính, quay đầu hỏi Lưu Trung Bảo, "Lưu công công, có phải Bệ hạ bảo tại hạ vào đó hỏi, nếu Quý phi muốn nói thì nói, không muốn nói thì...!không truy vấn nữa?"

"Đúng vậy đấy Vương thống lĩnh." Lưu Trung Bảo cười, "Ngài không cần lo, lão nô cùng ngài vào gặp Quý phi nương nương."

"Được." Vương thống lĩnh thở dài bất lực, Bệ hạ thật sự quá tốt với Tô Quý phi, liên quan đến một vụ án lớn như thế nhưng cũng không nỡ khiến Tô Quý phi khó xử.

Sau này nếu ai mà dám mắng Tô Quý phi là yêu phi, hắn sẽ là người đầu tiên đứng ra phản bác.

Với tình cảm của Bệ hạ dành cho Tô Quý phi, nếu bà ấy là yêu phi thật, không chừng giang sơn Đại Thành đã đổi sang họ Tô rồi, các hoàng tử khác cũng không có cơ hội trưởng thành.

Trong lịch sử có một vị hoàng đế độc sủng một vị phi tần nào đó, nhiều năm không một mụn con.

Vì nàng ta mà Hoàng đế cũng không cần con cái, và người con duy nhất được sống sót là nhờ thái giám và cung nữ lên nuôi dưỡng.

Nếu có bảng xếp hạng yêu phi, chắc chắn Tô Quý phi sẽ đứng hạng nhất từ dưới đếm lên, không phải vì bà ấy không được sủng ái mà là do bà quá lương thiện.

"Lưu công công và thống lĩnh Hộ Long vệ cầu kiến?" Tô Quý phi ngạc nhiên, thống lĩnh Hộ Long vệ tìm bà làm gì?

"Cho bọn họ vào đi."

"Mặt tướng bá kiến Quý phi nương nương, bá kiến Thần Vương điện hạ, bá kiến Minh huyện chủ." Vương thống lĩnh vừa vào cửa liền hành lễ với Tô Quý phi.

"Mời Vương thống lĩnh ngồi, Lưu công công cũng vào đi." Tô Quý phi phát tay cho cung nhân mang trà và điểm tâm đến, sau đó hỏi thẳng, "Vương thống lĩnh đến chỗ bốn cung có chuyện gì?"

Vương thống lĩnh đang nghĩ xem phải mở lời thế nào, không ngờ Tô Quý phi lại hỏi thẳng, hắn đưa mắt nhìn sang Cửu Châu.

Cửu Châu thấy thế, định đứng dậy lấy cớ tránh đi.

"Ở đây đều là người một nhà cả." Tô Quý phi nhàn nhã dựa vào đệm mềm, "Có gì cứ hỏi thẳng bốn cung là được."

Cửu Châu vừa nhắc m.ô.n.g lên lập tức ngồi ịch trở lại.

Thần Vương đứng dậy đi tới cạnh Cửu Châu, vươn tay lấy trái cây trước mặt nàng, Cửu Châu cười tí mắt đẩy cả đĩa sang cho hắn.

Thần Vương chọn lựa một hồi, chọn một quả to nhất, lột vỏ xong rồi tách làm hai, dứt một nửa đến bên môi Cửu Châu.

Lưu Trung Bảo mỉm cười nhìn cảnh trước mặt, không hề che giấu sự thân thiết giữa mình với Thần Vương.

"Thế mặt tướng cả gan lên tiếng." Vương thống lĩnh đứng dậy chấp tay nói, "Xin hỏi nương nương, vào năm Long Phong thứ năm khi người đồng hành cùng hoàng thượng đến Lăng Châu, có phải người từng dự định đến tữu lâu trong thành thưởng thức món ngon không?"

Nghe Vương thống lĩnh hỏi, Cửu Châu thất thần, bất cẩn cắn trúng ngón tay của Thần Vương.

Thần Vương trừng mắt, chẳng lẽ nàng không phải là Tiểu Trư mà là Tiểu Cầu hử?

Nàng hồi hồn, cúi đầu nhìn đầu ngón tay của Thần Vương, vội vàng lấy khăn ra lau tay cho hẵn, khẽ nói, "Xin lỗi điện hạ, thần nữ không cố ý đâu."

"Cô đúng là xứng với con giáp mình cầm tinh mà." Thần Vương lấy thêm hai quả, "Bây giờ tới lượt cô lột cho ta."

"Đúng thế." Tô Quý phi đánh mắt nhìn sang hai đứa nhỏ đang xì xào, sau lại quay đầu nhìn Vương thống lĩnh, "Có chuyện gì sao?"

"Dạo gần đây mặt tướng tra được năm đó có vụ ám sát nhằm vào nương nương và điện hạ, vì hai người đi được nửa đường rồi quay về thuyền rồng nên cuộc ám sát mới thất bại." Vương thống lĩnh nhìn Tô Quý phi cốt quan sát vẻ mặt của bà, "Nương nương có nhớ vì nguyên nhân gì mà người thay đổi kế hoạch không?"

Cửu Châu đang cúi đầu lột vỏ chột trợn to đôi mắt.

Có người muốn g.i.ết.c nương nương và điện hạ?!

"Cái gì, có người dám ám sát bốn cung và con trai ta sao?" Hiển nhiên, trọng điểm của Tô Quý phi chính là nửa câu trước, vẻ hồ hững trên mặt bà đã thay đổi, "Người đã tra ra thích khách do ai phái đến chưa?"

Vương thống lĩnh, "..."

Không phải...!không phải hẵn đến đây để hỏi nương nương à?

"Sao, không muốn nói à?" Tô Quý phi đứng dậy, "Nếu người không muốn nói thì bốn cung đi hỏi Bệ hạ."

Bốn cung xem thử ai lại to gan đến thế?"

"Xin Quý phi nương nương bớt giận!" Thấy nương nương định đến Thái Ương cung thật, Vương thống lĩnh vội vàng mở miệng, "Không phải mặt tướng không muốn nói ra chủ mưu, chỉ vì mọi chuyện vẫn chưa điều tra rõ ràng, mặt tướng không dám mạo hiểm nói ra."

"Thế thì người mau nói với bốn cung đi, bây giờ đã điều tra ra ai rồi?" Tô Quý phi ngồi xuống, tựa như người vừa nổi giận không phải là bà, "Bốn cung tin dù hôm nay có đến hỏi Bệ hạ, Bệ hạ cũng sẽ nói cho ta biết."

Lưu công công nói đúng không?"

Lưu công công chấp tay hành lễ, "Bẩm nương nương, chỉ cần người muốn biết, Bệ hạ nhất định sẽ nói với người."

Dù Bệ hạ không biết, ngài ấy cũng sẽ điều tra rõ rồi báo với người."

Vương thống lĩnh nghe thấy thế liền đáp ngay, "Bẩm nương nương, hiện đã tra ra được chủ mưu chính là gia tộc Trịnh thị - nhà ngoại của Ninh phi nương nương."

"Trịnh gia?" Thân Vương cười khẩy, "Chẳng trách bốn vương cứ ngứa mắt bọn hần, hóa ra là nhà bọn hần làm sai trước."

Vương thống lĩnh, "..."

Ngài không thể nói thế được, toàn bộ kinh thành này, người thuận mắt ngài cũng đâu có nhiều.

"Người đâu, truyền Ninh phi đến gặp bốn cung." Tô Quý phi đưa tay cho Vương thống lĩnh lui ra, "Người lui xuống trước đi, bốn cung phải đi gặp Bệ hạ."

"Nương nương, không phải người muốn gặp Ninh phi nương nương sao?" Hương Quyên nháy mắt ra hiệu với Tô Quý phi, Minh cô nương vẫn còn ở đây.

Nếu xử tội Ninh phi trước mặt cô nhóc này có phải là quá trớn không?

"Độ Khanh, con dẫn Cửu Châu đến Chương Lục cung dạo một vòng đi." Tô Quý phi cười dịu dàng, "Ta có việc phải đi gặp Bệ hạ."

Lúc bà trừng phạt một người thì không quan tâm người khác nhìn mình ra sao.

Nhưng Cửu Châu lại khác, đó là người bên cạnh con trai mình cả đời.

Thần Vương nhìn Cửu Châu đang cúi đầu lột vỏ trái cây, mà này giờ chỉ lột được một trái, "Vâng."

Hắn kéo Cửu Châu rời khỏi Minh Nguyệt cung, "Cô đừng lo, ở trong cung thì ta và mẫu phi không bao giờ thiệt thòi."

"Nhưng mà..."

"Tất cả hoàng tử và công chúa đều bị đưa vào cung cũng là lúc an toàn nhất." Thần Vương khẽ vỗ lên trán nàng, "Yên tâm đi, đừng sợ gì hết, đã có bốn vương ở đây rồi."

Mấy hôm vừa vào cung, các huynh đệ đều tụ tập cùng nhau ăn lẩu, không chỉ để chộc tức Vân Diên Trạch mà cũng là vì không tin tưởng lẫn nhau.

Không ai dám chắc bát đĩa nào là bát đĩa ăn chung, ấm trà nào là ấm trà uống chung, vì thế sẽ không có ai dám động tay vào thức ăn và trà của bọn họ.

"Vâng." Cửu Châu gật đầu, đáy mắt tràn ngập sự tin tưởng Thần Vương, "Ta biết mà, điện hạ lúc nào cũng giỏi nhất."

Thần Vương khẽ hừ, "Đương nhiên rồi."

Tôn Thái Dao bước ra khỏi viện, phát hiện cung nhân Chương Lục cung đang quét rác lau cột, ngay cả cỏ dại trên hòn non bộ cũng được nhổ sạch sẽ, thậm chí có người bẻ vài nhánh hồng mai đang nở ghép vào mấy nhành cây trơ lá.

"Bọn họ đang làm gì thế?" Tôn Thái Dao hỏi cung nữ bên cạnh mình.

"Bẩm Quận Vương phi, bọn họ đang trang trí ngoại viện và nội viện của Thần Vương điện hạ ạ." Cung nữ thấy có người treo đèn giao nhân trên nhánh cây, không kìm được thêm vài lần.

"Còn tám ngày nữa mới đến giao thừa mà, giờ này đã sửa sang lại viện rồi sao?"

"Thưa Quận vương phi, không phải trang trí cho đêm giao thừa đâu ạ." Cung nữ khẽ nói, "Nô tỳ nghe nói là vì Minh Huyện chủ sắp ghé thăm, Thần Vương điện hạ mới sai người trang trí lại."

Vì Minh Cửu Châu ghé thăm mà giăng đèn kết hoa cho ngoại viện Chương Lục cung?

Người hầu trong hậu cung này lại nghe lời Thần Vương thế?

Là Vân Độ Khanh gan to bằng trời, hay vì mọi người trong cung đều biết Bệ hạ sủng ái hẳn nhất?

"Điện hạ." Cửu Châu bước vào đại môn Chương Lục cung, nhìn thấy đèn lồng đang đung đưa trong gió, "Đó là gì thế, đẹp quá."

"Đó là đèn giao nhân." Thần Vương đáp, "Về đêm lúc thấp sáng lên sẽ đẹp như giao nhân, cho nên mới có cái tên đó."

Cũng có người nói là vì vải đèn lồng do giao nhân dệt nên mới có cái tên đó."

"Trên đời này có giao nhân thật ư?" Cửu Châu tò mò.

"Không có đâu." Thần Vương khẽ búng vào trán nàng, "Cô đừng có nằm mơ."

Chương 65: Chương 65

Cửu Châu che trán, ngửa đầu ngắm đèn.

"Thích không?"

"Thích." Cửu Châu gật đầu.

Thần Vương vẫy tay gọi thái giám, "Mang một chiếc đèn đến đây."

"Cô thích cái nào?" Hắc quay đầu hỏi Cửu Châu.

"Cái nào cũng đẹp hết." Cửu Châu ngửa đầu nhìn lên, chỉ vào một chiếc, "Cái này thì sao?"

Màu sắc của chiếc đèn này hơi giống màu quần áo trên người điện hạ.

"Vậy thì lấy chiếc này." Thần Vương nhận chiếc lồng đèn giao nhân đưa tới trước mặt Cửu Châu.

Cô nhóc đúng là cô nhóc, chỉ thích mấy món lèo lẹt thế này.

"Cám ơn điện hạ." Cửu Châu cẩn thận cầm chiếc đèn lồng, như một đứa trẻ vừa nhận được món quà bảo bối, không nỡ làm bẩn.

"Minh Huyện chủ."

Cửu Châu ngạc nhiên ngẩng đầu lên, trông thấy Tôn Thái Dao vẫn kiểu tóc của phụ nữ đã có chồng, nàng ngẩn người, sau đó đáp lại, "Chào Quận vương phi."

Tôn Thái Dao nhìn chiếc lồng đèn trong tay Cửu Châu, hé môi cười, "Đã lâu rồi không gặp Huyện chủ, nếu có rảnh mời cô ghé chỗ ta ngồi chơi."

"Tứ tẩu." Thần Vương lên tiếng, "Tứ ca đang bị thương cần phải tĩnh dưỡng."

Cửu Châu nhà ta còn nhỏ không hiểu chuyện, nếu làm phiền đến Tứ ca e không hay."

Tôn Thái Dao nghe thế thì gượng cười, đang định nói thêm vài lời với Minh Cửu Châu nhưng Thần Vương đã dẫn người rời đi.

Nàng ta nhìn bóng lưng của Thần Vương và Cửu Châu, lại quay đầu nhìn ngọn đèn giao nhân đứng đưa trên nhánh cây, con tim cũng lắc lư như ngọn đèn kia, trống rỗng một bề, không có chốn bình yên dừng lại.

"Quận vương phi." Một cung nữ hấp tấp đi tới trước mặt nàng, "Nô tỳ là cung nữ ở Lan Nhứ cung, xin Quận vương phi và điện hạ nghĩ cách giúp đỡ nương nương."

"Mẫu phi làm sao?" Tôn Thái Dao vén tóc mai, "Xảy ra chuyện gì?"

"Nương nương đã bị Quý phi nương nương triệu đến Minh Nguyệt cung, nhưng Quý phi nương nương không những tránh mặt không gặp mà còn để nương nương quỳ gối nhật đậu tằm trong tĩnh thất." Cung nữ cuống đến độ bật khóc, "Xin Quận vương phi và điện hạ nghĩ cách giúp nương nương."

Mỗi lần nương nương chịu nhục ở chỗ của Quý phi, cuối cùng người xui xẻo cũng là hạ nhân hầu hạ như bọn họ, nàng ta thực sự không còn cách nào khác.

"Người đừng cuống, để ta nghĩ cách." Tôn Thái Dao không đành lòng làm phiền trượng phu đang mang bệnh trong người, nàng ta đi vòng hai vòng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn đèn lồng bằng lụa trên ngọn cây, cẩn rằng bước vào viện của Thần Vương.

Thái Ương cung, Long Phong đế nhìn Tô Quý phi nổi giận ùng ùng bước vào, ông đặt cuốn sách trên tay xuống, "Sao thế, ai chọc giận nàng rồi?"

Ông nhú mày nhìn về phía Lưu Trung Bảo và Vương thống lĩnh đi sau bà.

Lưu Trung Bảo và Vương thống lĩnh vội rời khỏi điện, trực giác nói cho bọn họ biết, cuộc nói chuyện sau đó không phải là thứ mà bọn họ có thể nghe.

"Không liên quan đến người khác." Tô Quý phi phát tay áo, ngồi xuống ghế dựa, "Bệ hạ, có người muốn g.i.ế.c thiếp và Độ Khanh, chàng thấy ta có thể nhận được không?"

"Chuyện bất ngờ ở trại ngựa hoàng gia, bức tranh thêu trong tiệc mừng thọ của ta, có chuyện nào không phải là bị người ta ám toán?" Tô Quý phi tức giận, "Thiếp vốn nghĩ hoàng tử lớn rồi thì đã tâm cũng lớn hơn, nhưng không ngờ tám năm trước mẹ con thiếp đã phải dạo quanh Quỷ Môn quan một lần."

"Là trăm sai, trăm đã không bảo vệ tốt cho hai mẹ con nàng." Long Phong đế đi đến trước mặt Tô Quý phi, nhẹ nhàng nắm c.h.ặ.t t.a.y bà, "Nàng yên tâm, trăm nhất định sẽ lấy lại công bằng cho mẹ con nàng."

Tô Quý phi cup mắt, không thềm để ý đến ông.

"Mi Đại, là ta sai rồi." Long Phong đế dịu dàng vuốt tóc mai bà, "Nếu nàng giận thì cứ mắng ta, sao lại giận bản thân mình?"

"Mạo phạm long nhan là đại tội, sao thiếp dám mắng Bệ hạ?" Tô Quý phi khẽ hừ một tiếng, "Nếu để quan văn biết được, bọn họ lại mắng thiếp là yêu phi mất."

"Trong mắt người khác, trăm là hoàng đế."

Nhưng ở trước mặt nàng, ta chỉ là một người đàn ông lỗ tai mềm bình thường mà thôi." Long Phong để vạt áo ngồi xuống trước mặt Tô Quý phi, tư thế này khiến ông thấp hơn Tô Quý phi rất nhiều.

"Sao chàng lại chơi xấu rồi?" Tô Quý phi thấy ông như thế thì nói, "Chàng tưởng vẫn như hai mươi năm trước, dựa vào gương mặt để mê hoặc thiếp à?"

"Ta biết, ta biết mình già rồi nên cũng tàn phai nhan sắc, làm Mi Đại chán ghét." Long Phong để thở dài một cách đáng thương, "Nhưng nàng hãy nể tình Độ Khanh mà chịu khó sống cùng ta nhé."

"Đúng là phải để cho ngoại thần thấy chàng chơi xấu như bây giờ mới được." Tô Quý phi cũng đã vờ giận đôi phần, bà vén váy, ngồi xuống trước mặt Long Phong để.

"Đợi đã." Long Phong để đứng dậy lấy áo choàng trải lên trên mặt đất, "Nàng ngồi đi."

Tô Quý phi nhìn áo choàng thù hình rồng đen dưới đất, sau đó ngồi xếp bằng lên trên.

Hai người trừng mắt nhìn nhau, cuối cùng trên mặt của Tô Quý phi cũng xuất hiện nụ cười, "Hôm đó thiếp và Độ Khanh quả thực định đến tửu lâu thưởng thức món cá kho địa phương."

Nhưng dọc đường lại gặp một chuyện bất ngờ."

Bà nhắc tới cô bé mà bà cứu được vào năm đó với Long Phong đế, Tô Quý phi bùi ngùi, "Thiếp vẫn nghĩ là mẹ con thiếp cứu con bé, nhưng không ngờ chính con bé đã cứu bọn thiếp."

Quanh đi quẩn lại, cái bà tưởng là "quả" hóa ra lại là "nhân".

Nghe kể lại chuyện lúc xưa, Long Phong đế không dám tưởng tượng nếu không nhờ Độ Khanh cứu được một cô nhóc, làm chậm trễ thời gian, hai mẹ con họ mới phải hủy kế hoạch ăn cá kho thì sẽ xảy ra chuyện gì?

Đám người kia hận Mi Đại, hận Độ Khanh, nhưng thật ra là hận ông không thiên vị mình.

Tất cả đều bắt nguồn từ lòng tham và sự đố kỵ, mà ông chính là khởi nguồn của lòng tham và sự đố kỵ ấy.

"Đều tại ta cả." Ngón trỏ của ông khẽ run run, "Cưng chiều hai người, nhưng lại không bảo vệ được hai người."

"Bệ hạ không sai." Tô Quý phi lắc đầu không chấp nhận lời nói của Long Phong đế, "Sai là ở lòng người."

"Cô nhóc kia là ai?" Long Phong đế không bác bỏ lời của Quý phi, "Trẫm sẽ ban thưởng cho con bé."

Tô Quý phi lắc đầu, "Không biết, thiếp không cho con bé nói tên, chỉ nhớ đó là một cô bé có đôi mắt to tròn, trước khi đi con bé còn nói sẽ ghi nhớ ân tình này."

Nói đến đây, ánh mắt bà cũng dịu dàng hơn, "Là một cô nhóc được nuôi rất tốt."

Long Phong để đứng dậy cầm tấu sớ trên bàn do Vương thống lĩnh trình lên, đặt vào tay Tô Quý phi, "Đây là khẩu cung của hạ nhân Trịnh gia."

Tô Quý phi nhận lấy xem thử, xem đến phần sau, bà suýt nữa xé nát cuốn sổ trên tay, "Người nhà họ Trịnh muốn c.h.ết ư?!"

Bà muốn g.i.ết c.h.ết cả nhà bọn họ! Nếu không thì quá phí cái danh yêu phi này!

"Đứa bé bị tên mặt sẹo quăng xuống sông kia..." Tô Quý phi vuốt ve bản tấu ghi chép về tiểu cô nương ấy, "Nếu cô bé mà thiếp và Độ Khanh cứu là con bé thì tốt biết mấy."

Nếu không phải thích khách muốn g.i.ết bà và Độ Khanh, tiểu cô nương đó cũng sẽ không chết.

Nhưng nước sông chảy siết, không một ai dám cam đoan một cô nhóc bị trôi c.h.ặt t.a.y chân lại có thể sống sót.

"Ông trời có đức hiếu sinh, có lẽ đó chính là cô bé ấy." Long Phong để biết vì sao bà lại đau lòng, "Ta đã bảo Vương thống lĩnh tiếp tục điều tra, nhất định sẽ tra ra được cô bé mà nàng đã cứu năm xưa."

Tô Quý phi vô cùng hối hận, vì sao bà lại bảo con bé giữ bí mật chứ.

Lăng Châu rộng lớn mênh mông, tám năm đủ để thay đổi vẻ ngoài của một cô gái, có lẽ cô bé ấy đã xuất giá, cũng có thể không còn ở Lăng Châu nữa.

Trời đất bao la, bây giờ có thể đi đâu mà tìm?

"Hãy tin ta." Long Phong đế ôm Tô Quý phi vào lòng, "Đợi đến khi tìm được con bé, chúng ta sẽ mua cho nó một căn nhà to, cho con bé thật nhiều bạc, thậm chí sẽ tìm cho nó một tấm chồng tốt."

Chỉ mong đổi lại sự an lòng cho bà.

Vương thống lĩnh đứng đợi ngoài cửa điện nửa canh giờ, cuối cùng cũng được Bệ hạ triệu kiến, hần vội vàng tiến vào điện.

Nhưng khi bước vào lại bất cẩn nhìn thấy Bệ hạ đang bưng trà cho Tô Quý phi, đây không phải cảnh hần có thể nhìn.

"Vương thống lĩnh." Long Phong đế đặt trà trước mặt Tô Quý phi, "Người mau cho người đến Lăng Châu điều tra một tiểu cô nương chừng mười sáu, mười bảy tuổi cho ta."

Vương thống lĩnh dè dặt nhìn Tô Quý phi, hoàng thượng bảo hần điều tra một cô nương trước mặt quý phi nương nương?

"Thưa Bệ hạ, không biết cô nương ấy tên họ là gì, đáng đáp thế nào?"

"Nếu ta biết tên họ và dung mạo thì cần người điều tra hả?" Tô Quý phi khẽ nhướn mày, "Ta muốn điều tra cô bé bị hạ nhân Trịnh gia quăng xuống sông năm đó."

Bốn cung nghi ngờ cô bé chính là người đã được bốn cung cứu."

Vương thống lĩnh sửng sốt.

Chẳng lẽ nguyên nhân khiến Tô Quý phi quay về nửa chừng là vì cứu người?

Nếu cô bé được quý phi nương nương cứu là cô bé bị hạ nhân Trịnh gia quăng xuống sông kia, thế thì âm mưu ám sát nhắm vào mẹ con Tô Quý phi buồn cười và hoang đường biết bao nhiêu.

Ông trời có mắt, nhân quả tuần hoàn.

Hắn chấp tay thưa, "Mặt tướng lĩnh mệnh."

Có đôi khi, hắn cũng hi vọng có sự trùng hợp như thế.

Mong cô nhóc bị tên mặt sẹo kia quăng xuống sông kia chính là người đã được quý phi nương nương cứu lên, bình an khỏe mạnh lớn lên, vui vẻ hạnh phúc.

"Nơi ở của điện hạ lớn thật." Cửu Châu cầm đèn ló người nhìn vào trong viện, nàng còn lo điện hạ ở cùng một chỗ các hoàng tử khác sẽ phải thiệt thòi, không ngờ viện này còn lớn hơn nàng nghĩ.

"Dán vào cửa làm gì?" Thần Vương quay lại nhìn nàng, "Vào đi."

Cửu Châu chôn chân bên cạnh khung cửa, "Có tiện không?"

"Cũng đã đến đây rồi, bây giờ cô mới nghĩ đến chuyện này sao?" Thần Vương bị nàng chọc giận, "Yên tâm đi, ở đây còn có các cung nữ thái giám, có gì mà không tiện?"

Cửu Châu nhắc chân đi thẳng vào viện, cẩn thận đưa chiếc đèn giao nhân cho một cung nữ rồi đi theo Thần Vương.

"Cô ngồi đây chờ một lát." Dẫn Cửu Châu đến đình nghỉ mát ngồi, Thần Vương nhìn nàng, "Nào, bây giờ có thể nói cho ta biết vì sao lúc này cô cần tay ta không?"

Cửu Châu cúi đầu cầm tách trà, "Điện hạ, ta thật sự không có ý mà, xin lỗi huynh."

"Ta biết cô không cố ý." Thần Vương khoanh tay trước ngực, "Nhưng ta biết cô còn có tâm sự."

"Đúng là có một chút." Cửu Châu hé nắp trà, uống ực một hớp.

"Khoan đã!"

"Nóng, nóng!" Cửu Châu bị nóng đến độ suýt là trào nước mắt.

"Uống nước lạnh vào, ngâm chứ đừng nuốt." Thần Vương đưa trà thảo mộc đến bên môi Cửu Châu, nhìn đôi má phồng to vì ngâm nước lạnh trong miệng của nàng, "Loại trà này phải dùng nước sôi ngâm cho nở ra, sau đó lại đổi sang nước lạnh, như thế mới tạo ra hương vị."

Cửu Châu tròn tròn mắt, nàng làm sao biết được chỉ uống có vài hớp trà mà lại mất công như thế.

"Còn nóng không?" Thần Vương thở dài, bảo cung nữ mang vài khối băng đến, "Chờ đến lúc ăn tối, cô sẽ biết thế nào là hối hận."

Cửu Châu cầm tách không, đưa tay áo che mặt phun nước ra, "Ta sờ tách trà không thấy nóng chỗ nào, nhưng sao nước trà lại nóng thế?"

"Cô không biết có vài loại tách trà có thể cách nhiệt hả?" Thần Vương nhận chén ngọc chứa băng từ tay cung nữ, lấy một miếng đưa tới bên miệng Cửu Châu, "Ngâm đi."

"Lạnh quá." Cửu Châu ngâm miếng băng, lạnh run cả người.

"Biết lạnh là tốt, để cô nhớ cho lâu." Thần Vương đặt chén ngọc xuống, "Tiếp tục đề tài vừa nãy đi, vì sao lúc nãy cô lại lạ thế?"

"Ta nghe thấy có người ám sát nương nương và điện hạ nên lo lắng." Cửu Châu nhìn cung nữ và thái giám đang đứng sau lưng

Thần Vương, đầu lưỡi vô thức chạm vào miếng băng lạnh lẽo,
"Nếu điện hạ giận, vậy...!ta đưa tay mình cho huynh cắn lại nhé."

Thần Vương nhìn ngón tay nhỏ nhắn vừa trắng trẻo vừa mềm mại, móng tay được cắt gọn gàng trước mặt mình.

Đúng là hắn muốn cắn một chút.

Nhưng chỉ là một chút thôi, chứ không phải nhiều lắm.

"Bẩm điện hạ." Một cung nữ đi tới bên cạnh hắn, "Tề Quận vương phi muốn gặp ngài."

"Không gặp." Thần Vương nhìn Cửu Châu còn đang nhai băng,
"Nàng ta là tẩu tử, đơn độc gặp em chồng như ta không hợp quy cách."

Vợ còn chưa cưới về nhà, hắn cần gì phải kiếm ba cái chuyện tầm phào này?.

Chương 66: Chương 66

Vân Diên Trạch bừng tỉnh khỏi cơn mê, hẩn mở mắt nhìn căn phòng yên tĩnh, "Người đâu."

"Điện hạ tỉnh rồi?" Thái giám đi đến bên giường.

"Quận vương phi đâu?" Hẩn vịn tay thái giám ngồi dậy.

Hễ bước một bước là cả người đau đớn, nhưng sự rèn luyện không cho phép hẩn có bất cứ cử chỉ bất nhã nào, thậm chí cũng không được nhíu mày.

"Quận vương phi..." Thái giám ấp úng không dám mở miệng.

"Sao?" Vân Diên Trạch khoác thêm áo khoác, "Có người làm khó nàng ấy?"

"Dạ bẩm không." Thái giám giải thích, "Người bên Lan Nhứ cung đến nói với Quận vương phi vài câu, Quận vương phi nghe xong thì có vẻ không vui, rồi sau đó đi tìm Thần Vương điện hạ."

Người của mẫu phi tìm Thái Dao nhưng sao nàng lại đi tìm Vân Độ Khanh?

"Ta đến đó xem sao."

"Thưa điện hạ, vết thương của ngài vẫn chưa khỏi, không nên đi lại nhiều."

Vân Diên Trạch khẽ ho, "Không sao, tính Ngũ đệ nóng nảy, ta sợ Thái Dao và đệ ấy sẽ có xích mích."

Thái giám vội vàng giúp hắn mặc quần áo, cùng một thái giám khác đỡ điện hạ ra khỏi viện.

Vừa tới ngoài viện của Thần Vương, bọn họ đã nghe thấy tiếng của Quận vương phi.

"Nếu không chờ được Ngũ đệ thì ta sẽ không đi."

Các thái giám vội cúi gằm đầu, không dám nhìn sắc mặt của Tể Quận vương.

Vân Diên Trạch yên lặng nhìn bóng lưng Tôn Thái Dao, cất giọng khàn khàn, "Thái Dao."

"Điện hạ?" Nghe thấy giọng của Vân Diên Trạch, Tôn Thái Dao vội định thần, bối rối hỏi, "Sao chàng lại đến đây?"

Vân Diên Trạch mỉm cười, "Tĩnh lại không thấy nàng đâu, ta lo nàng chịu ấm ức nên ra đây xem thử."

Trong lòng Tôn Thái Dao cay cay, điện hạ sợ nàng chịu uất ức nên mới ra đây tìm nàng.

Tuy điện Trung Tĩnh không dám cắt xén chi phí ăn mặc của các hoàng tử, nhưng từ khi điện hạ bị giáng xuống làm Quận vương, ánh nhìn mọi người trong cung đều trở nên kỳ lạ.

Nàng ta sợ điện hạ cảm thấy khó chịu nên vẫn cố gắng che giấu đến tận bây giờ.

"Chàng là hoàng tử, ta là hoàng tử phi, ai dám khiến để ta phải chịu ảm ức?" Tôn Thái Dao đi đến bên cạnh Vân Diên Trạch, dịu dàng đáp, "Vết thương của chàng vẫn chưa lành, không thể hứng gió, chúng ta về thôi."

"Không phải nàng muốn gặp Ngũ đệ sao?" Vân Diên Trạch dặt tay nàng ta, "Ta dẫn nàng đi."

"Không sao, không cần đâu." Tôn Thái Dao lắc đầu, sợ điện hạ biết chuyện của Ninh Phi sẽ nóng giận, khiến vết thương chưa kịp lên da non lại chuyển biến xấu, "Không có gì quan trọng hơn chuyện nghỉ ngơi của điện hạ cả."

"Thật ư?" Vân Diên Trạch cười, "Thái Dao tốt với ta quá."

"Ta là thê tử của điện hạ, ta không tốt với chàng thì còn tốt với ai đây?" Ngón tay Tôn Thái Dao khẽ đan vào bàn tay của Vân Diên Trạch, đáy mắt dạt dào tình cảm.

"Vậy chúng ta về thôi."

Vân Diên Trạch đưa mắt nhìn cửa viện, bắt gặp ngọn đèn đang
đung đưa trên ngọn cây, hấn chột dừng bước, "Đó là gì thế?"

"Nghe Ngũ đệ nói đó là đèn giao nhân." Tôn Thái Dao rử mắt,
"Nghe đâu là do hấn cố ý chuẩn bị cho Minh Huyện chủ."

"Thái Dao cũng thích nó?" Vân Diên Trạch nhìn nàng.

"Phí tiền, đèn này ngoại trừ đẹp ra thì chẳng có tác dụng gì." Tôn
Thái Dao nhìn đèn lồng, "Ta không thích."

Vân Diên Trạch chỉ cười không nói.

"Điện hạ, huynh có cả lúm đồng tiền kìa."

"Bổn vương đang cười cô, chứ không cười lúm đồng tiền."

"Ta giận rồi đấy, không muốn chơi với huynh nữa."

"Này, cô đừng đi mà." Thần Vương đuổi theo Cửu Châu đang
nhắc váy bước ra ngoài, "Cô không cần đèn giao nhân này nữa
ư?"

Cửu Châu dừng bước, quay đầu nhìn đèn lụa trong tay Thần
Vương, song vẫn không nói gì.

"Hừ!" Nàng ngẩng đầu nhìn trời.

"Tiểu cô nương à, sao càng ngày càng bướng thế?" Thần Vương đi đến bên cạnh Cửu Châu, kéo tay nàng ra, đặt chuỗi đèn vào tay nàng, "Cầm cho chắc đấy, bốn vương không đùa cô nữa."

Khó tránh người ta thường nói, không được dỗ dành con gái, vì càng dỗ thì người ta càng bướng.

"Ta không có." Cửu Châu cầm đèn, chột dạ cúi đầu.

"Không có gì?" Thần Vương hỏi nàng.

Không có...!bướng.

Chắc là...!không có nhỉ?

Cửu Châu cẩn thận nhớ lại những lúc mình và điện hạ ở cạnh nhau, cái đầu càng lúc càng cúi thấp.

Nàng không ngờ mình lại tức giận chỉ vì một chuyện nhỏ như thế.

Hèn gì các sư phụ luôn nói, phong thủy kinh thành không tốt, xem ra đúng là thế thật.

Ngay cả nàng cũng đổi tính chỉ vì một chuyện cỏn con.

"Không giận nữa hả?" Thần Vương chọc cô nhóc đang cúi đầu trước mặt.

"Ta không giận." Cửu Châu đưa mũi giày khẽ nhẹ mặt đất hòng che giấu sự chột dạ.

"Nếu không giận thì cười một cái ta coi, không thì ta không tin đâu." Thần Vương cúi người, nhìn thẳng vào mắt Cửu Châu, "Nào, cười một cái cho ta xem."

Thấy Thần Vương điện hạ bất thành linh nhích lại gần mình như thế, Cửu Châu nhìn vào đôi mắt sâu thẳm đẹp đẽ kia, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ.

Đôi mắt của điện hạ đẹp quá, mũi cũng đẹp, hình như chỗ nào cũng đẹp cả.

"Minh Tiểu Trư?"

"Hử?"

"Lại gần người nữa rồi?" Thần Vương duỗi tay nhẹ nhàng trở vào trán nàng, "Nào, cười một cái đi."

Cửu Châu ngoan ngoãn nhoẻn môi nở nụ cười.

Thần Vương vội quay mặt đi.

Ông trời ơi, sao Minh gia lại có một cô nhóc ngốc nghếch thế này?

Ngốc như thế chỉ có thể nhét vào túi, cất giữ cẩn thận mới khiến người ta an tâm.

Hắn hít sâu một hơi, đưa tay sờ túi mình, "Há mồm ra."

Cửu Châu ngoan ngoãn há mồm theo, bỗng nếm được mùi kẹo bạc hà.

"Bạc hà tính hàn, ngậm một chút sẽ dễ chịu." Thần Vương tiếc nuối nhìn mái tóc của Cửu Châu.

Hôm nay nàng chải tóc kiểu phi tiên quá cầu kỳ, bóp búi tóc sẽ mất đẹp, nếu không hắn đã vò tóc nàng một lúc rồi.

"Cám ơn điện hạ." Cửu Châu lại vui như trước.

Thần Vương cười thầm trong lòng, hẳn biết cô nhóc này rất dễ dỗ.

Hắn chợt quay đầu nhìn về phía cửa viện, nhú chặt lông mày, Vân Diên Trạch đứng đây từ khi nào thế?

Tên này bị bệnh à, mình cũng có Vương phi mà lại đứng ở sân hẳn nhìn lén hắn và vị hôn thê làm gì?

"Tứ ca, Tứ tẩu." Thần Vương bước tới trước một bước, che chở Cửu Châu sau lưng, "Hai người đứng đây...!ngắm cảnh à?"

"Cảnh trí ở viện Ngũ đệ thật đẹp, làm ta bất cẩn ngắm thêm vài lần, mong Ngũ đệ thứ lỗi." Vân Diên Trạch cuộn tay thành nắm đ.ấ.m đưa đến bên môi khẽ ho một tiếng.

Hắn nhìn góc áo màu xanh trúc lộ ra sau lưng Vân Độ Khanh, lại mỉm cười buông tay.

Từ khi Vân Độ Khanh đính hôn với Minh Cửu Châu, dường như hắn đã có danh tiếng tốt hơn với các văn thần, thậm chí vận may cũng từ từ đi lên.

Câu chuyện về Vương gia bá đạo lưu truyền trong kinh thành khiến bách tín tin như thật, hễ nhắc đến Thần Vương là bọn họ nghĩ hẳn cũng giống như trong câu chuyện, tính cách hào sảng, văn võ song toàn, còn có một nàng tiểu thư xinh đẹp chung tình với mình.

"Không sao, bốn vương cũng thấy cảnh trí ở viện của mình rất đẹp." Thần Vương nhíu mày, "Nhưng vết thương của Tứ ca vẫn chưa lành nên vẫn quay về thì hơn, chờ đến khi huynh khỏe lại thì đến đây ngắm cảnh cũng chưa muộn."

"Đa tạ Ngũ đệ đã nhắc nhở, ta nhất định sẽ quý trọng thân thể." Vân Diên Trạch cười nhạt, "Minh huyệt chủ tiến cung khi nào thế?"

Tôn Thái Dao nghiêng đầu nhìn Vân Diên Trạch, dù Minh Cửu Châu không ở bên cạnh điện hạ giống như trong mơ, nhưng hình như điện hạ vẫn để ý đến nàng ta.

"Bẩm điện hạ, thần nữ vừa tiến cung hôm nay." Cửu Châu ló người ra từ sau lưng Thần Vương, hành lễ với Vân Diên Trạch xong lại nấp trở về.

"Tứ ca." Thần Vương ngoài cười nhưng trong lòng không cười, "Huynh nên trở về dưỡng thương đi."

"Cáo từ." Vân Diên Trạch nắm tay Tôn Thái Dao, "Thái Dao, chúng ta về thôi."

Tôn Thái Dao đưa mắt nhìn Thần Vương, rồi lại đảo sang Vân Diên Trạch, cuối cùng im lặng rời đi theo Vân Diên Trạch.

"Có phải Quận vương phi có chuyện gì muốn nói không?"

"Chuyện không nói ra khỏi miệng thì cũng chẳng quan trọng gì." Thần Vương nhìn xuống tay Cửu Châu, ngón tay giần giật, cuối cùng im lặng thu về trong tay áo.

"Ta bảo phòng bếp làm bữa tối không cay không nóng rồi, ăn tối xong ta sẽ đưa cô về Minh Nguyệt cung." Hắc đưa bình thuốc nhỏ cho Cửu Châu, "Tối trước khi đi ngủ thì nhớ ngậm một viên, đến sáng mai vết thương trong miệng cô sẽ khỏi hẳn."

"Cám ơn điện hạ." Cửu Châu nắm chặt bình thuốc, trong lòng càng thêm áy náy.

Minh Cửu Châu ơi là Minh Cửu Châu, Thần Vương cũng đã chuẩn bị sẵn bữa tối cho mi, nhưng mi lại dám giận dỗi với tiểu tiên nam như ngài ấy, lương tâm của mi không bị cắn rứt à?

Dùng xong bữa tối ở Chương Lục cung thì màn đêm đã buông, Cửu Châu bước ra khỏi cửa, thấy cả viện đã thắp đèn sáng rực, cất giọng cảm thán, "Đẹp quá đi mất."

"Đi thôi, ra ngoài nhìn thử." Thần Vương cầm giúp Cửu Châu đèn lụa, đưa nàng đi tới con đường lát đá xanh bên ngoài viện.

Đây ngọn đèn m.ô.n.g lung mờ ảo, kia ngọn đèn dập dềnh trên nước, còn có các cung nữ cầm đèn lưu ly xếp hàng ngay ngắn đằng kia, đẹp đến mức khiến nàng cứ ngỡ mình lạc vào tiên cảnh.

Cửu Châu không dám chớp mắt, cũng không biết nên nhìn đi đâu.

Thần Vương nhìn Minh Cửu Châu dưới ánh đèn trong đêm, lặng lẽ đứng bên cạnh cùng nàng.

Nàng đưa hết bạc của mình cho hắn, hắn chỉ có thể tặng lại nàng cảnh đèn hoa nhân gian.

"Đẹp không?" Hắn hỏi.

"Đẹp lắm." Cửu Châu gật đầu, nàng kéo tay áo của Thần Vương, "Điện hạ cố ý chuẩn bị cho ta sao?"

Thần Vương im lặng một lúc, nhỏ giọng đáp, "Ừ."

"Cám ơn điện hạ." Cửu Châu ngẩng đầu nhìn ngọn đèn trên cây, "Đây là cảnh đèn đẹp nhất mà ta từng thấy."

"Thế này mà đã xem là đẹp nhất rồi sao?" Thần Vương cười, "Sau này bốn vương sẽ cho cô xem nhiều cảnh đèn còn đẹp hơn nữa."

Cửu Châu ngấm nhìn nụ cười của hắn, tựa như mọi vì tinh tú trên dải ngân hà tràn vào đôi mắt nàng.

Thần Vương và nàng ngấm một lúc lâu, mãi đến khi gió đêm ngày một lớn, hắn mới nói, "Đi thôi, ta đưa cô về." Cửu Châu nhanh nhẩu đi theo sau hắn.

Dẫu có muôn vàn ánh đèn rực rỡ, nàng vẫn thích theo sau lưng hắn hơn.

Tôn Thái Dao đứng ở một góc khuất gần đó, chờ sau khi Thần Vương và Minh Cửu Châu rời đi, nàng ta mới đi tới nói với cung nữ phía sau, "Đi thôi."

Dù là nguyên nhân gì, nhưng là con dâu, nàng ta phải đến Minh Nguyệt cung cầu tình giúp mẫu phi.

Đường trong cung tuy yên tĩnh nhưng không hề đáng sợ, ngược lại lại có một cảm giác yên bình khó nói.

Ánh đèn kéo dài bóng Thần Vương, Cửu Châu giẫm lên bóng hắn tựa như một cái đuôi nhỏ ở phía sau.

Bất thành lĩnh, Thần Vương dừng bước quay đầu nhìn Cửu Châu, "Con đường phía trước tối lắm, nắm tay áo của ta này."

"Ồ." Nàng vươn tay, khẽ kéo tay áo của hắn.

Bóng hai người cùng nhau kéo dài ra, cuối cùng nhập thành một bóng đen dài hắt lên tường cung.

Đến cửa Minh nguyệt cung, Cửu Châu buông tay, giật giật tay áo vừa bị nàng tóm lấy, "Điện hạ, ta đến nơi rồi."

"Ừ." Thần Vương bắt tay ra sau lưng.

"Cô vào đi."

Cửu Châu vừa bước vào cửa đã nghe thấy giọng Hương Quyên cô cô, "Đã bao nhiêu năm rồi, không biết còn có thể tìm được cô bé ấy không nữa."

Cửu Châu quay đầu nhìn ra sau lưng, Thần Vương điện hạ vẫn chưa rời đi.

Nàng chợt xoay người đi tới chỗ hắt, lại kéo ống tay áo của hắn.

"Hương Quyên cô cô muốn tìm ai thế?" Nàng nắm tay áo Thần Vương bằng tay phải, tay trái vịn khung cửa, hỏi thăm Hương Quyên.

"Huyện chủ về rồi à?" Hương Quyên bước tới trước mặt Cửu Châu, lúc này mới nhìn thấy Thần Vương điện hạ đang đứng sau lưng nàng, nàng ta nhún gối hành lễ rồi đáp, "Tám năm trước điện hạ từng cứu một cô bé bị rơi xuống nước ở Lăng Châu, nương nương muốn tìm cô bé ấy."

"Tìm được cô bé ấy quan trọng với nương nương và điện hạ lắm à?"

Hương Quyên gật đầu, "Nương nương đã xin Bệ hạ phái Hộ Long vệ đi Lăng Châu tìm cô bé ấy, hy vọng mong ước của nương nương sẽ thành sự thật."

Nhưng đất trời bao la, không biết đến lúc nào mới tìm được tiểu cô nương kia.

Bàn tay siết c.h.ặ.t t.a.y áo của Thần Vương lại nới lỏng, buông lỏng rồi lại siết chặt, "Thật ra mọi người không cần đi tìm đâu."

Thần Vương nghiêng đầu nhìn nàng, nắm chặt bàn tay đang run rẩy của nàng qua một một lớp tay áo.

"Ta biết nàng ấy đang ở đâu."

Chương 67: Chương 67

"Minh cô nương?" Hương Quyên ngạc nhiên nhìn Cửu Châu, chợt nhớ ra huyện chủ cũng từng được gửi nuôi tại Lăng Châu, có lẽ nàng ấy biết được gì đó chăng?

"Ta..." Cửu Châu ngại ngùng nhìn quanh, lại như sợ có người khác nghe thấy, "Cô cô, chúng ta vào rồi nói."

"Được." Hương Quyên gật đầu, định dẫn Cửu Châu vào nội điện, nhưng chợt sực nhớ Ninh phi còn đang quỳ bên ngoài cửa điện, nàng ta đặt chân xuống, không biết lần này phải giải thích thế nào với Minh cô nương đây?

"Điện hạ." Cửu Châu níu tay áo Thần Vương không buông, đôi mắt sáng rực nhìn hắn, "Điện hạ vào cùng thần nữ có được không?"

"Được thôi." Thần Vương nắm tay áo Cửu Châu dẫn nàng bước về phía trước.

Hương Quyên nhìn bóng lưng hai người họ, không kìm được phì cười, điện hạ cũng biết quan tâm người khác rồi.

"Lạnh à?" Cách lớp vải, Thần Vương cảm nhận được cái lạnh ở đầu ngón tay Cửu Châu.

"Không." Cửu Châu cười lắc đầu, "Điện hạ vẫn giống như lúc nhỏ, vừa dịu dàng vừa chu đáo."

Hắn?

Dịu dàng chu đáo?

Đến ngay cả Thần Vương cũng cảm thấy ngại, hắn sờ mũi, "Cô đâu biết hồi bé ta thế nào."

Cửu Châu tủm tỉm nhìn hắn, "Ta biết chứ."

Đang nói chuyện, Cửu Châu chợt phát hiện có người đang quỳ trước cửa, bước chân chợt khựng lại, "Điện hạ, hình như có người đang quỳ ở đó thì phải?"

"Kệ đi." Thần Vương liếc mắt nhìn Ninh phi đang quỳ trước cửa, đưa tay ấn đầu Cửu Châu xuống, "Trong cung có vài người suốt ngày thích quỳ để đạt mục đích của mình."

"Ồ." Cửu Châu gật đầu, bước đến gần mới phát hiện ra người đang quỳ chính là Ninh phi nương nương.

Ninh phi nghe thấy tiếng bước chân bèn ngẩng đầu, bà ta và Cửu Châu mắt đối mắt, ánh mắt ấy như chất chứa sự nhịn nhục, đau khổ, bất lực, thậm chí còn có cảm giác ảm ức nhưng không dám nói ra.

Cửu Châu thì thâm bên tai Thần Vương, "Có phải Ninh phi nương nương từng học hí khúc trước khi tiến cung không?"

Thần Vương, "Sao cô lại nói thế?"

"Ta thấy phân đoạn này bà ấy diễn tốt ghê, rất giống hoa đán diễn những vai cuộc sống kham khổ ở trên sân khấu ấy."

Thần Vương kéo người vào phòng, hắn sợ nếu Ninh phi nghe được Minh Tiểu Trư nói gì chắc sẽ tức đến ngất đi mất.

"Mẫu phi đâu rồi?" Thần Vương xua tay miễn lễ cho cung nữ thái giám.

"Bấm điện hạ, nường nường đang ở hậu điện."

"Đi thôi." Thần Vương vòng qua tiền thính đi vào hậu điện.

Vừa đi đến cửa đã nghe thấy Tô Quý phi nói chuyện với thái giám, "Ai đến cầu tình thì để người đó quỳ cùng ả ta."

Đúng là mấy năm qua bốn cung đã hiền quá mức, để các ả leo lên đầu bốn cung mà ngồi.

Nếu bên Lăng Châu có tin tức thì báo cho ta biết, có nghe không?"

Thần Vương đưa mắt nhìn Cửu Châu, e hèm hai tiếng, "Mẫu phi, nhi tử đến rồi đây."

Tô Quý phi úp cuốn truyện yêu phi trên tay xuống, ngẩng đầu nhìn Cửu Châu và Thần Vương bước vào cửa, "Cửu Châu lại đây, đến chỗ ta ngồi nào."

Thần Vương đưa đèn giao nhân cho thái giám, để hắn đem vào treo trong phòng của Cửu Châu, sau đó ngồi xuống cạnh nàng, "Mẫu phi đã dùng bữa tối chưa?"

Tô Quý phi nhìn sắc trời, "Con chạy theo Cửu Châu đến đây là muốn ăn chực chỗ ta sao?"

"Mẫu phi hiểu lầm con rồi, con đang lo mẫu phi không có khẩu vị mà bỏ bữa thôi." Thần Vương quay đầu nhìn Cửu Châu, "Không tin thì người hỏi Minh Tiểu Trư đi."

"Nương nương, vì thần nữ đòi vào nên điện hạ mới đi cùng ạ." Cửu Châu ngoan ngoãn giải thích, "Trước khi đến đây, điện hạ và thần nữ đã dùng cơm rồi."

Tô Quý phi không ngờ Cửu Châu lại tin lời nói đùa của bà, cố nén cười, "Nếu Cửu Châu đã nói thế thì ta tạm tin nó một lần vậy."

"Người đã đưa về rồi, con cũng trở về đi." Tô Quý phi đuổi thẳng con trai, "Tuy hậu cung không có phi tần trẻ tuổi, nhưng hoàng tử trưởng thành như con cứ dăm ba bữa lại đến cung của mẫu phi thì còn thể thống gì?"

Thần Vương cười đứng dậy, hẩn hiểu rồi, có con dâu tương lai như Minh Tiểu Trư, con trai là hẩn đây xem như là đồ thừa.

"Đợi đã." Cửu Châu cuống quýt, bắt lấy tay áo của Thần Vương nhưng bất cẩn bắt trúng ngón tay của hẩn, "Điện hạ khoan đi đã."

Thần Vương nhìn ngón tay bị người ta nắm lấy, cả người cứng đờ như tượng.

Tô Quý phi cười tí mắt nhìn cảnh ấy, dịu dàng quay sang hỏi Cửu Châu, "Cửu Châu, có phải con có chuyện gì muốn nói với ta và Độ Khanh không?"

Bà phát tay để người hầu trong phòng lui xuống, "Nếu không có lệnh của bốn cung thì không ai được phép tới gần căn phòng này."

Nhóm cung nhân cúi đầu lui ra ngoài, đóng cửa lại giúp Tô Quý phi.

Cửu Châu ngẩng đầu nhìn Thần Vương.

"Cô...! cô cứ từ từ mà nói, ta đâu có bảo sẽ đi." Thần Vương ngồi xuống, đưa tay sờ vành tai nóng hổi, chẳng lẽ tai hần bị thương do gió lạnh, nếu không sao lại bị bỏng đến mức này?

Cửu Châu chăm chăm nắm chặt ngón tay Thần Vương, như được tiếp thêm sức mạnh, "Nương nương, con nghe Hương Quyên cô nói người đang tìm một cô nương ở Lăng Châu đúng không ạ?"

Tô Quý phi nhận ra vẻ mặt và giọng nói bất thường của Cửu Châu, nụ cười trên gương mặt bà dần phai, khẽ gật đầu với Cửu Châu.

"Vào mùa đông tám năm trước, trên sông Hoa Khê ở ngoại ô Lăng Châu đúng không ạ?" Cửu Châu nhìn Tô Quý phi rồi lại quay sang nhìn Thần Vương, "Hôm đó điện hạ mặc cẩm bào cổ tròn màu tím nhạt, khoác một chiếc áo khoác lông chồn, giống như tiên đồng ngồi trước tiên nhân."

Thần Vương kinh ngạc nhìn Cửu Châu, trong lòng hần có một suy đoán hoang đường, nhưng lại sợ suy đoán này biến thành sự thật.

Hần không cách nào tưởng tượng nổi, khi cô nhóc ngốc nghếch này bị ngâm trong dòng nước lạnh lẽo đã đau đớn thế nào.

"Con..." Tô Quý phi hé môi, không nói được một câu hoàn chỉnh.

"Người điện hạ cứu năm đó chính là con." Cửu Châu cúi đầu, "Con xin lỗi vì đã luôn giấu nương nương và điện hạ."

Không có ai biết rằng, khi nàng bước vào Minh Nguyệt cung, khi nhìn thấy nương nương nàng đã vui mừng biết bao.

Suýt nữa nàng đã chạy đến hỏi nương nương là tiểu tiên đồng từng cứu nàng ở đâu rồi, có phải đã trở thành quân tử nhân đức rồi không.

Nhưng nàng chưa từng quên lời của nương nương, kinh thành là nơi không bao giờ có bí mật.

Nàng không dám nói, không dám để nương nương và điện hạ rơi vào nguy hiểm.

Suốt tám năm qua, ngày ngày nàng đều đốt hương cầu nguyện trước mặt tượng thần Tam Thanh, mong các ngài Tam Thanh phù hộ cho ân nhân bình an, cuộc sống suôn sẻ, không bệnh tật ốm đau.

May mắn thay, các ngài Tam Thanh đã nghe được lời khẩn cầu của nàng.

"Con ơi." Tô Quý phi bước đến trước mặt Cửu Châu, ôm chầm nàng vào lòng mình, dịu dàng vuốt tóc nàng, nước mắt tràn bờ mi, "Đúng là một cô bé ngoan."

Cửu Châu dựa vào lồng ngực mềm mại của Tô Quý phi, ngửi thấy hương thơm thoang thoảng trên người bà, nàng dè dặt duỗi tay ra ôm bà.

Trên người nương nương vừa thơm lại vừa mềm nữa chứ.

Bảo sao lần đầu gặp nhau con bé lại vui như thế.

Chẳng trách con bé luôn vui vẻ gọi bà là nương nương, lúc nào cũng xoay quanh bà và Độ Khanh, dù người khác nói con bé nịnh bợ sủng phi, dung tục xu lợi, nhưng con bé chưa bao giờ lùi bước.

Cô bé ngốc thế đấy, ngây thơ luôn tin tưởng bà và Độ Khanh.

"Nương nương?" Cảm nhận được những giọt nước mắt âm ẩm rơi lên mặt mình, Cửu Châu muốn ngẩng lên nhìn bà, "Người sao thế?"

"Không có gì, ta mừng quá thôi." Tô Quý phi bối rối đưa tay lau nước mắt, cánh tay còn lại không nỡ buông Cửu Châu ra, "Đúng vậy, là do ta vui quá."

"Thần nữ cũng rất vui khi có thể gặp lại nương nương và điện hạ." Cửu Châu dựa vào lòng Tô Quý phi, mỉm cười, "Lăng Châu cách kinh thành cả vạn dặm, thế gian người đến rồi lại đi, phải rất rất rất là có duyên mới khiến con gặp được nương nương và điện hạ."

Thần Vương nhìn Cửu Châu đang dựa vào lòng mẫu phi, chậm rãi vươn tay nhẹ nhàng đặt lên vai nàng, nhưng sau đó lại nhanh chóng rút về.

Năm ngón tay hắn siết chặt thành nắm đấm, trong lòng cuộn cuộn sóng trào đang gầm thét chực chờ tuôn trào, nhưng ở trước mặt Cửu Châu dịu dàng, hắn cố gắng nhịn xuống.

"Minh Tiểu Trư." Hắn hỏi, "Có phải năm đó ta đã cho muội vài viên kẹo không?"

Cửu Châu ở trong lòng Tô Quý phi quay sang nhìn hắn, "Vâng, điện hạ cho ta kẹo bạc hà, rất rất là ngọt."

Nàng thường bỏ kẹo bạc hà trong túi là vì nghĩ hắn vẫn còn thích loại kẹo này ư?

Thần Vương nhìn ánh mắt sáng ngời của nàng, mãi một lúc sau mới cười nói, "Kẹo bốn vương cho dĩ nhiên phải ngọt hơn của người khác rồi."

"Vâng!" Cửu Châu gật đầu, nghiêm túc đồng ý với Thần Vương, "Kể từ lần đó, ta chưa bao giờ ăn được viên kẹo nào ngọt như thế nữa."

Tô Quý phi buông Cửu Châu ra, lau nước mắt, cố gắng mỉm cười với Cửu Châu, "Cửu Châu thích kẹo gì nào, ta sẽ để ngự trù làm cho con."

"Mẫu phi." Thần Vương không kìm được mở miệng, "Minh Tiểu Trư thích ăn gì con là người rõ nhất, chuyện này mẫu phi cứ giao cho con."

Tô Quý phi vuốt ve gương mặt Cửu Châu, không đoái hoài đến Thần Vương, "Con ở đây chơi với Độ Khanh một lát nhé, ta đi xử lý chút việc."

"Vâng ạ." Cửu Châu gật đầu.

Bước ra đến cửa, Tô Quý phi quay đầu nói với Cửu Châu, "Cửu Châu à."

Bà cười, "Ta cũng rất vui khi được gặp lại con."

Sau đó, bà nhìn thấy cô gái ấy nở một nụ cười rục rờ, rục rờ đến độ khiến lòng bà tan ra thành một hồ nước xuân.

Mở cửa điện, bà nhìn Hương Quyên đang đứng chờ bên ngoài, "Có chuyện gì?"

"Bẩm nương nương, Tề Quận vương phi cầu kiến ạ." Hương Quyên nhìn vào trong phòng, do dự một lúc rồi giúp điện hạ và Minh cô nương đóng cửa lại.

"Nàng ta tới đây làm gì?" Tô Quý phi vung lụa choàng, làn váy lướt trên bậc thềm tựa dòng nước chảy qua.

"Theo nô tỳ đoán có lẽ nàng ta đến đây để cầu tình cho Ninh phi." Hương Quyên đỡ tay Tô Quý phi, "Nương nương, Tề Quận vương phi là con gái của Tôn gia, tổ tiên Tôn gia có ba đời làm tướng, bốn người đỗ Trạng nguyên, mười Tiến sĩ, rất có danh tiếng trong giới văn thần tri thức."

"Thì sao, cha chú bác và các anh của Cửu Châu nhà ta là người đáng gờm." Tô Quý phi nói, "Tổ tiên Tôn gia có ba anh em nào cùng thi đậu một giáp không?"

Hương Quyên lặng thinh.

Trường hợp giống Minh gia quả thật rất hiếm thấy.

"Dù tổ tiên có nở mày nở mặt ra sao cũng không có nghĩa hiện giờ Tôn gia lợi hại." Tô Quý phi biết Hương Quyên đang lo lắng chuyện gì, "Là tiểu thư Tôn gia, nhưng gặp chuyện này mà nàng ta giấu Vân Diên Trạch, còn không đếm xỉa đến thể diện nhà mình mà tới cầu xin bổn cung, chứng tỏ nàng ta có tình cảm với Vân Diên Trạch."

Người nhà họ Tôn từ trước đến nay không thích sủng phi là bà, dù cung kính ngoài mặt, nhưng bà có thể nhìn thấy rõ sự kiêu ngạo rõ ràng của Tôn lão phu nhân mỗi khi ở trước mặt bà.

Tôn gia hiểu rõ là bà biết bọn họ không thích bà, chính bà cũng biết người nhà họ Tôn kiêu ngạo, nhưng nể tình Tôn gia có vài hạ thần giỏi giang nên bà không muốn so đo với họ.

Mấy năm qua, bà và Tôn gia vẫn luôn giữ thế nước sông không phạm nước giếng, nhưng Tôn Thái Dao lại cúi đầu trước mặt bà chỉ vì vì Tề Quận vương.

"Chẳng qua cũng chỉ là một cô nương vờ ngốc vì đàn ông mà thôi." Tô Quý phi cất giọng hờ hững, "Bổn cung sẽ không chấp với văn bối làm gì."

Hương Quyên cười, "Nô tỳ biết mà, nương nương luôn khoan dung với các tiểu cô nương."

Tô Quý phi cười, không phải là rộng lượng hay khoan dung, chỉ là không đáng mà thôi.

"Mẫu phi." Tôn Thái Dao nhìn thấy Ninh phi vẫn còn quỳ gối trước cửa điện của Minh Nguyệt cung, nàng ta đưa tay muốn đỡ bà ấy dậy thì bị một cung nữ có nét mặt đánh sắt ngăn lại.

"Tề Quận vương phi." Cung nữ hành lễ với nàng, "Ninh phi nương nương đang thành tâm mong được gặp nương nương của chúng tôi, người dìu nương nương cũng được thôi, nhưng nô tỳ lo là Quý phi nương nương sẽ không nhìn thấy tâm ý của Ninh phi nương nương."

Tôn Thái Dao biết Tô Quý phi đang cố ý gây khó dễ mẫu phi của mình, nhưng nàng ta không thể làm gì khác, "Thân thể mẫu phi mảnh mai, ta nguyện quỳ thay mẫu phi để thể hiện tâm ý."

"Sự hiếu thảo của Quận vương phi khiến đất trời cảm động, người người khâm phục."

Nhưng nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi ở Minh nguyệt cung, đâu dám suy đoán suy nghĩ của Quý phi nương nương?" Cung nữ quỳ xuống trước mặt Tôn Thái Dao, "Xin Quận vương phi đừng làm khó nô tỳ."

"Xin Quận vương phi đừng làm khó chúng nô tỳ." Các cung nữ và thái giám đang gác ngoài điện cũng đồng loạt quỳ xuống.

Tôn Thái Dao nhìn cung nhân ở Minh Nguyệt cung, rồi lại nhìn Ninh phi không gượng thêm nổi nữa, nàng ta cắn răng quỳ xuống bên cạnh Ninh phi, "Xin được gặp Quý phi nương nương một lần."

Ninh phi quay sang nhìn Tôn Thái Dao, cơ thể lung lay, "Sao con lại đến đây, mau về đi."

"Mẫu phi chịu khổ ở đây sao con dâu có thể trơ mắt đứng nhìn." Tôn Thái Dao đỡ Ninh phi, "Nếu mẫu phi thấy khó chịu thì hãy dựa vào con."

Ninh phi chỉ hận không thể đẩy Tôn Thái Dao quay về.

Bà ta đã quỳ ở đây được mấy canh giờ rồi, nếu có thể ngắt tại chỗ thì càng tốt, nhưng Tôn Thái Dao đến đây lại làm hỏng kế hoạch của bà ta.

"Con quay về chăm sóc cho Diên Trạch đi, ta không sao..."

Cửa chính điện từ từ mở ra, Ninh phi ngẩng đầu nhìn Tô Mi Đại khoác trên người bộ cung trang phục tạc, nhìn bà ta từ trên cao.

Trên đại điện của lễ sắc phong năm đó, bà ta cũng từng quỳ bên dưới, còn Tô Mi Đại lại ngồi trên ghế Thanh Loan, cũng dùng ánh mắt như thế này nhìn bà ta.

"Bái kiến Quý phi nương nương." Tôn Thái Dao hành đại lễ với Tô Quý phi.

"Sao các người lại để Tề Quận vương phi quỳ ở đây?" Hương Quyên giả vờ trách cung nhân, "Còn không mau đỡ Quận vương phi đứng dậy."

"Quận vương phi đến tìm Cửu Châu sao?" Tô Quý phi nhìn Tôn Thái Dao được mấy cung nữ "đỡ" đứng dậy, gật đầu cười, "Các người vào thông báo với huyện chủ có Quận vương phi đến tìm con bé."

"Quý phi nương nương, không phải..."

"Quận vương phi này, bốn cung là trưởng bối của cô." Mắt phượng của Tô Quý phi khẽ nhếch, trong giọng có ý cười, "Trể thế này rồi, cô đến đây không phải tìm huyện chủ, chẳng lẽ lại tìm bốn cung? Nhưng bốn cung già cả sức yếu, buổi tối kỵ nhất là bị người khác quấy rầy."

Xưa nay Diên Trạch là người hiếu thuận biết lý lẽ, cô là chính thê của Diên Trạch, ta nghĩ hẳn cô cũng phải biết hiếu thuận giống Diên Trạch."

Tôn Thái Dao thầm kêu khổ trong lòng, nhưng lại không thể phản bác Tô Quý phi.

Trong cung không có Hoàng hậu, Tô Quý phi có thân phận cao nhất, cũng giống như phó Hoàng hậu, kể ra thì tất cả hoàng tử và công chúa trong hậu cung đều có thể gọi bà một tiếng Tô mẫu phi.

"Đưa Quận vương phi vào trắc điện chờ huyện chủ." Tô Quý phi phát tay, bước từng bước về phía Ninh phi đang quỳ trên mặt đất, "Bốn cung nhớ tám năm trước khi bệ hạ xuôi nam, người đã cáo bệnh đúng không?"

Ninh phi cúi đầu, "Thiếp không hiểu nương nương nói gì."

"Hiểu hay không không quan trọng." Tô Quý phi nắm tóc Ninh phi để bà ta nhìn vào mắt mình, "Trịnh Lan Âm, người hãy nhìn bốn cung!"

Ninh phi giãy hai lần, cố gắng đè nén cơn phẫn nộ ở trong lòng, "Nương nương muốn làm gì?"

"Hừ." Tô Quý phi cười khẩy, "Bốn cung cho người biết, kể từ hôm nay trở đi, bốn cung sẽ cho người hiểu rõ thế nào là sủng phi ngang ngược càn rỡ."

Ninh phi biến sắc.

"Đừng sợ, cũng đừng lo." Tô Quý phi buông tóc bà ta ra, đứng dậy quay người nhúng tay vào chậu đồng rửa sạch, vừa xoa tay vừa thông thả vòng qua Ninh phi, "Bốn cung thấy phong hào Ninh này không hay lắm, phi vị cũng không hợp với người."

"Người thấy..." Bà giẫm chân xuống, mỉm cười nhìn Ninh phi, "Phong hào Trịnh mỹ nhân thế nào?"

"Không, người không thể đối xử với ta như thế được!" Ninh phi bắt đầu hoảng hốt, "Ta đã sinh hoàng tử cho Bệ hạ, Bệ hạ không thể làm vậy với ta."

"Thế thì người cứ nhìn thử xem." Tô Quý phi đưa khăn tay cho cung nữ, cất giọng lạnh lùng, "Trịnh Lan Âm, gieo nhân nào gặt quả đó, món nợ giữa chúng ta có thể từ từ mà tính."

Ninh phi hoảng loạn nhìn Tô Quý phi, ả ta đã biết được gì rồi?

Nếu Tô Mi Đại đã biết, vậy Bệ hạ thì sao, có phải Bệ hạ cũng đã biết rồi không?

Như biết bà ta đang suy nghĩ chuyện gì, Tô Quý phi cười, "Người có thể đoán xem bốn cung đã biết gì."

À, còn Bệ hạ nữa, người đoán xem chuyện mà bốn cung biết, liệu Bệ hạ có biết không?"

"Tô Mi Đại!" Ninh phi điên cuồng níu váy bà lại, "Hôm nay người dám ngông cuồng như thế, không sợ sau này bị người ta trả thù ư?"

Tô Quý phi lùi về sau vài bước như nghe thấy chuyện nực cười, "Trong hậu cung này, chỉ cần được Bệ hạ thiên vị thì dù có càn

rỡ hay không cũng đều trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của người khác."

"Người nghĩ ta quan tâm?" Tô Quý phi nhẹ nhàng nói, "Phụ nữ vốn không nên làm khó nhau, nhưng người tuyệt đối không nên động vào con trai ta."

"Trịnh Lan Âm, người là mẫu thân, bốn cung cũng thế."

"Tô Mi Đại, người ỷ được Bệ hạ sủng ái nên mới lớn lối như thế, rồi sẽ có một ngày..."

"Suyt." Tô Quý phi cười, "Trịnh Lan Âm, xưa nay bốn cung có một nguyên tắc, đó chính là không đụng vào con trẻ, người đừng ép ta phải phá nguyên tắc, hiểu chưa?"

Ninh phi nuốt xuống hết những lời muốn nói, bà ta cựa quậy cái chân cứng tê, lại quỳ xuống trước mặt Tô Quý phi dập đầu một cái, "Rốt cuộc thì người muốn thế nào mới chịu tha cho ta?"

Tô Quý phi hờ hững nhìn bà ta.

"Tề Quận vương điện hạ?"

Nghe tiếng của cung nữ, Tô Quý phi ngẩng đầu nhìn về phía Vân Diên Trạch mặt mày trắng bệch đứng cách đó không xa.

Trong hậu điện, Thần Vương nhìn Cửu Châu, hai tay Cửu Châu đặt trên đầu gối như một em bé ngoan ngoãn, chớp đôi mắt nhìn hắn, "Điện hạ, có phải huynh có gì muốn nói không?"

Thần Vương không biết nên nói gì, hắn cảm thấy mình có rất nhiều lời muốn nói, nhưng nhìn nàng thì lại thấy nói gì cũng không hợp.

Thậm chí hắn còn có một suy nghĩ hoang đường, nếu năm đó hắn đem Minh Cửu Châu về kinh nuôi bên cạnh mình...!hình

như cũng không tệ.

"Mấy năm được gửi nuôi ở Lăng Châu, muội có phải chịu khổ gì không?" Đầu óc hần rối bời, cuối cùng lại hỏi một câu như thế.

Cửu Châu lắc đầu, "Sư phụ rất tốt với ta, hai người là người tu hành không thích ăn mặn, nhưng bọn họ lại mua gà, mua cá cho ta ăn.

Hai người còn nói người tu hành tu bằng tâm, không ép buộc người khác.

Từ nhỏ ta đã rời xa thành thị sầm uất, làm bạn với núi non, rất ít khi xuống núi.

Lần duy nhất chịu khổ thì gặp được điện hạ.

Sư phụ nói, ta rất có phúc, số mệnh có quý nhân tương trợ."

Được nuôi dưỡng ở nơi cách xa hồng trần nên bảo sao nàng lại ngây thơ như thế.

"Minh Tiểu Trư." Hần đưa tay khẽ véo mũi nàng, "Muội đây, muội đây."

Một cô gái tốt như thế này, không thể để nàng thành thân với hần thì phải chịu những âm mưu đen tối trên thế gian, nhìn thấu lòng người thay đổi được.

"Điện hạ." Cửu Châu túm lấy cổ tay của hắn, "Không được bóp mũi của con gái thường xuyên đâu, sẽ bị biến dạng đó."

"Không sao, dù mũi muội có biến thành mũi heo thì bốn điện hạ cũng không chê." Thần Vương buông mũi nàng ra, "Bốn vương không phải là người háo sắc."

"Vậy cũng không được." Cửu Châu lắc đầu, "Ta không thể để người khác lại nói huynh cưới một Vương phi mũi heo được, mất mặt lắm."

"Người khác nói gì bốn vương không quan tâm." Thần Vương rất muốn niết mặt của cô nhóc, nhưng nghĩ đến chuyện nàng vẫn chưa được gả cho mình nên đành nhẫn nhịn, "Chỉ cần bốn vương thấy muội tốt, ấy tức là muội tốt, hiểu không?"

"Vậy là, trong mắt điện hạ thần nữ rất tốt đúng không?" Cửu Châu nhìn hắn đầy mong đợi.

"Hừ." Thần Vương hừ một tiếng, ngoắt tay với nàng.

Cửu Châu đưa đầu tới.

Thần Vương lại búng một cái lên trán nàng, "Muội đoán xem?"

Cửu Châu che trán, trừng to mắt nhìn hắn khó tin.

"Khụ." Bị nhìn trừng trừng như thế, Thần Vương bối rối gật đầu mấy cái, "Ừm."

"Điện hạ gật đầu có phải ý là ta rất tốt đúng không?" Cửu Châu lại vui vẻ.

"À." Thần Vương nhìn nàng, chợt nhận ra vầng trán của nàng bị mình búng đến đỏ ửng, hắn bèn đưa tay vuốt ve nơi đó, "Có đau không?"

"Không." Cửu Châu lắc đầu kéo tay hắn, "Điện hạ nói đi."

"Muội vừa thông minh lại tài giỏi, lại còn xinh đẹp đáng yêu."
Thần Vương nhìn bàn tay nhỏ nhắn nắm tay áo mình lắc lắc,
"Hơn nữa, còn có tài vẽ xuất sắc."

"Ây dô." Cửu Châu bưng lấy gương mặt đỏ bừng bừng, "Người ta làm gì tốt như điện hạ nói."

Thần Vương, "..."

Miệng thì bảo làm gì tốt, nhưng trên mặt cười đến là vui vẻ.

Hừ, cô gái không thành thật gì cả.

"Điện hạ không gạt ta chứ?"

"Bổn vương sẽ lừa muội ư?"

"Không." Cửu Châu lắc đầu.

Thần Vương khẽ lau trán giúp nàng, "Tối rồi, ta phải về Chương Lục cung thôi."

Nếu không các phi tần khác trong cung sẽ bàn tán về nàng.

"Vậy để ta tiễn điện hạ đến cửa chính nhé." Cửu Châu hấp tấp đứng dậy, trông nàng ngập tràn năng lượng vui vẻ.

"Coi chừng cửa." Thần Vương kéo nàng một cái, nắm tay Cửu Châu cách lớp áo giống như lúc đến.

"Điện hạ." Được tay áo của điện hạ bao lấy tay mình, Cửu Châu rất có cảm giác an toàn, thậm chí nàng còn cảm thấy dù nàng có nhắm mắt lại thì điện hạ cũng sẽ không để nàng té ngã, "Ngày mai ta có thể đến Chương Lục cung tìm huynh chứ?"

Thần Vương muốn nói là cha muội đưa cho ta một rương sách dày, nhưng lời nói ra miệng lại trở thành, "Được chứ."

Cô nhóc vừa mới vào cung, có lẽ nàng vẫn chưa quen, hẳn chơi với nàng hai ngày vậy.

Chỉ có hai ngày thôi, không được nhiều hơn nữa.

"Bái kiến Quý phi nương nương." Vân Diên Trạch nhìn mẫu phi đang quỳ trước mặt Tô Quý phi, hẳn bước tới, vén vạt áo rồi quỳ xuống.

"Nếu mẫu phi có chỗ nào làm chưa được chu đáo, nhi thần nguyện chịu phạt vì mẫu phi." Hẳn ta dập đầu với Tô Quý phi, "Xin quý phi nương nương tha cho mẫu phi."

Làn gió đêm khiến những chiếc đèn lồng treo trước cửa cung lay động, tạo thành mấy bóng mờ lắc lư hắt lên trên mặt Vân Diên Trạch.

Cộp, cộp.

Vân Diên Trạch liên tục dập đầu.

Trước cổng Minh Nguyệt cung, tất cả mọi người không dám thở mạnh lấy một tiếng.

Đúng lúc này, từ bên trong lại truyền ra tiếng cười của thiếu nữ.

Cửu Châu vừa ra tới cửa đã trông thấy Vân Diên Trạch đang quỳ gối dập đầu trước cửa, nàng hết hồn, quay đầu hỏi Thần Vương, "Tề Quận vương mới bị phạt trượng, bây giờ quỳ như thế thì liệu vết thương có bị nứt lại không?"

Mọi người nhìn sang Minh huyện chủ đang rất không ăn nhập với bầu không khí căng thẳng nơi đây.

Thần Vương tiến lên trước một bước, che chở nàng phía sau.

Mọi người vội vàng cup mắt.

Tề Quận vương bị phạt trượng nhưng không thể than đau, lời này của Minh huyện chủ giống như một nhát d.a.o đâm vào lòng Tề Quận vương..

Chương 68: Chương 68

Trông thấy Cửu Châu bước ra, Tô Quý phi lập tức nghiêng đầu nhìn Hương Quyên, Hương Quyên khẽ lắc đầu, không phải bọn họ gọi Minh cô nương ra.

Bà cười, "Cửu Châu nói đúng đấy, tuy Ninh phi sai nhưng dù có tội cũng không quan trọng bằng con cái.

Hương Quyên, phái người đến Thái y viện mời một thái y giỏi trị thương nhất đến đây cho ta."

"Nô tỳ tuân lệnh Quý phi nương nương." Hương Quyên mỉm cười hành lễ, bước tới bên cạnh nói với âm lượng vừa đủ nghe, "Quý phi nương nương lo cho vết thương của Tề Quận vương, các người còn không mau mời thái y đến đây."

"Ninh phi." Tô Quý phi đau đầu nhìn Ninh phi quỳ dưới đất, "Người thân là mẹ sao không khuyên nhủ Diên Trạch, lại để nó quỳ chung với mình như thế hả? Nếu chuyện này bị truyền đi, người khác còn tưởng Quý phi ta đây cố ý bắt nạt hoàng tử."

Nói tới đây, bà thở dài một hơi, "Nhìn đi, mặt mày thẳng bé nhọt nhọt thế kia.

Độ Khanh, mau đỡ Tú ca của con dậy đi, dìu hẳn vào phòng ngồi.

Hương Quyên, mang đệm êm đến đây, không được chạm vào vết thương của Diên Trạch."

"Xin Tú ca đứng dậy." Thần Vương ấn mạnh xuống cánh tay của Vân Diên Trạch khiến hẳn ta giãy giụa.

"Tú ca." Thần Vương mỉm cười, "Huynh cẩn thận nào, nếu chẳng may té ngã, vết thương cũ nứt ra thì lại mệt nữa cho xem."

Vân Diên Trạch bị Thần Vương kéo dậy thật mạnh, vết thương sau lưng đã nứt toác, vừa ngứa lại vừa đau, nhưng hẳn vẫn cố cắn răng nhẫn nhịn.

"Ô mẫu phi..."

"Tú hoàng tử đừng nói nữa." Tô Quý phi ngắt lời Vân Diên Trạch, "Quốc có quốc pháp, gia có gia quy."

Ninh phi phạm phải sai lầm là chuyện của hậu cung.

Người không những là con trai của Ninh phi mà còn là con của Bộ hạ, là Quận vương của Đại Thành.

Nếu ngay đến người cũng không tuân thủ luật pháp quốc gia thì người khác sẽ nghĩ gì về triều đình, có cái nhìn thế nào về Hoàng gia chúng ta?"

Cửu Châu ở phía sau lặng lẽ gật đầu, Quý phi nương nương nói rất có lý.

"Muội gật đầu gì hả?" Thần Vương gõ đầu nàng, nhỏ giọng thì thầm, "Nói cho muội biết một triết lý nhân sinh."

"Triết lý gì?" Cửu Châu đưa đầu đến trước mặt Thần Vương.

"Khi nữ nhân hậu cung cãi nhau thì nhớ tránh xa ra." Thần Vương nhấn Vân Diên Trạch ngồi xuống ghế, Cửu Châu nhìn thấy khi Tề Quận vương ngồi xuống, chân mày hằn ta khẽ giật một cái.

"Vì sao?"

"Vì nếu không tránh xa thì có thể m.á.u sẽ b.ắ.n lên người." Thần Vương thở dài, ban đầu hằn tính rồi đi sớm một chút, nhưng bây giờ có vẻ không đi được rồi.

"Ồ." Cửu Châu đắm chiêu nghĩ ngợi, rồi lại quay đầu nhìn Thần Vương.

"Muội nhìn ta làm gì?" Thần Vương khó hiểu.

"Ta đang nghĩ, chờ đến khi ta và điện hạ thành thân, nếu ta và những cô gái trong hậu viện của điện hạ cãi nhau thì ta phải làm sao?" Cửu Châu âu sầu xoa trán.

Sắc mặt Thần Vương thay đổi liên tục, cuối cùng trở sang xanh mét, "Muội vẫn còn chưa thành thân với ta mà đã muốn giao ta cho người phụ nữ khác rồi?"

Cửu Châu thấy sắc mặt điện hạ khó coi thì bước lùi về sau, "Điện hạ, sao huynh lại tức giận?"

Thần Vương bực mình hừ một tiếng, ứng phó với một mình nàng hán đã đủ nhức đầu, còn thêm người khác làm gì?

Xem các nàng rảnh rồi tùm lại cãi nhau à?

"Muội..." Thần Vương trở tay chọc vào trán nàng, nhưng vừa đặt tay lên thì sức nhớ ban nãy mình chỉ mới búng một cái mà trán nàng đã đỏ bừng, thế là rút tay về, "Muội có thể nghĩ tốt về ta chút được không?"

"Thế..." Cửu Châu chần chừ, "Hậu viện của điện hạ hòa thuận không có cãi lộn?"

Nàng cúi đầu nhìn tay áo của Thần Vương, tưởng tượng đến một cô gái xa lạ kéo lấy ống tay áo này, bờ vai nàng bất giác xụ xuống.

Thần Vương thở dài, nhắc nhở bản thân không được nổi giận với con gái nhà người ta, hán cầm một trái quýt trên bàn, "Muội

ngoan ngoan sang bên kia ăn quýt đi."

Cửu Châu cầm trái quýt, im lặng ngồi sang bên cạnh lột vỏ.

Vân Diên Trạch cúi đầu nhìn Cửu Châu dùng móng tay lột quýt, khóe môi nhếch lên trông chẳng mấy vui vẻ.

Nhận ra có người đang nhìn mình, Cửu Châu ngẩng đầu, phát hiện Vân Diên Trạch ngồi đối diện mình, nàng chớp mắt rồi tiếp tục cúi đầu lột quýt.

"Minh Tiểu Trư."

"Minh Tiểu Trư?" Thần Vương bung một đĩa bánh trái đến ngồi xuống trước mặt nàng, "Ăn đi."

Hắn đưa mắt nhìn trái quýt bị Cửu Châu đ.âm thủng lỗ chỗ, đưa tay lấy lại, nhoáng một cái đã lột xong, "Buồn ngủ hả?"

Cửu Châu lắc đầu.

Thần Vương dúi quả quýt đã lột vỏ vào tay Cửu Châu, "Sao trông muội ỉu xiu vậy?"

Cửu Châu vẫn lắc đầu, nàng tách quả quýt ra làm hai, đưa một nửa cho Thần Vương, "Ta thấy khó chịu."

"Khó chịu chỗ nào?" Thần Vương đứng dậy đi tới chỗ nàng, hết sờ trán nàng rồi lại bóp lòng bàn tay của nàng, "Muội bệnh à?"

"Không có." Cửu Châu kéo tay áo Thần Vương nhưng vẫn không nói gì.

"Bẩm điện hạ, Vương thái y đã đến rồi." Hương Quyên dẫn một ông cụ mặc quan bào thái y bước vào.

"Đến đúng lúc lắm." Thần Vương nhìn sang thái y, "Vương thái y, ông đến bắt mạch cho Minh huyện chủ đi."

Vương thái y nghi ngờ nhìn Tề Quận vương đang ngồi chờ một bên, không phải mời ông đến để xem vết thương cho Tề Quận vương ư? Nhưng ông lại không dám đắc tội Thần Vương, đành đi tới trước mặt Thần Vương, lấy một chiếc khăn lụa sạch sẽ từ trong hòm thuốc ra, "Huyện chủ, mời người vươn tay ra."

Cửu Châu đặt tay lên bàn, nhìn thái y phủ khăn lụa lên cổ tay nàng rồi bắt mạch, quay sang nói với Thần Vương, "Điện hạ, ta không sao thật mà."

"Có sao hay không phải chờ thái y nói." Thần Vương không nói gì, "Vương thái y mới là đại phu, bốn vương nghe ông ấy."

Vương thái y cảm động nhìn Thần Vương, cuối cùng cũng có hoàng tử coi trọng năng lực của ông rồi.

Nhưng...!

Ông bắt mạch cả hai tay xong, Minh huyện chủ quả thật không sao cả.

"Bẩm điện hạ, huyện chủ vẫn ổn."

"Thế tại sao đang yên đang lành nàng ấy lại ỉu xiu như vậy hả?"
Nghe thấy Cửu Châu không sao, Thần Vương cũng yên lòng.

Vương thái y cất khăn lụa, không biết phải giải thích thế nào với Thần Vương, con gái bỗng dưng ỉu xiu chưa chắc đã do bệnh, có khả năng là tức giận không vui.

Đúng là đàn ông chưa kết hôn, không hiểu phụ nữ gì cả.

"Xin điện hạ chớ lo, có lẽ huyện chủ chỉ cần nghỉ ngơi một đêm là sẽ khỏe lại." Vương thái y mỉm cười, không cần lo cũng không cần sốt ruột, rồi cuộc sống sẽ dạy người rất nhiều thứ.

Đàn ông chưa từng bị phụ nữ giận dỗi thì không được tính đã trưởng thành.

Vương thái y cười híp mắt đứng dậy, ánh mắt nhìn Thần Vương như đang nhìn một trái dưa hấu sắp chín.

Bị Vương thái y nhìn chăm chăm khiến Thần Vương khó chịu hừ một tiếng, rốt cuộc cái lão đại phu này xem bệnh cho ai thế?

Chờ Vương thái y bắt mạch cho Vân Diên Trạch, hần lại quay đầu nhìn Cửu Châu, "Nếu buồn ngủ thì về phòng ngủ sớm đi, sáng mai ta sẽ đến Minh Nguyệt cung đón muội."

Cửu Châu buồn bã gật đầu.

Nàng đứng dậy, nhìn Vân Diên Trạch trước mặt, có lẽ là do quan hệ với Trịnh gia nên nàng không tài nào thích nổi Tề Quận vương, thậm chí khi hần tiếp xúc gần với điện hạ cũng khiến nàng căng thẳng.

Ngẫm nghĩ một hồi, nàng lại ngồi xuống.

"Không phải buồn ngủ à?" Thấy nàng ngồi xuống, Thần Vương nghi ngờ, "Có gì quên nói với ta hử?"

"Ta không buồn ngủ." Cửu Châu lắc đầu, "Ta ngồi với điện hạ một lát."

Dứt lời, nàng lại ngáp một cái.

Thế mà còn bảo không buồn ngủ?

Thần Vương bất đắc dĩ, "Muội đi ngủ đi."

Cửu Châu nằm nhoài ra bàn, cây trâm vàng trên búi tóc lóe sáng dưới ánh nến, nàng lấy hành động thực tế cự tuyệt đề nghị của Thần Vương.

Quả nhiên là bỏ tiền ra nuôi hắc nên tính khí cũng ghê gớm thiệt.

Thần Vương vuốt ve túi tiền bên hông, nơi đó đang đựng số bạc Cửu Châu cho hắc.

Thôi được rồi, bạc cũng đã nhận, để nàng giận dữ một chút cũng chẳng sao.

Đàn ông con trai không nên chấp nhặt với con gái những chuyện nhỏ nhặt này.

"Điện hạ, dù vết thương của ngài đã đóng vảy, nhưng trước khi vết thương lành hẳn thì ngài không được làm gì ảnh hưởng đến vết thương." Vương thái y lấy thuốc từ trong hòm ra, "Đây là thuốc trị thương do hạ thần tự tay điều chế, xin điện hạ bôi thuốc đúng giờ."

"Đa tạ Vương thái y." Vân Diên Trạch nở nụ cười đắng chát, như bất lực trước mọi thứ.

Wương thái y đóng hòm thuốc lại, "Nếu vết thương của điện hạ không có gì nghiêm trọng thì hạ thần xin phép cáo lui."

"Wương thái y, để nô tỳ tiễn ngài." Hương Quyên móc một túi bạc đặt vào tay ông ấy, "Trời lạnh mà lại làm phiền ngài chạy

đến đây, thực tình nường nường cũng thấy khó xử, chỗ này là để ngài cầm uống một tách trà nóng."

Sau một hồi đẩy đưa thoái thác, Vương thái y vẫn cất tiền vào tay áo.

Ông vừa ra tới cửa thì nghe thấy giọng của Tô Quý phi.

"Người phạm phải đại tội, vốn hôm nay bốn cung định từ từ thanh toán với người, nhưng nể tình Tôn tiểu thư quỳ gối xin cho người, tối nay ta sẽ không xử tội người nữa."

"Gia tộc họ Tôn đều là thư hương thế gia bao đời, có không ít danh tướng lương thần.

Bốn cung không muốn hậu bối nhà họ phải chịu oan vì người.

Người về trước đi, chuyện còn lại bốn cung sẽ giao lại cho Bộ hạ xử lý."

Trong lòng Vương thái y sinh nghi, rốt cuộc Ninh phi phạm tội gì mà ngay cả Tể Quận vương và Tể Quận vương phi phải chạy đến đây cầu tình cho bà ta?

Bên ngoài đều đồn Tô Quý phi xem thường văn nhân, nhưng bây giờ, vì nể mặt Tôn gia nên Tô Quý phi mới không so đo với Quận vương phi nữa đêm chạy đến đây xin tội dùm.

Hậu cung có rất nhiều thứ kiêng kị, mà kiêng kị nhất chính là vẫn bối không biết điều, dám quỳ trước cửa cung khiến người trong hậu cung cười chê.

Tô Quý phi cho gọi ông đến đây để khám cho Tề Quận vương, còn cho Ninh phi trở về cung là đã xem như nể mặt đôi vợ chồng trẻ.

Tôn Thái Dao chờ ở thiên điện một lúc lâu nhưng không thấy người ở Minh Nguyệt cung đến.

Đương lúc bối rồi, nàng ta nghe thấy cung nữ đi ngang qua nhắc tới gì mà "Tề Quận vương", "Thái y", nàng ta không ngồi yên được nữa, mở cửa trắc điện bước ra ngoài.

Trên hành lang không một bóng người, gió lạnh thổi qua khiến nàng ta run bắn, vội vàng đi ra chính điện.

Trong chính điện đèn đuốc ngời ngời, nàng ta dừng bước nhìn vào bên trong.

Minh Cửu Châu đang ghé người lên bàn khắc hoa, Thần Vương nghiêng người, không biết đang nhìn trâm cài hay là đang ngắm người bên cạnh, trông rất tình tứ thân thiết.

Nàng ta lại nhìn sang phía đối diện hai người họ.

Điện hạ?

Tôn Thái Dao nhắc chân toan bước vào, nhưng nàng ta bỗng trông thấy điện hạ đang nhìn Minh Cửu Châu.

Trong chớp mắt, trái tim nàng ta như rơi xuống vực sâu.

Sau khi thành thân với điện hạ, ngày ngày đêm đêm nàng ta như bị tra tấn bởi hai cảm xúc vui mừng và áy náy.

Nàng ta cũng không dám đối mặt với Minh Cửu Châu - người đã bị nàng trộm mất vận mệnh, đồng thời lại lằng lằng khi được điện hạ đối xử dịu dàng.

Nàng ta rất sợ điện hạ và Minh Cửu Châu ở cạnh nhau, bởi vì nàng ta không thể nào quên được, ở trong mộng điện hạ có cảm tình với Minh Cửu Châu.

Mà càng đáng sợ hơn chính là, trong giấc mơ, điện hạ đã c.h.ết dưới tay Minh Cửu Châu.

"Điện hạ..." Nàng ta há miệng, nhưng giọng nói lại như tơ mỏng.

Không ai nghe thấy tiếng của nàng ta, song Minh Cửu Châu đang nằm gục trên bàn chột ngẩng đầu, nhìn nàng ta với ánh mắt sáng rực.

Tôn Thái Dao cup mắt, không dám nhìn thẳng vào mắt của Cửu Châu.

"Thái Dao." Vân Diên Trạch nhìn theo ánh mắt của Minh Cửu Châu, "Sao nàng lại đến đây?"

"Điện hạ." Tôn Thái Dao bước tới bên cạnh Vân Diên Trạch, nắm chặt lấy tay hắn, cố gượng cười, "Chúng ta về đi."

Chàng phải cách xa Minh Cửu Châu một chút, nếu không chàng sẽ c.h.ết trong tay của nàng ta.

"Điện hạ, Quận vương phi." Hương Quyên bước vào điện, mỉm cười nhìn hai người, "Quý phi nương nương cảm động bởi tấm lòng hiếu thảo của hai người, nương nương cho phép cả hai đưa Ninh phi nương nương trở về."

Vân Diên Trạch đứng dậy cảm tạ.

Hương Quyên mỉm cười.

Nương nương chỉ để các người đưa Ninh phi về tối nay, chứ không hề nói bỏ qua chuyện này.

Có chuyện gì, đợi ngủ một giấc dậy rồi tiếp tục tính sổ.

.

Chương 69: Chương 69

Cửu Châu cảm thấy hình như Tề Quận vương phi đã hiểu lầm mình.

Nàng chỉ vô tình nhìn Tề Quận vương trước khi rời đi thôi mà, tại sao ánh mắt của Tề Quận vương phi lại như sợ nàng ăn mất Tề Quận vương vậy.

Lúc rời đi, nàng ta chỉ hận không thể dùng thân hình nhỏ nhắn của mình che Tề Quận vương lại.

Nàng là người đứng đắn lớn lên từ đạo quán, nàng không ăn thịt người đâu.

"Điện hạ." Cửu Châu buồn ngủ dụi mắt, quảng chuyện Tề Quận vương phi hiểu lầm mình ra sau đầu, nói với Thần Vương, "Để ta tiễn huynh về."

"Thôi được rồi." Thần Vương trông nàng buồn ngủ đến díp cả mắt, "Muội rửa mặt đi ngủ sớm đi, bốn vương có thể tự về."

"Không được, đã nói là sẽ tiễn huynh đến cửa rồi mà." Cửu Châu đi vượt qua mặt Thần Vương, sau đó ngoái đầu lại nhìn hắn, "Đi thôi."

"Muội chậm thôi, coi chừng bậc thang phía trước." Thần Vương thấy nàng đứng cạnh bậc thang thì vội tiến lên níu lấy tay áo nàng, "Được rồi được rồi, ta để muội tiễn."

Chẳng may té ngã, nàng lại khóc nhè trước mặt hấn mới là phiền phức to.

"Nương nương." Hương Quyên khẽ hỏi Tô Quý phi, "Nô tỳ có cần đi tiễn điện hạ không ạ?"

"Người xem đèn lồng đang treo có sáng không?" Tô Quý phi hỏi nàng ta.

"Sáng ạ." Hương Quyên gật đầu.

"Sáng là được rồi." Tô Quý phi đuổi lưng mỗi nhừ, "Đi thôi, trở về ngủ nào."

Lo chuyện đám trẻ làm gì?

"Điện hạ." Gió mát thổi qua, Cửu Châu đã tỉnh táo đôi phần, "Huynh đi đường cẩn thận nhé."

"Yên tâm." Thần Vương nhìn kiệu chờ sẵn ở bên ngoài, "Muội trở về ngủ đi."

"Vâng." Cửu Châu nhìn điện hạ đang cười với mình, cũng đáp lại hấn bằng một nụ cười.

Đưa mắt nhìn điện hạ lên kiệu rồi đi, Cửu Châu dựa vào cửa cung, nhìn đèn lồng dưới mái hiên đến thất thần.

Ban đầu nàng chỉ hy vọng điện hạ và nương nương khỏe mạnh chứ không mong gì hơn.

Nhưng vì sao bây giờ nàng lại giận dữ với điện hạ?

Thần Vương ngồi trên kiệu ngoài đầu nhìn, cô nhóc kia vẫn còn đứng ở trước cửa cung.

Vài giây sau, hắn lại quay đầu nhìn tiếp, cô gái ấy vẫn ngơ ngác tại chỗ.

"Dừng lại." Hắn nhìn màn sương đêm đã bắt đầu buông, vội nhảy xuống kiệu sải bước dài vòng về.

"Điện hạ?" Cửu Châu ngạc nhiên nhiên Thần Vương xuất hiện trước mặt mình, trong mắt dần hoàn hồn, "Sao huynh lại quay về?"

Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của thiếu nữ, con tim Thần Vương như mềm nhũn cả ra, "Về ngủ sớm đi, sáng mai bốn vương sẽ đến đón muội sang Chương Lục cung chơi."

Hắn chỉ rời đi một đêm thôi mà cô nương này lại lo được lo mất như thế, đúng là không biết nên làm thế nào với nàng nữa.

Cửu Châu ngơ ngác nhìn Thần Vương.

"Về đi." Thần Vương khoanh tay trước ngực, "Chờ muội bước lên bậc thang rồi bốn vương mới đi."

Cửu Châu xoay người đi vào trong, bước được hai bước lại ngoái đầu, điện hạ vẫn còn đứng tại chỗ.

Nàng sợ điện hạ cứ đứng mãi nơi đó, thế là nhấc váy chạy chạy thẳng lên bậc thêm, sau đó mới ngoái đầu nhìn ra ngoài cửa.

"Bốn vương đi đây." Thần Vương phóng khoáng vẫy tay, xoay người bước một bước rồi quay lại nhìn nàng, "Không được đứng gần người ở đây nữa, mau về ngủ đi, biết chưa?"

Cửu Châu gật đầu.

Thần Vương mỉm cười hài lòng, áo choàng màu đen vạch nên một đường cong duyên dáng trong màn đêm.

Chưa gì đã bám người rồi, có phải sau này thành thân rồi sẽ biến thành cái đuôi nhỏ của hắc không?

"Điện hạ." Tiểu thái giám khom người hỏi Thần Vương đã ngồi lên kiệu, "Về Chương Lục cung luôn ạ?"

"Không." Thần Vương nhìn Thái Ương cung, nơi đó cách Minh Nguyệt cung không xa, thậm chí hắc có thể nhìn thấy chính điện Thái Ương cung vẫn còn lập lòe ánh nến, "Đến Thái Ương cung, bốn vương muốn gặp phụ hoàng."

Phê xong cuốn tấu chương cuối cùng, Long Phong đế vừa định mở miệng bãi giá đến Minh Nguyệt cung, nhưng chợt nhớ ra mấy hôm nay ái phi phải tiếp Minh cô nương, không muốn ông đến đó làm phiền, Long Phong đế đành thở dài, quyết định ngủ lại long sàng lạnh lẽo của mình.

"Bẩm Bệ hạ, Thần Vương điện hạ cầu kiến."

"Độ Khanh muốn gặp trẫm?" Long Phong đế khó hiểu, đã muốn thế này mà còn đến đây gặp ông, nó lại có mâu thuẫn gì với các huynh đệ à?

"Mau cho vào." Long Phong đế ngẫm nghĩ, sau đó nói với Lưu Trung Bảo.

"Bảo cung nữ dọn dẹp Thiên điện, tối nay Thần Vương sẽ ngủ lại đây."

Từ Thái Ương cung về Chương Lục cung cũng khá xa.

"Vâng." Lưu Trung Bảo lĩnh mệnh lui ra, từ khi Bệ hạ đăng cơ đến nay, dường như ông chỉ để Tô Quý phi và Thần Vương ở lại

Thái Ương cung qua đêm.

Chuyện khiến Long Phong đế bất ngờ chính là, con trai đến đây không phải để tố cáo, cũng không phải đến xin tiền ông, trái lại hắn còn chủ động bàn về thư viện Hoàng Văn và chuyện bảo tuyết ở Vu Châu.

Tuy suy nghĩ vẫn còn ngây thơ, nhưng thấy đứa con trai suốt ngày chỉ chơi bời lêu lổng nay lại quan tâm đến chính sự, Long Phong đế lấy làm mừng.

Thậm chí bây giờ có đưa cho ông thêm một đồng tấu chương nữa, ông vẫn có thể chong đèn thức đêm phê duyệt từng cuốn.

"Hình bộ Thượng thư tuổi đã cao, ông ấy đã ba lần xin được cáo lão hồi hương.

Con thấy nếu để ông ấy cáo lão thì ai xứng đáng đảm nhận chức vụ này?"

"Lại bộ Trần Thượng thư, tuy không vừa ý mình là ông ấy lại mạo phạm can gián, nhưng được cái là người công bằng, tính tình chính trực, để ông ấy quản lý Hình bộ là hợp nhất."

Hình bộ chịu trách nhiệm thi hành các hình phạt và chính lệnh trong thiên hạ, chức vụ Thượng thư là người phải công chính liêm minh, không được háms lợi.

"Nếu điều hắn đến Hình bộ thì Lại bộ phải xử lý thế nào?" Long Phong đế lại tiếp tục truy vấn.

"Phụ hoàng đã quên mất một người rồi." Thần Vương cảm thấy có một người rất hợp với chức vị Lại bộ Thượng thư.

"Ai?" Long Phong đế mỉm cười nhìn con trai.

"Minh Kính Hải." Thần Vương khẽ ho, "Không phải nhi thần muốn tranh chức cho Minh gia đâu, nhưng Minh Kính Hải quả thật là lựa chọn thích hợp nhất."

"Tốt lắm." Long Phong để vui mừng nhìn Thần Vương, "Là người ngồi trên cao, ắt phải hiểu được vận dụng người tài."

Thọ may dân gian còn biết phải tùy cơ ứng biến, mà quan viên chính là thọ may của vạn dân thiên hạ, nếu con may sai chỗ nào thì người chịu khổ chính là bách tính.

Con có thể suy xét giữa năng lực cá nhân và tính cách của bọn họ như thế, thật sự rất tốt."

Ông đưa hai thánh chỉ bổ nhiệm cho Thần Vương xem.

Thần Vương mở ra, một thánh chỉ bổ nhiệm Trần Chi Hành làm Hình bộ Thượng thư, một thánh chỉ bổ nhiệm Minh Kính Hải làm Lại bộ Thượng thư.

"Dạo gần đây con có tiến bộ rất lớn." Bàn xong chính sự, nom Long Phong để thoải mái đôi phần, "Sớm biết ban hôn có thể khiến con tiến bộ thế này thì ta đã cho con lấy vợ từ lâu."

"Vợ chứ có phải ai đâu mà nói cưới là cưới chứ." Thần Vương vuốt mũi, "Con không hứng thú với mấy cô nương trong kinh thành."

"Ồ?" Long Phong để như cười như không nhìn hắn, "Xem ra là do Minh cô nương khiến con đối xử đặc biệt?"

Đối mặt với lời trêu chọc của Long Phong đế, hiếm khi Thần Vương không phản bác.

"Cô nàng Minh gia kia được chiêu đến ngây thơ.

Nhi thần nói gì nàng ấy cũng tin, bảo nàng ấy ăn gì nàng ấy cũng ăn, thậm chí con còn hoài nghi dù bên ngoài có người giấu cọt nàng, chưa chắc nàng đã nghe vào." Ngoài miệng thì toàn chê bai, nhưng vẻ mặt của Thần Vương ngày một dịu dàng, "Có phụ hoàng và mẫu phi che chở nên trước đây con vô lý thế nào cũng không sao.

Nhưng con không thể...!không thể để một cô gái ngây thơ như thế vì cười mình mà bị tổn thương bởi những lời đàm tiếu, để rồi đánh mất đi sự ngây thơ và vui vẻ vốn có."

"Ngẫm mới thấy...!không đành lòng." Hắn nâng tách trà an thần, thở dài một hơi, "Chỉ ít thì sau khi nàng trở thành Vương phi của nhi thần, mỗi khi người khác nhìn thấy nàng sẽ không cảm thấy nàng cười nhăm người."

Chỉ cần nghĩ đến nụ cười vui vẻ của Minh Tiểu Trư dần biến mất, trong lòng hắn lại cảm thấy bối rối.

"Những Vương phi khác có cái gì thì nàng cũng không được thiếu." Thần Vương nhấp ngụm trà, tuy vẫn chưa kết hôn, nhưng hắn đã nghĩ đến chuyện chung đụng giữa chị em dâu sau này, "Cái mà người khác không có thì nàng cũng phải có."

"Muốn làm được những chuyện này cũng không phải là điều dễ dàng." Long Phong đế cười, "Nếu muốn trở thành một Vương gia được nhiều người tán thưởng, con phải học hỏi rất nhiều thứ đấy, không sợ mệt ư?"

"Sợ chứ." Thần Vương thở dài, "Nhưng con là đàn ông, không thể để một cô gái ngây thơ vui vẻ lại trở thành người uất ức sâu não sau khi kết hôn với con."

"Chỉ ít...!con muốn thử một chút." Hắc mở nắp trà, cầm lên uống một hơi, dường như đã hạ quyết tâm, "Xin phụ hoàng hãy chỉ dạy nhi thần."

"Con thích Minh cô nương lắm à?" Long Phong đế vờ như thờ ơ hỏi.

"Thích gì?" Thần Vương nâng tách trà lên uống tiếp, mới phát hiện ra trà đã hết, "Nhi thần...!đây là trách nhiệm của đàn ông."

Long Phong đế cười, không vạch trần lời nói dối mông manh của con trai mình.

Một người đàn ông sẵn sàng vì một người phụ nữ bắt đầu làm chuyện mà mình từng không thích làm, nếu đó không phải là yêu thì chẳng lẽ lại là người tốt việc tốt?

"Ừ." Long Phong đế gật đầu, "Đương nhiên con trai của trẫm phải biết gánh vác trách nhiệm của đàn ông rồi."

Ông ôm tới một chồng sách đặt trước mặt Thần Vương.

"Phụ hoàng, đây là gì thế?"

"Sách sử." Long Phong đế mỉm cười, "Hậu nhân lấy sử làm gương, người đời sau phải học hỏi từ bài học của tiền nhân thì mới không giẫm lên vết xe đổ."

"Nhưng..." Thần Vương lật đại một bản ra cho Long Phong đế xem, "Người cho con xem bản của đế vương mà."

"Ừ, đa phần trước khi đế vương đăng cơ cũng xuất phát từ hoàng tử, Vương gia." Long Phong đế vỗ vai Thần Vương, "Trẫm tin con nhất định sẽ ngộ ra được nhiều đạo lý từ đó."

Thần Vương nghi ngờ nhìn ông, thật chứ?

Long Phong đế gật đầu, tuy khổ, tuy mệt, nhưng trẫm tin con là đứa con trai giỏi nhất.

Cuối cùng, Thần Vương ôm chồng sách sử dày cộp sang Thiên điện của Thái Ương cung.

Ngay cả trong mơ hắn cũng nhìn thấy có một đồng sách uy h.i.ếp hắn, nói hắn nếu không chịu chăm chỉ đọc sách thì bọn nó sẽ đi bắt nạt Minh Tiểu Trư khiến nàng phải khóc.

Sáng hôm sau, Thần Vương mơ màng tỉnh lại từ trong mơ, cất giọng gọi Lưu Trung Bảo đang ngủ ngoài điện, "Lưu công công, bảo người đến thay quần áo cho bốn vương."

"Thưa điện hạ, trời vẫn còn hửng sớm, ngài có muốn ngủ tiếp không?" Lưu Trung Bảo ngạc nhiên, sao hôm nay điện hạ lại dậy sớm thế?

"Không ngủ nữa." Thần Vương bò dậy khỏi giường, mang giày vào, "Lát nữa ta phải sang Minh Nguyệt cung."

Lưu Trung Bảo và một thái giám khác bước vào hầu hạ hắn rửa mặt.

"Bẩm điện hạ, hôm nay Bệ hạ đã truyền ý chỉ đến hậu cung." Lưu Trung Bảo chải đầu giúp Thần Vương, "Ninh phi của Lan Như cung phạm phải tội lớn, nhưng nể tình bà ấy đã hạ sinh hoàng tử, Bệ hạ chỉ thu lại phong hào, giáng xuống làm Mỹ nhân, dời đến Thiển Ý các."

Trong hậu cung, Thiển Ý các được ngăm mặt định là lãnh cung.

Thần Vương nhú mày, mẫu phi ra tay nhanh thế ư?

"Bệ hạ còn nói, nếu điện hạ còn nghi ngờ gì thì có thể cùng lão nô đến địa lao của Hộ Long vệ." Lưu Trung Bảo gắn ngọc quan cho Thần Vương, cười híp mắt lui sang một bên, "Có lẽ sẽ có vài chuyện điện hạ cảm thấy hứng thú."

Ông móc từ trong n.g.ự.c ra một xấp giấy thật dày đưa ra trước mặt Thần Vương, "Nội dung trong đây Bệ hạ đã xem, Quý phi nương nương cũng đã xem rồi."

Thần Vương nhận lấy từ tay Lưu Trung Bảo, không mở ra ngay mà hỏi lại, "Sao lại đưa cho ta?"

"Bệ hạ nói điện hạ đã trưởng thành rồi." Lưu Trung Bảo cười, "Chuyện đầu tiên mà một người phụ thân muốn làm cho con trai trưởng thành chính là, không được giấu giếm."

Thần Vương mở ra xem, bên trong đều là tư liệu nội bộ của Hộ Long vệ, nào là bí mật trọng đại của Hoàng thất, mật thám Hoàng gia, và...

Hắn vội gập lại, hít một hơi thật sâu, kế đó ngẩng đầu nhìn Lưu Trung Bảo vẫn đang mỉm cười nhìn mình.

Đây không phải là cách "không giấu giếm" của một người cha đối với con trai của mình, mà rõ ràng là dục tốc bất đạt!

Đây là thứ mà một hoàng tử chưa thành thân có thể xem ư?!

Chương 70: Chương 70

"Thiến Ý các, Thiến Ý các..."

"Tình cạn nghĩa cũng bạc, Bệ hạ lại nhẫn tâm với ta đến vậy."
Trịnh Mỹ nhân tuyệt vọng nhìn mỗi một cái bàn, mỗi một chiếc ghế trong Thiến Ý các.

Nơi đây đã vắng hơi người từ lâu, dù có quét sạch sẽ cỡ nào cũng vẫn còn mùi nấm mốc quấn quanh trong không khí.

"Nương nương." Bạch Thuộc đưa tay đỡ bà ta.

"Câm miệng!" Trịnh Mỹ nhân tát nàng ta, trừng đôi mắt đỏ au,
"Mỹ nhân sao có thể xưng nương nương, người muốn hại ta
c.h.ế.t có đúng không? Các người đều muốn hại ta!"

"Các người đều muốn hại ta, đúng thế, các người đều muốn hại
c.h.ế.t ta..." Bàn tay Trịnh Mỹ nhân run run, bà ta ngồi vào ghế,
"Ngay từ nhỏ, mấy người các người đã muốn hại ta chết."

Bà ta cắn móng tay, nhớ lại những chuyện thuở bé, dần dần bình tĩnh trở lại.

Không được hoảng, không được hoảng, chuyện này vẫn chưa đến mức xấu nhất.

Bà ta còn có Diên Trạch.

Đúng thế, bà ta vẫn còn Diên Trạch.

Hai mẹ con Tề Quận vương liên tục bị giáng tước vị khiến các đại thần trong triều vô cùng bất ngờ.

Nhưng bọn họ chưa kịp mở miệng cầu tình cho Tề Quận vương thì Bệ hạ đã ban chỉ, thu hồi tước vị của nhà ngoại Tề Quận vương, nam nữ trưởng thành của Trịnh gia đều bị tống vào đại lao.

"Bệ hạ." Dưới ánh mắt của mọi người, Tôn Nghi Thuận - gia chủ của Tôn gia bước ra khỏi hàng, "Không biết Trịnh gia đã phạm phải tội gì?"

"Mưu hại huyết mạch hoàng gia." Long Phong đế nhìn Tôn Nghi Thuận, "Tôn khanh định cầu tình cho Trịnh gia sao?"

Mưu hại huyết mạch hoàng gia?

Chúng triều thần hoảng sợ, rốt cuộc trong mấy ngày gọi chư vị hoàng tử tiến cung, hoàng thượng đã điều tra ra bao nhiêu chuyện?

Cũng có rất nhiều văn thần không tin lời của Long Phong đế, Tứ hoàng tử từ nhỏ đã văn võ song toàn, nhân hiệu chính trực, sao có thể cùng Trịnh gia bày mưu ám toán các vị hoàng tử khác được cơ chứ?

Chuyện này nhất định là do hoàng tử khác hãm hại hấn, hoặc cũng có thể là...!Bệ hạ cố ý chèn ép Tứ hoàng tử.

Có người lên đảo mắt quan sát Minh Kính Châu, mấy tháng qua hoàng thượng nâng đỡ Minh gia trên mọi phương diện, rõ ràng là đang trải đường sẵn cho Ngũ hoàng tử đây mà.

"Muôn tâu Bệ hạ." Minh Kính Châu như không để ý đến ánh mắt của mọi người, ông đứng ra tâu, "Xin Bệ hạ cho vi thần bẩm tấu."

"Minh ái khanh cứ nói." Long Phong đế khẽ gật đầu với Minh Kính Châu.

"Tuy Trịnh gia phạm tội lớn, nhưng dù sao Trịnh gia cũng là nhà ngoại của Tứ hoàng tử, mà chuyện liên lụy đến huyết mạch hoàng gia lại không phải là chuyện nhỏ.

Vi thần nghĩ nên để quan viên lục bộ cùng nhau điều tra vụ án này, cho Trịnh gia một câu trả lời xác đáng." Minh Kính Châu chấp tay thưa, "Như thế cũng sẽ trả lại trong sạch cho Tứ hoàng tử, để điện hạ không bị liên đới bởi nhà ngoại."

Long Phong đế gật đầu, "Lời của Minh ái khanh rất có lý, vậy cứ làm theo lời ái khanh, để lục bộ và Đại Lý Tự cùng nhau điều tra án này."

Quan viên nào không biết rõ tình hình mà nghe Minh Kính Châu nói sẽ cảm thấy xúc động.

Người Minh gia quả là chính trực, tuy là nhạc phụ tương lai của Ngũ hoàng tử, nhưng vào lúc này lại dám đứng ra bảo vệ thanh danh cho Tứ hoàng tử.

Song, vài lão hồ ly đoán ra được phần nào nội tình lại có vẻ mặt khá sinh động.

Minh Kính Châu nào phải cầu tình cho Tứ hoàng tử, ông ta đã đoán được suy nghĩ của người khác, muốn đứng ra để bảo vệ hình tượng cho Bệ hạ thôi.

Nhưng đúng là không ai nghĩ đến chuyện ông đang giúp Ngũ hoàng tử, bởi vì ngày tháng làm việc ở Lễ bộ của Ngũ hoàng tử đã được truyền đến tai tất cả quan viên ở lục bộ.

Từng lập công cho hoàng đế có khác, nếu đổi lại là những người khác thì đã chọc giận Bệ hạ rồi.

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi Ninh phi bị biếm xuống Mỹ nhân, toàn bộ phi tần trong hậu cung từ tứ phẩm trở lên đều ngoan ngoãn đứng ngoài cửa Minh Nguyệt cung, chờ thỉnh an Tô Quý phi.

Cửu Châu dậy sớm, vừa bước ra khỏi viện đã trông thấy các phi tần trong trang phục theo phẩm cấp, nàng giật mình thốt thành tiếng.

Nom bọn họ không còn trẻ, ai cũng ngoan ngoãn cúi đầu đứng đó, im lặng không nói tiếng nào.

Có phi tần nhìn thấy Cửu Châu bèn mỉm cười thân thiện với nàng, sau đó lại cúi đầu tiếp tục đứng chờ.

Cửu Châu dán lên tường, ba chân bốn cẳng chạy vào chính điện.

Tô Quý phi đang dùng bữa sáng trong điện, thấy nàng đi vào thì mỉm cười vẫy tay, "Cửu Châu đến rồi đấy à? Đến đây ăn sáng cùng ta nào."

Hương Quyên múc một chén cháo cho Cửu Châu, "Cô nương nếm thử cháo này xem có hợp khẩu vị không?"

"Cám ơn cô cô." Cửu Châu nếm thử một muỗng, "Ngon quá."

"Ngon thì người ăn thêm chén nữa nhé." Hương Quyên mỉm cười gấp thức ăn giúp nàng, "Huyện chủ muốn ăn, muốn uống gì thì cứ việc nói cho nô tỳ biết."

Cửu Châu gật đầu, nàng do dự một lúc mới hỏi, "Nương nương, bên ngoài..."

"Bọn họ đến thỉnh an nương nương đấy." Hương Quyên cười giải thích với nàng, "Minh cô nương không cần quan tâm những chuyện này làm gì, trong hậu cung nhiều quy tắc, cô nương mà nghe sẽ đau đầu lắm."

Đợi lát nữa dùng bữa sáng xong, nô tỳ sẽ cho cung nhân đưa người đến Chương Lục cung tìm điện hạ chơi."

Cửu Châu ngẩng lên nhìn Tô Quý phi, thấy bà day huyệt thái dương, thở dài nói, "Nếu con tò mò thì lát nữa nán lại nghe cũng được..."

"Thôi ạ, con đi tìm điện hạ chơi vậy." Cửu Châu chợt thấy ớn lạnh sau lưng, tốc độ ăn cũng nhanh hơn ban nãy.

Thấy nàng bị dọa sợ, Tô Quý phi cố gắng nhin cười, chờ nàng buông đũa liền gọi cung nữ đưa nàng ra ngoài.

"Người đấy, dọa con bé làm gì?" Tô Quý phi cười trừng mắt nhìn Hương Quyên, "Người nhìn đi, con bé ăn còn ít hơn mọi ngày."

"Chuyện này đâu thể trách một mình nô tỳ được, nương nương cũng là đồng lõa kia mà." Hương Quyên hầu Tô Quý phi rửa tay,

"Rõ ràng là người không nỡ để các phi tần làm phiền Minh cô nương, nên nô tỳ mới làm người ác, chẳng ngờ lại bị trách móc.

Nô tỳ thật đáng thương, không có ai thương, cũng chẳng có ai yêu."

"Tại ta, tại ta hết." Tô Quý phi bật cười thành tiếng, "Người đâu, đến đây bóp chân cho Hương Quyên cô cô để nàng ấy bớt giận nào."

Các tiểu cung nữ thấy thế thì cười riu rít, bầu không khí náo nhiệt hẳn lên.

Tiếng cười vọng ra ngoài cửa điện, nhưng nhóm phi tần đứng chờ bên ngoài lại không dám ngẩng đầu.

Bọn họ sợ, sợ giẫm theo vết xe đổ của Trịnh thị.

Năm xưa Quý phi nương nương là sủng phi hậu cung, chưa bao giờ quan tâm đến bọn họ.

Bọn họ làm gì, nói gì bà cũng mặc kệ, thậm chí cũng không bắt bọn họ đi thỉnh an mỗi ngày.

Thời gian thấm thoát trôi qua, bọn họ cũng dần dần ít lui tới Minh Nguyệt cung, cùng lắm chỉ mừng một và mười lăm đến

thỉnh an một lần, vì mọi người đều biết Tô Quý phi không quan tâm tới những quy tắc xã giao này.

Cho đến hai ngày trước, Quý phi bắt Trịnh thị quỳ gối trước Minh nguyệt cung thỉnh tội.

Sáng hôm sau, Trịnh thị liền mất đi phi vị, bị đẩy vào "lãnh cung" trong truyền thuyết.

Bọn họ mới giật mình bừng tỉnh, mấy năm qua họ được sống thanh thản như vậy là bởi vì Quý phi làm lơ không quan tâm đến.

Nếu bà muốn bắt chẹt bọn họ thì chỉ cần một câu nói, hoặc chỉ cần một cái gạt đầu mà thôi.

Không biết đã qua bao lâu, cánh cửa chính điện lại được mở ra, Hương Quyên cô cô hầu cận Tô Quý phi bước ra hành lễ với bọn họ, "Nô tỳ thỉnh an chư vị nương nương, mời mọi người vào trong."

Tô Quý phi ngồi trên ghế chủ, đưa mắt nhìn các phi tần nối đuôi nhau bước vào thành hai hàng, như cười như không khẽ gạt đầu, "Đều là người quen từ lúc ở tiềm để đến nay, mọi người không cần quan trọng khâu vấn an làm gì, ngồi xuống cả đi."

"Nương nương khoan dung, nhưng thiếp thân không thể ỷ vào sự khoan dung của nương nương mà quên mất quy tắc." Mẫn phi nhún gối hành lễ với Tô Quý phi, "Tần thiếp và chư vị tỷ muội xin thỉnh an nương nương."

"Miễn lễ." Tô Quý phi phát tay ra hiệu bọn họ ngồi xuống.

Bà nhìn ra sau lưng Mẫn phi, "Sao Từ phi cũng đến đây thế, đã khỏe lên chưa?"

"Cám ơn nương nương đã quan tâm, gần đây tần thiếp đã khỏe lên nhiều." Từ phi chưa đến năm mươi nhưng bên tóc mai đã lấm tấm bạc, nói được vài câu cũng mất sức.

"Hiếm khi mọi người lại đến đông đủ thế này." Ánh mắt Tô Quý phi đảo qua mấy vị phi tần, "Luận tuổi tác, hẳn là ta nên gọi đa số mọi người ở đây một tiếng tỷ tỷ."

Nhóm phi tần không dám đáp lại.

"Đã có thể ngồi đây thì đều là những người có con cái." Bà nhìn số ít phi tần bên dưới, Bệ hạ đăng cơ mười mấy năm, nhưng hậu cung chưa từng có người mới tiến cung, "Chúng ta cùng là cánh nữ, đều biết làm phụ nữ không phải chuyện dễ dàng.

Mấy năm nay ta cũng không thích dùng mấy trò đày đoạ phụ nữ."

Chúng phi tần nín thở, không dám tiếp lời.

"Song, có một vài chuyện, dù bốn cung không nói nhưng có lẽ các người cũng đã đoán ra." Ánh mắt Tô Quý phi trở nên lạnh lùng, "Bốn cung không quan tâm chuyện kia là ai ra tay trước, nhưng kể từ hôm nay..."

Bà ngừng lại, đảo mắt lướt một vòng các phi tần không dám ngẩng lên nhìn mình, "Lo mà sống cho đàn ông, đừng có học theo Trịnh thị, hiểu không?"

"Xin nghe theo lời dạy bảo của nương nương!" Chúng phi tần không dám thở mạnh.

"Lui ra cả đi." Tô Quý phi hờ hững nâng tách trà, "Sau này nếu có kẻ không trông nào dám tặng những thứ không nên tặng, cậy các người cứ tiếp tục sao chép kinh thư, tu thân dưỡng tính để tích đức cho bản thân."

Nhóm phi tần lo lắng rời khỏi Minh Nguyệt cung, Trương tần đi tới trước mặt Mẫn phi hỏi, "Mẫn phi nương nương, Quý phi nương nương nói thế là có ý gì?"

"Sao ta biết được?" Mẫn phi tức giận nói, "Nếu người rảnh rồi hỏi bốn cung mấy chuyện này thì chi bằng về hỏi con gái cưng nhà người ấy, chuyện trong nhà phò mã của nàng ta là thế nào?"

Nếu không phải hạ nhân nhà cô dượng của phò mã Nhu Đức công chúa nổi điên ám sát Vân Diên Trạch, thì đâu đã kéo theo biết bao nhiêu hệ quả thế này?

Nghĩ đến đây, bà ta cười khẩy với Trương tần, con đàn bà ngu ngốc này bây giờ lại có tâm trạng quan tâm đến mấy thứ này ư.

Sắc mặt Trương tần tái đi, trong lòng vừa tức lại vừa lo, nhưng không dám trút ra trước mặt Mẫn phi.

Rốt cuộc là tên điên nào đã gây ra những chuyện này?

Bây giờ thì hay rồi, không ai ném được quả ngọt, trái lại chọc điên Tô Mi Đại.

"Bớt nói cả đi." Từ phi khẽ ho vài cái, nói nhỏ, "Quý phi nương nương không phải là người thích giận chó đánh mèo, nàng ta chỉ muốn các người không làm chuyện trái cung quy, sao tự dưng bây giờ lại thành ra làm khó dễ các người?"

"Chuyện ở trại ngựa hoàng gia trước đây, nương nương có từng làm khó chúng ta chưa?" Từ phi vừa nói được mấy câu đã bắt đầu ho khan, sắc mặt cũng trắng bệch.

"Đúng thế." Mẫn phi không thềm cười, "Từ tử tử không hổ là người lớn hơn chúng ta vài tuổi, nhận thức rõ ràng hơn chúng ta rất nhiều.

Nếu đã thế, vậy sao hôm nay tử tử lại đi cùng chúng ta đến thỉnh an Quý phi nương nương?"

"Nếu muốn nịnh bợ Quý phi thì đến trước mặt nàng ta mà nói, nói với bọn ta cũng vô dụng thôi." Mẫn phi cười khẩy, "Giả vờ cho ai xem chứ."

Dứt lời, bà ta ngồi lên kiệu, nghênh ngang rời đi mà không thèm ngoái đầu.

Từ phi nhìn bóng lưng bà ta, khẽ thở dài, mệt mỏi ngồi lên kiệu, sau đó kéo áo khoác dày quấn mình thật chặt, như thế mới cảm thấy ấm áp được đôi phần.

"Điện hạ đang đọc sách sao?" Cửu Châu khẽ khàng đi vào Chương Lục cung, nhìn thấy Thần Vương đang ngồi đọc sách dưới tàng cây, nàng vẫy tay với hai nữ quan sau lưng, khẽ nói, "Hai vị tỷ tỷ, chúng ta ra ngoại viện ngồi một lúc đi, đừng quấy rầy điện hạ."

Nàng lại khom lưng rón rén bước ra ngoài, sau khi xác nhận điện hạ không thấy cũng không nghe mới hỏi nữ quan, "Hai vị tỷ tỷ, điện hạ lúc nào cũng chăm chỉ thế sao, vất vả cho huynh ấy quá."

"Thưa đúng vậy ạ." Một vị nữ quan bình tĩnh gật đầu, mặt không đỏ, tim không loạn đáp lại, "Từ nhỏ điện hạ đã chăm chỉ biết vươn lên, có đôi khi vì mãi mê đọc sách mà quên cả ăn cơm."

Mua gà chọi, mua đế chiến tốt nhất, thi đấu giành hạng nhất cũng xem như là biết vươn lên.

Thoại bản thì cũng được tính là sách.

Bọn họ là người của Minh Nguyệt cung, bọn họ chưa bao giờ biết nói láo.

Cửu Châu đang định nói chuyện thì chợt nghe thấy tiếng mèo con từ đâu vang lên.

Tiếng kêu thê lương đến đáng sợ giống như con nít đang khóc, Cửu Châu không kiềm được mà nhìn quanh bốn phía, "Mèo ở đâu thế?"

Hai nữ quan ở trong cung đã lâu, vừa nghe tiếng mèo kêu liền biết có chuyện, bèn cười nói với Cửu Châu, "Huyện chủ, người ngồi đây chờ nhé, để bọn nô tỳ đi tìm thử."

Hai người vừa đi, Cửu Châu liền nhìn thấy Hoài Vương xách một con mèo mướp chân đang chảy máu từ viện bước ra.

.

Chương 71: Chương 71

Hoài Vương rất ghét chó mèo.

Nên khi trông thấy một con mèo bị gãy chân nằm ngay trước cửa sân, hắn không nghĩ nhiều mà lập tức dùng hai ngón tay xách mèo lên, tính đem đi vứt ra ngoài Chương Lục cung.

Bỗng hắn thấy ngoài viện có một cô nương đang ngồi ở đó, nhìn kỹ mới nhận ra đó là vị hôn thê của Vân Độ Khanh, hai mắt lấp lánh nhìn con mèo trong tay hắn ta.

Vết thương trên chân con mèo này không liên quan đến hắn!

Hoài Vương buông tay, con mèo rơi xuống đất, hốt hoảng khắp khiêng tìm chỗ trốn, cuối cùng núp sau bàn đá nơi Cửu Châu đang ngồi.

"Thần nữ bá kiến Hoài Vương điện hạ." Cửu Châu sợ đập trúng mèo nên động tác đứng dậy chậm hơn bình thường.

"Không cần đa lễ." Hoài Vương ngẫm nghĩ một lúc, sau đó lại nói thêm một câu, "Bổn vương cũng không biết con mèo này ở đâu ra.

Không biết Huyện chủ có biết con mèo này không?"

Cửu Châu lắc đầu, cúi đầu nhìn con mèo đang run lẩy bẩy, nó vừa lùn vừa béo, bộ lông vừa mềm mượt vừa sạch sẽ, phần lông trên cổ có vết hằn, hằn là vòng cổ hay đeo đã bị rơi đâu đó.

"Điện hạ, trông con mèo này có vẻ đang rất sợ." Cửu Châu cúi người, vươn tay tính vuốt đầu nó, thấy nó không phản kháng mới tiếp tục sờ đầu nó thêm, nhân lúc con mèo lơ là cảnh giác, nàng bế nó đặt lên chân mình.

"Một chân bị cụt, còn một chân lại bị gãy." Nhìn vết m.á.u khô trên chân mèo con, Cửu Châu không vui mím môi, đây là do con người gây ra.

Hoài Vương sai một tên thái giám đi mời ngự y, lại vừa suy nghĩ, nếu bây giờ hắn ta nói vết thương của con mèo này không liên quan đến mình, liệu có khiến người ta cảm thấy hắn giấu đầu lòi đuôi không?

"Giờ nào rồi?" Giật mình bởi tiếng mèo kêu, Thần Vương đuổi lưng, hỏi thái giám bên cạnh, "Sao Minh huyện chủ vẫn chưa đến?"

Tiểu thái giám khẽ lắc đầu.

Hắn nhíu mày, mấy ngày qua Minh Tiểu Trư dùng bữa sáng xong sẽ chạy đến tìm hắn chơi, sao hôm nay đã trễ rồi mà vẫn không thấy người đâu?

Đặt sách xuống, hắn đứng dậy bước ra ngoài viện, chợt nhìn thấy cung nữ và thái giám của Chương Lục cung vây quanh Minh Tiểu Trư bên cạnh bàn đá, hơn nữa còn đưa tay về phía đầu gối của nàng.

"Các người đang làm gì đấy?" Hắn vội bước đến sau lưng Cửu Châu, "Tất cả lui xuống hết cho ta, ai cho các người vô lễ với Huyện chủ?"

"Điện hạ?" Cửu Châu ngẩng lên, vẻ mặt đầy vô tội, "Sao huynh lại ra đây?"

"Ta nghe thấy tiếng mèo kêu nên ra xem thử." Thần Vương sẽ không thừa nhận hẳn ra đây là để tìm nàng.

"Con mèo này ư?" Cửu Châu chỉ chỉ con mèo đang nằm trên đùi mình.

"Mập thế, mèo hay heo vậy?" Lúc này Thần Vương mới phát hiện trên đùi Cửu Châu có một con mèo béo, bèn đưa tay định sờ đầu nó.

"Điện hạ cẩn thận." Cửu Châu đuổi tay bắt lấy cổ tay của Thần Vương, "Con mèo này đang bị thương, có vẻ ghét nam giới tới gần, ta sợ nó sẽ cào tay huynh."

"Hóa ra lại gặp phải con mèo dê xồm." Thần Vương hí mắt nhìn con mèo trước mặt, nghe nói nó bị thương nên hẳn cũng chẳng thèm so đo làm gì, ngồi xuống cạnh Cửu Châu, "Đã tra ra là mèo của ai chưa?"

"Ta đã để cung nữ tỷ tỷ phái người đi hỏi thăm rồi." Cửu Châu nhẹ nhàng an ủi mèo con, "Điện hạ, vết thương trên người mèo con hình như là...!do con người làm ấy."

Thần Vương nhíu mày, hẳn học theo động tác vuốt ve mèo con của Cửu Châu mà xoa đầu nàng, sau đó đổi sang chủ đề khác, "Đợi đến khi tìm được chủ của mèo con, ta và muội cùng đưa nó về."

Con mèo này được nuôi béo tốt thế này thì hẳn là chủ nó rất quý nó.

Cung nữ trong viện Tể Quận vương vội vàng bước ra, nhìn thấy con mèo đang được Cửu Châu ôm thì thở phào nhẹ nhõm, ngoái lại nói với thái giám sau lưng, "Mau đi báo với Quận vương phi là đã tìm được mèo rồi."

"Mèo của Tứ đệ muội ư?" Hoài Vương đang lo mình bị người ta nghi là "hung thủ hành hung mèo", nên khi biết Quận vương phi đang tìm mèo, hẳn thở phào một hơi.

Viện của hắn và Tứ đệ liền nhau, nói không chừng là mèo bên đó chạy sang.

"Bẩm điện hạ, tối qua con mèo này leo vào viện của Tể Quận vương, Quận vương phi đoán có lẽ là mèo của quý nhân khác nuôi, lại sợ nó chạy lạc mất nên đã để chúng nô tỳ trông nó, chờ đến sáng nay sẽ tìm lại chủ nhân cho nó." Cung nữ thấy sắc mặt Hoài Vương là lạ bèn hỏi, "Điện hạ, con mèo này có vấn đề gì sao?"

Nàng ta đi đến trước mặt Cửu Châu, hành lễ với Thần Vương và Cửu Châu xong, định xoay người bế mèo lên thì mới phát hiện con mèo bị thương, hoảng sợ thốt lên, "Sao mèo lại bị thương rồi?"

Nàng ta lập tức ngoái đầu nhìn Hoài Vương theo bản năng.

Các cung nữ và thái giám khác đều đồng loạt quay đầu nhìn hắn ta.

"Nhìn bốn vương làm gì, không liên quan đến ta." Hoài Vương tức giận, "Sáng nay vừa ra ngoài thì bốn vương đã thấy nó nằm trong sân rồi."

Cung nữ thái giám không dám hó hé, những người từng hầu hạ Hoài Vương điện hạ đều biết hắn rất ghét động vật lắm lông như chó mèo.

Hoài Vương, "..."

Ánh mắt của bọn cung nhân này có ý gì đây?

Thần Vương khoanh tay trước ngực, hờ hững nhìn một màn trước mắt, nhân lúc mèo con không chú ý thì lén đưa tay sờ cái đầu xù lông của nó.

"Điện hạ." Cửu Châu nhìn hẩn đầy bất lực, "Mèo mà cào là đau lắm đấy."

"Chẳng phải có muội ôm rồi sao, ta thấy nó ngoan lắm." Thần Vương vờ ho một tiếng rút tay về.

"Ngự y đến."

Không biết có người nào hô lên hóa giải sự lúng túng của Hoài Vương.

Hiện giờ hẩn ta muốn đi cũng không được, ở lại cũng chẳng xong, tình thế vô cùng khó xử.

Ai mà ngờ, đường đường là Vương gia như hẩn mà lại bị một con mèo làm khó làm dễ.

Ngự y bước vào viện, nhìn thấy mèo được Minh huyện chủ ôm, còn Thần Vương điện hạ ngồi bên cạnh, ông nghĩ đó là mèo của hai người nuôi, vì thế khám cho mèo rất kỹ, cuối cùng còn dùng thuốc trị thương tốt nhất bôi lên cho nó.

Nhưng ông ta lại thấy thắc mắc, trông Thần Vương điện hạ và Minh Huyện chủ đâu giống người lôi mèo ra trút giận, vì sao con

mèo lại bị thương thế này?

Sau khi quấn băng cho chân của mèo con, ngự y nói, "Xin điện hạ và Huyện chủ yên tâm, khả năng hồi phục của chó mèo rất mạnh, chỉ cần chăm sóc một thời gian là sẽ khỏi."

Nhưng có điều không được để nó dính nước, trong khoảng thời gian này không thể tắm cho nó, thức ăn cũng phải thanh đạm."

"Đa tạ đại nhân." Cửu Châu cảm ơn ngự y.

"Huyện chủ khách sáo rồi." Ngự y cười, "Là bốn phận của thầy thuốc."

Dù là mèo cũng phải vậy.

"Meo." Mèo con bị quấn băng trên chân nên không thoải mái, toan dùng răng xé ra.

Ngự y thấy thế, bảo cung nữ lấy một vòng trúc đến quấn đầu mèo con lại, để nó không cắn chân mình.

"Cũng ngốc không kém." Thần Vương lạnh lùng chế giễu mèo con.

"Đúng là...!có hơi ngốc." Cửu Châu ngấm nghĩa một hồi thì gật đầu, "Nhưng ngốc cũng đáng yêu lắm."

"Đúng thế." Thừa lúc con mèo không cắn được mình, Thần Vương tranh thủ sờ đầu nó vài cái, "Ngốc cũng đáng yêu." Dứt lời, hắn lại liếc nhìn Cửu Châu.

Cửu Châu, "..."

Mèo ngốc thì kệ nó, sao điện hạ lại nhìn nàng?

Phía sau cánh cửa viện, Tôn Thái Dao thấy Thần Vương và Cửu Châu cúi đầu trò chuyện với nhau, không nhắc chân bước ra.

"Quận vương phi, người không sang đó xem thử sao?" Cung nữ khó hiểu nhìn nàng ta.

"Không cần." Tôn Thái Dao lắc đầu, "Có Minh huyện chủ ở đó, nhất định nàng sẽ tìm được chủ nhân cho mèo con."

Cung nữ khẽ nói, "Rõ ràng là quận vương phi phát hiện ra con mèo này hồi tối qua, vì sao lại muốn nhường cơ hội làm người tốt cho người khác."

"Có sao đâu." Tôn Thái Dao lắc đầu, "Chỉ là một con mèo thôi mà."

Nhưng nàng ta lại thắc mắc, tối qua khi nàng ta phát hiện ra con mèo này thì nó vẫn còn khỏe mạnh, vì sao hôm nay lại bị thương? Là hạ nhân nào to gan dám làm thế, hay là Hoài Vương...

"Thái Dao." Vân Diên Trạch bước đến cạnh Tôn Thái Dao, nhìn đám người trong viện, "Nàng đang nhìn gì thế?"

"Điện hạ dậy rồi à?" Tôn Thái Dao đưa tay đỡ hân, "Ta không nhìn gì hết."

Thân thể điện hạ vẫn chưa bình phục hẳn, để ta dìu chàng về."

"Không sao đâu." Vân Diên Trạch nắm cổ tay Tôn Thái Dao, rút cánh tay của mình ra khỏi tay nàng ta, "Chúng ta sang bên xem thế nào."

"Điện hạ..." Tôn Thái Dao nhìn Minh Cửu Châu đang ngồi bên bàn đá, nàng ta không muốn để Vân Diên Trạch tới đó.

"Sao thế?" Vân Diên Trạch quay đầu dịu dàng nhìn nàng ta, đôi mắt ánh lên vẻ khó hiểu.

"Không có gì." Tôn Thái Dao gượng cười bước theo sau Vân Diên Trạch.

Chẳng lẽ lại để nàng ta nói với điện hạ rằng, nàng ta nghi ngờ Minh Cửu Châu khắc mệnh hắc, hy vọng hắc cách xa Cửu Châu một chút?

Đừng nói là điện hạ không tin, ngay cả nàng ta cũng thấy mình bị thần kinh.

"Điện hạ, Huyện chủ, đã tìm được chủ của mèo con rồi ạ." Một nữ quan ở Minh Nguyệt cung bước nhanh vào viện, "Nô tỳ vừa phái người đi hỏi thăm, một lão thái phi bên Tĩnh An cung vừa mất một con mèo tối qua, lo lắng đến độ hôm nay đã sinh bệnh.

Nô tỳ nghe cung nhân Tĩnh An cung miêu tả hình dáng con mèo đó, thấy không khác mấy so với con mèo này, hẳn chính là nó."

"Thế thì tốt quá rồi." Cửu Châu trả mèo lại cho cung nữ trong viện Tề Quận vương, "Nhờ người giao mèo cho Quận Vương phi, hy vọng nàng ấy sớm phái người trả mèo về lại cho lão thái phi."

Tôn Thái Dao đi đến trước mặt cung nữ, vươn tay toan kiểm tra đầu mèo, ai ngờ con mèo ấy lại hung dữ gào lên với nàng ta, "Méo méo!"

Nàng ta lúng túng rút tay về, cười với Cửu Châu, "Một chuyện không nên phiền hai người, Huyện chủ trị thương cho nó nên

nó đã có tình cảm với người.

Thế thì làm phiền Huyện chủ đem nó trả lại cho lão thái phi."

Có vẻ mèo con không thích nàng ta đến gần, kêu lên vài tiếng rồi duỗi móng vuốt ra liều mạng với nàng ta, thậm chí còn không để ý đến móng vuốt bị thương.

Thần Vương xách con mèo đang giãy giụa đặt lên khuỷu tay mình, "Minh Tiểu Trư đi thôi, chúng ta đưa mèo về."

Hắn sợ nếu con mèo này còn giãy nữa thì cái chân vừa chữa trị sẽ bị nó đạp gãy lại mất.

Vừa vào lòng Thần Vương, mèo con còn đang giơ vuốt hằm hè tức khắc trở nên ngoan ngoãn, thậm chí nó còn rúc sâu vào lòng hắn, tiếc là nó đang đeo vòng trúc nên không chen vào được nữa.

"Điện hạ, hình như con mèo này thích huynh đó." Cửu Châu sờ đầu mèo vỗ về cảm xúc của nó.

"Đương nhiên." Thần Vương khẽ hất cằm, "Bốn vương có sức hấp dẫn vô biên."

"Vâng vâng." Cửu Châu gật đầu, tiểu tiên nam thiện lương như điện hạ được chó mèo thích cũng dễ hiểu.

Hoài Vương buồn nôn, đúng là một đứa dám nói, một đứa dám tin.

Ngay cả Vân Độ Khanh mà cũng mặt dày bảo mình có sức hấp dẫn vô biên?

Mặt mũi để đâu rồi?

Bị hấn giẫm xuống chân rồi ư?

Chờ Vân Độ Khanh và Minh cô nương theo cung nhân rời đi, Hoài Vương mới ngoái đầu nhìn Tôn Thái Dao, chẳng chẳng đáp, "Nghe nói tối qua đệ muội có lòng giữ con mèo này lại, thế mà nó lại muốn cắn muội."

Súc sinh đúng là súc sinh, không biết phân biệt tốt xấu, muội nói đúng không?"

"Đại ca, nội tử nhất gan, huynh đừng nói như thế với nàng ấy, nàng ấy sẽ tưởng thật mất." Vân Diên Trạch nắm c.h.ặ.t t.a.y Tôn Thái Dao, cười nhạt với Hoài Vương, "Mong đại ca thông cảm."

Hoài Vương cười xùy, "Ồ, thật ư?"

"Thế đệ nói xem là ai đã làm con mèo bị thương?" Hấn ta nhú mày, "Tiếc là con mèo không biết nói chuyện, chỉ biết mặc người đàn áp."

"Nhưng mà làm người ấy à..." Hoài Vương chỉ lên trời, "Người làm trời nhìn, tất có báo ứng."

"Đại ca nói rất đúng." Vân Diên Trạch khẽ thay đổi sắc mặt, ánh mắt mang theo ý cười, đưa tay che vết thương trước ngực, như thể chế giễu Hoài Vương, "Đệ cũng mong báo ứng sẽ đến."

Hoài Vương, "..."

Động tác này, vẻ mặt này của người là có ý gì?

Lúc này cung nữ và thái giám đều nghi ngờ hấn ngược đãi mèo con.

Bây giờ Vân Diên Trạch cũng nghi ngờ hẳn sai thích khách đã thương hẳn ta?

Có lầm hay không vậy?!

Chương 72: Chương 72

Rời khỏi Chương Lục cung, càng đi về phía tây thì xung quanh càng trở nên yên ắng.

Làn gió lùa qua từng ngách nhỏ trong cung, để lại tiếng vù vù hòng đánh dấu chúng đã từng lướt qua nơi này.

Dùng tay áo che chú mèo con đang run lẩy bẩy, Thần Vương ngoái đầu nhìn Cửu Châu, "Tiểu Trư, muội có lạnh không?"

Cửu Châu lắc đầu, "Áo khoác nường nường chuẩn bị cho ta ấm lắm.

Điện hạ, chỗ này trông vắng vẻ ghê."

Mấy lần Hương Quyên cô cô đưa nàng đi dạo quanh cung nhưng chưa dẫn nàng đến đây bao giờ.

"Bên này là nơi ở của các phi tần của tiên đế." Thần Vương dừng bước, "Bọn họ có phẩm cấp không cao, lại không con, tiến cung từ ngày còn trẻ, nhưng cả đời chẳng được diện kiến long nhan mấy lần."

Hắn còn nhớ mang máng lúc ấy mình còn rất nhỏ, có một cung nữ xấp xỉ mười lăm tuổi, sau ba ngày được tiên đế sủng hạnh thì được phát hiện đã c.h.ế.t trong giếng.

"Dựa theo tổ chế, những phi tần không con này sẽ được đưa đến am ni cô ở châu Sùng An, cầu phúc cho tiên đế đến khi nào bọn họ c.h.ế.t thì thôi." Thần Vương chỉ vào bức tường cao của cung Thái phi, "Thật ra nếu để các thái phi không con, thất sủng, không có nhà ngoại làm chỗ dựa phải sống ở am ni cô thì còn khổ hơn người thường."

"Những người đưa bọn họ đi không biết chuyện này ư?" Cửu Châu nắm chặt áo khoác trên người.

"Biết thì sao?" Thần Vương cup mắt nhìn mèo con trong lòng, "Chẳng ai để ý."

"Vậy vì sao bây giờ những vị thái phi này lại ở trong cung?" Cửu Châu tò mò hỏi, cũng cảm thấy may mắn thay cho họ.

"Là do mẫu phi giữ bọn họ lại, để tránh lời đàm tiếu, mẫu phi còn cố ý cho người xây một bức tường cao hòng ngăn cách cung Thái phi và hậu cung." Nói đến đây, Thần Vương bỗng bật cười, "Muội có biết lần đầu tiên mẫu phi ta bị văn thần mắng yêu phi là vì chuyện gì không?"

Cửu Châu lắc đầu.

"Cũng là vì nơi này đây." Thần Vương cười khẩy, "Có đại thần cảm thấy giữ những thái phi này lại để phụng dưỡng chính là làm trái tổ chế."

Mẫu phi không tuân theo tổ pháp, chính là yêu phi gây loạn hậu cung."

"Nhưng nương nương đang giúp các thái phi này mà."

Sùng An Châu cách kinh thành mấy trăm cây số, nếu những thái phi này bị ức h.i.ếp ở am ni cô thì cũng chẳng ai hay biết.

Mấy đại thần phản đối nương nương chỉ nhìn thấy quy tắc của tổ tông, còn cái mà nương nương nhìn thấy chính là những người phụ nữ không thể quyết định số phận của mình.

"Thực ra trong tộc huấn của tổ tông hoàng tộc Vân gia chưa bao giờ ghi rõ là sau khi đế vương băng hà, tất cả hậu phi phải đến am ni cô." Thần Vương đắc ý hất cằm, "Khi đó ta đã cùng phụ hoàng và mẫu phi lật đi lật lại gia huấn của gia tộc Vân gia ba lần."

Cuối cùng đám đại thần kia cũng phải cúi đầu chịu thua, còn phải khen phụ hoàng hiếu thảo."

Các đại thần cãi thua lại không dám mắng phụ hoàng, nên chỉ dám mắng sau lưng Tô Quý phi là đồ yêu phi mê hoặc thánh tâm.

"Ồ." Cửu Châu sùng bái nhìn hần, "Điện hạ và nương nương, còn cả Bệ hạ nữa, mọi người lợi hại quá."

"Thế..." Nàng quay đầu nhìn cung nữ và thái giám đi sau lưng, nhích lại gần Thần Vương khẽ hỏi, "Nhà ta có cãi với nhà huynh không?"

"Muội nghĩ vì sao dám đại thần kia lại bóp mũi mà khen phụ hoàng ta hiếu thảo?" Thần Vương đoán được nàng đang nghĩ gì, "Trong đó đều nhờ công lao của ba vị đại nhân Minh gia."

"Mau nói cho ta nghe, mau nói cho ta nghe đi." Biết nhà mình và nhà điện hạ cùng một phe, Cửu Châu háng hái hần, "Cha ta và hai bá bá đã làm gì?"

"Ba vị đại nhân Minh gia đã tìm ra danh sách các quan viên hiếu liêm, rồi từ đó tìm tiếp những quan viên phụng dưỡng thứ mẫu được khen ngợi." Thần Vương không kìm được bật cười, "Nhất là nhị bá của muội đó, ông ấy nói năng rất sắc sảo, tài hùng biện số một, cãi tay đôi một lúc mà mấy quan viên phản đối kia đã cứng họng á khẩu, suýt nữa là lau nước mắt ôm mặt bỏ chạy."

"Nhị bá ta lợi hại thế ư." Cửu Châu từng nghe mẹ kể nhị bá là châu mục đương nhiệm của Hoài Châu, cả nhà đều chuyển đến Hoài Châu sinh sống, những bức thư nhị bá gửi về đều rất hài hước và gần gũi.

Vì thế nàng không cách nào tưởng tượng được Nhị bá làm sao mà lại mắng triều thần đến mức phát khóc.

"Nào." Thần Vương chỉ vào cánh cửa màu son đang đóng, "Bước qua cánh cửa này là đến Tĩnh An cung của các thái phi rồi."

"Điện hạ, xin người và huyện chủ chờ một lát." Một thái giám chạy lên gõ cửa, ngay sau đó có một thái giám đứng tuổi mở cửa, hắn ta nhìn thấy thái giám trước mặt thì khom người cẩn thận hỏi, "Tiểu công công có chuyện gì sao?"

"Công công, tiểu nhân là người hầu của Chương Lục cung, hiện đang hầu hạ Thần Vương điện hạ."

Nghe nói có một lão thái phi làm lạc mèo nên Thần Vương điện hạ đích thân đưa mèo về đây."

"Thần Vương điện hạ?" Lão thái giám nghe hai chữ Thần Vương thì biến sắc, vội vàng ra đón, "Không biết Thần Vương đích thân đến đây, lão nô không thể tiếp đón từ xa, xin điện hạ thứ tội."

"Công công không cần đa lễ." Cửu Châu đỡ lão thái giám đứng dậy, "Phiền ông đưa chúng ta đi gặp thái phi."

"Đây là Minh huyện chủ - con gái của Minh Thị lang." Tiểu thái giám sợ ông không biết rồi làm ra trò cười, thấp giọng nhắc, "Cũng là vị hôn thê được Bệ hạ khâm định của Thần Vương."

"Con gái của Minh đại nhân..." Lão thái giám lẩm bẩm, nhìn Cửu Châu bằng đôi mắt đục ngầu, "Mời hai vị quý nhân theo lão nô vào."

Bước vào cánh cửa được sơn son, bên trong là một vườn hoa rất lớn, ở ba mặt xây một tòa cung điện.

Các thái phi ngồi tùm năm tùm ba trò chuyện với nhau, có vài người đang cầm kim thong thả đ.â.m vào khung thêu, rồi lại quay sang nghe các tỷ muội nói chuyện.

Bọn họ trông còn khá trẻ, xúm quanh cái bàn tranh luận về thơ họa, phát hiện có người ngoài bước vào, nét mặt của bọn họ bỗng chốc trở nên căng thẳng.

"Là người ở điện Trung Tĩnh?"

"Không giống lắm."

"Có phải muốn đưa chúng ta đi...!đưa đến Sùng An Châu không?"

"Đừng có tự dọa mình, nhìn trang phục của bọn họ rõ là hoàng tử nào đó và..." Thái phi đang nói chuyện khẽ ngừng lại, "Không đúng, sao cô gái này lại để kiểu tóc thiếu nữ?"

Không phải là tiểu cô nương còn chưa xuất giá sao?

"Đừng đoán nữa, ta thấy trên tay hoàng tử đang ôm một con mèo, không phải Triệu tỷ tỷ ở Tĩnh An cung vừa làm mất mèo à? Ta nghĩ có lẽ bọn họ mang mèo trả lại cho Triệu tỷ tỷ."

"Tìm được mèo rồi hả?" Một vị thái phi thở phào nhẹ nhõm, "Tốt quá rồi, họ Triệu kia khóc cả một đêm, hại ta ngủ cũng không ngon."

"Nói ít thôi, ta thấy vị điện hạ này trông khá quen, hình như là Thần Vương điện hạ." Thái phi đang thêu không dám chắc chắn, đã qua biết bao năm, cậu bé năm xưa đã thay đổi diện mạo từ lâu.

"Thần Vương điện hạ..."

Nhóm thái phi đang lú lú chột im bật, bọn họ biết nếu không nhờ có Tô Quý phi thì bọn họ không thể nào có cuộc sống yên ổn như hiện giờ.

"Bên này có ba cung điện, Tĩnh An cung, Ninh Khang cung, và Phúc Thọ cung." Thần Vương kể trò chuyện với Cửu Châu, "Tĩnh An cung này là nơi ở của các vị thái phi, hai cung còn lại là các lão phi tần có phẩm cấp thấp."

Cửu Châu nhìn thấy trên cây trong viện có treo mấy con hổ, con thỏ bằng bông, song đường may không khéo léo, vừa nhìn là biết thị lực của những người này đã kém, vì thế khi may có vài chỗ bị lệch.

Nhưng các thái phi đây ăn mặc thơm tất, sắc mặt hồng hào chứng tỏ cuộc sống không đến nỗi tệ.

Nàng nhón chân, tò mò sờ con hổ bông đang treo trên nhánh cây rủ xuống.

"Cô nương thích cái này à?" Một giọng nói già nua vang lên sau lưng nàng.

Cửu Châu thu tay về, ngoái đầu nhìn bà lão đang nói chuyện, khẽ nhún gối chào.

"Nếu cô nương thích thì cứ lấy đi." Bà lão đi tới trước mặt nàng, mái tóc hoa râm đã được búi lên gọn gàng, "Là đồ lão thân rảnh rồi làm."

"Đa tạ." Cửu Châu muốn từ chối, nhưng nhìn thấy vẻ chờ mong trong mắt bà lão, nàng đưa tay ôm mèo con trong lòng Thần Vương, "Điện hạ, huynh lấy xuống giúp ta được không?"

Thần Vương nhú mày, đưa mắt nhìn Cửu Châu chỉ cao tới cằm mình, kế đó đưa tay tháo con hồ bông xuống.

"Meo." Mèo con dụi vào lòng Cửu Châu, yếu ớt kêu một tiếng.

"Ôi, cái con này." Bà lão thấy mèo thì bật cười, "Ta cho người tìm cả một đêm, cuối cùng cũng tìm được rồi."

Mèo con nghe thấy tiếng của chủ thì lười biếng vẫy cái đuôi, ngóc đầu về phía lão thái phi.

"Hóa ra là mèo của thái phi." Cửu Châu vuốt ve cái đầu xù lông của mèo con, trả nó lại cho thái phi, "Chân của nó bị thương, ta đã gọi thái y khám cho nó rồi."

Thái giám Chương Lục cung dâng thuốc lên, "Đây là thuốc mà thái y đã kê cho nó, sáng tối thay một lần."

"Đa tạ cô nương và điện hạ." Lão thái phi ôm mèo vào lòng, áp mặt lên đầu nó, "Thằng nhóc này, đã bảo mi đừng chạy lung tung mà không chịu nghe lời, bị thương đau lắm đúng không."

Ta xem mi còn dám chạy lung tung nữa không, nếu lần sau mà còn dám nữa thì ta sẽ bỏ mi."

Lão thái phi miệng thì bảo bỏ, nhưng động tác vô cùng dịu dàng, không hề chạm vào vết thương của nó.

"Đã làm phiền điện hạ và cô nương đưa thằng nhóc nghịch ngợm này về rồi." Lão thái phi nhìn hai người đầy cảm kích, "Mời hai vị vào nhà dùng chút trà bánh."

Giọng bà mang theo khẩn cầu như sợ bọn họ từ chối.

Cửu Châu không đồng ý ngay mà quay sang nhìn Thần Vương.

"Vậy bốn vương xin phép quấy rầy." Thần Vương đưa hổ bông cho Cửu Châu cầm, một tay chấp sau lưng, tay kia lúng túng đỡ cánh tay của lão thái phi, "Đi nào."

Thái phi nhìn chàng trai đỡ tay mình, cười tí mắt, "Ngoại trừ cung nữ và thái giám, đã lâu rồi không có người trẻ tuổi đến đây."

Vừa bước vào cánh cửa nội điện, Cửu Châu ngửi thấy mùi thuốc thoang thoảng.

"Có người bệnh hả?" Thần Vương đỡ thái phi ngồi xuống, quan sát xung quanh một lượt.

"Mọi người đều đã già, khó tránh khỏi đau đầu nhức óc." Thái phi cất giọng cảm kích, "Cũng may có Quý phi nương nương lệnh thái y viện cách năm ba ngày phái thái y đến bắt mạch cho bọn ta, nên mấy bà già đây mới không có bệnh gì nặng."

Đang nói thì có một ma ma khoảng bốn mươi năm mươi tuổi bưng trà bánh tới, bà nhìn Thần Vương rồi cung kính khom người thật thấp, đặt trà bánh lên bàn.

"Nếu lão thân không đoán sai thì điện hạ hẳn là con trai của Quý phi nương nương, Vân Độ Khanh đúng không?" Thái phi chỉ bánh ngọt trên bàn, "Món này ngon lắm, hai người nếm thử đi."

"Tạ ơn thái phi." Cửu Châu nhanh tay hơn Thần Vương, cầm miếng bánh tách ra làm đôi, nếm thử hai miếng rồi cười gật đầu, "Ngon quá."

Nàng vừa cười nói vừa đặt nửa miếng còn lại vào tay Thần Vương.

Thần Vương bỏ nửa miếng bánh vào miệng, không ngon cũng không dở, nhưng khá hợp với khẩu vị của người già.

"Tên của điện hạ rất hay, là người có phúc." Thái phi yêu thương vuốt ve đầu mèo con, nó kêu meo meo, ngay sau đó liền ngủ

thiếp đi.

Cửu Châu nhìn một người một mèo trước mắt, vừa ăn bánh vừa mỉm cười.

"Muội cười gì?" Thần Vương nhìn nàng.

"Chỉ là ta thấy điện hạ và nương nương rất giỏi." Cửu Châu nhìn Thần Vương, đôi mắt cong cong thành vầng trăng khuyết.

Trên thế giới này sao lại có người tốt đến thế.

Thần Vương nhướn mày gật đầu, "Ừm, điểm này thì muội tinh mắt đấy."

"Điện hạ, ngày mai ta phải về rồi." Ý cười trên môi Cửu Châu dần phai, "Mẫu thân gửi thư vào nói, ngày mai là hai tám tháng chạp, là ngày lành tháng tốt, vì thế Đại bá phụ đã mời người đến Chu gia cầu hôn cho Phủ Lục ca."

"Vây chờ qua giao thừa, ta lại để mẫu phi đón muội nhé."

Triệu thái phi nhìn hai đứa nhỏ như muốn áp sát đầu vào nhau, nụ cười dịu dàng dần xuất hiện trên mặt.

.

Chương 73: Chương 73

Uống xong một tách trà, mèo con đã ngủ say, Thần Vương bèn mở miệng, "Thái phi, trời đã không còn sớm, hai ta xin phép cáo từ."

"Mới đó mà nhanh thế, hai người phải về ư?" Triệu Thái phi lộ vẻ mặt tiếc nuối, bà đặt mèo con đang ngủ say lên đệm mềm, gọi một ma ma tới, "Trong phòng bếp có còn món điểm tâm vừa nãy không, tiểu cô nương thích ăn, đóng gói lại cho nàng đem về đi."

Dứt lời, bà nhìn sang Cửu Châu, "Con chờ chút, trong phòng ta còn vài chú hổ bông, để ta mang ra cho con."

Cửu Châu hé môi, cuối cùng mỉm cười gật đầu, "Tạ ơn Thái phi nương nương."

Triệu Thái phi mang một hộp gỗ từ trong phòng bước ra, bên trong chất đầy hổ bông.

Nhận hộp gỗ, Cửu Châu hành lễ tạ ơn bà, "Tạ ơn Thái phi nương nương."

"Tạ ơn gì mấy thứ nhỏ nhặt này." Triệu Thái phi vuốt ve hộp gỗ, cười nói, "Nếu con ta còn sống, có khi con gái của nó cũng lớn cỡ con rồi."

Cửu Châu không dám hỏi vì sao con bà lại không còn trên đời.

Lúc ôm hộp gỗ và điếm tâm ra khỏi Tĩnh An cung, lão Thái phi tiễn nàng và Thần Vương ra tận ngoài viện mới chịu dừng bước.

Cửu Châu đứng trên bậc thang cửa gỗ màu son, quay đầu nhìn sân viện rộng rãi, và cả nhóm Thái phi rõ là tò mò về nàng và điện hạ nhưng không dám tiến lại gần, nàng không hiểu sao lòng lại thấy buồn.

Khi cánh cửa màu son trước mắt khép lại, Cửu Châu ôm hộp gỗ bước đi trên con đường dài, quay sang hỏi Thần Vương, "Điện hạ, vị Thái phi này từng có con à?"

"Có lẽ đã từng." Lúc ấy hắn còn rất nhỏ, có rất nhiều chuyện đã không còn nhớ rõ, "Tiên đế có nhiều thê thiếp, cũng có rất nhiều hoàng tử và công chúa, có vài người chưa lớn lên thì đã c.h.ết yểu."

Thấy tinh thần Cửu Châu không tốt, cứ nghĩ nàng không muốn rời xa mình, hắn bèn mở miệng, "Muội đừng buồn."

Hay chờ đến khi đại bá muội đến Chu gia cầu thân xong, ta sẽ nói mẫu phi đón muội về cung."

Cửu Châu rất muốn nhắc hắn rằng, vào cung không được nói là "về", phủ Minh Thị lang mới là nhà của nàng.

Nhưng nghĩ đến hiện giờ điện hạ bận rộn không muốn để mình đi, nàng bèn nuốt những lời này vào bụng, nhón chân thì thầm bên tai Thần Vương, "Điện hạ, chỉ là ta đang nghĩ đến một chuyện có hơi đại nghịch bất đạo."

"Chuyện gì?"

Thần Vương không tin, với lá gan của nàng thì có thể nghĩ ra chuyện đại nghịch bất đạo gì.

"Huynh nói xem, nếu khi tiên đế còn tại vị nạp ít phi tần một chút, có phải sẽ không có nhiều người phụ nữ chịu khổ như thế hay không?" Cửu Châu ôm chặt chiếc hộp trong tay, "Ta chỉ nghĩ thế thôi, điện hạ đừng nói với ai đấy."

Nếu không là nàng toi đời ngay.

"Sợ ta nói với người khác mà muội còn nói cho ta nghe?" Thần Vương mỉm cười nhìn nàng.

"Điện hạ đâu phải người ngoài, nói cho huynh nghe cũng không sao." Cửu Châu đảo mắt một vòng, "Nếu huynh nói chuyện này cho người khác nghe, thế thì ta sẽ không thừa nhận là mình nói."

Vì ngoài huynh ra, cũng chẳng có ai có thể chứng minh ta đã nói thế."

"Ha ha, muội nghĩ hay thật." Thần Vương đưa tay chọc vào mặt Cửu Châu, trêu nàng vội vàng trốn tránh, tiếng cười giòn giã cất vang.

"Minh Tiểu Trư, muội cứ yên tâm." Nhìn đôi má đỏ ửng vì cười nhiều của nàng, Thần Vương vất tay ra sau lưng, chợt nói một câu, "Ta không giống bọn họ."

Cửu Châu chớp mắt nhìn hắn.

Thấy nàng không nói lời nào, đoán ắt hắn nàng đã hiểu ý mình, Thần Vương xụ mặt, "Ý ta là thế đó, muội về nhà cũng đừng nghĩ nhiều, một tháng...! sẽ nhanh qua thôi."

Biết nàng thích bám người, hẳn liền mặc cho nàng bám.

Dầu sao...!dầu sao...!cũng là thê tử của mình.

"Điện hạ, huynh đỏ mặt hả?"

"À, áo khoác dày quá nên ta nóng."

"Điện hạ đỏ mặt cũng đẹp nữa."

"Minh Tiểu Trư, câm miệng."

"..."

"Thôi được rồi, muội muốn nói gì thứ cứ nói đi.

Đưa cái hộp đây, ta cầm giúp muội."

Sáng sớm từ khi sương mù vẫn chưa tan, Tôn Thái Dao đã ngồi ở trong sân, đến khi ánh nắng xuyên qua làn sương, mặt trời dần nhô cao, nhưng nàng ta vẫn không thấy Minh Cửu Châu đến Chương Lục cung.

"Hôm nay Minh Huyện chủ không đến à?" Nàng ta nhìn sân viện yên tĩnh, bắt đầu nhớ khung cảnh náo nhiệt khi Minh Cửu Châu ở đây.

"Bẩm Quận vương phi, sáng sớm hôm nay Minh Huyện chủ đã xuất cung rồi ạ." Cung nữ đáp, "Nô tỳ nghe Tiểu Lục tử trong viện của Thần Vương điện hạ nói, phải đến đêm giao thừa huyện chủ mới về, về tham dự tiệc giao thừa ở trong cung."

Về?

Tôn Thái Dao nghe thấy từ này, hoảng hốt nhìn cung nữ đang nói chuyện, đám cung nữ thái giám này đã xem Minh Cửu Châu như Thần Vương phi mà hầu hạ ư?

Nàng ta cup mắt thở dài, "Minh huyện chủ vừa xuất cung, cả Chương Lục cung đều trở nên quạnh quẽ."

"Đúng vậy ạ, mấy tỷ muội khác đều khá tiếc khi nghe tin huyện chủ đã về nhà." Cung nữ kia cười, "Bọn họ còn định chơi thắt dây với Huyện chủ nữa, dây để chơi cũng đã chuẩn bị xong cả rồi."

"Thắt dây?"

"Đúng vậy." Cung nữ gật đầu, "Hôm trước Huyện chủ nghe bọn nô tỳ nhắc đến trò thắt dây nên vô cùng tò mò, chúng nô tỳ liền nhờ người đến Điện Trung tỉnh tìm một sợi dây mềm, không dễ bị thương, tính dùng để dạy Huyện chủ chơi thắt dây."

Minh Cửu Châu chỉ thuận miệng nhắc đến mà đám cung nữ này liền đi tìm đồ chơi cho nàng, là vì bọn họ thích Minh Cửu Châu, hay vì bọn họ muốn lấy lòng nàng?

Có lẽ tất cả mọi người ở hậu cung đều muốn lấy lòng Thần Vương phi tương lai.

Nghe nói nhóm lão Thái phi ở dải cung phía tây kia chưa bao giờ ra khỏi cửa, ấy thế mà sau khi Cửu Châu ghé thăm lại tặng nàng một hộp quà đầy ụ.

Từ xưa đến nay, lòng người chính là tấm gương thực tế nhất.

Nàng ta ngẩng lên nhìn cung nữ đang nói không ngừng, đứng dậy quay về viện của mình.

Trước khi đi vào, nàng ta ngẫm nghĩ một lát, quay đầu đi đến chính viện của Vân Diên Trạch.

Ngoài cửa không có hạ nhân canh giữ, nàng ta vén rèm bước vào, "Điện hạ..."

Vân Diên Trạch đang thay đồ vội kéo áo lên, che đi nửa thân trên bên trái, ngoái đầu nhìn nàng ta.

Trong nháy mắt đó, Tôn Thái Dao cảm thấy ánh mắt của hắn vô cùng lạnh lẽo.

Nhưng khi nhìn kỹ, nàng ta chỉ nhìn thấy khóe mắt của điện hạ như mang theo ý cười, còn sự lạnh lùng kia chỉ là ảo giác của nàng ta.

"Thái Dao, sao nàng lại đến đây?" Vân Diên Trạch khoác áo vào, thu hồi ánh mắt nhìn nàng ta.

Tôn Thái Dao bước tới giúp hắn mặc tay áo bên phải, "Sao điện hạ lại thay áo một mình ở trong phòng thế này?"

"Trên người ta bị thương, không muốn để hạ nhân nhìn thấy." Hắn ta xoay người khoác ngoại bào lên, "Mấy hôm nay nàng vẫn luôn ở trong viện chăm sóc cho ta, có phải nhàm chán lắm không?"

"Chỉ cần được ở cạnh điện hạ thì không chán." Tôn Thái Dao lắc đầu, cúi đầu giúp hắn chỉnh lại đai lưng, phát hiện bên phần giữa tai trái và cằm hắn có một vết cắt.

Nàng ta đưa tay lên sờ, "Điện hạ, sao chỗ này của chàng lại bị thương thế?"

"Ở đâu?" Vân Diên Trạch sờ thử, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, bình tĩnh đáp, "Có lẽ ban đêm ngủ không ngon, bất cẩn quệt phải thôi."

Tôn Thái Dao thở dài một tiếng, xoay người lấy một hộp thuốc trên bàn tới, "Điện hạ phải quý trọng bản thân mình."

"Ta biết rồi." Vân Diên Trạch mỉm cười dịu dàng, để Tôn Thái Dao bôi thuốc cho mình.

Trong gương ánh lên khuôn mặt tươi cười của hần, hần sửa lại tay áo bên trái, che kỹ cánh tay, sau đó dịu dàng nói, "Nàng cứ yên tâm, ta sẽ chăm sóc bản thân thật tốt."

Người đàn ông trong gương vô cùng tuấn tú, mày kiếm mắt sao, ôn tồn lễ độ, giống như một khối ngọc trân quý nhất thế gian.

...

Cửu Châu vừa xuống xe ngựa đã thấy có vài cỗ xe đậu trước cổng, nàng hỏi người gác cổng, "Hôm nay trong nhà có khách hả?"

"Tiểu thư về rồi?" Người gác cổng thấy Cửu Châu đã về thì rất mừng, hần nhỏ giọng nhắc nàng, "Hôm nay có vài vị đại nhân ở Hộ bộ đến tìm lão gia, trông bọn họ có vẻ gấp gáp, sắc mặt nghiêm trọng, hần là có đại sự."

Đại sự?

Nàng ở trong cung mấy ngày nay, ngoại trừ mẹ đẻ của Tề Quận vương bị giảm phẩm vị thì hình như không hề xảy ra chuyện

lớn nào.

Nàng bước vào cửa viện, Xuân Phân đã đứng đó chờ từ sớm, nhìn thấy nàng liền vội vàng chào đón, "Nô tỳ xin thỉnh an tiểu thư."

"Xuân Phân tử tử, sao tử lại học mấy quy cũ này để trêu ta thế?" Cửu Châu kéo nàng ta lại, "Mau bỏ đi, chứ ta khó chịu lắm rồi nè."

Xuân Phân thấy nàng như thế thì bật cười thành tiếng, "Vâng thưa tiểu thư, phu nhân đang chờ tiểu thư ở trong viện, mời người đi theo nô tỳ."

"Ta nghe người gác cổng nói đại nhân ở Hộ bộ tìm cha, có chuyện gì thế?"

"Còn vì ai nữa?" Xuân Phân khẽ nói, "Dĩ nhiên là vì Tề Quận vương điện hạ rồi."

Cửu Châu dừng bước, quay đầu nhìn Xuân Phân.

"Người nhà họ Trịnh phạm phải đại tội bị đày vào đại lao, hơn nữa Ninh phi nương nương ở trong cung đã bị giam ở lãnh cung."

Các đại nhân đây lo Tề Quận vương sẽ bị liên lụy vì chuyện này, nên họ đến tìm lão gia để nghĩ cách." Xuân Phân lắc đầu, "Nô tỳ không hiểu chuyện trên triều, nhưng ắt hẳn bọn họ đang bận rộn nghĩ cách giúp Tề Quận vương."

Cửu Châu im lặng đi tới viện của cha mẹ, sau đó được Thẩm thị cuồng con gái múc cho một chén canh tằm bổ đầy ụ.

"Bên ngoài đang có khách, lát nữa cha sẽ tới thăm con sau."
Thẩm thị quan sát con gái mình một lúc, từ đầu đến chân đều là đồ mới, sắc mặt cũng hồng hào thì bà mới yên tâm.

Cửu Châu phát tay để gia nhân lui ra ngoài, cúi đầu vuốt làn váy,
"Mẹ, cha sẽ giúp Tề Quận vương và Trịnh gia ạ?"

"Chuyện trên triều mẹ cũng không rõ." Thẩm thị cười nói,
"Nhưng cha còn là người có chủ kiến, sẽ không vì nghe người khác nói vài câu mà ra quyết định vội vàng."

"Mẹ." Cửu Châu ngẩng đầu nói với Thẩm thị, "Con không muốn cha giúp Tề Quận vương, càng không muốn cha giúp đỡ Trịnh gia."

Lần đầu tiên nghe con gái đưa ra yêu cầu liên quan đến chuyện triều chính như thế này, Thẩm thị sửng sốt, nhưng bà không buồn hỏi nguyên nhân đã gât đầu, "Được rồi, con ở đây chờ mẹ, mẹ đến nói với cha con một câu."

Không lâu sau, Thẩm thị quay về, theo sau bà còn có cả Minh Kính Châu.

"Con gái ngoan cứ yên tâm." Minh Kính Châu thấy sắc mặt con gái trông có vẻ bất an, ông mở miệng giải thích, "Cha vốn không có ý định cầu tình giúp Trịnh gia."

Mấy năm qua Trịnh gia đã làm không ít chuyện hồ đồ, kết cục ngày hôm nay cũng là đáng đời."

"Bệ hạ là minh chủ, nếu ông ấy đã tống cả nhà Trịnh gia vào thiên lao thì nhất định nhà họ đã phạm phải đại tội không thể tha thứ." Ông ngồi xuống cạnh con gái, "Huống chỉ con gái ngoan của cha cũng không muốn cha giúp bọn họ, thế thì cha sẽ không giúp."

"Có chuyện con vẫn luôn giấu mọi người." Đối mặt với cha mẹ luôn cưng chiều mình, Cửu Châu càng cúi gằm đầu, xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng lên, "Tám năm trước, quả thật con đã gặp Quý phi nương nương và Thần Vương điện hạ, nhưng không phải ở thành Lăng Châu, mà là sông Hoa Khê ngoài thành Lăng Châu."

Minh Kính Châu làm quan đã nhiều năm, nghe thấy thế thì lập tức hiểu ra chắc chắn trong chuyện này có ẩn tình, ý cười trên mặt ông dần dần biến mất, "Cửu Châu, năm đó đã xảy ra chuyện gì với con?"

"Người nhà họ Trịnh muốn g.i.ế.c con." Cửu Châu nhớ lại chuyện xảy ra năm đó, "Hôm ấy, con cài ngân châm do sư phụ tặng xuống núi mua cá, đi được nửa đường thì nghe thấy có người đang nói gì mà đầu bẹp, không màu không mùi."

"Bọn họ phát hiện ra con." Cửu Châu siết c.h.ặ.t t.a.y lại rồi lại buông ra, "Cái gã bị con dùng ngân châm rạch cầm nói rằng, con biết quá nhiều nên không thể để con sống."

Ngày hôm ấy, nước sông lạnh lẽo không ngừng chảy vào tai và mũi, nàng chỉ có thể để mặc mình trôi theo dòng nước, tuyệt vọng trong sự tĩnh táo chờ cái c.h.ế.t ập đến.

"Điện hạ đã cứu con." Vừa nói ra câu này, Cửu Châu ngẩng đầu lên, cứ như sau một cơn mưa rào đã đón được bầu trời đầy nắng, "Huynh ấy còn cho con ăn kẹo."

Chương 74: Chương 74

"Xuân Phân tử tử chờ chút, khoan vào đã." Nha hoàn giữ cửa thấy Xuân Phân bưng khay định bước vào thì vội ngăn nàng ta lại, "Lão gia, phu nhân và tiểu thư đang nói chuyện ở bên trong, cấm người khác vào."

Vừa dứt lời liền nghe trong phòng có tiếng đồ sứ bị đập vỡ, Xuân Phân và nha hoàn nọ biến sắc, vội lùi về sau vài bước.

Lão gia và phu nhân đều rất hiền, hiếm khi nổi giận.

Lần cuối bọn họ nổi trận lôi đình như thế là nhiều năm về trước, khi Minh gia ở Lăng Châu đưa một cô nương khác giả làm tiểu thư tới.

Một hồi lâu sau, Xuân Phân nhìn thấy cửa phòng được mở ra.

Lão gia mặc đồ xanh trông rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến người ta phải sợ hãi.

Ông chỉnh lại ống tay áo, cất giọng lạnh lùng, "Xuân Phân, vừa nãy ta sơ ý làm vỡ bộ trà cụ, người cho người vào trong dọn dẹp đi."

"Vâng thưa lão gia." Xuân Phân bước vào trong, thấy hốc mắt của phu nhân hoen đỏ, nàng ta lo lắng nghĩ, chẳng lẽ tiểu thư ở

trong cung đã chịu thiệt gì sao?

"Xuân Phân tử tử cẩn thận." Cửu Châu nhận ra Xuân Phân đang thất thần, khẽ nhắc nàng ta, "Mảnh sứ vỡ bén lăm đấy."

"Tiểu thư yên tâm, nô tỳ đã quen làm chuyện này." Xuân Phân ngẩng lên nhìn Cửu Châu, không nhìn ra nét buồn bã nào, nàng ta lấy lại bình tĩnh, quét dọn sạch sẽ.

Lúc rời khỏi phòng, nàng ta nhìn thấy tiểu thư dựa vào người phu nhân nũng nịu, như đang vỗ về cảm xúc của bà.

Thấy cảnh này, Xuân Phân vốn còn đang lo lắng chợt thấy yên lòng hơn.

Dù lão gia và phu nhân có buồn thế nào, có tiểu thư ở bên cạnh thì hai người cũng sẽ vui lên.

Những năm qua, phu nhân thường xuyên mua những món đồ mà các tiểu cô nương yêu thích, nhìn thấy vải vóc màu sắc tươi sáng cũng sẽ nhắc tới vài câu, vải này mà may váy kiểu nào thì sẽ đẹp.

Sau đó bà lại lặng thinh.

"Xuân Phân tử tử, trong phòng xảy ra chuyện gì thế?" Tiểu nha hoàn tò mò hỏi.

"Không có gì, lão gia chỉ lỡ tay làm vỡ tách trà." Xuân Phân điều chỉnh lại biểu cảm, "Đừng có đứng mãi ở đây nữa, mau đi làm việc đi."

"À đúng rồi Xuân Phân tử tử, nghe nói tiểu thư mang quà từ trong cung về cho chúng ta, bọn muội đang chờ tử chia phần

đấy."

Nghe nhóm nha hoàn ríu rít cười nói, Xuân Phân bắt đầu dĩ lắc đầu mỉm cười, người ta xa nhà mang quà về cho gia đình, còn tiểu thư dù tiến cung cũng không quên mang quà về cho mọi người.

Có lẽ mấy món này đều do Tô Quý phi ban tặng.

Nghĩ đến quan hệ giữa tiểu thư và Thần Vương, ý cười trên mặt Xuân Phân càng sâu thêm.

Chỉ cần tiểu thư và điện hạ yêu thương nhau thì không gì có thể địch lại nổi.

"Xuân Phân tử tử." Một nha hoàn chạy vào, cầm trên tay một cái hộp, "Tử tử, vừa nãy có một công công ở trong cung vội vàng chạy đến đây, nói tiểu thư ở trong cung đã quên dùng mấy món này.

Quý phi nương nương sợ tiểu thư về phủ không quen nên đã giục người mang một hộp đến."

Xuân Phân mở hộp ra xem thử, bên trong đều là cao bôi tay mà con gái hay dùng, gió rét chuyển mùa dễ tổn thương da tay, các cô nương nhà giàu đã phải biết bao tâm tư để bảo dưỡng đôi tay mịn màng của mình.

Nàng ta lắc đầu bật cười, nương nương đã xem tiểu thư nhà bọn họ là con gái trong nhà thật rồi.

"Đưa cao dưỡng da tay đến Minh gia chưa?" Thần Vương hỏi thái giám sau lưng.

"Xin điện hạ cứ yên tâm, hạ nô đã đích thân giao tận tay cho hạ nhân của Minh gia, còn nói rõ là đồ của nương nương tặng cho huyện chủ." Tiểu thái giám buồn cười, "Chuyện ngài đã giao, hạ nô làm sao dám qua loa."

"Ừ." Thần Vương gật đầu, tay con gái mềm mại, bôi chút cao này thì tay sẽ không bị khô.

"Điện hạ, vì sao ngài lại nói là Quý phi nương nương tặng?" Tiểu thái giám đến trước mặt Thần Vương, "Như vậy thì làm sao huyện chủ biết được tâm ý của ngài?"

"Máy món lặt vặt này đáng gì mà tính là tâm ý?" Thần Vương cười nhạt, "Đừng có nói lung tung, chỉ cần dùng tốt là được."

"Điện hạ." Một thái giám mặc áo lam đi đến trước mặt hành lễ với Thần Vương.

"Có chuyện gì?" Thần Vương nhận ra tên thái giám này là cung nhân ở Thái Ương cung.

"Lưu công công bảo hạ nô đến mời điện hạ, ông ấy nói muốn dẫn ngài đến một nơi."

"Bổn vương biết rồi." Thần Vương im lặng một lát, sau đó đứng dậy đi tìm Lưu Trung Bảo, theo ông ấy đến thiên lao của Hộ Long vệ.

"Điện hạ, phía bên đây là nơi giam giữ hai tên hạ nhân đào thoát của Trịnh gia." Lưu Trung Bảo dùng phát trần chỉ vào trong nhà giam, nhìn hai gã nhát gan kia, "Hai kẻ này cũng từng tham gia kế hoạch ám sát ngài và Quý phi nương nương."

Thần Vương nhìn tên có vết sẹo dưới cằm, ánh mắt đánh lại, "Bổn vương đã từng thấy hắn, là một quản sự của Trịnh gia."

Lúc ấy khi Cửu Châu nhìn thấy người này, trông nàng có vẻ mặt khá lạ, vì thế hắn liền bảo tên này kiếm một góc khuất mà ngồi.

Hộ Long vội đem bảng lời khai của tên mặt sẹo đến dâng lên cho Thần Vương.

Hắn nhanh chóng đọc lướt nội dung trên đó, cuối cùng, khi đọc đến đoạn sát hại cô nhóc kia, đôi lông mày nhíu chặt.

Nhìn chằm chằm lời khai một lúc lâu, sau đó hắn mới gấp trang giấy lại, "Người nhà họ Trịnh bị nhốt ở chỗ nào?"

"Mời điện hạ đi theo lão nô." Lưu Trung Bảo dẫn Thần Vương vào trong.

Càng đi sâu vào trong càng yên tĩnh, phạm nhân bị giam giữ cũng ngoan ngoãn ngồi trong buồng giam, không cãi lộn ồn ào, thậm chí khi Thần Vương đi ngang, họ cũng chỉ dám quỳ trên mặt đất chứ không dám hó hé một câu.

"Bẩm điện hạ, chính là chỗ này." Lưu Trung Bảo dừng bước, chỉ vào hai phòng giam, "Bệ hạ nhân từ nên đã giam nam nữ khác chỗ."

"Thần Vương điện hạ!" Trịnh Trăn nhìn Thần Vương đang đứng bên ngoài, vội lặn một vòng từ trên giường đứng dậy, nhào ra ngoài cửa phòng giam, "Điện hạ, nhà chúng tôi bị oan, xin điện hạ tha cho chúng tôi..."

Nhưng nàng ta chưa kịp nói hết câu đã bị Trịnh phu nhân đưa tay bịt miệng lại, bà ta kéo con gái quỳ xuống, "Con gái không hiểu chuyện đã mạo phạm đến điện hạ, xin điện hạ thứ tội."

Thần Vương nhìn hai mẹ con bọn họ, rồi lại quay sang nhìn phòng giam đàn ông Trịnh gia, "Thằng nhóc hỗn xược của

Trịnh gia đâu rồi?"

"Người già và con nít của Trịnh gia tạm thời được nhốt ở biệt viện nhà họ, trước khi điều tra rõ ràng sẽ được Cẩm Vệ quân canh chừng." Lưu Trung Bảo giải thích, "Trong thiên lao âm hàn, người già và trẻ nhỏ không chịu được."

Thần Vương khẽ gật đầu, hắn đứng tại lối đi nhỏ hẹp, cách một cây cột nhà lao, quan sát đám đàn ông Trịnh gia.

Có một người mặc áo tù trông khá trẻ, tóc vừa rối vừa bấn, vừa nhìn thấy hắn liền vội trốn vào góc khuất, hắn chợt nhớ ra tên của người này, "Trịnh Vọng Nam?"

Trịnh Vọng Nam run rẩy bước tới trước cửa phòng giam, quỳ xuống, "Bẩm điện hạ, gia phụ đang bệnh nặng, xin điện hạ cho gọi đại phu bốc thuốc cho ông ấy."

Trịnh lão gia bệnh tật liên miên, mãi mới có chút khởi sắc thì cả nhà họ Trịnh lại bị tống vào thiên lao, kết quả là ông ấy nằm liệt trên giường.

Nhìn Trịnh lão gia nằm bất động trên giường đá, Thần Vương khẽ cười, "Nghe nói người bệnh ngủ không sâu giấc, nhưng bốn vương đứng đây lâu như vậy mà Trịnh lão gia vẫn không có phản ứng gì."

Là vì ông ấy c.h.ết rồi hay là do không muốn nói chuyện với bốn vương?"

Sắc mặt Trịnh Vọng Nam trắng bệch, "Bẩm điện hạ, gia phụ bệnh nặng không thể ngồi dậy, xin điện hạ thứ tội."

"Ồ." Thần Vương nhú mày, "Nếu bệnh nặng thế thì vô phương cứu chữa."

Trịnh gia các người lại phạm trọng tội, không cần phải lãng phí được liệu cho một phế nhân biết trước là không thể cứu chữa."

Người nhà họ Trịnh tức giận nhìn Thần Vương, song lại không dám mở miệng phản bác.

"Khụ khụ khụ." Trong lúc bầu không khí đang căng thẳng, Trịnh lão gia vẫn luôn nằm bất động ở trên giường khẽ nhúc nhích, ông ta vừa ho vừa định ngồi dậy.

"Tiếng ho rất vang, xem ra bệnh cũng không nặng lắm." Thần Vương nhìn ông ta cựa quậy ở trên giường mãi mà vẫn không ngồi dậy, quay đầu nói với Lưu Trung Bảo, "Có câu ở ác thì sống lâu, bốn vương thấy bệnh của Trịnh lão gia chẳng cần phải tìm đại phu hay uống thuốc làm gì, nói không chừng ở lại thiên lao vài hôm là khỏe lên ngay."

Người nhà họ Trịnh nghe thế thì suýt nữa đã khóc thét, có người bình thường nào lại nói ra mồm lý lẽ lệch lạc này không?

Trịnh lão gia ngo nguậy một hồi, cuối cùng ngã từ trên giường xuống, ông ta rút tay chân về, cố gắng bày ra tư thế cúi rạp đầu, "Tội thần bái kiến Thần Vương điện hạ."

"Lưu công công, người nói xem có phải bốn vương là linh đan diệu dược không?" Thần Vương tặc lưỡi, "Nhìn đi, bốn vương chỉ đứng ở đây có một lát thôi, Trịnh lão gia vốn không thể động đây đã có thể dập đầu với bốn vương rồi."

Lưu Trung Bảo cười híp mắt gật đầu nói theo, "Điện hạ nói đúng lắm ạ."

Thần Vương vỗ tay khen mình vài cái, rồi nụ cười trên mặt tắt ngúm, "Nếu đã tỉnh táo rồi thì nói chuyện với bốn vương một chút.

Vì sao năm đó người dám sai người ám sát bốn vương và Quý phi nương nương, dám mưu hại huyết mạch hoàng gia, là ai cho đám họ Trịnh các người lá gan lớn thế hả?"

"Điện hạ." Giọng Trịnh lão gia rất yếu, "Tội thần thật sự không biết, không biết đám ác nô kia được ai sai bảo mà dám phạm phải tội lớn tày trời như thế.

Đây là vu oan giá họa.

Tội thần nghi ngờ đây mới chính là dụng ý thật sự của kẻ đứng sau chuyện này."

"Ý của người là, thủ phạm đứng sau chuyện này mất công lòng vòng như thế chỉ để gây khó dễ với nhà họ Trịnh các người thôi sao?" Thần Vương như nghe phải chuyện cười, "Người nghĩ họ Trịnh các người có địa vị gì mà cần phải dùng cách này để đối phó?"

"Xử lý Trịnh gia các người hà tất phải tốn công tốn sức như thế." Thần Vương hất cằm, "Đã ở trong thiên lao mà còn tự cho mình là đúng?"

Người nhà họ Trịnh bị nhục nhã, "..."

Nếu không phải bọn họ đang ở trong đại lao, nếu không phải đối phương là hoàng tử thì bọn họ sẽ nhấn tên đó vào vũng bùn, giày xéo giẫm mạnh đến c.h.ết mới thôi.

Trên đời này sao lại có một người nói chuyện phách lối, khiến người ta ghét đến thế?

"Bốn vương khuyên các người nên thành thật khai ra." Thần Vương thở dài, giống như mình là người rất dễ nói chuyện, "Các người đều biết tính bốn vương rồi đấy.

Chỉ cần các người khai báo rõ ràng, có lẽ ta sẽ nể tình các người thành thật mà nể mặt đôi chút."

"Còn nếu mà chọc cho bốn vương không vui..." Thần Vương đưa ngón trỏ ra chỉ vào đầu bọn họ, "Sẽ c.h.ết người đấy."

"Điện hạ, tội thần quả thật không biết..."

"Người đâu." Thần Vương phát tay, "Đưa Trịnh Vọng Nam đến phòng tịnh thân, tìm một lão công công lành nghề giúp hắn triệt bỏ nguồn gốc phiền não."

"Điện hạ!" Trịnh phu nhân ôm cột nhà lao, lòng nóng như lửa đốt, "Điện hạ, Vọng Nam không biết gì cả, xin điện hạ bỏ qua cho hắn!"

"Người lại cầu xin bốn vương?" Thần Vương cười lắc đầu, "Tiếc là hôm nay tâm trạng bốn vương không được tốt lắm, cầu xin cũng vô dụng thôi."

"Thần Vương điện hạ, người không thể lạm dụng tư hình!" Trong tình thế cấp bách, Trịnh Trần hét lớn, "Thiên hạ này là của Bệ hạ, không phải của tên độc đoán Vân Độ Khanh nhà người!"

Vừa dứt lời, Trịnh Trăn lập tức hối hận, nhà lao trở nên tĩnh lặng.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, nàng ta sợ hãi nhìn về phía cuối hành lang, thấy một người đàn ông mặc cẩm bào sáng màu, khoác áo choàng lông cáo màu trắng tiến đến, càng lúc càng gần.

Ngay khi nhận ra người đến là ai, nàng ta vội vàng mừng rỡ kêu lên, "Tề Vương điện hạ."

"Trịnh cô nương." Lưu Trung Bảo mỉm cười nhắc nhở, "Đây là Tề Quận vương điện hạ, cô nương chớ gọi sai.".

Chương 75: Chương 75

Thần Vương quay lại nhìn người đang bước tới, như cười như không, "Tứ ca."

"Ngũ đệ." Vân Diên Trạch từ chỗ tối bước ra vùng sáng, không nhìn đám người Trịnh gia đang bị nhốt trong phòng giam, chỉ gật đầu với Lưu Trung Bảo rồi quay sang nói với Thần Vương, "Sao Ngũ đệ lại đến đây?"

"Câu hỏi này phải để ta hỏi Tứ ca mới đúng." Thần Vương nhìn Vân Diên Trạch trong trang phục trắng như tuyết, hoàn toàn không hợp với nhà giam này, "Sao huynh không ở Chương Lục cung dưỡng thương mà tới đây làm gì?"

Vân Diên Trạch chậm chậm ngoái đầu nhìn người nhà họ Trịnh trong buồng giam, "Ngũ đệ cứ yên tâm, ta đến đây không phải để cầu tình.

Ta chỉ đến thăm bọn họ, đệ đừng nghĩ nhiều."

"Ta chẳng nghĩ gì cả." Thần Vương khoanh tay trước ngực, "Người cũng đã gặp, huynh về được rồi đấy."

"Điện hạ." Trịnh Trăn lên tiếng, "Chúng tôi đều bị oan, xin điện hạ nghĩ cách cứu chúng tôi."

"Biểu muội, phụ hoàng một lòng vì dân, đại thần trong triều chấp pháp công bằng, nhất định bọn họ sẽ lấy lại công lý cho các

người." Vân Diên Trạch nhìn người Trịnh gia, "Nếu thiếu gì cứ nói, ta sẽ sai người mang đến cho các người."

Trịnh phu nhân cười thê lương, trong lao cái gì cũng thiếu, nhưng dù điện hạ có mang đồ tới thì bọn họ cũng không dám giữ.

Cái bọn họ muốn bây giờ không phải là đồ ăn thức uống, mà chỉ mong được thoát khỏi nơi đây.

"Cửu mẫu." Vân Diên Trạch áy náy cười với Trịnh phu nhân, "Xin thứ cho ta vô năng không thể trả lại trong sạch cho mọi người."

Bây giờ...!bây giờ mẫu phi đã bị hạ xuống phân vị Mỹ nhân, ta lại ở trong cung, có nhiều chuyện không thể lo liệu.

Nhưng có một chuyện cửu mẫu có thể yên tâm, ta sẽ cho người chăm sóc biểu đệ đang bị giam ở biệt viện."

"Ta tin mọi người trong sạch." Cách một song sắt, nụ cười của hắn càng thêm dịu dàng, "Mọi người cố gắng phối hợp với các đại nhân lục bộ tra án, không cần lo cho biểu đệ."

Tất cả đã có ta ở đây."

Trịnh phu nhân nắm chặt song sắt, hết siết rồi lại thả, "Có điện hạ chăm sóc thì ta cũng an tâm."

"Cửu mẫu hiểu là tốt rồi." Vân Diên Trạch quay sang nhìn Lưu Trung Bảo, "Lưu công công, ta có thể sai người đem quần áo đến cho cậu mợ ta được không?"

"Điện hạ muốn đưa cho Trịnh gia cái gì thì có thể đưa danh sách cho lão nô, lão nô sẽ đem đến thay ngài." Lưu Trung Bảo mỉm cười, "Lão nô hiểu tấm lòng lương thiện của điện hạ, nhưng thiên lao có quy tắc của thiên lao, xin điện hạ chớ làm khó lão nô."

"Đa tạ Lưu công công." Vân Diên Trạch dừng lại, quay đầu nhìn người nhà họ Trịnh, "Thế ta không quấy rầy Ngũ đệ và Lưu công công nữa, cáo từ."

Vân Diên Trạch đến rồi đi ngay, không để lại gì cũng chẳng hỏi han, như thể hẳn ta thật sự chỉ đến thăm người cậu bị nhốt vào thiên lao mà thôi.

Thần Vương cười khẩy, vẫy tay nói với Hộ Long vệ ở bên cạnh, "Còn ngơ ra đó làm gì, mang Trịnh Vọng Nam đến phòng tĩnh thân mau."

"Ta nói, ta nói." Trên mặt Trịnh phu nhân đầm nước mắt, bà ta nuốt nước miếng rồi nói, "Lão gia và lão thái thái không hề biết chuyện này, tất cả đều do ta làm."

Trịnh lão gia đang quỳ rạp trên mặt đất ngăn người, kinh ngạc nhìn bà ta, "Phu nhân, vì sao bà lại làm thế, là tội c.h.é.m đầu đấy!"

"Tất cả đều tại tôi." Trịnh phu nhân bùng mặt khóc rống lên, "Đều tại tôi cả."

"Mẫu thân, sao người lại làm thế?" Trịnh Trăn cứ ngỡ gia đình mình bị yêu phi hãm hại, nhưng không ngờ mọi chuyện đều là thật.

"Hơn hai mươi năm trước, tội phụ và Quý phi quen nhau trong một trà lâu ở kinh thành, nhưng vì dung mạo của nương nương như người trời, khiến tội phụ nảy lòng ghen ghét.

Sau khi nương nương vào Vương phủ, tội phụ từng đến Vương phủ làm khách, thấy muội muội không được Bệ hạ xem trọng như nương nương nên mới càng thêm hận.

Về sau khi Bệ hạ đăng cơ, tội phụ biết được chuyện nương nương cùng xuôi nam, liền nảy sinh ý định hại người."

"Tội phụ tự biết mình đã phạm phải tội chết, không cầu nương nương và điện hạ tha thứ, chỉ mong đừng liên lụy đến người vô tội." Trịnh phu nhân liên tục dập đầu với Thần Vương, "Tội phụ nguyện nhận lấy cực hình phanh thây để chuộc lại tội nghiệt của bản thân."

"Chỉ vì lòng ghen ghét, mà một Hầu phủ phu nhân trẻ tuổi lại phái vô số sát thủ ám sát Quý phi và hoàng tử thân cận với hoàng thượng." Nghe Trịnh phu nhân khai nhận tội, Thần Vương bật cười thành tiếng, "Câu chuyện này rất hay, nhưng tiếc là bốn vương lại không tin."

"Điện hạ!" Trịnh phu nhân kinh ngạc nhìn Thần Vương, "Chuyện này đúng là do tội phụ gây ra."

"Trước khi đến đây, bốn vương đã xem qua gia phả của nhà ngoại ngoại." Thần Vương lắc đầu cảm khái, "Nhà ngoại của phu nhân có hai người anh trai, một người em gái, nghe nói hai người anh trai của ngoại đều có cháu cả rồi."

Em bé trắng nõn đáng yêu khiến người ta yêu thích không thôi."

"Người phạm phải đại tội này, nếu Trịnh gia đồng ý bỏ người thì họ sẽ bảo vệ được tính mạng cả nhà."

Nhưng đáng thương cho các anh và em gái nhà người, không hay biết gì nhưng lại bị người liên lụy, cả nhà bị định tội tống vào tù, con cháu đều bị nhập nô tịch." Thần Vương nhìn Trịnh phu nhân, "Phu nhân không hối hận chứ?"

Trịnh phu nhân quỳ trên mặt đất, bờ vai run rẩy vì khóc nức, Thần Vương đứng đó một hồi lâu nhưng vẫn không nghe bà ta nói hối hận.

Hắn quay sang nhìn Trịnh lão gia đang quỳ trên mặt đất và Trịnh Vọng Nam không dám hé nửa lời, bỗng cảm thấy chán ngán, "Giám Trịnh phu nhân ra phòng riêng, nếu bà ta c.h.ết đột ngột chính là do nhà họ Trịnh ép bà ta gánh tội thay, hại c.h.ết bà ta."

"Nếu bà ta vẫn còn sống thì xử theo pháp luật, con nít dưới chín tuổi và người già trên tám mươi được thoát liên can." Thần Vương xoay người bước ra ngoài, ném lại một câu, "Đem thằng nhóc ngỗ ngược Trịnh gia vào đây, nhốt cùng...!Trịnh phu nhân."

Bước ra khỏi thiên lao, Thần Vương thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn mặt trời trên cao, "Đã làm phiền Lưu công công theo ta này giờ, người lui xuống đi."

"Lão nô xin cáo lui." Lưu Trung Bảo chào Thần Vương, trở về Thái Ương cung, kể lại chuyện vừa xảy ra cho Long Phong đế.

"Tính cách thằng bé này là vậy, từ nhỏ đã không để mình chịu thiệt." Long Phong đế nghe xong thì bật cười.

"Hồi bé nó cũng giống hệt thế, nghe hộ vệ canh gác ở tiệm để nói xấu trẫm, dù chỉ mới bảy tám tuổi nhưng nó vẫn dám xông lên đánh nhau với người ta, mặt mũi sưng vù, còn đắc ý khoe với trẫm nó đã bứt được một mớ tóc của đối phương."

"Lão nô nhớ rất rõ, lúc ấy trán của tiểu điện hạ sưng to cỡ nào, quần cũng rách bươm." Lưu Trung Bảo cười, "Đến tối dùng cơm, điện hạ ăn hết một nửa phần cơm của ngài."

Năm đó khi bị nhốt ở tiệm để, cuộc sống của bọn họ vô cùng kham khổ, ngay cả cơm ăn cũng theo khẩu phần.

Tiểu điện hạ sức ăn mạnh, lại còn đang tuổi hoạt bát hiếu động, Quý phi liền trồng chút khoai lang tại hậu viện, những tối đói đến không ngủ được, bọn họ lại đào một củ khoai lang, gọt vỏ sạch sẽ rồi ăn, ăn xong rồi ngủ.

Nhớ lại chuyện ngày xưa, Long Phong đế mỉm cười, ngay chính bản thân cũng không ngờ, thiếu nữ bị cha ruột đưa vào Vương phủ kia lại là người cùng mình bầu bạn vượt qua biết bao mưa gió.

Mẫu phi của ông xuất thân thấp kém, mỗi một người phụ nữ trong Vương phủ đều không thể do mình quyết định.

Chỉ có Mi Đại, ông nhìn bà bị phụ thân đưa vào phủ, khóc lóc thảm thương, nếu bị ông đuổi đi, có lẽ bà sẽ chẳng còn chỗ nào để đi, thế là ông đành gặt đầu giữ bà lại.

"Gần đến Tết rồi." Long Phong đế nhìn hoa mai nở rộ bên ngoài cửa sổ, "Chọn mấy nhành đẹp nhất để trắm mang đến Minh Nguyệt cung."

"Lão nô đi làm ngay." Lưu Trung Bảo bước nhanh đến gốc mai, hái một nhành.

Hai mươi tám tháng chạp, Cửu Châu ghé lên bờ tường giữa nhà mình và nhà Đại bá chờ Phủ Lục ca cầu hôn về.

Chờ rồi lại chờ, cuối cùng trong viện cũng có động tĩnh, nàng nhìn thấy Minh Tồn Phủ hớn hở ra mặt bước vào, biết ngay mối hôn sự này đã thành.

"Lục ca, Lục ca." Cửu Châu nhoài ra bờ tường vỗ tay với hân, "Chúc mừng Lục ca đạt được ước muốn."

"Lục thiếu gia, ngài đã về rồi." Xuân Phân mỉm cười bắt lục với Minh Tồn Phủ, "Hôm nay tiểu thư không đi đâu hết mà ngồi đây chờ đúng một canh giờ."

"Cám ơn muội muội đã quan tâm." Minh Tồn Phủ móc một túi tiền từ trong n.g.ũ.c ra, kín đáo dúi cho Cửu Châu bên bờ tường kia, "Muội cầm tiền này đi mua son phấn đi."

"Cám ơn Lục ca." Cửu Châu vui vẻ nhận lấy, quả nhiên ngồi đây chờ Lục ca về chính là lựa chọn tốt nhất.

Lục ca cho nàng tiền mừng và cả tiền lì xì của trưởng bối, cộng thêm tiền lễ tết bên Điện Trung tỉnh phát cho Huyện chủ, nếu

gom hết số tiền này lại thì nàng đã có tiền mang vào cung nuôi điện hạ rồi.

Tiền tới tay, Cửu Châu thẳng thừng nhảy xuống bờ tường, vui vẻ xoay người rời đi.

Minh Tôn Phủ nhìn bóng lưng vô tình của em gái, hắn bắt đầu nghi ngờ nàng đứng đây chờ hắn là vì muốn vò bạc mình.

Không được, sao hắn lại nghĩ thế với cô em gái ngây thơ đáng yêu của mình!

Hắn không phải là một ca ca tốt.

"Những mười lượng!" Cửu Châu mở túi tiền Minh Tôn Phủ cho mình ra xem, bật cười vui vẻ, "Hôm nay Lục ca hào phóng quá!"

Nàng cất bạc vào rương, kiểm lại đồ bên trong.

"Tiểu thư." Xuân Phân dứt cho nàng một miếng trái cây, khẽ nhắc, "Hai mươi tám tháng chạp năm trước, quản sự của các điền trang và các cửa hàng sẽ đến phủ nộp tiền lãi."

Văn bối thông minh, biết bưng trà rót nước trong thư phòng, nếu trưởng bối vui thì tiền sẽ đến tay.

"Cám ơn Xuân Phân tử tử, ta đến trò chuyện với mẫu thân đây." Cửu Châu vội vàng nuốt trái cây xuống, xách váy chạy ra hướng chính viện.

"Ây." Xuân Phân nhìn cái rương nhỏ chưa kịp đóng nắp, đành cất rương vào giúp Cửu Châu.

Những khoảnh khắc bên nhau tưởng chừng như bình thường giữa cha mẹ và con cái, nhưng lại là niềm hạnh phúc sau mười sáu năm xa cách của gia đình lão gia và tiểu thư.

"Cửu Châu." Thắm thị đang đếm tiền lãi, thấy con gái đứng trước cửa nhô đầu ra, bà ngoắt nàng vào, "Vào đây đi con."

"Mẫu thân." Cửu Châu nhìn đồng tiền xâu trong bao, kinh ngạc thốt lên, "Nhiều tiền quá."

"Đây là tiền điền trang thu được sau một năm." Thắm thị thuận tay gom một ít bạc vụn dúi vào tay Cửu Châu, mỉm cười dịu dàng, "Con cầm đi, ngồi chơi một bên đừng quấy rầy mẫu thân tính sổ sách."

"Cám ơn mẫu thân." Cửu Châu nhét bạc vụn vào túi tiền, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh xem Thắm thị gảy bàn tính càn cạch.

"Nếu con thấy chán thì đi chơi đi." Thắm thị ngẩng lên nhìn con gái, "Đừng khiến mình khó chịu."

"Không chán đâu ạ." Cửu Châu nghiêm túc lắc đầu, "Hồi bé khi con vào thành, nhìn thấy bà chủ quán bánh bao tính sổ sách, con gái của bà ấy ngồi bên cạnh đợi, bà ấy liền cho cô bé năm đồng."

Nói đến đây, Cửu Châu mỉm cười, "Mẫu thân rộng rãi hơn bà chủ ấy nhiều, cho con cả một nén bạc."

Bàn tay đang gảy bàn tính chợt khựng lại, Thắm thị đứng dậy đi tới trước mặt Cửu Châu ôm nàng vào lòng.

Cửu Châu, con của bà.

Bà nhất định sẽ biến con bé trở thành cô nương hạnh phúc nhất trong kinh thành này.

"Mẫu thân." Cửu Châu đưa tay ôm lấy Thắm thị, cọ cọ lên người bà như chú cún con, "Hôm nay là ngày nghỉ mà sao phụ thân lại không có ở nhà thế?"

"Phụ thân con ấy à." Thắm thị xoa đầu con gái, "Ông ấy đi tính sổ rồi."

Cửu Châu khó hiểu, "Chút sổ sách mỗi năm thôi mà phụ thân cũng phải ra ngoài làm ư?"

"Đương nhiên rồi." Thắm thị cười, "Sắp đến Tết rồi, trời cũng lạnh dần, có vài món nợ cần phải đòi về."

Chương 76: Chương 76

Minh Kính Châu về nhà cũng là lúc mặt trời khuất bóng, ông vừa bước vào viện đã thấy con gái khoác áo choàng dày ngồi trong sân chờ mình.

"Phụ thân." Thấy ông về, Cửu Châu ngẩng đầu mỉm cười thật tươi, "Phụ thân về rồi? Con đã dọn phòng bếp hâm lại canh, cha húp một chén cho ấm người nhé."

"Sao con còn chưa ngủ?" Cả người ông toàn là hơi lạnh nên không dám đến gần con gái, "Mẹ con đâu?"

"Mẹ tính sổ sách cả ngày nên đã đi nghỉ trước rồi ạ." Cửu Châu lấy lò sưởi tay từ trong n.g.ụ.c ra, cười híp mắt đưa cho Minh Kính Châu, "Canh sắp xong rồi, cha dùng cái này sưởi ấm trước đi."

Minh Kính Châu cười, ông ử tay bằng lò sưởi có phần nhỏ so với đồ của đàn ông dùng, "Con cố ý chờ cha ở đây, có phải có chuyện muốn nói với cha hay không?"

Cửu Châu sờ mặt, bỗng nghi ngờ có phải biểu cảm của nàng quá lộ liễu không?

Thấy con gái như thế, ông lắc đầu khẽ cười, cùng Cửu Châu bước vào chính phòng, Xuân Phân bưng chén canh đã được hâm nóng đi tới, "Lão gia, canh này là do tiểu thư cố tình dọn phòng bếp nấu cho ngài đấy."

Lão gia nhất định phải ăn nhiều vào."

Cầm chén canh húp một hơi cạn sạch, ông mỉm cười gật đầu với con gái, "Ngon lắm."

Cửu Châu vui vẻ ra mặt, "Lúc hầm canh con đã bỏ thêm câu kỷ tử, còn lo phụ thân uống không quen, nhưng nếu cha thích thì tốt rồi."

Đặt chén không lên bàn, Minh Kính Châu hỏi, "Cửu Châu, trước đây khi ở Lăng Châu, ngày Tết con thường làm gì?"

"Con sẽ cùng các sư phụ quét dọn đạo quán, sau đó chép kinh, cầu phúc trước tượng các ngài Tam Thanh." Cửu Châu chống cằm nhớ lại cuộc sống hồi còn ở Lăng Châu, "Sư phụ nói ở những đạo quán khác có rất nhiều quy tắc, nhưng đạo quán của bọn con ít người ít chuyện, không cần để ý quá, miễn có lòng là được."

"Mùng Một đầu năm, mỗi khi dâng hương cho các ngài Tam Thanh, con đều lén cầu nguyện mong các vị chư thần phù hộ mọi người bình an." Cửu Châu cười trộm, "Dầu gì cũng là nén nhang đầu tiên của năm mới, ngài Tam Thanh hẳn là sẽ nhớ nguyện vọng của con kỹ hơn."

"Còn nữa, còn nữa."

Cứ đến cuối năm là các sư phụ sẽ may áo mới cho con.

Đại sư phụ cứ nói Nhị sư phụ không khéo tay, may quần áo cũng xấu.

Nhưng con lại thấy rất đẹp, người còn thêu hình cún con rất đáng yêu lên tay áo của con nữa." Cửu Châu kể lại những chuyện thú vị hồi còn bé, khỏe mắt, đuôi mày ngập tràn sức sống.

Nàng kể hồi trước vì mình quá nghịch ngợm nên bị hai sư phụ phạt đứng, cuối cùng hai người phải mua vịt quay về để dỗ nàng.

Nghe cha bật cười thành tiếng, nàng mới nghiêm túc nhìn ông, "Cuộc sống trong đạo quán tuy kham khổ, nhưng hai vị sư phụ luôn cố gắng mang đến cho con những thứ tốt nhất."

"Con được học đọc, học viết, học đạo lý làm người." Đôi mắt đen lay láy của nàng trở nên dịu dàng như nước, giống như đang dỗ một người sắp khóc, "Từ nhỏ đến lớn con chưa từng chịu khổ, được ăn ngon, được ngủ ngon, vì thế cha đừng đau lòng vì quá khứ của con."

Vào khoảnh khắc này, Minh Kính Châu lại cảm thấy trong lòng như có hàng vạn kim châm, vừa đau vừa ngứa.

Con bé này đang an ủi ông.

"Cha biết." Giọng Minh Kính Châu khàn đi, ông ngẩng đầu mỉm cười với con gái, "Cha biết cả, con...!con đi ngủ đi, chờ mai cha xong việc ở Lễ bộ cũng sẽ mang vịt quay về cho con."

Bình thường Cửu Châu luôn gọi ông là "phụ thân" theo quy tắc của người kinh thành, nhưng ông lại thích con gái thỏ thẻ gọi mình là "cha".

Mỗi khi Cửu Châu muốn dỗ ông vui, con bé đều gọi ông như thế.

"Cha đừng buồn nữa nha." Cửu Châu kéo tay áo của ông, "Cha đi ngủ sớm đi, trưa mai con sẽ mang cơm đến cho cha."

"Được." Ông vỗ đầu con gái bằng bàn tay đã được sưởi ấm, "Con ngủ đi, cha không buồn đâu."

"Cha là tốt nhất." Cửu Châu mỉm cười ngọt ngào với ông, sau đó xoay người cùng Xuân Phân rời đi.

Minh Kính Châu ngồi nán lại bên bàn, đưa tay che đôi mắt.

"Lão gia." Thẩm thị khoác áo bước ra từ trong phòng, đi tới ngồi xuống cạnh ông, nhẹ nhàng vỗ vào lưng ông.

"Tôi không sao." Giọng ông khàn khàn, hoàn toàn không thể che giấu cảm xúc hiện giờ của mình.

Thẩm thị tựa đầu lên vai ông, "Con bé đã đợi mình cả một ngày."

Hôm qua mình giận như thế, tuy con bé không nói nhưng trong lòng lại rất lo.

Bình thường vào giờ này, con bé đã về phòng ngủ từ lâu, làm gì còn ở phòng bếp nấu canh?"

Bà không cản là bởi bà biết, đêm lạnh như tối nay, có lẽ hai cha con bọn họ cần một chén canh nóng, bình tĩnh nói chuyện với nhau.

Thẩm thị vỗ nhẹ lên vai ông, một lúc sau dịu dàng nói, "Mình đừng khóc nữa, đi ngủ thôi."

"Tôi không có khóc." Minh Kính Châu cúi đầu không muốn nhìn bà, nhưng giọng đã nghẹn ngào.

"Tôi đã sai người chuẩn bị quà tết để mang đến tặng cho hai vị sư phụ của Cửu Châu." Thẩm thị không vạch trần chuyện tướng công nhà mình rơi nước mắt nam nhi, "Tiếc là bọn họ không muốn đến kinh thành, nếu không thì chúng ta có thể lui tới chăm sóc cho họ."

"Có lẽ người tu đạo như bọn họ chỉ muốn làm nhàn vân đã hạc ở thâm sơn, không muốn làm mèo phú quý ở kinh thành." Minh Kính Châu thở dài, "Ép cao nhân ở lại kinh thành như thế thì sao gọi là báo ân?"

Có điều cả đời này hai vợ chồng bọn họ thiếu nợ hai vị sư phụ, đây là một món nợ không thể nào trả hết.

Ông tránh mặt Thẩm thị, lau khô khóe mắt ươn ướt, sau đó quay lại nói với bà, "Mình mau lên giường nằm đi, bên ngoài đang lạnh, cẩn thận kéo bệnh."

Nhìn đôi mắt đỏ hoạch của ông, Thẩm thị gọi nha hoàn đến hầu hạ ông rửa mặt.

Đến khi hai người nằm lên giường, Thẩm thị mới nói, "Cung yến năm nay có đưa Cửu Châu theo không?"

"Đưa con bé đi đi." Minh Kính Châu kéo chăn che kín đầu, cất giọng ồm ồm, "Hôm nay khi gặp Bệ hạ, ông ấy còn cố tình dặn dò bảo chúng ta đưa Cửu Châu đi cùng."

"Được." Thẩm thị im lặng một hồi, kế đó đưa tay vỗ lên ổ chăn gỗ lên, "Dù xuất giá thì con bé vẫn ở trong tầm mắt của chúng ta, vẫn hơn là..."

Vẫn tốt hơn ngày xưa, con bé còn sống hay đã c.h.ế.t bọn họ cũng không hay biết gì.

Dù biết là thế, nhưng bậc cha mẹ nào được mấy ai vui?

...

"Treo đèn lồng cao lên chút, đừng treo lệch."

"Cô cô, đèn bát bảo lưu ly này treo ở đâu ạ?"

"Đèn này là của nương nương chuẩn bị cho Minh Huyện chủ, mang đến phòng ở trước đây của Minh huyện chủ đi.

Cẩn thận chút, coi chừng làm bể đấy."

"Cô cô, điện Trung tỉnh mang mấy mẫu vải đang thịnh hành đến đây, cô cô có cần kiểm tra không?"

"Cứ cất tạm vào đó, lát nữa ta sẽ sang kiểm tra.

Đồ ban thưởng cho các phi tần đã được mang đi hết rồi chứ?"

"Đã đưa sang hết rồi.

Nhưng cung nhân bên Thiển Ý các báo rằng Trịnh mỹ nhân đã đổ bệnh."

"Bệnh ư?" Hương Quyên dẫn đo, "Người chờ ta một chút, ta đến hỏi ý nương nương."

Tô Quý phi đang thử lễ phục để tham gia cung yến tối nay, cây trâm phượng tám đuôi ngậm hạt châu lấp lạng nằm trong hộp trang sức tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

"Trình Lan Âm bị bệnh?" Nụ cười bên môi Tô Quý phi phai đi, "Phải người đến Thái y viện mời thái y cho nàng ta."

"Bẩm nương nương, đêm nay là giao thừa, nô tỳ sợ mời thái y sẽ mang đến điềm xấu."

"Điềm xấu với chả điềm lành cái gì, xưa nay bốn cung không tin những thứ này." Tô Quý phi khẽ cười, "Huống chi Bệ hạ là hoàng đế anh minh, có long khí của Bệ hạ hộ thể, điềm xấu cũng không dám bén mảng tới."

"Hóa ra trong lòng ái phi, trẫm còn có năng lực xua tà trừ ma." Long Phong đế vẫn mặc long bào bước nhanh vào phòng, "Có thích trang sức trẫm bảo điện Trung tỉnh làm cho nàng không?"

"Nghe nói vòng tay này là do chính tay Bệ hạ thiết kế hoa văn?" Tô Quý phi lấy một chiếc vòng tay từ trong hộp trang sức, "Bệ hạ cứ luôn miệng nói bận, hóa ra là đang bận làm cái này cho ta ư?"

"Dù có bận cách mấy cũng không thể quên được sở thích của nàng." Long Phong đế cầm vòng tay lên đeo vào cho bà, hài lòng gật đầu, "Cổ tay ái phi mềm mại không xương, trắng lóa hết vàng trắng."

Vòng tay này nhìn rất đẹp, đeo vào tay nàng như làm lu mờ những vì sao vây quanh mặt trăng."

"Bệ hạ học mấy lời đường mật này ở đâu thế?" Tô Quý phi mỉm cười lườm ông một cái, vuốt ve chiếc vòng chứ không tháo ra, "Chàng có nhắc với Minh Kính Châu chuyện đưa Cửu Châu vào cung tham dự yến tiệc không?"

"Nhắc thì nhắc rồi, nhưng trẫm đang lo nếu cứ tiếp tục thế này, e là tình nghĩa quân thần giữa trẫm và Minh ái khanh sẽ rạn nứt." Với lương tâm không còn lại bao nhiêu của mình, Long Phong để tự khiển trách bản thân, "Khó khăn lắm nhà bọn họ mới tìm được con gái về, chưa kịp cưng chiều thì lại bị con trai nhà chúng ta cướp đi.

Nàng nói xem người cha như ông ấy sao có thể vui cho được?"

"Tìm về?" Tô Quý phi kinh ngạc, "Không phải cô nhóc nhà Minh gia được gửi nuôi ở Lăng Châu sao?"

Bà nhớ lúc trước khi Bệ hạ nhắc đến hôn sự của Độ Khanh, có nhắc đến lai lịch của Minh cô nương.

Ông nói năm xưa khi ba huynh đệ Minh gia bị đày, sợ cô con gái sẽ c.h.ết yếu dọc đường nên đã sai người đưa đến Lăng Châu gửi nuôi.

Sao bây giờ lại thành "tìm về"?

"Gửi nuôi ở Lăng Châu bao nhiêu năm không nhìn thấy mặt, chẳng phải cũng giống mới tìm về được sao?" Long Phong để có phần hối hận, lúc trước không nên sợ ái phi suy nghĩ nhiều về thân thế của Cửu Châu mà giấu giếm sự thật này.

Bây giờ nếu để ái phi phát hiện ra chân tướng...

Cũng may Tô Quý phi không nghĩ gì nhiều, bà vừa chọn trang sức vừa phàn nàn, "Không biết Minh gia nghĩ gì nữa, gửi con ở đạo quán biết bao nhiêu năm nay mà bọn họ vẫn yên tâm.

Mà nói bọn họ không cần con gái cũng không đúng.

Hôm sinh thần của thiếp, ánh mắt Thẩm thị nhìn Cửu Châu giống như đang nhìn châu báu bảo bối vậy."

"Thiếp quả thật không hiểu nổi, nếu đã quan tâm như thế thì sao hồi đó không đưa con bé về nhà sớm? Con bé ở ngoài cực khổ biết bao nhiêu?" Tô Quý phi thở dài, "Khó trách người trong kinh thành đồn thổi Minh gia không thích cô con gái này.

Nếu như không phải chính mắt thiếp nhìn thấy Thẩm thị chăm sóc Cửu Châu tỉ mỉ, có lẽ cũng sẽ nghĩ thế."

Long Phong đế không dám nói tiếp.

"May là Cửu Châu nhà chúng ta tốt tính, tốt bụng." Tô Quý phi chọn vài món trang sức thích hợp với Cửu Châu, "Điểm nào cũng khiến người ta yêu thích."

Cửu Châu nhà chúng ta?

Long Phong đế muốn nhắc ái phi mình rằng, Cửu Châu là người của Minh gia chứ không phải của bà, nhưng ông không dám nói.

Duỗi tay cầm hộp đựng trâm phượng lên, ông khẽ nhíu mày, trâm phượng tám đuôi vẫn không đẹp bằng trâm phượng chín đuôi.

"Bệ hạ, chàng nhìn trâm này làm gì?" Tô Quý phi quay đầu nhìn ông.

Long Phong đế mỉm cười, "Ta đang nghĩ, sang năm sẽ làm một cây trâm phượng mới cho nàng."

"Chỗ ta có không ít trâm phượng, làm nhiều thế để làm gì?" Tô Quý phi hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt thấy con trai đang bước nhanh về phía này.

Long Phong đế chỉ im lặng mỉm cười, vì ông muốn tặng cho người phụ nữ ông yêu một cây trâm phượng chín đuôi.

Trâm phượng chín đuôi chỉ dành cho Hoàng hậu và Hoàng quý phi.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu phi." Thần Vương rướn cổ nhìn đồng trang sức bày đầy trên bàn trang điểm, đôi mắt phát sáng, "Mẫu phi đang chọn trang sức hả?"

"Hay là nhi thần nghiên cứu giúp mẫu phi nhé?"

Nếu món đó không hợp với mẫu phi mà lại hợp với tiểu cô nương, thế thì bà sẽ cho hẳn..

Chương 77: Chương 77

"Con còn chưa có Vương phi, sao biết trang sức nào đẹp?" Long Phong để cười mắng con trai, "Mau về Chương Lục cung đi, đừng làm phiền ta và mẫu phi của con."

"Phụ hoàng nói thế là không được."

Tuy chưa có Vương phi nhưng nhi thần đã có vị hôn thê rồi." Thần Vương mặt dày đi tới chỗ Tô Quý phi, "Để nhi thần giúp mẫu phi xem thử trang sức năm nay điện Trung tỉnh mang đến thế nào."

Nói đoạn, hắn đưa tay bắt đầu chọn lựa trang sức trong hộp.

"Mẫu phi cao quý như hoa mẫu đơn, cây trâm này không xứng với vẻ đẹp của người." Thần Vương cầm lên một cây trâm hoa, lắc đầu, "Cái này cũng không đẹp."

"Đám người Điện Trung tỉnh năm nay làm ăn kiểu gì thế?" Thần Vương đặt hộp trâm xuống, chân mày cau lại.

Ban đầu hắn chỉ muốn mua vài món đẹp đẹp cho Cửu Châu, nhưng xem kỹ một lượt lại phát hiện không có thứ nào hợp với mẫu phi cả.

Điện Trung tỉnh làm thế là có ý gì, dám hờ hợt thế đấy hả.

"Nhi thần không quấy rầy phụ hoàng và mẫu phi nữa, nhi thần xin cáo lui." Cuối cùng hắn cũng hiểu vì sao mỗi khi Minh Tiểu Trư nổi điên là lại muốn xắn tay áo đi đánh nhau rồi, bây giờ hắn cũng muốn đi lật nóc Điện Trung tỉnh lên đây.

"Đi đâu?" Tô Quý phi như cười như không nhìn hắn.

"Đến Điện trung tỉnh dạo mát." Thần Vương cố kìm nén cơn giận ở trước mặt cha mẹ, "Tết nhất đến nơi, nhi thần đến thăm người hầu bên Điện Trung tỉnh."

"Không cần, con cứ đem hộp trang sức này đến cho Cửu Châu đi." Tô Quý phi nín cười, đưa hộp trang sức không hợp với bản thân cho Thần Vương, "Ta đã giúp con cầu phụ hoàng ban cho một ân điển, để con đến Minh gia đón vị hôn thê của mình tiến cung."

"Trang sức nhiều thế này, một cô nhóc như nàng ấy sao mang cho hết." Thần Vương đưa tay nhận lấy chiếc hộp nặng trĩu, "Mẫu phi cứng con dâu tương lai như thế, không sợ nàng ỷ chiều mà đ.â.m kiêu à?"

"Con nói cũng có lý." Tô Quý phi gật đầu, "Cửu Châu là con gái của Minh gia, mang trong mình dòng m.á.u kiêu ngạo của văn thần thế gia, nếu ta đối xử quá tốt với con bé..."

Nhận ra bất thường, Thần Vương vội ngắt lời bà, "Vẫn là mẫu phi suy nghĩ chu đáo, bây giờ người tốt với nàng ấy, vậy sau khi thành thân sẽ không có mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu."

Là do nhi thần thiên cận, suy nghĩ không chu toàn, may mà có mẫu thân nhắc nhở."

"Những năm qua Cửu Châu luôn được gửi nuôi ở đạo quán, tính tình khác hẳn với các tiểu thư trong gia đình thư hương thế gia."

Thần Vương giấu chiếc hộp ra sau lưng, "Nghe nói đạo gia rất chú trọng luật nhân quả gì đó, mẫu phi tốt với nàng, nàng sẽ thân thiết với mẫu phi, mẹ chồng nàng dâu thân nhau như mẹ con.

Nếu các phi tần và Vương phi khác mà thấy, ắt hẳn phải hâm mộ lắm cho xem."

Hắn tính để mẫu phi cảm thấy bà vẫn là người quan trọng nhất trong lòng hắn, tránh để bà có thành kiến với Minh Tiểu Trư, dẫn đến về sau hai người ở chung không hòa thuận.

Không ngờ lại vẽ rắn thêm chân, lời của hắn nghe như đang châm ngòi thổi gió, ly gián bọn họ.

Ai ai cũng bảo, xoa dịu quan hệ mẹ chồng nàng dâu là việc làm của những người đàn ông trưởng thành, xem ra bản lĩnh của hắn vẫn chưa đến nơi đến chốn.

Thấy con trai nói liên một tràng, Tô Quý phi bật cười, "Được rồi, đùa con thôi.

Duyên phận giữa Cửu Châu và mẹ con chúng ta đâu phải chỉ vài ba câu là rõ ràng? Hôn lễ của hai đứa cũng sắp đến, người làm mẹ như ta chỉ mong hai đứa hạnh phúc, vô bệnh vô tai."

"Đa tạ mẫu phi, nhi thần đi đón Minh Tiểu Trư vào cung ngay." Thần Vương nháy mắt ra dấu với Long Phong để bên cạnh, "Phụ

hoàng, người ở lại trò chuyện với mẫu phi, nhi thần xin cáo lui trước."

"Đi đi." Nhìn thấy mũi chân của con trai đã hướng ra ngoài, trông dáng như chỉ muốn lập tức bay ra khỏi cung, Long Phong đế lên tiếng, "Để Hộ Long vệ đi cùng con, trẫm đã từng nói không cho các hoàng tử xuất cung, nếu dẫn theo Hộ Long vệ thì người khác sẽ không thể nói trẫm lật lọng."

Ngụ ý chính là, người chừa chút mũi cho người cha "nhất ngôn cửu đỉnh" của mình một chút.

"Nhi thần cần tuân thánh mệnh của phụ hoàng." Thần Vương cười hì hì khom người rời đi, vừa ra khỏi cửa liền co chân chạy một mạch.

"Điện hạ..." Hương Quyên chưa kịp dứt câu thì đã thấy Thần Vương điện hạ chạy ra khỏi cửa Minh Nguyệt cung, nàng ta khó hiểu nhìn thái giám bên cạnh, "Điện hạ sao thế?"

Cung nữ thái giám rối rít lắc đầu, bọn họ đoán, có lẽ điện hạ mót được đồ tốt ở chỗ Quý phi nương nương rồi.

Nhớ cách đây không lâu, Bệ hạ từng nói không được để nương nương tặng đồ cho điện hạ.

Nhưng mới đó mà điện hạ đã lấy đồ từ chỗ nương nương ngay trước mặt Bệ hạ.

Không biết giữa Bệ hạ và nương nương, ai mới là người cưng chiều con cái nhất.

"Điện hạ, tiểu nô mới thấy Thần Vương điện hạ xuất cung." Tiểu thái giám thưa với Hoài Vương, "Ngài nói xem có phải hấn vi phạm mệnh lệnh của Bệ hạ, lén xuất cung không?"

"Giữa ban ngày ban mặt, đến người còn thấy hắc xuất cung thì sao gọi là lén?" Hoài Vương tức giận đáp, "Trong năm huynh đệ bọn ta, còn mỗi lão Ngũ là chưa thành thân, chỉ e chính phụ hoàng cố ý ân chuẩn cho hắc xuất cung."

Hơn nữa, dù hắc có lén lút chuồn đi thì phụ hoàng nhất định cũng sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho Thần Vương.

Nên hắc ta không ngốc đến mức đi hỏi vì sao Thần Vương được xuất cung.

"Đại ca." An Vương và Tĩnh Vương bước vào viện của Hoài Vương, ngồi xuống bên cạnh hắc ta, "Nghe nói Ngũ đệ có thể xuất cung, bọn đệ cũng muốn..."

"Không, các người không muốn." Hoài Vương lạnh lùng ngắt lời bọn họ, "Chỉ ít thì ta không muốn."

Chuyện bọn họ nuôi mưu sĩ, nuôi thám tử trong Vương phủ đã bị phụ hoàng nắm chặt, nếu bây giờ xuất cung, lỡ xảy ra chuyện thì hết đường chối cãi, không phải cũng thành phải.

Nếu là người thông minh thì lúc này nên ngoan ngoãn ở trong cung, đừng đi đâu cũng đừng hỏi gì.

Cứ như thế, dù xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến mình.

Những ngày qua, hắc nghĩ mãi về hồi tiên đế còn tại vị, về các thủ đoạn mà hoàng thúc hoàng bá đã dùng khi tranh đoạt ngai vàng, cuối cùng hắc ta rút ra được kết luận, phụ hoàng nói rất

đúng, mấy thủ đoạn của huynh đệ bọn hần đều là đồ bỏ so với các thúc bá.

"Phụ hoàng bất công quá." An Vương cố nhẫn nhịn, song trong lòng vẫn thấy khó chịu, "Đã nói là không ai được phép xuất cung, vì sao Vân Độ Khanh lại được ra ngoài?"

Hoài Vương nhìn sang hần ta, đến từng này tuổi mà người mới phát hiện ra phụ hoàng bất công sao?

"Nhị ca à, chúng ta sớm quen với những chuyện như vậy là ổn thôi." Tĩnh Vương bình thường không thích nói chuyện bất chợt lên tiếng, "Nếu không vui thì chúng ta đến chỗ Tứ đệ ăn lẩu nhé?"

"Nhìn không ra nha lão Tam." Hoài Vương khoác tay lên vai hần, "Hóa ra người cũng biết tìm thú vui ghê."

"Đâu có." Tĩnh Vương vội vàng xua tay, "Đệ chỉ thấy mỗi lần mọi người đến chỗ Tứ đệ ăn lẩu, trông ai cũng vui hần lên..."

"Không cần giải thích, bọn ta hiểu cả." Hoài Vương gật đầu, "Đệ nói đúng đấy, bây giờ chúng ta đến chỗ Tứ đệ ăn lẩu nào."

Nói đi là đi, Hoài Vương dẫn hai đệ đệ đi đến cửa viện thì trông thấy có người đang ngồi uống trà dưới tàn cây, toát lên cảm giác hần có thể phi thăng thành tiên ngay tại chỗ.

"Đại ca, Nhị ca, Tam ca." Vân Diên Trạch ngẩng đầu nhìn ba người, mỉm cười nói, "Cung yến sắp đến rồi, chi bằng mọi người ngồi xuống dùng chén trà nhạt ngắm mây?"

Hoài Vương ngẩng đầu nhìn bầu trời ảm đạm, nghe tiếng gió lùa vù vù lướt qua góc gác trong cung, quay người rời đi.

Đồ điên!

Giả vờ giả vịt cho ai xem?

An Vương và Tĩnh Vương thấy Hoài Vương bỏ đi, bọn họ đi không được ở cũng không xong, chỉ biết mỉm cười gượng gạo.

Bọn hăn quên mất, ngày xưa bọn hăn có thể ngang nhiên phách lối nấu lẩu trong phòng của Tứ đệ là vì có Ngũ đệ ở đó.

Bây giờ Ngũ đệ đi vắng, bọn hăn...!quả thật không dám đắc tội vì đệ đệ có tiếng hiển danh trong nhóm văn thần này.

Không phải hoàng tử nào cũng giống Vân Độ Khanh.

Thấy Tết đã gần kề, Cửu Châu bèn dẫn tiểu bạch mã đi tắm.

Sợ nó lạnh nên khi tắm nàng còn mang cả chậu than đến.

Lấy khăn lau khô lông cho con ngựa, Cửu Châu vuốt ve đầu tiểu bạch mã, nó thân thiết dụi vào người nàng.

"Ngoan quá, ngoan quá." Lông ngựa cọ tới cọ lui trên người nhồn nhột, Cửu Châu vừa cười vừa lùi về sau vài bước.

"Tiểu thư." Xuân Phân thở hổn hển chạy đến chuồng ngựa, "Thần Vương điện hạ đến chơi ạ."

"Điện hạ đến ư?" Cửu Châu mừng rỡ, đi được hai bước ngoái đầu lại, thấy tiểu bạch mã ở sau lưng mình, nàng bèn dắt nó đi theo.

Thần Vương thấy Cửu Châu dắt một con gì đó đi tới, may nhờ nhìn rõ dây cương trên người nó, nếu không hăn đã thốt lên, "Muội nuôi chó mát tay ghê."

"Điện hạ." Cửu Châu đi tới trước mặt Thần Vương, "Sao huynh lại xuất cung?"

Nàng nghe mấy tỷ muội nói năm vị hoàng tử đều bị nhốt ở trong cung, không ai được phép ra ngoài, thế sao điện hạ lại được xuất cung?

Bỗng nhiên, nàng biến sắc, khẽ hỏi, "Điện hạ, đừng nói là huynh lén chạy đến đây nha?"

"Cái đầu nhỏ của muội nghĩ gì thế?" Thần Vương bật cười, "Trong cung canh phòng trùng trùng, cung tường bao quanh còn dày hơn cả nhà ở, cao những mấy trượng, dù ta có cánh cũng không lén bay ra được."

Không lén trốn đến đây là tốt rồi.

Cửu Châu thở phào nhẹ nhõm, "Thế có phải điện hạ có chuyện cần làm nên mới xuất cung không?"

"Đây." Thần Vương chỉ hộp trang sức trên bàn, "Tặng cho muội đấy."

Chờ Cửu Châu nhận lấy hộp, Thần Vương cười, "Mở ra xem đi."

Cửu Châu mở ra, bên trong đầy ắp trang sức.

Nàng chớp mắt, thấy Thần Vương cũng đang nhìn chiếc hộp, "Điện hạ?"

"Ta đến đón muội vào cung." Thần Vương phát tay, cung nữ và thái giám lần lượt mang váy và áo choàng mới đến.

"Muội thử đi." Hấn không thể mặt dày mà nói mình đã căn dặn Thượng y cục may riêng cho Cửu Châu, "Cung trang này không dài, dễ đi đường hơn."

Muội về phòng mặc thử đi, nếu vừa thì tối nay hãy mặc nó tham dự cung yến."

"Vâng." Cửu Châu đưa dây cương của tiểu bạch mã cho Thần Vương cầm, "Điện hạ chờ ta nhé, ta đi thử đồ."

Thần Vương nhìn sợi dây cương trên tay, rồi lại nhìn con ngựa chân ngắn ngốc nghếch trước mặt, đưa tay vuốt ve bõm nó.

Một lúc sau, Cửu Châu đã thay đồ quay lại, nàng xách làn váy đi tới trước mặt hấn, "Điện hạ, ta thay đồ xong rồi."

Thiếu nữ trẻ tuổi mặc chiếc váy xòe sáng màu, trên váy thêu hình nhánh cây khẳng khít, trong mắt Thần Vương bây giờ, không có cảnh sắc nào đẹp hơn lúc này.*

"Đẹp lắm." Hấn đứng dậy, đi tới chỗ nàng, hoa văn nhánh cành liền nhau giống thế thoát ẩn thoát hiện: "Rất đẹp."

Hấn lấy ngọc bội dành cho nữ tử trong tay áo ra, xoay người thắt lên eo Cửu Châu.

Thắt xong, hấn đứng dậy, cúi đầu nhìn nàng, "Minh Tiểu Trư."

"Hả?" Cửu Châu ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt của Thần Vương.

"Đeo ngọc bội cẩn thận, đừng làm mất." Hấn chỉ vào bên hông mình, nơi đó cũng có một khối ngọc bội giống hệt nàng, "Gần đến Tết nên cần phải may mắn, muội hiểu không?"

"Ừm ừm, ta hiểu rồi." Cửu Châu vuốt ve ngọc bội, ngoan ngoãn gật đầu, "Điện hạ yên tâm, ta sẽ giữ gìn nó cẩn thận."

Thần Vương sợ nàng cất nó đi nên nhấn mạnh thêm một câu, "Nhưng đêm nay là cung yến, muội phải đeo nó."

Bàn tay đang định tháo ngọc bội của Cửu Châu chợt khựng lại.

Hắn cười, ngập ngừng một lúc mới xòe tay về phía nàng, "Đi nào, cùng ta vào cung."

Cửu Châu lập tức đặt tay mình vào lòng bàn tay Thần Vương, ngẩng đầu nhìn hắn mỉm cười.

Đôi tay nhẹ nhàng nắm lấy nhau, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Ngoài cửa, Thẩm thị đứng dưới vòm cây nhìn đôi nam nữ đang nhìn nhau cười, không bước ra..

Chương 78: Chương 78

"Phu nhân." Nha hoàn khoác áo choàng cho Thẩm thị, "Phu nhân không cần tới dặn vài câu ạ?"

"Dặn cái gì?" Thẩm thị quay về phòng, "Con cháu có phúc của con cháu, nói nhiều quá sẽ khiến đám nhỏ thấy phiền."

Thẩm thị vừa quay về viện của mình thì Cửu Châu đã xúng xính váy mới chạy đến, "Mẫu thân."

"Thần Vương điện hạ đến đón con vào cung, sao con vẫn chưa đi?" Thấy con gái đến, Thẩm thị bất ngờ.

"Con đến chào mẫu thân một tiếng rồi đi." Cửu Châu lay lay cánh tay Thẩm thị, "Mẫu thân đừng lo, con sẽ chăm sóc bản thân thật tốt."

"Có Quý phi nương nương và Thần Vương điện hạ ở đó, mẹ nghĩ sẽ chẳng có ai dám ăn hiếp con đâu." Thẩm thị ngẩng đầu nhìn Thần Vương đang đứng ngoài cửa viện, dáng cao tựa ngọc, dung mạo khôi ngô.

Thần Vương giống mẹ nên mặt mũi cũng không kém ai.

"Đi đi." Thẩm thị giúp con gái sửa lại trang sức buộc bên hông, "Bộ đồ mới này rất đẹp."

"Thật không ạ?" Cửu Châu xoay một vòng trước mặt mẹ mình, cười tươi rói, "Con cũng thích lắm."

"Con thích thì tốt." Thảm thị tháo chiếc vòng trên tay mình xuống, đeo vào cho Cửu Châu, dẫn nàng đi ra ngoài, "Đừng để Thần Vương chờ lâu."

Lần này Thần Vương có thể xuất cung chắc chắn là nhờ Bệ hạ phá lệ khai ân.

Lòng bà càng thêm rõ, Hoàng gia đang tỏ thái độ coi trọng Cửu Châu, nên mới để Thần Vương tự mình đến đón con bé vào cùng dự tiệc hoàng gia.

Hoàng gia nể mặt Minh gia, thì Minh gia bọn họ cũng không thể không nể mặt hoàng gia.

Bà nắm tay Cửu Châu đi tới trước mặt Thần Vương, hành lễ với hắn.

Thần Vương xoay người trả lại nửa lễ, "Bá phu nhân."

Thảm thị nao nao, nếu không phải nghe thấy xưng hô này, bà suýt thì quên gia đình mình hiện giờ đã có tước vị.

"Điện hạ, nếu con bé có chỗ nào không chu đáo, mong điện hạ tha lỗi cho." Thảm thị thở dài, "Thần phụ xin phép cáo lỗi với điện hạ tại đây trước."

"Phu nhân quá lời rồi." Thần Vương lén nhìn sang Cửu Châu, "Chăm sóc Cửu Châu là chuyện bốn vương nên làm."

Một tháng nữa thôi, nàng sẽ trở thành thê tử của hắn!

Thảm thị mỉm cười nhún gối hành lễ, "Đã không còn sớm, điện hạ không nên ở ngoài cung lâu, xin điện hạ hãy sớm hồi cung."

"Văn bối xin phép cáo từ." Thần Vương muốn nắm tay Cửu Châu, mấy đầu ngón tay toan đưa ra, nhưng ở trước mặt nhac mầu tương lai, hắn không dám.

Nhân cơ hội bước qua bậc cửa, hắn lén đưa tay đỡ Cửu Châu, sau đó lại ngoan ngoãn rút tay về.

Thăm thị đứng trong sân nhìn hai đứa nhỏ dù e dè nhưng vẫn tựa vào nhau, trên gương mặt dần xuất hiện ý cười.

Ra khỏi cổng Minh gia, Thần Vương nắm tay Cửu Châu đỡ nàng lên xe ngựa.

"Điện hạ." Cửu Châu ngồi vào xe, vén rèm nhìn hắn cười,
"Huynh đợi chút."

Nói đoạn, nàng ngoắt tay với Xuân Phân đang chờ ở bên cạnh,
"Xuân Phân tỷ tỷ."

Xuân Phân đưa hộp gỗ giấu trong tay áo cho Cửu Châu, cố nén cười nhìn Thần Vương, sau đó xoay người lùi sang bên.

"Của điện hạ đây." Cửu Châu đưa hộp trang sức cho Thần Vương, sau đó ngồi vào xe ngựa.

Thần Vương phóng lên ngựa, Hộ Long vệ cầm dây cương cho hắn, hắn mở hộp ra, nhìn thấy bên trong có vài nén bạc vụn, còn có cả mấy hạt đậu vàng thì bật cười.

Đồ ngọc này, nàng tưởng hắn ở trong cung không có tiền tiêu thật.

Thần Vương nghiêng người nhìn xe ngựa một bên, đóng nắp hộp lại rồi đưa cho hộ vệ phía sau, "Cất kỹ vào, không được làm mất."

Đây là tiền sinh hoạt mà vợ tương lai vất vả dành dụm cho hần đây.

Gần Tết nên phố xa đông đúc náo nhiệt, Hộ Long vệ phải cẩn thận bảo vệ Thần Vương và cỗ xe, không dám lơ là cảnh giác.

Kinh thành là nơi toàn người tinh khôn, không chỉ có quan viên biết thời biết thế, mà dường như ngay cả dân chúng bình thường cũng sáng dạ hẳn, vì vậy không một ai dám mon men đến gần nhóm người Thần Vương.

Nhưng đáng tiếc, trong muôn kiểu người, thỉnh thoảng sẽ nổi lên những đóa hoa độc lạ.

Cửu Châu đang ngồi trên xe thì nghe thấy tiếng phụ nữ khóc, còn có tiếng đập phá la hét vô cùng ầm ĩ, nàng vén rèm lên nhìn ra ngoài, "Có chuyện gì thế?"

"Bẩm huyện chủ, đằng trước có tên lưu manh xúc phạm con gái người ta, điện hạ đã sai người đi xem thế nào rồi." Một Hộ Long vệ đáp, "Tên lưu manh này ăn nói thô bỉ, nếu huyện chủ không thích nghe thì cứ nghỉ ngơi trong xe."

"Không sao." Cửu Châu nhô đầu ra ngoài quan sát, "Có ai đi với cô gái ấy không?"

"Thuộc hạ cũng không rõ." Hộ Long Vệ nhìn về nơi có đông người tụ tập, "Mà nhiều người như vậy, dù không có ai đi cùng thì hẳn ta cũng không dám làm loạn nữa đâu."

Cửu Châu nghĩ ngợi, cuối cùng xách váy bước xuống xe.

"Cẩn thận." Thần Vương khom lưng nhắc váy Cửu Châu lên, ra hiệu cho Hộ Long vệ giải tán đám đông đang tụ tập.

Thấy Hộ Long vệ mang đao xuất hiện, mọi người vội vàng giải tán ngay lập tức, chỉ dám đứng nhìn từ xa, lại càng không dám ồn ào nói lung tung.

Vừa đi tới, Cửu Châu đã nghe thấy tên lưu manh nói những câu dơ bẩn như, "Ai làm chứng là ta sờ soạng người", "Xấu như ma có cho ta cũng không cần".

Nàng đang tính lên tiếng thì điện hạ đứng bên đã tặc lưỡi, "Chó ghẻ ở đâu ra dám sủa bậy thế hả?"

Tên lưu manh đang mắng chửi hăng say, nghe thấy tiếng bèn ngoái lui nhìn Thần Vương, thấy hắn ăn mặc sang trọng, lại còn có hộ vệ đi theo, vẻ hung hăng bỗng dừng tắt ngóm.

Hắn ta cúi đầu khom lưng, "Bẩm đại nhân, tôi thật sự không hề mạo phạm cô gái này.

Ngài nhìn đi, trên phố có biết bao nhiêu cô gái đẹp hơn ả ta, sao tôi phải làm chuyện đó chứ?"

Thần Vương nhíu mày nhìn Hộ Long vệ, Hộ Long vệ khẽ gật đầu.

"Giữa thanh thiên bạch nhật mà ngươi còn dám làm ra chuyện này.

Xem ra ngươi không những ngu ngốc mà lòng dạ còn xấu xa." Thần Vương chỉ con sông bên cạnh, "Nhúng nước cho hắn tỉnh ra."

"Điện hạ." Cửu Châu kéo tay áo Thần Vương, "Trời lạnh thế này..."

"Humm?" Thần Vương đưa tay ra hiệu Hộ Long vệ tạm dừng, "Sao thế?"

"Cởi áo bông của hần ra rồi hăng ném xuống nước, không thì lát kéo lên nặng lắm." Cửu Châu nghiêm túc đề nghị, "Cột dây thừng bên hông hần ta, như thế cũng không cần người khác phải lội nước."

Quan trọng nhất là, không sợ tên đó chạy trốn.

"Muội nói có lý lắm." Thần Vương mỉm cười gật đầu, "Hộ Long vệ là người nhà mình, không thể vì một tên phế vật mà khiến bọn họ mệt mỏi."

Trong tiếng hoan hô của quần chúng, tên lưu manh bị quăng xuống nước, biết bao nhiêu người reo hò hoan hô.

Tên này là lưu manh phố chợ, bình thường ăn chơi lêu lổng, rất thích trộm vặt giở trò.

Nếu có người mắng hần, hần sẽ chạy đến trước mặt nữ quyền nhà người ta làm những hành vi bỉ ổi như phun nước miếng, chửi bới những câu rất khó nghe.

Bây giờ đã có người trị được hần, mọi người đều khen vị công tử anh tuấn trước mắt đây đã vì dân trừ hại.

"Ta tưởng muội sẽ xin tha cho tên này." Thần Vương nhìn tên lưu manh đang giãy giụa dưới nước, kéo nàng đi tới cỗ xe, "Ta còn nghĩ...!nếu muội xin tha cho hần, ta sẽ nghe theo muội."

"Sao ta lại phải xin tha cho hắn?" Cửu Châu khó hiểu nhìn Thần Vương, "Gieo nhân nào ắt gặp quả nấy."

Hắn phạm sai lầm, điện hạ là Vương gia của Đại Thành, xử phạt kẻ ác chính là vì dân trừ hại.

Nếu ta xin tha cho hắn thì chẳng phải ta đang nối giáo cho giặc sao?"

Cửu Châu lớn lên trong đạo quán, được hai vị sư phụ dạy dỗ nên tôi được tính cách luôn làm theo bản tâm, lời nói và cái nhìn của người bên ngoài không ảnh hưởng đến sự phán đoán của nàng.

"Nhân sinh khổ đoản, vạn sự tùy tâm, thế mới đáng một chuyến đời này." Cửu Châu cười với hắn, "Ta biết điện hạ làm đúng, đương nhiên sẽ không ngăn cản huynh."

"Tin tưởng ta thế à?" Thần Vương cười.

"Ừ." Cửu Châu gật đầu.

"Nếu có một ngày ta làm sai, muội cũng sẽ làm sai với ta sao?" Thần Vương cười lắc đầu, "Thế thì muội sẽ chịu thiệt đấy."

"Nếu điện hạ làm sai, ta sẽ nói cho huynh biết." Cửu Châu nghiêm túc bảo, "Ủng hộ khi huynh làm đúng, khuyên ngăn khi huynh làm sai, chuyện này dễ mà."

"Đúng vậy, rất dễ." Bàn tay Thần vương đang đỡ váy nàng nhẹ đong đưa, hắn bật cười thành tiếng.

Rất dễ, song cũng rất khó.

Chuyện thì phân đúng phân sai, lòng người chỉ muốn tranh nhau lợi quyền.

"Ai đang làm loạn chỗ này!"

Chợt, một tiếng quát chói tai vang lên, Dư Giản dẫn Kim Ngô vệ từ đằng sau đi tới, thấy người đang vùng vẫy xuống nước, hắn bỗng thấy cảnh này sao mà quen đến thế, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

"Dư tiểu tướng quân." Thần Vương cười nhìn người vừa mới tới, "Khéo thật đấy, hôm nay lại là ngày trực của ngươi."

Nghe Thần Vương gọi cả tên lẫn họ của mình, Dư Giản bỗng thấy cảm động lạ, không ngờ Thần Vương còn nhớ hắn họ gì!

"Bẩm vương gia, không biết kẻ này đã bôn cọt dân nữ hay có ý đồ muốn bán con nít, hay là...!giả vờ bán mình chôn cha?" Dư Giản cẩn thận nhớ lại những kẻ từng bị Thần Vương trừng trị, cuối cùng bị tra ra phạm vào tội nào.

"Bôn cọt dân nữ trên phố." Thần Vương nhắm tính thời gian, "Có lẽ bây giờ đầu óc của hắn ta đã tỉnh táo hơn rồi, các người đến đúng lúc lắm, vớt người lên rồi mang về Kinh Triệu đoán đi."

"Mặt tướng lĩnh mệnh." Dư Giản nhìn Thần Vương đầy mong đợi.

"Còn chuyện gì nữa?" Thần Vương nhíu mày nhìn hắn ta.

"Mặt tướng đi đây." Dư Giản thầm thở dài một hơi, nom thái độ của Thần Vương, có lẽ hắn ta không có cơ hội làm chó săn cho phủ Thần Vương rồi.

Hắn ta cũng không thể trông mong vào phúc lợi ngon lành của phủ Thần Vương được nữa.

Chờ đến khi hắn và vài huynh đệ đến vớt người, phát hiện ra lần này Thần Vương điện hạ rất có tâm, không những buộc dây quanh eo phạm nhân, mà thậm chí còn cởi cả áo khoác của hắn ra.

Như thế bọn họ không cần lội xuống nước vớt người, cũng chẳng cần tìm quần áo cho phạm nhân thay, đỡ tốn sức biết bao.

Có lẽ do trước đây Thần Vương toàn hành xác bọn họ, nên lần này thấy hắn chu đáo như vậy, các huynh đệ ở Kim Ngô Vệ đều cảm kích.

Liệu chẳng đấy chính là một mặt hèn mọn trong tính cách con người?

Có quan viên ngồi kiệu đi ngang qua, thấy Kim Ngô Vệ đang vớt người từ dưới sông lên bèn hỏi kiệu phu, "Bên ngoài có chuyện gì vậy?"

Kiệu phu nghe người trên phố bàn tán liền đáp, "Bẩm lão gia, không rõ kẻ này phạm tội gì mà bị Thần Vương điện hạ ném xuống sông."

"Không phải Thần Vương bị Bệ hạ nhốt trong cung à, sao lại chạy ra ngoài được?" Quan viên kia nhíu mày, "Hôm nay là ngày quan trọng mà hắn vẫn dám làm loạn như vậy."

Nghĩ đến chuyện Bệ hạ thiên vị Thần Vương, ông ta lại thở dài.

Bệ hạ chèn ép các vị hoàng tử khác, chỉ độc sủng một mình Thần Vương, nhưng giang sơn Đại Thành há có thể giao vào tay một tên tùy hứng làm bậy như hắn?

Ông ta vén rèm nhìn thoáng qua bên ngoài, lúc đang định bảo kiêu phu đi tiếp thì chợt trông thấy Thần Vương đang đi theo một cô gái, tay còn nhắc váy giùm tiểu cô nương ấy.

Tiểu cô nương móc khăn tay ra, dịu dàng an ủi một cô gái khác đang khóc thút thít, trông có vẻ giống...!khuê nữ của Minh Thị lang?

Cái danh tùy hứng làm vậy, ngang ngược càn rỡ hình như đã...!không còn dính dáng chút xíu nào tới hần.

Bước xuống kiệu, ông ta hỏi thăm một ông đồ đang viết câu đối xuân, "Cụ cho tôi hỏi kẻ kia phạm tội gì, có sao lại bị người ta quăng xuống sông?"

"Cái ngử thất đức này bị thế là đáng đời!" Ông cụ kéo tay áo, chỉ hận không thể xông tới đập cho tên đó vài cái, "Bờn cột dân nữ lại còn trộm vật, chuyện thất đức nào hần cũng làm."

Quan viên đưa tay đỡ ông cụ đang kích động, trong lòng lại thấy xấu hổ, hóa ra ông ta đã nghi oan cho Thần Vương.

Một người sẵn sàng trừng trị một tên lưu manh giúp dân chúng, thì hần...!hần không phải là người hư đốn đâu nhỉ?.

Chương 79: Chương 79

"Hà đại nhân?" Quan viên hộ Bộ đang cùng nhau thảo luận làm thế nào để Bệ hạ khôi phục tước vị cho Tề Quận vương, thấy Hộ bộ Thị lang Hà Đình Dụ bước vào, bọn họ bèn gọi ông đến ngồi cùng.

"Sao bác đến muộn thế, hai canh giờ nữa là chúng ta phải tiến cung dự cung yến rồi, bác có nghĩ được cách gì hay không?"

Hà Đình Dụ nhìn người đang nói, đây là một vị Thị lang khác của Hộ bộ, ông lắc đầu không đáp.

Thấy ông không nói lời nào, mấy vị đại nhân phẩm cấp cao hơn cũng không quá để ý, tiếp tục thảo luận tìm cơ hội xin tội giúp Tề Quận vương trong cung yến đêm nay.

"Điện hạ hiếu học từ nhỏ, nhân đức hiếu thiện, cũng lễ độ với tất cả mọi người, từ đứa bé ba tuổi đến cụ già chín mươi.

Cớ gì Bệ hạ không nhìn thấy những ưu điểm này của điện hạ, mà lại chiều hạng người ngang ngược càn rỡ như Thần Vương?"

"Thần Vương này hành sự ngang ngược, ương bướng khinh người, ngay cả con nít cũng không tha, nếu để hạng người này ngồi lên vị trí cửu ngũ kia thì Đại Thành ta sẽ gặp nguy mất."

Hà Đình Dụ nghe thế, không kìm được lên tiếng, "Nói thế chưa chắc đúng, Thần Vương không tệ như lời các bác nói đâu."

"Hà đại nhân?" Các đại nhân kia kinh ngạc nhìn ông như đang nhìn củ cải bị thối rửa, "Có phải bác tính rút lui không?"

Hà Đình Dụ, "..."

"Tôi biết xin tội cho Tề Quận vương điện hạ trong cung yến có khả năng sẽ chọc giận Bệ hạ."

Nhưng chúng ta là triều thần, vốn một lòng hướng về dân, không so đo vinh nhục bản thân." Hộ bộ Thị lang hít sâu một hơi, "Năm xưa ba huynh đệ Minh gia vì Bệ hạ mà chịu đi đày biên cương, quyết không thông đồng làm bậy."

Thế thì sao hôm nay chúng ta không thể vì Tề Quận vương mà đứng về lẽ phải một lần?"

Hà Đình Dụ nhớ đến tiểu cô nương an ủi cô gái ở vệ đường nọ, mở miệng lần nữa, "Ừm, nếu các bác sùng bái ba vị đại nhân Minh gia như thế, có sao lại quên con gái của Minh Kính Châu là Thần Vương phi tương lai?"

"Một đứa con gái được gửi nuôi ở nơi khác làm sao hiểu được sự thanh cao và kiêu ngạo của người Minh gia." Hộ bộ Thị lang thở dài, "Ba huynh đệ Minh gia tài đức vẹn toàn, con cái cũng có tài học xuất chúng, đáng tiếc cô con gái này lại là người nông cạn, vì vinh hoa phú quý lại đi nịnh bợ yêu phi."

Liếc nhìn đồng僚 phát tướng đến độ béo bụng kia, Hà Đình Dụ bực bội nghĩ thầm, còn ông thì phúc hậu sâu "nặng" lắm.

Ông đứng dậy nói, "Chuyện của Tề Quận vương điện hạ nói vào lúc nào chẳng được, có gì phải nói trong tối nay khiến mọi người không vui? Chư vị đồng liêu đã làm quan trong triều biết bao nhiêu năm, trải qua bao nhiêu chuyện, sao hôm nay lại kích động như thế?"

"Vì trải đường cho Thân Vương mà Bệ hạ chèn ép nhà ngoại Quận vương, sau lại giáng tước vị của Quận vương, thậm chí ngay cả mẹ đẻ của Quận vương đã bị giam vào lãnh cung.

Quận Vương là người cao thượng, sao có thể chịu đựng được nỗi khuất nhục này?" Hộ bộ Thị lang kích động nói, "Lẽ nào chúng ta phải trơ mắt nhìn một vị Vương gia hiền đức bị mài mòn bởi sự bất công, để rồi nản lòng thoái chí?"

"Dương Thị lang." Hà Đình Dụ biến sắc, "Tôi thấy ông điên rồi, dám ở Hộ bộ nói ra những lời đại nghịch bất đạo thế này."

"Có gì mà tôi không dám?!" Dương Thị lang cứng cổ cãi lại, "Nếu Hà Thị lang ham sống sợ c.h.ết thì có thể bước ra khỏi phòng này ngay bây giờ."

"Ông không ham sống sợ chết?" Bị đồng liêu ép đến nước này, lửa giận của Hà Đình Dụ bộc phát, "Nếu ông không ham sống sợ chết, vì sao khi xưa chư vương đoạt vị ông không đứng ra nói một tiếng?"

"Hiện giờ ông dám nói thế cũng là vì ỷ Bệ hạ nhân từ, không so đo với các ông mà thôi." Ông cười khẩy, "Lúc tiên đế còn tại vị, mấy ông có ai dám?"

"Dương Thị lang còn có mặt mũi nói đến chuyện của ba huynh đệ Minh gia ư?" Giọng Hà Đình Dụ trầm xuống, "Năm đó Hà mỗ tham sống sợ chết, tự biết không có mặt mũi nào để so với ba vị đại nhân Minh gia.

Hà mỗ hiểu chư vị đang lo lắng cho Tề Quận vương, nhưng thứ cho Hà mỗ tham sống sợ c.h.ết lần nữa, Hà mỗ không muốn tham dự vào kế hoạch tối nay, cáo từ!"

Nhìn Hà Đình Dụ vung tay rời đi, Hộ bộ Thượng thư thở dài xoa trán, "Chuyện này để sau lại bàn, Hà Thị lang nói cũng có lý, tiệc mừng năm mới ở trong cung quả thật không thích hợp khơi ra chuyện mất vui."

Các vị đại nhân khác vốn cũng không muốn làm lớn chuyện trong tối nay, nghe thấy Thượng thư nói thế thì vội vàng tìm bậc thang bước xuống, rối rít đồng ý.

Chỉ Có Dương Thị lang vừa cãi nhau với Hà Đình Dụ nom vẫn còn tức tối.

"Ôi, trong cung lại treo lồng đèn đỏ mới rồi." Cửu Châu vừa đi vừa nhìn lồng đèn đỏ được treo khắp nơi, "Đẹp quá."

"Cung nữ thái giám ở trong cung không thể về nhà ăn Tết, treo đám lồng đèn này lên cũng có hương vị ngày Tết." Nhìn lồng đèn đỏ đang lắc lư theo gió trên đỉnh đầu, Thần Vương hỏi nàng, "Lạnh không?"

"Không." Cửu Châu lắc đầu.

"Ta không tin, gió lớn thế này nhất định là rất lạnh." Thần Vương khẽ ho một tiếng, nhanh như chớp bắt lấy tay Cửu Châu, "Tay bốn vương rất ấm, cho muội mượn ủ ấm đây."

Cung nữ và thái giám đi sau hai người vội cúi gằm đầu.

Cửu Châu lắc lắc ngón tay, tay điện hạ to ghê, cả bàn tay của nàng đều được tay hắn nắm trọn.

"Ngoan nào." Tai Thần Vương ửng đỏ, hắn điều chỉnh lại tư thế, ngón tay nhẹ nhàng bao quanh mấy đầu ngón tay mềm mại của nàng, mười ngón tay chầm chậm đan chặt vào nhau.

Thần Vương ngửa đầu nhìn lồng đèn, hai tai đỏ rực như có ai thoa lên một lớp son, "Trong cung hôm nay có rất nhiều người, thân quyến của hoàng thất, mệnh phụ đại thần huân quý tam phẩm trở lên, tất cả đều được mời vào cung dự tiệc.

Muội phải ngoan ngoãn ở bên cạnh ta, tránh có kẻ mắt mù chọc giận khiến muội không vui."

"Ồ." Cửu Châu cúi đầu lén nhìn tay của hai người, ngón trở co lại, bất cẩn chạm vào mu bàn tay của điện hạ, rồi run rẩy rút về.

"Ồ cái gì? Muội là vị hôn thê của ta, ta nắm tay muội là chuyện hiển nhiên, không ai dám lăm mồm." Vừa dứt lời, trên mặt Thần Vương như được phủ thêm một lớp phấn hồng.

Cửu Châu thấy nóng mặt, những ngón tay cứng đờ của nàng cuối cùng vẫn luồn qua kẽ tay điện hạ, chạm vào mu bàn tay hắn.

Tay điện hạ ấm quá đi.

Ấm đến độ mặt của nàng cũng dần dần nóng lên.

"Hương Quyên." Tô Quý phi đã trang điểm xong, nhìn thấy hai đứa nhỏ nắm tay ngoài viện, đứa thì đỏ mặt, đứa thì đỏ tai, lễ

mề không chịu bước vào, hỏi Hương Quyên bên cạnh, "Bọn nó làm gì thế?"

"Bầm nường nường." Hương Quyên khom người thì thầm vào tai bà, "Điện hạ đang thẹn thùng đấy ạ, nường nường nhìn tay họ đi."

Tô Quý phi thôi nhìn, cười trêu, "Bình thường thì gương nanh múa vuốt, diều võ gương oai, bây giờ chỉ mới nắm tay vị hôn thê thôi mà mặt đã đỏ như thế, chẳng có tiền đồ gì."

"Tình yêu của tuổi trẻ đậm chất thơ." Hương Quyên cười, "Thế có nghĩa là điện hạ rất quan tâm đến Minh cô nường đấy ạ."

Ai cũng e dè trước mặt người mình thích, muốn xuất hiện trước mặt họ với hình ảnh hoàn hảo nhất của bản thân.

Khi hai người bước vào cửa, đôi tay đang siết chặt cũng đã buông lỏng.

Tô Quý phi giả vờ không biết con trai cố tình lễ mễ ở trước cửa không chịu vào, vẫy tay bảo Cửu Châu ngồi xuống trước bàn trang điểm, "Trang phục của Cửu Châu hôm nay xinh quá, để ta cho người chải kiểu tóc phi thiên cho con nhé."

Thấy con trai mình cũng sáp lại, Tô Quý phi ghét bỏ đẩy hẳn sang một bên, "Lúc phụ nữ đang trang điểm thì đàn ông chỉ cần ngoan ngoãn đứng chờ bên cạnh là được, đừng lăm mồm."

Thần Vương, "..."

Hắn bắt đắc dĩ ngồi xuống ghế dựa, nhìn cung nữ búi mái tóc mềm mượt của Cửu Châu thành kiểu phi thiên, sau đó lại vẽ

mày, trang điểm, hắn không nhận được bèn lên tiếng, "Mẫu phi..."

"Im miệng." Tô Quý phi ngắt lời hắn, "Đây không phải là chỗ để đàn ông nhận xét, con mà nói câu nữa thì cút ra ngoài."

Thần Vương ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

"Huyện chủ thích hoa điển kiều gì?"

Cửu Châu đưa tay sờ lên trán, vô thức nhìn về phía Thần Vương.

"Hôm nay Cửu Châu mặc váy thêu nhành liên cành, vẽ hoa điển hoa sen đi." Tô Quý phi liếc nhìn hoa văn dập chìm trên trang phục của con trai, suýt đã phì cười, "Nhành liên cành, sen Tịnh đế, ngụ ý tốt lành."

"Độ Khanh, từ nhỏ con đã có hoa tay." Tô Quý phi bước tới bên cạnh Cửu Châu, "Con tới đồ hoa điển cho Cửu Châu đi."

Vừa dứt lời, Thần Vương đã chạy tới sau lưng bà, "Tô bằng gì ạ? Chu sa hay là thuốc màu đỏ?"

"Đương nhiên là phải dùng màu đỏ nhất rồi, sau đó dùng phấn vàng tô viền ngoài." Tô Quý phi tức tối đập vào lưng hắn một cái chát, "Chu sa gì hả, có thể bôi thứ đồ độc hại như thế lên mặt sao?"

"Nương nương." Cửu Châu nín tay áo Tô Quý phi, khẽ lắc, "Điện hạ không hiểu mấy thứ này, nương nương...!nương nương đừng đánh huynh ấy."

Tô Quý phi nhìn con trai vừa đưa tay cầm bút son, bà duỗi tay điểm lên trán Cửu Châu, "Con bé ngốc, con phải nhớ cho kỹ, không nên chiều đàn ông quá."

Cửu Châu cười híp mắt, nắm tay áo của bà không buông.

"Ta ngồi bên cạnh chờ." Tô Quý phi lắc đầu cười, "Con để nó tập trung vẽ đi."

Lúc này Cửu Châu mới thả tay áo bà ra, từ từ nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên để điện hạ dễ vẽ hơn.

Ngòi bút lướt qua trán mang theo cảm giác ngứa ngứa, Cửu Châu mở mắt, nhìn thẳng vào mắt điện hạ cách mình chỉ trong gang tấc.

Thần Vương vẽ rất tập trung, như không phải đang vẽ hoa điên giữa mày của phụ nữ mà đang vẽ một bức tranh đẹp nhất thế gian.

Sen Tĩnh đế một chồi hai bông, là kỳ vọng của người đời đối với kết cục tốt đẹp nhất của tình yêu.*

(*Sen tĩnh đế là đóa hai hoa sen nở trên cùng một cuống, theo truyền thuyết thì sen Tĩnh đế là hiện thân của tình yêu vì có một đôi nam nữ yêu nhau mà không thành, cùng nhau tự trầm ở hồ sen và sau đó hóa thành sen đôi, tựa vào nhau khăng khít.

Mọi người liền gọi nó là "sen phu thê", về sau lại đổi thành "sen Tĩnh đế".)

Hắn dừng bút, nhìn vào mắt thiếu nữ, đôi mắt như tia nắng xuân, rực rỡ tựa vầng trăng sáng.

Ngay khoảnh khắc ấy, hắn chỉ muốn cúi người hôn lên vầng trán của nàng, ôm nàng vào lòng mình.

Nhưng hắn biết không thể, chí ít không thể là bây giờ, cũng không thể ở nơi này.

Thần Vương im lặng nhìn nàng một hồi, sau đó lấy ngòi bút chấm vào kim phấn, nhẹ nhàng vẩy lên chút vụn vàng bên hoa điền, để đóa hoa càng thêm phần xinh đẹp.

"Đẹp không?" Hắc đặt bút xuống, lấy gương đồng ra để trước mặt Cửu Châu, trong gương hiện lên hình ảnh hoa điền vô cùng rõ nét.

"Đẹp lắm." Cửu Châu gật đầu, mỉm cười nhìn mình trong gương, "Hoa điền của điện hạ vẽ rất đẹp."

"Sau này chúng ta..." Thần Vương khẽ cười, "Sau này ta sẽ vẽ cho muội tiếp."

Hoa cá chim muông, hoa cỏ cây cối, tất cả đều có thể qua tay hắc xuất hiện trên trán nàng.

"Điện hạ vẽ đẹp thế này, hắc cũng thích vẽ tranh giống ta đúng không?" Cửu Châu đặt gương đồng xuống, hứng khởi nói như vừa tìm được sở thích giống nhau, "Sao điện hạ không nói sớm, nếu không chúng ta đã có thể cùng nhau vẽ tranh rồi."

Thần Vương, "..."

Ta sợ lòng tự tin của muội bị sụp đổ.

"Điện hạ?" Cửu Châu phồng má, "Huynh không thích à?"

"Ai nói bốn vương không thích?" Thần Vương đưa tay chọc vào má nàng, "Chờ xuân về, khi trăm hoa đua nở, ta sẽ dẫn muội đi vẽ bức tranh muôn nghìn hoa."

Chẳng phải muốn vẽ tranh với hắc sao, nàng làm nũng gì chứ?

Hắc đâu có nói không đồng ý..

Chương 80: Chương 80

Màn đêm buông, ánh nến đỏ rực, Trịnh Lan Âm chỉnh sửa trang sức trên người.

"Bạch Thuộc, Hồng Mai." Bà ta gọi hai người, nhưng chỉ có Bạch Thuộc bước vào.

Nhưng vì đang có tâm sự nên bà ta không chú ý đến điểm này, "Người đến đón ta tham dự cung yến vẫn chưa tới hả?"

Thiếu Ý Các vô cùng vắng vẻ, nằm sát cung Thái phi ở phía tây, cho nên dù bà ta có mở hết cửa sổ và cửa chính thì vẫn không thể nghe thấy tiếng sáo trúc trong bữa tiệc.

"Mọi năm vào giờ này là tiệc đã sắp bắt đầu.

Có phải vì ta ở nơi hẻo lánh nên cung nhân mời ta đến tham dự cung yến vẫn chưa đến không?"

"Người thấy bộ trang phục này của ta có đẹp không, trông có mộc mạc quá không?"

"Chủ tử." Bạch Thuộc rót cho Trịnh Lan Âm một tách trà nóng, nhưng bị bà ta vung tay hất đi, "Đem xuống, bồn cung vừa mới thoa son, không thể làm trôi lớp son.

Người ra ngoài xem thử đã ai tới mời ta dự yến chưa."

Nước trà nóng hất lên mu bàn tay của Bạch Thước, làm đỏ ửng một mảng da.

Nàng ta lau khô nước rồi nhún gối hành lễ với Trịnh Lan Âm, "Vâng, nô tỳ ra ngoài xem thử."

Nàng ta vừa bước ra cửa, Hồng Mai đang ngồi trong sân cắn hạt dưa, ngẩng đầu cười mỉa, "Lại bị phạt à?"

Bạch Thước che mu bàn tay lại, im lặng không nói.

"Nể tình cộng sự nhiều năm, ta khuyên cô sớm mà tìm chủ tử mới, thoát thân khỏi nơi này." Hồng Mai phun vỏ hạt dưa, "Chủ tử đã mất thế, cô ở lại đây cũng chỉ tổ tốn thời gian."

"Chúng ta là phận nô tỳ, làm gì có quyền lựa chọn?" Bạch Thước nhìn Hồng Mai, "Cô đừng làm chuyện phản chủ."

"Cô trung thành với bà ta như thế, nhưng xem xem bà ta đối xử với cô ra sao?" Hồng Mai đứng dậy phủ bụi trên người, "Hồi trước bà ta từng nói chờ cô hai trăm tuổi sẽ cho cô xuất cung, nhưng kết quả thế nào? Năm nay cô cũng đã hai tám rồi, theo bà ta tới cái nơi rách nát này, vừa bị đánh vừa bị mắng, còn bị các hạ nhân của cung khác khinh bỉ."

"Đi mà xem thử Minh Nguyệt cung của người ta đi, ngay cả con chó nuôi ở trước cửa còn vẻ vang hơn cả chúng ta."

"Cô muốn vào Minh Nguyệt cung làm người hầu, thế Minh Nguyệt cung có cần cô không?" Bạch Thước tốt bụng khuyên

một câu, "Trong cung không bao giờ chứa chấp hạ nhân phản chủ, Hồng Mai, cô chớ rước họa vào thân."

"Cô muốn làm một con ch.ó trung thành cũng đừng kéo ta vào." Hồng Mai cười khẩy nhìn nàng ta, móc ra hai lượng bạc, "Qua đêm nay, ta sẽ không làm hạ nhân ở đây nữa, cô giữ lại chút tiền này mà tiêu."

Bạch Thuộc nhìn Hồng Mai nguẩy m.ô.n.g rời đi, gom hai lượng bạc trên bàn đá nắm chặt trong tay.

Nương nương trong cung chỉ có chừng ấy người mà thôi, Hồng Mai lại là đại cung nữ nhất đẳng của chủ tử, cho dù các nương nương có tiếng tốt hiền huệ thì cũng sẽ không nhận Hồng Mai vào cung mình làm việc, tránh phải mang danh bỏ đá xuống giếng.

Ngoại trừ nương nương trong cung thì còn ai dám nhận Hồng Mai?

Có lẽ...!bên Điện Trung tỉnh có vài việc vặt, Thượng Y, Thượng Thực hay chỗ nào đó cũng sẽ nhận người.

Ngân lượng dần ấm lên, Bạch Thuộc nhét bạc vào tay áo, bước ra Thiển Ý các, rảo bước trên lối đi nhỏ.

Vì là đêm giao thừa nên các cung nữ có thể trang điểm, cài hoa lụa, cùng nhau tụ tập cười đùa.

Thỉnh thoảng có tiếng cười vang lên từ bên kia bờ tường, Bạch Thuộc dừng bước, tựa vào tường ngẩng đầu nhìn lên, nhưng bên trên chỉ có màn đêm tối đen như mực và một chiếc lồng đèn đỏ leo lắt.

Nàng ta biết sẽ không có ai đến mời chủ tử tham dự cung yến, và nàng ta cũng biết nếu bây giờ quay về, chủ tử sẽ trút lửa giận lên người mình.

Gió lành lạnh thoảng qua, nàng ta ôm phần bụng dưới đang âm ỉ đau, nhớ đến thiếu nữ có đôi mắt long lanh kia, nhớ đến chiếc áo choàng từng được nàng ấy khoác lên người mình.

Ấm áp, mềm mại hòa cùng hương thơm dịu dịu.

Nếu tòa cung điện này là một bụi gai rậm, vậy thì thiếu nữ kia chính là chú hỉ thước bé nhỏ vô tình rơi vào bụi gai.

Nàng ấy có một đôi cánh tự do, còn có cả sự vui vẻ và tiếng hót đầy rung động.

"Minh Tiểu Trư." Thần Vương đi hai bước lại ngoái đầu nói với Cửu Châu đang theo sau, "Đêm nay hãy để Hương Quyên đi theo muội, dù có chuyện gì cũng phải đi cùng nàng ta."

Cửu Châu gật đầu, "Vâng."

"Đi thôi." Hắc nhìn về phía cửa đại điện, chờ Cửu Châu đi đến cạnh mình mới bước vào trong điện.

"Thần Vương điện hạ đến, Minh Huyện chủ đến."

Mọi người đang xôn xao cười nói lập tức im bật, đứng dậy nhìn đôi nam nữ trước cửa, hành lễ với Thần Vương.

Cũng có người đang lén quan sát vẻ mặt của vợ chồng Minh Kính Châu, lần trước Bệ hạ tổ chức tiệc mừng thọ Tô Quý phi, con gái Minh gia xuất hiện cùng Quý phi nương nương, cung yến lần này lại xuất hiện cùng Thần Vương, rốt cuộc Minh gia có thái độ gì với các vị hoàng tử?

Tôn Thái Dao đặt tách trà trong tay xuống, nhìn thấy Thần Vương đưa Cửu Châu đến chỗ ngồi của mình, chính là vị trí đầu tiên trong cấp bậc Huyện chủ.

Vị trí trong yến tiệc hoàng gia coi trọng nhất cách sắp xếp chỗ theo thứ tự, Minh Cửu Châu là con gái ngoại thần được phong Huyện chủ, nhưng chỗ ngồi lại còn cao hơn cả các Huyện chủ có huyết mạch hoàng gia.

Tiểu lại Lễ bộ phụ trách sắp xếp cũng không cho người tiến lên ngăn, ngược lại còn hành lễ với bọn họ.

"Tứ đệ muội." Tĩnh Vương phi ngồi gần nàng ta nhất, mỉm cười chào hỏi, "Lần đầu tiên muội lấy thân phận người hoàng gia tham dự cung yến, nếu có chỗ nào không thoải mái thì cứ việc nói với ta."

"Tạ ơn Tam tẩu." Nhận ra mình đã nhìn chăm chăm Cửu Châu quá lâu, Tôn Thái Dao vội cup mắt, gật đầu mỉm cười với Tĩnh Vương phi.

"Có thấy lão Huyện chủ ngồi bên dưới Minh Huyện chủ không?" Tĩnh Vương phi rộ ý cười như làn gió xuân, thân thiết nói, "Bà cố của bà ấy là công chúa của hoàng gia, vốn dĩ đến nữ lang đời này thì không được phong tước vị nữa."

Nhưng năm xưa khi phụ hoàng lâm nguy, lão Huyện chủ đã sai người mang đồ đến Vương phủ, về sau phụ hoàng đăng cơ, bà ấy và Tô mẫu phi lại khá thân thiết, Bệ hạ niệm ân tình xưa, nên phá lệ phong cho bà chức Huyện chủ."

Thân thiết với Tô Quý phi?

Tôn Thái Dao khá ấn tượng với lão Huyện chủ này, cách đây vài năm, lão Huyện chủ vẫn luôn ngồi ở ghế đầu tiên của bậc Huyện chủ, ấy vậy mà hôm nay tiến cung, bà ấy đi thẳng đến ngôi vào vị trí thứ hai.

Người trong cung đều là hồ ly, ai ai cũng giỏi nhìn thời thế.

Thần Vương dặn dò đủ điều, còn tự tay lột giúp Cửu Châu hai trái cây, sau đó mới đứng dậy rời đi.

Đi được hai bước, hắn lại ngoái đầu nói, "Nếu có người làm muội không vui thì cứ lấy chén nện vào mặt hắn, có bề ta sẽ chịu trách nhiệm."

"Điện hạ." Hương Quyên không nhịn được cười, "Điện hạ cứ yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ chăm sóc cho Huyện chủ thật tốt."

Còn Cửu Châu lại nghiêm túc vuốt ve chiếc chén, chế tác tinh xảo thế này, lấy ra chọi người thì tiếc lắm.

Hương Quyên bắt gặp động tác ấy của nàng, bỗng ngỡ rằng dù điện hạ có nói gì thì Minh huyện chủ cũng sẽ coi là thật.

Chờ điện hạ cứ năm bước lại ngoái đầu một lần đã đi xa, Hương Quyên rót cho Cửu Châu một tách trà, Cửu Châu phát hiện dưới bàn có cái đôn đá, nàng bèn kéo ra đẩy tới cạnh Hương Quyên, "Cô cô ngồi đi."

"Tạ ơn huyện chủ." Hương Quyên ngồi xuống sau Cửu Châu, nhìn lướt một vòng những người đang có mặt, mỉm cười dịu dàng.

Những đôn đá này vốn được chuẩn bị cho người hầu theo chủ tử đến đây.

Nhưng tôn ti ở thế gia quý tộc vô cùng nghiêm ngặt, nên đơn ghế chỉ dùng để tượng trưng, số người hầu có thể được ngồi đơn vô cùng ít ỏi.

Hương Quyên thấp giọng nói rõ thân phận của những người ngồi trong bữa tiệc, dù là nam hay nữ, hay lui tới nhà ai, quan hệ với hoàng gia thân hay không thân đều được nàng ta giải thích cặn kẽ.

Cửu Châu kính nể nhìn nàng ta, "Cô cô giỏi quá."

"Nô tỳ là nữ quan chưởng sự tứ phẩm của Minh Nguyệt cung, nếu đến những chuyện này mà nô tỳ cũng không biết thì sao còn mặt mũi hầu hạ nương nương?" Hương Quyên bật cười trước ánh mắt sùng bái của Cửu Châu, nữ quan như nàng ta tới khi về già sẽ được hoàng gia chăm sóc cả đời, các quan viên phẩm cấp thấp gặp nàng ta cũng phải hành lễ.

Vì nương nương là Quý phi, nên phẩm cấp của nàng ta lại cao hơn nửa bậc so với các cung nữ của những phi tần khác.

Đại cung nữ là phụ tá đắc lực của chủ tử, cũng là người truyền lời cho chủ tử.

Vì thế có một vài cung nữ, thái giám chưởng sự giả danh chủ tử để đòi hỏi từ nhà ngoại của chủ tử.

Mà người của nhà ngoại lại không thể tùy tiện ra vào hậu cung, nên dù có bị lừa cũng không hề hay biết.

"Bệ hạ giá lâm!"

Tiếng thông báo vang lên ba lần, mệnh phụ triều thần vội đứng dậy quay mặt ra cửa cùng nhau hành lễ, "Bệ hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

Chào ba lần, Cửu Châu nghe thấy Huyện chủ đứng cạnh mình cất giọng già nua nhưng đầy uy lực, "Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế."

"Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!"

Lão Huyện chủ đưa mắt nhìn Cửu Châu, Cửu Châu cũng nhìn bà.

Hai người gần như đồng thanh.

Các văn thần do dự nhìn Bệ hạ đứng cạnh Tô Quý phi, trâm phượng cài giữa đầu bà đứng đưa khiến bọn họ lóa mắt.

Thân quyền hoàng gia đã hô, bọn họ có nên hô không đây?

Những dịp cung yến lần trước, tuy Tô Quý phi đồng hành cùng Bệ hạ, nhưng mọi người cũng chỉ chào đại một câu, "Tham kiến Quý phi nương nương", rốt cuộc năm nay ai bị ngốc vậy?

Trên đại điện chợt chìm rơi vào lặng thinh, đến khi hai huynh đệ Minh gia, Ngô Thị lang và các quan viên Lễ bộ tam phẩm trở lên chấp tay hành lễ, mọi người mới hoàn hồn.

"Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế."

Lần này, hơn nửa quan viên và mệnh phụ trong điện đều bái lạy.

Nhìn nụ cười ngày một đậm trên gương mặt của Bệ hạ, còn ai mà không rõ nữa, đây chính là kết quả mà Bệ hạ mong muốn.

Hà Đình Dụ thở dài một hơi, lần bái chào thứ ba, ông giả như không thấy vẻ tức giận trong mắt Dương Thị lang, chấp tay cúi

đầu hành lễ, "Nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế."

Lần chào thứ ba vừa to vừa rõ ràng, Long Phong để cầm tay Tô Quý phi bước đến ghế cao, "Tâm ý của chúng khanh tương thông với trẫm, trẫm rất cảm động."

Tâm ý?

Tâm ý gì?

"Trẫm và Quý phi quen nhau từ trẻ, trong những năm qua, nàng vì trẫm mà sinh dưỡng hoàng tử, quản lý hậu cung, cung kiệm khiêm nhường, chưa bao giờ phàn nàn lấy một câu..."

Quản lý hậu cung?

Bệ hạ đăng cơ bao nhiêu năm, từ bao giờ hậu cung có người mới?

Còn về bốn chữ "cung kiệm khiêm nhường", chỉ cần khi nói ra Bệ hạ không thấy ngại thì bọn họ có thể vờ như không biết.

"Những năm qua, Quý phi luôn ở bên cạnh trẫm, vì trẫm phân ưu, nhưng trẫm lại bận rộn chính vụ, lạnh nhạt Quý phi."

Nghe thấy những lời này, sắc mặt chúng phi tần vô cùng đặc sắc, Bệ hạ không ở Thái Ương cung thì là Minh Nguyệt cung, còn không nữa chính là đang trên đường đến Minh Nguyệt cung, như thế là "lạnh nhạt" sao?

Văn thân càng nghe lại càng thấy lời của Bệ hạ bất thường, Bệ hạ muốn làm gì?

Người muốn làm gì?

"Gần đây có đại thần thượng tấu nói rằng trong cung không thể không có hoàng hậu.

Trầm trăn trọc mắt ngủ cả đêm, cuối cùng phải thừa nhận vị ái khanh này nói rất có lý."

Chúng đại thần ta nhìn người, người nhìn ta, suy đoán xem rốt cuộc là tên nào đã lằm mồm.

Năm xưa khi Bệ hạ vừa đăng cơ đã muốn phong Quý phi làm hậu, nhưng cuối cùng vì các đại thần khuyên ngăn nên mới thôi.

Bọn họ cứ tưởng tình cảm giữa Bệ hạ với Tô Quý phi sâu đậm là vì ngày đêm làm bạn ở tiềm đế.

Chờ sau này có nhiều người mới vào cung thì tình cảm sẽ dần phai, bọn họ là đàn ông nên rất hiểu.

Nào ngờ Bệ hạ đăng cơ đã được mười mấy năm, hậu cung không có một bóng hồng mới.

Mọi người ngăn cản không cho ông lập Tô Quý phi làm hậu, ông dứt khoát không lập hậu, để bà nắm quyền trong hậu cung.

Dần dần, Bệ hạ đã vững ngôi, nắm giữ binh quyền thiên hạ, bọn họ lại không dám nhắc đến chuyện lập hậu trước mặt ông.

Chỉ sợ trong lúc cao hứng, Bệ hạ mà lập Tô Quý phi làm hậu thì bọn họ không cản nổi.

Thế nên, ai đã làm việc này?

Quan viên lục bộ đưa mắt nhìn nhau, Minh Kính Châu và Minh Kính Hải trao đổi ánh mắt, cúi đầu im lặng.

Rõ ràng là Bệ hạ nói không thành có.

"Quý phi Tô thị hiền lương thực đức, thuận kiệm gia cung, xứng làm hoàng hậu của trẫm." Cuối cùng Long Phong đế đã thốt ra lời khiến vô số văn thần hoảng sợ, "Ngày mai trẫm sẽ dẫn Tô Quý phi đến bái tổ miếu, sắc phong Quý phi làm hậu."

Đôi mắt Tô Quý phi rung rung, nhưng dưới ánh mắt của chúng thần, bà không được để lộ cảm xúc trong lòng, vẫn giữ nụ cười bình tĩnh bên môi.

Tuy bà không biết Bệ hạ đã chuẩn bị chuyện này từ khi nào, nhưng nhất định ông đã lên kế hoạch rất rất lâu.

"Bệ hạ..."

"Thế nào?" Khi Long Phong đế thôi cười, triều thần mới nhớ ra đây là người giành chiến thắng sau cùng của cuộc chiến tranh vị.

"Trước đây là các khanh không để trẫm lập hậu, về sau muốn trẫm lập hậu cũng là các khanh." Ánh mắt Long Phong đế lạnh căm, "Hay là, hậu cung của trẫm phải để các khanh định đoạt?"

"Chúng thần không dám!"

"Các khanh có gì không dám hả?" Long Phong đế sầm mặt, toàn bộ đại diện lặng ngắt như tờ, có rất nhiều người không muốn để Tô Quý phi làm hậu, nhưng trước uy nghiêm của Bệ hạ, không ai dám hy sinh làm con chim đầu đàn.

Có người lén liếc sang hai huynh đệ Minh gia, nhưng ngờ đâu vào giây phút máu chốt này, hai người giống hệt lão tăng ngồi thiền, cúi đầu bất động.

Cũng có người nhìn sang nhà nhạc phụ của các hoàng tử, muốn xem thử phản ứng của bọn họ.

Nào biết bọn họ lại bình tĩnh như mấy chú chó già, nom tư thế còn kính cẩn vâng lời hơn cả hai huynh đệ Minh gia.

Mọi người như muốn phát điên, Tô Quý phi trở thành hoàng hậu, Thần Vương chính là con trai trưởng, Bệ hạ muốn truyền ngôi cho Thần Vương cũng là chuyện danh chính ngôn thuận.

"Tối nay là một đêm quân thần chúng ta cùng vui, chúng khanh gia không cần câu nệ." Ngay lúc bầu không khí đang lên đỉnh điểm, Long Phong đế mỉm cười như đã quay về làm vị đế vương nhân thiện của ngày thường, "Tất cả ngồi xuống đi."

Bàn tay giấu trong tay áo của Vân Diên Trạch khẽ run lên, trên trán toát cả mồ hôi lạnh.

Hóa ra là thế, hóa ra là thế.

Mấy năm nay, bất kể bọn hần nuôi mưu sĩ hay lui tới với đảng ngoại, phụ hoàng đều mắt nhắm mắt mở, hóa ra là vì ngày hôm nay.

Phụ hoàng nhốt bọn họ ở trong cung, để mọi người biết bọn họ phạm sai nên bị phạt, nhưng không hề biết bọn họ phạm tội gì.

Có nhà ngoại của hoàng tử nào không có chuyện mờ ám?

Bọn hần không biết phụ hoàng đã tra được chuyện gì, lại không dám mang vinh quang và địa vị của nhà mình ra đánh cược.

Thế nên bữa cung yến tối nay chính là một canh bạc giữa phụ hoàng và gia đình đẳng ngoại.

Phụ hoàng cược bọn hần không dám phản đối, cược bọn hần biết sợ, cược bọn hần sẽ phải thỏa hiệp.

Dù là Trịnh gia, mẫu phi hay là hần ta đều là gà sắp mất đầu, còn nhà ngoại của các vị hoàng tử khác chính là đám khỉ mà phụ hoàng đùa trong tay.

Giết gà dọa khỉ, không có thủ đoạn nào cũ kỹ, tầm thường hơn thủ đoạn này.

Nhưng cũng là thủ đoạn hữu dụng nhất.

Không một ai muốn làm con gà bị mất đầu kia, mà làm khỉ cũng khiến người ta chê cười.

"Điện hạ?" Tôn Thái Dao cầm tay hần ta, lấy cho hần ta một miếng điểm tâm, "Chàng ném thử món này xem."

"Đa tạ." Vân Diên Trạch nhận miếng điểm tâm đưa lên miệng cắn một cái, sau đó đặt xuống đĩa, đến khi món tráng miệng được mang lên bàn, miếng điểm tâm kia vẫn nằm yên chỗ đó.

"Minh huyện chủ thử món ngó sen nhúng bột này xem." Lão huyện chủ ngồi cạnh cười nói, "Bên ngoài xốp giòn, bên trong lại thơm, ngon lắm."

"Đa tạ." Cửu Châu cảm ơn rồi gấp một miếng ngó sen vào chén.

"Minh huyện chủ lớn lên ở Lăng Châu từ nhỏ, hạ thần nghe nói ở Lăng Châu nhiều sông núi, có vô số củ sen chín lỗ."

Khi cắm vào ngó sen sẽ có rất nhiều sợi tơ vừa mỏng vừa dài, chẳng hay ngó sen ở Lăng Châu và kinh thành thì loại nào có sợi tơ dài hơn?"

Cửu Châu ngẩng đầu lên tìm người vừa mới lên tiếng, nhưng nhìn quanh một vòng vẫn không tìm thấy.

"Huyện chủ, hạ quan ở đây." Dương Thị lang nhìn thấy đôi mắt Cửu Châu lướt một vòng mà vẫn không tìm thấy mình, ông ta đứng dậy, "Xin hỏi huyện chủ, ngó đứt tơ vương giải thích thế nào?"

Minh Kính Châu đặt đĩa xuống, lau khóe môi, nửa cười nửa không nhìn về phía Hộ bộ Thị lang đang nói chuyện.

Thần Vương đang ngồi bên hàng hoàng tử đã hoàn toàn sầm mặt.

Ánh mắt mọi người đổ dồn lên Minh Cửu Châu, Tôn Thái Dao cứ nghĩ nàng sẽ bất an, nhưng không, nàng vẫn ngồi yên nơi đó, đôi mắt to tròn hiện lên vẻ khó hiểu, như không biết vì sao đối phương lại hỏi một câu kỳ quái như thế.

"Vị đại nhân này, thật xin lỗi." Cửu Châu áy náy nở nụ cười với Dương Thị lang, "Từ nhỏ ta đã ở đạo quán, chưa từng trồng củ sen."

Nhưng nếu ngài cảm thấy hứng thú với vấn đề này, đợi ta viết thư hỏi trưởng bối rồi lại trả lời ngài câu hỏi này nhé?"

"Thưa Bệ hạ, vi thần thấy dù ngó sen nằm ở đâu, dẫu cắt vẫn còn vương tơ, nhưng không có nghĩa chúng liên quan đến nhau." Dương Thị lang chẳng buồn để ý đến câu trả lời của Cửu Châu,

ông ta chấp tay nhìn Long Phong đế đang ngồi trên cao, "Quan hệ giữa Tề Quận vương điện hạ và Trịnh gia cũng giống thế.

Từ khi chào đời điện hạ đã là cháu ngoại của Trịnh gia, đây là chuyện điện hạ không thể tự lựa chọn.

Trịnh gia gieo gió gặt bão, nhưng điện hạ là người vô tội, xin Bệ hạ minh xét."

Cửu Châu đã hiểu, đối phương vốn chẳng quan tâm đến đáp án của nàng, ông ta chỉ mượn miệng nàng để cầu tình cho Tề Quận vương.

Lòng người ở kinh thành quả thật bản thủ.

"Cũng không phải không thể cắt đứt." Cửu Châu nghiêm túc giải thích vấn đề này với ông ta, "Chỉ cần khi bỏ ra, nếu đứng đủ xa thì sợi tơ sẽ bị đứt thôi.

Còn nếu không đứt, vậy là do vẫn đứng chưa đủ xa."

Dương Thị lang ngoái đầu nhìn nàng, ông ta không ngờ con gái của Minh gia dám lên tiếng.

Người thông minh hẳn phải biết nên ngậm miệng vào lúc này.

"Ắt hẳn bình thường đại nhân không xuống bếp." Cửu Châu thấy ông ta nhìn sang mình, kiên nhẫn giải thích, "Nhưng không sao, giờ đại nhân đã hiểu rồi đấy."

Dương Thị lang nghiêm mặt, "Đa tạ Huyện chủ đã giải thích giúp hạ quan."

Bây giờ thì người ngậm miệng lại đi.

"Không có gì." Cửu Châu cười tủm tỉm, "Nếu đại nhân vẫn không hiểu thì có thể tự mình thử xem."

Dương Thị lang mặc kệ Cửu Châu, đi ra giữa điện, cất cao giọng nói với Long Phong đế, "Xin Bệ hạ khôi phục tước vị của Tứ hoàng tử, đừng vì ngoại nhân làm ảnh hưởng đến tình cảm cha con."

Ông ta vốn định mượn câu chuyện ngó đút vẫn còn vương tư, dùng tình đả động Bệ hạ, nhưng nguyện vọng tốt đẹp này lại bị Cửu Châu làm loạn phần mở đầu, khiến mọi thứ trở nên dở dờ ương ương.

Cứ nghĩ tiểu cô nương được nuôi ở một nơi quê mùa, không được Minh gia coi trọng, vừa nhát gan lại dễ lừa gạt, ai dè lại có thể làm xáo trộn kế hoạch của mình.

Nếu sớm biết, ông ta thà chọn người khác làm lời dẫn cũng sẽ không chọn nàng.

"Tết sắp đến rồi, ta định để mọi chuyện sang năm rồi mới giải quyết, đáng tiếc lại có người sốt ruột không thể chờ đợi được." Minh Kính Châu mỉm cười, vuốt ve món đồ trong ngực, chờ Dương Thị lang tiếp tục câu chuyện.

Minh Kính Hải cúi đầu nhấp một ngụm rượu, im lặng không nói gì.

Tam đệ là người chuyên giấu đao sau nụ cười, e là đệ ấy đã sớm lường trước chuyện ngày hôm nay.

Tính tình Hộ bộ Thị lang dễ xúc động, lại vô cùng tôn sùng Tề Quận vương, chỉ cần ông ta nghe được vài câu không đúng về Tề

Quận vương, ắt hẳn sẽ lên tiếng cầu tình cho hẳn ta vào tiệc cung yến hôm nay, chuyện này không có gì bất ngờ.

Nhưng đối với Tề Quận vương lúc này thì đây không phải là cầu tình, mà đã vô tình đẩy hẳn vào hố lửa.

"Dương Thị lang, hôm nay là tiệc đoàn viên của mọi người, và cũng là gia yến.

Chuyện liên quan đến triều chính, chờ đến khi khai triều hẵng nói." Long Phong để tay ngăn không cho ông ta nói tiếp, "Trẫm thấy Dương Thị lang uống nhiều rồi, nên ra ngoài cho tỉnh rượu."

"Bẩm Bệ hạ, vi thần không say." Dương thị lang đẩy tên thái giám định đưa ông ta ra ngoài, "Bệ hạ đã nói là gia yến, Tề Quận vương là con của Bệ hạ, chuyện liên quan đến điện hạ vì sao không thể nhắc vào lúc này?"

Tô Quý phi nhìn Vân Diên Trạch mặt mày xanh mét, nếu không phải nghĩ cho người đàn ông ngồi bên cạnh thì bà đã bật cười thành tiếng.

Có lẽ Vân Diên Trạch cũng không ngờ sự liêm khiết của Dương Thị lang chính là con d.a.o hai lưỡi, có thể được hẳn dùng để đ.â.m người khác, nhưng cũng có thể làm tổn thương chính hẳn.

"Tề Quận vương điện hạ có tài năng đức hạnh, quan tâm hạ thần, hiếu thảo với Bệ hạ.

Cớ sao Bệ hạ lại vì hoàng tử khác mà tảng lờ lòng hiếu thảo của điện hạ." Dương Thị lang cất cao giọng, "Hành động lần này của Bệ hạ không những khiến vi thần, mà đến các đại nhân khác cũng cảm thấy đồng cảm với hoàn cảnh của Tề Quận vương."

Quan viên ngồi xung quanh Dương Thị lang vội rút cổ, bọn họ không biết "các đại nhân khác" là ai hết, dù gì cũng không liên quan đến bọn họ.

Về phần đại biểu "hoàng tử khác", Thần Vương điện hạ mỉm cười uống một chén rượu, lẳng lặng chờ tuồng diễn tiếp theo.

"Phụ hoàng." Vân Diên Trạch biết không thể để Dương Thị lang nói tiếp.

Trước mặt bao nhiêu người, hắn ta nhất định phải đứng ra cho mọi người thấy thái độ của mình.

"Bẩm Bệ hạ." Minh Kính Châu thấy Vân Diên Trạch đứng dậy bèn đứng lên theo, "Vi thần cảm thấy lời của Dương thị lang rất có lý, Tề Quận vương điện hạ là hoàng tử của Bệ hạ, đã là gia quyến thì không có gì không thể nhắc tới."

Hà Đình Dụ kinh ngạc nhìn Minh Kính Châu, không phải chứ, Dương Thị lang nào thẳng làm việc bất chấp hậu quả, nhưng sao Minh Kính Châu lại lỗ mãng như thế.

Thấy Minh Kính Châu đứng dậy, mọi người đều buông đũa, ai nấy đều có cảm giác chuyện này bất thường.

"Trước khi tiến cung, vi thần đã tra ra được vài chuyện có liên quan đến Trịnh gia và Trịnh mỹ nhân, nhưng vì không đành lòng để Tề Quận vương nhìn thấy bộ mặt thật của người thân

ngay trong đêm giao thừa, nên vi thần mới chọn cách im lặng." Minh Kính Châu móc một tập giấy dày từ trong n.g.ũ.c ra, đó điều là giấy nợ, thú nhận khổng ruộng, thậm chí còn có chứng cứ Trịnh Mỹ nhân mua chuộc quan lại trong trại ngựa hoàng gia."

"Năm Long Phong thứ năm, Trịnh Mỹ nhân lấy cớ bệnh nặng để Tứ hoàng tử ở lại cung chăm sóc, nhưng âm thầm phái sát thủ đến Lăng Châu ám sát Tô Quý phi và Thần Vương điện hạ.

May sao Quý phi lương thiện, giữa đường cứu một cô nương rơi xuống sông nên không khởi hành theo kế hoạch."

"Năm Long Phong thứ sáu, Trịnh gia dung túng tộc nhân khổng trên trăm mẫu ruộng, khiến mấy chục hộ nông mất đất cày, phải lang bạt tứ xứ."

"Năm Long Phong thứ tám, Trịnh gia nhận hối lộ năm ngàn lượng, mua một chức huyện lệnh thất phẩm cho người khác."

"Năm Long Phong thứ mười, Trịnh Mỹ nhân phạt trượng cung nữ đến chết, lấy lý do bệnh nặng che giấu, đáng thương cho người nhà của cung nữ này, đến giờ vẫn đang mong ngóng nàng ta về nhà."

"Mùa xuân năm Long Phong thứ mười một, trong cung của Trịnh Mỹ nhân có hai thái giám c.h.ết bất đắc kỳ tử, nguyên nhân không rõ."

"Năm Long Phong..."

Khi Minh Kính Châu liệt kê từ chứng cứ phạm tội đều một, toàn bộ đại diện yên tĩnh đến độ ngay cả tiếng hít thở cũng không còn.

Ngay trước mặt hoàng thân quốc thích, triều thần mệnh phụ, ông lại vạch tội của mẹ đẻ và nhà ngoại của Tề Quận vương vô cùng rõ ràng, đập nát hi vọng đăng cơ của Tề Quận vương.

Trừ phi tất cả các hoàng tử khác đều chết, còn không Tề Quận vương sẽ không bao giờ có duyên với ngai vàng kia, dù những chuyện này không liên quan đến Tề Quận vương.

"Thượng thư đại nhân." Chu Thụy nuốt ngum nước bọt, rụt cổ hỏi Lý Ân, "Minh huynh đây là...!làm sao thế?"

Trước mặt biết bao nhiêu người, lột từng lớp mặt của Tề Quận vương xuống, dù có nợ m.á.u cũng không đến mức này.

Trước đây không thấy ông có ý kiến gì với Tề Quận vương, sao hôm nay lại dè Tề Quận vương ra quát roi vào mặt hắn thế?

Minh Kính Châu vẫn đang vạch tội Trịnh Mỹ nhân và Trịnh gia, ngay cả Trịnh gia thiếu tiếm vải nào hai trăm lượng cũng không bỏ sót.

"Bẩm Bệ hạ, đây là chứng cứ liên quan mà thần đã tra được." Nói hết tội trạng, Minh Kính Châu hành đại lễ với Long Phong đế, "Xin Bệ hạ nghiêm trị ác thần, răn đe và trả lại công bằng cho bách tính."

Mọi người nhìn ông giao tập chứng cứ dày cộm vào tay Bệ hạ, hoảng hốt nghĩ, Minh Kính Châu là Lễ bộ Thị lang chứ không phải Hình bộ Thị lang, cũng không phải Đại Lý Tự Thiếu khanh đúng không?

Dường như ngại chưa đủ, Minh Kính Châu ngẩng đầu nhìn Vân Diên Trạch mặt mày trắng bệch, "Thưa điện hạ, tiểu nữ của thần có nói một câu rất hay, trên đời này không có sợi tơ nào không đứt, chỉ có đầu bếp không có tâm.

Xin điện hạ chớ trách chuyện hạ thần đã vạch trần ngày hôm nay, không phải hạ thần cố ý nhắm vào điện hạ, mà là vì thiên hạ bách tính."

"Điện hạ khoan dung độ lượng lại nhân hậu, bảo vệ bách tính, có lẽ điện hạ cũng hiểu được lòng nhiệt huyết của hạ thần." Ông ngoái đầu nhìn Dương Thị lang đã ngơ ra, thở dài nói, "Nếu không vì Dương đại nhân, vì thần cũng không muốn nói ra vào hôm nay."

Ác, quá ác.

Vả mặt người ta còn buộc người ta phải nói là không đau.

Tề Quận vương nhìn Minh Kính Châu, gượng đáp, "Minh đại nhân không sai, là nhà ngoại ta làm sai."

"Không chỉ Trịnh gia có lỗi." Minh Kính Châu mỉm cười bổ sung, "Mẹ đẻ của điện hạ, chính là Trịnh Mỹ nhân cũng có lỗi."

"Phụ hoàng." Tề Quận vương hoảng hốt quỳ xuống trước mặt Long Phong đế, hần bất chấp người khác nhìn mình thế nào, áp trán xuống sàn, không dám thốt lên một câu cầu tình.

Minh Kính Châu đã dám nói những lời này trước mặt mọi người, hẳn là ông ấy đã nắm được chứng cứ xác thực.

Khi nghiêng đầu, hần nhìn thấy Minh Cửu Châu ngồi ở hàng đầu tiên của bậc Huyện chủ, nàng gấp một miếng ngó sen bỏ vào miệng.

Như thế mọi chuyện xảy ra không bằng ngó sen trước mặt nàng.

Nhận ra ánh mắt của hần ta, nàng ngẩng đầu nhìn lên..

Chương 81: Chương 81

Cửu Châu phát hiện Tề Quận vương đang nhìn mình, nàng đặt đũa xuống, thẳng thẳng đón nhận ánh mắt của hắn, hấp háy đôi mắt ngây thơ.

Nhà hắn làm chuyện ác liên quan gì đến nàng, có trùng mắt nhìn nàng cũng bằng thừa.

"Tứ ca..." Thần Vương thấy Vân Diên Trạch đang nhìn Cửu Châu, toan đứng dậy cất lời chế giễu.

"Thần Vương không cần phải xin tội cho Tứ hoàng tử." Minh Kính Hải vẫn luôn cúi đầu uống rượu bỗng đứng lên, ngắt lời Thần Vương, "Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, mong điện hạ thứ lỗi."

Long Phong đế đưa tay ngăn không cho Thần Vương lên tiếng, "Độ Khanh, trầm biết con trọng tình nghĩa, nhưng chuyện hôm nay không thể xử lý theo cảm tính."

Tô Quý phi nhè nhẹ vỗ lên vai Long Phong đế, "Bệ hạ, chàng cũng biết Độ Khanh xưa nay luôn coi trọng tình thân."

Dạo gần đây nó còn ở trong cung lâu ngày, làm sao biết được bên ngoài đã xảy ra chuyện gì."

Thần Vương im lặng lui về sau một bước.

Hắn hiểu rồi, tối nay không có chỗ cho hắn mở miệng, là do hắn đã vượt quyền.

Vân Diên Trạch cup mắt, quỳ xuống dập đầu, "Phụ hoàng, nhi thần...!nhi thần..."

Hắn ta rầm rút nói không thành câu, đến người lòng dạ sắt đá cũng có thể cảm nhận được sự đau khổ và bất lực của hắn ta, song, những việc làm mà Trịnh gia và Trịnh mỹ nhân gây ra thật sự không thể nào tha thứ.

"Dương Thị lang." Sau khi phủ đầu Thần Vương, có vẻ Minh Kính Hải vẫn chưa định dừng lại, ông đi tới trước mặt Dương Thị lang đang chờ người, "Vừa nãy ông hỏi cháu ta ngó sen ở Lăng Châu và kinh thành có gì khác nhau, bây giờ bốn quan sẽ trả lời cho ông biết."

"Quan tâm ngó sen ở đâu làm gì, ngó sen chính là ngó sen, tơ dài tơ ngắn không quan trọng, miễn ăn ngon là được rồi." Minh Kính Châu xắn tay áo lên, dọa cho Dương Thị lang sợ hãi lui về sau một bước.

Người khác xắn tay áo là dọa thôi, nhưng Minh Kính Hải là đánh thật đấy.

Nhìn ông ta như thế, Minh Kính Hải cười khẩy, "Cũng như chư vị đồng liêu đang ngồi ở đây, chỉ cần trung với Bệ hạ, trong lòng có bách tính thiên hạ, hết lòng với cương vị, thì ấy chính là một vị quan tốt, lẽ nào còn phải truy hỏi nguyên quán ở đâu, miền Nam hay miền Bắc hả?"

"Dương Thị lang thân là mệnh quan triều đình, nhưng không biết phân biệt trắng đen mà chỉ trích Bệ hạ, đấy là bất trung."

Ông kêu oan cho Tề Quận vương, lại giả mù không nhìn thấy những tội ác mà Trịnh gia gây ra cho bá tánh, đây gọi là bất nhân.

Xin hỏi Dương Thị lang, vừa bất trung vừa bất nhân thì làm quan thế nào?" Minh Kính Hải chỉ vào đám đông có mặt, "Hôm nay vốn dĩ là thời khắc đoàn viên của chúng ta, Kính Châu nắm toàn bộ chứng cứ trong tay nhưng không có ý định vạch trần lúc này, Bệ hạ biết chuyện hoàng phi, hoàng tử suýt nữa đã bị ám sát, nhưng vẫn cố nuốt cơn đau, im lặng không trút là vì điều gì?"

"Đó là vì muốn để cho mọi người có một đêm giao thừa an lành, để quân thần cùng vui.

Nhưng tất cả đều đã bị ông phá hủy, chẳng lẽ ông không thấy áy náy sao?"

Dương Thị lang bị Minh Kính Hải chỉ trích liên tục, nhưng không bật lại được dù chỉ là một câu.

Có lẽ là do khí thế của Minh Kính Hải quá đáng sợ, cũng có lẽ là do ông ta vẫn còn bất ngờ với những tội ác mà Trịnh gia và Trịnh mỹ nhân gây ra, Dương Thị lang quỳ mọp xuống trước mặt Long Phong đế.

"Bệ hạ...!vi thần biết tội." Dương Thị lang ngơ ngơ ngác ngác thỉnh tội, dù hiện giờ ông ta vẫn không biết mình sai ở đâu.

"Bẩm Bệ hạ." Minh Kính Hải liếc Dương Thị lang đang quỳ trên mặt đất, "Dương Thị lang bản tính không xấu, nhưng lại quá

xúc động, không phân rõ đúng sai.

Hộ bộ lại là nơi quản lý thuế má trong thiên hạ, rất cần quan viên cẩn thận chu đáo.

Vi thần nghĩ Dương đại nhân không thích hợp với chức Hộ bộ Thị lang."

Hộ bộ Thượng thư biến sắc, ông đang chần chừ định chốc nữa sẽ bước ra xin tha cho Dương Thị lang, nhưng khi thấy Bệ hạ có vẻ đồng ý với lời của Minh Kính Hải, ông lập tức từ bỏ suy nghĩ này.

Minh Kính Hải hiện là Lại bộ Thượng thư, rất được Bệ hạ tín nhiệm, ông không cần vì một thuộc hạ của một bộ mà đắc tội Minh Kính Hải.

"Thế Kính Hải thấy Dương đại nhân nên đến đâu nhậm chức?" Long Phong để không nhìn đứa con trai đang quỳ trước mặt mình, trái lại kiên nhẫn hỏi ý Minh Kính Hải.

"Vi thần nhớ Thông phán ở Lăng Châu tuổi đã cao, cách đây không lâu còn dâng thư từ quan.

Nếu Dương đại nhân đã tò mò với ngó sen ở Lăng Châu đến thế, vậy để ông ấy tiếp nhận chức Thông phán ở Lăng Châu đi." Minh Kính Hải chấp tay hành lễ.

"Xin Bệ hạ thành toàn cho lòng hiếu kỳ của Dương đại nhân."

Hay lắm, từ Hộ bộ Thị lang tam phẩm biếm thành Thông phán lục phẩm, mấy bà bác ở ngoài chợ trả giá cũng không ác thế này.

"Được." Long Phong để gậy đầu, "Đợi qua năm mới, Dương đại nhân đến Lăng Châu nhậm chức đi."

"Dương đại nhân còn không mau tạ ơn Bệ hạ?" Minh Kính Hải chấp tay hành lễ, lớn tiếng đáp, "Bệ hạ thương yêu hạ thần, ông tò mò phong thổ ở Lăng Châu nên đưa ông đến Lăng Châu."

Tiếc thay ông lại không quan tâm đến Bệ hạ, quả khiến người ta nắm tay thở dài."

"Đại ca, Dương đại nhân đã say rồi." Minh Kính Châu tiếp lời, "Bẩm Bệ hạ, tránh cho đại nhân thất thổ khi rượu vào, xin Bệ hạ khai ân cho người đưa Dương đại nhân về nhà nghỉ ngơi."

Sau này, hẳn ông ta sẽ không còn cơ hội tham gia cung yến nữa.

Dương Thị lang bị mang đi, hai huynh đệ Minh gia nhìn Tế Quận vương đang quỳ rúm rút, yên lặng lui về chỗ ngồi của mình.

Trên đại điện quá yên tĩnh, yên tĩnh đến độ Cửu Châu ngại không dám gắp đồ ăn.

Nàng khẽ nói với Hương Quyên, "Cô cô, vừa nãy Tế Quận vương còn lén tròng ta đấy."

Cho nên chắc chắn lúc này hẳn ta là đang đóng kịch, người thật sự đau khổ thì làm gì có thể phân tâm nhìn người khác?

Hương Quyên mỉm cười, dưới chân hoàng thành ai ai cũng biết đóng kịch.

Tề Quận vương khóc đến khàn giọng, Long Phong đế lật xem hết tất cả chứng cứ phạm tội do Minh Kính Châu trình lên, cúi đầu nhìn con trai đang khóc, "Lão Tứ, người có biết những chuyện mà Trịnh gia và mẫu phi người làm không?"

"Bẩm phụ hoàng, nhi thần...!mặc dù nhi thần không biết rõ tình hình, nhưng là do nhi thần tắc trách không phát hiện, lại không kịp thời khuyên nhủ, nhi thần có tội." Vân Diên Trạch cảm giác dường như có người quỳ xuống bên cạnh mình, hắn ta ngẩng lên, thấy Tôn Thái Dao đang quỳ xuống cùng mình, lại nhanh chóng thôi nhìn, đập đầu lia lịa trước mặt Long Phong đế, "Bẩm phụ hoàng, nhi thần không tài nào gánh được tước vị Quận vương, xin phụ hoàng cắt tước vị của nhi thần."

Hay cho chiêu lấy lui làm tiến, tội ác mà Trịnh gia và Trịnh Lan Âm đã không thể nào iaasu được, chỉ bằng nhượng bộ một bước, lại còn lấy được cái danh dũng cảm, biết sai liền sửa.

Tô Quý phi cười khẽ, sóng mắt lúng liếng, quả tròn vai một gian phi quyền rũ, "Dù tước vị cao hay thấp thì vẫn là con của Bệ hạ.

Tứ hoàng tử điện hạ mau mau đứng dậy, gương mặt khô ngồ thế kia lại đập đầu ra nông nổi này, hoàng tử phi của người mà thấy, chẳng biết đau lòng nhường nào."

Bà khom người đỡ Tôn Thái Dao đứng dậy, nhẹ nhàng nắm tay nàng ta, "Sau khi trở về, Tứ hoàng tử phi phải chăm sóc Tứ hoàng tử cho thật tốt, đừng để hắn buồn lòng."

Bàn tay Tô Quý phi vô cùng mềm mại, nhưng Tôn Thái Dao lại cảm thấy người đang nắm c.h.ặ.t t.a.y mình như một xà nữ.

Người phụ nữ mỉm cười trước mặt và Tô Quý phi nổi điên, khiến các hoàng tử khác phải xám mặt xám mày trong mộng đang lần

lượt thay đổi ở trong đầu của nàng ta, sự sợ hãi trong lòng lập tức vỡ tan.

Nếu không phải xung quanh đang có người nhìn, xem chút nữa nàng ta đã rút tay về.

Những người còn lại nghe thấy Tô Quý phi gọi Vân Diên Trạch là "Tứ hoàng tử" không chút đắn đo, lòng thầm đánh một tiếng thở dài, e rằng khó giữ được tước vị của Tứ hoàng tử rồi.

Một vị hoàng tử tài đức vẹn toàn lại bị nhà ngoại và mẫu phi làm liên lụy ra nông nỗi này, quả đúng là đáng tiếc.

Song, các quan viên ủng hộ Vân Diên Trạch vẫn chưa hết hi vọng, chỉ cần Bệ hạ không nói ra thì cái danh xưng "Tứ hoàng tử" vẫn có thể gỡ gạc.

"Bệ hạ." Tô Quý phi buông tay Tôn Thái Dao, khẽ cười nhìn sang Long Phong đế, "Bệ hạ mau để Tứ hoàng tử đứng lên đi, chuyện cần làm bây giờ là xử lý tội ác của Trịnh gia và Trịnh mỹ nhân."

Thẩm thị nhếch môi, chỉ một câu ngắn ngủi của Tô Quý phi đã đẩy đám người Trịnh mỹ nhân đến bên miệng hố.

Không hổ là sủng phi, lúc tiêu diệt kẻ thù của mình đúng là không chút nương tay.

Xem ra nếu tối nay không xử được Trịnh gia và Trịnh Mỹ nhân, Tô Quý phi ắt không chịu dừng.

Cũng đúng, nếu bà là Tô Mi Đại, hẳn bà cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như thế.

Nhà bọn họ đã dựng sẵn bậc thang cho bà ta, nếu bà ta không biết tận dụng thì đây mới đúng là phiền phức.

Long Phong để nắm tay Tô Quý phi, cúi đầu nhìn Vân Diên Trạch, "Lão Tứ, có phải ngươi không hề biết chuyện gì không?"

"Nhi thần không biết."

"Được." Long Phong để nhắm mắt, dùng tay mình phủ lên bàn tay của Tô Quý phi, "Lưu Trung Bảo, đỡ Tứ hoàng tử dậy."

Ba chữ "Tứ hoàng tử" từ trong miệng ông chẳng khác gì phán quyết tử hình Vân Diên Trạch.

Một hoàng tử đã trưởng thành lấy vợ, từ thân vương bị tước xuống chỉ còn mỗi cái danh hoàng tử, hành động này của đế vương như thông báo khắp thiên hạ rằng ông đã từ bỏ đứa con này.

"Bệ hạ." Các quan viên ở Hộ bộ và những quan viên có thiện cảm với Vân Diên Trạch đều đứng dậy, "Xin Bệ hạ nghĩ lại!"

"Diên Trạch." Long Phong để không đáp lại những đại thần này, "Bọn họ bảo trăm thu hồi mệnh lệnh đã ban, ngươi thấy trăm nên làm thế nào?"

Bàn tay giấu trong ống tay áo Vân Diên Trạch cuộn chặt, hốc mắt đỏ bừng, hần dấp đầu, "Nhi thần không xứng với Vương vị, xin phụ hoàng thành toàn."

"Trăm thành toàn cho ngươi." Long Phong để nhìn mấy đại thần đang cầu tình bên dưới, lạnh lùng cất giọng, "Trăm thành toàn yêu cầu của con trai mình, đây là chuyện giữa cha con chúng ta, các ngươi cũng muốn nhúng tay sao?"

Chúng đại thần hiểu, Tứ hoàng tử đã hết hy vọng rồi.

"Chúng thần không dám."

"Trịnh gia gây ra biết bao việc ác, tội lỗi chồng chất, nếu không xử phạt thì không thể làm an lòng dân." Long Phong đế nói, "Chém đầu gia chủ Trịnh gia để răn đe dân chúng, đời sau của Trịnh gia đều bị nhập nô tịch, con trai đến mười hai tuổi phải sung quân ba ngàn dặm, cả đời không được hồi kinh, ba đời không được giải nô tịch."

"Còn Trịnh mỹ nhân..." Long Phong đế thở dài, "Giờ Tý hôm nay, ban lựa trắng."

"Phụ hoàng!" Vân Diên Trạch kinh ngạc trợn to đôi mắt, quỳ tới trước mặt Long Phong đế ôm chân ông, "Xin phụ hoàng khai ân tha cho mẫu phi một mạng."

"Số người c.h.ết dưới tay mẫu phi người đã vượt quá con số mười, trong đó còn có mẫu thân của hoàng tử người." Long Phong đế đặt chứng cứ mà Minh Kính Châu trình lên vào tay Vân Diên Trạch, "Người bảo trăm làm sao tha tội cho nàng ta hả?"

Tại vị trí của các công chúa, một vị công chúa ngồi phía sau bùm mặt khóc.

Nàng ta mất mẹ từ nhỏ, ma ma hầu hạ nàng ta nói sau khi mẫu thân sinh mình không lâu đã sinh bệnh mà chết.

Nàng ta vẫn luôn tin là thế, nhưng không ngờ lại do Trịnh thị hại chết.

Lúc người khác có mẫu phi làm bạn, nàng chẳng có ai kể bên.

Khi người khác không vui sẽ có mẫu phi an ủi, nàng ta chỉ biết lủi thủi một mình.

Ngay cả đại hôn với phò mã cũng đều nhờ Tô Quý phi lo liệu mọi thứ.

Trong hậu cung, hài tử không có mẫu phi khó khăn thế nào, một hoàng tử có mẫu phi, có nhà ngoại như Vân Diên Trạch làm sao hiểu nổi?

Nàng ta ngẩng đầu nhìn Vân Diên Trạch đầy cảm xúc, tất cả đều là do mẫu thân hắt ta gây ra.

"Tứ hoàng phi, người đưa Tứ hoàng tử ra ngoài đi." Tô Quý phi an ủi Tôn Thái Dao, "Sau này có chuyện gì khó xử thì cứ tìm bốn cung."

Vân Diên Trạch nắm chặt đồng chứng cứ đã ố vàng trong tay, ngơ ngác bước ra khỏi đại điện trước bao nhiêu con mắt.

Bất chợt có một cơn gió thổi qua, sắp chứng cứ bay lên rồi rơi rác khắp nơi.

Hắn ta hoàn hồn, chật vật đưa tay định bắt lấy, nhưng những tờ chứng cứ như muốn trái ý hắn, nương theo làn gió bay trở lại đại điện.

Không ai dám nhìn những gì được viết trên đó, cũng không ai dám cúi xuống nhặt.

Một trong những tờ chứng cứ rơi xuống bàn Cửu Châu, nàng đưa tay ra.

Hương Quyên há miệng định ngăn nàng lại, nhưng đã thấy nàng cầm tờ giấy trong tay, đành phải nuốt ngược những lời muốn nói vào trong.

[Năm Hiên Đức hai mươi, trắc phi Vương thị sinh hạ nữ nhi, do tranh chấp với Trịnh thị...]

"Minh huyện chủ." Vân Diên Trạch cầm một tờ giấy ố vàng trên tay, đứng cạnh Cửu Châu, "Đa tạ huyện chủ đã nhật giúp, xin huyện chủ hãy trả lại cho ta."

Cửu Châu ngẩng đầu nhìn hấn ta, búi tóc rối loạn, tay áo lấm lem bùn đất, sắc mặt nhợt nhạt hơn cả bình thường.

Nàng lại cúi đầu nhìn tờ giấy trên tay, ánh mắt lướt nhanh dòng chữ bên trên.

[Trịnh thị mang hận, bèn g.i.ế.c cả.]

Trong nháy mắt, nàng cảm thấy tờ giấy này lạnh lẽo y hệt tuyết đọng.

Trang giấy nương theo ngón tay của nàng bay lên, xoay vài vòng trên không trung rồi đáp xuống bên chân Vân Diên Trạch.

Trong mắt mọi người, hành động này của nàng là đang cố ý hạ nhục Vân Diên Trạch.

"Huyện chủ." Tôn Thái Dao đi tới bên cạnh Vân Diên Trạch, xoay người nhật tờ giấy ố vàng lên, "Trời vào đông rất lạnh, huyện chủ chớ để công tay, làm rơi đồ không sao, nhưng nếu bất cẩn khiến mình bị thương thì không ổn đâu."

Vân Diên Trạch nhận lấy tờ giấy từ tay Tôn Thái Dao, hạ giọng nói, "Đi thôi."

Ra khỏi đại điện, cả người hấn như đang run lên, vò đống chứng cứ lại thành cục, hấn quay sang nói với Tôn Thái Dao đang đi sau mình, "Nàng quay về trước đi, ta muốn đi dạo một lúc."

"Điện hạ, để ta đi cùng chàng..."

"Không cần!" Nhận ra mình đã nặng lời, Vân Diên Trạch thoáng áy náy, "Thái Dao, ta chỉ muốn yên tĩnh một lúc, nàng về trước đi, được không?"

"Được." Tôn Thái Dao bất đắc dĩ đồng ý, nhưng nàng ta biết, lúc này điện hạ cũng không muốn để mình đi theo.

Vân Diên Trạch đi thẳng về phía tây, đến khi nhìn thấy cánh cửa của Thiển Ý các mới dừng bước.

Đèn lồng treo hai bên cửa nhẹ đung đưa, hấn ta giẫm lên bậc thềm, chợt nghe thấy tiếng mắng chửi của mẫu phi từ trong phòng truyền ra.

Hấn dừng bước, lẳng lặng đứng nghe.

Thời gian dần trôi, nét mặt của Vân Diên Trạch cũng bình tĩnh lại, xoay người toan rời đi, nhưng lại nhìn thấy Bạch Thuộc bùm mặt từ trong phòng chạy ra.

"Điện hạ." Bạch Thuộc nhìn thấy Vân Diên Trạch đứng trước cửa ra vào, vội vàng hành lễ với hấn, "Xin điện hạ đợi chút, nô tỳ vào trong thông báo với chủ tử."

"Không cần." Vân Diên Trạch gọi nàng ta lại, nhìn thấy dấu tay hấn đỏ trên mặt nàng ta, hấn im lặng một lát, "Sao chỉ có mỗi mình ngươi, Hồng Mai đâu?"

Bạch Thuộc lắc đầu không nói.

Vân Diên Trạch để ý búi tóc nàng ta đã rối, ngay cả hoa lụa cũng bị lệch, có thể đoán cái tát tay này của mẫu phi rất mạnh, "Ngày mai ta sẽ cầu tình với Tô mẫu phi, để người đến Chương Lục cung hầu hạ."

"Chủ tử ở đây..."

Vân Diên Trạch không đáp, xoay người rời đi, bóng lưng hần dần hòa vào màn đêm.

Sau lưng hần, tiếng mắng chửi của mẫu phi vẫn còn văng vẳng.

Trong bóng tối, Vân Diên Trạch lau khô giọt lệ bên khóe mắt, bước nhanh rời đi.

Bạch Thuộc bùm mặt, nghe tiếng mắng chửi không cam lòng của chủ tử, trong lòng lại có một linh cảm đáng sợ.

Hai canh giờ sau, nàng ta nhìn thấy thái giám lực lưỡng bụng lụa trắng đến Thiển Ý các, cuối cùng cũng hiểu tại sao sắc mặt điện hạ lại xám ngoét đến thế, đã hiểu vì sao điện hạ lại để nàng đến Chương Lục cung.

Nghe thái giám tuyên đọc khẩu dụ của Bệ hạ, Bạch Thuộc kinh ngạc nhìn chủ tử vừa khóc lại vừa cười, hốt hoảng không biết vì sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

"Ta không tin, ta muốn gặp Bệ hạ!" Trịnh Lan Âm đẩy thái giám đang đến gần mình, khi lâm vào cơn điên cực độ, con người ta lại có sức mạnh lớn đến bất ngờ, "Tất cả đều là âm mưu của Tô Mi Đại, Bệ hạ không thể g.i.ế.c ta được!"

"Muốn mạng của người chính là ý của trẫm, không liên quan đến người khác." Long Phong đế bước vào Thiển Ý các.

Đã rất nhiều năm hai người họ chưa từng đối mặt nói chuyện, ông nhìn thẳng vào mắt bà ta tựa như đang nhìn một người xa lạ.

"Một ngày vợ chồng, trăm ngày ân nghĩa." Trịnh Lan Âm gào khóc, "Sao Bệ hạ lại vô tình với ta đến thế?"

"VẬY NGƯỜI CÓ CÒN NHỚ CÂU, VỢ CHỒNG NHƯ CHIM CÙNG RỪNG, HỌA ẬP ĐẾN ĐƯỜNG AI NẤY BAY?" Long Phong để nhìn bà ta, "Nếu trăm vô tình vô nghĩa, thì khi đăng cơ đã chẳng có Ninh phi trong hậu cung này."

Trịnh Lan Âm sợ hãi nhìn ông, liên tục lùi bước về sau, "Không, không phải ta, năm đó ta chưa từng nói câu này."

Bệ hạ, ta biết lỗi rồi.

Xin Bệ hạ tha cho ta, ta không muốn chết, ta không muốn c.h.ết đâu."

Mười mấy năm trước, quả thật bà ta từng nói với nhà ngoại mình như thế.

"Lan Âm, người quyết định cùng chúng ta nội ứng ngoại hợp, không chế Vương phủ, không hối hận chứ?"

"Sao ta lại hối hận? Vợ chồng như chim cùng rừng, họa ập đến đường ai nấy bay."

Huống hồ hần cũng chẳng phải người ta ưng ý, nếu không vì lợi ích của gia tộc thì ta đâu phải chịu ấm ức thế này."

"Trẫm biết người được gả vào Vương phủ là vì gia tộc, thân là con gái người không thể làm gì khác, không có quyền lựa chọn." Long Phong đế thở dài, "Dưới bóng hoàng quyền, lúc ấy hai ta đều là quân cờ, nên trẫm cũng không muốn làm khó người."

"Nhưng người lại làm sai quá nhiều." Long Phong đế nhắm mắt, "Người thiên vị Mi Đại và Độ Khanh là trẫm, người có hận thì cứ hận trẫm."

Nếu sau khi c.h.ế.t có hóa thành lệ quỷ, người cứ việc đến tìm trẫm."

Dứt lời, ông xoay người rời đi.

"Vân Ý Hành!" Trịnh Lan Âm hét lên, "Người chẳng qua chỉ may mắn hơn Tam ca của người mà thôi! Người chỉ may mắn hơn hần thôi!"

"Người nói đúng." Long Phong đế dừng bước, quay đầu lại nhìn bà ta, "Trẫm may mắn hơn các hoàng tử khác, vì thế trẫm mới là người chiến thắng cuối cùng."

"Không, không." Trịnh Lan Âm trừng to mắt, hàm răng run cầm cập, "Là người, là người..."

Long Phong đế nhìn bà ta một cái, khoác áo choàng mà Lưu Trung Bảo đưa tới, "Đi thôi."

"Bệ hạ." Lưu Trung Bảo cười hỏi, "Chúng ta đi đâu bây giờ?"

"Lão già này, đương nhiên là đến Minh Nguyệt cung rồi." Long Phong đế ngồi trên long liễn, "Đêm giao thừa hần phải ở cùng người thân, gọi Độ Khanh đến luôn đi, nếu nó không đến thì năm nay không có tiền mừng tuổi."

"Thưa Bệ hạ, có lẽ phải một lúc nữa điện hạ mới có thể trở về Minh Nguyệt cung.

Lão nô mới nhìn thấy điện hạ đưa Minh huyện chủ tới cửa Chu Tước."

Long Phong để mỉm cười, "Mặc kệ nó đi."

Con trai lớn rồi không còn theo cha nữa.

"Điện hạ." Cửu Châu nhìn đằng trước rồi nói, "Đằng trước đã là cửa Chu Tước, phụ thân và mẫu thân đang chờ ta ngoài đó, huynh mau về đi."

"Bổn vương biết đằng trước là cửa Chu Tước." Thần Vương khẽ hừ một tiếng, "Muội ngẩng đầu lên nào."

Cửu Châu nghe lời ngẩng đầu lên, chợt nghe một tiếng bùm, trên trời bỗng hiện lên vô số chùm pháo hoa xinh đẹp.

Ánh sáng từ pháo hoa hắt lên gương mặt Cửu Châu, nàng chớp mắt ngẩng nhìn, "Điện hạ, là pháo huynh đốt riêng cho ta đấy ư?"

"Đêm giao thừa hằng năm, trong cung đều sẽ đốt pháo hoa, rất nhiều nơi trong kinh thành đều có thể nhìn thấy."

"Ồ." Cửu Châu gật đầu, hóa ra không phải đốt riêng cho nàng.

"Mấy thứ đó không phải, nhưng thứ này thì phải." Thần Vương giơ tay lên, thái giám theo hầu vội bưng lên một đồng pháo.

"Đã hết một năm tiếng pháo ran, ẩm rượu Đồ tô, gió xuân tràn*."
Hắn chọn một ống pháo đặt xuống đất, "Minh Tiểu Trư, pháo trúc này nổ vang cũng tức là bước sang năm mới.

Chúc mọi vạn sự như ý, luôn luôn được vui vẻ."

(*Hai câu thơ trích trong bài Tết Nguyên Đán của Vương An Thạch, Hà Như dịch.)

Hắn buộc dây pháo vào một cây gậy thật dài, sau đó đưa cây gậy cho nàng, "Nào, thử đi."

Cửu Châu vừa muốn thử lại vừa thấy sợ, run rẩy giơ gậy ra, đưa cây châm lửa đến gần kíp nổ, nhưng lắc qua lắc lại một hồi mà vẫn không châm được.

"Mọi chưa chơi pháo trúc bao giờ à?"

Cửu Châu lắc đầu, "Chưa từng."

Thần Vương thấy nàng lóng ngóng, nhẹ nhàng nâng cổ tay nàng lên, "Để ta dạy mọi, chờ châm lửa xong, chúng ta phải chạy đi ngay, nhớ chưa?"

"Ừ!" Cửu Châu gật đầu, nhìn chăm chăm kíp nổ như lâm phải đại địch.

Xèo!

Kíp nổ đã được châm lửa, nàng ném cây gậy châm lửa đi, kéo Thần Vương chạy một mạch.

"Đừng sợ." Thần Vương kéo áo choàng trên người bọc lấy mặt mũi Cửu Châu.

Bùm!

Ổng pháo nổ tung, dẫn theo một luồng ánh sáng rực rỡ.

"Thành công rồi!" Cửu Châu nhô đầu ra khỏi áo choàng, vui vẻ chỉ về phía pháo hoa đang nổ, "Tiếng vang quá."

"Vui không?" Thần Vương nhìn thiếu nữ gần như dán sát vào lồng ngực của mình, bật cười.

"Vui lắm." Cửu Châu kéo tay áo hắn, "Điện hạ, chúng ta lại châm thêm một cái nữa có được không?"

"Được." Thần Vương cầm cây châm lửa lên, đưa cho nàng, "Lần này muội tự châm đi."

"Ừ ừ." Cửu Châu quay mặt về phía cây châm lửa thổi vài cái, run tay đi tới châm ống pháo tiếp theo.

Lần này nàng tự mình châm kíp nổ, sau đó thét lên một tiếng, xoay người chạy thẳng về phía Thần Vương.

Nhìn thiếu nữ đang chạy ồa tới mình, Thần Vương lại mở áo choàng ra.

Nàng nhào vào lòng hắn.

Mỉm cười lấy áo choàng trùm lên người nàng, tiếng pháo lại vang lên một lần nữa, như tiếng con tim hắn đang đập loạn nhịp.

"Điện hạ, huynh cũng châm hai cái đi." Cửu Châu đẩy hắn, "Nhanh lên nhanh lên."

Thần Vương cầm cây châm lửa, "Bốn vương có thể châm ba cây pháo một lần, muội có muốn xem không?"

"Muốn." Cửu Châu cầm ba cây pháo đặt xuống cạnh nhau, do dự một lúc lại rút bớt một cây, nàng quay đầu nhìn hắn, "Điện hạ, hay là mình châm hai cái thôi, ba cây nhiều quá."

"Tiểu Trư, muội đang xem thường ta đấy à?" Thần Vương đi tới cạnh nàng, rút lại cây pháo nàng vừa thu về, "Đứng ra xa đi, để ta cho muội thấy thế nào gọi là cao thủ châm pháo."

Cửu Châu chạy lon ton ra một chỗ thật xa, bịt tai lại, "Điện hạ, huynh phải cẩn thận đấy."

Thần Vương hờ hững phát tay áo, nhanh chóng châm ba cây pháo rồi đứng dậy nhìn Cửu Châu.

Ba tiếng nổ vang lên liên tiếp, Cửu Châu bỏ hai tay bịt tai xuống, nàng nhìn lang quân dịu dàng trong làn khói kia, nhỏ giọng thì thầm, "Điện hạ...!tuần tú quá."

"Muội nói gì?" Thần Vương bước tới bên cạnh Cửu Châu, thấy mặt nàng đỏ lựng.

Cửu Châu lắc đầu nguầy nguậy, "Không có gì."

"Ánh mắt láo liên, dáng vẻ lại chột dạ, còn bảo là không có gì hả?" Thần Vương cười híp mắt chọc vào mặt nàng, "Minh Tiểu Trư, muội thấy bốn vương dễ lừa lắm sao?"

"Không có, không có." Cửu Châu che mặt không cho Thần Vương chọc vào, nhưng trốn không được, cuối cùng vùi đầu vào n.g.ự.c hẩn.

Bùm, bùm, bùm.

Đây không phải là tiếng pháo, mà là tiếng tim đập của điện hạ.

Cửu Châu rời khỏi n.g.ự.c hẩn, đôi mắt sáng sánh gợn nước, "Điện hạ..."

Nàng muốn nói, nhịp tim đập của huynh to quá.

"Đồ ngốc." Thần Vương bật cười, tiếng cười dịu dàng tựa hoa đào nở rộ khắp núi..

Chương 82: Chương 82

Vân Diên Trạch đứng dưới tường thành cao cao nhìn Vân Độ Khanh và Minh Cửu Châu từ xa, gió đêm đưa tiếng cười rộn ràng của bọn họ lại đây, tiếng pháo hoa liên tiếp vang lên cũng không giấu được niềm vui của họ.

Vui buồn của thế gian luôn luôn là như vậy.

Hắn ngồi xuống chân tường, ngẩng đầu nhìn bầu trời rực rỡ pháo hoa, nhưng đầu óc trống rỗng vô cùng.

Những chùm pháo hoa như an táng cho mẫu thân hắn, mà hắn lại không dám đến gặp bà một lần cuối cùng.

"Diên Trạch, con nhất định phải học thật giỏi, trở thành hoàng tử ưu tú nhất."

"Con phải ngoan, thế thì phụ hoàng mới thích con."

"Diên Trạch, con là tất cả hi vọng của mẫu thân, con phải trở thành thái tử, trở thành người đàn ông tôn quý nhất Đại Thành."

"Ta hận, ta hận..."

Tiếng pháo đã ngừng, đến khi hắn định thần, Vân Độ Khanh đã rời đi, trong tay Minh Cửu Châu còn cầm theo một chiếc đèn lồng, phía sau là cung nữ thái giám theo hầu.

"Huyện chủ, hình như bên kia có người."

Một tên thái giám phát hiện ra hấn, "Hạ nô đi sang đó xem thử."

"Đừng đi." Cửu Châu ngăn lại, nàng nhìn bóng hình thấp thoáng dưới chân tường, một mình một cỗi trong đêm đoàn viên thế này, không sang quấy rầy chính là một sự dịu dàng dành cho thể diện người kia, "Đi thôi, không ai được phép làm phiền."

Nhìn thiếu nữ dẫn thái giám rời đi, Vân Diên Trạch đứng dậy, ngẩng đầu nhìn bầu trời vẫn còn sáng rực pháo hoa, rồi lại xoay người lẩn vào màn đêm.

Thiếu Ý các, Trịnh Lan Âm siết chặt lụa trắng trong tay, nhìn pháo hoa bên ngoài song cửa, bà ta vẫn không cam lòng, nhưng thái giám lực lưỡng nào quan tâm mấy chuyện đó, bọn hấn lôi bà ta lại, quấn lụa trắng vào cổ.

Bà ta sợ hãi dùng tay kéo ra, khóc lóc om sòm, không còn vẻ cao ngạo của ngày xưa.

"Trịnh Mỹ nhân." Một thái giám chẳng nói, "Ngoan ngoãn mà lên đường đi, nếu bà cứ giãy giụa như thế sẽ làm liên lụy đến Tứ hoàng tử đấy."

"Các người ai dám g.i.ế.c ta, ta là mẹ đẻ của Tứ hoàng tử!" Trịnh Lan Âm dường như đã tìm được chỗ dựa, "Đám cầu nô tài các người, không được đụng vào ta."

Thái giám lực lưỡng bị chửi là cầu nô tài cũng không hề tức giận, hấn và một tên thái giám khác dùng lực siết chặt tấm lụa trắng trong tay mạnh hơn, thấy Trịnh Lan Âm dần dần thôi cựa quậy, hấn ta cười khẩy, "Có một câu ta quên nói với mỹ nhân, hoàng thượng không những tước bỏ hết tước vị của Tứ hoàng tử, mà ngày mai Bệ hạ sẽ đưa Quý phi nương nương tế tổ, sắc phong Quý phi làm hoàng hậu!"

Trịnh Lan Âm trợn trừng mắt, liều mạng vùng vẫy vài cái, nhưng rồi chỉ trợn mắt trút hơi thở cuối cùng.

"Trước khi c.h.ế.t mà vẫn muốn lôi Tú hoàng tử ra làm kim bài miễn tử, có nhà ngoại và mẹ đẻ thế này, Tú hoàng tử quả đúng là xui xẻo." Thái giám lực lưỡng kiểm tra hơi thở của Trịnh Lan Âm, "Đã c.h.ế.t rồi, mang đi báo cáo thôi."

"Công công, công công." Bạch Thược xông vào phòng, móc hết bạc trên người dúi vào tay thái giám lực lưỡng, "Xin công công châm chước một lúc, xin cho nô tỳ vào chỉnh lại dung nhan cho chủ tử."

Thái giám thấy đồng bạc trên tay vài lần, như cười như không, "Người đúng là đầy tớ trung thành đấy, đi đi."

"Đa tạ chư vị công công." Bạch Thược nhún gối hành lễ với bọn họ, sau đó mới đi về phía t.h.i t.h.ế của Trịnh Lan Âm.

Tên thái giám cười khẩy, nữ quan chưởng sự kiêu ngạo ngày xưa, bây giờ có khác gì con ch.ó rơi xuống nước đâu?

...

Minh Kính Châu và Thẩm thị đứng chờ bên ngoài cửa Chu Tước một lúc lâu mới nhìn thấy con gái mình lon ton đi đến, sau lưng còn có mấy tiểu thái giám xách đèn lồng trông rất cẩn thận và cung kính.

"Cẩn thận, coi chừng té." Thẩm thị đuổi tay đỡ Cửu Châu, ngửi thấy mùi pháo thoang thoảng trên người nàng, bà để con gái ngồi xuống cạnh mình rồi hỏi, "Chơi với Thần Vương vui lắm hả?"

Thấy con gái gật đầu, Thẩm thị cũng không bất ngờ, quả nhiên là do Thần Vương làm chậm trễ chuyện xuất cung của Cửu Châu.

"Ngồi ngay ngắn, chúng ta về nhà." Thẩm thị buông rèm xuống, ngăn lại những ánh mắt của đám thái giám bên ngoài.

Bánh xe lăn trên đường phát ra tiếng vội vã.

Cửu Châu nhớ đến chuyện trong bữa tiệc tối nay, kìm lòng khôngặng mà hỏi Minh Kính Châu, "Phụ thân, vì sao nhà ngoại và mẫu thân của Tứ hoàng tử phạm nhiều tội như thế, vậy mà vẫn có nhiều người xin tha cho hắn?"

"Không phải bọn họ đang xin tha cho Tứ hoàng tử, mà là vì tương lai của họ." Minh Kính Châu không vì con gái còn bé mà nói dối gạt nàng, "Con thấy Tứ hoàng tử thế nào?"

Cửu Châu lắc đầu, "Hắn ta tuần tú, biết tiến biết lùi, biết lễ nghĩa, là một quân tử dịu dàng, nhưng con không thích hắn."

"Vì con nhận ra quân sự Trịnh gia đã hại con?"

"Dạ không." Cửu Châu lại lắc đầu, "Từ lần đầu tiên gặp Tứ hoàng tử, con đã cảm thấy hắn không bình thường."

Đến chính cả bản thân nàng cũng không biết rõ lý do.

"Cuộc đời con rồi cũng sẽ gặp một vài người vừa nhìn đã không ưa, hoặc là vừa nhìn đã khó quên." Thẩm thị xoa đầu con gái, "Không cần để ý tới những chuyện đó, nếu con thích thì thân thiết một chút, còn nếu con không thích thì tránh xa hắn ra, không cần làm mình khó xử."

Cửu Châu cười, "Con gái biết rồi ạ."

Có đôi khi, đã không có duyên thì chẳng nên cưỡng cầu.

"Trong mắt các đại nhân kia, Tứ hoàng tử là người tuân thủ lễ tiết, tính tình phúc hậu, coi trọng văn thân."

Đối với văn thân, đây chính là người thích hợp nhất với ngôi vị hoàng đế." Minh Kính Châu mỉm cười đầy ý tứ, "Hoài Vương gần gũi với võ tướng, An Vương và Tĩnh Vương không có gì nổi bật, còn tính tình của Thần Vương thì..."

Cửu Châu ngẩng đầu nhìn ông.

"Thần Vương có cái tôi lớn, không chịu để văn nhân khống chế." Dưới ánh mắt của con gái, Minh Kính Châu uyển chuyển đổi từ "ngang ngược" sang "cái tôi lớn".

Ông biết suy nghĩ của một vài văn thân, nhưng ông chỉ trung thành với Bệ hạ, dù ông biết bọn họ đang tính toán chuyện gì thì cũng không có ý định tham gia.

"Có nghĩa bọn họ không hấn tôn sùng Tứ hoàng tử, mà là bởi vì bọn họ thấy...!hấn ta phù hợp ư?"

"Có lẽ Tứ hoàng tử cũng chỉ muốn để bọn họ cảm nhận được hấn mới là sự lựa chọn thích hợp nhất." Minh Kính Châu trả lời câu hỏi của Cửu Châu, "Miễn là còn sống, con người khó tránh khỏi tư tâm."

Đến cả ông cũng vậy.

Cửu Châu im lặng một lúc, "Nhưng nếu tính cách vốn có của Tứ hoàng tử không giống như bọn họ tưởng tượng, vậy bọn họ không hối hận ư?"

"Cửu Châu có biết, trong lịch sử từng có một vị đế vương thế này không."

Thuở thiếu thời lời ăn tiếng nói rất chừng mực, khiếm tốn nhân từ, không gần nữ sắc, cần cù tiết kiệm, từng lời nói, từng hành động quả thật rất hoàn mỹ.

Nhưng sau khi ông ta đăng cơ làm hoàng đế, lập tức bắt đầu xây dựng xa hoa, liên tục nạp mỹ nhân vào cung, tàn nhẫn vô nhân đạo."

"Sau đó...!thì sao ạ?"

"Mất nước chứ sao nữa." Minh Kính Châu thấy con gái nghe mình kể chuyện đến ngây người, "Không quên việc trước, lấy đó làm gương cho việc sau, Đại Thành cần một quân chủ anh minh, nhân đức chân chính như Bệ hạ, chứ không phải là một tên giả nhân giả nghĩa."

"Phụ thân nghĩ Tứ hoàng tử là người như thế sao?"

"Ta không biết." Minh Kính Châu cười, "Nhưng ta biết, con gái ta không thích hẳn."

Cửu Châu tròn tròn mắt, nàng thích hay không thì quan trọng lắm sao?

"Sao thế?" Minh Kính Châu nhìn nàng.

"Không có gì, con chỉ thấy..." Cửu Châu hít một hơi, "Có phải tác trách quá không?"

"Không đâu." Minh Kính Châu cười, "Đây là chuyện một người cha nên làm."

Quan trọng là Bệ hạ đang rất khỏe mạnh, vẫn chưa đến lúc tìm người thừa kế.

Cửu Châu xoa mặt, đây là niềm hạnh phúc khi được phụ thân tin tưởng vô điều kiện ư?

Nàng xốc rèm xe lên, bên ngoài vẫn còn vài sạp hàng chưa dọn, đám trẻ tụ tập cùng đốt pháo, có cả những người múa lân ôm đầu lân trong lòng, ngồi bên hàng quán ăn mì.

Khói lửa cỗi trần gian, tất cả cùng đón chào đêm giao thừa yên bình.

Khó có được thời đại hưng thịnh, có gì lại có kẻ chỉ vì tư tâm của bản thân mà làm lơ những bách tính vất vả mưu sinh?

"Bẩm chủ tử, Trịnh Lan Âm đã c.h.ế.t rồi."

"Chết rồi ư? Chết rồi thì tốt, bà ta nên c.h.ế.t từ lâu rồi."

"Trước khi bà ta chết, Bệ hạ có đến gặp bà ta lần cuối."

"Bệ hạ là người như vậy đấy, tâm sáng như gương, lại niệm tình cũ."

Nếu không phải điều tra ra chuyện bà ta hại c.h.ế.t Vương trắc phi và ám toán ở trại ngựa hoàng gia, thì Bệ hạ sẽ không để bà ta c.h.ế.t mất thể diện như thế."

Có rất nhiều cách để một người phụ nữ ở trong cung ra đi trong im lặng, nhưng Bệ hạ lại tự hạ chỉ ban c.h.ế.t cho Trịnh Lan Âm.

Mà thánh chỉ phải sao chép rồi cất vào kho, lưu truyền trăm năm cho hậu thế.

"Phải khiến người niệm tình cũ như Bệ hạ cho bà ta một kết cục khó coi như thế, chứng tỏ bà ta đã làm quá nhiều chuyện ngu xuẩn."

Nếu lúc đó g.i.ế.c Thần Vương thật thì tốt rồi, chẳng ngờ Thần Vương không chết, mà trái lại còn đánh rần động cỏ, khiến Bệ hạ càng thêm nghi kỵ các hoàng tử.

Người nói xem bà ta có phải là phế vật không?"

"Vậy chúng ta phải làm thế nào đây?"

"Đương nhiên là chờ rồi."

"Cám dỗ hoàng vị lớn như vậy, người ham muốn vị trí ấy chắc chắn sẽ tiếp tục xuất hiện, dần mất đi lý trí."

"Nhưng nếu chờ đến khi Minh Cửu Châu và Thần Vương thành hôn, vậy Thần Vương nắm chắc phần thắng trong tay."

"Thành hôn ư?" Người kia khẽ cười.

"Có câu vợ chồng đồng lòng cùng bẻ gãy được vàng, nhưng nếu đôi vợ chồng này trở nên bất hòa thì sao?"

Mùng một tháng Giêng năm Long Phong thứ mười bốn, Long Phong để đưa Quý phi Tô thị tế tổ, đọc tế văn, sau đó dán bảng vàng chiêu cáo thiên hạ, lập Tô thị làm hậu.

Tuy trên triều có người phản đối, song Long Phong quyết không đổi ý, đồng thời chọn ngày mười lăm tháng giêng làm đại điển phong hậu.

Hậu cung vô chủ đã mười bốn năm, cuối cùng cũng có vị hoàng hậu đầu tiên trong thời kỳ Long Phong.

Ngày bả̃ng vàng dán chỉ sắc lập hoàng hậu, Cửu Châu đang bị nhốt trong viện học lễ nghi đại hôn với các ma ma do Lễ bộ phái đến.

Đi bao nhiêu bước, hành lễ thế nào, thậm chí ngay cả bước chân trái hay chân phải đều có quy định nghiêm ngặt.

Thân là con gái của Lễ bộ Thị lang, Cửu Châu càng phải cố gắng học tập để không làm phụ thân mất mặt.

"Dáng hành lễ của huyện chủ rất đẹp." Ma ma khen ngợi, "Huyện chủ là người học lễ nghi nhanh nhất trong số các vương phi đây ạ."

Cửu Châu không quá tin tưởng những lời này.

Từ sau khi Bệ hạ đưa nương nương tể tổ về, Cửu Châu phát hiện rất nhiều người thay đổi thái độ nhanh đến chóng mặt.

Khi ra ngoài chơi cùng với nhóm tiểu thư, uống trà gì, ăn điểm tâm gì bọn họ đều để nàng chọn trước.

Ra ngoài mua đồ, các chưỡng quĩ chỉ hận không thể nửa bán nửa cho.

Thiếp mời được đưa đến nhà mỗi ngày còn nhiều hơn cả tuyết rơi, hầu như thiếp nào cũng viết rõ, mời mẫu thân đưa nàng cùng đến tham gia.

Thậm chí ngay cả những công chúa, quận chúa gặp nàng cũng thân mật gọi "muội muội", nhiệt tình đến độ khiến người ta sợ hãi.

"Tiểu thư." Xuân Phân cầm một tấm thiệp đi vào: "Nhu Đức công chúa cho người tới gửi thiệp."

"Nhu Đức công chúa?" Cửu Châu nhớ lại, "Chính là vị công chúa có nhà dượng của phò mã đã đ.â.m Tứ hoàng tử bị thương?"

Xuân Phân gật đầu, "Đúng là nàng ta."

"Nàng ta tới đây làm gì?" Cửu Châu lật xem thiệp mời, "Hiện giờ các công chúa đều ở trong cung, chẳng mấy khi mới được xuất cung một lần, sao nàng ta lại lãng phí thời gian ở chỗ của ta?"

"Vậy tiểu thư có muốn gặp nàng ta không?" Xuân Phân nhìn gương mặt hờ hững của tiểu thư, thầm đoán có lẽ nàng không thích vị công chúa này.

"Gặp đi." Cửu Châu thở dài, "Đến cũng đã đến rồi, ta cũng không thể đóng cửa không tiếp công chúa được."

"Tiểu thư...!có phải người không thích cô công chúa này không?"

"Ừ." Cửu Châu gật đầu, ngang nhiên chính trực đáp, "Ta nghe nói vị công chúa này từng khiến điện hạ tức giận trước mặt bao nhiêu người."

Xuân Phân, "..."

Chứ không phải Thần Vương không nể nang công chúa Nhu Đức trước mặt mọi người sao?.

Chương 83: Chương 83

Nhu Đức không ưng gặp cô con gái Minh gia được gửi nuôi bên ngoài cho lắm, trong mắt nàng ta, người lớn lên ở vùng quê thì kiểu gì trên người cũng có mùi bùn rửa không sạch.

Nhưng thực tế ép nàng ta không thể không cúi đầu.

Kể từ khi nhà dưỡng của phò mã gặp chuyện, nàng ta và phò mã cùng bị liên lụy, thậm chí còn có người nghi ngờ nàng ta nhúng tay vào chuyện này, vì nàng ta và mẹ đẻ của Tú hoàng tử luôn hục hặc với nhau.

Hôm nay, Tô Quý phi...! Tô Hoàng hậu cho phép bọn họ xuất cung gặp phò mã, nàng ta mới biết chuyện cả nhà phò mã đã bị Kim Ngô Vệ kiểm soát, ngay tới chuyện nàng ta triệu phò mã đến phủ công chúa cũng bị Kim Ngô Vệ từ chối.

Nhu Đức biết chuyện này liên đới rất rộng, có nhiều người không dám nhúng tay vào, đành phải đi cầu Tô Hoàng hậu và Thần Vương.

Tô Hoàng hậu chưa từng khắc khe với các hoàng tử và công chúa, song cũng chưa bao giờ thân thiết với bọn họ.

Thần Vương càng không nể mặt nàng ta, nói không chừng còn chế giễu nàng ta mơ mộng hão huyền ngay trước mặt mọi người.

Thế là...!nàng ta đành gửi hết hy vọng lên Minh Cửu Châu.

Trong kinh thành bây giờ có ai mà chẳng biết Tô hoàng hậu rất hài lòng nàng dâu tương lai Minh Cửu Châu, không chỉ nâng đỡ mọi lúc mọi nơi, mà còn thẳng thắn nhờ nhóm mệnh phụ chăm sóc nàng nhiều hơn.

Đêm giao thừa hôm ấy, Thần Vương đích thân đón Cửu Châu vào cung, hành động thân mật, tình cảm rất tốt.

Có người suy đoán mẹ con Tô hậu đối đãi với Minh Cửu Châu như thế là vì muốn lấy lòng văn thần, tỏ vẻ thân thiết với văn thần.

Nhưng dù là chân tình hay do tình thế ép buộc, bấy nhiêu đó cũng đủ chứng tỏ địa vị của Cửu Châu trong lòng mẹ con Tô hậu.

Nếu cầu không được Thần Vương, nàng ta có thể cầu xin Minh Cửu Châu.

Một cô nàng đến từ vùng quê nhỏ vẫn dễ lừa hơn là mấy cô gái được thế gia nuôi từ nhỏ.

"Công chúa điện hạ." Cửu Châu nhìn Nhu Đức công chúa, lại nhìn hộp quà trên bàn, không biết nàng ta có ý gì.

"Đại hôn của Huyện chủ và Ngũ đệ sắp đến, ta cũng không biết tặng gì hơn, chỉ có bộ trang sức này tặng huyện chủ làm quà cưới." Nhu Đức mỉm cười thân thiết, "Mong huyện chủ đừng chê."

Quà cưới?

Nhưng quà cưới đều do thân thích của nhà gái tặng mà, Nhu Đức công chúa là tỷ tỷ của điện hạ, tặng quà cưới cho nàng làm gì?

"Huyện chủ mở ra xem thử có thích không?" Nhu Đức công chúa giấu đi vẻ xem thường trong đáy mắt, nàng ta nghe nói vị huyện chủ này mới sáng sớm đã chạy vào cung chúc mừng Tô hậu, cốt để dỗ Tô hậu vui, là người nông cạn, bộ trang sức đá mắt mèo đen của nàng ta nhất định sẽ khiến nàng ta xao động...!

"Đa tạ công chúa." Cửu Châu mở hộp ra nhìn thử, trang sức khảm cái gì thế này? Đúng là chỉ có mấy cây trâm của điện hạ và nường nường tặng nàng là đẹp nhất thôi.

Nàng đóng nắp lại, đưa cho Xuân Phân đứng phía sau, "Khiến công chúa tổn kém rồi."

Chỉ phản ứng thế thôi sao?

Chỉ thế thôi sao?

Vẻ bất ngờ mà Nhu Đức mong đợi không hề xuất hiện, nàng ta hít sâu một hơi, "Huyện chủ có thích bộ trang sức này không?"

"Ừm, cũng không tới nỗi." Mình không thể chê ý tốt của người ta được, sẽ làm người ta đau lòng.

Cửu Châu mỉm cười với Nhu Đức, cảm ơn nàng ta một lần nữa.

Ta không tin!

Ánh mắt ấy của cô rõ là không thích thú!

Nhu Đức lại hít sâu lần nữa, "Huyện chủ thích thì tốt rồi."

Rồi hai người không còn nói gì nữa, Nhu Đức tảng lờ trước bầu không khí gượng gạo, cố khơi mào chủ đề, "Xin hỏi Minh đại nhân và Minh phu nhân đâu rồi, sao ta không thấy bọn họ?"

"Hiện giờ phụ thân đang ở Lễ bộ, mẫu thân thưởng trà vẫn chưa về." Cửu Châu nâng tách trà lên nhấp một ngụm, "Nếu công chúa điện hạ muốn gặp họ thì xin chờ một lát."

"Không, hôm nay ta đến đây cốt yếu là tìm huyện chủ." Bởi vì biết Minh Kính Châu và Thẩm Doanh không có ở nhà, nàng ta mới tìm đến cửa.

Nếu có bọn họ ở đây thì nàng ta lừa Minh Cửu Châu đồng ý giúp mình kiểu gì?

"Ồ." Cửu Châu khẽ gật đầu.

Nhu Đức, "..."

Chỉ ồ thôi ư?

Đã nói đến nước này rồi, người bình thường chẳng phải sẽ hỏi Cô tìm ta có chuyện gì? sao?

Vì sao lại không hỏi?!

"Huyện chủ." Nếu đối phương đã không hỏi thì Nhu Đức phải mặt dày đề cập thôi, nàng ta cắn răng, tiếp tục mở lời, "Hôm nay ta đến đây vì có chuyện muốn nhờ vả."

Cửu Châu chớp mắt nhìn nàng ta, không hỏi có chuyện gì.

Nhu Đức suýt đã cắn nát chiếc răng bạc, không sao, nàng ta vẫn còn kiên nhẫn.

"Có lẽ huyện chủ cũng biết, phò mã của ta bị dính đến một vụ án..."

"Án gì?" Cửu Châu ngây thơ háp háy đôi mắt, sau đó lại cười tủm tỉm nhìn Nhu Đức, "Ta không biết."

Không biết?

Không biết?! Lời này nói ra đến con nít ba tuổi còn chẳng tin.

"Huyện chủ không biết cũng dễ hiểu." Nhu Đức vờ cười hòa, kể lại chuyện dựng của phò mã liên lụy đến vụ ám sát Tứ hoàng tử, "Phò mã nhà ta gì cũng không biết, sao lại có gan tham dự âm mưu mưu sát hoàng tử được.

Bây giờ Kim Ngô Vệ bao vây nhà phò mã cả ngày, bách tính nhìn thấy đều tưởng hẳn thật sự đã hại Tứ hoàng tử, cô nói xem nếu chuyện này âm ỉ..."

"Xuân Phân, thêm trà cho công chúa." Cửu Châu nghe say sưa, ra hiệu Nhu Đức kể tiếp.

Nhu Đức bắt gặp ánh mắt tò mò của Cửu Châu, "..."

Xem nàng ta là người kể chuyện đấy à?

"Nên không biết huyện chủ có thể giúp ta nói ngọt trước mặt Ngũ đệ vài câu được không, để đệ ấy giúp đỡ một chút." Nhu Đức cười, "Đương nhiên ta sẽ không kéo huyện chủ vào chuyện này, sau khi sự thành ta sẽ tặng thêm cho huyện chủ thêm hai ngàn lượng làm quà cưới."

Hai...!hai ngàn lượng?!

Cửu Châu giật mình, vị công chúa này lắm tiền thật.

"Nhưng mà..." Nàng rút hai ngàn lượng bạc ra khỏi đầu, "Công chúa là tỷ tỷ của điện hạ, nếu có chuyện gì thì công chúa cứ nói thẳng với điện hạ là được, cần gì phải nhờ thần nữ truyền lời?"

Hơn nữa lại còn tốn nhiều bạc như thế, đúng là quá lỗ.

Người ở kinh thành đều phóng khoáng thế sao?

Nghe thế, Nhu Đức suýt không giữ nổi nụ cười trên mặt, nàng ta nghi Cửu Châu đang cố tình giễu cợt mình.

Nhìn ánh mắt không biết ngây thơ thật hay giả của đối phương, tuy người nhà quê nhưng thủ đoạn vờ vịt này quả giống hệt người trong kinh thành.

Nhu Đức cười gượng, "Tính Ngũ đệ thẳng thắn, người khác nói chưa chắc đệ ấy đã nghe, nhưng huyện chủ lại khác, cô là vương phi tương lai của đệ ấy.

Chỉ cần cô nói, đệ ấy nhất định sẽ nghe theo."

Cửu Châu đã hiểu, đây chính là chiêu nịnh bợ nổi tiếng trong kinh thành mà mẫu thân đã từng nhắc tới.

Đầu tiên là bị người ta dỗ đến mát ruột mát gan, sau đó sẽ ngốc nghếch giúp người ta làm việc...!

"Ta vừa mới nghĩ, hai ngàn lượng cộng thêm bộ trang sức vẫn còn ít, có người em dâu như huyện chủ thì tỷ tỷ như ta ít nhất phải đưa ba ngàn lượng mới đủ, huyện chủ thấy sao?"

Cửu Châu cảm thấy, quá nhiều tiền, nàng sợ.

Nói cái gì mà phải mất ba ngàn lượng để truyền lời?

"Công chúa điện hạ cứ đùa, chuyện hôm nay ta sẽ nói lại với điện hạ, không cần thêm trang sức đâu." Cửu Châu nâng tách trà lên, ra hiệu tiễn khách.

Sắc mặt Nhu Đức tối sầm, nói lại chuyện hôm nay với Vân Độ Khanh?

Thế là nói thẳng ra ư?

"Nếu huyện chủ không tiện thì ta cũng không cưỡng cầu, chỉ mong huyện chủ đừng nói chuyện hôm nay ta đến cho Ngũ đệ biết, tránh làm đệ ấy phiền lòng." Nhu Đức đứng dậy, "Cáo từ."

Rời khỏi phủ Minh Thị lang, Nhu Đức công chúa vừa ngồi vào xe ngựa, nụ cười trên mặt chợt tắt ngúm.

Nàng ta quay đầu hỏi nha hoàn theo hầu, "Người nói xem có phải đầu óc của Minh Cửu Châu có vấn đề không?!"

Chuyện gì cũng nói với Vân Độ Khanh, nàng ta tưởng Vân Độ Khanh sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với mình ư?

Nàng ta muốn xem thử, đến ngày Vân Độ Khanh thể thiếp thành đàn, liệu Minh Cửu Châu có còn tín nhiệm hân như thế nữa không?

Ngoài cửa thành.

"Bẩm đại nhân, đã đến kinh thành rồi ạ." Người hầu đánh xe nhảy xuống, hỏi người ngồi trong xe, "Hình như trước cổng có dán gì đó, có rất nhiều người đang tụm lại xem."

"Bảo một người biết chữ sang đó xem thử viết gì." Chàng trai vén rèm lên, nhìn tờ thông báo lót màu vàng rực, xung quanh có có Hộ Long vệ đứng canh, sắc mặt khế biến.

Trong cung đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại dán bảng vàng ngoài cửa thành?

"Bẩm đại nhân." Thư đồng sang đây xem tình hình đã chạy về, vui vẻ thưa, "Là chuyện tốt ạ, Bệ hạ sắc phong mẹ đẻ của Thần Vương làm hoàng hậu!"

"Cái gì?" Người đàn ông nhảy xuống xe ngựa, chen đến trước bảng vàng, đọc thông báo từ đầu đến cuối.

Hoàng thượng vậy mà lại lập Tô thị làm hậu, vậy chẳng phải Thần Vương sẽ thành trưởng tử dòng chính sao?

Hân chôn chân tại chỗ.

"Người có xem nữa không?" Có người đẩy hẳn ra, "Nếu không xem nữa thì tránh sang một bên đi."

"Tô Quý phi này là ai thế? Quản lý hậu cung cho hoàng thượng bao nhiêu năm, bị hoàng thượng lạnh nhạt cũng không oán không trách."

"Ta biết, ta biết này, nghe nói Tô Quý phi là một mỹ nhân tuyệt thế, dung mạo tựa tiên nữ."

"Người biết có bấy nhiêu đó thì thăm vào đâu? Ta không những biết bà ấy xinh đẹp, mà còn biết bà ấy có một đứa con trai văn võ song toàn."

Người có biết Thần Vương điện hạ không?"

"Biết chứ, biết chứ, đó chính là thần tiên hạ phàm, là Vương gia bá đạo diệt cướp, thi trạng nguyên, lại còn có vị hôn thê xinh xắn."

Hèn gì hoàng thượng lại muốn sắc phong bà ấy làm hậu, có thể dạy dỗ con trai xuất sắc như thế thì ắt hẳn bà ấy cũng rất giỏi."

Diệt phỉ?

Thi Trạng nguyên?

Vị hôn thê xinh xắn?

Vương gia bá đạo?

Chàng trai áo xanh kinh ngạc trước những lời ấy, cứ ngỡ tai mình có vấn đề.

Có thật là hắc chỉ mới đến nơi khác nhậm chức hai năm không?

Vì sao thanh danh của Thần Vương trong lòng bá tánh lại trở nên tốt đẹp như vậy rồi?

Thần Vương thi Trạng nguyên khi nào, hắc có biết Trạng nguyên lần này, đâu phải là Thần Vương?

Còn chuyện diệt phỉ nữa, thư nhà gửi cho hắc đâu thấy đề cập đến chuyện này, vì sao người dân lại nói chuyện như thật thế?

Kinh thành này có phải là kinh thành hắc nghĩ không?

"Này, ta kể cho mọi người nghe một tin mật, có muốn nghe không?"

Hai tai của chàng trai áo xanh giần giật, hắc đưa mắt nhìn Hộ Long vệ nghiêm túc.

Kể tin mật của hoàng gia ở ngay trước mặt Hộ Long vệ liệu có phải đạo không?

"Tin gì, mau nói đi."

"Nghe nói đêm giao thừa đã xảy ra một chuyện động trời."

"Đừng có dài dòng, nói tiếp đi."

"Có yêu phi bị xử tử, vì bà ta ghen ghét tài hoa của Vương gia bá đạo, muốn hại c.h.ết hắc."

Nhưng lại bị vạn tuế gia anh minh thần võ phát hiện, bà ta không những muốn g.i.ế.c Thần Vương, mà còn g.i.ế.c mẹ đẻ của một vị công chúa nào đó, thế là bị hoàng thượng xử tội chết."

"Chắc, ta còn tưởng chuyện kinh thiên động địa gì."

Không phải là chuyện nhà họ Trịnh hay sao, nhàm chán."

Xử tử yêu phi?

Trịnh gia?

Chàng trai áo xanh càng nghe càng khó hiểu, yêu phi và Trịnh gia thì có liên quan gì? Trước đây có vài vị quan viên trong kinh thành thường gọi Tô Quý phi là yêu phi thì phải?

Nhưng sao nghe lời bàn của dân chúng đây, dường như lại không phải ý đó?

"Tam công tử!"

"Tam công tử!"

Mấy người đàn ông mặc đồ quản sự người hầu bước đến gần, vui mừng ra mặt khi được gặp lại nhau, "Cuối cùng cũng đợi được công tử rồi, chúng nô tài thỉnh an công tử."

"Phụ thân và mẫu thân ta vẫn khỏe chứ?"

"Vẫn khỏe, vẫn khỏe ạ."

Phu nhân đoán có lẽ công tử sắp về đến kinh thành, nên mấy ngày qua đều cho người đứng chờ ở kinh thành, cuối cùng cũng đón được công tử rồi."

Chàng trai áo xanh tiếp tục hỏi, "Từ khi tiểu thư trở về kinh thành, muội ấy đã quen với cuộc sống ở đây chưa?"

"Tiểu thư vẫn khỏe ạ." Người hầu đáp, "Ngày nào tiểu thư cũng nhắc đến thiếu gia."

Trước đó kinh thành có tuyết, tiểu thư còn lo đường tuyết trơn khó đi sẽ khiến thiếu gia vất vả."

Chàng trai áo xanh cũng chính là Tam công tử Minh gia, ca ca ruột của Cửu Châu - Minh Ký Viễn nhìn kinh thành náo nhiệt, khó nén kích động trong lòng, cuối cùng hắn cũng có thể gặp muội muội rồi.

Tiếc là hắn vừa hồi kinh thì em gái đã sắp xuất giá, còn được gả cho Thần Vương.

"Phía trước có phải là Minh Ký Viễn, Tam công tử của Minh gia không?"

Minh Ký Viễn nhìn theo hướng vừa phát ra tiếng, bắt gặp Thần Vương đang ngồi trên lưng ngựa.

Hắn kinh ngạc, Thần Vương mà lại chủ động chào hắn ư?

Minh Ký Viễn nhìn mặt trời ở phía chân trời, mặt trời vẫn mọc từ đằng đông như bình thường.

Chương 84: Chương 84

"Minh Tam công tử." Thần Vương nhảy xuống ngựa, đi tới chỗ Minh Ký Viễn, niềm nở khoác tay lên vai hắn, "Lâu rồi không gặp, Tam công tử vẫn phong độ như xưa."

"Bái kiến Thần Vương điện hạ." Minh Ký Viễn khẽ nghiêng người, chấp tay hành lễ với Thần Vương.

Nhẹ nhàng thu tay về, Thần Vương mỉm cười, "Có lẽ đã lâu Tam công tử không hồi kinh, chắc là cảm thấy kinh thành lạ lẫm lắm nhỉ."

Đúng lúc hôm nay bốn vương định đến quý phủ bái phỏng, chi bằng hai ta cùng đi?"

"Điện hạ nói đùa." Minh Ký Viễn xoay người chống tay nhảy lên xe ngựa, "Vi thần hồi phủ là về nhà, còn điện hạ là hạ cố đến hàn xá."

Hướng chi, hạ quan thấp kém, sao dám để điện hạ tiếp đón?"

Hắn để ý hôm nay Thần Vương mặc một bộ cẩm bào sáng màu, khiêm tốn đúng mực, trông rất có dáng vẻ của một công tử nho nhã.

Nhưng người mà hắn nghĩ đến lại là Thần Vương mặc áo bào màu tím, kiêu ngạo hống hách.

"Minh Tam công tử tuổi trẻ tài cao, làm quan thanh liêm.

Một vị quan tốt như huynh hồi kinh, tất bốn vương tình nguyện đi đón." Thần Vương bày ra tư thế mời, "Mời."

"Đại nhân." Thư đồng khó xử nhìn Minh Ký Viễn, bọn họ nên đi hay không đây?

Minh Ký Viễn nhìn Thần Vương mặt mày phơi phới, chấp tay với hắn rồi ngoái đầu lại nói, "Đi thôi."

Kinh thành náo nhiệt hơn nơi hắn nhậm chức, nhưng vào lúc này, Minh Ký Viễn chỉ một lòng ngóng trông về nhà, không có tâm trạng thưởng thức phong cảnh kinh thành, chỉ muốn nhanh nhanh đoàn tụ cùng gia đình.

Vén rèm xe lên, Minh Ký Viễn quan sát Thần Vương đang cưỡi ngựa đi bên cạnh.

So với hai năm trước thì Thần Vương đã chín chắn hơn rất nhiều, không còn ăn mặc ngông nghênh như trước nữa.

Hắn không tin Thần Vương trùng hợp xuất hiện, trên đời này làm gì có lắm chuyện trùng hợp thế này.

Hắn cũng không tin một hoàng tử cao ngạo ân cần với hạ thần chỉ vì hôn ước.

Giữa người với người không có chuyện thân thiết vô cớ, tất cả đều có âm mưu.

Thần Vương muốn gì từ Minh gia?

...!

"Tiểu thư, người hầu đưa tin báo công tử đã về rồi ạ." Xuân Phân bước nhanh tới trước mặt Cửu Châu, "Có lẽ sắp tới cửa nhà rồi."

"Ca ca về rồi sao?" Cửu Châu đứng dậy, vòng một vòng tại chỗ, "Phải người báo với phụ thân và mẫu thân, bảo hạ nhân chuẩn bị quần áo sạch sẽ và nước nóng sẵn, còn cả, còn cả bên phòng bếp..."

"Tiểu thư chớ sốt sắng, còn có nô tỳ ở đây mà." Xuân Phân thấy tiểu thư mình lo lắng thì mỉm cười đẩy nàng đi ra ngoài cửa, "Tiểu thư ra cổng chờ công tử trước đi, những chuyện còn lại cứ giao cho chúng nô tỳ."

Cửu Châu siết c.h.ặ.t t.a.y áo, thấp thỏm đứng chờ trước cửa chính, hễ có cỗ xe ngựa nào đi ngang qua là nàng sẽ vội nhìn thử, khi phát hiện ra không phải lại thất vọng cụp mắt.

"Minh Tiểu Trư." Từ xa Thần Vương đã thấy Cửu Châu đứng trước cửa nhìn quanh, hấn vồ vào lưng ngựa, tăng tốc đi tới cạnh nàng, ngồi trên ngựa mỉm cười nhìn Cửu Châu.

"Sao điện hạ lại xuất cung?" Nhìn thấy Thần Vương, chút hồi hộp trong lòng Cửu Châu đã vơi đi phần nào, nàng dịch sang bên một khoảng, tránh cho con ngựa che khuất tầm mắt mình.

"Tránh cái gì?" Thần Vương thấy nàng như thế thì mở lời trêu, "Không muốn nhìn thấy ta à?"

"Điện hạ đừng chộn rộn." Cửu Châu vuốt ve con ngựa của Thần Vương, rướn người lên nhìn quanh, "Ta..."

Chưa kịp dứt lời thì nàng đã thấy một cỗ xe dừng lại ở cách đó không xa, một chàng thanh niên trẻ tuổi mặc thanh sam, đeo ngọc quan bước xuống xe.

Bọn họ chưa gặp nhau bao giờ, nhưng chỉ một ánh nhìn cũng đủ để Cửu Châu xác định đây chính là ca ca mỗi tháng đều viết thư cho nàng.

Chàng thanh niên bước nhanh đến trước mặt Cửu Châu, muốn đưa tay xoa đầu nàng nhưng lại kìm nén thu bàn tay run run về, "Là...!Cửu Châu sao?"

Cửu Châu gật đầu thật mạnh.

"Đã lớn thế rồi à." Giọng Minh Ký Viễn như muốn nấc nghẹn, hấn giang tay muốn ôm cô bé vào lòng, lại sợ sự nhiệt tình đột ngột này dọa nàng sợ.

Hắn còn nhớ rất rõ, lúc muội muội vừa chào đời còn nhỏ nhắn mềm mại thế nào.

Hắn ôm nàng mà nàng cũng không khóc không la, chỉ mở to đôi mắt nhìn hắn đầy tò mò.

Sau khi muội muội bị đưa đi, mỗi lần nghe thấy tiếng trẻ con khóc, hắn lại ngỡ như muội muội mình đang khóc.

Hắn nghĩ, chỉ cần trở về kinh thành thì sẽ có thể gặp lại em gái, nhưng không ngờ rằng, lần từ biệt này lại kéo dài đến mười bảy năm.

Trong lúc hắn ngây người, thiếu nữ ấy đã nhào vào lòng hắn.

"Ca ca."

Nghe thấy hai tiếng "ca ca", hốc mắt Minh Ký Viễn bất chợt đỏ hoe, hai tay run run ôm lấy cô nhóc.

Năm đó hắn trơ mắt nhìn em gái mình bị đưa đi, nhưng khoảnh khắc này đây, bọn họ cuối cùng đã được đoàn tụ.

Thần Vương nhả xuống ngựa, để Hộ Long vệ dắt ngựa đi, còn mình im lặng dựa vào sư tử đá.

Hắn thấy xe ngựa của Minh Kính Châu và Thẩm thị chạy về từ đằng xa, khóe môi khẽ nở nụ cười, xoay người toan rời đi.

"Điện hạ."

Có người bắt lấy tay áo của hắn, hắn xoay người nhìn Cửu Châu với hai mắt hoen đỏ, lấy khăn ra lau mặt cho nàng, "Hôm nay gia đình muội đoàn tụ, để mấy ngày nữa ta đến thăm muội sau."

"Mấy ngày?" Cửu Châu hít mũi một cái, chiếc mũi đỏ ửng trông đáng thương làm sao.

"Ba ngày." Thần Vương nhìn nước mắt còn vương trên hàng mi của nàng, "Ba ngày sau ta lại đến."

Cửu Châu gật đầu, bàn tay níu áo hắn nơi lỏng, nhưng vẫn không buông hắn.

"Đa tạ điện hạ đã đưa hạ quan về, nếu điện hạ không chê thì mời điện hạ vào hàn xá dùng chút trà nhạt." Minh Ký Viễn thấy muội muội túm tay áo Thần Vương không buông, lịch sự chấp tay hành lễ với Thần Vương.

"Không ngại." Thần Vương cười với Cửu Châu, ngẩng đầu nhìn Minh Ký Viễn, "Đa tạ Tam công tử đã mời."

Vừa dứt lời, cỗ xe của vợ chồng Minh gia cũng đã đến nơi.

Hắn nhìn gia đình bốn người đang xúc động trước mắt, góc áo hắn còn bị Cửu Châu giữ lại, Thần Vương kiên nhẫn đứng chờ một bên.

Hôm nay không uống được trà của Minh gia, hắn quyết không về.

Nam tử hán đại trượng phu, đã đồng ý lời mời uống trà của người ta thì nhất định phải làm được.

Cả gia đình trở vào phòng chính, Thẩm thị nhìn Thần Vương ngồi bên cạnh con gái yên lặng uống trà, bà nghi ngờ nhìn sang Minh Kính Châu.

Hoàng thượng đã mở lời, các hoàng tử và công chúa không được tùy tiện xuất cung, hoàng cung lớn như thế mà vẫn không giam được cái chân của Thần Vương sao?

"Điện hạ." Minh Kính Châu lên tiếng, "Không biết điện hạ đến bỉ phủ có chuyện gì?"

"Không có gì." Thần Vương mỉm cười, "Tam công tử mời bốn vương đến quý phủ uống trà, ta nghĩ đến chuyện không lâu nữa thôi chúng ta chính là người một nhà, sao có thể từ chối lời mời của Tam công tử."

Hai vợ chồng quay sang nhìn Minh Ký Viễn.

Minh Ký Viễn, "..."

Thật ra hẳn chỉ khách sáo mời lời hai câu mà thôi, nào có thành ý gì.

Minh Ký Viễn mỉm cười, "Nếu điện hạ bận việc thì không cần để ý đến hạ quan đâu."

Đi nhanh đi, đi nhanh đi.

"Có lẽ Tam công tử vẫn chưa biết, các hoàng tử và công chúa dạo gần đây đều rất rảnh rỗi, cũng không có chuyện gì làm." Nói đến đây, Thần Vương lại chấp tay hành lễ với Minh Kính Châu, "May mà có đại nhân dạy bảo, văn bối học được rất nhiều thứ."

Minh Kính Châu đứng dậy đáp lễ, "Điện hạ quá lời."

Dạy bảo?

Minh Ký Viễn càng thêm nghi ngờ, vì tháng vừa rồi hắn vội vàng trở về kinh thành, thêm việc thông tin bất tiện nên không hề biết trong kinh đã xảy ra chuyện lớn nào.

Xưa nay phụ thân không qua lại với các hoàng tử đã trưởng thành, có sao lại dạy bảo Thần Vương?

Nhưng không ai giải đáp thắc mắc này cho hắn, Minh Ký Viễn nhìn phụ thân đáp lại những câu dường như còn mang theo ẩn ý của Thần Vương, hắn lại không tìm được mà hoài nghi, chẳng lẽ Thần Vương đổi tính thật rồi?

Không lâu sau, có người lục tục mang quà đến tặng, bảo là mừng hắn hồi kinh.

Lúc hắn rời kinh đi nhậm chức đâu có được nhận quà thế này.

Hôm nay mới vừa về chưa nóng đ.ít thì nhóm công tử đã lũ lượt mang quà đến tặng?

Gần như mỗi người đến tặng lễ đều không quên chuyển lời nhớ mong của công tử nhà mình đối với hắn, như thể thân thiết lắm chẳng bằng.

Nhìn Thần Vương như cười như không bên cạnh, Minh Ký Viễn chợt hiểu ra vì sao đám người này lại nhiệt tình đến thế.

Hắn là vì Thần Vương đích thân ra cửa thành đón hắn về Minh gia, có nghĩa rằng Thần Vương đang cất nhắc Minh gia.

Nhưng nếu cứ như thế thì trong mắt mọi người, Minh gia và Thần Vương sẽ trở thành một thể.

Hắn nhú mày, đang định nghiên ngẫm dụng ý của Thần Vương, thì chợt thấy Thần Vương đẩy hết đồng nhân hạt dưa mới vừa tách này giờ đến trước mặt em gái nhà mình.

Muội muội chia phần nhân hạt dưa ra làm hai, nàng lấy một nửa, cho Thần Vương một nửa, Thần Vương nhân lúc muội muội không để ý, gạt một phần sang đồng hạt dưa của muội muội.

Lòng hắn nao nao, trong đầu chợt nảy ra một suy nghĩ hoang đường đến buồn cười.

Có lẽ Thần Vương chẳng có dụng ý gì cả, chỉ là vì hắn muốn muội muội vui vẻ mà thôi?

"Ký Viễn, con vừa mới về, mau đi tắm rửa thay bộ đồ sạch sẽ cho khỏe người." Minh Kính Châu đứng dậy, "Ta dẫn con về viện của mình, xem xem có chỗ nào không ổn."

"Cửu Châu." Ông nhìn sang con gái đang ăn hạt dưa, "Con ngồi đây chơi với mẫu thân và điện hạ một lát, phụ thân về ngay."

"Dạ vâng thưa phụ thân." Cửu Châu gật đầu, thả năm hạt dưa ở trong tay vào lại đĩa.

Bước ra khỏi chủ viện, Minh Ký Viễn hỏi Minh Kính Châu, "Bệ hạ muốn sắc phong Tô Quý phi làm hậu là thật sao phụ thân?"

Minh Kính Châu gật đầu, "Nửa năm gần đây kinh thành xảy ra rất nhiều chuyện, dăm ba câu không thể nào nói hết.

Bây giờ con cứ đến Đại Lý tự nhận chức, những chuyện khác thì đã có ta và Đại bá của con lo."

"Thần Vương có ý gì thế?" Minh Ký Viễn nhíu mày, "Hôm nay con vừa về kinh liền gặp Thần Vương, con không tin đây chỉ là trùng hợp."

"Sau này đừng có nói xấu Thần Vương trước mặt em gái con." Minh Kính Châu quay đầu nhìn ra sau như sợ con gái mình đi ra, "Em gái sẽ giận con đấy."

"Muội muội...!thích Thần Vương điện hạ sao?"

"Lấy người trong lòng vẫn hơn là lấy một người mà con bé không thích." Minh Kính Châu vỗ vai con trai, vui mừng nói, "Hai năm không gặp mà đã cường tráng hơn xưa."

"Phụ thân." Minh Ký Viễn vẫn chưa chấp nhận chuyện em gái mình sắp xuất giá, "Thần Vương tính huênh hoang, con sợ gã muội muội sang đó lại chịu thiệt thòi."

"Nhưng hoàng lệnh đã hạ, lẽ nào chúng ta có thể cấm con bé lấy chồng?" Minh Kính Châu nhíu mày, "Hơn nữa, con nghĩ vì sao Thần Vương lại chọn lúc con hồi kinh mà đứng giữ trước cửa thành?"

"Vì sao?" Ánh mắt Minh Ký Viễn dần trầm xuống, "Hắn muốn lợi dụng Minh gia chúng ta?"

"Con thấy...!với cái tính của Thần Vương sẽ làm chuyện này à?" Minh Kính Châu lắc đầu, "Hoàng tử được Bệ hạ nuông chiều từ bé sẽ không bao giờ làm chuyện này."

Đối với Thần Vương, thiên hạ này là của hoàng đế, và hắn là con trai cưng của hoàng đế, mọi người trong thiên hạ đều phải cúi đầu trước mặt hắn.

"Con đấy." Minh Kính Châu thương hại nhìn con trai, "Ngay cả Lục đệ của con cũng đã có vị hôn thê, thế mà con vẫn không có người quan tâm, đúng là có nguyên nhân cả."

Minh Ký Viễn, "?"

Sao chưa gì đã công kích con cái rồi?

"Có một số việc con nên bỏ thành kiến xuống, dùng tâm mà nhìn nhận." Minh Kính Châu cười, "Con sẽ rõ thôi."

"Còn nữa, Thần Vương và Tô Quý phi là ân nhân cứu mạng của muội muội con đấy."

"Ân nhân?" Minh Ký Viễn khó hiểu hỏi lại, "Phụ thân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Dường như kinh thành này đã không còn là kinh thành trong trí nhớ của hắn nữa rồi, mọi thứ đều trở nên xa lạ.

Cũng như hẳn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Thần Vương sẽ trở thành em rể của mình..

Chương 85: Chương 85

"Ta nhớ là...!con có quen biết Tứ hoàng tử đúng không?" Minh Kính Châu hỏi tiếp, "Hai năm qua cả hai có thư từ qua lại không?"

"Cũng không hẳn là quen biết, chỉ là Tề Vương đọc được mấy bài văn của con, khen con tài hoa xuất chúng." Minh Ký Viễn ngắt lại chuyện cũ giữa mình và Tề Vương, "Con nào dám xem là thật, chỉ đến tham dự mấy buổi tiệc trà của Tề Vương rồi thôi, không làm gì khác cả."

"Thế con có biết, sau khi con rời kinh, Tề Vương từng nói với mọi người con là tri kỷ của hắn, đọc mười áng văn của con còn hơn dùi mài kinh sử mười năm?"

"Nói tùm bậy." Minh Ký Viễn nhậm chức ở phương bắc hai năm, bởi vì thường xuyên tiếp xúc với dân chúng địa phương nên khẩu âm cũng bị ảnh hưởng, vì cuống lên mà xỏ cả tiếng địa phương, "Con đâu phải thằng ngu, tri kỷ gì với một hoàng tử trưởng thành, ngại chưa đủ phiền hay sao?"

Minh Kính Châu lườm hắn, "Duỗi thẳng cái lưỡi ra nói tiếng phổ thông cho đàng hoàng."

"Phụ thân, con và Tề Vương không thân thiết thế đâu." Minh Ký Viễn xắn tay áo lên, "Con biết ngay mà, đám hoàng tử này không một ai tốt đẹp, tri cái gì mà kỷ."

"Thôi được rồi, con đừng bực nữa, sau này bớt qua lại với hắn lại là được." Minh Kính Châu thấy hắn xắn tay áo, "Kéo tay áo

xuống cho ta.

Con nhớ kỹ đây, người Minh gia chúng ta ra ngoài đường phải là những người trí thức phong độ nhẹ nhàng, hiểu chưa?"

Minh Ký Viễn hít sâu vài cái, "Phụ thân giải thích giúp con, chuyện Thần Vương và Tô Quý phi cứu muội muội là thế nào?"

"Lúc ta và mẫu thân con biết chuyện này thì con đang trên đường về nhà, sợ viết thư chẳng may bị người khác cướp mất thì lại rước phiền phức vào người, thế nên mới không nói với con." Minh Kính Châu kể lại chuyện xảy ra khi Cửu Châu còn nhỏ.

Lúc kể đến đoạn Cửu Châu bị hạ nhân Trịnh gia trói c.h.ặ.t t.a.y chân quăng xuống dòng sông lạnh căm căm, Minh Ký Viễn không nhịn nổi nữa, nện một quyền lên hòn non bộ làm rơi một khối đá to xuống đất.

"Không ngờ Trịnh gia lại ác đến vậy!" Minh Ký Viễn nghiến răng kèn kẹt, "Con nhất định sẽ khiến bọn chúng phải trả giá đắt."

"Con về muộn quá, Trịnh gia đã bị tổng vào đại lao rồi, gia chủ Trịnh gia bị xử c.h.ế.m đầu, nam nữ trưởng thành bị đày đi biên cương, tất cả con cháu sau này đều bị nhập nô tịch." Minh Kính Châu nhìn một phần hòn non bộ vỡ vụn trên mặt đất, "Nén cái tính nóng nảy này lại cho ta, phụ thân đã sớm nói với con, người đọc sách chúng ta phải bình tĩnh chín chắn, người khác bực ta không bực, bực đến c.h.ế.t là việc của họ."

Còn nữa, chi phí tu sửa hòn non bộ sẽ tính vào bổng lộc tháng sau của con."

"Phụ thân nhanh tay thế?" Minh Ký Viễn xoay người nhặt hòn đá lên định đặt nó vào vị trí cũ, đáng tiếc hòn non bộ đã vỡ nát không ghép lại được.

"Nào phải có mỗi công lao của ta." Minh Kính Châu cười giễu, "Ta mới bắt đầu điều tra Trịnh gia mà đã có thể lực vài phe đưa chứng cứ đến trước mặt ta.

Trong kinh thành này, không ít kẻ muốn đồn nhà ngoại của Tú hoàng tử vào khốn cảnh."

"Lắm người trong kinh thành khen Tú hoàng tử là hiền vương, nhưng người giàu đồ bìm leo cũng rất nhiều."

"Trịnh gia coi như xong, mẹ đẻ Tú hoàng tử bị ban chết, Tú hoàng tử bị tước hết tước vị." Minh Kính Châu vất tay sau lưng, dẫn con trai đi về viện phía đông, "Ký Viễn, kể từ lúc Cửu Châu trở thành vị hôn thê của Thần Vương, Minh gia chúng ta đã không thể đứng ngoài bàng quan được."

"Trừ phi..."

Trừ phi bỏ mặc con gái Cửu Châu, gả con bé cho Thần Vương rồi xong, dù có gặp chuyện thì Minh gia cũng không nhúng tay.

"Không được." Minh Ký Viễn biết phụ thân định nói gì, hấn ngắt ngang mà không cần suy nghĩ, "Phụ thân, chúng ta đã mất muội muội một lần, bây giờ khó khăn lắm gia đình mình mới đoàn tụ, chúng ta không thể đối xử với muội ấy như thế!"

Minh Kính Châu nhìn hấn.

"Ngày trước nhà ta chẳng có gì, cũng chẳng có Cửu Châu." Hốc mắt Minh Ký Viễn hoe đỏ, "Bây giờ chúng ta đã có Cửu Châu, dầu mất tất cả như xưa cũng không sợ."

"Đây là quyết định của con?" Lúc Minh Kính Châu không cười, không ai có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ông.

"Vâng." Minh Ký Viễn gật đầu.

"Nhưng con bây giờ vẫn còn non lắm." Minh Kính Châu khẽ cười, "Nếu muốn làm chỗ dựa cho mọi người, con phải ngoan ngoãn theo ta và Đại bá học đạo làm quan, đạo làm người."

...

"Điện hạ." Thẩm thị hỏi Thần Vương, "Không biết điện hạ có kiêng món nào không?"

"Bổn vương không kén ăn, gì cũng được." Thần Vương nói dối không chớp mắt.

Cửu Châu lại chọn vài món bảo mình thích ăn, Thẩm thị như cười như không nhìn con gái và Thần Vương.

Cửu Châu thích mấy món này từ khi nào mà bà không biết?

"Được rồi, để mẹ bảo phòng bếp làm mấy món này cho con." Bà đứng dậy, ra tới ngoài cửa lại nói, "Cửu Châu, con đưa điện hạ đi dạo một vòng quanh phủ đi."

"Vâng." Cửu Châu vui vẻ đồng ý, đứng dậy kéo tay áo Thần Vương, "Điện hạ, ta dẫn huynh đi thăm tiểu bạch mã."

Thần Vương nhớ tới con ngựa trông giống hệt con chó kia, nếu hần nhớ không lầm thì con ngựa đó là của hần tặng cho Cửu Châu.

Hôm ấy nếu không bạn chọn tiểu bạch mã cho nàng, nói không chừng hẳn đã cười lên con ngựa điên kia rồi.

"Minh Tiểu Trư." Hắn gọi nàng.

"Hả?" Cửu Châu quay đầu nhìn Thần Vương.

"Muội nói xem..." Hắn dặt tay nàng, "Có phải muội là tân nương do thần sông Hoa Khê mang đến cho ta hay không?"

"Không thể nào." Cửu Châu lắc đầu, "Sư phụ nói sông Hoa Khê không có thần sông, thần sông gì đó là lừa người ta thôi."

Gì mà trời không mưa là vì đã chọc giận tới thần sông, cần phải cúng tế.

Gì mà mưa to mấy ngày liền cũng chọc giận thần sông, cần phải cúng tế.

Tất cả đều là thủ đoạn lừa gạt của mấy bà đồng giả tu hành, lừa không ít người.

Thần Vương, "..."

Thôi được rồi, cuộc trò chuyện này không thể tiếp tục được nữa.

"Tuy sông Hoa Khê không có thần sông, nhưng điện hạ chính là tiên đồng hạ phàm đó." Cửu Châu cười híp mắt nhìn hắn, "Nếu không có điện hạ thì ta đã sớm vào bụng cá trong sông Hoa Khê, đâu còn sống đến hôm nay."

"Phủ phui cái mồm, đồng ngôn vô ky, đại cát đại lợi." Thần Vương ngắt lời nàng, "Mất mạng cái gì, tháng giêng không được nói những lời xui xẻo."

Cửu Châu muốn nói cho Thần Vương biết, khi nàng và hai sư phụ ở cùng nhau chưa bao giờ để ý nhiều thế.

Nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, nàng nuốt ngược những lời muốn nói vào trong, "Thế thì nên nói cái gì?"

"Nói...! sống lâu trăm tuổi, mọi việc suôn sẻ." Thần Vương ngẫm nghĩ, khẽ ho một tiếng rồi quay đi thôi nhìn Cửu Châu, "Mấy câu như trăm năm hạnh phúc, bạch đầu giai lão cũng được."

Hắn lén liếc nhìn thiếu nữ trước mặt, chỉ còn mười tám ngày nữa thôi là bọn họ sẽ thành thân rồi.

"Đây không phải là lời người khác nói với chúng ta ư?" Cửu Châu nhìn hắn.

"Tự mình chúc phúc cho mình thì có làm sao?" Thần Vương hỏi lại, "Chẳng lẽ muội chưa từng nghĩ đến?"

"Ta chưa bao giờ nghĩ đến chuyện rời xa điện hạ." Cửu Châu nói chuyện như lẽ hiển nhiên, "Lúc trước ta quyết định rời khỏi Lăng Châu đến kinh thành là vì hai nguyên nhân.

Một là muốn gặp người nhà của ta, hai là tìm điện hạ báo ân."

"Thế muội chưa từng nghĩ đến chuyện chẳng may tìm không thấy ta, hoặc ta không ở kinh thành thì phải làm sao không?"

"Không biết nữa." Cửu Châu thật thà lắc đầu, "Bởi vì ta đã tìm được điện hạ rồi."

Giả thiết vốn không hề tồn tại, nên không cần phải suy nghĩ đến vấn đề này.

"Ơn cứu mạng phải lấy thân báo đáp." Thần Vương cười có ngụ ý, quay lại nhìn thẳng vào mắt Cửu Châu, "Minh Tiểu Trư, cả đời này muội đừng quên những lời mình đã nói hôm nay đây."

Cửu Châu nhớ lại xem mình đã nói gì với điện hạ, hình như có hơi nhiều thì phải, "Tất cả sao?"

"Tất cả." Thần Vương gật đầu, nhất là cái câu Chưa từng nghĩ đến chuyện rời xa ấy.

"Được." Cửu Châu gật đầu, nàng sẽ cố gắng nhớ hết những lời mình đã nói ngày hôm nay.

Sau khi tắm rửa rồi thay sang quần áo sạch sẽ, Minh Ký Viễn thấy muội muội đang dắt một con chó tản bộ trong sân, còn Thần Vương đi bên cạnh nàng.

Đầu hai người áp sát vào nhau, để đứng bằng chiều cao của muội muội mà Thần Vương nghiêng cả người, nom mất đi phong thái và chẳng mấy dễ chịu.

Hắn không hiểu, đi đường thì cứ đi bình thường, mắc gì phải duy trì tư thế khó khăn như vậy?

"Ca ca." Cửu Châu nhìn thấy hắn liền vẫy tay chào, Thần Vương vốn đang nghiêng người như cái bánh quẩy kia bỗng chốc quay về Thần Vương điện hạ kiêu ngạo chỉ trong chớp mắt.

"Muội muội dắt chó đi dạo hả?" Minh Ký Viễn đi đến chỗ hai người, liếc nhìn con chó trắng trước mặt.

"Ca, đây là ngựa chứ không phải chó." Cửu Châu vuốt ve tiểu bạch mã, "Huynh nhìn kỹ lại xem."

"Hóa ra là một thốt ngựa chân ngắn, trông thật đáng yêu." Minh Ký Viễn đưa tay vuốt ve tiểu bạch mã, con ngựa để mặc cho hắn sờ rất ngoan.

"Mấy tháng trước điện hạ đã tặng nó cho muội đấy." Nghe anh trai khen ngựa đáng yêu, Cửu Châu cười càng thêm vui.

Minh Ký Viễn quay đầu nhìn Thần Vương, Thần Vương lại mỉm cười đầy thân thiện với anh vợ tương lai.

"Cửu Châu." Bên bờ tường xuất hiện hai cánh tay, chủ nhân cánh tay vùng vẫy một buổi trời mới bò qua khỏi bờ tường, "Ta nghe nói Tam ca đã trở về nên sang thăm đây."

"Lục đệ." Minh Ký Viễn ngạc nhiên nhìn Minh Tôn Phủ vất vả trèo tường sang, "Sao đệ cũng bắt đầu trèo tường rồi?"

Lục đệ trước kia vô cùng nhả nhặn, đừng nói là trèo tường, dù là bước xuống bậc thang cũng phải chỉnh lại trang phục.

Trong hai năm hắn vắng mặt, lẽ nào trong nhà đã xảy ra chuyện gì kinh thiên động địa sao?

"Cả nhà đều biết trèo tường, ta không thể thua muội muội được." Minh Tôn Phủ ngồi trên bờ tường, thở hển hển, "Tam ca mau tới đỡ ta với."

"Cả ngày chỉ biết chơi mấy trò vô bổ." Minh Ký Viễn tiến lên, đỡ em họ từ trên bờ tường xuống đất, "Đệ vừa nói muội muội cũng biết trèo tường?"

Hắn ngoái đầu nhìn Cửu Châu, nàng mỉm cười xấu hổ, co người ra sau lưng Thần Vương.

"Không sao, biết trèo tường chứng tỏ khỏe mạnh." Minh Ký Viễn mỉm cười, "Tiểu cô nương nên vận động nhiều mới khỏe."

Hắn quay đầu trừng mắt nhìn Minh Tồn Phủ, nhân lúc ta không có ở nhà, đường huynh nhà ngươi dám dạy muội muội thế hả?

Minh Tồn Phủ, "..."

Nếu hắn nói, chuyện trèo tường này là hắn học từ Cửu Châu thì Tam ca có tin không?

"Thưa điện hạ, tiểu thư, hai vị thiếu gia, bữa trưa đã chuẩn bị xong cả rồi ạ." Xuân Phân bước vào sân viện náo nhiệt, "Mời mọi người đến tiền sảnh dùng bữa."

Nha hoàn đến dắt tiểu bạch mã đi, Cửu Châu đưa tay níu tay áo Thần Vương, "Điện hạ, chúng ta đi thôi."

Minh Tồn Phủ thấy muội muội dắt Thần Vương giống hệt như lúc dắt con tiểu bạch mã ấy.

Dùng bữa trưa xong, Cửu Châu thấy phụ thân và ca ca có việc cần bàn, nàng quyết định đưa Thần Vương hồi cung.

Minh Tồn Phủ trầm nghĩ, Thần Vương lớn tòng ngòng, hơn nữa còn có nhóm Hộ Long vệ đi theo, toàn bộ kinh thành này, ngoại trừ Bệ hạ thì bên cạnh hắn là nơi an toàn nhất.

Nhưng Cửu Châu lại không nghĩ thế, từ sau khi tiệc giao thừa qua đi, nàng cảm thấy trong kinh thành có rất nhiều người xấu, ai cũng có thể hại nàng và điện hạ.

Thần Vương dắt ngựa, sóng vai đi cùng Cửu Châu trên đường, thỉnh thoảng còn tiện đường mua cho nàng mấy món đồ của

con gái thiếu nữ.

"Tham kiến Thần Vương điện hạ," Vài công tử mặc áo gấm đi ngang qua, trông thấy Thần Vương thì cười hì hì hành lễ vãn an, "Điện hạ, hôm nay điện hạ đến đúng lúc đấy, bọn tôi vừa phát hiện có một con gà trống khá lợi hại trong trận chọi gà, mào đỏ như hồng ngọc, vuốt nhọn như chim ưng, khỏe cực kỳ..."

"Gà trống gì?" Thần Vương bình tĩnh ngắt lời bọn họ, "Các người thân là hậu nhân của hoàng thất, có sao lại chỉ biết nghĩ đến mấy thứ vô dụng này hả?"

"Điện hạ, không phải là gà trống, mà là gà chọi..."

"Gà chọi cái gì, bốn vương không biết gà chọi gì hết." Thần Vương nhìn sang Cửu Châu, vẻ mặt vừa bất lực lẫn đau lòng, "Đám tộc đệ chi xa của bốn vương suốt ngày chỉ biết chơi bởi lâu lẳng, khiến ta đau lòng quá.".

Chương 86: Chương 86

"Không cần nói gì cả, bốn vương biết tổng suy nghĩ của các người rồi." Thần Vương hất cằm, "Mau về nhà đọc sách luyện chữ, năng làm chuyện đúng đắn, tạo phúc cho bá tánh, hiểu chưa?"

Các công tử bột hoàng thất ngơ ngác gật đầu, hiểu thì hiểu đấy nhưng vẫn không rõ lắm.

Đọc sách luyện chữ, năng làm chuyện đúng đắn, đây là những lời mà Thần Vương có thể nói sao?

Hay điện hạ đang ám chỉ bọn hãn chuyện gì đó?

Tuy bọn hãn là công tử bột, nhưng cũng là công tử bột hoàng gia, trong người chảy cùng một dòng m.á.u đa nghi, cả bọn nhìn nhau, sau đó chấp tay hành lễ với Thần Vương, "Đa tạ điện hạ đã nhắc nhở, chúng tôi đã hiểu rồi."

"Hiểu rồi thì ở yên trong nhà, đừng la cà trên phố nữa." Thần Vương ngẫm nghĩ, "Nếu rảnh quá không có chuyện gì làm thì đến học viện Hoảng Văn tham quan một chút, quyên góp vài cuốn sách, trồng vài loại rau cũng được."

Học viện Hoảng Văn?

Đám công tử bưng bình, học viện Hoảng Văn sẽ chính thức chiêu sinh vào tháng Năm năm nay, tuy bọn hãn không đủ tư cách đến đó học, nhưng quyên vài cuốn sách, tặng chút lương

thực, bày tỏ sự ủng hộ của nhà mình đối với học viện Hoàng Văn do chính tay Bệ hạ xây dựng, chuyện này bọn hắc làm được.

"Điện hạ?" Cửu Châu thấy nhóm công tử ấy vội tới rồi lại vội đi, trông như đã được điện hạ chỉ điểm một chuyện gì đó rất quan trọng, tò mò hỏi, "Nhìn bọn họ hình như có gì đó sai sai."

"Muội không biết huyết mạch hoàng thất đều có một cái tật à."

"Tật gì?"

"Đa nghi, hơn nữa từ nhỏ đã chuyên phỏng đoán suy nghĩ của người bậc trên." Thần Vương cười, "Khi muội có địa vị cao hơn bọn hắc, mỗi một câu muội nói, bọn hắc sẽ cẩn thận suy đoán từng câu từng chữ, sau đó sẽ cố làm những chuyện khiến muội vui, dựa vào cái này để được sống yên ổn."

"Nếu đó chỉ là một câu nói bình thường, không có ý gì khác thì sao?"

"Bọn hắc không dám đánh cược." Thần Vương hờ hững đáp.

"Vì bọn hắc không biết câu nào là thật, câu nào là giả."

Cửu Châu im lặng hồi lâu, một lúc sau mới cất giọng cảm thán, "Thế thì mệt mỏi biết bao."

"Muội đừng lo." Thần Vương dừng bước nhìn nàng, "Ta sẽ không để muội mệt mỏi như thế."

Cửu Châu sững sờ, rồi liền mỉm cười gật đầu, "Ừm!"

Những lời điện hạ nói đều trở thành sự thật, thế nên nàng chưa bao giờ nghi ngờ hắc.

Nhìn đôi mắt ngập tràn tin tưởng của Cửu Châu, Thần Vương cười, đưa mắt nhìn đội quân canh gác trước cửa cung, "Muội về đi, không cần tiến nữa."

Cửu Châu dừng bước, "Điện hạ, ngày mai là đại điển phong hậu của nương nương."

Mẫu thân nói, huynh và nương nương có rất nhiều chuyện cần phải làm trong đại điển phong hậu, ta không thể đi tìm hai người."

"Nương nương là người phụ nữ tôn quý nhất thế gian, cũng đã nhận được mọi thứ trong thiên hạ." Cửu Châu lấy một khối điêu khắc gỗ đào từ trong n.g.ự.c ra, "Đây được làm từ gỗ đào, mong điện hạ đưa nó đến tay nương nương giúp ta."

"Được." Thần Vương cất khối điêu khắc vào lòng, "Tết nguyên tiêu năm nào trong kinh thành cũng có hội đèn lồng, muội có thể bảo huynh của muội đưa muội ra ngoài dạo."

Cửu Châu gật đầu, ngẩng lên hỏi hần, "Điện hạ có đến không?"

Thần Vương lắc đầu, "Ngày mai là đại điển phong hậu của mẫu phi, buổi tối ta không được xuất cung."

"Ồ." Ánh mắt Cửu Châu tối đi, sau đó lại mỉm cười, "Không sao, sang năm ta và điện hạ cùng đi."

Thần Vương cười xoay người nhảy lên ngựa, "Được, sau này mỗi năm ta sẽ cùng muội xem hội đèn lồng."

Tạm biệt Cửu Châu rồi trở về cung, Thần Vương đi thẳng đến Minh Nguyệt cung, đưa khối điêu khắc mà Cửu Châu nhờ hần tặng cho Tô Quý phi, "Mẫu phi, đây là đồ Cửu Châu bảo con tặng trước cho người."

Tô Quý phi nhận lấy, là món đồ trang trí hình hồ lô, trên hồ lô còn vẽ tường vân như ý, dưới đáy còn được khắc hai chữ "diệu hi".

Diệu hi, là vẻ vang chiếu rọi lâu dài.

"Nô tỳ nghe bảo dân Lăng Châu cho rằng, người được ánh sáng chiếu rọi sẽ luôn hưởng may mắn, bách bệnh bất xâm." Hương Quyên cảm thán, "Minh huyện chủ đã tặng cho nương nương một lời chúc phúc tốt nhất."

"Hồ lô bằng gỗ đào này là do con bé tự khắc sao?" Tô Quý phi nhẹ nhàng vuốt ve hồ lô, nét mặt dịu dàng.

"Nhi thần không hỏi muội ấy." Thần Vương đang định nhìn xem hồ lô được khắc thế nào, nhưng lại bị Tô Quý phi đẩy ra.

"Không hỏi thì cũng đừng nhìn." Tô Quý phi khinh bỉ, "Cái gì cũng không hiểu, tránh sang một bên đi."

"Tuy nhi thần không hỏi nhưng nhi thần vẫn đoán được." Thần Vương rót cho mình một tách trà, đi tới ngồi xuống bên cạnh, "Gỗ đào là đồ vật mà người đạo gia rất ưa dùng, người bình thường không thích sử dụng gỗ này."

Từ nhỏ Minh Tiểu Trư lớn lên ở đạo quán, nếu không phải do tự tay muội ấy khắc thì sao lại để cho con tặng cho mẫu phi?"

"Đúng vậy." Tô Quý phi tìm sợi dây đỏ buộc hồ lô lại, "Ta có hồ lô gỗ đào do chính tay Cửu Châu điêu khắc, con có không?"

Nụ cười trên mặt Thần Vương cứng lại, hắn cúi đầu vuốt ve túi thơm bên hông, trong đó có bùa hộ thân mà Cửu Châu tặng,

đoạn định thần, "Sao nhi thần lại đi tranh với mẫu phi, nàng là con dâu tương lai của mẫu phi, làm vài món đồ tặng cho người cũng là chuyện nên làm."

"Hương Quyên." Tô Quý phi phớt lờ hẳn, quay sang nói với Hương Quyên, "Người ngửi thử xem có cái gì bị hỏng hay không, sao bốn cung lại nghe mùi chua đâu đây."

Thần Vương im lặng đứng dậy, bước đến cửa mới hắng giọng đáp, "Mẫu phi nghĩ nhiều rồi, con có bùa hộ mệnh do chính tay muội ấy tặng đây."

Vừa dứt lời, hẳn co chân chạy nhanh, như thể sợ Tô Quý phi sẽ giành lấy bùa hộ mệnh với mình vậy.

Tô Quý phi nhìn bóng lưng chuồn lẹ của hẳn thì bật cười, lại cúi đầu nhìn hồ lô trên tay, vuốt ve cái bầu tròn trịa của nó.

"Nương nương, để nô tỳ giúp ngài cất vào hộp nhé?"

"Không cần." Tô Quý phi cười, "Ngày mai bốn cung muốn mang nó bên mình."

Người bị kích thích lớn nhất trong chuyện Long Phong đế sắc phong Tô Quý phi làm hoàng hậu không phải là nhóm văn thân võ tướng, mà là những quan viên xuất thân thế gia đại tộc.

"Đầu tiên là Bệ hạ khởi công xây dựng học viện Hoàng Văn, thu nhận học trò nghèo khắp thiên hạ, sau đó lại sắc phong Tô Quý phi xuất thân thấp kém làm hoàng hậu, rốt cuộc Bệ hạ có ý gì?"

"Lẽ nào Bệ hạ muốn hất cẳng thế gia đại tộc như chúng ta?"

"Mọi người nghĩ nhiều rồi, phi tần trong cung Bệ hạ làm gì có ai xuất thân từ thế gia đại tộc." Một người trong đó nhàn nhã nhấp ngụm rượu, "Mấy năm qua, dù thế gia đại tộc hay hàn môn tiểu hộ, chỉ cần là người có tài đều được Bệ hạ trọng dụng."

Các người đừng có nhìn chòng chọc vào Tô Quý phi như thế nữa, hậu cung chỉ có vài người phụ nữ, các vị ngồi đây đều là đàn ông, ai mà chẳng muốn sủng ái người mình thích nhất?"

"Ta nghi ngờ người là nội ứng được Bệ hạ cử đến trà trộn vào hội thế gia chúng ta." Một gia chủ không nhịn được nói, "Chúng ta đang thương lượng đại sự chứ không phải chuyện tình nam nữ."

"Nhưng suy cho cùng, chuyện sắc phong Tô Quý phi chính là chuyện nam nữ."

Sao trong bữa tiệc giao thừa hôm ấy không thấy các người đứng ra phản đối, bây giờ nói cũng được gì?" Người đang uống rượu đặt ly xuống, thông dong đứng dậy, "Chư vị, hiện giờ đã là Đại Thành năm Long Phong thứ mười bốn, chuyện thế gia và đế vương chung thiên hạ đã là chuyện cách đây trăm năm về trước, mọi người cứ từ từ uống."

"Đỗ Thanh Kha, người đang sỉ nhục thế gia đấy!"

Đỗ Thanh Kha từ tốn đáp, "Nói chuyện cho đàng hoàng, khi không mắng chửi ai đấy? Nếu các người thật sự không muốn để Bệ hạ trọng dụng hàn môn, vậy chỉ có thể giải quyết từ chỗ cơ bản nhất."

"Giải quyết thế nào?"

"Sắc phong Tô Quý phi làm hậu đã là chuyện ván đã đóng thuyền, chư vị chớ việc sâu lo." Đỗ Thanh Kha nhướn mày cười, "Nhưng học viện Hoàng Văn vẫn chưa bắt đầu chiêu sinh mà."

Nếu xảy ra chuyện gì đó, ví dụ như học trò nghèo xích mích với học trò hoàng thất, phải làm lớn chuyện lên, thì chuyện của học viện Hoàng Văn sẽ bị trì hoãn."

"Chặt cây sửa nhánh rất vô ích." Đỗ Thanh Kha lắc đầu, "Phải chặt từ gốc, hiểu không?"

Dứt lời, hắn phất tay áo, thông thả sải bước rời đi.

Ở cùng đám thế gia đàn độn này, thỉnh thoảng hắn lại có cảm giác hơn người.

Đầu óc chỉ đến thế mà còn lo Bệ hạ chèn ép thế gia?

Bệ hạ đáng hao tâm tổn sức vì đám ngu này sao?

Đúng là mèo già soi gương rồi lầm tưởng mình là hổ.

Tết nguyên tiêu năm Long Phong thứ mười bốn được tổ chức vô cùng long trọng, trời chưa hửng sáng mà trong thành đã treo đủ loại đèn màu, còn có vài tiệm đèn lồng cố ý treo đèn phượng hoàng trước cửa lớn, hòng ăn mừng đại điển phong hậu.

Bọn họ không biết con người của Tô Quý phi thế nào, nhưng Bệ hạ là người tốt như thế, Hoàng hậu do chính tay ông sắc phong nhất định cũng rất tốt.

Hơn nữa đó còn là mẹ đẻ của Vương gia bá đạo, nên bà chắc chắn là người tốt.

Điều quan trọng là, đây là chuyện vui lan tỏa khắp nơi, các thương hộ đều tranh thủ lúc này để kinh doanh kiếm lời, có thể "mót" được ít tặng vật, cứ sao lại không làm.

Đối với bá tánh bình thường, chỉ cần Bệ hạ cho bọn họ cuộc sống bình yên, thì dù Bệ hạ có muốn sắc phong một cây đào làm hậu, dân gian vẫn có thể viết nên một câu chuyện tình kỳ ảo, dựa vào đấy để kiếm tiền.

Khi bá tánh bình dân tự tìm niềm vui, thì hoàng thân quốc thích, đại thần trong triều và các mệnh phụ đều ăn diện đẹp để tiến vào điện Kim Thành từ sớm, tham gia đại điển phong hậu lần đầu tiên trong triều đại Long Phong.

Theo lý thuyết, Tô thị từ Phi được sắc phong lên Hoàng hậu không cao quý bằng Hoàng hậu chính thống được rước từ cửa Chu Tước, nhưng Bệ hạ lại cho bà hết thấy những đặc quyền của Hoàng hậu chính thống.

Bất kể là phượng liễn, phượng trang, và cả lễ nghi đều được chuẩn bị dựa theo quy cách sắc phong Hoàng hậu cao nhất.

Đây cũng là lần đầu tiên Cửu Châu được tham dự một buổi lễ long trọng của hoàng gia.

Trên đại điện rộng mênh mông của điện Kim Thành, nam trái nữ phải xếp hàng ngay ngắn trang nghiêm, đưa mắt trông ra xa lại chẳng thấy bờ cuối nơi nào.

Thảm đỏ trải dài, hoa tươi mở đường, Cửu Châu đứng ở vị trí đầu tiên trong hàng Huyện chủ, thấy nường nường được Thần Vương dìu đỡ, thông thả bước trên thảm đỏ rải hoa.

Khi bà đi ngang qua Cửu Châu, bước chân khẽ dừng lại, quay đầu mỉm cười nhìn nàng.

Bao nhiêu người trong đám đông đều nhìn thấy cảnh này.

Rốt cuộc Tô hậu ưng ý cô con dâu tương lai Minh gia này đến mức nào, mà ngay cả đại điển phong hậu cũng không quên dành vinh quang cho nàng.

Tôn Thái Dao đứng cuối hàng hoàng tử phi, nàng ta nhìn Minh Cửu Châu mặc cung phục huyện chủ màu vàng tơ, đưa tay đón lấy cánh hoa không biết từ đâu bay tới, chột ngẩn ngơ.

Không có một chuyện nào trong giấc mơ của nàng ta thành hiện thực, điểm giống duy nhất chính là tình cảm thân thiết giữa Minh Cửu Châu và Tô Quý phi.

Trên đài, lễ quan đang đọc chiếu khen do chính Bệ hạ viết cho Tô Quý phi, từng câu chữ đều đong đầy tình cảm của một người đàn ông dành cho người mình yêu.

"Bái kiến hoàng hậu nương nương, hoàng hậu phượng cao cửu thiên, thiên tuế thiên thuế, thiên thiên tuế."

Cửu Châu quỳ theo đám đông, hành đại lễ ba vái chín dập, thấy một đóa hoa xinh đẹp rơi xuống thì lén nhét nó vào túi mình.

Đóa hoa xinh đẹp thế này, nếu để mọi người giẫm lên thật đáng tiếc.

Điển phong hậu kết thúc, Cửu Châu chỉ vừa đi hai bước thì đã có người sắp tới khen búi tóc của nàng, khen y phục của nàng, thậm chí còn có người khen khăn tay của nàng xinh quá.

Chương 87: Chương 87

Khi bọn họ còn đang ngơ ngác, Cửu Châu xách váy đi tới bên cạnh Thẩm thị, "Mẫu thân, chúng ta đi thôi."

"Bình tĩnh, không được cuống." Thẩm thị mỉm cười, "Sau này nếu có gặp phải người mà mình không muốn nói chuyện, con chỉ cần mỉm cười, mắt nhìn xuống, bọn họ thấy thế sẽ biết điều rời đi."

Cửu Châu cười, "Như thế có phải ngạo mạn quá không?"

"Không, đây không gọi là ngạo mạn, mà là sự kiêu ngạo của người bề trên." Thẩm thị liếc nhìn nhóm người mới xúm quanh Cửu Châu, "Người thông minh thật sự sẽ không dùng cách ngu ngốc này để lấy lòng con."

Cửu Châu thở dài, "Vạn sự tùy duyên vậy, người trong kinh sống mệt quá đi."

Thẩm thị cười, "Mẫu thân quên mất, Đạo gia luôn dạy vạn sự tùy duyên, tự tại tùy tâm, tính con không câu nệ giống người Đạo gia."

Bà vỗ lên tay con gái, cố gắng che đi nỗi lo trong lòng.

Nhưng sau khi vào làm dâu hoàng gia, Tô hậu và Thần Vương liệu có cho phép con gái luôn như thế hay không?

"Tính tình Minh huyện chủ như thế, sau này mà được gả vào hoàng gia..." Hoài Vương phi và Tôn Thái Dao sóng vai bước

cùng, chứng kiến Minh Cửu Châu được người người nịnh nọt xun xoe rồi vội vã trốn đi, cất giọng rầu rĩ, "Một cô nương ngây thơ đến đâu đi nữa, một khi được gả vào hoàng gia thì cũng chỉ như tâm gửi."

Vừa dứt lời, nàng ta chợt nhận ra điều không ổn, Hoài Vương phi cười với Tôn Thái Dao, "Ta chỉ nói đùa thôi, Tứ đệ muội đừng xem là thật."

Mẫu thân không được khỏe, ta sang đó dìu bà ấy hồi cung."

An Vương phi và Tĩnh Vương phi đều sang dìu mẹ chồng của mình, Tôn Thái Dao đứng bên thềm tại chỗ nhìn đám đông dần rời ngoài điện, không biết phải đi đường nào.

Đam Mỹ Hải

"Tối nay là đêm nguyên tiêu sao?" Nàng ta khẽ vuốt chiếc trâm phượng trên đầu, nở nụ cười đắng chát.

Mẹ chồng vừa qua đời chưa đầy bốn mươi chín ngày, điện hạ với nàng thân là con trai và con dâu, không những không được đốt giấy để tang, mà còn phải mặc cẩm y, cài trâm vàng trong đại điển phong hậu, hành đại lễ ba vái chín dập đầu trước mặt Tô hậu.

Đêm nguyên tiêu mấy năm trước, nàng luôn theo cha mẹ và các anh chị em dạo ngắm phố phường, giải đố đèn lồng.

Nhưng e là năm nay không có ai ở bên cạnh nàng.

"Hoàng tử phi..." Cung nữ lo lắng nhìn nàng ta, mấy hôm nay Hoàng tử phi chưa được nghỉ ngơi tốt, cả người hốc hác đi nhiều.

"Không sao." Tôn Thái Dao quay về Chương Lục cung, tháo trâm vòng và đồ trang sức xuống, thay sang một bộ cẩm y màu trắng.

Nàng ta tựa bên cửa sổ, ngắm nhìn sắc trời dần một tối xuống.

Trời tối thế này rồi mà điện hạ còn đi đâu?

Minh Nguyệt cung treo đầy lồng đèn đỏ và cả tú cầu đỏ, đến cả cung nữ thái giám cũng đeo đai đỏ bên hông, giống như đang tổ chức hôn lễ.

Long Phong để nhìn con trai hôn treo ngược cành cây nhìn chăm chăm lồng đèn đỏ, cười hỏi, "Tối nay Minh cô nương đi ngắm đèn với người nhà à?"

"Lần đầu tiên tiểu cô nương đón tết nguyên tiêu ở kinh thành, tất nhiên phải đi xem rồi." Thần Vương hoàn hồn, "Phụ hoàng hỏi chuyện này làm gì?"

"Muốn đi thì đi đi." Long Phong để vẫy tay, "Ngày trước cô bé đã vất vả lắm rồi, con là vị hôn phu của nó, chớ nên bỏ lỡ tết nguyên tiêu đầu tiên ở kinh thành của nó."

Thần Vương nhúc nhích cái mông, nhưng rồi vẫn ngồi xuống, "Phụ hoàng, nhi thần không phải là đứa có vợ rồi quên cha mẹ, tối nay con sẽ ở lại cùng hai người."

"Thật không?" Long Phong để nhíu mày.

"Thật." Thần Vương nhìn sắc trời tối sẫm, cắn răng gật đầu.

Long Phong đế nhìn con trai tuy người ở đây nhưng hồn đã bay xa, mỉm cười đá hất một cái, "Mau cút đi cho ta, khoảnh khắc quan trọng của ta và mẫu hậu con, ai cần con ở cùng."

Thần Vương nghiêng người né cú đá này, rót trà cho Long Phong đế và Tô Hoàng hậu, "Không cần nhi thần ở cùng thật sao?"

"Trẫm nghe Lưu Trung Bảo nói lão Đại, lão Nhị và lão Tam đều đưa Vương phi xuất cung dạo phố rồi." Long Phong đế đứng dậy nắm tay Tô Hoàng hậu, "Lát nữa trẫm và mẫu hậu của con cũng sẽ cải trang xuất cung, nếu con muốn ở lại Minh Nguyệt cung chờ thì trẫm cũng không ép..."

"Nhi thần không quấy rầy phụ hoàng và mẫu hậu nữa, nhi thần xin cáo lui." Thần Vương đứng dậy chạy đi được vài bước rồi lại vòng về, xòe tay ra trước mặt Long Phong đế.

Long Phong đế lục trong trong áo, móc ra một chiếc túi tiền ném vào tay hất, "Lớn tới nơi rồi mà đi chơi với vị hôn thê còn phải xin tiền cha."

"Phụ hoàng cho con thêm đi." Thần Vương lại tiếp tục xòe tay ra, "Hai người tiêu lặn."

"Lưu Trung Bảo." Long Phong đế thở dài bất lực, "Đưa cho nó một tờ ngân phiếu."

Lưu Trung Bảo móc trong n.g.ũ.c ra mấy tờ ngân phiếu, cười híp mắt hỏi, "Bệ hạ định cho điện hạ bao nhiêu?"

Thần Vương nháy mắt lên, gom hết đồng ngân phiếu vào tay mình, "Đa tạ phụ hoàng, đa tạ mẫu hậu, nhi thần xin phép cáo lui!"

Nhìn bóng lưng sững rón của Thần Vương điện hạ, Lưu Trung Bảo bật cười rồi quay lại thỉnh tội, "Lão nô hộ ngân bất lực, xin Bệ hạ trách phạt."

"Thôi, thôi, trẫm thấy ngươi cố tình hộ ngân bất lực thì có." Long Phong để không giận mà còn cười, "Đi thôi, ra cung xem cảnh đèn hoa nhân gian."

Thần Vương cất bạc, dẫn Hộ Long vệ chạy đến Minh gia thì hay tin gia đình họ đã ra ngoài được nửa canh giờ, hạ nhân cũng không biết bọn họ đi đâu chơi.

Nhìn đám đông nuốm nượp ngoài kia, nụ cười trên gương mặt Thần Vương dần phai nhạt.

Chen chúc trên đường phố chật chội, hần phát hiện ngoại trừ người đông và mấy đèn lồng cũ kỹ, hoa đăng tết Nguyên tiêu chẳng có gì vui.

Các tài tử giai nhân cùng nhau giải đồ đèn, cánh đàn ông vạm vỡ tay xách nách mang cầm đồ cho phu nhân nhà mình, những sạp hàng bán bánh trôi kín cả khách, bốc hơi nóng hổi trong đêm lạnh lẽo.

"Điện hạ." Hộ Long vệ khẽ hỏi, "Chúng ta có cần hồi cung không?"

"Không cần, bốn vương đi dạo một lát." Hần nhìn thấy có cửa hàng đèn lồng treo đèn cún con, hần mua một chiếc rồi cầm trên tay.

Khúc ca vui mừng chẳng thấy êm tai, trò xiếc vụng về trên sân khấu cũng dễ bề nhìn thấu, ngay cả thằng hề chọc cười mọi người cũng không thú vị.

Ngọn nến trong lồng đèn sắp tàn, ánh lửa lập lờ, Thần Vương dừng bước, ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn vành vạnh trên bầu trời, bật cười một tiếng rồi ngoái đầu lại nói với Hộ Long vệ, "Đi tìm một cây nến khác đến đây."

"Ca ca, chiếc lồng đèn kia xinh quá." Cửu Châu chỉ vào một chiếc đèn đang treo đằng trước, "Muội muốn mua nó."

Minh Ký Viễn cúi đầu nhìn bốn, năm chiếc lồng đèn trong tay, nhưng vẫn yêu thương gật đầu, "Mua."

"Ông chủ, chiếc lồng đèn này bao nhiêu thế?" Cửu Châu đi tới cửa hàng lồng đèn, chỉ vào chiếc đèn treo trên cao.

"Cô nương à, đây là hàng trưng bày của tiệm, không bán." Chủ quán thấy cô nương xinh đẹp nên vui vẻ giải thích, "Cô có thể xem mấy chiếc đèn khác của tiệm nhà ta."

"Không bán hả?" Cửu Châu thất vọng ỉu xiu, "Thôi vậy."

Minh Ký Viễn thấy thế thì vội vàng an ủi em gái, "Hay là chúng ta đến nơi khác xem thử?"

"Vâng." Cửu Châu gật đầu, nhưng hai huynh muội đi hết hai, ba con phố mà vẫn không tìm được chiếc đèn như vừa nãy, Cửu Châu uể oải ngồi xuống băng ghế ven đường, "Xem ra tối nay muội không mua được chiếc đèn xinh đẹp đó rồi."

"Muội thích chiếc đèn đó lắm sao?" Minh Ký Viễn mua được hai chiếc mặt nạ, đưa cho Cửu Châu một cái, "Vậy để ca ca nghĩ cách cho muội."

"Không cần đâu ca ca." Cửu Châu lắc đầu, "Tối nay điện hạ phải ở trong cung không được đi chơi, muội chỉ muốn mua mấy chiếc lồng đèn xinh đẹp để mang vào cung cho huynh ấy, không mua được cũng không sao."

"Những chiếc đèn này đều mua cho Thần Vương điện hạ à?"

"Đâu có." Cửu Châu cười híp mắt chỉ vào một chiếc trong số đó, "Chiếc này là dành cho ca ca, vừa nãy muội phát hiện huynh lên nhìn nó mấy lần, còn lại là cho phụ thân, mẫu thân và cả Xuân Phân tỷ tỷ nữa."

"Còn của muội đâu?" Minh Ký Viễn cười hỏi.

Cửu Châu ngớ ra, "Muội quên mất..."

"Muội đấy." Minh Ký Viễn bật cười, đeo mặt nạ lên, "Đi thôi, chúng ta đi chọn chiếc lồng đèn muội thích nhất nào."

Cửu Châu bắt chước ca ca đeo mặt nạ lên, tung tăng đi sau hần, "Ca ca, muoouij mới thấy có rất nhiều tài tử đang giải đồ đèn, huynh tài hoa như thế sao không đến thử?"

"Giải đồ đèn là cơ hội cho các sĩ tử lộ mặt, huynh đã vào triều làm quan rồi, cần gì khiến bọn họ khó xử." Minh Ký Viễn sợ muội muội lạc đường nên dẫn, "Trên đường người đông, muội nắm áo huynh đi, kéo lạc."

"Vậy chúng ta đi xem kịch hoa đăng đi." Cửu Châu níu vạt áo Minh Ký Viễn, "Bên kia đông người quá."

"Được." Minh Ký Viễn một tay xách hết đồng lồng đèn, một tay bảo vệ muội muội chen vào đám đông, chiếm một chỗ đứng dễ thấy nhất.

Cách tám mặt nạ, hần không nhìn rõ vẻ mặt của muội muội, nhưng hần biết nhất định lúc này muội muội đang cười rất vui.

Nàng reo hò theo đám đông, cùng mọi người vỗ tay, vô ưu vô lo, hồn nhiên ngây thơ.

Dưới muôn ngàn ánh đèn rực rỡ, nàng tháo mặt nạ ra, trong đôi mắt dạt dào ánh sao lấp lánh sung sướng.

Nếu có thể được lựa chọn, hẳn thật sự không muốn gả muội muội vào hoàng gia.

Nhưng chỉ vì muốn mua cho Thần Vương một chiếc đèn mà muội ấy đã đi dạo vài con phố, không buồn ngắm nghía phong cảnh bên đường, cũng không kịp thưởng thức hương vị bánh trôi.

"Ca ca?" Cửu Châu thấy ca ca nhìn mình thì nghi ngờ sờ lên mặt, "Sao thế?"

"Đeo mặt nạ vào đi." Minh Ký Viễn đeo mặt nạ lên giúp nàng, "Kịch hoa đăng kết thúc, ta dẫn muội đi ăn bánh trôi nhé?"

"Vâng." Nàng gật đầu đồng ý, lúc đi ngang qua tiệm lồng đèn vừa nãy, nàng vô thức tìm kiếm chiếc lồng đèn yêu thích kia.

Bỗng nhiên, Cửu Châu nhìn thấy từ xa có một người xách chiếc lồng đèn chú cún bên tay trái, còn tay phải lại đang xách chiếc lồng đèn nàng rất thích mà không mua được kia, thế là nhanh chân chạy lên trước, "Công tử, xin dừng bước."

Chàng trai cầm lồng đèn chợt dừng bước, quay đầu nhìn Cửu Châu đang đeo mặt nạ, "Minh Tiểu Trư?"

"Điện hạ?!" Cửu Châu tháo mặt nạ xuống, "Sao huynh biết là ta?"

"Đừng nói là muội đeo mặt nạ, dù muội có che kín đầu thì ta vẫn đoán ra muội." Hắn cúi đầu nhìn hai chiếc lồng đèn trên tay, sau

đó đưa hết cho nàng, "Này, tặng muội đó."

Ánh nến trong chiếc đèn lồng chập chờn, Cửu Châu nhận lấy, "Tất cả chỗ này đều là mua cho ta sao?"

"Ngoại trừ muội thì ta còn có thể mua cho ai nữa?" Thần Vương cẩn thận gỡ mặt nạ trên mặt nàng ra, "Cái này mua ở đâu vậy, ta cũng đi mua một cái."

Cửu Châu quay đầu nhìn Minh Ký Viễn, "Ca ca, mặt nạ này mua ở đâu thế?"

"Đi tới đằng trước chừng một trăm bước là có một quầy bán mặt nạ." Minh Ký Viễn nhìn chiếc đèn lồng cún con trong tay Cửu Châu, hân nhó muội muội nhà mình tuổi tuất.

"Hóa ra Minh Tam công tử cũng ở đây." Thần Vương khách sáo gật đầu chào hân, "Không biết Minh Thị lang và Minh phu nhân có đi cùng hai người?"

"Bẩm điện hạ, gia phụ và gia mẫu còn có việc bận." Minh Ký Viễn nhìn chiếc đèn lồng trên tay Minh Kính Châu, lịch sự lên tiếng, "Vì muốn mua chiếc đèn này mang vào cung tặng cho điện hạ mà lúc này tiểu muội đã phải đi tìm khắp ba con phố, nhưng vẫn không mua được, không ngờ điện hạ đã tự mua."

Có lẽ, đây chính là duyên phận."

"Điện hạ, xá muội còn nhỏ không hiểu chuyện, xin điện hạ đưa nàng về phủ trước giờ Tý." Minh Ký Viễn mỉm cười, "Hạ quan xin phép cáo lui trước."

Thần Vương vui vẻ nhìn anh vợ tương lai, hên gì trước đây luôn có người khen Minh Ký Viễn ôn tồn lễ độ, đúng là một người thân thiện.

"Ca ca." Cửu Châu gọi Minh Ký Viễn lại, ánh mắt bịn rịn, "Sao huynh lại đi trước thế?"

"Ta nhớ ra còn ít việc phải làm." Minh Ký Viễn nhìn sang Thần Vương, "Điện hạ sẽ đi cùng muội."

Một người đi khắp đầu đường cuối phố chỉ để tìm mua cho hắn chiếc lồng đèn đẹp nhất.

Còn một người thì đã mua chiếc lồng đèn cún con cho nàng, rồi chẳng hay đã cầm trong tay đi bao lâu trên con phố tấp nập người qua lại.

Sao hắn đương tâm nữ làm Vương Mẫu nương nương, rút cây trâm vạch nên sông Ngân Hà chia cắt đôi tình nhân*.

Chương 88: Chương 88

Gió đêm thổi hây hây, đèn hoa lung linh sắc màu, Thần Vương nhìn đám đông cười nói phía trước, lại cúi đầu nhìn thiếu nữ bên cạnh mình.

Hắn đưa tay giữ lại lụa choàng bay phất phơ sau lưng nàng, "Ta đưa muội đi ăn thử bánh trôi nhé?"

"Ừm." Cửu Châu cười tíu mắt gật đầu, hình như lần nào hắn hỏi thì nàng sẽ luôn gật đầu đồng ý.

"Điện hạ." Hộ Long Vệ thấp giọng nhắc, "Chúng thuộc hạ đã hỏi thăm rồi, đằng trước có tửu lâu làm món bánh trôi rất ngon."

Bọn hắn lo lắng bánh trôi bán ở hàng quán ven đường không vệ sinh.

Cửu Châu thôi nhìn hàng quán, kéo tay áo Thần Vương, "Vậy chúng ta đến tửu lâu ấy đi."

"Được." Thần Vương nắm tay nàng, thông thả tiến về phía trước, khi đi ngang qua tiệm đèn lồng có chiếc đèn mà ông chủ không chịu bán, Cửu Châu chợt phát hiện chiếc đèn treo chỗ cao nhất đã không còn.

"Sao thế?" Thần Vương dừng đưa chiếc đèn trong tay, "Hình như chiếc đèn này được mua ở đây thì phải?"

"Bấm điện hạ, đúng là mua ở đây ạ."

Ông chủ thấy Cửu Châu sóng vai đứng cạnh Thần Vương, chỉ nhìn qua là đã nhận ra nàng, ông lúng túng cười xòa.

Cửu Châu quay lại thì thầm với Thần Vương, "Vừa nãy ta có hỏi ông chủ, ông ấy còn nói là không bán, sao điện hạ mua được hay vậy?"

Thần Vương cười thần bí nhìn nàng, "Muội đoán xem?"

Cửu Châu suy nghĩ, "Huynh giải hết tất cả câu đố đèn của cửa tiệm ông ấy?"

Thần Vương cười lắc đầu, dắt tay Cửu Châu đi về phía trước.

"Điện hạ." Cửu Châu vô cùng tò mò, "Huynh nói cho ta biết đi mà."

"Thêm tiền." Thần Vương nín cười, "Chỉ cần đưa nhiều tiền thì kiểu gì chủ tiệm cũng xao động thôi."

Cửu Châu, "..."

Hóa ra chỉ cần đơn giản trực tiếp vậy là xong.

"Nhưng điện hạ kiếm đâu ra lắm tiền thế?" Cửu Châu khó hiểu, "Chẳng phải Bệ hạ đã nói không cho nương nương trợ cấp à?"

"Đúng là phụ hoàng đã nói không cho mẫu hậu trợ cấp, nhưng ông ấy không nói ông ấy không trợ cấp cho ta." Thần Vương khẽ cười, "Số tiền này là của phụ hoàng cho đấy."

Hắn không nói cho Cửu Châu biết mình cũng có rất nhiều tiền, nhưng vì...!vì dáng vẻ nàng nghiêm túc tiết kiệm tiền cho hắn đáng yêu c.h.ết đi được.

"Bệ hạ vẫn..." Cửu Châu liếc nhìn Hộ Long vệ sau lưng, "Vẫn nhất ngôn cửu đỉnh ghê."

Không để mẹ cho con tiên, nhưng bản thân lại lên cho tiên, đây chẳng phải là hình tượng người cha cứng con điển hình hay sao?

May thay điện hạ là tiên đồng hạ phàm, không bị cứng chiều mà sinh hư.

Thần Vương cố nén cười, "Đúng thế, phụ hoàng là người đã nói là làm."

Ven đường có người bán hoa, Thần Vương lấy ra vài đồng mua một bông hoa lan cài lên búi tóc của Cửu Châu.

Bông hoa lan be bé chẳng mấy bắt mắt, nhưng vừa nãy đi dạo trên đường, Thần Vương thấy rất nhiều nam tử mua cho nữ quyến đi cạnh những món đồ nhỏ nhỏ thế này.

"Minh Tiểu Trư."

"Hử?" Cửu Châu ngẩng đầu lên.

"Đến tửu lâu rồi." Thần Vương mỉm cười nhìn đèn lồng phượng hoàng treo trên cửa.

"Long phượng trình tường, ngũ phúc lâm môn, thập toàn thập mỹ..." Cửu Châu nhìn một loạt tên bánh trôi trên biển hiệu, "Đặt tên nghe nghệ thuật ghê."

"Tết Nguyên tiêu nên luôn cầu những thứ may mắn." Thần Vương ngẩng đầu lên, bắt gặp hai vợ chồng Hoài Vương đang ngồi trên tầng hai.

"Ngũ đệ." Hoài Vương tựa lên cửa sổ, cười nhìn hắn, "Lên đây ngồi nào."

Thần Vương hỏi Cửu Châu, "Muội muốn lên không?"

Cửu Châu gật đầu, "Đại điện hạ đã mời sao điện hạ lại không đi."

Thần Vương cười nhìn nàng, nắm tay dắt Cửu Châu lên lầu.

Tuy có rất nhiều người ăn bánh trôi trong đêm Nguyên tiêu, nhưng gian phòng chỗ Hoài Vương ngồi lại chỉ có hai vợ chồng họ, không còn ai nữa.

Thần Vương đẩy cửa bước vào, "Đại ca Đại tẩu chọn chỗ đẹp thật, ngồi đây vừa hay có thể thưởng thức trọn cảnh đẹp đêm Nguyên tiêu."

Cửu Châu hành lễ với hai người họ, Hoài Vương Phi nhoẻn cười, nghiêng người né.

"Ngũ đệ, Minh huyện chủ ngồi đi." Hoài Vương cười mời hai người ngồi, "Kinh thành lớn đến thế mà vẫn có thể gặp được hai người, ấy cũng là duyên phận."

Tiểu nhị đem bánh trôi đã chín lên bàn, "Thưa quý khách, đây là Long phượng trình tường, mời hai vị nếm thử."

"Sao lại gọi là Long phượng trình tường?" Cửu Châu tò mò.

"Bánh trôi trong chén này có hai loại nhân, bổ trợ cho nhau, ăn vào không ngán mà còn có mùi thơm thoang thoảng, nên mới gọi là Long phượng trình tường." Tiểu nhị bật cười chấp tay hành lễ, "Chúc hai vị luôn luôn ân ái, cuộc sống ngọt ngào hơn cả bánh trôi."

"Khéo nói lắm." Thần Vương móc ra một nén bạc thưởng cho tiểu nhị, "Mang lên thêm vài món nữa đi."

"Vâng, cảm ơn quý nhân." Tiểu nhị vui vẻ cầm bạc lui ra, cẩn thận đóng cửa phòng.

"Ném thử xem nhân bên trong là gì?" Thần Vương đẩy chén bánh trôi đến trước mặt Cửu Châu.

"Nhân hoa quả." Cửu Châu ăn một viên, rồi lại múc một viên khác, "Vẫn là nhân hoa quả."

"Không phải nói có hai loại nhân à?" Thần Vương cầm thìa tiện tay múc một viên bánh trôi trong chén Cửu Châu bỏ vào miệng.

"Vị gì thế?" Cửu Châu sốt sắng nhìn hắn.

Thần Vương đặt thìa xuống, lau khóe miệng, "Nhân đậu phộng hạt mè."

Hoài Vương nhìn chén trôi nước không ai đoái hoài kia, chén bánh trôi ấy không xứng để Vân Độ Khanh ăn hay sao mà cứ phải múc từ trong chén của Minh huyện chủ?

"Điện hạ thích nhân nào nhất?" Cửu Châu hỏi.

"Cái nào cũng được." Dường như bây giờ Thần Vương mới nhớ ra bản thân mình cũng có một chén trôi nước, hắn kéo đến trước mặt mình, "Ăn để lấy hên, bình thường ta không thích ăn mấy món dinh dính này."

Nhưng nể cái tên Long phượng trình tường, hắn đành miễn cưỡng ăn cho hết.

"Điện hạ nhìn kia." Cửu Châu chỉ ra con đường giăng đầy hoa đăng bên ngoài cửa sổ, tựa như một dải ngân hà lấp lánh xán lạn.

Thần Vương đứng dậy đi đến cạnh nàng, gió đêm mơn man trên mái tóc.

"Đẹp lắm đúng không?"

"Ừm." Cửu Châu nghiêng đầu nhìn nàng, "Đẹp lắm."

Đêm nay, làn gió ấy, cùng nàng của lúc này, chính là đêm Nguyên tiêu đẹp nhất.

Hoài Vương cảm thấy mình mời Ngũ đệ và Minh huyện chủ lên đây có lẽ là một sai lầm.

"Càng đứng ở trên cao thì phong cảnh càng đẹp." Tiểu nhị bưng bánh trái lên, Hoài Vương phát tay bảo hấn lui ra, nói với Thần Vương đang ngắm cảnh đằng kia, "Nhưng chỗ cao gió lạnh, Ngũ đệ có từng nghĩ đến chuyện cho người xây lầu cao, thưởng thức vẻ đẹp của thiên hạ chưa?"

Thần Vương ngồi xuống chỗ cũ, "Đại ca nói đùa, toàn bộ thiên hạ này đều là của phụ hoàng, chúng ta là con của phụ hoàng, có tòa lầu cao nào không thể đến? Cần gì phải hao tài tốn của để xây thêm một lầu cao khác."

Hoài Vương nhìn Thần Vương dăm dăm, "Ngũ đệ nói đúng, thiên hạ đều thuộc về phụ hoàng, chúng ta có phụ hoàng che chở, đi đâu cũng được."

Dưới lầu có người đang rao hàng, tiếng rao vang vọng khắp phố phường, đưa tới bên tai Cửu Châu.

Nàng ghé vào song cửa, thích thú ngắm nhìn dòng người bên dưới.

Hoài Vương phi quan sát thiếu nữ chỉ vừa hồi kinh chưa đầy một năm, đứng dậy mang bánh sữa sang cho nàng, "Minh

huyện chủ nếm thử bánh sữa này xem."

"Tạ ơn Vương phi." Cửu Châu cảm ơn rồi cúi đầu ăn bánh, nàng không hỏi thăm chuyện trong cung, cũng không chủ động thân thiết với nàng ta.

Hoài Vương phi lấy làm lạ, lẽ nào Minh Cửu Châu chưa từng nghĩ đến chuyện sau khi được gả vào hoàng gia sao?

Ngay cả Tôn Thái Dao trước khi thành thân với Tứ hoàng tử cũng phải xun xoe lấy lòng nàng ta.

Minh Cửu Châu là đứa con gái được gửi nuôi bên ngoài, không thân thiết với gia đình, nàng ta không lo lắng gì ư?

"Há miệng ra nào." Thần Vương gấp một miếng bánh ngọt Cửu Châu thích, đưa đến bên miệng nàng.

Cửu Châu ngậm lấy miếng bánh.

Hoài Vương phi nhìn hai người thân mật, cúi đầu cầm tách trà nhấp một ngụm.

Năm tháng tuổi hoa người bên cạnh còn yêu chiều, có chỗ dựa vững chãi nên chẳng sợ gì.

Nhưng đàn ông đều giỏi thay đổi.

Nàng ta nhìn Hoài Vương, vờ như không để ý đến đám Trắc phi và thiếp thất trong Vương phủ.

Chương Lục cung tuy nhỏ, song trong viện chỉ có Vương gia và nàng ta, nàng ta không cần phải suy nghĩ Vương gia sẽ đến viện của người nào, cũng không cần gây khó dễ bản thân.

Nhìn thiếu nữ với nụ cười ngây ngô trước mặt, Hoài Vương phi chột nẩy lòng thương hại, nữ nhân được gả vào hoàng gia làm gì có chuyện ngây thơ mãi mãi.

"Đại hôn của Ngũ đệ và Minh huyện chủ gần kề, Đại ca chúc hai người trăm năm hạnh phúc, long phượng trình tường." Hoài Vương nâng tách trà, "Đến lúc đó Ngũ đệ nhất định phải uống thêm vài chén với Đại ca đây."

Thần Vương nâng tách trà lên, "Không nên uống nhiều rượu, vui vẻ là được rồi."

"Nếu biết Ngũ đệ đi cùng Minh huyện chủ thì chúng ta đã hẹn nhau đi dạo xung quanh, đông người thêm vui." Hoài Vương như cười như không.

"Mấy năm qua Ngũ đệ không thích chỗ đông người, ta cứ nghĩ Minh huyện chủ sẽ ở cạnh người nhà nên không nghĩ nhiều.

Trách đại ca suy nghĩ không thấu đáo, không chăm sóc tốt cho hai người."

Thần Vương nhíu mày nói thẳng, "Tối nay Đại ca chỉ uống trà mà sao lại say rồi?"

Hoài Vương, "..."

Hắn lấy lòng rõ ràng như thế, Vân Độ Khanh không hiểu thật hay vờ không hiểu?

"Đại ca và Đại tẩu đón Nguyên tiêu cùng nhau, đệ đệ sao dám quấy rầy." Thần Vương khẽ cười, "Đại ca còn nói thế nữa thì Đại

tẩu sẽ giận đấy."

Hoài Vương bật cười sang sảng, "Ngũ đệ quá lời, tẩu tử đệ xưa nay hiền lành, làm sao lại để ý đến những chuyện vặt vãnh này?"

"Đệ đệ không muốn quấy rầy Đại ca và Đại tẩu, cũng không muốn người khác làm phiền đệ và vị hôn thê." Thần Vương đặt tách trà xuống, "Ăn bánh trôi xong rồi, chúng ta cũng nên cáo từ."

Người không quan tâm cảm nhận của Vương phi nhà người, nhưng ta lại để ý suy nghĩ của vị hôn thê nhà ta.

"Ngũ đệ." Hoài Vương phi dịu dàng lên tiếng, "Trên lầu cảnh đẹp, để Minh huyện chủ ngồi chơi một lát hẵng đi."

Thần Vương quay sang nhìn Cửu Châu.

"Ta nghe theo điện hạ." Cửu Châu nói, "Điện hạ còn muốn đi đâu chơi không?"

"Ta dẫn muội đến chỗ hay ho này." Thần Vương đưa tay ra, Cửu Châu liền nắm tay hắn, nương theo lực kéo mà đứng dậy, "Đi đâu thế?"

"Đi là biết." Thần Vương đi ra đến cửa, gật nhẹ đầu với hai vợ chồng Hoài Vương, "Đại ca, Đại tẩu, cáo từ."

"Ngũ đệ đi thông thả." Hoài Vương nghe tiếng bước chân đi xuống cầu thang dần xa, nụ cười cũng phai đi, "Cái tính Vân Độ Khanh không biết là giống ai, trơn như mỡ, đúng là nước đổ lá khoai."

"Điện hạ." Hoài Vương phi đi tới trước bậu cửa, thấy Thần Vương dắt Cửu Châu ra khỏi tửu lầu, hai người cười cười nói nói

hòa vào đám đông, khéo môi xuất hiện nụ cười châm biếm,
"Tình cảm giữa Ngũ đệ và Minh huyện chủ thật thắm thiết."

"Thắm thiết hay không cũng chỉ thế là cùng." Hoài Vương không quá hứng thú với chủ đề này, "Năm ba năm sau cũng sẽ có người khác vào phủ."

Phụ nữ các nàng đừng có suốt ngày chỉ nghĩ đến chuyện này."

Hắn nhìn chén trôi nước Thần Vương vừa ném qua, "Ồ, hắn thế mà lại ăn hết chén trôi nước, đúng là hiếm thấy."

Hoài Vương vẫn nhớ hồi Vân Độ Khanh năm tuổi, mọi người vây quần trước bàn ăn bánh trôi, chỉ có hắn không chịu cầm thìa, nói bánh trôi dính răng, hắn không ăn.

Từ đó trở đi, mỗi khi đến Tết Nguyên tiêu, chén trôi nước của Vân Độ Khanh luôn được thay sang món khác, chưa từng có ngoại lệ.

"Xem ra con người rồi cũng có lúc thay đổi." Hoài Vương nường theo ánh mắt Hoài Vương phi nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ thấy đám đông lít nhít.

"Hồi cung thôi."

Không rõ có phải là ảo giác hay không, mà giờ đây hắn cảm thấy Ngũ đệ nói chuyện đã trở nên bí hiểm khó lường.

Chương 89: Chương 89

Cửu Châu tưởng điện hạ sẽ đưa mình đến mấy nơi náo nhiệt hoặc là những chỗ mà tài tử giai nhân thích đến, ai ngờ điện hạ lại dẫn mình lên một cây cầu.

Trên cầu chỉ treo vài chiếc đèn lồng đỏ lơ lửng, rất ít người tới bên này, vô cùng vắng vẻ.

Đôi ba đèn hoa đăng dập dềnh trôi trên mặt nước, tựa như những ngôi sao băng lững lờ.

"Điện hạ dẫn ta đi xem gì thế?" Cửu Châu tò mò nhìn quanh.

"Suyt, đến rồi kìa." Thần Vương chỉ xuống cầu, một chiếc thuyền mộc từ từ đi ngược dòng nước, có hai người trên đó.

Cửu Châu phát hiện trong tay hai người nọ còn cầm theo lưới đánh cá.

"Tết Nguyên tiêu mà họ vẫn đi đánh cá ư, sông này có cá sao?" Cửu Châu tò mò nhìn quanh.

Sau đó, nàng nhìn thấy hai người kia tung lưới ra, vớt từng chiếc hoa đăng đang trôi lững lờ trên mặt sông.

Cửu Châu, "..."

"Năm nào cũng có rất nhiều người thả đèn khiến mặt sông toàn rác, về sau Kinh Triệu doãn tìm ra cách, phái người canh ở hạ lưu sông để vớt số đèn này lên." Thần Vương không nói cho Cửu Châu biết, hồi còn nhỏ chưa hiểu chuyện, hắn cũng từng thả đèn một lần.

"Thành tâm sẽ linh, thành tâm sẽ linh." Cửu Châu bám tay theo lễ của Đạo gia, "Ông trời sẽ hiểu cho mọi người."

Rồi sau đó, cả hai dựa vào thành cầu xem người ta vớt đèn.

Từ lúc phát hiện đèn của mình bị vớt lên, Thần Vương bắt đầu có sở thích xem người ta vớt đèn, vì thế năm nào hắn cũng đứng ở chỗ vắng người mà xem, khiến các huynh đệ khác lắm tưởng hắn không thích tham gia hội hoa đăng đêm Nguyên tiêu.

"Sắp đến giờ Tý rồi." Thần Vương lấy hai sợi dây đỏ từ trong tay áo ra, dẫn Cửu Châu tới dưới một gốc cây, đưa một sợi cho nàng, "Nào, muội thắt sợi dây này lên cây đi."

Cửu Châu bắt chước hắn, nhón chân thắt sợi dây đỏ lên nhánh cây, "Điện hạ, thắt dây có ý nghĩa gì sao?"

"Nó mang ý nghĩa bình an, không bệnh tật không hoạn nạn." Thần Vương buông tay, nhìn hai sợi dây đỏ thắt chung vào nhau, hắn mỉm cười nói, "Đi thôi, ta đưa muội về nhà."

Vừa dứt lời, hắn lại thấy một đôi tình nhân đứng dưới tàng cây giúp nhau buộc dây lên cây.

"Lang quân, dây đỏ của chúng ta đã được buộc chung chỗ, từ nay trở đi không rời xa nhau."

"Đương nhiên, trong lòng ta chỉ có mỗi nàng mà thôi."

Thần Vương vội ho một tiếng, "Đi thôi, chắc chắn cặp đó là người nơi khác, không hiểu phong tục của kinh thành."

"Ồ." Cửu Châu ngoái đầu nhìn đôi tình nhân kia, chậm rãi gật đầu, nàng vẫn chọn tin tưởng điện hạ.

Chỉ có hai Hộ Long vệ đi sau là sắp không nín cười được tới nơi rồi.

Dân kinh thành ai mà chẳng biết, người có tình cùng thất dây đỏ trong đêm Nguyên tiêu ngụ ý cho tình yêu vĩnh cửu, mãi mãi không chia lìa.

Giờ nói cuội dễ lắm, đến lúc lộ thì xấu hổ tới mức nào.

Đàn ông đúng là đàn ông, nói dối hùng hồn lắm, tới khi bị vạch trần thì lại đánh trống lảng.

Thần Vương nắm tay Cửu Châu bước đi thật chậm, thế nhưng vẫn phải đến lúc tới nhà Minh Cửu Châu.

Hắn sai Hộ Long vệ gõ cửa, chờ cánh cổng Minh gia mở ra, hắn mới buông tay Cửu Châu, "Muội về nhà ngủ sớm nhé."

Cửu Châu ngoan ngoãn gật đầu, nhắc váy bước lên bậc thềm, Thần Vương vẫn đứng tại chỗ nhìn nàng.

"Điện hạ." Cửu Châu giơ chiếc đèn cùn con trên tay lên, "Cám ơn chiếc đèn của điện hạ, ta thích lắm."

Thần Vương cúi đầu nhìn chiếc đèn trong tay, "Ta cũng rất thích chiếc đèn này."

Là chiếc đèn nàng đã đi tìm khắp mấy con phố vẫn không mua được, cuối cùng lại được hắn mua lại.

Có lẽ đấy chính là tâm linh tương thông.

Cửu Châu xách đèn đi vào trong viện, nhìn thấy phụ thân, mẫu thân và ca ca đều ngồi ở kia, ba người đồng loạt quay đầu nhìn nàng, "Về rồi hả?"

Nàng giật mình lùi về sau một bước, "Cả nhà về rồi à."

"Lại đây ngồi nào." Thấm thị lướt nhìn chiếc đèn trên tay Cửu Châu, vẫy tay gọi nàng tới chỗ mình ngồi.

"Đi chơi với Thần Vương điện hạ vui không?" Bà sờ tay con gái, rất ấm, an tâm rồi.

"Dạ vui ạ." Cửu Châu gật đầu, "Dọc đường con và điện hạ còn gặp Hoài Vương điện hạ, hắn nói mấy lời kỳ cục lắm."

Nàng kể lại những lời mà Hoài Vương đã nói cho người nhà nghe.

"Hoài Vương nhìn khù khờ nhưng rất kỹ tính, lời hắn nói chỉ nên tin hai phần mà thôi." Minh Kính Châu bảo, "Hoài Vương phi là con gái của Công bộ Thị lang Ngô Miễn, tuy Ngô Miễn có chút tâm tư, nhưng làm người không có vấn đề gì lớn, cũng được coi là một vị quan tốt."

Sau này nếu có qua lại với Hoài Vương phi, chỉ cần không bàn chính sự thì con đừng lo quá."

"Phụ thân, ý của phụ thân là Hoài Vương muốn..." Nàng hạ giọng thật thấp, "Muốn ngồi lên vị trí kia sao?"

"Có hoàng tử nào mà không muốn chứ?" Minh Kính Châu giúp Cửu Châu phân tích mấy vị hoàng tử và hoàng tử phi, "Tứ hoàng

tử thất thế, người được lợi lớn nhất chính là hoàng trưởng tử.

Ngày trước Tứ hoàng tử được tiếng thơm bên ngoài, vì thế tuy là trưởng tử nhưng Hoài Vương lại không được lòng người bằng Tứ hoàng tử."

"Hắn nói những lời đó với Thần vương không phải có ý muốn nịnh nọt, mà là vì kiêng kỵ Tô Hoàng hậu nhận được thánh sủng." Minh Kính Châu lắc đầu, "So với các hoàng tử đời trước thì đời này kém xa."

Sau khi Tô thị được phong hậu, Đại hoàng tử lập tức lấy lòng Thần Vương, quá vội vàng, cũng quá đối trá.

Trừ phi Thần Vương là kẻ ngu, nếu không sao có thể bị mắc lừa.

"Thần Vương nói thế nào?"

"Điện hạ không nói gì, huynh ấy còn dẫn con đi chơi nữa." Cửu Châu nhớ lại sau khi rời khỏi tử lâu, điện hạ dặn nàng đừng để ý tới Đại hoàng tử, không nên được bật cười, "Hình như điện hạ cũng không thích để tâm đến Hoài Vương."

Minh Kính Châu lấy làm yên tâm, bây giờ Bệ hạ vẫn còn trẻ trung khỏe mạnh, ông chỉ sợ sau khi Tô thị được phong hậu, Thần Vương sẽ có tâm tư khác.

"Trời cũng đã khuya, để con nó đi ngủ đi." Thẩm thị lên tiếng, "Mấy ngày sắp tới e sẽ có bạn bè thân thích mang quà đến tặng, tối nay không ngủ ngon thì ngày mai không dậy nổi đâu."

Nhìn thấy đại hôn ngày một gần, trong lòng bà chợt thấy trống rỗng, kiểm tra lại từng tờ danh sách đồ cưới, cứ lo cứ sợ thiếu gì đó.

Thậm chí tối ngủ nằm mơ đều lo đến chuyện xuất giá của con gái.

Bà...!không nữa.

Lúc Thần Vương trở về Chương Lục cung thì trời đã tối khuya, thái giám hầu hạ hẩn cởi áo ngoài, "Điện hạ, ngoài cung tối nay chắc là nhộn nhịp lắm?"

"Ừ." Thần Vương gỡ ngọc quan trên đầu xuống, "Đèn sao rực rỡ, rất thú vị."

Hẩn rửa mặt, chợt nhớ ra chiếc đèn lồng được mình mang về, "Các người phải tìm chỗ đặt chiếc đèn bốn vương đem về cho cẩn thận, đừng làm hư."

"Xin điện hạ yên tâm, chúng tiểu nhân sẽ giữ nó thật kỹ." Tiểu thái giám trông thấy hẩn có vẻ vui, đánh bạo nói, "Hôm nay nương nương được phong hậu, chúng nô tài ở Chương Lục cung đều rất vui mừng, muốn làm lễ chào với điện hạ, điện hạ..."

"Ai nhắc đến chuyện này?" Thần Vương sầm mặt, giương mắt nhìn sang tiểu thái giám, trông mắt đen như màn đêm bên ngoài, "Chương Lục cung có năm vị hoàng tử, thế mà tất cả cung nhân lại hành lễ với bốn vương?"

Thám giám sợ hãi quỳ rạp dưới đất.

"Người đâu, tra cho rõ là ai khởi xướng chuyện này." Thần Vương cười khẩy, "Sau khi tra rõ hãy giao cho Điện Trung tỉnh, thuận tiện báo cho đại nội tổng quản Lưu Trung Bảo, bốn vương không thiết quản mấy chuyện bé tí này."

Từ khi phụ hoàng đăng cơ, dù hắc có ngang ngược ở hậu cung cũng không ai dám nói sau lưng, hắc lại cần dám hạ nhân ở Chương Lục cung chào hỏi ư?

Sáng hôm sau, chuyện xảy ra ở Chương Lục cung đã truyền đến tai Lưu Trung Bảo.

"Người cao ngạo như Thần Vương điện hạ hiếm lạ gì mấy trò lấy lòng này?" Lưu Trung Bảo cười lạnh, "Đến nước này rồi mà còn không chịu yên phận, muốn nổi gót Trịnh thị hay sao?"

"Thứ không hiểu chuyện thì cũng không cần ở lại trong cung nữa." Lưu Trung Bảo giơ tay lên, "Xử lý theo cung quy, tránh đổ máu, đại hôn của điện hạ sắp đến, đừng để đám ti tiện này làm bẩn hoàng cung."

"Lưu công công, tối qua Thượng Y cục có một cung nữ chết."

"Ồ?" Lưu Trung Bảo xoa huyết thái dương, lập tức có tiểu thái giám tiến lên hầu hạ.

"Tên là gì, là cung nữ nơi nào?"

"Cung nữ này tên là Hồng Mai, trước đó là nhất đẳng đại cung nữ bên người Trịnh thị."

"Hồng Mai?" Lưu Trung Bảo vẫn có ấn tượng với cung nữ này, "Chết thế nào?"

"Ăn nhầm, trước khi c.h.ết còn kêu gào gần nửa canh giờ mới tắt thở."

"Chôn đi, đừng làm âm ỉ, treo hai thước vải đỏ ở phòng nàng ta, đừng để dính xúi quẩy." Lưu Trung Bảo cảm thán, "Trong hậu cung này, kẻ phản chủ sẽ không bao giờ có kết cục tốt đẹp."

Các người hãy nhớ cho kỹ, dù có theo hầu chủ tử nào thì cũng lo mà hầu hạ đàng hoàng.

Chủ nhục thì hầu chết, chủ vui thì hầu vui, chủ buồn hầu lo, nếu có kẻ nào không nhớ thì chỉ có chúng bây chịu thiệt."

"Đa tạ công công dạy bảo." Đám tiểu thái giám cảm như hén.

"Tiểu Lý tử, Tiểu Đức tử." Lưu Trung Bảo gọi hai tên thái giám, "Các người cùng tập gia đến kiểm tra xem Kỳ Lân cung đã dọn dẹp tới đâu rồi, đại hôn của Thần Vương điện hạ sắp đến, không được để xảy ra sơ xuất."

Kỳ Lân cung là nơi dành cho hoàng tử ở.

Từ khi Đại Thành khai quốc đến nay, nơi đây đã có năm vị hoàng tử từng ở, người nào cũng đều nhận được sự sủng ái của đế vương.

Nếu không yêu thương con đến mức ấy, sao lại có cái tên Kỳ Lân cung?

Bước vào cung, từng ngọn cây, cọng cỏ nơi đây đã được thay mới hoàn toàn, cửa hiên, cột trụ đều được sơn mới, ngày ngày dùng loại huân hương tốt nhất để xua muỗi đuổi kiến.

Vì điện hạ đã dặn kỹ trong phòng không thể có mùi huân hương, nên tất cả các phòng đều được bày hoa quả tươi, cứ cách ba canh giờ sẽ được thay mới, nhờ vậy mà cả Kỳ Lân cung luôn nồng nàn mùi hoa quả thơm ngát.

Nến đỏ, lụa đỏ, đèn lồng đỏ, ngay cả cung nhân phục vụ đều được tuyển chọn tỉ mỉ theo bát tự.

Lưu Trung Bảo lấy khăn lụa trắng cẩn thận lau sạch từng góc ngách, cuối cùng mới hài lòng gật đầu, "Được đấy, cứ giữ vững tinh thần thế này, nếu ai làm hỏng chuyện thì đừng trách tạp gia không nể mặt."

"Công công." Một tiểu thái giám chạy tới bên người Lưu Trung Bảo, nhỏ giọng nói, "Công công, bên phía Tứ hoàng tử phi chuyển lời nói muốn nhận một cung nữ phục vụ ở Thiển Ý các."

Lưu Trung Bảo hươu phát trần, "Nếu Tứ hoàng tử phi đã tự mình mở miệng, lão nô đương nhiên sẽ nể mặt, đưa người sang đó đi."

Ông nhớ rõ bên cạnh Trịnh thị còn có một đại cung nữ tên Bạch Thược, có lẽ đây là người mà Tứ hoàng tử muốn.

Bạch Thược thu dọn hành lý, đứng trước cửa Chương Lục cung, nàng ta sửa sang lại quần áo cũ sờn trên người, cúi đầu bước vào.

Trong ngoại viện, mấy hoàng tử đều làm việc của mình, có cung nữ đi vào cũng không ai để ý.

"Điện hạ." Một tên thái giám vội vàng lướt qua người nàng ta, bước nhanh đến chỗ Thần Vương, "Điện hạ, đồ ngài cần bên Điện Trung tỉnh bảo không có."

"Không có thì làm ngay bây giờ." Thần Vương chặc một tiếng, "Nhất định phải làm xong trước đại hôn của bốn vương."

Bạch Thược kinh ngạc hoàn hồn, chỉ còn mấy ngày nữa đã đến đại hôn của Minh huyện chủ và Thần Vương điện hạ.

"Đợi đã." Thần Vương gọi tiểu thái giám lại, "Người thay bốn vương xuất cung đưa cái này cho Minh huyện chủ."

Bạch Thuộc đánh mắt nhìn theo, trong tay Thần Vương điện hạ hình như là...

Một phong thư?

"Điện hạ, chỉ có thư thôi sao?"

"Sao lắm mồm thế hả?" Thần Vương nhú mày, "Nếu huyện chủ muốn hồi âm thì người nán lại Minh gia, chờ nàng viết xong rồi mang thư về cho bốn vương."

Hạ nhân ở Chương Lục cung vẫn không bằng đám người hầu mà hắn đã quen dùng.

Chắc, chẳng biết quan sát gì cả!

Chương 90: Chương 90

"Huyện chủ, điện hạ nói những ngày tới điện hạ không thể xuất cung, nếu huyện chủ có gì muốn nói thì có thể viết thư báo cho điện hạ." Thái giám áo xanh cẩn thận quan sát Thần Vương phi tương lai, "Đây là thư điện hạ viết cho huyện chủ, xin huyện chủ xem qua."

Cửu Châu nhận lá thư, quay đầu lại thấy ca ca và mẫu thân đang nhìn mình, động tác mở thư bỗng đứng khựng.

"Ta xuống phòng bếp xem sao." Thẩm thị đứng dậy, nhường lại không gian cho con gái.

Minh Ký Viễn cũng bất đắc dĩ đứng lên, "Huynh đến thư phòng đọc sách đây."

Tối qua cái đôi này đi chơi đến tận giờ Tý* mới về, tính ra cũng chỉ mới năm, sáu canh giờ không gặp nhau thôi, cần gì phải viết thư?

(*Giờ Tý: Khoảng từ 11 giờ tối đến 1 giờ sáng.)

Cửu Châu mở lá thư, đọc hết nội dung mà điện hạ viết, đoạn hỏi thái giám đưa tin, "Điện hạ không thể xuất cung trước mừng hai tháng hai à?"

Thái giám áo xanh cung kính đáp, "Xin huyện chủ yên tâm, điện hạ sẽ viết thư cho huyện chủ mỗi ngày."

Nếu huyện chủ muốn hồi âm thì hạ nô sẽ ở đây chờ huyện chủ viết xong rồi mang về."

Trong lòng hần lại đang thầm cầu nguyện, huyện chủ nhất định phải hồi âm, nếu không thì hần về cung không biết phải báo cáo thế nào với điện hạ.

"Vây phiền công công chờ một lát." Cửu Châu đứng dậy, gọi một nha hoàn đến dẫn thái giám áo xanh đi dùng trà, còn mình cầm lá thư vội vàng quay về phòng.

Cửu Châu thấy mình không biết phải viết chuyện gì, nhưng lại có rất nhiều lời muốn nói với điện hạ.

Ví dụ như hoa lan trong viện đã nở, ma ma do Lễ bộ phái đến khen nàng, nàng tìm được mấy quyển du ký thú vị ở trong thư phòng của ca ca.

Viết lung tung cũng được một đồng, cuối lá thư nàng lại viết thêm vài chữ.

"Mọi chuyện đều rất tốt, điện hạ đừng buồn."

Thối khô mực, nàng gấp thư bỏ vào phong thư.

Nghĩ một hồi lại lấy một tờ giấy khác vẽ một đóa hoa lan rồi nhét vào.

Năm mới, thời tiết mới, hoa lan nở rộ đại diện cho một khởi đầu mới.

"Thưa hoàng tử phi, Bạch Thước cô cô đã đến."

Tôn Thái Dao đặt quyển sách trên tay xuống, quan sát người phụ nữ đang đứng trước mặt mình.

Nàng ta có gương mặt thanh tú, thần thái cung kính, trông có vẻ là người thận trọng.

"Nô tỳ Bạch Thuộc bái kiến hoàng tử phi." Bạch Thuộc hành đại lễ với nàng.

"Không cần đa lễ." Tôn Thái Dao đi tới đỡ tay nàng ta, bàn tay thô ráp chai sần, có lẽ trong khoảng thời gian này đã làm không ít việc nặng ở Thiên Ý các.

Tôn Thái Dao cười, "Cô cô là người hầu thân cận của mẫu phi, trong cung tuy nhiều người nhưng không có ai làm tốt như cô."

"Tình cảnh của ta và điện hạ hiện giờ không tốt lắm, đành phải để cô cô ẩn ức một thời gian." Tôn Thái Dao quay lại ghé ngồi xuống, "Cô cô là đại cung nữ nhất đẳng trong danh sách của đại nội, ở chỗ của ta cũng sẽ như thế."

"Tạ ơn hoàng tử phi." Bạch Thuộc cảm kích hành đại lễ.

"Cô cô đi nghỉ đi, nếu điện hạ triệu kiến thì người hãy đến chào điện hạ." Cảm giác của Tôn Thái Dao về Bạch Thuộc khá phức tạp, đối phương vốn không làm sai chuyện gì, nhưng nàng ta thực sự không có cách nào gần gũi được.

Bạch Thuộc chờ trong phòng mấy canh giờ, song không đợi được Tứ hoàng tử triệu kiến.

Hạ nhân của Chương Lục cung đều được Điện Trung tỉnh sắp xếp, nàng ta ở đây nhưng lại có cảm giác thấp thỏm không yên, tứ cố vô thân.

"Người nghe gì chưa, tối qua ở Thượng Y cục có một cung nữ ăn nhầm đồ, trước khi c.h.ế.t còn đau đớn rên rỉ hồi lâu, sau khi c.h.ế.t thì mặt mày vằn vẹo cả lên."

"Suyt, nói nhỏ thôi, đừng để Tứ điện hạ và Tứ hoàng tử phi nghe thấy, nghe nói cung nữ này từng hầu hạ sinh mẫu của Tứ hoàng tử."

"Khi còn sống Trịnh phi đã đắc tội với hoàng hậu nương nương, người hầu bên cạnh bà ta làm gì được tốt?"

Bạch Thuộc đang định mở cửa, nghe thế chợt sững người.

Hồng Mai c.h.ế.t rồi ư?

Dĩ nhiên nàng ta sẽ không coi đó là sự trùng hợp.

Trong cung chỉ có cố ý, không có trùng hợp.

Đám xì xào nói chuyện bên ngoài đã rời đi, Bạch Thuộc lấy nước lạnh rửa mặt, chỉnh trang lại quần áo trên người, bước ra ngoài với vẻ mặt bình tĩnh như mọi khi.

"Bạch Thuộc cô cô, ta đang định đến tìm cô cô đây." Một cung nữ có gương mặt trẻ trung hấp tấp chạy tới trước mặt nàng ta, "Điện hạ triệu kiến cô cô, xin đi theo ta."

Gặp mặt Tứ hoàng tử, hắn không nói gì với nàng, nàng dập đầu bái kiến điện hạ rồi lui khỏi viện.

Bên ngoài viện, An Vương và Tĩnh Vương đang ngấm tranh, An Vương liếc Thần Vương đang ngồi trong góc, đầu óc đã bị lòng

tò mò chi phối, "Ngũ đệ, lần trước đệ từng nói sẽ mang tranh vẽ của Ngũ đệ muội ra cho chúng ta thưởng thức, không biết hôm nay..."

"Hôm nay tiết trời không hợp thưởng họa." Thần Vương từ chối thẳng thừng, "Nếu Nhị ca, Tam ca rảnh rồi thì có thể đến ngự hoa viên đi dạo."

"Đến đó làm gì?"

"Cảnh xuân tươi đẹp, cỏ cây tươi tốt, hai huynh đến đó nhõm nhõm là vừa đẹp."

Vừa dứt lời, hắn nhìn thấy tiểu thái giám đưa thư đã về, vội đứng dậy hít cảm, "Hai hoàng huynh cứ từ từ thưởng họa, ta về viện trước."

An Vương ngửa đầu nhìn mặt trời trên cao, trời hôm nay vẫn chưa đủ đẹp sao?

"Thôi bỏ đi Nhị ca." Tĩnh Vương ôn tồn cười, "Có lẽ là do Ngũ đệ không nỡ mang tranh của Ngũ đệ muội ra."

"Hắn càng không muốn cho ta xem thì ta lại càng tò mò." An Vương thở dài, "Chờ Ngũ đệ muội vào cung, ta sẽ tìm cơ hội hỏi thăm."

Tĩnh Vương chỉ cười, người cũng như phong hào, là một người thích yên tĩnh.

"Đúng rồi, đại hôn của Ngũ đệ và Minh huyện chủ gần kề, chúng ta có nên phái người mang quà đến Minh gia không?" An Vương nghĩ bụng, mẹ đẻ của Ngũ đệ là Hoàng hậu, Ngũ đệ rất có thể là Thái tử tương lai, Minh Cửu Châu chính là Thái tử phi, hắn thân là ca ca, hắn nên nịnh nọt nhà mẹ đẻ của Thái tử phi sớm một chút nhỉ?

Nhưng hẳn lại sợ Minh Kính Hải, đó là nhân vật lợi hại có thể rút kiếm c.h.é.m cướp ngay tại chỗ.

"Chúng ta cứ chờ Đại ca và Đại tẩu xem thế nào." Tĩnh Vương gom sách trên bàn lại, "Nếu Đại ca tặng thì chúng ta cũng sẽ tặng."

An Vương im lặng không nói, nếu chờ Đại ca tặng hẳn mới tặng thì làm sao nịnh bợ được nhà ngoại của Thái tử phi?

Mà giờ đây, Minh gia gần như bị ngập trong đồng quà cáp của các gia đình trong kinh thành, những nhà hoàng thân quốc thích vốn là người bên nhà trai, nhưng vẫn lấy danh nghĩa tặng thêm của hồi môn mà mang đến không ít lễ vật.

Đấy vẫn chưa là gì, Bệ hạ và Hoàng hậu ban thưởng dưới đủ danh nghĩa, Đế hậu liên tục lấy đồ trong kho cá nhân của mình đến tặng Minh gia, ngày nào Điện Trung tỉnh và Lễ bộ cũng chạy đến Minh gia nhiều tới mức suýt phá hỏng ngưỡng cửa nhà họ.

Ai ai cũng thấy bệ hạ thiên vị Thần Vương rõ ràng, thậm chí bọn họ còn nghi ngờ quy cách hôn lễ của Thần Vương có lẽ sẽ giống với quy cách đại hôn của Thái tử.

Nhưng không có ai ở Lễ bộ đưa ra ý kiến phản đối, những nhà ngoại của các hoàng tử phi khác cũng không dám đứng ra nói gì.

Tuy trong mắt mọi người, hôn lễ này không đúng quy cách, song không một ai dám bàn tán, rồi dần dần cũng đến ngày ấy.

Mùng một tháng hai, Lễ bộ mang hỉ phục của tân nương đã được sửa lại nhiều lần đến Minh gia.

Đồ cưới long phượng nam châu ngọc, trang phục tân hôn long phượng trình tường, quạt tròn tình để nở rộ cùng các trang sức theo đôi theo cặp khác.

"Mẫu thân." Minh Ký Viễn nhìn đồng đồ ấy, không mấy vui vẻ, "Hình như hỉ phục này có thứ bậc cao hơn những món hồi đầu đưa đến cho muội muội thử."

Đại hôn của hoàng tử, trên đồ cưới của tân nương phải là sáu rồng sáu phượng, nhưng của Cửu Châu lại là tám rồng tám phượng.

"Phụ thân con là Lễ bộ Thị lang, nếu những món này bị người ta động tay động chân thì đã không được đưa đến Minh gia chúng ta." Thẩm thị nhìn mũ phượng trong khay, "Thế nên, đây chỉ có thể là ý của Hoàng thượng và Hoàng hậu."

"Mưa móc hay sấm sét thì cũng là ân huệ của đế vương." Thẩm thị cầm vải gấm đỏ che lại mũ phượng, "Con gọi Cửu Châu đến đây, mẹ có chuyện muốn nói với con bé."

Minh Ký Viễn xoay người đi tới viện của muội muội.

Là tân nương sắp xuất giá, song Cửu Châu không những không lo lắng mà còn có tâm trạng dặt tiêu bạch mã đi dạo quanh sân.

Con ngựa này đã được nàng nuôi hơn nửa năm, thế mà chẳng lớn lên chút nào.

"Ca ca?" Thấy Minh Ký Viễn tới, Cửu Châu đưa dây cương cho Xuân Phân, "Sao huynh lại đến đây."

"Mẫu thân bảo ta đưa muội đến gặp bà." Minh Ký Viễn thấy muội muội chỉ búi tóc xoắn ốc đơn giản, trang sức cài tóc cũng

chẳng có bao nhiêu, nhớ đến đồng vòng vàng trăm ngọc do Lễ bộ đưa đến, bắt đầu thấy xót cho tóc của nàng.

"Mấy vị phu nhân kia đã về rồi à?" Cửu Châu nhô đầu ra cửa nhìn thử.

"Bọn họ biết hôm nay nhà mình bận việc thì sao dám nán lại lâu, yên tâm đi, họ đi cả rồi." Nhìn muội muội dè dặt như thế, Minh Ký Viễn lại thở dài, "Muội không thích xã giao thì sau này kết hôn với Thần Vương phải làm sao?"

"Điện hạ nói không cần để ý đến những người kia là được." Cửu Châu khó hiểu hỏi lại, "Chứ phải làm sao?"

"Muội muội ngọc, muội vẫn chưa hiểu đàn ông." Minh Ký Viễn xoa đầu nàng, "Nhưng ca ca hy vọng lời điện hạ là thật lòng."

"Điện hạ sẽ không gạt muội đâu." Cửu Châu đáp đầy chắc chắn, "Điện hạ còn nói, sau này sẽ thường xuyên đưa muội về nhà."

Minh Ký Viễn bật cười, muội muội lớn lên ở đạo quán, nào biết thế đạo vô cùng hà khắc với nữ nhi.

Trong mắt thế nhân, một khi nàng xuất giá bước ra khỏi cửa nhà ngoại, nàng đã không còn là người nhà mẹ nữa, mà là người của nhà chồng.

Hắn tin những lời Thần Vương nói lúc này không phải là lừa muội muội.

Nhưng cuộc đời quá dài, lòng người lại dễ đổi thay, không phải ai cũng giống phụ thân và mẫu thân, gần gũi hiểu nhau, thăm

thiết như thuở ban đầu.

"Nếu điện hạ gặt muối thì sao?" Minh Ký Viễn nhìn muối muối, "Cửu Châu à, ca ca chỉ mong muối có thể ích kỷ một chút, yêu bản thân mình nhiều hơn.

Chỉ cần muối hạnh phúc là tốt lắm rồi."

Cửu Châu bước vào chính viện, nghiêm túc nhìn ca ca mình, "Nếu huynh ấy lừa muối, thế thì cứ lừa thôi."

Sư phụ nói, cái khó nhất trong đời chính là làm những gì mình muốn.

Nhưng nàng lại thấy không có gì khó khăn cả.

Trong cuộc đời có biết bao nhiêu chuyện có thể chọn lựa, nhưng tính mạng lại chỉ có một.

Điện hạ cứu nàng ở sông Hoa Khê, cùng nàng đi dạo sông núi kinh thành, tận hưởng ánh đèn rực rỡ của đêm hội Nguyên tiêu.

"Ca ca." Cửu Châu cười, "Muối không biết tương lai thế nào, nhưng muối chọn tin tưởng điện hạ."

"Người trong thiên hạ đều có thể thay đổi, nhưng với muối điện hạ là người đặc biệt nhất." Cửu Châu kéo tay áo Minh Ký Viễn, "Thế nên ca ca đừng lo cho muối nữa, đàn ông trên thế gian nhiều vô số kể, nhưng mỗi người đều sẽ là lương nhân trong lòng một cô gái nào đó."

"Thần Vương chính là lương nhân trong lòng muối?" Minh Ký Viễn cứ tưởng muối muối được nuôi ở đạo quán nên ngày thơ không hiểu chuyện, nhưng hắn bỗng phát hiện, cái gì muối ấy

cũng hiểu rất rõ, và điểm khác biệt so với người khác chính là, nàng có một trái tim nghe theo duyên tình.

Thần Vương chính là duyên phận của nàng.

"Ca ca, điện hạ không những là lương nhân trong lòng muội."
Cửu Châu cười híp mắt tiến về phía trước, bóng lưng lạnh lợi kia vẫn là thiếu nữ ngây thơ ngày nào.

Đẩy cửa phòng bước vào, Cửu Châu nhìn váy cưới long phượng trình tường được xếp gọn gàng trên bàn, khẽ than, "Đẹp quá."

"Con thích không?" Thẩm thị mỉm cười nhìn nàng.

Cửu Châu gật đầu.

"Thích là tốt rồi." Thẩm thị cầm lược gỗ trên bàn lên, "Cửu Châu đến đây, mẹ chải đầu cho con."

Con gái trong dân gian thành hôn sẽ được mẹ mình chải đầu, mang theo lời chúc hôn nhân suôn sẻ.

Đại hôn của hoàng gia không theo tục lễ dân gian, song, thân là mẹ, bà vẫn muốn con nhận được những lời chúc phúc mà con gái nhà người khác có..

Chương 91: Chương 91

Suối tóc dài để xỏa, Thẩm thị dùng lược chải nhẹ từ đỉnh đầu đến đuôi tóc cho con, bà mỉm cười nhưng nước mắt rưng rưng, "Mấy năm qua, mẫu thân thường mua những món trang sức con gái hay dùng, đáng tiếc vẫn chẳng có dịp dùng."

"Mẫu thân búi cho con kiểu song nha đi, mẫu thân sinh con ra xinh đẹp thế này, nếu giờ mà cài những cây trâm mẫu thân đã mua, chắc sẽ đẹp lắm cho xem." Cửu Châu xoay người ôm eo Thẩm thị nhõng nhẽo, "Con thích những món trang sức đáng yêu kia lắm."

"Được rồi." Thẩm thị cúi người, vỗ nhẹ vào lưng con gái như đang dỗ một đứa bé, "Con thích búi tóc kiểu gì, hôm nay mẫu thân sẽ búi kiểu đó cho con."

Minh Ký Viễn nhìn hai mẹ con đang ôm nhau, quay đầu giấu đi đôi mắt ngấn lệ, rời khỏi phòng, đóng cửa lại giúp mẫu thân và muội muội.

Hai mẹ con ôm nhau một lúc, Thẩm thị đem chiếc hộp gỗ khắc hoa từ trong phòng ra, mở nắp hộp, bên trong la liệt những món trang sức của con gái.

Vòng vàng, chuông vàng, khóa trường mệnh, trâm cài tua rua, vòng ngọc, từng loại từng loại đều mang theo nét trẻ trung ngây ngô.

"Đẹp quá." Cửu Châu vuốt ve đồng trang sức, một rương đầy ắp, mấy năm nay mẫu thân đã trông ngóng nàng về nhà bao lâu

rồi?

"Con hãy mang theo hết đi." Thẩm thị chải tóc cho con gái, "Chúc cho con và Thần Vương bạch đầu giai lão, vợ chồng hòa hợp, mận nồng thắm thiết."

Động tác chải đầu của bà hơi vụng, song lại rất dịu dàng, "Tuy Hoàng gia không dễ sống, nhưng nếu tâm kiên định thì trên thế gian này không có chuyện gì có thể làm khó con."

Búi tóc song nha chính là kiểu tóc các thiếu nữ chưa xuất giá thường để.

Thẩm thị cài trâm hồng đậu lên hai bên búi tóc của nàng, "Đẹp không con?"

Người đời chỉ biết hồng đậu biểu tượng nỗi tương tư của tình nhân, nào biết nó cũng đại diện cho tình thân sâu đậm.

"Đẹp lắm ạ." Cửu Châu soi mình trong gương, gật đầu đáp, "Cảm ơn mẫu thân."

"Cửu Châu à." Thẩm thị đặt tay lên vai con gái, "Con chớ ép uống bản thân mình, Minh gia luôn luôn là chốn về của con."

"Mẫu thân." Cửu Châu siết chặt tay bà, "Mẫu thân đừng buồn."

"Mẹ không buồn." Thẩm thị gượng cười, "Mẹ chỉ không nở mà thôi."

Nắng chiều gội qua song cửa, leo lên bàn trang điểm như một đứa trẻ nghịch ngợm.

Cửu Châu lại ôm eo Thẩm thị, "Mẫu thân, nơi đây mãi mãi là nhà của con."

Một giọt lệ âm ỉ lăn xuống, lướt qua khóe môi nàng.

Thần Vương choàng tỉnh từ giấc mộng, nhìn màn đêm tối hù ngoài cửa sổ, hần ngồi xếp bằng trên giường, trời vẫn chưa sáng sao?

Cung nhân hầu hạ bên ngoài nghe thấy động tĩnh trong phòng, đứng trước cửa khẽ hỏi, "Điện hạ tỉnh rồi ạ?"

"Châm đèn." Thần Vương xuống giường, "Mang nước đến đi, bốn vương muốn tắm."

"Điện hạ, tối qua ngài vừa mới tắm..."

"Bốn vương không thích nói lại lần thứ hai."

"Vâng thưa điện hạ."

Thần Vương chạm vào cao thơm trên bàn, sực nhớ ra Minh Tiểu Trư dị ứng với huân hương, sợ nàng cũng không chịu được mùi hương này, hần liền lấy khăn lau sạch đầu ngón tay.

Sáng sớm đầu xuân, bình minh khoan thai đến trễ.

Tôn Thái Dao đang chìm trong giấc mộng, bỗng dưng nghe thấy viện bên cạnh la hét ầm ĩ, sợ bọn họ đánh thức điện hạ nên gọi cung nhân đến hỏi thăm, "Sao bên ngoài lại ồn vậy?"

"Thần Vương điện hạ đã dậy nên muốn tắm, bọn người hầu đang phục vụ điện hạ." Cung nhân khó xử nhìn nàng, "Hoàng tử phi, hôm nay là đại hôn của Thần Vương điện hạ, xin hoàng tử phi thông cảm."

Sớm thế mà đã tắm rửa?

Tôn Thái Dao khó hiểu, "Bây giờ còn cách giờ lành đại hôn cả mấy canh giờ, có phải Thần Vương chuẩn bị hơi sớm rồi không?"

"Nô tỳ nghe nói Thần Vương điện hạ muốn tự mình đến phủ Minh Thị lang đón Vương phi, vì thế mới dậy sớm để chuẩn bị." Cung nhân bẩm lại những gì mình nghe thấy, "Lễ bộ vốn không cho phép Thần Vương điện hạ đến phủ Minh Thị lang rước dâu, nhưng điện hạ một hài muốn đi, Lễ bộ đành thỏa hiệp."

Hoàng thất tôn kính, hoàng tử cười phi hầu như không cần phải đến nhà Vương phi đón dâu.

Nếu hoàng tử coi trọng hoàng tử phi, chỉ cần ra cửa Vương phủ đón tân nương xuống kiệu, như đại hôn của nàng và điện hạ là một ví dụ.

Theo quy tắc thông thường, chỉ cần hoàng tử đứng chờ tân nương vào cửa, cùng nàng cầm lụa đỏ bước qua cửa.

Thần Vương và Minh Cửu Châu thành hôn ở Kỳ Lân cung, nếu Thần Vương đứng chờ trước Chu Tước môn là đã nể mặt Minh Cửu Châu lắm rồi, cần gì phải đến tận phủ Minh Thị lang để đón dâu?

Cung nhân thấy hoàng tử phi không nói gì, dè dặt lên tiếng, "Hay để nô tỳ sang viện Thần Vương nói với cung nhân, bảo bọn họ nhỏ tiếng lại một chút."

"Không cần đâu." Vân Diên Trạch vén rèm bước tới, "Hôm nay là ngày đại hỉ của Ngũ đệ, càng náo nhiệt càng tốt."

"Điện hạ dậy rồi?" Tôn Thái Dao thấy Vân Diên Trạch vào thì đứng dậy đón.

"Mau ngồi xuống đi, chúng ta là vợ chồng, hà tất chú ý những việc này." Vân Diên Trạch kéo Tôn Thái Dao ngồi xuống, quay đầu hỏi cung nhân, "Người vừa nói Ngũ đệ nặng nề đòi đến Minh gia đón dâu?"

"Đúng vậy thưa điện hạ."

Vân Diên Trạch mỉm cười bất đắc dĩ, quay sang nói với Tôn Thái Dao, "Xưa nay tính Ngũ đệ luôn thế, những chuyện mà các hoàng tử chúng ta không dám làm thì chỉ có đệ ấy dám làm."

Nghe nói thế, Tôn Thái Dao cũng thấy thoải mái hơn, đúng vậy, trước đây điện hạ đứng ngoài cửa đón nàng ta đã bày tỏ sự tôn trọng của điện hạ đối với mình.

Những hoàng tử khác nào dám ngông nghênh giống Thần Vương.

Thần Vương tắm rửa thay quần áo, mặc vào bộ hỉ phục vô cùng rườm rà, gương mặt như ngọc càng thêm tuấn tú trắng trẻo trong chiếc áo đỏ rực.

"Sao người ở Lễ bộ còn chưa đến?" Hấn ngồi trong chính đường, muốn uống trà nhưng sợ mót giữa đường, sẽ rất bất nhã.

Đại hôn chỉ có một lần trong đời, hấn không thể biến hôn lễ của mình và Minh Tiểu Trư thành hôn lễ không hoàn mỹ vẹn toàn được.

"Điện hạ, bên Lễ bộ đã chuẩn bị sẵn sàng, Hộ Long vệ và Kim Giáp vệ đều đã vào vị trí." Tiểu thái giám nói, "Nhưng quan viên

Lễ bộ nói vẫn chưa đến giờ lành, xin điện hạ chờ một lát."

"Hầy." Thần Vương đứng dậy đi vòng vòng quanh phòng, bình thường hẳn chẳng thấy thời gian trôi chậm như vậy bao giờ, sao hôm nay còn hơn cả rùa bò thế?

"Chúc mừng Ngũ đệ." Hoài Vương dẫn theo An Vương, Tĩnh Vương đi tới, nhìn thấy áo cưới trên người Thần Vương, trong lòng chột xót xa.

Con quý vì mẹ, đúng là con trai của Hoàng hậu có khác, hỉ phục của Vân Độ Khanh cũng cao hơn bọn hăn nửa cấp.

"Đa tạ ba vị ca ca." Thần Vương thấy ba người bọn họ thì nhướn mày, chấp tay hành lễ, "Ba vị ca ca đến rất đúng lúc, đệ đệ có một chuyện muốn nhờ các huynh giúp cho."

Thấy Thần Vương chủ động hành lễ với mình, ba vị hoàng tử vô thức lùi về sau một bước, bình thường có bao giờ thấy Vân Độ Khanh khách khí với bọn họ thế đâu?

Khách khí thế này ắt hẳn có vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề rất lớn.

An Vương và Tĩnh Vương im lặng nhìn Hoài Vương đứng giữa, Hoài Vương nhắm mắt mở miệng, "Ngũ đệ cứ nói đi, đều là huynh đệ nhà mình cả, đệ không cần phải khách sáo."

Hừ, vừa nhìn liền biết chẳng phải chuyện gì tốt.

"Ta thấy hôn lễ ở dân gian đều có huynh đệ giúp đỡ lúc tân lang đón dâu, không biết ba vị ca ca có đồng ý giúp đệ chuyện này không?" Thần Vương cười tí mắt nói, "Phụ hoàng thường khen các huynh chín chắn trưởng thành, thương yêu huynh đệ, chắc là các ca ca sẽ không từ chối đúng không?"

Ba vị hoàng tử, "..."

Tự mi vác cái mặt đến Minh gia đón dâu thì đã đành, bây giờ còn bảo các huynh đệ chúng ta đi theo cùng, mặt dày cũng phải có mức độ thôi biết không hả?

"Đón dâu quan trọng là vui vẻ, ba vị ca ca hãy thắt lụa đỏ này lên eo." Thần Vương dúm vào tay ba vị ca ca mỗi người một chiếc thắt lưng, "Các ca ca, giờ lành sắp đến rồi, chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi."

Ba hoàng tử cầm sợi đai lưng màu đỏ rực lóa mắt mà ngẩn người.

Vân Độ Khanh có cho bọn họ từ chối ư?

"Đại ca..." An Vương quay đầu nhìn Hoài Vương, hi vọng Đại ca có thể dừng cảm tử chối yêu cầu vô sỉ này của Vân Độ Khanh.

Hoài Vương quay mặt sang chỗ khác tránh, né ánh mắt mong chờ của hai đệ đệ, buộc dây đỏ lên hông, "Đều là huynh đệ nhà mình, chúng ta làm huynh thì phải giúp đệ đệ đón dâu, đông người càng thêm vui."

An Vương và Tĩnh Vương im lặng thôi nhìn, cúi đầu yên phận thắt dây lưng đỏ.

Ai bảo huynh trưởng như cha chứ?

Tình huynh đệ của đại ca đối với bọn họ chỉ có thể xem như là núi long đất lở.

Quan viên Lễ bộ nhìn thấy Thần Vương không đi một mình mà còn dẫn theo ba vị hoàng tử khác, bèn quay đầu hỏi đồng liêu, "Có phải ba vị điện hạ ấy thiếu tiền Thần Vương điện hạ không?"

"Khụ." Đồng liêu khẽ ho, "Tốt xấu gì cũng là người một nhà mà."

Thần Vương là người nhà của Lễ bộ các ông, Thần Vương phi là con gái của quan viên Lễ bộ, cũng có thể xem như là người một nhà.

Người một nhà bắt nạt các hoàng tử khác thì có gọi là bắt nạt không?

"Các vị điện hạ đúng là huynh đệ tình thâm, thật khiến hạ quan cảm động." Lễ bộ giao giọng khen tình nghĩa của bốn người họ, mặc cho các hoàng tử rõ đang khốn khổ ra trò, song chuyện ấy cũng không ảnh hưởng đến tốc độ khen ngợi của người ngoài.

Nào là huynh đệ tình thâm, m.á.u mủ ruột rà, huynh đệ đồng lòng vân vân, những lời khen tuôn ra như suối, phóng đại cả trình độ, phóng đại cả phong thái.

Đến nỗi khiến ba vị hoàng tử không dám tỏ thái độ gì nữa.

"Giờ lành đã đến, khởi kiệu!"

Thần Vương thất lựa đỏ ngời trên ngựa, ngẩng đầu nhìn giấy đỏ và hoa tươi trên dây tường hoàng cung, siết chặt dây cương trong tay.

Hắn đi đón Vương phi về nhà đây.

Phía Minh gia, bên người Cửu Châu có tám vị đại mệnh phụ, mười vị toàn phúc phu nhân, xung quanh phủ đệ đều có Hộ Long vệ canh gác, tay phải nàng cầm quạt, tay trái nâng ngọc như ý, không dám lắc đầu dù chỉ một xiu.

Mỹ phượng đẹp thì có đẹp, nhưng nặng c.h.ết đi được.

Tiếng pháo nổ đùng đoàng bên ngoài, chẳng mấy chốc đã dần nghe rõ tiếng huyền não râm ran, tám vị đại mệnh phụ bỗng

cảm thấy có gì đó không đúng.

Đại hôn của hoàng gia chẳng phải đưa tân nương ở nhà mẹ đẻ lên kiệu hoa rồi đi thẳng vào cung hay sao?

Vì sao bên ngoài lại ồn như vậy.

Trong lúc đang nghi ngờ, bọn họ nghe thấy bên ngoài có người đang lớn tiếng đọc thơ, giọng này...!sao nghe giống Thần Vương thế?

Thần Vương đích thân đến đón dâu sao?

Tám vị đại mệnh phụ khó tin nhìn nhau, có một người lén hé cửa nhìn ra bên ngoài, phát hiện không chỉ có Thần Vương đến mà cả Hoài Vương, An Vương và Tĩnh Vương cũng đi theo làm phù rể.

Bà ta hít sâu một hơi, xoay người nhìn các mệnh phụ và toàn phúc phu nhân trong phòng, chấn chỉnh tác phong đoàn chính rồi cất giọng, "Tân lang đã đọc xong thơ hồi phấn son*, mời tân nương bái biệt phụ mẫu, dời bước lên kiệu hoa."

(*Theo tập tục xưa, vào đêm trước hôn lễ, nhà trai sẽ làm một bài thơ mời cô dâu nhanh chóng trang điểm phấn son để sửa soạn chuẩn bị lên kiệu hoa.)

Một mệnh phụ có thân phận cao quý vẽ một nét lên giữa hàng mày Cửu Châu, "Đôi chim én đậu về một bến, ngâm thơ rất hay."

"Xin huyện chủ hãy cầm quạt che mặt, chớ để người khác nhìn thấy dung mạo."

Cửa phòng mở ra, các mệnh phụ và toàn phúc phu nhân đứng dàn hai bên, có một vị phu nhân đang định đỡ ngọc như ý bên

tay Cửu Châu.

"Để bốn vương." Thần Vương đi đến bên cạnh Cửu Châu dìu tay nàng, khẽ nói, "Ta đưa nàng đi bái biệt nhạc phụ và nhạc mẫu."

"Điện hạ, chuyện này không hợp..." không hợp quy tắc.

Mệnh phụ chưa nói hết câu đã phải nuốt ngược trở lại dưới ánh mắt lạnh lẽo của Thần Vương.

Tại chính đường, Minh Kính Châu và Thẩm Doanh trong trang phục trang trọng ngồi đó, khi nghe tiếng pháo nổ, Thẩm Doanh rưng rưng nước mắt, suýt đã nhỏ lệ.

Nhưng khi nhìn thấy Thần Vương và con gái bước vào, đi theo sau tám vị đại mệnh phụ là ba vị hoàng tử, nước mắt vòng quanh hốc bỗng sưng lại.

Thần Vương làm cái gì thế?

"Con gái bất hiếu xin bái biệt phụ thân và mẫu thân." Cửu Châu đưa ngọc như ý cho một phu nhân đứng gần mình nhất, hai tay cầm quạt quỳ xuống trước mặt cha mẹ.

"Khấu đầu!"

Ngay vào lúc Cửu Châu dập đầu, Thần Vương xoay lại cúi đầu thật thấp.

Quân không thể quỳ trước mặt thần, nhưng vẫn có thể chấp nhận văn bồi chấp tay thi lễ với trưởng bối.

Tất cả người nhà họ Minh có mặt đều đổ dồn ánh mắt vào Thần Vương đang cúi đầu hành lễ, mỗi người một nét đăm chiêu.

Minh Tôn Phủ định bước tới đỡ Thần Vương, nhưng bị Minh Kính Hải đưa tay ngăn lại.

"Khấu đầu tiếp."

Hắn lại chấp tay hành lễ lần nữa.

Sau khi dập đầu lần thứ ba, Thẩm Doanh đưa tay đỡ con gái đứng dậy, Minh Kính Châu cũng đỡ Thần Vương.

Hành động của Thần vương điện hạ đã nâng cao thành ý của một hoàng tử khi cưới vương phi.

Chương 92: Chương 92

Theo phong tục, khi con gái xuất giá, cha mẹ sẽ căn dặn con gái nếu đã là vợ người thì phải ngoan ngoãn dịu dàng, chăm lo việc nhà và những điều tương tự.

Nhưng Thẩm Doanh chỉ nắm tay con gái, âu yếm nói, "Con hãy chăm sóc bản thân thật tốt, thế gian muôn nghìn vẻ cũng không bằng bản thân mình."

Dứt lời, bà nghiêng đầu nhìn Thần Vương, thấy đối phương chẳng hề có vẻ không vui, nhún gối hành lễ, "Làm phiền...!điện hạ rồi."

"Xin nhạc mẫu yên tâm, nhất định con rể sẽ chăm sóc Cửu Châu thật tốt." Dưới tay áo, Thần Vương len lén nắm c.h.ặ.t t.a.y Cửu Châu, nhoẻn miệng cười với nàng, "Chỉ cần có ta ở đây, ta sẽ không để bất cứ ai bắt nạt nàng."

"Được rồi." Thẩm Doanh vờ như không nhìn thấy hai đứa nhỏ đang nắm tay nhau, xoay người bưng đĩa điểm tâm lên, dùng đũa gắp một miếng đưa tới bên miệng Cửu Châu, "Chúc cho cuộc sống sau này của con ngọt ngào như miếng bánh này, không phiền không lo."

Đợi Cửu Châu ăn xong, quan viên Lễ bộ cất cao giọng, "Mời tân nương lên kiệu!"

Thần Vương thấy Minh Ký Viễn xoay người toan ngồi xổm xuống cổng Cửu Châu, vội vàng lên tiếng, "Đại cữu huynh cứ để ta công."

Minh Tôn Phủ nhin không dặng đi lên ngăn Thần Vương lại, "Điện hạ, chuyện này không thể để điện hạ làm được."

Thấy người Minh gia kiên quyết phản đối, Thần Vương tiếc nuối từ bỏ, "Thôi được."

Nhóm bát đại mệnh phụ và toàn phúc phu nhân không còn gì để nói, bọn họ lẳng lẳng nhìn sang chỗ khác vờ như không nhìn thấy gì, làm gì có hoàng tử nào lại hành lễ cùng tân nương?

Bát đại mệnh phụ thường xuyên xã giao nhiều, vì thế càng hiểu chuyện của hoàng gia hơn các toàn phúc phu nhân.

Từ khi Tô thị được sắc phong làm Hoàng hậu, rất nhiều người bắt đầu ngờ rằng không lâu sau Bệ hạ sẽ sắc phong Thần Vương làm Thái tử.

Một hoàng tử có khả năng trở thành Thái tử, nhất quyết tự mình đón dâu còn hơn bị quan văn vạch tội bất tuân với lễ nghĩa, thậm chí còn dẫn các Vương gia khác đến trợ giúp, phải coi trọng tân nương thế nào mới làm được nhường ấy?

Bọn họ nhìn Minh cô nương đang được huynh trưởng cổng trên lưng, ai ai cũng kháo nhau Tô hậu rất hài lòng về Thần Vương phi, bọn họ cứ nghĩ đó chỉ là những lời khách sáo, không ngờ Tô hậu lại đồng ý để con trai làm đến mức này.

Khi đã xuất giá, mẹ chồng nàng dâu luôn là vấn đề nan giải, có thể được mẹ chồng là Hoàng hậu yêu quý quả là phúc khí của Minh tiểu thư.

Hoài Vương chấp tay ra sau lưng, phải gắng nặn ra nụ cười hiền từ của huynh trưởng đối với đệ đệ.

"Chuyện phiền rồi đấy." An Vương nhăn nhó lê bước chân đầy nặng nề, "Nếu để Vương phi nhà ta biết Ngũ đệ tự mình đến Minh gia đón dâu, ta về nhà thế nào cũng bị nàng kiểm chuyện cho xem."

Hoài Vương chặc lưỡi, "Nếu nàng ta muốn kiểm chuyện thì đệ cứ đến phòng thiếp thất mà ngủ, đệ là con trai của phụ hoàng, lẽ nào lại đi sợ một đứa đàn bà?"

An Vương gượng cười không đáp lại, hắn không sợ đàn bà, nhưng hắn sợ Vương phi nhà hắn.

"Đại ca này, trong nhà nhị ca không có thiếp thất." Tĩnh Vương khẽ nhắc nhở, "Nhị ca...!sợ vợ."

"Đừng...! đừng có nói bậy, đó không phải là sợ vợ, chỉ là ta không muốn nạp thiếp thôi." An Vương vội vàng phủ nhận, đánh trống lảng sang chuyện khác, "Tân nương sắp ra cửa rồi, chúng ta mau đi thôi."

"Hắn không nạp thiếp, chẳng lẽ Lã Chiêu Nghi cũng để mặc cho hậu viện của hắn chỉ có mỗi Vương phi?" Tĩnh Vương khẽ thì thầm, sau đó quay sang nói với Hoài Vương, "Lã Chiêu nghi tốt ghê."

Hoài Vương không có ấn tượng gì về Lã Chiêu nghi, hắn ta chỉ nhớ đó là một người phụ nữ lặng lẽ ít nói, khuôn mặt cũng khá dễ nhìn.

Bà ta vốn là cung nữ nhị đẳng của Thái hậu, có một ngày phụ hoàng đến thỉnh an Thái hậu, bà ấy đã ban Lã Chiêu nghi cho phụ hoàng.

Hồi bé hần ta từng nghe người khác nói, Lã Chiêu nghi là tai mắt do Thái hậu cài vào bên người phụ hoàng, vì thế không bao giờ được ông ấy sủng ái.

Thực tế, sau khi phụ hoàng đăng cơ chỉ độc sủng một mình Tô hậu, các phi tần khác cũng chẳng khác gì Lã Chiêu nghi.

Lúc ấy còn trẻ người non dạ, hần từng hỏi mẫu phi vì sao phụ hoàng độc sủng Tô thị và Vân Độ Khanh, mẫu phi không trả lời mà chỉ nhìn hần, đến khi hần không có can đảm hỏi lại, bà mới nói với hần vài câu.

"Tình yêu nam nữ không phải thứ quan trọng, nhưng quyền lực lại nằm trong tay người khác, nào có tư cách chọn thứ mình thích."

"Đại ca? Đại ca?"

Tĩnh Vương thấy Hoài Vương ngẩn người, khẽ nhắc, "Tân nương sắp lên kiệu hoa rồi."

Hoài Vương hoàn hồn, nhìn cỗ kiệu trước cổng mà lòng xót xa, Vân Độ Khanh cười Vương phi lại được dùng kiệu mười hai người khiêng, trước đây hần cười Vương phi cũng chỉ được dùng kiệu tám người khiêng mà thôi.

Đều là hoàng tử như nhau, nhưng lại khác một trời một vực.

Minh Ký Viễn cũng Cửu Châu cẩn thận đỡ nàng ngồi vào kiệu hoa, hần nhận lấy ngọc như ý từ trên tay mệnh phụ, đặt lên gối muội muội mình.

"Ca ca." Cửu Châu lén hạ quạt xuống, chớp mắt với Minh Ký Viễn, "Ca ca đừng buồn, cũng đừng lo cho ta."

Huynh nhích lại đây muội nói huynh nghe cái này."

Minh Ký Viễn bất chấp ánh mắt người ngoài, nhích đầu lại gần Cửu Châu.

"Ca ca về nói lại với cha mẹ, Cửu Châu không rời khỏi nhà, Cửu Châu chỉ mang thêm một điện hạ về nhà mình mà thôi."

Làn mi Minh Ký Viễn rung lên, nhìn em gái với ánh mắt nề phục.

"Ca ca hiểu rồi." Minh Ký Viễn hít sâu một hơi, "Muội nhớ kỹ, nhất định, nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt."

"Vâng." Cửu Châu gật đầu.

"Minh đại nhân, giờ lành đã đến, nên khởi kiệu thôi." Mệnh phụ nhắm mắt bước tới bên cạnh Minh Ký Viễn nhắc nhở.

Minh Ký Viễn nhìn em gái nhà mình một lúc, sau đó chậm rãi buông rèm kiệu, quay người nhìn Thần Vương.

Thần Vương chấp tay hành lễ với anh vợ, xoay người nhảy lên con ngựa buộc lụa đỏ, cất cao giọng, "Khởi kiệu."

Hắn quay đầu nhìn ba vị huynh trưởng đang ở phía sau.

Trước mắt bao nhiêu người, ba vị hoàng tử giữ vững nụ cười gượng gạo, cao giọng hô to, "Khởi kiệu!"

Hoài Vương, "Sen tịnh đế hoa khai phú quý."

An vương: "Chuyện vui đến lộc đầy nhà cửa."

Tĩnh Vương: "Long phụng sum vầy cầm sắt vang."

"Khởi kiện."

Mười hai kiện phu lực lưỡng nâng kiện hoa long phượng lên, tiếng pháo rộn ràng khiến toàn kinh thành náo nhiệt hơn thường.

Người Minh gia đứng trước cửa chính, Minh Kính Châu cầm chậu nước trong tay, nhưng không cách nào hắt đi được.

"Gả con gái như bát nước đổ đi cái gì chứ!" Ông quyết tâm tránh sang một bên, hắt chậu nước lên cửa nhà mình, "Con gái của Minh Kính Châu ta, dù có lấy chồng cũng là con gái của ta."

"Phụ thân, Tam thúc còn chưa khóc mà phụ thân khóc cái gì?" Minh Tôn Phủ quay đầu nhìn cha già nhà mình lén lau nước mắt, vội lấy khăn tay ra an ủi, "Biết bao nhiêu người đang nhìn kìa."

"Con làm sao mà hiểu." Minh Kính Hải rưng rưng, "Đến đời thứ ba Minh gia chúng ta mới có một đứa con gái là Châu Châu, đã thế còn bị người hoàng gia cưới mất, ta khó chịu lắm."

Minh Tôn Phủ đảo mắt nhìn quanh, xác định không có ai chú ý mới lên tiếng, "Con thấy Thần Vương điện hạ rất tốt, không những tự mình đến Minh gia đón dâu, mà còn nhờ các hoàng tử khác làm phù rể, chúng tỏ điện hạ rất thích Cửu Châu."

"Đó là chuyện đương nhiên." Mỗi một trưởng bối đều xem con gái nhà mình là cải trắng, còn con trai người ta chính là một con heo nhăm nhe nhố cải trắng.

"Mà hình như con không nhìn thấy Tứ hoàng tử đâu." Minh Tôn Phủ nhỏ giọng nói, "Chẳng lẽ Tứ hoàng tử ghi hận chuyện Tam thúc vạch tội Trịnh gia và Trịnh thị nên không đến?"

"Nghĩ tích cực lên." Minh Kính Hải lau khô giọt lệ bên khóe mắt, "Có lẽ là do vết thương ở đùi của điện hạ chưa khỏi nên không

cưỡi ngựa được."

Minh Tồn Phủ, "..."

Hình như đó chẳng phải là chuyện tốt đẹp gì với Tú hoàng tử cho lắm?

Trong đội ngũ kiệu hoa, đoàn người mặc áo đỏ thối kèn đánh trống thu hút biết bao dân chúng vây xem.

"Tân lang tuần tú quá."

"Thấy phát quan hình rồng ngậm châu trên đầu tân lang không? Chỉ có hoàng tử, hoàng tôn mới có thể đội phát quan kiểu đó."

"Ồ, hèn chi hai bên đường đều được giăng lồng đèn đỏ, tân nương hẳn phải đẹp lắm."

"Sao người nói thế?"

"Ba tháng trước cũng có một vị hoàng tử thành thân, nhưng hôn lễ không được long trọng như hôm nay."

"Những vị hoàng tử ấy sao mà so được với vị này, đây chính là Thần Vương văn võ song toàn."

Người có thấy ba công tử tuần tú đi sau Thần Vương không, đó cũng là các huynh trưởng của ngài ấy đấy."

"Vương gia bá đạo và huyện chủ xinh đẹp, đúng là..." Một đại tỳ cầm chiếc làn kích động nhìn kiệu hoa, giọng cũng run run, "Tiên sinh kể chuyện từng kể, Vương gia bá đạo đã lập lời thề với huyện chủ xinh đẹp là y nhất định sẽ tổ chức một hôn lễ long trọng nhất để cưới nàng về, y đã làm được rồi!"

Một thư sinh đứng cạnh nàng ta cãi lại, "Tiên sinh kể chuyện chỉ kể mấy chuyện hoang đường, đều là giả hết."

"Nếu là giả vậy hôn lễ long trọng này ở đâu ra?" Đại tể kia lườm thư sinh, "Đám người đọc sách bạc tình, thay lòng đổi dạ như các người làm sao hiểu được Vương gia bá đạo si tình với huyện chủ thế nào, hứ!"

Nàng ta đánh m.ô.n.g đuổi theo kiệu hoa, đứng tụ tập với những cô gái khác, bàn tán về hôn lễ khiến biết bao cô nương phải hâm mộ.

"Ta thấy người không nỡ dùng tiền cho nương tử nhà mình nên mới cố tình đứng đây buông lời ghen ghét." Một cô gái khác chẳng chảng ném thêm câu nữa, "Hay là người ghen tỵ vì Vương gia đậu Trạng nguyên còn người thì không?"

Thư sinh, "..."

Lời đồn linh tinh gì thế này?

Hắn muốn phản bác, nhưng nhìn thấy ánh mắt sắc như d.a.o của các cô gái xung quanh, sợ bị đánh hội đồng nên đành cụp đuôi rời đi.

Song trong lòng lại sinh ra oán hận với Thần Vương và Thần Vương phi, để hắn chống mắt lên mà xem, đến khi Thần Vương nạp thiếp thì đám đàn bà này sẽ thế nào.

Kiệu hoa sắp đến cổng Chu Tước, vậy mà các tộc lão hoàng thất vẫn đang cãi nhau xem xem kiệu hoa sẽ đi vào cửa nào.

"Tuy Thần Vương là con trưởng nhưng cũng chỉ là thân vương, cậu ta được kết hôn trong cung đã là trường hợp ngoại lệ, làm sao có thể để kiệu hoa Vương phi đi vào cửa chính được?"

"Nếu là con trưởng thì vào bằng cổng Chu Tước cũng không sao..."

"Hừ! Ta thấy người đang muốn lấy lòng Tô hậu nên mới dẹp bỏ quy tắc của tổ tông!"

"Đừng cãi nhau nữa, kiệu hoa đến rồi."

Các vị tộc lão còn chưa kịp hoàn hồn thì đã thấy một nhóm Hộ Long vệ đi tới trước cửa chính, dàn ra hai bên rồi quỳ xuống.

"Mừng đại hôn Thần Vương, Bệ hạ có lệnh mở cổng chính!"

Đám tộc lão vừa nãy còn cãi nhau om sòm lập tức trợn tròn mắt, bọn họ không ngờ Bệ hạ ngày thường ôn hòa, tôn trọng mình như vậy mà hôm nay lại bỏ qua ý kiến của bọn họ, ra lệnh Hộ Long vệ mở cổng chính với thái độ dứt khoát.

Nhìn bội đao bên hông Hộ Long vệ, nhóm tộc lão thức thời ngậm miệng.

Mấy ông già ở đây có thể bảo toàn tính mạng qua hai triều đại không phải vì có huyết mạch hoàng gia, mà ưu điểm lớn nhất chính là thức thời.

Bệ hạ là chủ nhân hoàng cung này, nếu ông ấy đã không ngại để kiệu hoa của Thần Vương đi qua cổng chính thì bọn họ ngại gì.

Cánh cổng chính của hoàng cung từ từ mở ra trước mắt mọi người.

Nụ cười trên gương mặt Hoài Vương còn khó coi hơn cả khóc.

Là cổng chính!

Có thể đi bằng cổng đấy chỉ có mỗi Hoàng hậu!

Phụ hoàng sủng ái Ngũ đệ đến mức này rồi sao? Hắn cắn răng, lúc ngẩng đầu cố gắng giữ một nụ cười thật tự nhiên.

Hắn không ghen ty, không có gì để ghen ty cả.

An Vương nhìn cổng chính đang từ từ mở ra, thậm chí phả một hơi, cuối cùng hắn cũng đã có cách dỗ dành Vương phi nhà mình rồi.

Nếu Vương phi hỏi hắn vì sao không đến nhà mẹ đẻ đón nàng, hắn sẽ nói hôn lễ của Ngũ đệ là ngoại lệ, tất cả đều do ý của phụ hoàng.

Nào là hoàng tử đích thân nghênh đón, nào là một trăm linh tám món đồ cưới, kiệu hoa mười hai người nâng, tất cả đều không vinh quang bằng đi qua từ cổng chính Chu Tước.

Chỉ cần đẩy hết trách nhiệm cho phụ hoàng, Vương phi sẽ không đuổi hắn đến thư phòng ngủ nữa.

Thần Vương nhìn cổng chính rộng mở, quay đầu nhìn kiệu hoa rồi đưa tay vuốt ve con ngựa, móng ngựa lộc cộc bước vào cổng chính.

"Chúc mừng đại hôn của Vương gia và Vương phi!"

Cấm Vệ quân, Hộ Long quân, Kim Giáp vệ đều quỳ xuống hô lớn, "Chúc Vương gia và Vương phi bách đầu giai lão, trăm năm hạnh phúc."

Phía sau cổng chính, thảm đỏ trải dài một đường không thấy điểm cuối.

Lác đác vài cánh hoa rơi xuống từ cung tường, có vài cánh nhẹ nhàng rơi vào trong kiệu hoa, Cửu Châu cúi đầu nhặt một cánh hoa vừa đáp xuống người mình, phát hiện đây không phải loài hoa theo mùa.

Nàng từng nghe ca ca nói, có một số nhà vì muốn hoa nở quanh năm mà xây nhà kính trồng hoa, tiêu không ít bạc.

Hôn lễ này của nàng và điện hạ đã tốn bao nhiêu bạc của Bộ hạ và nường nường rồi?

Cầm quạt che mặt, nàng vén rèm lên, nhìn ra ngoài qua khe hở be bé.

Ở hai bên con đường, cứ cách vài bước là lại có một cung nữ hoặc thái giám cầm đèn lồng dán chữ hỉ, cánh hoa bay ngợp trời, lụa đỏ giăng khắp nơi, trống kèn vang rộn rã, hết như đang chìm trong cảnh mơ.

Kiệu hoa đi qua hết cánh cửa này đến cánh cửa khác, bóng đêm dần buông, đèn lồng chữ hỉ trên tay cung nữ và thái giám được xếp thành một hàng dài, chiếu sáng cả hoàng cung.

"Hạ kiệu!"

Thần Vương nhảy xuống ngựa đi đến trước kiệu hoa.

"Xin điện hạ dùng chân gõ kiệu."

Lấy chân gõ lên cửa kiệu với ý nghĩa sau khi cưới, vợ phải tôn trọng chồng, xem chồng là trời.

Thần Vương nhắc chân lên nhưng rồi lại đặt xuống.

Hắn cúi người, đưa tay gõ nhẹ lên cửa kiệu ba lần trong ánh mắt kính ngạc của nhóm mệnh phụ, "Minh Tiểu Trư, bốn Vương đón nàng vào cửa."

Vén rèm kiệu lên, hắn nhìn thấy đôi mắt nhuốm ý cười lộ ra ngoài cây quạt tròn.

Hắn cũng mỉm cười, vươn một tay đến trước mặt nàng, tay còn lại cầm ngọc như ý đang đặt trên đầu gối nàng, "Nào, đi theo ta."

Cửu Châu đặt tay vào lòng bàn tay của hắn.

"Tân nương xuống kiệu, nổi nhạc chào đón."

Thảm đỏ mới mềm mại làm sao, giẫm lên đó mà tưởng như đang dạo bước trên mây.

"Tân lang tân nương kéo lụa đỏ, mây lành quán môn đình."

Có người nhét lụa đỏ vào tay Cửu Châu, nàng cúi đầu nhìn quả tú cầu lớn màu đỏ, lén liếc mắt nhìn Thần Vương.

"Đừng căng thẳng." Thần Vương thì thầm bên tai nàng, "Bây giờ nàng chính là Vương phi của bốn vương, không kẻ nào dám bất kính với nàng đâu."

"Điện hạ, ta không căng thẳng." Cửu Châu nắm chặt lụa đỏ trong tay, "Ta chỉ đang tò mò không biết điện hạ lúc này thế nào."

"Vậy hôm nay ta có đẹp không?" Thần Vương véo nhẹ lên tay nàng.

"Đẹp lắm." Cửu Châu nói tiếp, "Mỗi ngày điện hạ lại càng đẹp hơn."

"Tân lang tân nương bước vào cửa, lương duyên vĩnh kết."

Bước vào cổng cung Kỳ Lân, Thần Vương nhìn chậu than đặt trước mặt hai người, xoay người bế Cửu Châu lên rồi bước qua chậu than.

Bát đại mệnh phụ đi cạnh hai người, "..."

Chậu than này không phải để cho đàn ông bước qua đâu.

Thôi được rồi, kể từ khi Thần Vương đòi đến Minh gia đón dâu thì mọi thứ đã loạn cả rồi.

Cửu Châu chưa kịp định thần thì đã được Thần Vương đặt xuống đất, nàng muốn ngoái đầu nhìn thử, nhưng nhớ ra ngày tân nương xuất giá không thể quay đầu, đành phải nhịn xuống, "Điện hạ, vừa nãy trên mặt đất có gì thế?"

"Không có gì." Thần Vương quay lại chỉnh hỉ phục cho Cửu Châu, "Dù sao thì ta và nàng cũng đã cùng nhau bước qua."

"Ồ." Cửu Châu theo Thần Vương tiến về phía trước, giẫm lên bậc thang đã trải thảm đỏ, bước vào chính điện Kỳ Lân cung, khách mời đã đứng chật bên trong.

Đang đứng nơi đây là những người có địa vị tôn quý ở trong triều, nhưng lại chẳng có người nhà mẹ đẻ của Cửu Châu.

Tiếng pháo nổ đùng đoàng liên tiếp, Cửu Châu thấy hoàng thượng và nương nương ngồi ở vị trí đầu tiên, khách mời đứng hai bên đều khom người hành lễ với nàng và điện hạ.

Quan lễ đứng ra, bắt đầu đọc bài văn khen ngợi dài dòng.

Ý chính là khen nàng, rồi lại khen nàng và điện hạ là một cặp đôi do trời đất tác thành, chúc bọn họ tình luôn thắm thiết.

Chờ quan lễ đọc xong lui xuống, Thần Vương thì thâm vào tai Cửu Châu, "Áng văn này là do chính tay phụ hoàng và mẫu hậu viết đấy."

Cửu Châu trừng mắt nhìn hắn, thật sao?

Thần Vương gật đầu.

Hắn tận mắt nhìn thấy hai người phải lật giở điển tịch chỉ vì một câu nào đó.

"Hành lễ."

"Nhất bái thiên địa."

"Nhị bái cao đường."

Cửu Châu xoay người, quỳ xuống trước mặt Long Phong đế và Tô hậu.

Các vị hoàng tử nhìn Thần Vương và Thần Vương phi quỳ gối trước mặt phụ hoàng, trong lòng hỗn loạn bao cảm xúc.

Bọn họ thành hôn ở Vương phủ, không những mẫu phi không thể xuất cung, mà khi bái cao đường, bọn họ chỉ có thể quỳ lạy với ngự ấn đại biểu cho phụ hoàng.

Vân Diên Trạch nhìn ba vị ca ca đi vào cùng Vân Độ Khanh, cố gắng che giấu sự nghi ngờ trong lòng.

Sao ba người bọn họ lại cùng vào hỉ đường, hơn nữa bọn họ đến trễ như thế mà tông phụ hoàng vẫn rất bình thường.

Cảm giác không hay biết gì, bị gạt bỏ ngoài rìa thật khó chịu.

Hắn chớp mắt, lạnh lùng nhìn vẻ mặt tươi roi rói của Vân Độ Khanh, lại nhìn hắn đỡ Cửu Châu đứng dậy, ánh mắt rơi xuống bàn tay đan chặt vào nhau của hai người.

"Phu thê giao bái."

Cửu Châu và Thần Vương cùng quay người, cả hai nhìn nhau mỉm cười.

Thần Vương chẳng nhìn thấy khóe môi Cửu Châu, nhưng hẳn biết nàng đang cười, bởi vì đôi mắt của nàng sáng như thế, đẹp đến vậy.

Hắn đưa tay lên, tay trái đặt lên tay phải giơ cao quá chân mày, khom người bái lạy.

Hai đỉnh đầu khẽ chạm nhau, Thần Vương bật cười, đỡ mũ phượng trên đầu Cửu Châu để nàng đứng dậy.

Long Phong đế và Tô hậu nhìn đôi trẻ cứ lén nhìn nhau, chẳng cách nào giấu được ý cười trên mặt.

Lưu Trung Bảo bước lên trước một bước, cất cao giọng đơm ý cười, "Đưa tân nương vào động phòng."

Thần Vương đưa Cửu Châu bái lạy phụ hoàng và mẫu hậu lần nữa, sau đó nắm tay dắt nàng đi về phía hậu điện.

Long Phong đế biết, nếu mình và Mi Đại ở đây thì khách khứa không dám cười đùa.

Nhưng hôn lễ phải càng rộn ràng mới càng may mắn.

"Trẫm và hoàng hậu hồi cung đây." Long Phong đế nhìn sang Hoài Vương, "Lão Đại, ngươi là huynh trưởng, hãy cùng các đại nhân ở Lễ bộ chiêu đãi khách khứa chu đáo."

"Nhi thần tuân mệnh." Hoài Vương vội vàng đồng ý, nụ cười giả tạo cũng mang theo vài phần thật lòng.

Những trường hợp như thế này, phụ hoàng vẫn tin tưởng vào đứa con trai là hắn đây.

Tô hậu khẽ gật đầu với Hoài Vương, "Làm phiền Hoài Vương điện hạ rồi."

"Mẫu hậu quá lời, nhi thân thân là huynh trưởng, giúp đệ đệ chiêu đãi khách khứa là chuyện nên làm." Hoài Vương kính cẩn hành lễ, không dám bắt kính.

Hắn có thể ngả ngón trước mặt phụ hoàng, nhưng lại không dám làm thế với Tô hậu.

"Điện hạ." Cửu Châu vòng vèo quanh mấy hành lang mới đến hiên phòng của hai người, "Kỳ Lân cung rộng quá."

"Mệt à?" Thần Vương đỡ nàng ngồi xuống, "Ăn gì lót bụng trước nhé."

"Điện hạ." Bát đại mệnh phụ và nhóm toàn phúc phu nhân không nhin nổi nữa, "Hai người vẫn chưa uống rượu hợp cẩn."

Thôi rồi, sau khi vào cửa lại để tân nương ngồi xuống trước, theo phong tục dân gian, đây chính là điềm báo sau khi cưới về, tân nương sẽ là người quản lý việc nhà.

Mệnh phụ thứ nhất nhìn Thần Vương phi lộng lẫy xinh đẹp trước mắt, trông thế nào cũng không giống kiểu người mạnh mẽ, có thể thấy phong tục dân gian cũng không chuẩn cho lắm.

"Xin điện hạ nhận lấy quạt toàn phúc của tân nương."

Một tay Cửu Châu cầm cán quạt, tay trái nắm mặt quạt, đặt cây quạt lên tay Thần Vương.

Dưới ánh nến lập lòe, người còn yêu kiều hơn hoa.

Thần Vương đặt quạt vào hộp gỗ, nhận lấy hai chén rượu từ mệnh phụ rồi đưa một chén cho Cửu Châu, "Trước đây nàng đã

từng uống rượu hay chưa?"

"Chưa." Cửu Châu lắc đầu, "Sư phụ nói rượu bào mòn tinh thần, không nên uống."

Thần Vương cười khẽ, vòng tay qua tay nàng, "VẬY hôm nay phiền nàng vì ta mà cố uống một ly nhé."

Một ly rượu ấm nồng rót thẳng vào bụng, ráng mây hồng lập tức hiện lên trên gương mặt Cửu Châu, nàng nhú mày, rượu đúng là khó uống thật.

"Sư phụ nàng nói đúng, uống rượu hại thân." Thần Vương lấy lại chén rượu trong tay nàng, "Sau này chúng ta không uống rượu nữa."

Hắn nâng tay ra hiệu cho nhóm mệnh phụ và toàn phúc phu nhân ra ngoài

Các mệnh phụ và toàn phúc phu nhân vội vàng lui xuống, hôn lễ lần này quá lao tâm khổ trí, Thần Vương liên tục làm ra biết bao nhiêu hành động bất ngờ khiến bọn họ không chịu đựng nổi.

"Điện hạ." Cửu Châu chỉ mũ phượng nặng nề trên đầu, "Chàng gỡ thứ này xuống nhanh giúp ta đi, cổ ta đau quá."

"Nàng chờ chút nào." Thần Vương đứng dậy, vòng ra sau lưng Cửu Châu, quan sát mũ phượng một lúc lâu mới biết phải gỡ cái món đồ này xuống thế nào.

"Nặng thật." Đặt mũ phượng lên bàn, Thần Vương gọi thái giám đổi sang một bàn đồ ăn mới, "Nàng ăn gì đó lót dạ trước đi."

Trong phòng lặng thinh, Cửu Châu đưa đôi mắt ngập nước nhìn hắn, "Điện hạ."

"Hửm?" Thần Vương gấp một đũa đồ ăn để vào chén của nàng, "Sao thế?"

"Ta đau đầu quá." Cửu Châu đưa tay ôm má, "Điện hạ phải ra ngoài tiếp khách à?"

"Ta ra ngoài đi một vòng rồi sẽ về." Hắc đưa tay vuốt ve gương mặt hơi nóng của nàng, mỉm cười hỏi, "Tửu lượng nàng kém thế à?"

"Ta vẫn còn tỉnh táo, chỉ thấy hơi choáng thôi." Cửu Châu cầm chén lên bắt đầu dùng bữa, Thần Vương múc cho nàng một chén cháo, nàng ăn xong rồi vẫn không thấy hắc đứng dậy rời đi.

Đến khi thái giám ti lễ giục vài bận hắc mới vuốt tóc Cửu Châu, "Nàng lên giường nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ về ngay.

Bên ngoài có cung nữ và thái giám hầu hạ, nếu cần gì thì cứ nói."

"Vâng." Cửu Châu ngơ ngác gạt đầu, chờ Thần Vương đi rồi nàng mới bước tới bên giường ngồi xuống, bỗng phát hiện dưới chăn có giấu gì đó.

Nàng lật chăn lên xem thử, là mấy món như long nhãn, táo đỏ, đậu phộng, hạch đào.

Đưa ta bóp một quả hạch đào, nhón lấy phần nhân bỏ vào miệng, Cửu Châu lại tò mò tiếp tục lật chăn ra lần nữa, phát hiện ra dưới gối có để vài quyển sách.

Sách ư?

Cửu Châu cầm sách lên xem thử, nhưng lại không mấy hứng thú nên ném sang một bên, nàng ngồi xếp bằng trên chăn, bóc vỏ

từng quả hạch đào gom nhân quả lại một chỗ.

Thần Vương vừa bước ra ngoài thì đám đông ồn ào đã vây quanh.

Đặc biệt là hội công tử bột của hoàng gia lúc trước thường theo đuôi Thần Vương, bọn hắn cầm rượu đi tới trước mặt Thần Vương, "Xin điện hạ yên tâm, chuyện mà điện hạ sai bảo, chúng tôi đã chuẩn bị hết rồi, ít hôm nữa sẽ mang đồ sang đó."

Thần Vương im lặng nhìn họ, cố gắng nhớ lại xem mình đã sai bọn họ làm gì.

"Không ngờ mấy sách cổ tịch lại đắt như thế, vì mua đồng sách này mà mấy huynh đệ bọn tôi trút rỗng cả túi tiền." Hội công tử bột quần cả lòng vì đau đớn xót ruột, mấy cuốn sách đọc chỉ tổ nhức đầu này ấy vậy mà còn đắt hơn cả đế chọi, gà chọi.

Làm người tốt khó quá đi.

"Ừ." Thần Vương bí hiểm gật đầu, "Tốt lắm."

Sau này cứ nhắc đến sách trước mặt hắn vẫn tốt hơn là nhắc đến gà chọi.

Lại mấy tên to gan đòi đi náo động phòng, tất cả đều bị Thần Vương vô tình khước từ.

"Vương phi nhà ta nhát gan, da mặt mỏng, sau này các người nói chuyện với nàng phải nhẹ nhàng vào, đừng dọa nàng ấy."

Hội công tử bột dám từ chối yêu cầu này ư?

Bọn họ không dám, chỉ đành nhăn nhó đồng ý.

Nhưng tiêu chuẩn của "nhẹ nhàng chút" là gì?

Thần Vương nói mình đi một vòng thì sẽ không đi tới vòng thứ hai, hân kính rượu qua loa với nhóm khách khứa rồi trở lại hậu viện.

Ai cũng biết hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của hân nên thức thoir không ngăn cản.

Đẩy cửa phòng bước vào, Thần Vương thấy Cửu Châu dùng hai đầu ngón tay bóp nát một quả hạch đào.

"Điện hạ về rồi?" Cửu Châu nhớ tới quyển sách bị mình vứt sang một bên, nằm sấp trên giường cầm nó lên, "Điện hạ, ở đây có sách vẽ người nè!".

Chương 93: Chương 93

"Sách gì?" Thần Vương đưa mắt nhìn đồng nhân hạch đào chất cao thành ngọn núi nhỏ, hắt vốc vài hạt ném vào miệng, tò mò bước tới.

Cửu Châu nhích sang bên cạnh nhường chỗ trống cho Thần Vương ngồi, "Chẳng biết nữa, ta không mở ra xem, nhưng trên bìa chỉ vẽ có hai người."

Thần Vương chẳng mấy bận tâm, gọi cung nữ và thái giám vào hầu hạ hai người rửa mặt.

Nhóm cung nhân bắt đầu dọn dẹp giường ngủ, hai người ngồi song song ngâm chân cùng nhau, ngay cả bốn ngâm chân cũng đặt cạnh nhau.

Thần Vương quay sang nhìn chậu nước của Cửu Châu, hắt đưa bàn chân ướt sũng ra đập lên mu bàn chân của nàng.

"Điện hạ?" Cửu Châu quay sang nhìn hắt.

"Ta thử xem độ ẩm bên này thế nào?"

Hóa ra mu bàn chân của con gái mịn màng và mềm mại hơn của đàn ông nhiều.

"Đâu có khác gì, giống nhau hết mà." Cửu Châu bắt chước Thần Vương thả chân vào chậu nước của hắt, Thần Vương dựng ngón

chân cái lên khế cào vào lòng bàn chân của nàng.

"Nhột đó." Cửu Châu nhấc chân lên, lau khô rồi leo lên giường, "Điện hạ, chiếc giường này lớn ghê."

Thần Vương ngượng nghịu xoa mũi, cho tất cả các cung nhân trong phòng lui xuống, "Đây là giường ngủ của cả hai chúng ta, đương nhiên là phải lớn rồi."

Vân Độ Khanh, bình tĩnh nào, đây là Vương phi của ngươi, là người sau này sẽ cùng ăn cùng ngủ với ngươi đấy.

"Điện hạ." Cửu Châu ngồi xếp bằng, cầm quyển sách bị hấn vút lung tung, "Điện hạ để sách này sang bên kia đi."

"Sao trên giường lại có sách?" Thần Vương nhận lấy quyển sách, cung nhân ở Kỳ Lân cung này có biết làm việc không vậy, trong ngày đại hôn thế này ai còn có tâm trạng đọc sách hả?

Hấn bắt chước Cửu Châu ngồi xếp bằng, thông thả mở sách ra, nhưng sau đó lại trợn trừng trừng nhìn nội dung trong sách, không động đậy phản ứng.

"Điện hạ, trong đó vẽ gì thế?" Cửu Châu tò mò đưa đầu sang.

"Tiểu cô nương không được xem những thứ này." Thần Vương đưa tay chặn cái đầu đang nhích tới của nàng, cứng đờ gấp sách lại, "Chẳng có gì hay ho cả."

"Không có gì hay cũng có thể cho ta xem thử mà." Con người là như vậy đấy, người bên cạnh càng không cho xem thì lại càng muốn xem.

"Xem cái gì, hôm nay mệt cả ngày rồi, nàng không buồn ngủ à?" Thần Vương luống cuống ném sách xuống giường, ấn Cửu Châu nằm xuống, kéo chăn trùm cả hấn và nàng lại, "Ngủ thôi."

"Buồn ngủ quá." Cửu Châu nhô đầu ra khỏi chăn, hai tay nắm lấy mép chăn, khẽ nói, "Nhưng ta không ngủ được."

"Tại sao?" Thần Vương chần chờ, sau đó vươn tay ra dếm lại phần chăn phía sau lưng Cửu Châu lại, tránh để gió lạnh lén vào khiến nàng cảm lạnh.

"Từ nhỏ ta đã ngủ một mình quen rồi, lần đầu tiên chen chúc cùng chăn với người khác nên thấy không quen." Cửu Châu nhìn Thần Vương, "Nhưng điện hạ cứ yên tâm, tướng ngủ của ta rất tốt."

Sư phụ nói buổi tối ta nằm thế nào thì sáng dậy cũng vẫn là tư thế đó, ngoan lắm."

Thần Vương thấy nàng rụt rè như vậy thì thở dài, vén chăn lên toan xuống giường.

"Điện hạ đi đâu thế?" Cửu Châu túm cổ tay của hắn.

"Ra tử lấy thêm một bộ chăn nữa." Thần Vương cúi đầu nhìn tay nàng, ngáp một cái, "Nàng ngủ ngoan đi."

"Không cần đâu." Cửu Châu kéo Thần Vương nằm vào chăn, hắn phát hiện mình không thể giẫy giụa.

"Bây giờ không quen nhưng ngủ vài đêm tự khắc sẽ quen." Cửu Châu vỗ lên cái chăn của hai người, "Vợ chồng vốn phải nằm cạnh nhau mà."

Thần Vương không nói cho nàng biết, hoàng tử và hoàng tử phi đều có viện của riêng mình, không phải ngày nào cũng ở cùng nhau.

Đôi mắt nàng ngây ngô hồn nhiên, lại ngây thơ không biết gì về chuyện nam nữ, trong lòng Thần Vương bắt đầu vùng vẫy giữa việc chọn làm cầm thú và không bằng cầm thú.

"Điện hạ." Cửu Châu vòng tay ôm cổ hắn, nũng nịu, "Ngủ thôi."

Thần Vương hít sâu một hơi, "Nàng phải ôm mới ngủ được sao?"

"Không phải đêm tân hôn đều phải ôm ngủ à?" Cửu Châu khó hiểu, "Chẳng lẽ không đúng?"

"Trước khi xuất giá, ma ma do Lễ bộ phái đến đã dạy nàng thế nào?"

Cửu Châu cẩn thận nhớ lại, "Ma ma nói có vài thứ dạy cho người khác, nương nương lại xem ta như con gái, sau khi đại hôn có gì không hiểu thì điện hạ sẽ dạy cho ta."

Đúng là xem nàng như con gái, còn ta chỉ là con rể tiện tay nhặt ở bên ngoài về.

"Ma ma nói sai chỗ nào hả?" Nụ cười trên gương mặt Cửu Châu dần phai đi, cánh tay đang vòng qua cổ Thần Vương cũng buông lỏng.

"Bà ấy không nói sai gì hết." Thần Vương thở dài một hơi, ôm nàng vào lòng, "Ngủ đi, sau này ta sẽ từ từ dạy nàng."

Còn hôm nay...

Nhìn nụ cười dần quay trở lại trên gương mặt thiếu nữ, thôi thì hẳn tạm thời làm kẻ không bằng cầm thú một lần vậy.

Chưa đầy hai nén nhang, thiếu nữ vừa bảo không ngủ được giờ đây đã ngủ say.

Thần Vương rục rịch cánh tay bị nàng đè nặng, thế mới thấy ba cái tình tiết gối tay ngủ suốt đêm trong thoai bản đều là giả, chỉ mới một lát mà tay hắn đã bắt đầu tê rồi.

Hắn nhẹ nhàng rút tay ra, nhưng thấy thiếu nữ khó chịu nhíu mày, hắn đành từ bỏ.

Nhìn hoa văn long phượng trình tường trên bức màn, hắn nghiêng người đặt lên trán nàng một nụ hôn rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau khi thức dậy, hắn nằm bên mép giường, còn Cửu Châu nằm nghiêng trên giường, đầu gác lên lồng ngực của hắn, chiếm gần hết nửa cái giường.

Thần Vương nhẹ nhàng gập tay, vẫn ổn, không bị phế, vẫn có thể sử dụng bình thường.

Bên ngoài sáng choang, Thần Vương nhẹ nhàng đưa cánh tay lộ ra ngoài chần của Cửu Châu vào lại trong chần.

Tuy hắn chỉ chiếm được một góc nhỏ trên giường, nhưng vào buổi sáng bình yên thế này, hắn không muốn rời giường chút nào.

Ngoài cửa, cung nữ và thái giám bưng sẵn nước ấm trên tay, cũng đã thay đi thay lại mấy bận, nhưng không ai dám lên tiếng.

"Xuân Phân cô nương." Thái giám tổng quản của Kỳ Lân cung bước đến, thấp giọng hỏi Xuân Phân, "Chẳng hay bình thường Vương phi có kiêng kị gì không, xin cô nương chỉ điểm đôi chút, để sau này chúng tiểu nhân dễ hầu chủ tử vui."

Sau hôn lễ hôm qua, không ai không biết Vương gia quan tâm đến Vương phi cỡ nào, toàn bộ cung nhân trong Kỳ Lân cung đều nơm nớp lo sợ, sợ khiến Vương phi bất mãn.

"Dương công công chớ lo, hồi còn ở nhà ngoại, Vương phi rất dễ chịu, chỉ cần mọi người làm việc tận tâm, không làm trái với cung quy thì Vương phi sẽ không trách phạt mọi người." Xuân Phân mỉm cười khách sáo, nàng ta là nhất đẳng đại nha hoàn hồi môn của Vương phi, nên ngay cả cung nhân của Kỳ Lân cung cũng phải kính nể nàng ta.

"Vâng vâng vâng, cô nương nói phải, chúng ta đều tận tụy hết mình." Chỉ vài ba câu ngắn ngủi, Dương tổng quản đã biết Xuân Phân cô nương bên cạnh Vương phi không phải là người dễ bị đồ dành lừa gạt.

Đợi thêm gần nửa canh giờ, cuối cùng trong phòng cũng có động tĩnh, Dương tổng quản và Xuân Phân khách khí đi tới cửa, mời đối phương vào cửa trước.

Sau đó, hai người đồng thời mỉm cười hài lòng mà bước vào.

"Kính chúc Vương gia và Vương phi tân hôn vui vẻ."

"Đứng lên cả đi." Chẳng mấy khi Thần Vương dịu dàng như hôm nay, hắn nói với mọi người, "Ban thưởng cho cung nhân Kỳ Lân cung hai tháng bổng lộc."

Hắn nhìn Xuân Phân đứng bên cạnh Dương tổng quản, biết nàng ta là đại nha hoàn hồi môn của Cửu Châu, "Xuân Phân cô nương là người hầu bên cạnh Vương phi, sau này sẽ làm việc theo quy tắc của nhất đẳng đại cung nữ."

Dương Nhất Đa, hôm nay người hãy đến Điện Trung tỉnh để đăng ký cho Xuân Phân cô nương làm nữ quan lục phẩm, nhận lệnh bài về đây."

"Tiểu nhân tuân mệnh." Dương Nhất Đa hăm mộ nhìn Xuân Phân, hầu đứng chủ sớng thật đấy, chớp mắt một cái, từ nha

hoàn của phủ Thị lang đã biến thành nữ quan lục phẩm.

Mà hẳn ta tiến cung từ năm mười ba tuổi, bán mạng tới nay cũng chỉ mới bò lên chức tổng quản lục phẩm.

"Nô tỳ tạ ơn đại ân của điện hạ." Xuân Phân biết rõ nữ quan lục phẩm có ý nghĩa gì, nàng ta quỳ xuống hành đại lễ với Thần Vương.

"Người là người hầu thân cận của Vương phi, nếu không có cấp bậc trong cung thì người khác sẽ xem thường Vương phi." Thần Vương chẳng buồn che giấu dụng ý ban chức nữ quan cho nàng ta là vì nâng đỡ Cửu Châu, "Người không cần phải tạ ơn bốn vương, cứ hầu hạ Vương phi cho tốt là được."

"Vâng." Xuân Phân nhìn thoáng qua bên trong tấm màn, thấy bóng dáng tiểu thư khế cửa quây, nàng ta hạ giọng, "Bẩm Vương gia, lúc Vương phi rời giường không thích có nhiều người hầu hạ."

"Người và Dương Nhất Đa ở lại, còn những người khác lui cả đi." Thần Vương sửa sang lại tay áo, xốc màn ngồi xuống bên giường, thấy Cửu Châu vẫn còn ngái ngủ ngồi đó ôm chăn, hẳn bèn đưa tay véo má nàng, "Dậy rồi à?"

"Điện hạ?" Cửu Châu dần lấy lại tinh thần trong khung cảnh lạ lẫm, nàng nghiêng đầu nhìn Thần Vương, bây giờ nàng và điện hạ đã là người một nhà rồi.

"Uống chút nước mật đi." Thần Vương nhận chén nước mật ong trong tay Dương Nhất Đa, đưa tới bên miệng Cửu Châu, "Há miệng nào."

Cửu Châu ngoan ngoãn uống hai hớp, khó hiểu hỏi, "Điện hạ, tối qua ta ngủ lúc nào thế?"

"Nàng muốn uống nữa không?" Thần Vương không muốn trả lời câu hỏi này cho lắm.

Cửu Châu lắc đầu.

"Chưa tới hai nén nhang sau khi nàng bảo mất ngủ." Thần Vương trả chén lại cho Dương Nhất Đa, ghé vào trán nàng, "Đồ lừa đảo."

"Bình thường ta nằm trên giường thì chỉ cần một nén nhang đã ngủ rồi." Cửu Châu chột dạ dờ mắt, "Cho nên thời gian hai nén nhang cũng có thể xem như là khó ngủ."

Thần Vương như cười như không nhìn nàng, "Thật chứ?"

"Thật!" Cửu Châu gật đầu thật mạnh nhằm xác nhận tính chân thật.

Xuân Phân cúi đầu nén cười, đúng là bình thường tiểu thư chỉ cần lên giường là ngủ ngay, nên đúng là không phải nói dối.

"Được rồi, bốn vương tin nàng." Thần Vương khẽ cười, "Dậy dùng bữa thôi, lát nữa ta đưa nàng đi bái kiến phụ hoàng và mẫu hậu, tiện đường sang chỗ bốn vị ca ca bên kia dạo một vòng."

Hắn xoa xoa hai đầu ngón tay, "Hắn là sẽ kiếm được chút đỉnh."

Cửu Châu tỉnh ngủ ngay tức khắc, "Được đó."

Ngày đầu tân hôn, Cửu Châu ăn diện trịnh trọng hơn thường, giữa búi tóc cài thêm cây trâm phượng hoàng tám đuôi, chế tác cực kỳ tinh xảo lộng lẫy, Cửu Châu phải che nó lại.

"Phượng hoàng xứng với mẫu đơn." Thần Vương vẽ một đoá mẫu đơn ở lên ấn đường nàng, hài lòng gật đầu.

"Vương phi đúng là huyền nữ hạ phàm, dung mạo khuynh thành." Dương Nhất Đa nịnh bợ, "Đóa mẫu đơn do chính tay diện hạ vẽ thực quá thích hợp."

Hai vị đứng cạnh nhau chính là cặp đôi do trời cao tác hợp.

Phóng mắt tìm khắp kinh thành, ngoại trừ Bệ hạ và Hoàng hậu nương nương thì chẳng có ai xứng đôi hơn hai vị."

"Nói hay lắm." Thần Vương ném bút vẽ hoa diên cho Dương Nhất Đa, "Có thưởng."

Cung nhân ở Kỳ Lân cung quả là có mắt nhìn hơn Chương Lục cung nhiều.

"Vương phi nhà chúng ta đúng là tiên nữ cứu thiên hạ phàm." Thần Vương nắm tay Cửu Châu, nhíu mày hỏi Dương Nhất Đa, "Người có biết vì sao nàng lại cực khổ hạ phàm không?"

Dương Nhất Đa ngơ ngác lắc đầu.

"Đương nhiên là vì hạ phàm để gặp bốn vương rồi." Thần Vương bật cười khoái chí, chọn một dải lụa choàng khoác lên cho Cửu Châu, "Minh Tiểu Trư, đi theo ta nào."

Trong Minh Nguyệt cung, Tô hậu sốt sắng không có tâm trạng dùng bữa sáng, Long Phong đế dứt đồ ăn đến bên miệng mà bà chẳng hề đoái hoài.

"Mi Đại à." Long Phong đế cười, "Độ Khanh thích ngủ nướng mà, làm gì có chuyện nó dậy sớm thế được?"

"Hôm nay đâu còn giống trước kia." Tô hậu đẩy tay Long Phong đế ra, "Không biết hai đứa nó có thấy sách ta đã cho người đặt

dưới gối không?"

"Hầy, ta vừa muốn tội nhỏ phát hiện lại vừa không muốn hai đứa nó phát hiện." Tô hậu chống má, "Năm xưa khi vào Vương phủ, ta cũng chỉ bằng Cửu Châu."

"Trong mắt ta, nàng vẫn giống y năm nào." Long Phong đế vội lên tiếng, "Mới sớm tinh mơ nàng đã dậy, chưa có gì vào bụng, nàng ăn chút gì đi."

"Không ăn, ta không thấy ngon miệng." Tô Quý phi đẩy tay ông ra, "Bây giờ dù bày món gì ở trước mặt ta cũng không thấy đói."

"Vậy để ta cho người sang đây giục Độ Khanh..."

"Giục cái gì mà giục!" Tô hậu cao giọng, "Không ai được phép quấy rầy tội nhỏ, chàng là phụ hoàng, sao ngay cả một chút quy tắc cũng không hiểu thế?"

Long Phong đế không dám nói tiếp, im lặng bưng chén cháo lên húp.

"Bẩm Bệ hạ, bẩm nương nương, Vương gia và Vương phi đến rồi ạ."

"Mau cho vào." Tô hậu đứng dậy, ra hiệu Hương Quyên mang lễ vật đã chuẩn bị sẵn ra đây.

"Phụ hoàng và mẫu hậu đang dùng bữa ạ?" Thân Vương nắm tay Cửu Châu bước vào, nhìn bữa sáng vẫn chưa dọn xuống ở trên bàn, bật cười nói, "Nhi thần đưa Vương phi đến hành lễ với hai người, xin phụ hoàng và mẫu hậu nhận lễ của chúng con."

"Đợi đã, trên sàn lạnh lắm, mình là con gái đừng để đầu gối bị lạnh." Tô hậu sai cung nhân mang đệm đến đặt trước mặt Cửu Châu.

Thần Vương nhìn sán nhà trống trơn trước mặt, muốn nói rồi lại thôi.

Vương gia thì không xứng có đệm để lót à?

Cửu Châu lôi đệm ra giữa, kéo Thần Vương cùng quỳ xuống tắm bồ đoàn to tướng này với mình.

"Mời phụ hoàng dùng trà." Cửu Châu nâng chung trà lên, giơ cao khỏi đỉnh đầu.

"Ừ." Long Phong đế nhận chung trà nhấp một ngụm, sau đó cầm mấy tờ khế đất, khế nhà đặt vào tay Cửu Châu, "Trẫm không có gì để tặng con, đây là sơn trang và biệt uyển có suối nước nóng dưới danh nghĩa cá nhân ta, sau này hễ rảnh cứ tới đó nghỉ ngơi vài ngày."

"Tạ ơn phụ hoàng."

Thần Vương nhìn tờ khế đất, "Phụ hoàng, nhi thần cũng thích điền trang ở suối nước nóng."

"Con thích cũng kệ con, bây giờ nó đã thuộc về vợ con rồi." Long Phong đế cười, "Xưa nay con lấy của trẫm ít lắm à?"

"Không sao đâu điện hạ." Cửu Châu khẽ thì thầm bên tai Thần Vương, "Của ta chính là của chàng mà."

"Mời mẫu hậu uống trà." Giao khế ước nhà và đất lại cho Thần Vương cất kỹ, Cửu Châu kính trà cho Tô hậu.

"Tốt, tốt, tốt." Tô hậu liên tục nói tốt, nâng chung trà lên uống một ngụm lớn, sau đó đỡ nàng đứng dậy, "Nào, ngồi xuống rồi nói chuyện."

"Nương nương." Hương Quyên đưa khay đến trước mặt Tô hậu, ra hiệu bà đừng quên những món quà này.

"Suýt thì ta quên mất." Tô hậu xoa huyết thái dương, cười nói, "Phụ hoàng con đã tặng khế nhà và đất, vậy thì ta tặng con vài cửa hàng trong kinh thành và một tòa tứ hợp viện."

Sau này nếu Độ Khanh dám chọc giận con thì con cứ đến tứ hợp viện ở.

Nhớ kỹ, đàn ông không thể nuông chiều."

"Khụ khụ khụ." Thần Vương nhìn Tô hậu, mẫu hậu thân yêu ơi, xin người hãy nhìn cho rõ, con là con ruột của người chứ không phải là con rể vừa vào cửa.

"Đau họng thì bảo phòng bếp làm cho một chén xuyên bối tuyết lê." Tô hậu lườm hắn, "Đừng làm phiền ta và Cửu Châu trò chuyện."

Thần Vương, "..."

Hắn bước đến bên cạnh Long Phong để ngồi xuống, ông vỗ vào vai hắn.

Con trai à, đàn ông thành thân rồi phải bắt chước cổ đại mọc ven tường, phải kiên cường mạnh mẽ lên.

"Con vừa vào cung, nếu có gì không quen cứ nói cho ta biết." Tô hậu nói với Cửu Châu, "Con là hoàng tử phi, xuất cung cũng không có quá nhiều quy tắc, cứ bảo Độ Khanh năng đưa con đi chơi."

"Nương nương." Cửu Châu không nhịn được cười, "Điện hạ tốt với con lắm ạ."

"Sao lại gọi là nương nương?"

"Mẫu hậu." Mặt Cửu Châu đỏ bừng.

"Trưa nay dùng bữa ở chỗ ta đi." Tô hậu vui vẻ, "Để ta dặn phòng bếp làm mấy món con thích ăn, chiều rồi hẵng sang Chương Lục cung gặp các huynh tẩu sau."

Cửu Châu gật đầu, nàng nhìn Tô hậu rồi lại nhìn Thần Vương ngồi cạnh Bệ hạ, gương mặt đượm ý cười.

Trong Chương Lục cung, mấy vị hoàng tử ngồi ở trong sân trông mòn con mắt, đến khi mặt trời đứng bóng, bên Minh Nguyệt cung mới có người đến báo Hoàng thượng và Hoàng hậu giữ Thần Vương và Thần Vương phi ở lại dùng bữa trưa, chiều nay hai vợ chồng Thần Vương sẽ sang ra mắt bọn họ.

"Hây." An Vương thở dài một hơi, sống lưng uốn thẳng lập tức thả lỏng, chậm rãi đứng dậy, "Ta về trước, chiều nay lại đánh cờ với mọi người tiếp."

Soạn cờ ra cũng chỉ làm dáng cho Ngũ đệ xem, nhưng bây giờ Ngũ đệ không đến, bọn hắc cũng lười giả vờ.

Hoài Vương gom hết quân cờ trên bàn vào hộp đựng, đóng cờ trắng đen lẫn với nhau trông lộn xộn làm sao.

"Đại ca." Tĩnh Vương nhìn quân cờ, mỉm cười, "Đệ cũng về trước đây."

Hoài Vương phất tay ra hiệu hắc về đi.

"Đại ca." Vân Diên Trạch lấy một quân cờ từ trong hộp ra, đặt lên giữa bàn cờ, "Ta đánh cờ cùng huynh."

Hoài Vương ngược mắt nhìn hắc, cười khẩy, "Tứ đệ lòng dạ thâm sâu, ta làm huynh nhưng không đánh lại đệ."

"Ta đã thua cả một bàn cờ." Vân Diên Trạch đổi vị trí quân cờ, "Đại ca không muốn đánh cờ với ta cũng không có gì lạ."

Tiểu là Ngũ đệ không thích đánh cờ, bằng không Đại ca có thể đánh với hần một ván, xem xem kỳ nghệ của ai cao hơn."

"Tứ đệ nói sai rồi." Hoài Vương nhặt quân cờ ấy lên, thả vào hộp đựng, "Ngũ đệ không giống chúng ta, hần không cần đánh cờ."

Vân Diên Trạch bật cười một cách khó hiểu, ai ai cũng là người chơi cờ, tại sao Vân Độ Khanh lại là ngoại lệ?

"Đệ cũng đừng buồn, dù không tin vào số mệnh cũng buộc phải nhận mệnh." Hoài Vương chẳng thân thiết lắm với hoàng đệ miệng nam mô bụng bồ d.a.o găm này, "Còn nữa, Tứ đệ đã từng nghe câu chuyện dân gian này chưa?"

Vân Diên Trạch bình tĩnh nhìn hần.

"Nghe nói ở một thôn trang nào đó có một ông cụ rất ghét chó mèo, mỗi lần thấy bọn chúng đều sẽ lấy đá chọi."

Một hôm nọ, có một con mèo nhân lúc ông ta sơ ý đã cào lên tay ông ta.

Mấy ngày sau, ông cụ này bỗng dưng hóa điên, gặp người thì cắn, thấy nước thì sợ, mọi người đều nói đó là báo ứng do ông ta bắt nạt chó mèo." Hoài Vương cười, khẽ hỏi, "Tứ đệ có biết đây là bệnh gì không?"

Vân Diên Trạch cười khẩy lắc đầu, "Lẽ nào đại ca biết?"

"Đây gọi là bệnh đại." Hoài Vương hạ giọng.

"Nghe nói nếu mắc bệnh, ngày nào bệnh nhân cũng sẽ thấy đủ kiểu thê thảm của mèo, đến c.h.ế.t cũng không được yên.

Tứ đệ có sợ không?"

Vân Diên Trạch cầm tách trà lên nhấp một ngụm, "Người không then với lương tâm, việc gì phải sợ."

"Ồ." Hoài Vương cười châm biếm, "Tứ đệ nói rất có lý." Dứt lời, hắn ta xoay người đi về viện của mình.

Vân Diên Trạch vốc một nắm cờ lên, đặt hết lên bàn cờ, sau đó lại vuốt ve cổ tay.

"Ăn nói linh tinh."

Áo dài quét qua, vô số quân cờ rơi tung tóe xuống đất.

"Trời sáng rồi." Minh Ký Viễn nằm rạp trên đầu tường, nói chuyện với Minh Tồn Phủ ở bờ tường bên kia, "Không biết Cửu Châu có bị thiệt thòi gì không."

"Tam ca à, huynh đã nói cả buổi sáng rồi đấy." Minh Tồn Phủ mệt mỏi bám vào tường, hắn rất muốn nói rằng nếu không chịu được thì huynh kiếm một cô vợ về chăm sóc đi.

Nhưng nghĩ đến sức mạnh kinh người của Tam ca, hắn lại không dám hé nửa lời.

"Người trong cung lòng dạ thâm sâu, nói một câu ẩn ý ba câu.

Bên trên con bé còn có bốn chị dâu, không biết có dễ chung sống hay không." Minh Ký Viễn dùng sức bóp mạnh bờ tường.

"Còn đám cung nhân kia nữa, Cửu Châu ngây thơ, chẳng hay mấy hạ nhân đó có bằng mặt không bằng lòng với con bé không."

"Tam ca đừng bóp nữa, tường mà vỡ vụn thì chúng ta sẽ bị cắt tiền tiêu vật đấy!" Minh Tôn Phủ dồn hết sức lực từ hồi còn trong bụng mẹ để gỡ tay Minh Ký Viễn, "Trong cung có năm vị hoàng tử, nhưng chỉ có Thần Vương là đích tử, hạ nhân trong cung nào có ai dám bằng mặt không bằng lòng với muội muội? Huynh đã quên tính Thần Vương thế nào rồi sao, có hấn ở đó thì ai dám bắt nạt Cửu Châu nhà ta?"

"Dựa vào đàn ông còn không bằng dựa vào bản thân, Thần Vương không thể lúc nào cũng kè kè bên cạnh Cửu Châu được, còn cả mớ âm mưu quỷ kế..."

"Có lẽ thời gian Tam ở cùng Cửu Châu hơi ngắn nên có lẽ không biết tính muội ấy." Mặt Minh Tôn Phủ đã đỏ bừng mà vẫn không cách nào gỡ được tay Minh Ký Viễn ra, "Chớ thấy Cửu Châu nhà mình lúc nào cũng hồn nhiên mà lầm, cứ tới thời khắc quan trọng là lại thông minh lắm."

Minh Ký Viễn thả lỏng bàn tay bóp nát đầu tường, hại Minh Tôn Phủ suýt đã té nhào, "Chờ hai hôm nữa khi muội muội lại mặt, huynh hỏi con bé xem nó sống trong cung có quen không."

"Đệ quên rồi à." Giọng Minh Ký Viễn sa sút hẳn, "Cửu Châu là con dâu hoàng gia, không có quy tắc lại mặt sau ba ngày xuất giá."

Minh Tôn Phủ sửng sốt, nghe thấy câu này hắn mới giật mình cảm nhận được nỗi buồn vì muội muội đã đi lấy chồng, không còn ở Minh gia nữa.

Ngay cả lại mặt cũng không được về ư?

Hắn im lặng một lát, "Có lẽ...!điện hạ sẽ đưa muội ấy về thì sao?"

Ngay cả đón dâu mà Thần Vương còn đích thân đến, chẳng lẽ hắn không thể vì muội muội mà phá lệ chuyện lại mặt hay sao.

"Dù Thần Vương chịu, nhưng còn Bệ hạ và nương nương thì sao, chẳng lẽ bọn họ không có ý kiến gì?"

"Cửu Châu từng nói, Quý phi...!Tô hậu rất thích con bé." Minh Tôn Phủ vẫn ôm chút hi vọng nhỏ bé, "Chắc sẽ không tới nỗi đâu."

"Có rất nhiều bà mẹ chồng đối xử với con dâu sau khi cưới khác hẳn trước khi cưới." Minh Ký Viễn lại chụp lấy bờ tường, lần này Minh Tôn Phủ không kịp ngăn cản.

Một tiếng ầm vang lên, một mảng gạch lớn đã sập xuống.

Minh Tôn Phủ vội vàng lùi bước về sau, dùng hành động để chứng minh chuyện này không liên quan đến hắn.

Minh Kính Châu thất vọng nhìn Minh Tôn Phủ, ngay tới Minh Tôn Phủ còn bỏ mặc hắn để tự vệ vào thời khắc quan trọng, thế thì tình huynh đệ của các hoàng tử trong cung còn đối trá đến mức nào?

"Tam ca à, không phải đệ không muốn cùng huynh đồng cam cộng khổ, mà là đệ thực sự không có tiền." Minh Tôn Phủ vừa chạy vừa giải thích, "Nếu bị trừ tiền nữa thì đệ chẳng còn tiền mua son phấn cho vị hôn thê của mình đâu."

Nhìn Lục đệ ngày thường không bò nổi qua bờ tường mà nay lại đi như bay kia, Minh Ký Viễn thở dài một hơi, "Đúng là lòng người."

"Đại công tử." Một người hầu vội vàng bước tới, hẩn đưa mắt nhìn bờ tường bị sút mẻ, vội lùi về sau vài bước, "Bên ngoài có một vị đạo trưởng ngao du tới, nói là được hai vị sư phụ của tiểu thư nhờ vả mang quà mừng đến cho tiểu thư."

"Mau mời vào." Minh Ký Viễn hoàn hồn, nhanh chân bước ra ngoài, "Dâng trà ngon đãi khách, không được tiếp đón sơ sài."

Hẩn bước nhanh ra ngoài sảnh chính, thấy một nữ đạo trưởng trung niên mặc đạo bào màu xanh, dùng trâm gỗ búi tóc đang ngồi trong phòng, hẩn chấp tay hành lễ.

"Văn bối Minh Ký Viễn, là huynh trưởng của Cửu Châu, không biết tiên trưởng ghé thăm nên có chỗ thất lễ, xin đạo trưởng thứ lỗi."

"Minh công tử khách khí quá." Nữ đạo trưởng đáp lại lễ, lấy trong tay nải ra một chiếc hộp gỗ, "Bần đạo tiện đường đến kinh thành, nhận lời nhờ vả của hai vị đạo trưởng mang vật này đến Minh gia."

May thay không làm nhục mệnh, xin Minh công tử nhận cho."

"Đa tạ đạo trưởng." Minh Ký Viễn thấy đạo trưởng vừa đưa quà xong thì chuẩn bị rời đi, bèn lập tức lên tiếng, "Đạo trưởng vất vả đường xa, chi bằng nán lại hàn xá vài hôm, đợi Cửu Châu quay về sẽ tự mình cảm ơn đạo trưởng."

"Người tu đạo như ta, gặp mặt chia tay đều tùy duyên, không cần ép buộc." Đạo trưởng cười, "Minh công tử đã thành tâm cảm ơn thì chỉ bằng đến trước tượng các ngài Tam Thanh đốt một nén nhang, quyên góp cho khát cái chính là tích công đức."

"Đạo trưởng đã không muốn ở lại thì văn bối không dám ép nữa."

Chỉ mong đạo trưởng lưu lại đạo hiệu, để văn bối có thể thuật lại ngọn nguồn cho muội muội hay."

"Lão đạo chỉ là đám mây trôi, cũng là loài dã hạc, tục danh chỉ là danh hiệu, công tử không cần chấp nhất làm gì." Đạo trưởng cười tiêu sái, "Người cứ nói chuyện hôm nay cho Minh cô nương biết, nàng ấy có duyên với đạo pháp, hẳn sẽ hiểu."

Minh Ký Viễn giật mình, có duyên với đạo pháp?

"Công tử chờ nghĩ nhiều." Đạo trưởng như hiểu được suy nghĩ của hắn, "Người tự do an nhàn đều có duyên với đạo pháp."

Minh cô nương là một người thấu suốt."

Bà vỗ vào cái hộp, "Xin nhờ công tử đích thân giao chiếc hộp này cho Minh cô nương."

Chương 94: Chương 94

Ăn trưa xong, hai vợ chồng rời khỏi Minh Nguyệt cung, Thần Vương hỏi Cửu Châu, "Nàng có thói quen ngủ trưa không?"

Cửu Châu, "Thỉnh thoảng không ngủ một bữa cũng không sao."

"Vậy hôm nay đi ngủ đi." Thần Vương đưa Cửu Châu trở về Kỳ Lân cung, "Chờ nàng dậy rồi chúng ta đến Chương Lục cung sau."

"Thế thì có trễ lắm không?" Cửu Châu nhắc váy, "Hay là đến Chương Lục cung trước rồi chúng ta quay về nghỉ ngơi sau?"

"Bọn họ cũng có thói quen ngủ trưa." Thần Vương nhéo vành tai nàng, "Nàng ngủ đi, lát nữa ta sẽ gọi nàng dậy."

Cửu Châu nhìn hắn rồi gật đầu, "Vâng."

"Tiểu thư." Xuân Phân theo Cửu Châu quay về phòng, đóng cửa hỏi nhỏ, "Sao người không hỏi Vương gia đi đâu?"

"Sao phải hỏi?" Cửu Châu gỡ trâm xuống, "Điện hạ nói lát nữa sẽ đến gọi ta dậy."

Xuân Phân sửng sốt, tuy nàng ta là người trầm tĩnh, nhưng lần đầu theo tiểu thư vào hậu cung nên vẫn cảm thấy khá bất an.

Nàng ta còn lo tiểu thư cũng sẽ thấy chưa quen giống mình...

"Xin lỗi tiểu thư." Xuân Phân giúp Cửu Châu tháo trâm và vòng, "Nô tỳ không nên lăm miêng."

"Xuân Phân tử tử." Cửu Châu nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng ta, "Tỷ đã làm rất tốt, nếu không phải vì ta thì tỷ cũng không cần vào cung."

"Tiểu thư nói gì thế." Xuân Phân cất đồ trang sức, "Vì là con gái mà nô tỳ bị cha mẹ vứt bỏ, trở thành cô nhi."

Phu nhân nhớ tiểu thư nên mới chứa chấp một đứa không nơi nương tựa như nô tỳ.

Mấy năm qua, phu nhân cho nô tỳ ăn no mặc ấm, nô tỳ không bị ép phải lấy một người đàn ông không biết tốt xấu, sống cơ cực đến hết đời như những cô gái nhà nghèo khác."

"Tiểu thư thế gia còn chưa chắc có cuộc đời suôn sẻ, hưởng chi là người có xuất thân như nô tỳ." Xuân Phân cầm lược chải tóc cho Cửu Châu, "May mắn có phu nhân và tiểu thư đã cho nô tỳ một cuộc sống mới."

Nữ quan lục phẩm, đây là thứ mà các cô gái bình thường trên đời này có nằm mơ cũng không với tới.

Nàng ta chỉ sợ mình làm không tốt sẽ liên lụy đến tiểu thư.

"Nô tỳ còn có chuyện này..." Xuân Phân khó lựa lời, nàng ta không biết nên hỏi chuyện riêng tư giữa tiểu thư và Vương gia thế nào, nhưng nàng cứ lo Vương gia không quan tâm đến tiểu thư.

Nàng ta biết một điều rằng, trong đêm tân hôn đàn ông tuyệt đối không đời nào làm quân tử, trừ phi kẻ ấy còn thua cả cầm

thú.

"Có chuyện gì?" Cửu Châu ngồi xuống giường, ngẩng đầu nhìn nàng ta, "Tỷ hỏi đi."

"Cũng không có gì." Xuân Phân cười lắc đầu, nàng ta không sáng suốt như tiểu thư, hỏi càng nhiều lại càng thêm phiền, "Tiểu thư mau nghỉ ngơi đi."

"Nếu tỷ muốn thì lần sau có thể hỏi ta." Cửu Châu nằm nhoài lên giường, vừa đặt đầu xuống gối, nàng bỗng nhớ tới cuốn sách hình người tối qua điện hạ ném xuống giường không chịu cho nàng xem.

Nàng bò xuống giường, nằm rạp trên sàn nhà tìm sách dưới gầm giường.

"Tiểu thư tìm gì thế?" Xuân Phân nằm xuống bên cạnh Cửu Châu, "Cẩn thận đừng làm bẩn quần áo, để nô tỳ tìm cho."

"Ta tìm được rồi." Cửu Châu moi quyển sách nằm dưới gầm giường ra, tiện mồm cảm thán, "Hạ nhân Kỳ Lân cung cẩn thận thật, ngay cả dưới giường cũng sạch bong kìn kít."

"Đây là phòng tân hôn mà bệ hạ và nương nương đặc biệt chuẩn bị cho tiểu thư và Vương gia, đương nhiên phải sạch rồi." Thấy tiểu thư đã tìm được đồ cần tìm, Xuân Phân đứng dậy, "Tiểu thư, nô tỳ ra ngoài trông chừng, có gì tiểu thư cứ gọi nô tỳ."

"Ừ ừ." Cửu Châu chui vào chăn, mở ra một cuốn.

Sau khi lật được vài trang, nàng thần thờ đặt sách xuống, đưa tay lên ôm gương mặt đỏ bừng.

Có lẽ...!nàng đã mở ra một cánh cửa càn khôn âm dương chứ không phải là một quyển sách bình thường.

Trong sân bên ngoài Chương Lục cung, ba vị hoàng tử đã dùng bữa trưa, đang ngồi nơi đó đọc sách đánh cờ, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa.

Đến rồi, nghe thấy tiếng bước chân đến rồi.

Khi nhìn thấy Thần Vương xuất hiện, mọi người cố kéo ra nụ cười gượng gạo, nhưng tới lúc phát hiện Thần Vương không dẫn theo Vương phi thì không duy trì nụ cười gượng gạo nổi nữa.

Ý gì đây, cô dâu mới vào cửa phải ra mắt huynh tẩu là phong tục của gia tộc Vân thị suốt mấy trăm năm nay, sao đến lượt Vân Độ Khanh lại thay đổi?

"Ba vị hoàng huynh đều ở đây cả à?" Vân Độ Khanh vờ như không biết các ca ca đang nghĩ gì, nhanh chân bước vào trong, "Chỉ mới dọn ra ngoài một ngày mà ta đã bắt đầu thấy nhớ nơi đây rồi."

Hoài Vương nghe mà buồn nôn hết sức, nếu nhớ đến thế thì người chuyển về đi.

An Vương lại không có phản ứng gì quá, chỉ tò mò, "Ngũ đệ, đệ muội không đến cùng đệ à?"

"Ta đến đây là vì chuyện này đây." Thần Vương bước tới ngồi xuống cạnh Hoài Vương, "Dạo gần đây chư vị ca ca không có việc gì làm hả?"

Ba vị hoàng tử suýt nữa trợn trắng mắt, bọn họ bị giam ở Chương Lục cung, ngay cả đêm Nguyên tiêu xuất cung đi chơi còn phải có Hộ Long vệ kè kè cả buổi, thử hỏi còn có chuyện gì mà làm nữa?

"Nếu các hoàng huynh không có chuyện gì làm thì ta cũng không vội." Thần Vương nhận tách trà thái giám vừa dâng, nhấp một ngụm, "Hai canh giờ sau ta sẽ đưa Vương phi đến bái kiến chư vị huynh trưởng."

Bọn hắn chờ từ sáng đến trưa, bây giờ còn bảo chờ thêm hai canh giờ?

Hai canh giờ nữa thì trời cũng sập tối mất rồi.

"Ngũ đệ này." Hoài Vương không kìm được mở miệng, "Phụ nữ không được chiều quá, càng nuông chiều sẽ càng thêm rắc rối."

"Nàng ấy đã được gả cho ta, trở thành Vương phi mà lại không thể nuông chiều một chút ư?" Thần Vương ngạc nhiên nhìn Hoài Vương, "Thế chúng ta làm Vương gia mất mặt quá."

"Ngũ đệ nói đúng đấy." An Vương thả trang sách bị mình nắm từ nãy đến giờ mà không lật qua trang mới, "Chúng ta là Vương gia, không phải là..."

Hoài Vương lườm hắn, An Vương im lặng nuốt lời vào lại trong bụng, song vẫn mỉm cười ủng hộ lời Ngũ đệ.

"Vợ chồng phải tôn trọng lẫn nhau, tướng công phải bảo vệ nương tử, nương tử phải dịu dàng với tướng công, đó chính là bí kíp giữ quan hệ lâu dài." Tĩnh Vương đứng ra hòa giải, "Đại ca và Ngũ đệ đều nói rất có lý."

Hắn ta vừa nói xong câu thì Vân Diên Trạch và Tôn Thái Dao cùng bước đến, cử chỉ nom rất thân mật, hiển nhiên đã trở thành cặp vợ chồng mẫu mực của hoàng gia.

"Tứ ca Tứ tẩu đến rất đúng lúc, ta cũng đỡ đi tìm hai người." Thần Vương ngẩng đầu nhìn họ, "Tối nay ta sẽ đến muộn chút,

xin Tú ca và Tú tẩu lượng thứ."

"Hôm nay là ngày đầu tân hôn của Ngũ đệ và Ngũ đệ muội, đến trễ chút cũng chẳng sao." Tôn Thái Dao thất thần nhìn Vân Độ Khanh trong màu áo đỏ nổi bật.

Nàng ta được gả cho điện hạ mà mình ngưỡng mộ, Minh Cửu Châu và Thần Vương cũng đã ở bên nhau, tốt quá rồi.

Chí ít vẫn tốt hơn kết cục ở trong mộng.

"Ồ." Hoài Vương như đã nghĩ thông suốt, nháy mắt ra hiệu Thần Vương, "Đang tân hôn tình nồng ý đậm, ngủ thêm một chút, ta hiểu mà."

Thần Vương sầm mặt, "Đại ca, nếu suốt ngày trong đầu chỉ có mấy chuyện tầm phào thì rất dễ rơi đầu đấy."

Bị đệ đệ vút hết mặt mũi trước mặt bao nhiêu huynh đệ, Hoài Vương khó kìm được lửa giận.

"Tuy ta còn nhỏ không hiểu chuyện, nhưng chưa bao giờ lấy chuyện giữa Đại ca và Đại tẩu ra đùa." Thần Vương nói trở mặt là trở mặt ngay, có thể khiến đối phương nhớ lâu thì hẳn sẽ không để bản thân phải nhịn nhục.

"Đại ca lớn tuổi hơn ta, lẽ ra phải nên cẩn trọng lời ăn tiếng nói mới đúng." Thần Vương cúi đầu, nhìn xuống Hoài Vương từ trên cao, "Đại ca thấy đệ nói đúng không?"

Hoài Vương sững sốt, hẳn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo bức người từ ánh mắt của Thần Vương.

Một Vân Độ Khanh ngày thường mê đấu đố, chọi gà sao lại có khí thế như thế này?

"Đệ nói đúng." Hoài Vương che giấu sự hoảng hốt trong lòng, cố nặn ra nụ cười, "Lúc này Đại ca lỡ lời, Ngũ đệ chớ để bụng."

"Không sao." Thần Vương khẽ cười, đứng thẳng người dậy, "Ta tin sau này Đại ca sẽ không phạm phải sai lầm thế nữa."

"Ngũ đệ và Đại ca đang nói gì thế?" An Vương ném sách sang một bên, khó hiểu nhìn hai người.

"Không có gì, đệ chỉ nói chuyện đạo lý nhân sinh với Đại ca thôi." Thần Vương nhìn sang hần, "Nhị ca có muốn nói cùng?"

"Không cần." An Vương vội vàng từ chối.

Cuộc đời của các người quá nghiêm túc, ta không muốn tham dự.

Tĩnh Vương đảo qua nụ cười gượng của Hoài Vương, càng cúi đầu thấp hơn.

"Đa tạ các huynh đã thông cảm, đệ xin cáo từ trước."

Nhìn bóng lưng rời đi của Thần Vương, không một vị hoàng tử nào lên tiếng.

Nếu chẳng phải không trêu nổi thì ai thèm thông cảm cho hần?

"Đại ca, tính Ngũ đệ xưa giờ là vậy, bây giờ lại có mẫu hậu..."
Tĩnh Vương an ủi, "Huynh chớ để trong lòng, làm mất tình nghĩa huynh đệ giữa chúng ta."

Hoài Vương liếc hần, cười khẩy.

Tình nghĩa huynh đệ trong hoàng gia chính là thứ nhục cười nhất.

Người có chuyện vui nên tinh thần cũng thoải mái, dọc đường từ Chương Lục cung về Kỳ Lân cung, Thần vương nhìn tường cung đỏ như huyết ngọc, mái ngói mượt tựa lá xanh, chim hót hoa đua nở, mùa xuân đã về.

Bước vào cửa, hần bắt đầu đi chậm lại, khẽ hỏi cung nữ giữ cửa, "Vương phi đã ngủ chưa?"

"Vừa nãy Xuân Phân cô nương đã đưa Vương phi vào phòng ngủ rồi ạ." Cung nữ nhỏ giọng đáp, "Nô tỳ sợ quấy rầy Vương phi nên chưa dám vào hầu hạ."

Thần Vương hé mở cửa, nghiêng người lách vào trong.

Cung nữ kinh ngạc nhìn hành động rón rén của Thần Vương, suýt nữa rớt tròng mắt ra ngoài.

Vì không muốn làm ồn đến giấc ngủ trưa của Vương phi, mà ngay cả chuyện này Vương gia cũng có thể làm?

Xuân Phân đang ngồi ở gian ngoài thêu khăn tay, thấy Thần Vương rón rén xuất hiện, nàng ta giật b.ắ.n mình, lật đật đứng dậy, "Vương gia."

"Vương phi đã ngủ chưa?"

Xuân Phân gật đầu.

Hần lại rón rén bước vào trong, vừa xốc màn lên thì bắt gặp Minh Tiểu Trư đang ngồi xếp bằng trên giường, trước mặt còn bày ra mấy quyển sách đang mở, vẻ mặt vô cùng kỳ lạ.

"Điện hạ về rồi à?" Cửu Châu ngẩng lên nhìn hần, bình tĩnh khép mấy quyển sách đó lại, sau đó...!ném chúng xuống gầm giường.

"Sao nàng lại tìm mấy quyển sách này?" Thần Vương đưa chân đá nó vào trong, mặt đỏ bừng bừng đi tới ngồi cạnh Cửu Châu,

ho một tiếng, "Đồng sách linh tinh đó không có gì hay ho đâu."

"Ừm." Cửu Châu khẽ gật đầu, nàng nằm vào chăn, quay lưng lại với Thần Vương, "Điện hạ, ta ngủ trưa đây."

Nhìn người đang đưa lưng lại với mình, Thần Vương nhận ra có gì đó bất thường, hẳn tưởng Cửu Châu để ý đồng sách không đúng đắn ấy nên vội giải thích, "Không phải ta mua chỗ sách đó đâu."

"Ờ."

Nhưng hẳn vẫn chỉ nhìn thấy mỗi sau gáy của Cửu Châu.

"Sao thế?" Hắn vươn tay khều bả vai lộ ra ngoài chăn của nàng, "Nàng giận à?"

"Điện hạ." Cửu Châu ngồi dậy, nhìn người đàn ông trước mắt, nghiêm túc mở lời, "Nếu sau này điện hạ có người mình thích thì phải nói cho ta biết, ta nhất định sẽ không khiến chàng khó xử."

"Nói linh tinh gì đấy." Thần Vương đưa tay vuốt mái tóc mềm mượt xoa trên vai nàng, "Có kẻ nào nói bậy bạ trước mặt nàng à? Ta chừng này tuổi đầu rồi, nhưng ngoài nàng ra thì chưa từng nắm tay người con gái nào cả."

"Bây giờ không có nhưng sau này cũng sẽ có." Cửu Châu ôm chăn, đôi mắt ầng ậc nước trông như sắp khóc tới nơi, nhưng ánh mắt rất kiên cường, "Dù điện hạ có thế nào thì vẫn là người tốt nhất."

Nhìn nàng rưng rưng nước mắt, Thần Vương thở dài một hơi, ôm nàng vào lòng, "Trước đây không có, sau này cũng sẽ không có, ta chỉ có một mình nàng thôi, đừng nghĩ nhiều nữa."

Ngày trước hắn từng nghe các công tử hoàng gia nói rằng, con gái khi đã thành thân rất dễ lo được lo mất, hắn cứ tưởng bọn họ nói đùa, ai dè đây lại là thật.

Vương phi nhà mình bỗng dưng giận dữ, ngoài dỗ nàng vui lên thì còn lựa chọn nào nữa đây.

"Điện hạ nói dối." Cửu Châu đẩy hắn ra, xem chút nữa Thần Vương đã đập mặt xuống sàn nhà, nhưng may nàng đã kéo lại, "Chàng không thể thế được."

"Dù có lừa ai cũng sẽ không lừa nàng." Còn mấy lời gì mà nghi lễ không tách rời mình đó, coi như đàn ông tự đánh giá mình cao quá đi vậy, không tính là nói dối.

"Thật không?"

"Thật." Thần Vương ngồi vào giữa giường, tránh bị đẩy ngã giường lần nữa.

"Thế à." Cửu Châu im lặng nhìn hắn chăm chú, ánh mắt dần trở nên dịu dàng, trong dịu dàng còn đan xen vẻ trêu mến, "Điện hạ, không sao đâu, dù chàng có ra sao thì vẫn là điện hạ tốt nhất trong lòng ta."

Nghe lời ấy, Thần vương lại nhìn ánh mắt nàng đang nhìn mình, cảm giác có gì đó sai sai.

Hắn cố gắng không mở miệng.

Thấy Thần Vương không lên tiếng, Cửu Châu ôm eo hắn, "Điện hạ đừng nghĩ nhiều nữa, ta không để ý đến mấy chuyện đó đâu."

Không để ý tức là...

Trong nháy mắt, hắn nhớ đến đồng sách vẽ dưới gầm giường.

Là đàn ông, Thần Vương không thể không nghĩ nhiều.

"Minh Tiểu Trư, nàng nói với ta trước đi, nàng đang suy nghĩ gì đấy?"

"Ta không nghĩ gì cả." Cửu Châu vội lắc đầu, "Điện hạ đừng buồn."

"Ta không buồn, mà ta thấy hối hận." Thần vương nghiêng rằng, hối hận tối qua thương nàng vất vả mệt nhọc một ngày dài, cho nàng được ngủ sớm.

"Hối hận cái gì..."

Đôi môi ấm áp khẽ chạm nhau, Thần Vương thì thầm bên tai nàng.

"Minh Tiểu Trư à, có vài chuyện không phải nàng bảo không để ý là có thể không để ý đâu."

Hắn rất để ý đấy!

Hoa hạnh đua nở, mưa xuân lất phất, nhẹ rơi lên những cánh hoa đầu cành.

Gió mơn man đưa hoa bay rợp trời, hóa thành cảnh xuân đẹp nhất trong đất trời.

"Mưa rồi." Hoài Vương ngẩng đầu nhìn sắc trời âm u, trời cũng sắp tối rồi.

"Đại ca, chúng ta cần chờ nữa không?" An Vương ôm sách vào lòng tránh bị ướt.

"Từ sáng bị đẩy đến trưa, rồi từ trưa dời xuống chiều." Hoài Vương thầm nói, "Đừng nói là phải chờ đến tối đấy nhé?"

Bọn họ chờ rồi lại chờ, chờ đến khi trời tối, Chương Lục cung đã lên đèn nhưng vẫn không nhìn thấy vợ chồng Thần Vương xuất hiện.

Trong Kỳ Lân cung, Thần Vương ôm Cửu Châu đang say ngủ, cảm thấy hình như mình đã quên mất chuyện gì đó.

Thôi, chuyện có thể khiến hấn quên thì nhất định không phải chuyện quan trọng.

Hấn kéo người vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vào tấm chăn trên người nàng rồi lại ngủ tiếp.

Chương 95: Chương 95

Cửu Châu tỉnh giấc lúc trời vẫn còn chưa sáng, nàng dậy vì đói quá, đưa mắt nhìn Thần Vương đang ngủ say, nàng nhẹ nhàng ngồi dậy.

"Đi đâu đấy?" Thần Vương mở mắt ra, bắt lấy tay nàng, "Trời còn chưa sáng mà."

"Ta đói bụng." Cửu Châu xoa bụng, nhớ lại hôm qua cả hai chưa ăn tối, đỏ mặt hỏi, "Điện hạ có đói không?"

"Nàng chờ một lát." Thần Vương ngồi dậy, cởi ngoại bào khoác vào cho Cửu Châu, "Nàng cứ ở trên giường chờ ta, ta bảo hạ nhân làm cơm cho nàng."

Lúc lướt qua Cửu Châu, Thần Vương cúi người đặt lên má nàng một nụ hôn, vờ như bình tĩnh, "Ngoan ngoãn chờ ta về."

Nếu không phải bị vành tai đỏ au bán đứng, thì hẳn quả thật là một đấng trượng phu vừa điềm tĩnh vừa dịu dàng.

Vắt chéo tay ra sau lưng, cố gắng để bóng lưng mình thật phong độ, Thần Vương vén rèm bước ra gian ngoài, "Người đâu."

"Thưa Vương gia." Thái giám và cung nữ gác đêm lật đật đứng dậy đi tới trước mặt Thần Vương.

"Chuẩn bị bữa sáng đi." Hắn nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, ăn sáng bây giờ thì sớm quá.

"Vương gia, Xuân Phân cô nương đã dọn phòng bếp chuẩn bị sẵn đồ ăn rồi ạ, nô tỳ mang lên ngay." Cung nữ khom người rời khỏi phòng.

Thần Vương hài lòng gật đầu, vẫn là hạ nhân Minh gia biết cách hầu hạ Cửu Châu nhất.

Hắn thở dài, thấy có chút nhớ đám nô tài ở phủ Thần Vương, chỉ cần hắn nhướn mày là bọn họ đã biết hắn muốn gì.

Dùng bữa sáng xong, Cửu Châu ngồi trước bàn bắt đầu trang điểm.

"Điện hạ, dùng mấy món trang sức này có phải xa hoa quá không?"

"Hôm nay nàng phải đi gặp bốn tẩu tẩu, từ vải vóc đến trang sức nhất định phải là thứ tốt nhất." Thần Vương vẽ hoa diên cho nàng, xoay người khẽ thì thầm bên tai Cửu Châu, "Nàng là Vương phi, nếu ăn vận đơn giản quá, ngoài mặt bọn họ sẽ khen nàng cần kiệm đoan chính, nhưng sau lưng sẽ nghĩ rằng nàng không được ta xem trọng."

"Phận là phụ nữ, nhưng lại lấy sự sủng ái của phu quân làm vũ khí." Cửu Châu cup mắt, ý cười trên gương mặt dần phai.

"Thế đạo vẫn luôn bất công với phụ nữ mà." Thần Vương chọn một bộ diêu cài lên tóc Cửu Châu, "Tuy ta không thể thay đổi suy nghĩ của tất cả mọi người, nhưng ta sẽ cố gắng không để nàng phải chịu bất công."

Hồi nhỏ, mẫu hậu từng nói với hắn rằng, phụ nữ sống trên đời này rất khổ, sau này lớn lên, con chớ nên quá khắt khe với phụ nữ.

"Ta biết điện hạ là người đàn ông tốt trên đời này mà." Cửu Châu ngẩng đầu mỉm cười với Thần Vương.

Thần Vương sảng khoái tiếp nhận lời khen đó.

Tục ngữ có câu, tình nhân trong mắt tựa Tây Thi.

Cửu Châu thích hẳn, hiển nhiên sẽ cảm thấy hẳn là một người đàn ông hiếm có trên đời.

Không sao hết.

Sắc trời vừa hửng sáng, hai người đã xuất phát từ Kỳ Lân cung đến Chương Lục cung.

"Hôm qua chúng ta thất hẹn, có phải thất lễ lắm không?" Hai người ngồi trên kiệu, thỉnh thoảng trông thấy vài cung nhân cầm theo đèn lồng đi lướt qua, Cửu Châu ngoái đầu nhìn hoàng cung rộng lớn ngút ngàn, khẽ nhích lại gần Thần Vương.

"Nàng tưởng bọn họ chỉ đơn giản là muốn gặp chúng ta à?" Thần Vương cười nhạt, "Bao năm qua họ gai mắt ta lâu lắm rồi, nhưng không dám trút giận."

Lần này cuối cùng cũng có lý do quang minh chính đại để nhận lễ của ta, bọn họ đang mong chờ lắm đấy."

Cửu Châu, "..."

Tình huynh đệ chốn hoàng gia phức tạp thật.

"Lát nữa đến Chương Lục cung, nàng cứ giao hết mọi chuyện cho ta." Hắn cầ, tay nàng ngấm ngứa, "Ta cam đoan sẽ không để nàng chịu thiệt."

"Vâng." Cửu Châu gật đầu.

Trước khi tiến cung, phụ thân đã nói với nàng về bối cảnh tính tình của năm vị hoàng tử trong cung, và cả gút mắc tranh đấu giữa bọn họ.

Thái giám gác cổng ở Chương Lục cung nghe thấy tiếng đập cửa ở bên ngoài, ngáp một cái rồi chỉnh lại bộ đồ dùm dó trên người, đang định hỏi ai đến thì nghe bên ngoài có người cất cao giọng thông báo, "Thần Vương gia và Thần Vương phi đến bái phỏng bốn vị hoàng tử điện hạ, xin mở cửa."

Thần Vương và Thần Vương phi?

Thái giám gác cổng vội vàng mở cửa, cúi gằm đầu không dám ngẩng lên, "Tiểu nhân bái kiến Vương gia, bái kiến Vương phi."

"Các ca ca của bốn vương đã dậy chưa?"

"Bẩm điện hạ, bốn vị điện hạ vẫn chưa dậy."

Thần Vương nắm tay Cửu Châu bước vào viện, "Không sao, cho người mang bánh trái lên đây, bốn vương và Vương phi sẽ ngồi ngoài viện chờ."

Các người không được phép làm phiền chủ tử, đợi bọn họ dậy rồi nói sau."

Nhóm cung nhân vâng vâng dạ dạ, nhưng ai nào dám để Thần Vương và Thần Vương phi chờ đợi, nhân lúc châm trà cho hai người, vài cung nhân đã lặng lẽ đi gọi các chủ tử ở các viện dậy.

Thần Vương nhíu mày nhìn những kẻ lén lút ấy, vờ như không nhìn thấy, cười nói với Cửu Châu, "Ở đây cũng lâu rồi nên

chuyển ra ngoài vẫn thấy chưa quen."

Cửu Châu mỉm cười, vừa quay đầu lại đã thấy một cung nữ trông khá quen mắt đang lén nhìn mình, nàng vẫy tay gọi, "Tối đây nào."

"Bái kiến Vương phi." Một cung nữ lấy ra kết trang trí tự tay bện, nói, "Đây là kiểu nút kết mà Vương phi đã hỏi khi đến Chương Lục cung lần trước, nô tỳ đã bện một cái mới cho người đây ạ."

"Vương phi, đây là dây đan mà nô tỳ làm cho người, Vương phi xem thử đi ạ." Một cung nữ khác lấy lấy dây đan ra.

Thần Vương, "..."

Có Vương phi ở đây, Vương gia như hắc còn oai phong nữa không hả?

Hoài Vương đang say giấc thì bỗng nghe thấy có ai đó đang gọi mình, hắc bực bội ngồi dậy, sầm mặt hỏi, "Chuyện gì?"

Nhớ đến tối qua Vân Độ Khanh dám cho bọn họ leo cây, hắc càng nghĩ càng tức, lăn qua lộn lại đến nửa đêm mới ngủ, giờ có chuyện gì quan trọng mà một hai phải gọi hắc dậy?

"Bẩm Vương gia, Thần Vương gia đưa Vương phi đến chơi."

"Cái gì?" Đôi mắt nhập nhèm của Hoài Vương trợn to, nhìn ra ngoài cửa sổ, giận sôi gan, "Trời còn chưa sáng mà hắc đến đây làm gì?!"

Có điên không?

Hôm qua đợi cả một ngày thì không thấy bóng dáng đâu.

Bây giờ mọi người đang ngủ say thì lại vác xác tới.

Thằng Vân Độ Khanh này chưa bao giờ làm nổi chuyện gì bình thường.

"Thần Vương nói không cần gọi Vương gia dậy." Tiểu thái giám thấy Vương gia giận đến méo mặt, vội đáp, "Vương gia cứ ngủ tiếp đi."

"Hầu hạ bốn vương thay quần áo." Hoài Vương hít sâu một hơi, tuy nói thế nhưng hắn cũng không thể để Vân Độ Khanh ngồi chờ ngoài viện, huống hồ còn có thiên kim của Minh gia ở đó.

Bây giờ hắn mà để Vân Độ Khanh ngồi trong viện chờ mình, bảo đảm một canh giờ sau, chuyện này sẽ truyền đến tai phụ hoàng ngay.

"Phái người đi báo với Vương phi, bảo nàng ấy chuẩn bị ra ngoài tiếp chuyện với Ngũ đệ muội."

Vợ chồng Vân Diên Trạch lại đến trước Hoài Vương, Vân Diên Trạch đi tới trước mặt Thần Vương, "Ngũ đệ với Ngũ đệ muội đến sớm thế."

"Tứ ca." Thần Vương cười, "Vương phi nhà ta vừa vào cửa, đương nhiên là ta phải đưa nàng đến ra mắt các vị ca ca rồi."

"Tiểu Trư." Hắn khẽ lên mu bàn tay Cửu Châu, "Nào, chào Tứ ca với Tứ tẩu đi."

"Chào Tứ ca, chào Tứ tẩu." Cửu Châu đứng dậy định hành lễ, nhưng Tôn Thái Dao nhanh tay ngăn lại, "Đều là người nhà cả, cần gì để ý lễ lược như thế, muội muội ngồi xuống đi."

"Tứ tẩu nói đúng đấy." Thần Vương nhướng mày cười, "Cửu Châu, nàng cứ ngồi đi."

Tôn Thái Dao suýt không giữ được nụ cười trên mặt, theo phong tục, giữa anh em dâu rể trong nhà thì lễ ra hấn phải nhường nhịn một bước, sau đó bắt đầu chào hỏi.

Nhưng nàng ta không ngờ Thần Vương điện hạ lại thẳng thắn đến thế, vừa bảo không quan trọng lễ tiết là để Minh Cửu Châu ngồi xuống ngay.

Càng ly kỳ hơn chính là, Thần Vương nói thế mà Minh Cửu Châu lại ngoan ngoãn làm theo, không hề có ý khuyên nhủ.

Bầu không khí trở nên gượng gạo, may là Hoài Vương xuất hiện đúng lúc, hóa giải sự lúng túng trong lòng Tôn Thái Dao.

"Đại ca cũng dậy rồi?" Thần Vương vờ như không nhìn thấy quàng thâm dưới mắt Hoài Vương, "Ngủ sớm dậy sớm thì tinh thần cũng tốt hơn, đại ca ngồi xuống uống cùng đệ một tách trà nào."

Người có thể yên tâm thoải mái ngủ sớm cũng chỉ có người, chỉ có người thôi!

Hoài Vương cười đến méo mặt, hấn ngồi xuống cạnh Thần Vương, "Sao hôm nay đệ đệ lại đến sớm thế?"

"Tối qua đệ đã trần trọc rất lâu, thấy trời tối rồi không nên quấy rầy bốn vị ca ca." Thần Vương ngẩng nhìn ánh bình minh le lói phía chân trời, "Nhưng không thể không đến thăm các huynh khiến đệ ăn không ngon, ngủ không yên."

Thế nên vừa sáng ra đệ đã đưa Vương phi đến ra mắt các huynh trưởng, xem như là thành ý của đệ."

Cái con khỉ khô ấy.

Còn lâu Hoài Vương mới thềm tin ba cái lời của Vân Độ Khanh.

Từ nhỏ đến lớn có bao giờ Vân Độ Khanh quan trọng lễ tiết đâu?

Hồi đó ở trên linh đường của tiên đế, hắn còn dám lén giấu thịt bò khô trong tay áo để ăn, tuy ai thấy cũng đều có phần, hắn ta cũng được ăn chung, nhưng chỉ dựa vào chuyện này cũng đủ chứng minh Vân Độ Khanh không phải là người trọng quy tắc.

Hắn sẽ vì chuyện này mà ăn không ngon, ngủ không yên ư?

Vân Độ Khanh mặt dày dám nói mấy lời này, nhưng hắn ta lại ngại tin.

Dù buồn nôn cách mấy, hắn vẫn phải mỉm cười phóng khoáng, "Ngũ đệ khách sáo quá, lần sau đừng như thế nữa."

Cứ vài lần như thế nữa, cho dù các ca ca chịu được thì tóc trên đầu cũng không chịu nổi nữa.

An Vương là người cuối cùng xuất hiện, hắn vừa đi vừa chỉnh lại đai lưng, "Ngũ đệ đến sớm thế."

Thần Vương lại lời lý do vừa nảy ra nói lại lần nữa.

An Vương, "..."

Mấy lời vô lý đến thế ai mà tin?

Hắn quay sang nhìn Ngũ đệ muội, ấy thế mà muội ấy lại gật đầu lia lịa, trong mắt tràn ngập sự tín nhiệm với Ngũ đệ.

Thôi thôi, nam nữ thế gian muôn hình muôn vẻ, kiểu gì cũng có vài người hợp nhau.

Chờ sau khi bốn ca ca tẩu tẩu đến đông đủ, Thần Vương mới kéo Cửu Châu hành lễ với bọn họ.

"Giữa chị em dâu chúng ta, muội là người nhỏ tuổi nhất, còn ta là lớn nhất." Hoài Vương phi lấy lễ vật đã chuẩn bị sẵn ra tặng cho Cửu Châu, "Trong cung ít người, bình thường nhớ qua lại nhiều hơn nhé."

"Đa tạ Đại tẩu." Cửu Châu mỉm cười cảm ơn.

"Đây là quà ta đã chuẩn bị để tặng cho Ngũ đệ muội." An Vương phi chẳng những xinh đẹp mà âm thanh cũng rất êm tai, "Bình thường ta rất thích người có dáng, sau này nếu ta đến Kỳ Lân cung chơi thì Ngũ đệ muội đừng chê ta phiền nhé."

Cửu Châu nhận hộp quà của An Vương phi, quan sát gương mặt nàng ta, "Nhị tẩu quả là tuyệt sắc giai nhân."

An Vương càng cười thêm vui, tháo chiếc vòng tay đang đeo xuống rồi đeo vào tay Cửu Châu.

Nàng ta rất thích những cô nương có cái miệng ngọt như đường, lại có mắt nhìn như Ngũ đệ muội.

Tĩnh Vương phi trầm tính, sau khi chào hỏi vài câu khách sáo với Cửu Châu thì đứng sau lưng hai vị tẩu tử không nói thêm gì.

"Minh...!Ngũ đệ muội." Tôn Thái Dao cụp mắt, mỗi lần đứng gần Minh Cửu Châu, nàng ta lại không dám nhìn thẳng vào mắt nàng.

Mỗi một lần Minh Cửu Châu xuất hiện đều như đang nhắc nhở rằng, nàng ta chỉ là một tên trộm.

Sự giáo dục từ nhỏ với tư tâm của Tôn Thái Dao cứ liên tục giày vò nàng ta.

"Tứ tẩu?" Cửu Châu mỉm cười nhìn nàng ta, "Tẩu sao thế?".

Chương 96: Chương 96

Mỗi lần ở cạnh Tôn Thái Dao, Cửu Châu lại cảm thấy đối phương nhìn mình với ánh mắt rất kỳ lạ.

"Lần đầu tiên gặp đệ muội là khi muội vừa mới lên kinh, chớp mắt cái chúng ta đã trở thành người nhà." Tôn Thái Dao dịu dàng mỉm cười, đưa cho Cửu Châu món quà mà mình đã chuẩn bị từ trước, "Chúc đệ muội và Ngũ đệ tình bền hơn vàng, trăm năm hạnh phúc."

"Đa tạ Tứ tẩu." Cửu Châu nhận hộp quà rồi đưa cho Xuân Phân cầm.

Nàng kéo tay áo Thần Vương, "Điện hạ, ta và các tẩu sang bên kia ngồi nhé, chàng với mấy vị điện hạ cứ từ từ hàn huyên."

"Được." Thần Vương gật đầu, không quên dặn dò, "Buổi sáng lạnh, nàng chớ ăn đồ lạnh."

"Vâng, vâng." Cửu Châu vừa gật đầu vừa cùng nhóm hoàng tử phi đi tới bàn bên kia.

"Không ngờ Ngũ đệ lại biết quan tâm người bên cạnh như thế." Vừa ngồi xuống, An Vương phi đã bắt đầu thoải mái mở lời, "Biết thương người."

"Xưa nay điện hạ vẫn đối xử với mọi người như vậy mà." Cửu Châu định nhón một miếng trái cây, nhưng nhớ ra loại này tính

hàn, thế là đổi hướng, lấy một miếng bánh ngọt.

"Thế hả?" An Vương phi cười gượng, nâng chén trà lên hòng che giấu sự thất thố của mình, "Đúng vậy, đúng vậy, ngay cả phụ hoàng cũng rất thích Ngũ đệ."

Còn những chuyện khác thì nàng ta không dám khen.

Hoài Vương phi nâng tách trà, mỉm cười nhìn An Vương phi, Nhị đệ muội trông có vẻ thẳng thắn, nhưng gặp ai cần nói gì thì lại biết rất rõ.

Còn có một điểm khá lợi hại chính là, nàng ta thành hôn với An Vương đã ba năm, nhưng bên cạnh An Vương chưa từng xuất hiện một người phụ nữ nào khác.

"Hoa điên của đệ muội xinh thật." An Vương phi ngắm nghía hoa điên trên trán Cửu Châu, "Trông không giống hình dán, đệ muội tự tay vẽ hả?"

Không hổ danh là hậu nhân của Minh gia, ngay cả hoa điên cũng trở nên sống động.

"Là điện hạ vẽ đấy." Cửu Châu thấy các tẩu tẩu ai cũng trang điểm nhạt, trong bụng lấy làm kinh ngạc, không phải điện hạ nói chị em dâu ở cạnh nhau thường ganh đua sắc đẹp ư, vì sao các tẩu tẩu lại trang điểm đơn giản như thế?

"Hôm nay dậy hơi vội, không rửa mặt kỹ càng, đã khiến đệ muội chê cười rồi." Hoài Vương phi nghĩ, nếu không phải sáng sớm tinh mơ Thần Vương đã đến đây thì bọn họ đâu cần phải lật đật cuống cuống như thế.

Cửu Châu không tiếp lời, thậm chí còn thấy chột dạ.

Là do nàng dậy quá sớm nên đã đánh thức điện hạ.

Tôn Thái Dao nhìn hoa điệp giữa trán Cửu Châu, Vân Độ Khanh vẽ nó thật à?

Nàng ta quay sang nhìn nhóm hoàng tử đang ngồi đằng kia, Vân Độ Khanh ăn vận rất nổi bật.

Nàng ta không cách nào tưởng tượng nổi, một người đàn ông thế lại có thể nhẫn nại vẽ hoa điệp cho phụ nữ.

"Thuở trẻ Ngũ đệ muội không ở kinh nên có lẽ không biết chúng ta." Hoài Vương phi dịu dàng giới thiệu bọn họ với Cửu Châu, "Nhà ta họ Ngô, gia phụ là Công bộ Thị lang.

Nhi đệ muội họ Lý, là người kinh thành, có điều phụ thân muội ấy đang nhậm chức ở châu khác, chưa hết nhiệm kỳ nên chưa thể về kinh.

Tam đệ muội họ Đỗ, tổ tiên cũng là dòng dõi cao quý.

Nhà Tứ đệ muội là thi thư thế gia, tổ tiên cũng có không ít danh thần lương sĩ."

Nói đến đây, Hoài Vương phi cười, "Đời cha chú của chúng ta đều là đồng liêu trên triều, bây giờ chúng ta lại thành người một nhà, sau này phải sống hòa thuận với nhau, đừng gây mâu thuẫn khiến người khác cười chê hoàng gia."

Nàng ta cố ý liếc sang Tôn Thái Dao, "Nếu tính ra thì Tứ đệ muội chỉ lớn hơn Ngũ đệ muội có một tuổi thôi nhỉ?"

"Đại tẩu nói đúng rồi." Tôn Thái Dao biết An Vương phi đang nói cho mình nghe.

Vào đêm tiệc giao thừa, vì Minh Kính Châu mà điện hạ đã mất đi mẫu phi, mất đi người thân, ngay tới tước vị cũng chẳng còn.

Ở trong mơ, nàng ta tận mắt chứng kiến Minh Cửu Châu cùng điện hạ đồng quy vu tận, nhưng trở về thực tại, nàng ta chỉ thấy một Minh Cửu Châu dịu dàng lương thiện.

"Bình thường ở trong cung cũng không có chuyện gì làm, chúng ta hợp nhau chơi cờ đánh bài, ngày tháng cũng dễ chịu hơn." Hoài Vương phi là trưởng tẩu nên luôn tỏ ra săn sóc trước mắt các vị đệ muội.

"Thỉnh thoảng các huynh đệ bọn họ cũng rất thích tụ tập ăn lẩu, tỷ muội chúng ta không thể thua kém được." An Vương phi nói tiếp, "Ngũ đệ muội mới được gả vào hoàng gia, năm người chúng ta coi như đầy đủ rồi, nồi lẩu hình tròn, sum vầy bên nhau vừa vui lại vừa đoàn viên, lửa hồng có ngụ ý tốt, Ngũ đệ muội thấy sao?"

Cửu Châu cũng rất hứng thú, gật đầu đáp, "Được đó."

"Được, vậy để ta bảo phòng bếp thu xếp." Hoài Vương phi nói với cung nữ bên cạnh, "Đi hỏi các hoàng tử xem bọn họ có muốn ăn lẩu chung không?"

Ngoài Vân Diên Trạch ra thì chẳng vị hoàng tử nào ghét ăn lẩu, tiếc là chẳng ai thêm quan tâm đến ý kiến của Vân Diên Trạch, vừa nghe mấy Vương phi muốn ăn lẩu là bọn họ đồng ý ngay.

Các huynh đệ đồng ý xong mới sức nhớ phải hỏi ý kiến Vân Diên Trạch, Hoài Vương quay sang nhìn hắn, "Vết thương của Tú đệ đã lành, ăn lẩu không sao chứ?"

"Đa tạ Đại ca đã quan tâm, thương thế của ta đã khỏi rồi." Vân Diên Trạch mỉm cười, "Ăn lẩu cũng không sao, đông người càng thêm vui."

Cung nhân Chương Lục cung dựng một cái bàn tròn thật lớn, mọi người quây quần ngồi bên nhau, cứ hai người lại dùng một nồi lẩu.

Người Lăng Châu không ăn quá cay, nhưng Cửu Châu ăn lẩu lại thích cay một tí.

Thần Vương sợ nàng cay nên không bỏ nhiều sa tế vào nồi.

"Ngũ đệ muội thích ăn thịt bò hả?" Tôn Thái Dao thấy Cửu Châu gấp một miếng thịt bò bỏ vào chén, ngạc nhiên hỏi, "Ta cứ tưởng muội kiêng món này."

"Tú đệ muội à, Cửu Châu chỉ được gửi nuôi ở đạo quán chứ không phải nhập đạo môn, đâu cần phải kiêng thịt." Chỉ một buổi trưa ngắn ngủi, An Vương phi đã đổi xưng hô từ Ngũ đệ muội sang tên của nàng, "Đại phu nói phụ nữ phải ăn nhiều thịt bò mới bổ dưỡng."

Cửu Châu gật đầu, "Nhị tẩu nói đúng, từ nhỏ ta đã không cần phải ăn kiêng món gì."

Bình thường các sư phụ không cho nàng ăn thịt bò không phải vì kiêng kỵ, mà là do thịt bò quá đắt, mà bọn họ lại quá nghèo không mua nổi.

"Hóa ra là thế." Tôn Thái Dao cười gượng, "Trách ta không biết gì, khiến đệ muội đã chê cười."

"Có gì đâu." Cửu Châu khó hiểu nhìn nàng ta, "Tẩu có ý tốt quan tâm ta, vì sao ta lại phải chê cười tẩu? Người một nhà nói đùa vài câu thì có làm sao."

"Ném thử miếng cá này xem." Thần Vương gấp miếng cá đã nấu chín bỏ vào chén Cửu Châu, ngẩng đầu nói với Tôn Thái Dao, "Tứ tẩu, Vương phi nhà ta hơi thẳng tính, xưa nay chưa bao giờ để ý đến những chuyện nhỏ nhặt này."

Tôn Thái Dao lắc đầu, nhìn Cửu Châu ăn cá xong, Thần Vương tự nhiên lấy khăn tay lau khóe miệng cho nàng, nàng ta cụp mắt mỉm cười, "Tính Ngũ đệ muội như thế cũng rất tốt."

"Đồ ăn chín rồi." Vân Diên Trạch nhỏ giọng nhắc nhở, "Để lâu sẽ mất ngon."

"Đa tạ điện hạ." Tôn Thái Dao gấp đồ ăn bỏ vào chén, đưa đến miệng, nóng đến độ đầu lưỡi nàng ta như bị thiêu đốt.

"Sao thế, không ngon à?" Vân Diên Trạch dịu dàng hỏi nàng ta.

"Không phải." Nàng ta lắc đầu, cố gắng nuốt cái nóng xuống bụng, trong lòng chợt thấy khó chịu, ngay cả chính bản thân nàng ta cũng không hiểu vì sao lại thế.

"Nào." Vân Diên Trạch lại gấp thêm một miếng bỏ vào chén nàng ta.

"Cám ơn điện hạ." Tôn Thái Dao nhìn ánh mắt dịu dàng của hắn, mỉm cười.

"Cái này không ngon."

Cửu Châu nhú mày, "Đắng quá."

"Còn nhỏ nên không thích ăn đắng?" Thần Vương khẽ cười, gấp miếng đồ ăn trong chén nàng ra, sau đó lại gấp thêm hai miếng thịt hun khói, "Thôi, để bốn vương ăn giúp nàng."

Hoài Vương nhìn hai người bám dính lấy nhau, bực bội nhìn sang chỗ khác, lại thấy Nhị đệ muội chỉ cái gì thì Nhị đệ gấp cái đó, nghe lời còn hơn cả hạ nhân.

Mấy đứa này bệnh hết rồi hả?

Do không đủ cung nhân để sai sử, hay là do đồ ăn bọn hắn gấp ngon hơn mấy người kia gấp?

"Vương gia." Hoài Vương phi nhìn hắn ta, "Sao chàng không ăn mà nhìn người khác làm gì?"

Nhìn lâu như thế mà cũng chẳng thấy có tiến bộ chút nào.

Tướng công nhà người ta đều biết gấp thức ăn cho thê tử của mình, còn hắn thì sao, biết làm gì?

Chỉ biết có mỗi ăn thôi!

Đúng là bực bội mà!

"Ây." Hoài Vương lắc đầu, khẽ cười vào tai nàng ta, "Đàn ông sao có thể giống Ngũ đệ được, chẳng có chút khí chất đại trượng phu nào cả."

Trong giây phút đó, Hoài Vương phi chỉ muốn nhấn đầu hắn ta vào nôi lấu trước mắt, "Ồ."

Nghe thấy Vương phi nhà mình cười, Hoài Vương vô cùng tự tin, "Xem ra nàng cũng đồng ý với quan điểm của ta."

Hoài Vương phi hít một hơi thật sâu.

Thôi thôi, mưu sát hoàng tử trước mặt mọi người sẽ liên lụy cả tộc, nàng ta nhin vậy.

"Vương phi." Xuân Phân đi tới bên cạnh Cửu Châu, nói nhỏ với nàng, "Nhóm lão Thái phi bên tây cung cho người mang quà đến, nói muốn chúc mừng đại hôn của người và Vương gia."

Người tới còn nói, các Thái phi là người quen cũ của hai người, hai người không có mặt ở đó nên nô tỳ đã tự tiện làm chủ nhận quà rồi ạ."

"Bọn họ có nói nhận lệnh từ vị Thái phi nào không?" Thần Vương ngồi cạnh Cửu Châu, nên hẳn nghe rõ lời Xuân Phân nói.

"Là Triệu Thái phi, Chu Thái phi và các vị Quý nhân khác ạ." Xuân Phân nêu tên của hai vị Thái phi có địa vị cao nhất.

"Bổn Vương biết rồi, người cứ nhận đồ đi." Thần Vương gật đầu, sợ Cửu Châu không biết lão Thái phi nào, hẳn khẽ thì thầm bên tai nàng, "Triệu Thái phi chính là Thái phi đã tặng hổ bông cho nàng, những người này từng nhận ân huệ của mẫu hậu, nếu chúng ta không nhận lễ vật thì bọn họ lại sốt ruột bất an cho xem."

"Không biết chân mèo con đã khỏi chưa nhỉ." Nhắc đến mấy vị Thái phi, Cửu Châu chợt nhớ đến chú mèo con bị thương ở chân.

"Chờ nàng lại mặt trở về, ta đưa nàng đến cung Thái phi thăm nó nhé."

"Lại mặt?" Cửu Châu nhìn hẩn bằng đôi mắt sáng rực, "Ma ma do Lễ bộ phái đến có nói, trong cung không có quy tắc lại mặt, điện hạ đưa ta về nhà thật ư?"

"Trong cung có quy tắc là chuyện trong cung, nhưng tuân thủ hay không là chuyện của ta." Thần Vương lại gấp thêm miếng cá bỏ vào chén Cửu Châu, ăn nhiều cá sẽ thông minh, "Yên tâm đi, có ta ở đây, ngày mai nhất định sẽ đưa nàng về nhà."

"Cách gì thế?" Cửu Châu hết sức tò mò.

"Bí mật." Thần Vương nở nụ cười thần bí, "Chiều nay nàng cứ về Kỳ Lân cung trước, mọi chuyện còn lại cứ giao ta."

"Điện hạ lợi hại ghê." Cửu Châu long lanh ánh mắt nhìn hẩn.

"Chuyện nhỏ thôi." Hẩn lại gấp vài miếng thịt cá vào chén Cửu Châu, "Nào, ăn nhiều cá vào."

Xuân Phân đứng sau hai người, nghe Vương gia định đưa tiểu thư về nhà thì thấy vui thay cho tiểu thư nhà mình.

Chẳng trách tiểu thư luôn nói Thần Vương là người tốt, hóa ra Vương gia là người tốt thật.

Đồn đại hại c.h.ế.t người mà.

Ăn lẩu thưởng trà xong, cuối cùng Thần Vương cũng hài lòng đưa thê tử trở về, các vị hoàng tử thở phào nhẹ nhõm, vừa ngáp vừa quay về viện của mình ngủ bù.

Nếu Vân Độ Khanh mà còn chưa đi thì bọn hẩn sẽ điên mất.

"Bẩm Bệ hạ." Lưu Trung Bảo đến trước mặt Long Phong đế bẩm báo, "Thần Vương điện hạ cầu kiến."

Long Phong để đưa mắt nhìn các vị đại thần trong phòng, "Chư vị ái khanh về trước đi, những chuyện khác để ngày mai lên triều rồi nói tiếp."

Ông đặt tấu chương xuống, trong lòng lấy làm khó hiểu, đương độ tâm hồn cảnh xuân tươi đẹp, Độ Khanh không ở cùng thê tử mà lại chạy đến đây làm gì?

"Phụ hoàng vạn an." Thần Vương bước vào điện, ném đệm bồ đoàn xuống đất rồi quỳ trên tấm đệm, "Phụ hoàng, nhi thần có một thỉnh cầu nho nhỏ, xin phụ hoàng ân chuẩn."

Long Phong để nhìn hắn, rồi lại nhìn bồ đoàn dưới đầu gối của hắn, hàng chân mày nhíu lại.

Cầm theo bồ đoàn đến đây quỳ mà là chuyện nhỏ ư?

Chương 97: Chương 97

"Có chuyện thì đứng lên nói, quỳ như thế còn ra thể thống gì?"

Tuy Đại Thành là đất nước của lễ nghi, nhưng giữa quân thần không nhất thiết lúc nào cũng quỳ tới quỳ lui.

Vả lại Long Phong đế là một vị vua không thích phô trương, nên trường hợp cần quỳ lại càng ít.

"Con...!con đánh mấy ca ca nhà mình?" Long Phong đế nghĩ bụng, con trai mình tự xưng ngoan đột xuất thì chắc chắn đã có chuyện.

"Phụ hoàng, con đâu phải người không tôn kính huynh trưởng." Thần Vương vội nói, "Dạo gần đây con chẳng quậy phá gì cả, con quỳ là vì muốn cầu phụ hoàng một chuyện."

"Chuyện gì?" Long Phong đế nhìn hắn đầy nghi ngờ, "Không gây chuyện thật chứ?"

"Con là đàn ông đã lập gia đình, đi gây chuyện làm gì kia ạ." Thần Vương khẽ động đầu gối, "Phụ hoàng cảm thấy Minh Cửu Châu thế nào?"

"Hiền lành, lương thiện, chân thành với mọi người, gia thế trong sạch." Quan trọng hơn hết, con bé luôn miệng khen con là người đàn ông tốt nhất thiên hạ, ngay đến cha ruột là ta đây còn

ngại nói ra, "Nhà họ Minh đều là người trung thành, con có được nàng Vương phi như thế là phúc phận của con."

"Phụ hoàng nói thế chứng tỏ hai cha con ta tâm linh tương thông, ngay cả suy nghĩ cũng đồng nhất." Thần Vương ôm bồ đoàn bước tới trước mặt Long Phong đế, ném bồ đoàn xuống đất rồi quỳ lên, đưa tay ôm đùi Long Phong đế, "Hay phụ hoàng nể tình đã hài lòng với con dâu mà phá lệ một lần, cho phép con ngày mai đưa nàng ấy về thăm nhà một chuyến đi."

Cúi đầu nhìn đứa con đang chơi xấu, Long Phong đế chợt nhớ tới ngày ông đăng cơ, Độ Khanh cũng giở trò y hệt, nằng nặc đòi ông cống nó.

Trong tất cả hoàng tử và công chúa, chỉ có nó vẫn xem ông là phụ thân của mình, còn những người con khác, mỗi lần nhìn ông là lại như đang nhìn một biểu tượng hoàng quyền tối cao.

"Nương tử nhà con muốn về à?" Long Phong đế không bảo hấn đứng dậy, ngả lưng dựa vào long y, mặc cho con trai ôm chân.

"Có tân nương nào mà chẳng muốn về nhà, nàng ấy lại đơn giản, dù có muốn cũng sẽ không nói ra.

Nhưng con là ai kia chứ, là con của phụ hoàng, được tiếp thu trọn vẹn tinh hoa yêu thương người bên cạnh của phụ hoàng.

Dù nàng ấy không nói nhưng con vẫn có thể nhận ra." Thần Vương cười nịnh nọt, "Nhi thần vừa khoác loác với Cửu Châu rằng sẽ đưa nàng ấy về thăm nhà.

Phụ hoàng không thể trơ mắt nhìn con mất mặt trước Vương phi được."

"Không sao." Long Phong đế thông thả nâng chung trà lên nhấp một ngụm, "Con ở Kỳ Lân cung, có mất mặt thì trăm cũng chẳng nhìn thấy."

"Phụ hoàng." Thần Vương ôm chặt đùi Long Phong đế, "Nếu phụ hoàng không đồng ý, con sẽ quỳ mãi chỗ này không đi."

"Đáng nhẽ nên gọi mọi người đến xem bộ dạng giở trò chơi xấu của con mới phải." Long Phong đế tức đến bật cười, giơ chân kia đá hắt một cái, "Đứng dậy đi, còn ra thể thống gì nữa."

"Phụ hoàng đồng ý rồi?" Thần Vương vẫn không chịu buông tay.

"Quy tắc hoàng gia không thể thay đổi, cho dù là con cũng không có ngoại lệ." Long Phong đế lấy lệnh bài xuất cung từ tay Lưu Trung Bảo đưa cho Thần Vương, "Nhưng nếu con đưa Vương phi xuất cung du ngoạn, tiện đường tạt ngang qua Minh gia, gặp bữa ở lại Minh gia dùng bữa trưa thì cũng không ai nói được gì."

"Tạ ơn phụ hoàng." Thần Vương nhận lệnh bài, đứng bật dậy, "Phụ hoàng chính là phụ thân tốt nhất trên thế gian, cũng là đế vương anh minh nhất."

"Khỏi nịnh, sau này nhớ phải hòa thuận với Vương phi."

Vợ chồng liền một thể, con bé đối đãi thật lòng với con thì con không thể phụ con bé được." Long Phong đế chỉ bô đoàn trên sàn, "Đem cái đó về luôn đi."

"Vâng, thưa phụ hoàng." Thần Vương nhật bồ đoàn lên, "Phụ hoàng bận rộn chính sự, con không làm..."

"Chờ đã." Long Phong đế giơ tay lên, Lưu Trung Bảo nhắc ghế đặt bên cạnh ông.

"Đọc thử chỗ tấu chương này rồi cho trẫm biết nên xử lý thế nào." Long Phong đế thấy hần không muốn, cười tủm tỉm, "Đột nhiên trẫm nhớ ra con vẫn còn đang bị phạt bổng lộc."

Nghe bên Điện Trung tỉnh báo, con đặt làm không ít trang phục xuân hè, chất liệu rất..."

"Nhi thần nguyện phân ưu vì phụ hoàng." Thần Vương vén áo ngồi xuống, "Đây là vinh hạnh của nhi thần."

Ây, đàn ông ăn bám là phải ép dạ cầu toàn vậy đấy.

"Tiểu thư." Xuân Phân hầu hạ Cửu Châu tắm rửa, thay ra bộ cung trang đã ám mùi lầu, "Điện Trung tỉnh mang đến một bộ trang sức mới, nói là Hoàng hậu nương nương tặng cho tiểu thư, tiểu thư có muốn thử không?"

Chỉ hai ngày ngắn ngủi, kho của Kỳ Lân cung gần như đã chật cứng vì lễ vật được mang đến.

Các phi tần ở các cung, rồi hoàng tử, công chúa, người trong hoàng tộc, ai ai cũng gửi quà đến tặng.

Đủ loại bảo vật quý báu liên tục được chuyển vào Kỳ Lân cung.

Đây cũng là lần đầu tiên nàng nhận thức địa vị của Thần Vương ở hậu cung cao thế nào.

"Mẫu hậu làm riêng cho ta ư?" Cửu Châu vội nói, "Mau đem tới cho ta xem."

Mở hộp ra, bên trong là một bộ trang sức được chế tác tinh xảo, Cửu Châu vừa nhìn đã hiểu ngay, "Thì ra mẫu hậu chuẩn bị trang sức cho ta về lại mặt."

Xuân Phân ngạc nhiên, "Hoàng hậu nương nương đoán được Vương gia sẽ đưa tiểu thư về thăm nhà sao?"

Càng khiến nàng ta kinh ngạc hơn chính là, Hoàng hậu nương nương đã đoán được Vương gia sẽ làm thế, nhưng không những không ngăn cản mà còn chuẩn sẵn bị mọi thứ cho tiểu thư.

Người càng có thân phận cao quý thì càng coi trọng quy tắc.

Hoàng hậu nương nương là người phụ nữ tôn quý nhất Đại Thành, nhưng bà ấy lại quan tâm đến tiểu thư như thế, trên thế gian này có người mẹ chồng nào có thể làm được đến vậy?

"Vì mẫu hậu và điện hạ đều là người dịu dàng." Cửu Châu vuốt ve bảo thạch trên cây trâm phượng, "Người dịu dàng lương thiện thì luôn có tâm ý tương thông."

"Tốt quá rồi." Xuân Phân cười, "Hoàng hậu nương nương và Vương gia tốt với tiểu thư như thế, lão gia và phu nhân cũng sẽ yên lòng."

"Lẽ nào trước đây phụ thân và mẫu thân không yên lòng khi gả ta cho điện hạ?" Cửu Châu ngạc nhiên ngẩng lên nhìn Xuân Phân, "Bọn họ không có nói với ta."

"Làm cha mẹ thì dù có gả con gái cho ai cũng sẽ chẳng yên tâm đâu ạ." Xuân Phân không nhắc đến những lời đồn đãi về Thần Vương ở bên ngoài, "Nhưng nếu bọn họ thấy tiểu thư vẫn sống tốt sau khi kết hôn thì sẽ dần yên lòng."

"Ta hiểu rồi." Cửu Châu đắm chiêu gạt đầu, "Ngày mai về nhà ta đã biết làm thế nào."

Tiểu thư biết gì chứ?

Xuân Phân nghi ngờ nhìn tiểu thư nhà mình, nghi ngờ có lẽ nàng ấy đã hiểu nhầm.

Ba canh giờ sau, Xuân Phân đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, "Tiểu thư, trời đã tối rồi, không biết khi nào Vương gia mới về, hay là tiểu thư dùng cơm tối trước nhé?"

"Ta vẫn chưa đói." Cửu Châu lắc đầu, "Tỷ dùng cơm trước đi, không cần hầu hạ ta đâu."

"Tiểu thư." Xuân Phân biết nàng muốn đợi Thần Vương về, thở dài bất lực, "Nô tỳ vừa mới dùng canh thịt, bây giờ vẫn chưa đói bụng."

"Vậy tỷ đi nghỉ một lát đi." Cửu Châu cười, "Lúc trước ở nhà thế nào thì ở trong cung vẫn thế, không cần cứ phải kè kè theo ta cả ngày, ta cũng chẳng bận tâm đến mấy thứ kia."

"Vậy để nô tỳ xuống bếp mang cho tiểu thư một chén canh nấm tuyết." Xuân Phân xoay người bước ra ngoài, bỗng cảm thấy như có một cơn gió lướt qua bên người, nàng ta vội ngoái đầu lại, hóa ra là Thần Vương vội vã đi vào.

"Minh Tiểu Trư, ta về rồi đây." Thần Vương đi tới trước mặt Cửu Châu, thấy tóc nàng xõa sau lưng, vội rút bàn tay đang định xoa

đầu nàng về, "Nàng tắm rồi hả?"

"Vâng." Cửu Châu gạt đầu.

"Người đâu, vào hầu hạ bốn vương rửa mặt." Thần Vương gọi cung nhân, sau đó lấy lệnh bài xuất cung từ trong tay áo ra, "Ngày mai chúng ta sẽ xuất cung về thăm nhạc phụ và nhạc mẫu."

Hắn nói nghe rất nhẹ nhàng, cứ như thể tắm lệnh bài này không phải do hắn quỳ xuống ăn vạ, hơn nữa còn phải phê duyệt một đồng tấu chương để đổi lấy.

"Điện hạ lợi hại quá." Cửu Châu cầm lệnh bài ngắm nghía một lúc, thấy bên trên còn có ấn ký hình rồng.

"Chuyện nhỏ, chuyện ta đã nói với nàng thì sao có thể không làm được." Thần Vương nhúng tay vào chậu nước do thái giám bưng đến rửa sạch, sau đó lại xoa đầu nàng mấy cái, mỉm cười đầy hài lòng.

"Nàng đã ăn tối chưa?" Hắn chỉnh lại mái tóc vừa bị làm rối, tiếc nuối thu tay về, "Phụ hoàng giữ ta lại Thái Ương cung xử lý chút chuyện nên mới về trễ."

Ban đầu phụ hoàng còn định giữ hắn lại ăn tối, nhưng hắn lo Cửu Châu gốc nghiệt sẽ chờ hắn về ăn nên vội vã chạy một mạch về cung.

"Vẫn chưa." Cửu Châu bảo cung nhân dọn bữa lên, "Vừa hay có thể ăn cùng điện hạ."

Thần Vương và Cửu Châu vui vẻ ăn tối, nhưng các quan viên phải chong đèn tiếp nhận tấu chương xuyên đêm lại phát hiện ra điểm bất thường.

Nét chữ phê duyệt ở vài tấu chương không giống chữ của Bộ hạ.

Sao Bệ hạ lại để người khác duyệt tấu chương thay mình?

Thân là triều thần, bọn họ không tránh khỏi suy nghĩ miên man.

Bệ hạ còn khỏe mạnh, thống lĩnh Cẩm Vệ quân lại là người trung thành với Bệ hạ, theo lý mà nói không ai dám vượt mặt Bệ hạ để phê duyệt đồng tấu chương này.

"Lẽ nào mọi người không nghĩ đến chuyện Bệ hạ đưa tấu chương cho hoàng tử nào đó phê duyệt?" Một vị quan viên lên tiếng, "Nét chữ cứng cáp mạnh mẽ, lời bình chứa ẩn ý, xem ra là một nhân tài."

"Vương đại nhân nói rất đúng." Một vị quan khác gật đầu, "Không biết là vị Vương gia nào nhỉ?"

"Hoài Vương điện hạ chín chắn điềm tĩnh, nhưng ta đã thấy chữ viết của điện hạ rồi, đây không phải là chữ của ngài ấy."

"An Vương điện hạ ôn tồn, nhưng ý kiến của vị điện hạ này lại rất sắc bén, cách hành xử không giống An Vương điện hạ."

"Chẳng lẽ là Tĩnh Vương?"

Tĩnh Vương kiêu lời, tướng mạo cũng miến cưỡng gọi là tuấn tú, nhưng nếu so với Tứ hoàng tử và Thần Vương thì thua xa.

Hắn là người bình thường không có gì nổi trội, mọi người hiếm khi chú ý đến hắn.

Còn về phần Tú hoàng tử, gần như mọi người không nghĩ đến khả năng này.

Bệ hạ đã hạ tước vị của hần xuống làm hoàng tử, thì lý nào lại để hần đưng vào tấu chương.

Xem ra đây rất có thể là Tĩnh Vương điện hạ.

"Sao các bác không nghĩ có lẽ người đó là Thần Vương?" Một quan viên trẻ tuổi cất giọng hỏi, "Bệ hạ sủng ái Thần Vương nhất, khả năng Bệ hạ để ngài ấy phê duyệt tấu chương rất lớn."

"Không thể nào!" Các quan viên đồng thanh phủ nhận, "Thần Vương bất học vô tài, sao có thể viết chữ đẹp như vậy được."

"Chư vị đại nhân đã từng thấy chữ của Thần Vương điện hạ rồi à?" Thấy bọn họ đáp chắc nịch như thế, quan viên trẻ tuổi chấp tay cười nói, "Hạ quan đốt nát khiến chư vị đại nhân chê cười."

Nhóm đại nhân, "..."

Hình như bọn họ không để ý đến chữ viết của Thần Vương thật.

Nhưng một hoàng tử có thể chọc thây tức phát ngất thì...!chắc là...!không thể viết chữ đẹp đâu nhỉ?

Quan trọng hơn cả, Thần Vương là người chỉ biết hưởng thụ, bất học vô nghệ, làm sao có thể đưa ra những quyết sách sắc bén đến vậy.

"Không thể nào, không thể nào." Bọn họ lắc đầu liên tục, "Tuyệt đối không thể là hần được."

Tin một vương gia bất học vô nghệ, ngang ngược càn rỡ có thể phê tấu chương xuất sắc thế này, chỉ bằng tin vào chuyện trời đổ mưa hồng.

"Chào chư vị đại nhân." Lễ bộ Thượng thư Lý Ân bước vào phòng, thấy các quan viên lục bộ trực đêm ai nấy đều nghiêm túc như đang gặp chuyện khó khăn, bèn hỏi, "Có chuyện gì thế?"

"Lý Thượng thư." Vừa thấy Lý Ân tới, chúng quan viên lập tức đưa một bản tấu chương đến trước mặt ông, "Thần Vương điện hạ ở Lễ bộ cũng được một thời gian, ông xem thử chữ viết trên đây có giống chữ của Thần Vương điện hạ hay không?"

Lý Ân nhìn lướt qua, mỉm cười gật đầu, "Đúng là chữ viết của Thần Vương điện hạ."

Nhưng chưa nói hết ông, ông phát hiện sắc mặt mọi người trắng bệch giống như bị sét đánh.

"Chư vị đại nhân khó chịu trong người à?"

"Không sao, không sao."

Bọn họ nhất định phải bình tĩnh, phải suy nghĩ lạc quan lên.

Có lẽ Bệ hạ đưa ra quyết sách, còn Thần Vương chỉ chép lại lời của Bệ hạ vào tấu chương mà thôi..

Chương 98: Chương 98

Tôn Thái Dao lại nằm mộng.

Giấc mộng này giống hệt với giấc mộng trước khi nàng ta thành thân.

Dưới ánh nến chập chờn, điện hạ đang nổi giận đùng đùng, và cả Minh Cửu Châu đang châm lửa đốt huân hương, tất cả đều được tái hiện lại một lần nữa.

"Là Vương gia hại Thần Vương điện hạ sao?"

"Ai đã hại Thần Vương?!"

"Là người, hay là Ninh phi nương nương...!hay là Hoài Vương đã bị biếm thành thú dân?"

"Người muối g.i.ế.c bốn vương?"

Choàng tỉnh khỏi giấc mộng, Tôn Thái Dao nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ, nàng ta ngồi dậy, bàn tay run rẩy rót một chén trà đã lạnh ngắt, ngửa đầu uống ừng ực.

Nhưng tay nàng ta càng ngày càng run dữ dội, hết một nửa chén trà đã bị sánh ra ngoài.

"Hoàng tử phi sao thế?" Cung nữ nghe thấy động tĩnh vội đẩy cửa bước vào, thấy Tôn Thái Dao mặt cắt không còn một giọt m.á.u ngồi bên bàn, "Có phải hoàng tử phi thấy ác mộng không? Để nô tỳ gọi điện hạ đến."

"Đứng lại." Tôn Thái Dao nhìn nàng ta, "Ta không sao, đừng quấy rầy điện hạ."

"Nhưng mà..."

"Không nghe ta nói sao?" Bờ vai Tôn Thái Dao khẽ run run, nhưng ánh mắt lại sáng rực.

Cung nữ giật mình thốt lên khi trông thấy Tôn Thái Dao như thế, vội lấy áo khoác choàng lên cho nàng ta, "Hoàng tử phi, ngoài trời đang lạnh, hoàng tử phi lên giường nghỉ ngơi đi ạ."

Tôn Thái Dao chẳng buồn để ý đến cung nữ, nàng ta mở cửa sổ, lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, đầu óc rồi tỉnh rồi mù.

Chuyện trại ngựa hoàng gia thật sự là do nhà ngoại điện hạ làm, điện hạ hoàn toàn không hay biết gì sao?

"Hoàng tử phi, nô tỳ...!đi pha cho người một bình trà nóng nhé?"

"Không cần đâu." Tôn Thái Dao ngoái đầu mỉm cười với cung nữ, "Ta chỉ bị giật mình thôi, không sao đâu, nghỉ ngơi một lúc là được."

Cung nữ lui ra ngoài, Tôn Thái Dao cố gắng xốc lại tinh thần, ngồi bên cửa sổ nghe mưa rơi đến rạng sáng.

"Hoàng tử phi." Bạch Thước bước vào phòng hầu hạ nàng ta rửa mặt, chợt phát hiện ra Tôn Thái Dao đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ở trong phòng, "Nô tỳ dậy trễ, xin hoàng tử phi thứ tội."

"Không phải ngươi dậy trễ, là ta dậy quá sớm." Tôn Thái Dao đứng dậy, "Trời mưa cả một đêm, hoa chắc đã rơi phủ kín mặt đất rồi, ngươi theo ta ra ngoài dạo một lát."

"Xin hoàng tử phi đợi chút, nô tỳ đi lấy dù." Làm nô tỳ bao nhiêu năm nay, nàng ta đã quen với việc không lăm mồm mỗi khi chủ tử muốn làm gì.

Tôn Thái Dao gật đầu rồi đứng dậy, đôi chân tê dại thoáng loạng choạng, nàng ta bôi bột lớp phấn son trên mặt để trông mình bình thường một chút.

Bạch Thuộc chậm rãi bước theo sau Tôn Thái Dao, càng đi lại càng thấy thấp thỏm, "Thưa hoàng tử phi, bên này là đường đến Kỳ Lân cung."

"Thế à?" Tôn Thái Dao cười, "Nghe nói ngoài Kỳ Lân cung có một vườn hoa mơ, không biết sau cơn mưa phong cảnh bên đó thế nào."

Người hầu hạ mẫu phi bao năm nay, hẳn là rất quen thuộc với hậu cung, có đúng không?"

Bạch Thuộc nhún gối, "Bẩm hoàng tử phi, nô tỳ chỉ là cung nữ, nếu không có lệnh của chủ tử thì không thể tự do đi lại trong hậu cung."

Băng qua hòn non bộ, Tôn Thái Dao đứng bên bìa rừng nhìn hoa mơ nhuộm trắng mặt đất, "Tiếc cho một loài hoa xinh đẹp, lại rơi xuống đất lăm lem bùn lầy."

"Tốt quá, đợi thêm mấy tháng nữa thôi là sẽ có quả mơ rồi, nhưng không biết mơ trong cung chua hay ngọt nữa."

"Thưa vương phi, nô tỳ đã từng ăn thử, mơ này ngọt cực kỳ."

Đợi mơ chín rồi, chúng nô tỳ sẽ hái mang đến cho Vương phi nếm thử."

"Suýt, người nói bé thôi, coi chừng cô cô quản sự nghe thấy đấy."

"Không sao, nếu nghe thấy thì cứ nói là ta thèm." Cửu Châu xách váy lướt đi trên con đường lát đá xanh, ngửi hương thơm của hoa mơ, nàng vô cùng vui vẻ.

Các cung nữ cười toe toét đi sau lưng nàng nhưng vẫn không quên che dù, nâng váy cho Cửu Châu, nhìn mấy đóa hoa rơi trên tóc nàng lại len lén cười.

"Vương phi." Xuân Phân khẽ nói bên tai Cửu Châu, "Đằng trước hình như có người."

Cửu Châu dừng bước, nhóm cung nữ đang nô đùa cũng yên lặng đứng ngay ngắn phía sau Cửu Châu, dường như khung cảnh cười đùa vừa nãy chưa từng tồn tại.

"Ngũ đệ muội." Tôn Thái Dao xuyên qua biển hoa bước đến trước mặt Cửu Châu, "Là ta đây."

"Tứ tẩu." Cửu Châu nhún gối chào Tôn Thái Dao, nàng ta đỡ tay nàng nhún gối đáp lễ, "Ngũ đệ muội cũng đến đây ngắm hoa sao?"

"Nghe các tỷ tỷ trong cung nói hoa mơ đã rơi khắp vườn rất đẹp, thế nên ta đến đây xem thử." Cửu Châu nom vẻ mặt của Tôn Thái Dao hơi tiều tụy, "Tứ tẩu phải nghỉ ngơi cho tốt đấy."

"Đa tạ Ngũ đệ muội đã quan tâm." Tôn Thái Dao đưa tay sờ mặt mình, "Hiếm khi gặp nhau ở đây, đệ muội đi cùng ta luôn nhé."

Cửu Châu cười, "Mời Tứ tẩu."

Hoa phủ đầy đất, vài mầm cỏ xanh bắt đầu ló ra khỏi lớp bùn, xanh mơn mớn đến mát lòng.

Hai người sóng vai đi cùng nhau một đoạn, không ai lên tiếng.

Xưa giờ Cửu Châu luôn là người dù người khác có lúng túng thì mình vẫn điềm tĩnh, dọc đường đi nàng còn có tâm trạng cúi xuống nhặt một cành hoa không biết bị ai vứt đi.

"Đệ muội." Tôn Thái Dao dừng bước nhìn nhánh hoa tàn trên tay Cửu Châu, "Muội và Thần Vương điện hạ tình cảm thật."

Cửu Châu ngạc nhiên nhìn nàng ta, "Chẳng lẽ tình cảm giữa tẩu và Tứ hoàng tử không tốt sao?"

Tôn Thái Dao mỉm cười, "Đương nhiên là tốt rồi."

"Mỗi một người đều có duyên phận của chính bản thân mình, thay vì bận tâm đến người khác thì chi bằng quan tâm bản thân nhiều hơn." Cuối cùng Cửu Châu cũng đã biết vì sao nàng cứ luôn cảm thấy Tôn Thái Dao kỳ lạ.

Nàng ta cứ luôn nhìn nàng với ánh mắt cực kỳ phức tạp, như đang mong mỗi một chuyện gì đó.

"Duyên phận là do trời định thật sao?" Tôn Thái Dao hỏi, "Chẳng lẽ không thể có mối nhân duyên bất ngờ ư?"

"Tứ tẩu nghĩ duyên phận là do trời định sao?" Cửu Châu lắc đầu, "Duyên phận mà ta hiểu không phải là một tảng đá bất động để tẩu có thể gặp được ở bất cứ nơi đâu."

"Duyên phận chính là, khi tẩu đi về phía đông bắt gặp được một rừng đào, và rồi bị choáng ngợp trước khung cảnh ấy."

Nếu tẩu đi về phía tây, phát hiện một vườn hoa lê, lại bị chinh phục bởi vẻ đẹp của nó.

Duyên phận ở đây không phải là rừng đào hay vườn lê, mà chính là cảnh đẹp kia." Cửu Châu mỉm cười, "Tẩu vào vườn lê nhưng lại muốn ngắm hoa đào, đến rừng đào lại muốn thấy hoa lê, thì đó không gọi là duyên phận mà là cưỡng cầu."

Tôn Thái Dao ngơ ngác nhìn nàng, "Thế thì đối với muội, Thần Vương là hoa đào hay là hoa lê?"

"Trong mắt ta, điện hạ chính là cảnh đẹp." Cửu Châu cười, "Hoa đào cũng là chàng, hoa lê cũng chỉ có thể là chàng, cảnh đẹp bốn mùa đều là chàng."

Tôn Thái Dao bừng tỉnh, nếu cái c.h.ế.t của Thần Vương ở trong mộng thực sự có liên quan đến điện hạ, Cửu Châu đúng là có khả năng g.i.ế.c hấn để báo thù.

Nhưng nàng ta vẫn không hiểu, Minh Cửu Châu trong mộng chưa bao giờ gặp Thần Vương, vì sao lại có thể xem hấn như cả mạng sống?

Một người phụ nữ sẽ thích một người đàn ông chưa bao giờ gặp mặt ư?

"Tứ tẩu." Cửu Châu nhìn nàng ta, "Ta không biết trong lòng tẩu đang có tâm sự gì, nhưng giữa tỷ muội với nhau nên ta khuyên tẩu một câu, trên đời này có rất nhiều chuyện có thể buông bỏ, phải tự cân bằng bản thân."

"Nếu có một cây trâm duy nhất ở trên đời vốn dĩ thuộc về muội, nhưng muội lại không hề biết đến sự tồn tại của nó, hơn nữa lại

có người nhanh chân đến trước lấy mất, vậy thì muội có hận người đó hay không?"

"Món đồ ta không biết bị người khác nhanh chân lấy đi chứng tỏ nó vốn dĩ không thuộc về ta, thế thì tại sao ta phải hận." Cửu Châu bật cười, "Huống chi chỉ là một cây trâm, không có cây này thì còn cây khác, rồi sẽ có một cây trâm thích hợp với ta hơn."

"Còn nếu như là con người thì sao?" Tôn Thái Dao tiếp tục truy vấn, gương mặt hiện rõ vẻ sốt ruột muốn biết đáp án, "Ví dụ như...! ví dụ như Thần Vương điện hạ chẳng hạn?"

Cửu Châu sững sờ, nàng ngẩng đầu nhìn hoa mơ trên nhánh cây, ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp, "Nếu là điện hạ, nếu người có được chàng đối xử tốt với chàng, mà chàng cũng thích nàng ấy thì ta cũng sẽ không hận."

Bởi vì nàng vốn dĩ chưa từng nghĩ đến chuyện mình sẽ có được điện hạ.

"Ta hiểu rồi." Qua một lúc lâu sau, Tôn Thái Dao thở dài một tiếng, "Minh Cửu Châu, ta thua muội rồi."

"Tứ tẩu sao thế?" Cửu Châu nhận ra Tôn Thái Dao có vẻ bất thường, "Có cần ta cho người mời ngự y giúp tẩu không?"

"Không sao." Tôn Thái Dao gượng cười, "Ta chỉ hâm mộ tình cảm giữa muội và Ngũ đệ thôi."

Cửu Châu nhìn nàng ta một lát, nhỏ giọng bổ sung, "Câu hỏi vừa nãy của tẩu là trong tình huống điện hạ và cô gái khác có tình cảm với nhau."

Nhưng nếu là hiện tại, ta sẽ không đồng ý để người khác cướp mất điện hạ."

Mỗi thời mỗi khác.

Hoa nở còn phân cành thì đừng nói chi đến lời nói cũng sẽ theo hai hướng.

"Ai cướp ta đi?" Thần Vương từ bên ngoài bước vào, quay người nắm tay Cửu Châu, cười mà như không nhìn Tôn Thái Dao, "Nếu Tứ tẩu và Tứ ca có mâu thuẫn gì thì xin hai người đóng cửa bảo nhau, chớ đừng hỏi Vương phi nhà ta."

"Chương Lục cung cách Kỳ Lân cung đâu có gần, tẩu đi một đoạn xa như thế thì cần ngại khổ." Thần Vương hất cằm, "Dương Nhất Đa, người đưa Tứ hoàng tử phi về đi."

Tôn Thái Dao tái mặt, "Cớ gì Ngũ đệ lại hùng hổ như thế, chị em dâu chúng ta chỉ nói đôi câu, Ngũ đệ không cần phải đề phòng mà chạy đến đây."

Cửu Châu nhận ra Tôn Thái Dao đang chột dạ, nàng không muốn tiếp chuyện với nàng ta nữa, bèn kéo tay áo Thần Vương, "Điện hạ, chúng ta đi thôi."

"Ngũ đệ muội..."

"Tứ tẩu, vợ chồng liền một thể." Cửu Châu nói thẳng, "Tẩu sẽ không mong ta sẽ giúp tẩu nói chuyện vào lúc này chứ?"

Khoảnh khắc Cửu Châu nhìn nàng ta, Tôn Thái Dao chột nhớ đến ánh mắt trong mộng.

Bình tĩnh, lãnh đạm không chút lưu luyến.

Nàng ta im lặng lùi về sau một bước, trơ mắt nhìn Thần Vương và Cửu Châu tay trong tay rời đi.

"Hoàng tử phi." Bạch Thuộc che dù cho Tôn Thái Dao, "Mưa lớn rồi, chúng ta về thôi."

"Bạch Thuộc." Tôn Thái Dao hỏi, "Người thấy Minh Cửu Châu là người thế nào?"

Bạch Thuộc cúi đầu, "Nô tỳ không dám."

Tôn Thái Dao lườm nàng ta, "Miễn tội cho ngươi, nói đi."

"Thần Vương phi là một người lương thiện, hẳn là một người...!tốt."

"Người tốt?" Tôn Thái Dao cười giễu, "Ta lại thấy kiểu người thế này không dễ ăn hiếp."

Một người ngây thơ đến cực hạn thì cũng cực kỳ đáng sợ.

"Điện hạ, sao chàng ra ngoài không mang theo dù?" Cửu Châu đưa dù của mình sang cho Thần Vương, "Tóc ướt cả rồi."

"Không sao đâu." Thần Vương lấy khăn lau sơ vài cái, "Vừa nãy phụ hoàng bắt ta mang một đồng quà về, bảo là đưa thê tử về lại mặt, thân là con rể không thể đi tay không đến."

"Chờ đã." Cửu Châu cầm khăn hẳn vừa lau, lau khô phần trán và mũi của hắn, "Về thăm nhà còn nhiều quy tắc vậy sao?"

"Đương nhiên rồi." Thần Vương cầm dù cho nàng, "Sáng mai chúng ta dậy sớm một chút, chơi tới tối rồi về."

Thế thì có thể ở lại Minh gia chơi lâu thêm một chút.

"Ây." Trời vừa tờ mờ sáng, Minh Ký Viễn đã ghé lên bờ tường, "Theo thông tục xuất giá của dân gian thì hôm nay chính là ngày lại mặt của Cửu Châu."

"Tam ca à." Minh Tôn Phủ suýt nữa đã bật khóc, "Trời chưa hửng sáng mà huynh đã gọi ta dậy chỉ để nói chuyện này thôi sao?"

Minh Ký Viễn chẳng đoái hoài đến hẳn, tiếp tục lầm bầm, "Nếu bây giờ có người nói với ta Cửu Châu về thăm nhà thì tốt biết bao."

"Đại công tử!" Quản sự vừa chạy vào vừa hô to, "Tiểu thư về rồi!"

"Muội muội về rồi ư?" Cơn buồn ngủ của Minh Tôn Phủ đã bay biến, vừa ngẩng đầu đã thấy Tam ca chạy vội đi.

Hắn chật vật leo qua bờ tường, run rẩy đáp xuống mặt đất, "Tam ca, huynh chờ đệ với!".

Chương 99: Chương 99

Vừa mới tờ mờ sáng, Cửu Châu và Thần Vương đã ngồi lên cỗ xe chất đầy quà xuất cung.

Trong làn sương sớm, nhiều quán ăn sáng đã được dọn hàng, vài thư sinh vội vàng đến học đường, và một số quan viên tiểu lại đều ngồi ăn sáng bên quán ven đường.

Một vài khách quen thỉnh thoảng cười đùa vài câu với chủ quán, mùi thơm của bánh bao bay đi khắp cả một góc phố.

Thần Vương và Cửu Châu đồng loạt xoa bụng, vì xuất phát sớm mà bọn họ không kịp dùng bữa sáng.

"Điện hạ, hay chúng ta dùng điểm tâm trước rồi về nhà sau?" Cửu Châu vén rèm xe, đưa mắt nhìn về phía quán bánh bao.

"Không cần đâu, ta vẫn chưa đói, đợi về thăm nhạc phụ nhạc mẫu rồi dùng bữa sau cũng được." Thần Vương nuốt nước miếng, thức ăn bên ngoài nồng mùi, dù hắn có đói đến mấy cũng không thể vác cái hình tượng như thế đến nhà Cửu Châu, "Để ta bảo Dương Nhất Đa mua vài món cho nàng."

"Điện hạ." Cửu Châu cẩn thận quan sát Thần Vương, "Không lẽ...!không lẽ chàng đang hồi hộp?"

"Hồi hộp?" Thần Vương ưỡn thẳng lưng, "Nực cười, sao ta lại hồi hộp, ta là loại người biết hồi hộp hay sao?"

"Minh đại nhân."

Nghe thấy bên ngoài xe có người gọi Minh đại nhân, Thần Vương vội vàng nhô đầu ra xem.

Nhưng người được gọi là Minh đại nhân kia chỉ là một tiểu quan thất phẩm.

Thấy không phải là người nhà Cửu Châu, hắn lại rút đầu vào.

Hai vị quan viên đang chào hỏi nhau, bỗng dưng phát hiện cỗ xe ngựa sang trọng kia bất thành linh có một cái đầu nhô ra thì hoảng sợ hét lên.

Cái đầu kia bất ngờ thò ra rồi cũng vội vàng rút vào, hai quan viên ngơ ngác nhìn nhau, vị quan có chức cao hơn lên tiếng, "Cái đầu vừa nãy trông có...! hơi quen."

Đại nhân họ Minh càng mờ mịt, "Đây chẳng phải là xe ngựa chuyên dụng của hoàng thân quốc thích hay sao?"

Trong lúc vẫn còn đang ngơ ngác, hai người bọn họ lại nhìn thấy một nhóm công tử trẻ tuổi quần là áo lượt cười trên mấy thớt ngựa to khỏe, phía sau là đám người hầu xếp thành hàng dài buộc lụa đỏ trên người.

"Công tử nhà ai đi nạp sính lễ thế?"

"Nạp gì mà nạp, đây là mấy công tử hoàng thất tự chi tiền túi ra mua bút, giấy, nghiên, mực và sách quý mang đến học viện Hoàng Văn đấy."

"Công tử nhà ta nói, từ nhỏ hắn đã không thông minh nên học không giỏi, nhưng hắn vẫn rất kính nể người có học thức."

Học viện Hoàng Văn là học viện do Bộ hạ xây dựng, chiêu mộ hiền tài khắp thiên hạ, hẳn là con cháu hoàng gia, hẳn là phải ủng hộ Bộ hạ rồi."

"Khéo ghê, công tử nhà ta cũng nói thế."

Vì tìm mấy quyển sách quý hiếm này mà công tử nhà ta đã cho người chạy sang các châu quận lân cận đấy."

"Đọc sách tốt mà, không những biết được nhiều kiến thức mà còn ích nước lợi dân, công tử nhà ta còn tặng quần áo bốn mùa cho học trò nghèo nữa."

Giờ này có rất nhiều quan viên tranh thủ đến lục bộ làm việc, nghe nói có vài công tử trong hoàng gia mua đủ thứ đồ mang đến học viện Hoàng Văn, ai nấy đều tỏ vẻ nghi ngờ.

"Nếu như ta nhớ không lầm, mấy tên đó đều là đám công tử bột nổi tiếng trong hoàng thất đúng chứ?"

Có thể ở lại kinh thần làm tôn thất nhân nhĩ đều là dòng tộc họ Vân vừa không có bản lĩnh vừa nhát gan.

Cũng bởi vì những người có bản lĩnh, gan dạ đều đã bị dính vào cuộc chiến tranh đoạt hoàng vị vào những năm cuối cùng của đời Hiến Đức.

"Ông không nhớ lầm đâu, đó là mấy công tử bột quen mặt hay theo đuôi Thần Vương chơi gà, đá dế đấy."

"Trách sao mấy hôm trước tôi đi mua sách mà không mua được, hóa ra đã bị bọn họ mua hết."

Ngay cả đám công tử bột của hoàng gia đều tặng đồ đến học viện Hoàng Văn, xem ra Bộ hạ rất coi trọng học viện này.

Khi đám công tử hoàng tộc khu chiêng giồng trống đi tới học viện Hoàng Văn, ngay trước cổng học viện, một nhóm con cháu hoàng gia và học trò nghèo đang tranh cãi với nhau vô cùng căng thẳng.

Nguyên nhân dẫn đến cuộc cãi vã này chính là có một học trò nghèo vội vội vàng vàng bất cẩn giẫm phải giày của một kẻ con cháu của hoàng gia, học trò nghèo liên tục xin lỗi nhưng tên này lại không chịu buông tha, bắt học trò nghèo phải l.i.ế.m sạch giày cho hắn ta, nếu không hắn ta sẽ trói cậu mang đến nha môn.

Đại Thành có luật lệ, nếu sĩ tử nào bị bắt đến nha môn, sau khi phán tội thì trong vòng mười năm không được tham gia thi khoa cử.

"Mau quỳ xuống l.i.ế.m giày cho ông, ông đây cho người thời gian một nén nhang để người suy nghĩ, nếu không..."

"Không cái mông!" Bất ngờ hứng trọn một cú đá từ sau đập tới, tên kia té ạch xuống đất, "Người là cái thá gì mà dám phát ngôn bừa bãi trước học viện do Bộ hạ khởi công xây dựng?"

Vị công tử hoàng thất vừa tung cú đá kia xong thì vuốt phẳng ngoại bào, chấp tay hành lễ, "Khiến chư vị chê cười rồi, tại hạ là Vân Khải Dung, từng là thư đồng bên cạnh Thần Vương điện hạ, hiện là ngự tiền thị vệ.

Hôm nay ta đến đây là muốn quyên tặng cho học viện vài quyển sách hiếm."

"Ai đó..."

Vân Khải Dung đập lên đầu tên kia, không cho hắn ta mở miệng, "Cái loại tự xưng là huyết mạch hoàng gia như hắn, thật ra chỉ là một đám người rảnh hơi có quan hệ xa tít mù với hoàng gia mà thôi, chứ vị không cần phải để lời hắn nói ở trong lòng, mọi chuyện cứ giao cho bọn ta xử lý."

Cậu học trò nghèo đang tức đến run người cũng phải ngơ ngác khi trông thấy cảnh này, lại nhìn mấy thứ do đám người hầu vác đến, mãi một lúc lâu vẫn không nói nên lời.

"Nào, nào, nào, chúng ta vào học viện rồi nói sau." Vân Khải Dung bỏ chân ra, đưa tay nắm lấy vị học trò nghèo vừa bị làm khó dễ kia, "Đám huynh đệ chúng ta nghe Thần Vương điện hạ kể chuyện chứ vị học hành chăm chỉ, cảm động đến rơi nước mắt, chỉ tiếc chúng ta ngu dốt, học hành không đến nơi đến chốn, nhưng lại muốn làm chút gì đó cho học viện, vì thế đã mua những thứ này đến đây."

"Chứ vị liệu có chê chúng ta học thức không đủ uyên thâm hay không?" Vân Khải Dung đau lòng thở dài, "Chỉ trách thuở thiếu thời không hiểu chuyện lãng phí thời gian, bây giờ chỉ biết hâm mộ các huynh học rộng tài cao, văn chương trác tuyệt."

Nghe nhóm công tử quần là áo lượt khen một chặp, mặt của mấy học trò nghèo ai nấy đều đỏ đến tận mang tai, liên tục bảo quá khen mới có thể khuyên ngăn được nhóm công tử quý tộc buồn đau vì thời trẻ không lo học.

"Công tử vừa nhắc đến Thần Vương điện hạ?"

"Đúng vậy." Vân Khải Dung gật đầu, "Nếu không phải Thần Vương nhắc tới thì đám công tử bột chúng tôi làm sao biết được

chư vị học hành chăm chỉ như thế."

"Chư vị công tử đều có lòng ham học hỏi thì sao lại là công tử bột được."

"Hây, một lời khó nói." Vân Khải Dung mang theo vẻ mặt "ta có nỗi khổ riêng", "Mọi người không chê bút giấy mực do chúng ta đưa tới là chúng ta đã mừng lắm rồi."

Nhóm học trò nghèo nhìn nụ cười chân thành của đám công tử hoàng thất đầy nhiệt tình trước mắt, trái tim thuần khiết bất giác chuyển sang một ngã rẽ khác.

Thần Vương điện hạ lương thiện như thế, nhóm con cháu hoàng thất chơi với Thần Vương điện hạ tốt như thế, cứ sao lại có người mắng bọn hăn là công tử bột?

Tự bỏ tiền túi ra mua cho bọn họ bao nhiêu sách quý mà còn sợ họ ghét bỏ, thế thì ngày thường những người này đã phải chịu biết bao nhiêu ảm ức, bị người ta hiểu lầm thế nào?

Đây nhất định là một âm mưu độc ác, một âm mưu độc ác nhắm vào Thần Vương điện hạ!

Khi Cửu Châu dẫn Thần Vương bước vào cổng Minh gia, toàn bộ người trong nhà họ Minh đồng loạt đổ dồn ánh mắt nóng như lửa sang bên đây.

"Tiểu tể ra mắt nhạc phụ, nhạc mẫu." Thần Vương đi tới trước mặt người nhà họ Minh, hành lễ ra mắt giống như biết bao người con rể bình thường khác.

"Con xin ra mắt Đại bá và hai vị cữu huynh."

"Bái kiến điện hạ." Người Minh gia không ngờ mới sáng sớm Thần Vương đã đưa con gái mình về thăm nhà, khi cơn xúc động qua đi thì cũng đã bình tĩnh lại, "Bái kiến Vương phi..."

"Phụ thân, mẫu thân." Cửu Châu bước nhanh tới đỡ tay cha mẹ ngăn không để bọn họ dập đầu, "Con mặc kệ bên ngoài có quy tắc thế nào, nhưng đang ở nhà mình, chúng ta là người một nhà, không nên áp đặt mấy quy tắc bên ngoài kia vào nhà mình."

"Cửu Châu nói đúng đấy, lễ tiết chỉ để cho người ngoài xem thôi." Thần Vương mặt dày đáp, "Ở đây không có người ngoài, cần gì phải thủ lễ?"

"Tam đệ à, Vương gia nói rất có lý." Minh Kính Hải lên tiếng, "Cả nhà chúng ta được đoàn viên, vào nhà đã rồi nói."

"Mẫu thân, nhà mình ăn sáng chưa?"

"Vẫn chưa..."

"Vậy thì chúng ta mau đi ăn thôi." Cửu Châu ngồi xuống ghế, "Vì để về nhà sớm mà con và điện hạ vẫn chưa ăn sáng, bụng đói đến xẹp lép rồi."

Thẩm Doanh nhìn còn gái đang nũng nịu với mình, bất chợt thất thần, như thể con gái mình chưa xuất giá, con bé chỉ ra ngoài chơi vài ngày rồi trở về bên cạnh bà mà thôi.

"Được được được, để ta bảo hạ nhân dọn bữa sáng lên." Thẩm Doanh lấy lại tinh thần, vẻ vui mừng hiện rõ trên gương mặt, ai cũng nhận ra bà đang rất vui.

"Đa tạ điện hạ đã đưa Cửu Châu trở về." Lòng Minh Kính Hải hiểu rõ, Thần Vương đang ở trong cung, muốn đưa con gái xuất cung về nhà mẹ đẻ là một chuyện khó khăn thế nào.

"Nhạc phụ đại nhân khách sáo rồi, nhà mẹ đẻ của Cửu Châu chính là nhà mẹ đẻ của ta..." Thần Vương suýt nữa đã cắn nát đầu lưỡi của mình, "Ý của bốn vương chính là, nhà của Cửu Châu cũng chính là nhà của ta.

Ta và nàng về nhà mình là chuyện bình thường, nếu nhạc phụ cảm ơn thì quá khách sáo rồi."

Vân Độ Khanh, người nói chuyện mà quên mang theo não à?

Nhà mẹ đẻ cái gì, người là đàn ông con trai, lấy đâu ra nhà mẹ đẻ?

Minh Kính Châu vờ như không nghe thấy Thần Vương lỡ miệng, ông im lặng nhìn Thần Vương một lúc lâu, như đang suy đoán xem những lời này của hắn là thật hay giả.

Một lát sau, ông cười, "Cảm ơn điện hạ, Minh gia sau này chính là ngôi nhà thứ hai của điện hạ."

Dứt lời, ông lấy ra một bao lì xì từ trong tay áo, không biết mệnh giá bên trong là bao nhiêu, nhưng bàn tay cầm bao lì xì có hơi run rẩy.

"Theo phong tục dân gian, lần đầu tiên con rể đến nhà, trưởng bối bên nhà vợ phải tặng quà gặp mặt." Minh Kính Châu dúm bao lì xì vào tay Thần Vương, "Minh gia thanh bản, mong con rể không chê."

"Được nhạc phụ đối xử hết lòng, dù đây chỉ là một đồng xu cũng là món quà trân quý." Thần Vương vui vẻ nhét bao lì xì vào tay áo.

Nhạc phụ lì xì cho hần chứng minh ông ấy rất hài lòng với người con rể là hần đây.

Nếu nhạc phụ hài lòng thì Minh Tiểu Trư sẽ vui vẻ, giữa vợ chồng bọn họ sẽ không vì nhà mẹ đẻ mà xảy ra mâu thuẫn, tốt quá rồi.

"Khụ." Minh Kính Hải thẳng thắn rút một cái túi tiền đưa cho Thần Vương, "Không biết điện hạ sẽ đến, gấp quá nên không chuẩn bị bao lì xì, xin điện hạ nhận lấy cái này."

Minh Ký Viễn cũng lì xì Thần Vương một bao lì xì, ánh mắt nhìn hần cũng dịu dàng hơn hần.

Minh Tôn Phủ đưa tay sờ túi tiền hơi xep bên eo mình, cắn răng rút xuống.

Là anh họ, vào thời khắc quan trọng không thể làm muội muội mất mặt được.

Chẳng phải chỉ tặng hầu bao cho tân lang thôi sao, hần cho luôn!

Cửu Châu nhìn thấy trưởng bối trong nhà đều lì xì cho điện hạ thì vội vàng sáp tới, xòe tay ra, "Của con đâu ạ?"

"Điện hạ thành hôn với con thì cũng xem như là một nửa con trai nhà mình." Minh Kính Châu quay đi, không nhìn con gái đang xòe tay, "Con là con gái của chúng ta, không có phong tục nào lì xì cho con cả."

"Ồ." Cửu Châu bỏ tay xuống.

Chẳng trách người trong kinh thành lưu truyền một câu, chỉ nghe người mới cười chứ nào biết người xưa khóc.

Thần Vương khẽ thì thầm bên tai nàng, "Không sao, của ta chính là của nàng."

Lát nữa về rồi ta sẽ chia cho nàng một nửa."

"Nhưng nếu cha cũng cho ta một phần, vậy thì chúng ta sẽ có hai phần." Cửu Châu cũng ghé vào tai hắn khẽ nhắc, "Điện hạ, thời gian phạt bổng lộc của chàng vẫn chưa kết thúc đâu."

Hai tai Minh Kính Châu giần giật, sửa lại tư thế ngồi.

Người Minh gia trời sinh tai thính mắt tinh, có thể nghe thấy người khác thì thầm.

"Cửu Châu à." Minh Ký Viễn kiểm lòng không dặng đành phải lên tiếng, "Muội..."

Cửu Châu ngẩng đầu, đôi mắt long lanh nhìn hắn.

Nhìn ánh mắt đầy mong chờ của muội muội, Minh Ký Viễn không nói nên lời.

"Cầm lấy đi." Minh Ký Viễn lại lấy một phong lì xì từ tay áo ra.

Cầm chút tiền ít ỏi đáng thương này của ca ca mà đi nuôi điện hạ nhà muội đi.

Chương 100: Chương 100

Tuy Minh gia có danh tiếng trong giới trí thức, nhưng Thần Vương phát hiện ra bọn họ không thích nói chuyện văn vẻ.

Lúc ăn cơm cũng không bàn chuyện phong hoa tuyết nguyệt, thỉnh thoảng chỉ nói vài câu chảnh hạn như, đồ ở chợ Đông rẻ hơn chợ Tây.

Trước khi đến đây, cứ lo tưởng bối và huynh đệ Minh gia sẽ chơi trò thưởng rượu làm thơ, hẳn đã phải vội vàng tìm vài bài thơ để chữa cháy, kết quả lại không có đất dụng võ.

"Hy vọng mưa xuân năm nay sẽ đến kịp lúc, mong lão bá tánh có một vụ mùa bội thu." Minh Kính Châu nâng chung trà lên, "Tối nay điện hạ phải hồi cung, không nên uống rượu bên ngoài."

Hạ quan đành lấy trà thay rượu kính điện hạ một chung."

Lúc chạm chung, Thần Vương cố tình để miệng chung trà của mình thấp hơn Minh Kính Châu, nhưng ông lại giữ chặt cổ tay của hắn, "Điện hạ không thể làm thế."

Điện hạ là quân, hạ quan là thần, ly rượu của thần làm sao có thể cao hơn điện hạ?"

"Nhạc phụ là trưởng bối, ta là con trẻ.

Làm con kính cha là đạo lý hiển nhiên."

Hai người giành tới giành lui, Cửu Châu thấy vậy bèn đặt đĩa xuống, nắm cổ tay hai người đẩy hai chung trà chạm vào nhau, "Hai người uống đi."

Minh Kính Châu và Thần Vương nhìn Cửu Châu, sau đó cùng bật cười.

Một người vì con gái mà giữ đạo quân thần.

Một người vì Vương phi của mình mà dẹp bỏ thân phận để kính trưởng bối.

Bọn họ cứ nghĩ Cửu Châu không quan tâm đến chuyện này, nhưng hóa ra nàng đều biết hết.

Hương trà mát lạnh, vị ngọt quán quýt giữa môi và răng.

"Điện hạ, dựa theo tổ chế, sau đại điển phong hậu, Bệ hạ sẽ ban lệnh ân xá, lấy chuyện này để bày tỏ tình yêu với Hoàng hậu.

Điện hạ nghĩ nên chọn lệnh ân xá nào thì tốt?" Minh Kính Hải đặt đĩa xuống, cười nói, "Xem như người trong nhà nói chuyện phiếm với nhau, điện hạ cứ nói thoải mái."

"Lệnh ân xá đơn giản chỉ là ân xá tù nhân, miễn thuế, mở ân khoa*." Thần Vương nói ngay mà không cần suy nghĩ, "Phạm tội chịu phạt là chuyện đương nhiên, nếu đặc xá tù nhân thì sẽ bất công với người bị hại.

Miễn thuế thì sẽ dẫn đến vấn đề nên miễn nhiều hay ít, và miễn trong bao lâu, rất dễ gây bất đồng quan điểm.

Chỉ có mở ân khoa, không những chiêu mộ nhân tài cho triều đình, mà triều thần cũng sẽ không phản đối."

*Ân khoa: kỳ thi phụ được triều đình mở thêm khi có việc vui đáng để ăn mừng.

Quan trọng hơn hết, các văn thần nhất định sẽ ủng hộ.

Sĩ tử tham gia ân khoa cũng sẽ không nói xấu mẫu hậu được, gần như là một mũi tên trúng ba con chim.

"Điện hạ đã có một lựa chọn rất hay.

Rất nhiều mâu thuẫn đều có thể giải quyết dựa vào lợi ích cộng đồng." Minh Ký Hải hài lòng nhìn Thần Vương, vị Ngũ hoàng tử này dễ dạy hơn ông nghĩ.

Mâu thuẫn lớn giữa văn thần và mẹ con Thần Vương bắt nguồn từ những ý kiến bất đồng đã bị dồn nén suốt bao nhiêu năm qua.

Nhưng nếu có một ngày, Thần Vương bỗng nhiên bắt đầu có cùng suy nghĩ với họ, thế thì bọn họ sẽ thay đổi cách nhìn về Thần Vương.

Cơm nước xong xuôi, Minh Kính Hải hỏi Minh Kính Châu, "Tam đệ, chiều nay chúng ta tìm chuyện gì đó g.i.ế.c thời gian đi.

Đừng chơi ba cái trò văn nhả như ném thẻ làm thơ, tìm gì vui vui một chút."

"Đánh bài lá nhé?" Minh Kính Châu quay sang nhìn Thần Vương, "Điện hạ biết đánh bài không?"

"Biết chút chút." Thần Vương nghĩ thầm, phóng mắt toàn kinh thành có mấy ai có trình đánh bài cao siêu như hần chứ?

"Vậy bốn người đàn ông chúng ta đánh bài, để Cửu Châu và mẫu thân con bé trò chuyện với nhau đi." Minh Kính Châu sai người hầu đi lấy bài, sẵn tiện truyền thụ cách chung sống giữa vợ chồng cho Thần Vương, "Lúc phụ nữ nói chuyện ghét nhất là có đàn ông kể bên, chúng ta nên tìm một xó nào đó mà ngồi, đừng lượn qua lượn lại trước mặt bọn họ."

"Phụ nữ mà cáu lên thì...!chắc chắc chắc." Minh Kính Châu khẽ nói, "Muốn hung dữ bao nhiêu thì có bấy nhiêu."

Thần Vương ngoái đầu nhìn Cửu Châu đang ngồi nói chuyện cùng nhạc mẫu, hần thầm nghĩ, nàng thì hung dữ được bao nhiêu?

Cửu Châu nhà hần ngoan như thế, chắc chắn sẽ không nổi giận với hần.

"Bốn người?" Minh Tôn Phủ đảo mắt một vòng, nghi ngờ lời mình vừa mới nghe, "Không đúng, không phải chúng ta có năm người sao?"

"Con về phòng đọc sách đi." Minh Kính Châu vô tình nhìn hần, "Đàn ông không có công danh không có chức vị thì không xứng làm đàn ông."

"Người mà ngay cả vị hôn thê cũng không có mới không xứng là đàn ông." Minh Tồn Phủ không dám bật lại cha mình, chỉ khẽ làu bàu một câu rồi xoay người chạy biến.

Minh Ký Viễn, "..."

Mắng ai thế hả?!

Chờ bài được mang lên, đánh được hai ván, Thần Vương mới phát hiện ra, không ngờ tài năng viết văn làm thơ của người Minh gia lại tỉ lệ nghịch với trình chơi bài.

Cầm bài gì là đánh bài đó, hoàn toàn không quan tâm đối thủ có ép bài của mình hay không.

Thắng bọn họ rất dễ, nhưng nếu muốn để bọn họ thắng mà còn phải bảo đảm không để bọn họ phát hiện ra mình đang nhường thì thật sự quá khó.

"Đám gà mờ như bọn họ mà cũng dám đánh bài với Vương gia." Thẩm Doanh nhìn bốn người đàn ông đang ngồi trong đình, cười trêu, "Vài đồng bổng lộc của cha và huynh con không đủ để bọn hăn thua nữa là."

"Mẫu thân cứ yên tâm, điện hạ không dám thắng phụ thân và ca ca đâu." Cửu Châu đáp lại chắc nịch, "Tối qua trước khi đi ngủ, điện hạ còn hỏi thăm con rằng nhà mình thích làm gì, ngâm thơ hay làm văn."

"Con nói với huynh ấy, bình thường phụ thân ở nhà không thích ngâm thơ đâu, thế mà huynh ấy còn không tin."

"Trước đây phụ thân con cũng rất thích làm thơ." Thẩm Doanh mỉm cười dịu dàng với Cửu Châu, "Nhưng đã gần một năm nay ông ấy không còn thú vui ấy nữa."

Trước khi Cửu Châu về kinh, mỗi lần đến Trung thu hay Giao thừa ông đều nốc một bầu rượu, rượu chưa vơi được một nửa thì bài thơ nhớ con gái đã viết xong.

Có lẽ người có cuộc sống viên mãn không thích hợp làm thơ.

"Con muốn xem thơ của phụ thân quá đi."

"Ông ấy không thích giữ đồ, viết xong là quăng đi ngay, làm sao mà tìm được nữa." Thẩm Doanh không đành lòng đưa đồng thơ nhớ con cho con gái xem, bà đánh lảng sang chuyện khác, "Con sống trong cung đã quen chưa?"

"Tốt lắm ạ, người hầu nghe lời, cẩn thận, phụ hoàng và mẫu hậu cũng thường xuyên phái người đến hỏi thăm." Cửu Châu nắm c.h.ặ.t t.a.y Thẩm Doanh, "Hoàng hậu nương nương vẫn đối xử với con như xưa."

"Thế thì tốt rồi, thế thì tốt rồi." Thẩm Doanh nhìn trâm cài và trang sức đầy người Cửu Châu, tất cả đều là đồ làm riêng, bà biết nàng không nói dối, "Bốn chị em dâu của con tuy xuất thân không hề thấp, nhưng con cũng chẳng thua kém gì, không cần phải kiêng dè bọn họ quá."

"Mẫu thân, con cảm thấy Tứ hoàng tử phi có gì đó là lạ." Cửu Châu nói, "Tổ tiên của nhà ta và Tôn gia có khúc mắc gì không ạ?"

"Tôn gia là thư hương thế gia được truyền từ đời này sang đời khác, còn tổ tiên trước đây của Minh gia chưa từng xuất hiện nhân vật hiển hách.

Đến đời của phụ thân con thì Đại bá và Nhị bá thi đậu Trạng nguyên, phụ thân con thì đậu Thám hoa, sau đó mới bắt đầu có danh tiếng.

Về sau..."

Thẩm Doanh ngừng lại, "Thôi, chúng ta đã tách ra tự lập môn hộ, không còn quan hệ gì với Minh gia ở Lăng Châu nữa.

Nhắc đến bọn họ cũng chẳng có ý nghĩa gì."

"Những năm qua, tuy Minh gia có địa vị trong giới trí thức, nhưng Tôn gia không mấy xem trọng nhà ta." Thẩm Doanh do dự một lát, sau đó vẫn quyết định thẳng thắn với Cửu Châu, "Đầu xuân năm ngoái, Bệ hạ từng có định kết thân với Tôn gia nhưng bọn họ lại có vẻ không bằng lòng cho lắm."

"Nhưng Tôn Thái Dao đã được gả cho Tứ hoàng tử rồi mà." Cửu Châu nhớ lại, hình như Tôn gia cũng không thể hiện bất mãn với Tứ hoàng tử.

"Vì đối tượng ban đầu mà Bệ hạ muốn ban hôn cho Tôn tiểu thư vốn là Thần Vương." Thẩm Doanh nhìn con gái trợn tròn đôi mắt, bà khẽ vỗ lưng nàng ý bảo cứ bình tĩnh nghe bà nói hết, "Nhưng Bệ hạ chưa kịp chính thức mở lời cầu hôn với Tôn gia, thì tin tức Tôn Thái Dao và Tứ hoàng tử chèo thuyền du ngoạn trên hồ, cử chỉ thân mật đã được truyền ra.

Hơn nữa Tứ hoàng tử lớn hơn Thần Vương, thế là cuộc hôn nhân này đã được chuyển sang Tứ hoàng tử."

"Chuyện hôn nhân phải dựa vào duyên phận, Tôn tiểu thư và Thần Vương vô duyên nên con đừng để chuyện này trong lòng." Thảm Doanh nhấp một ngụm trà, "Mẹ nói chuyện này cho con nghe là vì trong cung lắm người thì khó giữ bí mật, thêm mắm dặm muối vào một câu chuyện đơn giản rồi kể lại với con, dễ dàng gây mâu thuẫn giữa con và Thần Vương."

"Chỉ vì chuyện này nên nàng ta mới có biểu hiện quái gở mỗi khi gặp con?" Cửu Châu càng thêm nghi ngờ, "Cần gì phải thế?"

"Lòng mỗi người mỗi khác, con không cần bận tâm người khác muốn làm gì, chỉ cần hiểu rõ bản thân nghĩ gì, muốn gì thì sẽ không bị người ta mê hoặc."

"Con chỉ mong cả nhà khỏe mạnh, điện hạ và Hoàng hậu nương nương bình an, hai vị sự phụ có thể đắc đạo." Cửu Châu suy nghĩ, "Hình như con chẳng có mong muốn gì."

Người không có sở cầu thì không sợ gì cả.

Trông như vô dục vô cầu, nhưng thật ra lại có ham muốn rất lớn.

Thảm Doanh mỉm cười, con gái bà đúng là một đứa bé hiểu chuyện.

Bình thường Minh Kính Châu đánh bài không thắng nổi một ván, nhưng hôm nay lại có thể thắng vài ba ván trong tay con rể, ông vui vẻ khích lệ Thần Vương, "Điện hạ thông minh từ nhỏ, chỉ cần chăm chỉ học tập thì có thể vượt mặt các vị hoàng tử khác trong nay mai."

Lúc trước ở Lễ bộ, lần đầu tiên khảo nội dung sách luận với Thần Vương, ông đã phát hiện hần có trí nhớ siêu phàm, đồng thời còn biết suy một ra ba, là một hạt giống tốt trong khoa cử.

Đáng tiếc tâm tư đối phương không đặt vào chuyện học hành, hơn nữa vì thân phận hoàng tử lại càng không cần quan tâm đến con đường làm quan.

"Nhạc phụ quá khen." Thần Vương xòe bài, chọn một lá nhỏ nhất đánh xuống, "Là do nhạc phụ chỉ bảo quá tốt."

"Dù thợ điêu khắc có tay nghề tốt đến mấy cũng không thể dẻo gỗ mục thành một đóa hoa được." Minh Kính Châu thấy Thần Vương ra bài, đôi mắt sáng rỡ, vội vàng đánh ra lá bài nhỏ tưởng chừng không có cơ hội xuất hiện, "Điện hạ chớ xem nhẹ bản thân."

Nghe cha vợ và con rể khen nhau, Minh Kính Hải suýt bóp nát xấp bài trong tay, làm ơn để tâm đến ông một chút được không?

"Văn bối đã đọc hết mấy quyển binh thư mà Đại bá phụ cho mượn." Thần Vương nhìn bài của Minh Kính Hải, trợn mắt nói dối, "Ta hết bài rồi."

"Đã đọc hết rồi?" Minh Kính Hải thấy không ai định bốc bài mình thì hài lòng gom hết bài đi.

"Không ngờ bá phụ là văn thần mà lại có thiên phú trong việc bài trận đánh giặc như thế." Thần Vương khen, "Nếu người làm tướng thì nhất định sẽ là một vị đại tướng quân người người kính ngưỡng."

Minh Kính Hải đắc ý nói, "Đúng thế, khi xưa sư phụ dạy kiếm thuật cho ta cũng từng nói ta có thiên phú."

Nhưng ta lại càng có thiên phú trên chuyện kinh thư, vì thế đã chọn con đường khoa cử."

Sau khi khen Đại bá phụ, Thần Vương vẫn không quên khích lệ anh vợ mình một phen, đồng thời bày tỏ sự kỳ vọng với chuyện hần sắp đến Đại Lý Tự nhậm chức.

Một trận bài, ba người đàn ông Minh gia đều thắng vài ván, Thần Vương cũng không thua bao nhiêu, xem như cả chủ và khách đều hòa thuận vui vẻ.

Lúc dùng bữa tối, Minh Kính Châu còn khen Thần Vương trước mặt Cửu Châu.

Cơm no rượu say, đêm dần buông, niềm vui cũng dần dần bị sự chia ly chiếm giữ.

Thần Vương nắm tay Cửu Châu, nói với cả nhà họ Minh đang tiễn họ ra ngoài, "Các vị trưởng bối cứ yên tâm, ta sẽ thường xuyên đưa Cửu Châu về nhà thăm mọi người."

"Chúng ta biết điện hạ sẽ làm được." Minh Kính Châu cười, "Ngày mai vào triều, hạ quan sẽ nói đến chuyện mở ân khoa với Bộ hạ, tất nhiên Bộ hạ sẽ không đồng ý ngay."

Chiều mai hạ quan sẽ cùng vài vị quan viên lục bộ đến Thái Ương cung thuyết phục Bộ hạ, điện hạ có thể đến nói vào vài câu với chúng thần.

Những chuyện khác thì điện hạ không cần phải quan tâm, đây cũng là ý của Bộ hạ."

Thần Vương chấp thay hành lễ với Minh Kính Châu, "Đa tạ nhạc phụ, tiểu tể đã nhớ."

Phụ hoàng và nhạc phụ đều đang giúp hấn lấy lòng văn thần.

"Gượng đã." Minh Ký Viễn chợt nhớ đến nữ đạo trưởng đến Minh gia hai ngày trước, vội nói, "Muội muội, ta có đồ muốn đưa cho muội, là quà hai vị sư phụ của muội nhờ người mang đến."

"Sư phụ?" Cửu Châu ngạc nhiên.

"Hôm nay muội về nhà, ta vui quá nên quên mất chuyện này." Minh Ký Viễn vội vàng chạy vào trong, "Muội và điện hạ ở đây chờ ta một lát, ta quay ra ngay."

Chương 101: Chương 101

"Vì muội không có ở nhà nên ta vẫn chưa mở ra." Minh Ký Viễn đặt hộp gỗ vào tay Cửu Châu, "Ta có hỏi pháp danh của vị đạo trưởng kia, nhưng bà ấy không muốn nói."

Ta giữ bà ấy lại, bà ấy cũng không chịu, chỉ nói là tan hợp đều tùy duyên, không nên cưỡng cầu."

"Ta và hai vị sư phụ ở trong núi sâu, đạo quán ít khách hành hương, nhưng thỉnh thoảng lại có tu sĩ tạt ngang tá túc." Cửu Châu vuốt ve cái hộp gỗ, ánh mắt đông đầy vẻ quý trọng, "Bọn họ hành tẩu tự do, kính người già thích bảo vệ cái yếu nhưng không thích để lại danh tính."

Nhất định là do hai vị sư phụ biết vị đạo trưởng này đến kinh thành nên mới nhờ bà ấy mang đồ đến."

Tạm biệt phụ mẫu, Cửu Châu ngồi lên xe ngựa, đến khi cỗ xe đi được một đoạn khá xa mới vén rèm lên ngoái đầu nhìn về phía sau, song nàng vẫn nhìn thấy mấy người Minh gia vẫn đứng trước cổng dõi theo nàng.

"Đừng buồn, bốn vương sẽ thường xuyên đưa nàng về thăm nhà." Thần Vương đưa hết mấy bao lì xì và túi tiền vừa nhận được hôm nay cho Cửu Châu.

"Điện hạ đưa ta làm gì?" Cửu Châu khó hiểu nhìn hần.

"Tiền của phu quân, giao cho nương tử giữ là chuyện hiển nhiên." Thần Vương mất tự nhiên xoa mũi, "Đám bạn...!đám hộ vệ, thư đồng của ta sau khi thành thân đều thế cả."

"Vậy sau này nếu điện hạ muốn xài tiền thì cứ nói với ta nhé." Cửu Châu cất bạc vào.

"Đàn ông có muốn xin tiền cũng không thể tùy tiện cho được." Thần Vương khẽ ho một tiếng, "Chẳng may ta lấy tiền ra ngoài phung phí thì nàng phải làm sao?"

"Nhưng nếu điện hạ tiêu tiền vui vẻ thì cũng đáng mà.

Tiền tài chỉ là vật ngoài thân, điện hạ mới quan trọng nhất." Cửu Châu ngẫm nghĩ, sau đó bổ sung một câu, "Nếu điện hạ không gạt ta thì lại càng tốt."

Lúc trước khi bồi thường phí mai táng cho đế của hần, nàng keo kiệt chọn một hạt bạc nhỏ nhất, nhưng bây giờ lại nói tiền tài là vật ngoài thân, miễn hần vui là được?

Rốt cuộc thì Minh Tiểu Trư gốc ghéch này quan tâm hần đến mức nào?

"Nàng đấy, nàng đấy." Thần Vương thở dài, cũng may nàng được gả cho hần, nếu nàng được gả cho những người khác thì chẳng biết sẽ bị bắt nạt thế nào.

"Điện hạ này." Cửu Châu đặt hộp gỗ lên đầu gối, "Ta muốn xem thử quà của sư phụ gửi đến."

"Nàng xem đi." Thần Vương đứng dậy định ra khỏi buồng xe, "Để ta ra ngoài bảo phu xe đánh ngựa chậm lại.

"Điện hạ." Cửu Châu kéo tay hắn lại, "Chàng ngồi xuống xem với ta đi."

"Được." Thần Vương sững sờ, xích lại ngồi sát cạnh nàng, "Hai vị sư phụ tặng gì cho chúng ta thế?"

Mấy chuyện lựa gió phát cờ thế này Thần Vương là rành nhất.

Cửu Châu cẩn thận mở nắp hộp ra, bên trong có vài cái hộp nhỏ chừng bàn tay được xếp vô cùng gọn gàng.

Thần Vương nghĩ thầm, bọn họ đã chuẩn bị bao nhiêu món quà thế?

Hộp thứ nhất được mở ra, bên trong có sáu lọ thuốc.

Hộp thứ hai, hộp thứ ba, và cả hộp thứ tư đều là thuốc, chỉ có khác mỗi cái tên thuốc.

Có thuốc giải độc, cầm máu, thuốc bột chống lạnh, thuốc ho...

"Tiểu Trư này, hai vị sư phụ của nàng là thần y sao?" Thần Vương nhìn mấy hộp thuốc viên trước mắt, mùi thuốc đủ loại hòa vào nhau nên có hơi gay mũi.

"Không biết, đạo quán nhà ta rất nghèo, không có tiền mua thuốc.

Mỗi khi ta bệnh, nhị sư phụ liền lên núi hái đại lá thuốc về nấu cho ta uống." Cửu Châu hồi tưởng lại thời gian sống cùng hai vị sư phụ, "Nhưng Đại sư phụ hay mắng Nhị sư phụ là lang băm, ta sống được cũng là nhờ có sức khỏe tốt."

Thần Vương im lặng một lúc, "Sao năm xưa nhạc phụ nhạc mẫu lại không tìm một đạo quán tốt hơn để gửi nuôi nàng?"

Cửu Châu cười, "Tuy đạo quán nghèo, nhưng hai vị sư phụ rất tốt với ta."

Nàng lấy cái hộp gỗ lùn nhất mở ra xem, bên trong có hai phong thư và hai cây trâm bạc.

Hai cây trâm có hình dáng khá giống nhau, nhưng được chia thành kiểu của nam và nữ.

Cửu Châu kinh ngạc nhìn chăm chăm cây trâm nữ, mãi một lúc lâu mà vẫn không lên tiếng.

"Sao thế?" Thần Vương thấy nàng khang khác, đưa tay ôm lấy vai nàng, "Cửu Châu?"

"Năm đó, cây trâm ta làm mất trong sông Hoa Khê cũng giống hệt thế này, có điều nhỏ hơn cây này nhiều." Cửu Châu đưa cây trâm bạc cho Thần Vương, "Điện hạ cài lên giúp ta đi."

Thần Vương cài trâm cho nàng, "Đẹp lắm."

"Thật không?" Cửu Châu đưa tay sờ cây trâm.

"Có khi nào ta lừa nàng chưa?" Hắc gỗ phát quan của mình xuống, cầm cây trâm kiểu nam cài lên tóc mình, "Cái này nhất định là của sư phụ tặng cho ta, hai chúng ta là một đôi."

Trâm bạc không mấy quý giá, nhưng khi hắc cài lên tóc lại trông thêm có kiêu ngạo của người hoàng gia.

Người đẹp thì sẽ càng tôn lên vẻ đẹp của đồ vật.

Trong hai phong thư có một phong thư của Đại sư phụ, phong thư còn lại là của Nhị sư phụ, hai người đều không phải là người thích dong dài, chỉ viết đôi ba dòng giới thiệu đặc tính của các loại thuốc, giải thích vì ngại do túi tiền rỗng tuếch nên lấy đôi trâm sen tịnh đế này làm quà tân hôn cho hai người.

"Trong núi thanh tịnh, ta và Nhị sư phụ của con đều không thích có người ngoài đến tìm.

Sau này con đừng mang tiền và quần áo về nữa, kể từ khi con đi thì chi phí tiêu xài trong đạo quá đã giảm hẳn..."

Hai chữ "giảm hẳn" này có phải đã dùng hơi quá rồi không?

Cảm giác buồn bã vì nhớ nhung của Cửu Châu bỗng chốc bị đánh bay một nửa chỉ vì hai chữ này.

[Gặp nhau, xa nhau là chuyện bình thường, nếu con không nhớ thì đến Trung thu hay giao thừa hằng năm gửi thư về cho bọn ta là đủ rồi.

Dù có cách nhau thiên sơn vạn thủy thì trăng vẫn tròn, mặt trời vẫn mọc như bình thường, phong cảnh cũng giống nhau.]

Cửu Châu hít mũi, nàng biết hai vị sư phụ không thích náo nhiệt, nhưng vì nuôi nàng nên trong đạo quán mới ồn ào hơn bình thường.

Nàng đọc kỹ từng câu từng chữ trong thư của Đại sư phụ, sau đó mới đọc sang thư của Nhị sư phụ.

"Một ngày làm thầy, cả đời làm thầy.

Chúng ta vừa là mẹ vừa là thầy của con.

Mấy tháng nay, Đại sư phụ của con luôn quỳ trước các ngài Tam Thanh tụng kinh thay con, chỉ mong con được bình an.

Hai tháng trước, bà ấy lại tụng cho phu quân tương lai của con.

Con và Thần Vương vốn cách xa vạn dặm nhưng có thể gặp lại nhau là do duyên trời định, đó cũng là một loại may mắn."

"Vi sư luyện dược giúp con, tất cả đều là thuốc hay dùng để chữa bệnh, phải tin tưởng vào y thuật của vi sư."

Đọc thư của hai vị sư phụ vài lần, Cửu Châu chớp mắt rồi cất thư vào, ngẩng đầu lên nói với Thần Vương, "Điện hạ, hai vị sư phụ nói chúng ta là duyên trời định."

"Phụ hoàng là thiên tử, ông ấy hạ chỉ ban hôn cho chúng ta thì đúng là duyên trời định rồi." Tuy cách xa nhau vạn dặm, nhưng Thần Vương vẫn chọn nịnh nọt, "Hai vị sư phụ đúng là cao nhân, ngay cả chuyện này cũng tính được."

"Thuốc sư phụ làm nhất định là thuốc tốt nhất thế gian." Thần Vương cất kỹ số thuốc kia, trịnh trọng đáp, "Ta sẽ cất giữ thật kỹ."

Cửu Châu, "..."

Bọn họ có phải cao nhân hay không thì nàng không biết, nhưng Nhị sư phụ nấu cơm rất dở, làm thuốc cũng rất đắng.

Song khi thấy vẻ mặt điện hạ nghiêm túc như thế, Cửu Châu không nỡ đả kích hẳn, đành gật đầu, "Ừm, chàng cất kỹ nhé."

Bất kể thuốc này có hiệu quả thế nào thì đó cũng là tâm ý của sư phụ, nàng không nỡ vứt lung tung.

Hai vợ chồng cất gọn hộp quà vào, bỗng nhiên nghe thấy tiếng cãi lộn bên ngoài xe ngựa, có vẻ như rất kịch liệt, còn nhắc đến mấy từ như Vương gia, công tử bột.

Cửu Châu tò mò nhô đầu ra ngoài, nhìn thấy mấy chàng trai trẻ tuổi mặc áo giáp đứng ngay tượng sư tử đá trước cổng Kinh Triệu dẫn cãi lộn, trong đó có một người đàn ông mặc cẩm bào màu nâu, trên trán sừng một cục to, vẻ mặt cực kỳ phẫn nộ.

"Vân Khải Dung, đừng nghĩ bọn bây đông người thì ta sẽ sợ!" Tên đàn ông mặc cẩm bào nâu che trán mắng to, "Đừng có lấy cái chức Ngự tiền thị vệ ra hù nhau, ai mà không biết ngươi làm chó săn cho Thần Vương nên mới được cái danh đó?"

"Làm chó săn của Thần Vương thì sao?" Vân Khải Dung xắn tay áo, "Mày muốn làm là làm được chắc?"

Dư Giản hôm nay không trực ban, tình cờ đi ngang qua bọn họ, "..."

Không hiểu sao hẳn lại có cảm giác như mình đang bị mắng.

"Đúng là ta không làm được, nhưng ngươi bây giờ còn được làm chó săn cho Thần Vương nữa sao?" Tên mặc cẩm bào nâu không dám mắng Thần Vương, chỉ dám chỉ thẳng mặt Vân Dung Khải mà mắng, "Đã lâu rồi Thần Vương điện hạ không đi cùng bọn ngươi rồi chứ gì?"

"Người thì biết gì, nếu không phải Thần Vương điện hạ sai bảo thì bọn ta đưa sách đến học viện Hoàng Văn làm gì?" Vân Khải Dung cười khẩy, ưỡn n.g.ũ.c nói, "Đám tâm phúc của Thần Vương như chúng ta làm việc vì điện hạ, bọn phế vật của hoàng thất như người sao hiểu được?"

"Mấy học sinh kia là rường cột tương lai của quốc gia, người thân là họ hàng xa của hoàng thất, không những không đối xử tốt với họ mà còn dùng thủ đoạn hạ lưu làm nhục họ.

Sao người lại có thể làm ra chuyện không bằng cầm thú như thế?" Vân Khải Dung biết rõ đạo lý làm chuyện tốt thì nên khoe khoang, làm chuyện xấu thì phải im lặng, "Chúng ta tuy là đám công tử bị người khác xem thường, nhưng được Thần Vương chỉ dạy, chúng ta biết học trò vĩ đại thế nào, biết bọn họ không dễ dàng gì nên phải kính trọng bọn họ, ủng hộ bọn họ.

Còn hành vi bắt nạt học trò như người, chúng ta đương nhiên là phải ngăn chặn."

Đám đông xem trò hay đã hiểu ra, hóa ra là công tử hoàng tộc bắt nạt thư sinh trời gà không chặt, mấy công tử chơi cùng Thần Vương thấy thế bèn ngăn cản, vì thế mới gây nhau giữa đường thế này.

"Người thay Thần Vương điện hạ làm việc?" Công tử áo gấm nâu như nghe phải chuyện cười, "Người nói người thay Thần Vương làm việc là người ta phải tin sao? Ai lại để đám công tử như các người làm việc hả?"

Dư Giản nhíu mày, tuy nhóm người Vân Khải Dung bình thường chơi bởi lêu lổng, nhưng chưa bao giờ làm chuyện ức h.i.ếp đàn ông hay phụ nữ, tên này nói hơi quá đáng rồi.

"Sao? Người bất mãn vì bốn vương sai bọn hấn làm việc à?"
Thần Vương bước xuống xe ngựa, "Bốn vương làm việc còn cần người dạy?"

"Người là cái thá gì?"

"Thần, Thần Vương." Tên công tử áo gấm nâu nhìn thấy Thần Vương liền biến sắc, vội vàng buông cánh tay đang che trán xuống, vái chào.

"Tại hạ thất ngôn, xin điện hạ thứ tội."

"Điện hạ!" Nhóm người Vân Khải Dung vừa nhìn thấy Thần Vương là cười toe toét, "Điện hạ, hôm nay chúng ta đã làm xong mọi chuyện mà điện hạ đã sai bảo, nhưng lúc đến học viện Hoàng Văn thì gặp phải một tên không hiểu chuyện."

Dứt lời, hấn lại khen một câu, "Điện hạ này, trâm bạc trên đầu điện hạ đúng là vừa đẹp vừa độc."

Thần Vương nhíu mày, khẽ hất cằm, "Đây là quà trưởng bối của Vương phi tặng cho bốn vương đấy."

Tên công tử áo gấm nâu run lên, "Điện hạ, tất cả đều là hiểu lầm, xin điện hạ hãy nghe tại hạ giải thích."

"Câm miệng, bốn vương không muốn nghe người nói." Thần Vương vòng về xe ngựa, đưa tay đỡ Cửu Châu xuống, "Khải Dung, người nói đi."

Vân Khải Dung phát hiện trên búi tóc của Vương phi cũng có một cây trâm tương tự điện hạ.

Hắn cúi đầu, vội vàng kể hết mọi chuyện, chuyện vốn dĩ rất đơn giản, nhưng qua lời hắn lại biết thành tên ác bá bắt nạt thư sinh đáng thương, khiến ai nghe cũng đều phẫn nộ.

Cửu Châu liếc nhìn đôi giày của tên công tử áo gấm nâu, hở ra là bắt người ta l.i.ế.m giày, sở thích của người trong kinh thành đúng là kỳ quái.

"Khải Vân, cho hắn một thỏi bạc." Thần Vương sờ tay áo, định móc ra một đĩnh bạc cho tên cầm bào nâu, chợt nhớ ra mình đã đưa hết bạc cho Cửu Châu giữ, hắn quay sang nhìn Vân Khải Dung, "Bắt hắn cởi giày ra đi chân trần về."

Đàn ông không có tiền thì phải biết mềm dẻo.

Lúc này nên phát huy tầm quan trọng của thủ hạ có tiền.

"Đối phương làm bẩn giày ngươi thì để hắn xin lỗi, mua cho ngươi một đôi mới hoặc giặt cho ngươi là được." Thần Vương hờ hững nói, "Nhưng bắt người ta quỳ xuống l.i.ế.m giày cho ngươi chính là nhục nhã người khác."

"Đi." Thần Vương hất cằm, "Bổn vương không muốn nói nhảm với ngươi."

Bây giờ lột giày ra rồi đi chân trần về, bổn vương sẽ cho người đi theo giám sát, không được trốn tội."

Chương 102: Chương 102

Sau khi tên công tử áo gấm nâu gây chuyện bị Hộ Long vệ giải đi, đám công tử hoàng thất vội vàng ủa đến hành lễ với Cửu Châu.

"Bái kiến Vương phi, Vương phi và Vương gia đúng là một đôi trời sinh."

"Chứ còn gì nữa, chúng ta và Vương gia chơi với nhau từ nhỏ, nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy Vương gia đỡ con gái bước xuống xe ngựa đấy."

Cửu Châu thấy mấy lời này có hơi quen tai, trong chuỗi chuyện xưa về Vương gia bá đạo, hình như quản sự của Vương phủ cũng từng nói mấy câu như: "Đây là lần đầu tiên Vương gia đưa con gái về phủ."

Nàng khẽ hỏi Thần Vương, "Điện hạ, mấy người bạn này của chàng cũng thích nghe chuyện Vương gia bá đạo hả?"

Thần Vương, "..."

"Chuyện lần này các người làm rất tốt." Thần Vương vỗ vai Vân Khải Dung, "Đội ta gặp phụ hoàng sẽ tìm cơ hội thỉnh công cho các người."

"Đa tạ điện hạ." Vân Khải Dung và nhóm công tử hoàng thất vội vàng cảm tạ, "Đều nhờ Vương gia dạy bảo nên chúng ta mới làm theo, không đáng để nhắc tới."

Bình thường bọn hắn chỉ biết trêu mèo chọc chó, la cà phố phường, không làm được chuyện gì ra hồn.

Bỗng dưng có một đám thư sinh thật lòng thật dạ cảm ơn mình, lại được người ta nhìn bằng ánh mắt sùng bái, cảm giác này đúng là không tệ.

"Chư vị công tử quả nhiên bất phàm." Cửu Châu kính nể nhìn đám người trước mắt, không hổ là bạn của điện hạ, làm biết bao nhiêu là việc tốt.

"Đâu có, đâu có, chúng ta chỉ noi theo điện hạ mà làm thôi." Vân Khải Dung rất biết cách tâng bốc Vương gia trước mặt Vương phi, "Trước đây chúng ta hành sự cực kỳ hoang đường, sau này được điện hạ tận tình khuyên bảo mới quay về con đường đúng đắn."

Điện hạ, nếu sau này bị Vương phi phát hiện quá khứ đầu ế chọi gà thì người cũng có cơ để lấp l.i.ế.m rồi.

Đám công tử hoàng thất khác không hiểu vì sao Vân Khải Dung lại nói thế, nhưng khi nhìn thấy nụ cười hài lòng của điện hạ, bọn họ liền hiểu ra ngay, dồn dập bày tỏ Vân Khải Dung nói rất đúng, bọn họ có được sự thiện lương và chính trực như ngày hôm nay đều là nhờ điện hạ tận tình khuyên bảo.

Một công tử hoàng thất đạt tiêu chuẩn phải biết cách tâng bốc chỗ dựa, hoàn thành mục tiêu người tốt, ta tốt, mọi người đều tốt.

"Nếu đã làm thì phải làm đến cùng." Thần Vương vất tay ra sau, "Thường xuyên đến mấy nơi như dực anh đường hay trạm cứu trợ thăm hỏi một chút, đó đều là việc tốt cả."

Nếu không chịu học hành đàng hoàng thì chịu khó đi làm từ thiện.

Dù sau này không có bản lĩnh gì ít ra cũng gỡ gạc được cái danh tốt.

Lúc ngoảnh đầu nhìn thấy ánh mắt tán thưởng của Cửu Châu, hắc hắc ho, "Từ nhỏ bọn hắc đã quen đùa với ta như thế rồi, nàng đừng tin lời bọn hắc."

"Điện hạ không cần giải thích đâu, ta hiểu mà." Cửu Châu gật đầu, "Chàng là người lương thiện nhưng lại thích khiêu tống."

"Ta không thích khiêu tống." Thần Vương xoay người hắc thì thầm bên tai nàng, "Ta thích nàng."

"Điện hạ này." Cửu Châu xoa xoa lỗ tai đỏ rực, ngại ngùng lườm hắc một cái.

"Vương gia, bọn ta cũng nên về rồi." Vân Khải Dung thấy Vương gia và Vương phi kề tai thì thầm với nhau, thức thời dẫn mọi người cáo từ.

Đến khi đám công tử hoàng thất rời đi, Cửu Châu mới sực nhớ ra một chuyện, "Không phải chàng nói hộ vệ và thư đồng của chàng sau khi thành thân đều đưa bạc cho nương tử giữ ư, sao Vân Khải Dung kia lại có lắm bạc thế?"

"Hỏi rất hay." Thần Vương nắm tay nàng, "Đương nhiên là vì...!hắc vẫn chưa có nương tử."

"Ồ..." Cửu Châu hiểu ra, "Bảo sao lúc hắc cho bạc người ta mà chẳng thèm chớp mắt lấy một cái." Nàng nhìn mà còn thấy xót

thay.

Sắc mặt Thần Vương vô cùng phức tạp, hồi xưa hắn cũng tiêu tiền thoáng tay như thế, đến khi bị phụ hoàng lừa vào cung...

Hắn quay đầu, trông thấy một người hơi quen mắt, "Dư Giản, Dư tiểu tướng quân đúng không?"

Dư Giản biết, Thần Vương đang muốn hỏi vì sao lại là người.

"Bái kiến Thần Vương điện hạ." Hắn ta tiến lên một bước, hành lễ với Thần Vương.

Thần Vương nhìn bộ thường phục trên người hắn, "Người không đến Kim Ngô Vệ à?"

"Bẩm điện hạ, hôm nay mặt tướng được nghỉ." Lòng Dư Giản chợt kích động, điện hạ đề ý chuyện hắn làm việc ở Kim Ngô vệ như thế, chẳng lẽ định đưa hắn về phủ Thần Vương làm người hầu ư?

"Ờ." Thần Vương đáp lại, sau đó nắm tay Cửu Châu rời đi.

Dư Giản ngơ ngác nhìn bóng lưng của hai người, không biết điện hạ "Ờ" thế là có ý gì?

Nếu Thần Vương đã bắt người đi chân trần về thì tuyệt đối sẽ không cho hắn có cơ hội đi vớ.

Một vị công tử mặc áo gấm đi chân đất trên đường giữa trời đầu xuân, không cưỡi ngựa, không ngồi xe nên thu hút biết bao ánh mắt của dân chúng.

Như chê hấn chưa đủ mất mặt, chỉ cần có người đến hỏi thì người phụ trách giám sát hấn sẽ kể lại chuyện đã xảy ra.

Công tử ác bá bắt nạt thư sinh nghèo, cuối cùng Vương gia chính nghĩa được ông trời phái xuống giải cứu thư sinh nghèo, trừng phạt ác bá, đây không phải là chuyện trừ ác hướng thiện rất được mọi người hoan nghênh hay sao?

Chưa đầy hai canh giờ, chuyện này đã được truyền khắp kinh thành.

Một vài người đang tụ hội trò chuyện với nhau, bầu không khí cực kỳ căng thẳng.

Dạo gần đây bọn hấn đã vất óc nghĩ hết cách, dụ vài tên công tử hoàng thất đến cửa học viện Hoảng Văn, khó khăn lắm mới chờ được bọn họ xảy ra tranh cãi, nhưng vì sao kết cục lại thành ra thế này?

Bọn hấn muốn khơi ngòi mâu thuẫn giữa đám con cháu hoàng thất và thư sinh nghèo, chứ không phải muốn giúp Thần Vương và đồng bọn nâng cao hình tượng trong mắt thư sinh.

"Ta nghĩ mãi mà vẫn không ra, vì sao mấy tên công tử kia lại bỗng nhiên mua bút, giấy, nghiên, mực mang đến tặng học viện Hoảng Văn?" Một vị gia chủ chợt ngẩng đầu lên nhìn mọi người đang có mặt, "Chẳng lẽ là do Thần Vương và đám công tử kia bắt tay nhau diễn trò?"

"Ý của ngươi là, trong chúng ta có...!nội gián?" Một vị gia chủ khác nhíu mày, "Nhóm chúng ta đều là bạn thân lâu năm, ai lại dám làm việc này?"

Hấn cực kỳ tín nhiệm những người ở đây, chỉ trách chuyện này quá trùng hợp, trùng hợp đến độ khiến hấn ta phải hoài nghi,

dường như Thần Vương được thần tiên giúp đỡ.

"Đỗ huynh, huynh xem..." Hắn ta quay lại nhìn Đỗ Thanh Kha đang ngồi im lặng trong một góc, "Chẳng lẽ hắn có thần tiên giúp đỡ thật sao?"

"Mọi chuyện là do các người sắp xếp, bây giờ hỏi ta thì ta hỏi ai?" Đỗ Thanh Kha không buộc tóc lên, áo khoác ngoài rộng thùng thình buộc thắt vô cùng lỏng lẻo, như cười như không, "Có lẽ hắn có thần tiên phù hộ thật."

"Đỗ huynh cứ nói đùa, nếu hắn có thần tiên giúp đỡ thì sao đến giờ vẫn chỉ là Vương gia." Gia chủ kia nói, "Bệ hạ lập Tô thị làm hậu nhưng lại không lập hắn làm Thái tử, rõ ràng là Bệ hạ vẫn còn bất mãn với hắn."

Trước khi Tứ hoàng tử rơi đài, có không ít quan viên ủng hộ Tứ hoàng tử, nhưng bao nhiêu tấu chương lại giống như đá chìm đáy biển, không thấy tăm hơi dù chỉ là một gợn sóng.

Sau khi Tô thị được phong hậu, bắt đầu có vài quan viên hấp tấp nịnh bợ Tô hậu, dâng tấu xin Bệ hạ phong Thần Vương làm Thái tử, và những tấu chương này cũng không thoát khỏi vận mệnh.

Đỗ Thanh Kha nở nụ cười sâu xa, không phải Long Phong để bất mãn với Thần Vương, mà đó một kiểu lưu luyến đối với hoàng vị, cũng như sự hâm mộ và ganh tị với đám con trai trẻ khỏe của mình.

Người càng quyền lực thì càng sợ già.

Đây chính là bản tính của con người.

"Đỗ huynh à, sau chuyện này, e là sẽ không có tên thiếu gia lêu lổng nào dám đến học viện Hoàng Văn gây rối nữa, chúng ta còn

cách nào không?"

"Ta thì có cách gì?" Đỗ Thanh Kha thở dài, "Đỗ mỗ chỉ là một tên vô dụng ham mê tửu sắc, chư vị vẫn tự nghĩ cách thì hơn."

"Đỗ huynh, đỗ huynh." Đám người thấy hắn định đi thì vội vàng khuyên ngăn, "Đã nói là cùng nhau nghĩ cách mà, sao huynh lại bỏ về giữa chừng?"

"Không phải các người nói Thần Vương có thần tiên trợ giúp à."

Nếu đã thế thì chúng ta còn nghĩ cách đối phó với hắn làm gì?" Đỗ Thanh Kha phát tay áo, "Chỉ bằng sớm chấp nhận sự thật, từ bỏ giấc mộng thế gia của chư vị thì hơn."

"Mọi người chỉ nói đùa thôi, Đỗ huynh chớ xem là thật." Bọn hắn đều là thế gia xuống dốc, ngoại trừ Đỗ gia xem như có chút địa vị ở kinh thành, còn những người khác chỉ có chút tiếng tăm bên ngoài, ở trên triều lại chẳng có quyền lên tiếng.

"Lý Ân, ba huynh đệ Minh gia, và hơn phân nửa quan viên lục bộ đều không phải xuất thân thế gia đại tộc."

Đặc biệt là Minh gia, trong một gia đình đã có ba người đậu nhất giáp, cướp đi bao danh tiếng của Tôn gia?"

Đỗ Thanh Kha cười khẽ, "Tôn gia cũng là thế gia đại tộc, sao các người không nghĩ cách lôi kéo Tôn gia?"

"Chuyện này..." Mấy vị gia chủ nhìn nhau, chuyện lôi kéo Tôn gia quả thật không có hy vọng gì.

Xưa nay Tôn gia luôn có tiếng nói trên triều, thậm chí còn gả con gái vào hoàng gia, chỉ sợ không chịu gia nhập vào nhóm của

bọn hần.

"Ngay cả Tôn gia cũng không lôi kéo được mà các người còn đòi khôi phục thế gia?" Đỗ Thanh Kha như đang nhìn một đám nít ranh đang đùa giỡn, "Chư vị cứ trở về mà suy nghĩ lại, Đỗ mỗ xin phép đi trước."

"Đỗ Thanh Kha này ngạo mạn quá!"

"Ráng nhịn thôi, không có hần thì chúng ta càng thêm khó khăn."

Đám người im lặng, chẳng lẽ có hần thì bọn họ tốt hơn sao?

"Ta có ý này." Gia chủ từng nghi ngờ trong nhóm có nội gián chột sáng bùng đôi mắt, "Chúng ta không có cơ hội ra tay với học viện Hoàng Văn, nhưng vẫn còn hai chỗ khác, bình thường không có ai để ý."

"Chỗ nào?"

"Dục anh đường và nơi cứu trợ." Gia chủ kia nói, "Trong dục anh đường đều là những đứa trẻ khuyết tật bị ba mẹ vứt bỏ, nếu có người phát hiện quan viên trong đó khất khe với bọn trẻ, chuyện này liệu có khiến bách tính phần nộ hay không?"

"Không được." Một vị gia chủ khác lắc đầu, "Kể từ khi Bệ hạ đăng cơ, hàng năm đều viện trợ rất nhiều cho các dục anh đường của các châu quận, người phụ trách cũng được luân chuyển hai, ba năm một lần, thỉnh thoảng lại có quan viên kiểm tra, không có chuyện hành hạ bọn trẻ."

"Dù không có thì chúng ta cũng có thể nghĩ cách để có." Hần ta xoa xoa hai đầu ngón tay, "Chỉ cần có tiền thì mua tiên cũng được."

Sau trưa, đang là lúc nghỉ ngơi, Cửu Châu lại đưa vài món đồ mua được ở ngoài cung đi đến Minh Nguyệt cung.

Cung cấm nghiêm cẩn, rất nhiều cung nữ thái giám mỗi khi nhìn nàng đều lui lại hành lễ, Cửu Châu có thể nhìn thấy sự kính trọng và...!e dè trong mắt bọn họ.

Điều này khiến nàng nhớ đến cung nữ bị chủ tử phạt đòn đau đến ngất xỉu dưới tàng cây, mấy hôm trước nàng có gặp nàng ta đang hầu hạ bên cạnh Tôn Thái Dao, hẳn là sống tốt hơn xưa rất nhiều.

"Thần Vương phi." Một nhóm người đi tới, đồng loạt hành lễ với nàng.

"Lữ Chiêu nghi, Vi Chiêu nghi." Nhận ra hai người, Cửu Châu bèn đáp lễ lại.

Bọn họ là mẹ đẻ của An Vương và Tĩnh Vương.

Vi Chiêu nghi cũng khá thanh tú, nhưng khi đứng cạnh Lữ Chiêu nghi lại trở nên lu mờ.

"Vương phi cũng đến Minh Nguyệt cung thỉnh an nương nương sao?" Lữ Chiêu nghi cười lên trông có nét giống An Vương, "Nếu Vương phi không chê thì chúng ta cùng đi nhé."

"Xin mời hai vị nương nương."

"Không dám." Vi Chiêu nghi lùi về sau một bước, "Mời Vương phi đi trước."

Thần Vương là con trai trưởng của Hoàng hậu, dù chưa được sắc phong Thái tử nhưng thân phận vốn đã cao hơn các phi tần bọn họ.

Vương phi cũng như Vương gia, nếu bọn họ dám đi trước Cửu Châu, bên Minh Nguyệt cung nhất định sẽ không vui.

"Chúng ta không cần đẩy tới đẩy lui, cứ đi cùng thôi." Lữ Chiêu nghi sóng vai đi cạnh Cửu Châu, "Xưa nay Vi Chiêu nghi luôn cứng nhắc như thế, Vương phi chớ để ý."

Cửu Châu nhìn Vi Chiêu nghi cúi đầu rụt vai, cố gắng đi sau nàng một bước, khó trách Tĩnh Vương và Tĩnh Vương phi đều ít nói, hóa ra là giống bà.

Chẳng lẽ đây là lý do Bệ hạ ban phong hào "Tĩnh" cho Tam hoàng tử sao?.

Chương 103: Chương 103

Cửu Châu nhanh chóng phát hiện ra Lữ Chiêu nghi đang cố lấy lòng mình, nhưng thái độ của bà lại không làm người ta thấy phản cảm.

Cảm giác này rất giống cảm giác mà An Vương phi mang đến, nhiệt tình nhưng vừa đủ, khiến người ta vui vẻ và thoải mái.

Nhưng không ngờ, lúc gần đến Minh Nguyệt cung nàng lại gặp mẹ đẻ của Hoài Vương là Từ phi.

Sắc mặt Từ Phi hơi tái, vì bệnh nên cơ thể suy yếu, lúc đi đường cần phải có hai cung nữ đi theo dìu.

"Sao nương nương không ngồi kiệu?" Lữ Chiêu nghi tính tình thoải mái nên nói chuyện cũng thẳng thắn, "Tỷ đi như thế này thì thân thể nào chịu nổi?"

"Đến thỉnh an nương nương mà ngồi kiệu thì chẳng có chút thành ý nào." Từ Phi lấy khăn che miệng khẽ ho vài tiếng, nhún gối hành lễ với Cửu Châu.

Cửu Châu đáp lễ, "Từ Phi nương nương, mẫu hậu là người bao dung rộng lượng, sức khỏe người không tốt thì dù có ngồi kiệu đến mẫu hậu cũng sẽ không trách tội người."

Nhưng nếu người đi nửa đường mà té xỉu, thế thì không chỉ khiến phụ hoàng và mẫu hậu lo lắng, người ngoài không biết

còn tưởng mẫu hậu khát khe với phi tần nữa đấy."

Tiếng ho khan bất chợt im bật, bầu không khí trở nên gượng gạo, Từ Phi đáp, "Vương phi nói đúng, là tần thiếp suy nghĩ không thấu đáo."

Lữ Chiêu nghi và Vi Chiêu nghi im lặng không nói gì, vì bọn họ đang nhớ đến ký ức đáng sợ khi Minh Cửu Châu dạy bọn họ dâng hương lúc sao chép kinh văn.

Thần Vương phi là lưỡi d.a.o sắc bên người Hoàng hậu nương nương, lúc đ.â.m người thì vừa chuẩn vừa đau.

Hồi nàng còn chưa gả cho Thần Vương, bọn họ đã sợ nàng rồi.

Chỉ trách trước đây khi bọn họ chép kinh, Hoàng hậu thương Từ phi bệnh tật quán thân nên không để bà chép kinh, thế nên bà ta mới không hiểu phong cách nói chuyện của vị Vương phi này.

Nhìn nụ cười sượng sùng trên mặt Từ Phi, Lữ Chiêu nghi yên lặng nhìn sang chỗ khác, thời gian ở trong cung vẫn còn dài, rồi Từ Phi sẽ hiểu ra thôi.

"Xuân Phân tỷ tỷ, tỷ đến cung mẫu hậu nhờ Hương Quyên cô cô cho kiệu sang đây đưa Từ phi nương nương đến Minh Nguyệt cung." Cửu Châu thật lòng thương xót cho mỹ nhân mảnh mai trước mắt.

"Không, không cần đâu..."

"Cần chứ." Cửu Châu đỡ Từ Phi, "Nương nương đang bệnh, không thể mệt thêm.

Người cũng đừng lo mẫu hậu trách tội, mẫu hậu là người dịu dàng tốt bụng, chắc chắn sẽ không vì những chuyện thế này mà

bất mãn với người."

Từ Phi, "..."

Bà ta đương nhiên biết Tô Mi Đại sẽ không để ý mấy chuyện này, nhưng bà ta vất vả lắm mới đi từ Triệu Tường cung đến đây, giờ bên Minh Nguyệt cung lại cho kiệu đến đón, thế chẳng phải quãng đường trước đó đã phí công rồi sao?

"Nương nương không cần cảm động quá, mẫu hậu là người tốt mà." Cửu Châu thấy Từ phi cảm động đến không nói thành lời, nàng cười nói, "Đừng lo, lát nữa mẫu hậu cũng sẽ sắp xếp kiệu đưa nương nương trở về."

"Đúng vậy đó Từ Phi nương nương." Lữ Chiêu nghi biết đã đến lúc lấy lòng Thần Vương phi, vội lên tiếng nói giúp Cửu Châu và Hoàng hậu nương nương, "Xưa nay Hoàng hậu nương nương luôn dịu dàng tốt bụng, nếu tử quyết chí đi bộ đến Minh Nguyệt cung sẽ khiến nương nương đau lòng biết bao."

Từ Phi nhìn mấy thái giám lực lưỡng nâng kiệu chạy như bay đến đây, trong lòng biết rõ bây giờ đã không thể từ chối được nữa, gương mặt tái nhợt gắng nở một nụ cười, "Đa tạ Hoàng hậu nương nương và Thần Vương phi đã thương xót."

Cửu Châu chăm chú ngắm nhìn nụ cười của Từ Phi, lòng thầm than, mỹ nhân yếu ớt cười lên trông xinh thật.

Giúp đỡ được mỹ nhân, hôm nay nàng lại làm thêm được một việc thiện, tích được một công đức, đúng là một ngày vui vẻ.

"Ha ha ha ha." Tô hậu ngồi trên phượng tọa ôm bụng cười ngặt nghẽo, "Người nói xem, kiêu mỹ nhân ốm yếu lại kiên cường như Từ Phi kia mà gặp Cửu Châu không biết có bị con bé chọc giận đến khỏi bệnh luôn không?"

"Nương nương." Hương Quyên giúp bả chỉnh lại trang dung, "Vương phi nói rằng nương nương thương Từ Phi nên mới cho kiệu đến đón."

"Đúng đúng đúng."

Là bốn cung thương xót nàng ta." Tô hậu suýt nữa là cười ra nước mắt, "Đợi lát nữa Từ Phi đến đây, ta phải ngắm kỹ gương mặt của nàng ta, xem xem có phải hồng hào hơn mọi ngày hay không."

Sắc mặt của Từ Phi quả thật hồng hào lên không ít, nhưng là do tức đến đỏ mặt.

Vì chờ kiệu của Minh Nguyệt cung nên khi bọn họ đến nơi thì mấy vị phi tần khác đã có mặt đông đủ.

Chúng phi tần nhìn thấy chỉ có mỗi bà ta được ngồi kiệu, ánh mắt còn cay hơn cả ớt.

Từ Phi còn có thể nói gì được, chẳng lẽ lại ở trước mặt mọi người nói rằng, là Thần Vương phi ép bà ta ngồi kiệu?

Đúng là không ngờ, tuy Minh Cửu Châu còn nhỏ nhưng lại rất am hiểu thế nào gọi là "mật ngọt c.h.ết ruồi".

Cửu Châu phát hiện Từ Phi đang nhìn lên mình, nàng quay sang mỉm cười với bà ta.

Nàng biết đối phương đang rất biết ơn mình, nhưng đây chỉ là việc nhỏ, không đáng nhắc đến.

...

Chính điện Thái Ương cung, vài vị quan viên lục bộ vì chuyện đặc xá mà cãi nhau đến đỏ mặt tía tai.

Có người nghĩ nên miễn giảm thuế, cũng có người nghĩ nên đại xá thiên hạ.

Tuy bên ngoài cãi nhau rùm beng, nhưng trong lòng vẫn muốn để triều đình mở ân khoa.

Đám người ngồi đây ai mà không có mấy đứa cháu đang độ tuổi đọc sách, mở thêm một ân khoa thì con cháu nhà bọn họ cũng có thêm cơ hội đỗ đạt.

Nhưng càng chính vì như thế, bọn họ lại càng không thể tùy tiện lên tiếng.

Không chỉ có nhóm người đang cãi nhau mà ngay cả những người đang giữ im lặng đều hiểu rõ trong lòng, mọi người ai nấy đều đang chờ có người lên tiếng mở đường, nhưng lại không mong người đó là mình.

"Bẩm Bệ hạ, vi thần cảm thấy chư vị đại nhân đều nói có lý." Minh Kính Châu đứng ra khỏi hàng, "Nhưng vi thần nghĩ, còn một cách ân xá khác."

Tới rồi, tới rồi.

Đám quan viên đang tranh cãi ầm ĩ cũng vội vàng im lặng, bọn họ nhìn Minh Kính Châu với ánh mắt khích lệ, nói đi, bác nói nhanh đi nào.

"Ồ?" Long Phong đế ngẩng đầu nhìn Minh Kính Châu, "Minh ái khanh có cao kiến gì?"

Trong đại điện yên tĩnh đến độ có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

"Vi thần cả gan xin Bệ hạ mở ân khoa, chiêu mộ thêm hiền sĩ ở khắp nơi." Minh Kính Châu chấp tay hành lễ, "Có càng nhiều lương thần là một chuyện tốt đối với Đại Thành của chúng ta."

Long Phong đế nhú mày, dường như không mấy hài lòng với đề nghị này, ông quay đầu nhìn nhóm quan viên còn lại, "Chư vị ái khanh thấy thế nào?"

Ông hỏi mấy quan viên vừa mới cãi nhau xong.

"Bẩm Bệ hạ, vi thần nghĩ...!Minh đại nhân nói rất có lý."

"Vi thần tán thành."

"Chẳng phải vừa nãy các người còn muốn giảm thuế hoặc ân xá tù nhân hay sao?" Long Phong đế lắc đầu, "Tuy Minh ái khanh có ý tốt, nhưng bây giờ đã qua tháng Hai, để sĩ tử ở khắp nơi vội vàng vàng chạy đến kinh thành tham gia ân khoa quá mệt nhọc, trăm thấy đề nghị này không ổn."

Chúng thần, "..."

Chỗ nào không ổn chứ?

Nếu triều đình có thể mở ân khoa, sĩ tử trong thiên hạ dù có bò cũng sẽ cố mà bò đến kinh thành.

Đền sách gian khổ hơn mười năm chẳng phải chỉ muốn được đốc sức cho Đế vương sao?

Mệt một chút thì tính là gì, học hành nhiều năm như thế, có sĩ tử nào lại chê có nhiều kỳ ân khoa.

"Bẩm Bệ hạ, vi thần nghĩ..."

"Không cần nói nữa." Long Phong đế ngắt lời Minh Kính Châu, "Minh ái khanh hãy nghĩ cách khác đi."

Các quan viên lục bộ đang có mặt tại đây đã lạnh lòng một nửa, xem ra chuyện mở ân khoa không có hi vọng gì rồi.

"Bẩm Bệ hạ, Thần Vương điện hạ cầu kiến."

Long Phong đế nhìn mấy vị đại thần, "Cho truyền."

"Nhi thần bái kiến phụ hoàng." Thần Vương mặc vương bào bước vào, hẩn nhìn nhóm người trong điện, "Các vị đại nhân cũng ở đây à?"

Quan viên lục bộ nhớ đến nét chữ được cho là của Thần Vương trong đồng tấu chương kia, tâm trạng trở nên vô cùng phức tạp.

"Hạ quan bái kiến vương gia."

"Chư vị đại nhân khách sáo quá." Thần Vương thấy bầu không khí nơi đây có hơi gượng gạo, "Phụ hoàng và chư vị đại nhân đang bàn chuyện gì thế?"

"Con đến đúng lúc lắm, trăm và mấy vị đại nhân đang thảo luận về chuyện ân xá."

Là huyết mạch của trăm và Hoàng hậu, con nghĩ nên làm gì để ân xá?" Long Phong đế nhấp một ngụm trà, đảo mắt quan sát vẻ mặt của chúng thần, cuối cùng mỉm cười nhìn sang con trai mình.

"Nếu là ân xá thì nhất định phải chọn chuyện có lợi nhất đối với Đại Thành của chúng ta." Thần Vương ngẫm nghĩ, "Phụ hoàng cảm thấy mở ân khoa thế nào?"

Chúng thần thở phào nhẹ nhõm, trong lòng âm thầm khen ngợi Thần Vương.

Thần Vương điện hạ, người hãy dồn hết tính ngang bướng thường ngày của mình ra để duy trì đề nghị này đến cùng, niềm hy vọng của mọi sĩ tử trong thiên hạ đều nhờ cậy vào người cả.

"Mở ân khoa?" Long Phong đế nhíu mày, "Sao con lại chọn cách này? Trẫm nhớ hồi bé con đâu thích đọc sách."

"Thưa phụ hoàng, chính vì nhi thần biết đọc sách khó khăn thế nào nên mới hiểu được chư vị đại nhân đâu khoa cử cũng không dễ dàng gì." Thần Vương chấp tay hành lễ, "Những năm qua, khi công bố kết quả khoa cử, nhi thần đã tận mắt chứng kiến biết bao sĩ tử thẳng thắng cương trực hoặc buồn bã rơi lệ, hoặc là vui đến vỡ òa nước mắt, tâm trạng vô cùng phức tạp."

Chúng văn thần: Hóa ra Thần Vương điện hạ cảm thấy sĩ tử thẳng thắng cương trực?

Tuy Thần Vương có hơi ngang ngược càn rỡ, nhưng ánh mắt cũng được đó chứ.

"Nếu mở ân khoa thì tương đương với việc cho bọn họ thêm một cơ hội để thể hiện." Thần Vương nói, "Nếu để nhi thần học tập khắc khổ như bọn họ, thú thật nhi thần không thể làm được."

Chúng văn thần bỗng dưng cảm thấy Thần Vương thành thật cũng thuận mắt ghê.

"Trẫm nghĩ con không thích đọc sách là vì ghét người trí thức, hóa ra là do con thấy đọc sách quá khổ cực." Long Phong đế cả giận, "Con nhìn mấy vị đại nhân bên cạnh con đi, bọn họ không phải là những người cực khổ đọc sách, đây bụng thi thư sao?"

Con còn có mặt mũi nào dám đứng trước mặt bọn họ than đọc sách khổ, đọc sách mệt?!"

"Bệ hạ bớt giận!" Một vị đại thần đứng ra nói, "Điện hạ còn trẻ nên không hiểu chuyện, nhưng tâm tính chính trực, dám nói dám làm, tuy có vài khuyết điểm, nhưng ưu điểm cũng không vì thế mà bị lu mờ."

Cách đây nửa năm, vị đại nhân này còn vạch tội Thần Vương tiêu trăm lượng vàng để mua dế, gà chọi, bây giờ lại biến thành khuyết điểm không làm lu mờ ưu điểm rồi.

"Bẩm Bệ hạ, tuy điện hạ không thích đọc sách, nhưng vì thần thấy cách nói chuyện và hành xử của điện hạ hơn hẳn những người khác, xin Bệ hạ chớ trách điện hạ."

"Bệ hạ, điện hạ đã quyên góp cho học viện Hoàng Văn mấy ngàn lượng bạc, tấm lòng lương thiện như thế khiến chúng thần phải cảm động."

"Thôi." Dưới sự thuyết phục của đông đảo đại thần, Long Phong để găng gượng nén cơn giận xuống, "Nể mặt chư vị đại nhân, hôm nay trẫm tha cho con một lần."

"Ý của phụ hoàng là đã đồng ý mở ân khoa sao?"

"Mở ân khoa thì có liên quan gì đến việc trẫm tha cho con?" Long Phong để bị hấn chọc giận đến bật cười, "Cái đứa đọc sách cũng không chăm chỉ như con mà không thấy ngại nói tới ân khoa sao?"

"Muốn để trẫm đồng ý cũng được." Long Phong để cũng thương con trai, không đành lòng từ chối hẳn thẳng thừng, nhưng ông lại đưa ra một yêu cầu vô cùng khắt khe, "Muốn trẫm đồng ý mở ân khoa cũng được, chỉ cần con học thuộc Nông tang ký trong vòng năm ngày, trẫm sẽ làm theo lời con."

Đây là sách liên quan đến nông nghiệp, có độ dày bằng một viên gạch.

Chúng văn thần tuyệt vọng ngay lập tức, rõ ràng là Bệ hạ không đồng ý chuyện này nên mới ra điều kiện hà khắc như thế với Thần Vương.

"Được." Thần Vương chấp tay lại, "Xin các vị đại thần làm chứng, năm ngày sau nhi thần nhất định sẽ học thuộc Nông tang ký."

Nhóm văn thần sờ sờ tay áo, bắt đầu suy nghĩ xem có cách tốc ký nào hiệu quả để chỉ cho Thần Vương không.

"Thôi, lui ra cả đi." Long Phong để cười nhạt, "Năm ngày sau trăm sẽ gọi các vị đại nhân đến, để con đọc ngay trước mặt bọn họ."

Mấy vị quan viên lục bộ và Thần Vương cùng bước ra khỏi Thái Ương cung, hiện giờ ánh mắt của chúng quan viên nhìn Thần Vương đã không phải là ánh mắt nhìn một vị Vương gia, mà là niềm hy vọng của toàn bộ sĩ tử của Đại Thành.

"Hương Quyên cô cô." Từ xa Cửu Châu đã nhìn thấy nhóm quan viên vây quanh điện hạ, ánh mắt của bọn họ nóng rực, nàng lại thấy lo trong lòng, "Mấy đại nhân này muốn làm gì điện hạ thế?"

Nàng xách váy lên, vội vàng chạy đến chỗ Thần Vương.

Khi đến gần, nàng nghe thấy có một vị đại nhân nói, "Điện hạ, chỗ lão thần có một đơn thuốc tổ truyền bổ não tĩnh thần, dùng rất tốt, điện hạ có muốn thử không?"

Chương 104: Chương 104

Cửu Châu chợt dừng bước, bổ não tỉnh thần?

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, Thần Vương đoán ra ngay là Cửu Châu, hắn quay đầu, mỉm cười, "Ta đoán là nàng mà." Hắn nhìn Hương Quyên đi sau Cửu Châu, "Nàng từ chỗ mẫu hậu sang đây sao?"

"Mẫu hậu nói Minh Nguyệt cung bây giờ đông người nên phúc tạp, sợ ta thấy chán nên bảo ta ra ngoài đi dạo." Cửu Châu thấy có lẽ là do mẫu hậu sợ nàng học theo mấy lời lươn lẹo của nhóm phi tần kia, nên mới kiếm cớ đuổi mình ra ngoài chơi.

"Bái kiến vương phi." Mấy quan viên nhìn thấy Cửu Châu, vội vàng chấp tay hành lễ.

"Bất cần quấy rối chư vị đại nhân, mong mọi người thứ lỗi." Cửu Châu nghiêng người đáp lễ, hấp háy đôi mắt nhìn Minh Kính Châu, "Phụ thân, mọi người đang nghị sự, nữ nhi xin phép lánh mặt."

"Vương phi không cần phải tránh mặt, chúng ta chỉ nói vài câu, không bàn chính sự." Một vị quan viên lên tiếng, "Nhưng sắp tới đây e là Vương gia sẽ hơi vất vả, mong vương phi chăm sóc vương gia thật tốt."

"Hả?" Cửu Châu khó hiểu nhìn Thần Vương, sau đó lại đánh mắt sang Minh Kính Châu, "Phụ thân, có chuyện gì thế?"

"Bệ hạ hứa hẹn, chỉ cần điện hạ học thuộc Nôm tang ký trong vòng năm ngày sẽ đồng ý mở ân khoa." Minh Kính Châu im lặng một lúc, "Con ở trong cung nhớ hầm canh đầu cá cho điện hạ dùng thêm."

Cửu Châu không nhịn được bèn nói, "Có lẽ phụ hoàng vốn không muốn mở ân khoa."

Nhóm quan viên nghe thế đồng loạt quay sang.

Khéo ghê, bọn họ cũng nghi là thế.

"Phụ thân, con từng đọc một câu chuyện nói rằng trí nhớ của cá chỉ kéo dài trong giây lát." Cửu Châu ngẫm nghĩ một lúc, "Phụ thân có chắc là ăn canh đầu cá có thể bổ não không?"

"Ăn canh bồ câu đi.

Bồ câu dù bay đi rất xa nhưng vẫn có thể tìm được đường về nhà, chứng tỏ trí nhớ của bồ câu rất tốt." Một vị quan viên lên tiếng, "Thêm cầu kỷ và nhân sâm vào, dưỡng sinh bổ khí, bổ não sáng mắt, dùng canh này đi."

"Chư vị đại nhân, chi bằng lúc này chúng ta nên để điện hạ về trước học bài có được không?" Minh Kính Châu lo mấy ông quan này sẽ lôi kéo con gái mình thảo luận nấu canh bồ câu thế nào, bèn nói, "Nếu chư vị lo lắng thì mấy ngày này Minh mỗ sẽ giảng giải nội dung trong sách cho điện hạ."

"Phiền Minh đại nhân rồi." Bọn họ lại nhìn sang Thần Vương, "Điện hạ về Kỳ Lân cung nghỉ ngơi sớm chút."

Người mau về học bài đi!

"Cáo từ." Thần Vương nắm tay Cửu Châu rời đi, Minh Kính Châu không đi theo bọn họ, chấp tay nói, "Minh mỗ cũng xin phép cáo từ."

Nhóm quan viên túm tụm lại thì thầm với nhau, "Mấy bác nói thử xem, chuyện này có phải Bệ hạ và Thần Vương đang diễn cho chúng ta xem không?"

"Tôi vốn cũng nghĩ thế, nhưng khi Bệ hạ yêu cầu Thần Vương học thuộc Nông tang ký thì tôi đã biết không phải diễn."

"Là sao?"

"Thần Vương không thích đọc sách."

Tôi từng dạy học cho các vị hoàng tử, ngay cả Thiên tự văn mà Thần Vương còn chẳng thêm học thuộc." Quan viên kia khẽ phẩy tay áo, "Hơn nữa, với mức độ cứng chiều của Bệ hạ với Thần Vương thì cần gì phải đóng kịch cho chúng ta xem, cần gì chứ?"

"Bác nói cũng có lý." Bọn họ gật gù, nhưng sau đó nhúu chặt hàng mày, "Thế thì phiền rồi."

"Phiền chỗ nào?"

"Ngay cả Thiên tự văn mà Thần Vương cũng không chịu học, thế thì sao hẳn có thể thuộc Nông tang ký?"

"Đừng nói là Thần Vương, nếu là mấy bác, mấy bác có làm được không?"

"Điện hạ." Cửu Châu kéo tay áo Thần Vương, nhìn quanh bốn phía hòng xác định mấy vị quan viên kia không nghe thấy mới hỏi nhỏ, "Chàng định học thuộc Nông tang ký thật sao?"

"Lời hứa của quân tử đáng giá ngàn vàng, ta đã nói trước mặt bao nhiêu quan viên như thế, hiển nhiên là phải làm được rồi." Vẻ mặt Thần Vương vô cùng điềm tĩnh, hoàn toàn không giống người sắp phải đi học bài, "Tối nay sang chỗ mẫu hậu dùng bữa nhé?"

"Chẳng may...!học...!không thuộc nổi thì phải làm sao?" Cửu Châu lí nhí trong miệng.

"Hầy." Thần Vương đuổi tay chọc vào trán nàng, "Nàng không có lòng tin vào điện hạ nhà mình sao?"

"Điện hạ." Cửu Châu che trán, "Chàng càng ngày càng thích chọc trán ta đấy."

"Đau à?" Thần Vương gỡ tay nàng ra, cười tủm tỉm, "Xem vầng trán này xem, tròn trịa mịn màng, đẹp lắm."

Dứt lời, hắn đỡ mặt nàng rồi xoay người đặt một nụ hôn lên chỗ vừa bị hấn chọc vào, hài lòng gật đầu, "Vừa thơm vừa mềm, đúng là một vầng trán xinh đẹp."

"Điện hạ, lúc sư phụ chọn đưa cũng nói y hệt chàng." Cửu Châu hừ một tiếng, xách váy đi băng băng về phía trước.

"Đừng đi, đừng đi mà." Thần Vương đưa tay ôm eo Cửu Châu kéo nàng vào lòng mình, "Đưa nhà người ta làm gì đáng yêu như đầu nàng chứ."

"Hừ!" Cửu Châu quay đi không thèm nhìn hắn.

"Minh Tiểu Trư, sao ta thấy..." Thần Vương cúi đầu nhìn nàng, "Sau khi thành thân, nàng không còn dịu dàng với ta như trước

nữa."

"Có ư?" Cửu Châu chối đây đây, "Làm gì có."

"Quả nhiên, đàn ông trước khi cưới là một nhành hoa, cưới rồi chỉ là bã đậu trong mắt nương tử thôi." Thần Vương thở dài, "Không chỉ biến thành bã đậu trong mắt nương tử, mà còn bị nương tử nghi ngờ...! ưm."

Cửu Châu đưa tay bịt miệng Thần Vương, "Điện hạ, Hương Quyên cô cô vẫn còn ở đây, chàng đừng nói bậy."

"Vương gia và Vương phi cứ tự nhiên, hai người xem nô tỳ không tồn tại là được." Hương Quyên che mắt cười nói tiếp, "Nô tỳ không nhìn thấy gì hết, cũng không nghe thấy gì hết."

"Chờ năm ngày sau nàng sẽ biết điện hạ nhà nàng thiên tư trác tuyệt cỡ nào." Thần Vương cầm tay Cửu Châu lên hôn chụt vào lòng bàn tay của nàng một cái, "Đi nào, sang chỗ mẫu hậu ăn tối thôi."

Cửu Châu thấy Thần Vương đắc ý đi đằng trước, nàng nhấc bước đuổi theo, vừa đi được hai bước thì Thần Vương đột ngột xoay người ôm nàng đi.

"Phải luôn kè kè Vương phi bên mình thì bốn vương mới nuốt nổi cơm." Hắc củi đầu mỉm cười với Cửu Châu, cung nữ thái giám đi ngang qua cũng vội vàng tránh mặt, không dám nhìn Thần Vương và vương phi mạn nông.

Hương Quyên và Xuân Phân nhìn nhau, hai người đều nở nụ cười.

Nhóm phi tần thỉnh an Tô hậu xong, từng tốp từng tốp lần lượt rời khỏi Minh Nguyệt cung.

"Thâm cung sâm nghiêm, ai lại dám cười đùa bên ngoài Minh Nguyệt cung thế?" Trương Tần, cũng chính là mẹ của Nhu Đức công chúa nhíu mày, nhưng khi nhìn ra cổng, hàng chân mày vội vàng giãn ra, vì tốc độ quá nhanh mà gương mặt trở nên méo mó.

"Thần Vương và Thần Vương phi tình cảm thật." Lữ Chiêu nghi nhìn Trương Tần, "Đúng không Trương Tần?"

"Đúng vậy, đúng vậy." Trương Tần hận mình lạnh mồm lạnh miệng, người khác không dám cười đùa ở Minh Nguyệt cung, nhưng Thần Vương là con trai của Tô hậu, đãi ngộ hiển nhiên sẽ đặc biệt hơn người khác.

Bà ta nhìn đôi tình nhân nắm tay bước tới, không biết Thần Vương phi nói gì mà Thần Vương đưa tay ôm mặt nàng khẽ xoa vài cái, chọc Thần Vương phi đuổi theo đánh hấn.

Đại cung nữ của Minh Nguyệt cung đi sau thấy hai người cười đùa, không những không khuyên ngăn mà còn cười đến thích thú.

Xem ra Hoàng hậu rất hài lòng với nàng dâu này.

Nhớ đến con gái vì cầu tình cho nhà chồng mà phải mang lễ vật đến thăm Minh gia nhưng gặp phải cây đinh mềm Thần Vương phi, lòng bà ta lại không mấy dễ chịu.

Đến nay con gái bà ta vẫn chưa thể về phủ công chúa, cả nhà con rể vì liên quan đến án ám sát hoàng tử nên bị Kim Ngô vệ canh chừng chặt chẽ.

Là con gái hoàng gia, nhưng lại phải cúi đầu cầu con gái của triều thần giúp đỡ, đây quả thực là một trò hề.

Nếu không có Tô Hậu và Thần Vương làm chỗ dựa, Minh Cửu Châu là cái thá gì?

Đúng lúc này, Minh Cửu Châu đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn sang.

Bị đôi mắt đen lay láy ấy nhìn chăm chăm, Trương Tần chợt dạ lùi về sau một bước.

Minh Cửu Châu bị gì thế, ánh mắt cứ quái quái thế nào.

"Nàng nhìn gì đấy?" Thần Vương thấy Cửu Châu không đuổi theo nữa thì vòng trở lại.

"Bị ta bắt được rồi nhé!" Ngay khi hắn vừa đến gần, Cửu Châu vội túm lấy tay áo của hắn, cười tủm tỉm, "Điện hạ, đây có thể được xem là gây ông đập lưng ông không?"

"Đây gọi là Khương thái công câu cá, có người nguyện mắc câu." Thần Vương thở dài, "Nàng không dùng mồi mà bốn vương vẫn mắc câu."

Hắn ngẩng đầu nhìn nhóm phi tần đang đứng trên bậc thang, khẽ chặc một tiếng, "Nàng đang nhìn bọn họ sao?"

"Ừm." Cửu Châu buông tay áo của Thần Vương ra rồi vuốt lại cho phẳng, "Có một vị nương nương cứ nhìn ta lạ lắm."

"Đừng để ý bọn họ làm gì." Thần Vương nắm tay nàng bước tới.

"Thần Vương điện hạ." Nhóm phi tần tách ra nhường đường cho hai người.

"Ừ." Thần Vương khẽ gật đầu, đảo mắt nhìn về phía Trương Tần, người mà Minh Tiểu Trư nhìn là bà ta ư?

Trương Tần bị Thần Vương nhìn đến chột dạ, càng cúi đầu thấp hơn.

Nếu trên yến tiệc Thần Vương không nể mặt con gái bà ta, thì trong trường hợp này hẳn cũng có thể chẳng thêm giữ thể diện cho bà ta.

Cũng may Thần Vương chỉ nhìn lướt qua, không nói năng gì mà đưa Thần Vương phi vào chính điện của Minh Nguyệt cung.

"Chư vị nương nương đi thông thả." Hương Quyên đứng dưới bậc thang nhún gối hành lễ với nhóm phi tần, "Nô tỳ cung tiễn chư vị nương nương."

Nhóm nương nương lấy lại tinh thần, vội vàng mỉm cười, vội vàng rời khỏi.

"Trương Tần nương nương." Hương Quyên gọi bà ta lại.

Bờ vai Trương Tần run lên, ngoái đầu nhìn Hương Quyên, gương mặt không còn giữ được nụ cười, "Hương Quyên cô cô còn có chuyện gì sao?"

"Túi thơm của nương nương rơi rồi." Hương Quyên nhặt túi thơm đi tới trước mặt Trương Tần, dâng lên bằng hai tay, "Xin nương nương hãy cẩn thận hơn."

"Đa tạ." Trương Tần nhận lấy túi thơm, vội vàng rời đi.

Hương Quyên nhìn bóng lưng cuống cuống của bà ta, xoay người trở về trắc điện, lấy từ trong tay áo ra một cái túi thơm giống hệt cái vừa nãy, dùng kéo cắt ra, khẽ đưa tay chạm vào.

Ngửi thấy mùi thuốc bên trong, ánh mắt nàng ta dần lạnh lẽo, "Quả nhiên túi thơm này có vấn đề."

"Giữ túi thơm và đồ bên trong lại, ta đi báo với nương nương." Hương Quyên nhanh chân bước vào chính điện, thấy chỉ có Vương gia và Vương phi, nàng ta bèn nói thẳng, "Bẩm nương nương, túi thơm của Trương Tần có vấn đề."

Tô hậu đang nói chuyện với Cửu Châu, nghe thế ý cười trên gương mặt bà cũng phai đi, "Có chuyện gì?"

"May mà có Vương phi nhắc nhở nên nô tỳ mới phát hiện ra."

"Ta ư?" Cửu Châu ngạc nhiên, "Chuyện khi nào?"

"Vừa nãy khi nô tỳ đưa Vương phi rời khỏi chính điện, Vương phi có nhớ mình đã nói gì không?"

Cửu Châu cố gắng nhớ lại, "Ta nói...!có một mùi hương kỳ lạ, giống như là Túy tâm hoa."

"Đúng vậy, chính là Túy tâm hoa." Hương Quyên gật đầu, "Vừa nãy nô tỳ đã cắt túi thơm của Trương tần ra, phát hiện bên trong không những có Túy tâm hoa mà còn có vài dược liệu không rõ nguồn gốc."

Tiếc là y thuật của nô tỳ không cao, không thể phân biệt đồ bên trong."

"Túi thơm của Trương Tần là túi thơm chung do Điện Trung thỉnh phát cho từng cung, chất liệu vải và màu sắc hoàn toàn giống hệt nhau, dù có người đánh tráo cũng rất khó phát hiện." Tô hậu nhíu mày, "Báo lại việc này cho Bệ hạ, đến Thái y viện mời thái y điều chế dược đến, tiện thể..."

"Gọi Trương Tần trở lại." Tô hậu nhấp một ngụm trà, "Bổn cung nghi ngờ chỗ nàng ta không chỉ có mỗi một túi thơm."

Cửu Châu khó hiểu, "Sao lại có người muốn mưu hại Trương Tần?"

"Đâu phải mưu hại Trương Tần, người ta đang tính kế con đấy." Tô hậu nhìn nàng, "Trương Tần hẹp hòi, lại bao che con cái."

Lúc trước con đắc tội với Nhu Đức công chúa, với cái tính của bà ta thì sớm muộn gì cũng sẽ kiếm chuyện với con."

"Những thuốc này đều là độc dược, chờ đến khi bà ta gây chuyện với con, sau đó lại c.h.ết bất đắc kỳ tử, thế thì người có hiềm nghi lớn nhất chính là con." Ánh mắt Tô hậu trở nên lạnh lẽo, "Nếu như kế này mà thành, không chỉ chúng ta gặp phiền phức mà còn kéo cả Tứ hoàng tử vào cùng."

"Chúng ta sẽ nghi ngờ đây là âm mưu của Tứ hoàng tử?" Cửu Châu chợt hiểu ra, "Vì phụ thân của con đã vạch tội mẹ đẻ của Tứ hoàng tử và Trịnh gia?"

"Ôi, lòng dạ của đám người này thật bẩn thỉu."

Thần Vương quay sang nhìn nàng, có thể hiểu rõ lợi và hại của chuyện này trong thời gian ngắn ngủi như thế, đồng thời từ một suy ra ba, nàng đúng là rất thông minh.

"Mẫu hậu." Cửu Châu bình tĩnh lại, "Con thấy không những mời Trương Tần mà còn phải mời cả Tứ hoàng tử đến, đông người thì càng thêm nhộn nhịp."

Hay cho câu đông người thêm nhộn nhịp, đây là ép lão Tú phải tự mình chứng minh trong sạch đây mà.

"Minh Tiểu Trư ới là Minh Tiểu Trư, không ngờ nàng lại xấu bụng như thế." Thần Vương đưa tay véo gương mặt bụ bẫm của nàng, "Nhưng bốn vương thích."

"Điện hạ, ta chỉ không muốn để các hoàng tử khác nghĩ nương nường bất công." Cửu Châu nghiêm túc nói, "Nương nường là mẹ cả của tất cả hoàng tử, mẹ đứng ra lấy lại công bằng cho con thì có gì sai?"

"Không sai, Cửu Châu nói rất đúng." Tô hậu cười, "Người đâu, đi mời Trương Tần và Tứ hoàng tử đến đây."

"Trương Tần nương nường xin dừng bước." Đi được nửa đường, Trương Tần lại bị thái giám của Minh Nguyệt cung gọi lại, "Hoàng hậu nương nường có lệnh, mời ngài quay trở lại Minh Nguyệt cung ngay."

Mấy phi tần đi cùng bà ta vội vàng lui về sau vài bước, sợ Hoàng hậu nương nường cũng gọi bọn họ quay lại.

"Công công, không biết nương nường gọi ta lại có chuyện gì?"

"Hạ nô cũng không rõ, nương nường đến đó sẽ biết ngay."

Trương Tần khóc không ra nước mắt, trước đó Trịnh Lan Âm cũng bị gọi đến một mình, bây giờ mộ bà ta đã xanh cỏ rồi.

Hai chân bà ta run lên, "Tần thiếp, tần thiếp đi ngay."

Ngoái đầu nhìn đám chị em thân thiết, bọn họ đã tránh xa bà ta vài bước, sợ bị liên lụy.

Hừ! Đây thì tình, đây thì nghĩa, toàn là lừa đảo cả.

Vân Diên Trạch còn mê mang hơn Trương Tần, Tô thị chấp chưởng hậu cung nhiều năm nhưng hiếm khi gọi hoàng tử hoặc công chúa đến Minh Nguyệt cung, giữa bà và các hoàng tử công chúa đều giữ trạng thái không can thiệp lẫn nhau.

Hôm nay bà cố ý phái thái giám chưởng sự Minh Nguyệt cung đến đây mời hẳn ta là có ý gì?

"Điện hạ." Tôn Thái Dao mở miệng, "Ta đi cùng chàng."

Tô hậu là phụ nữ, một mình điện hạ sang đó không ổn cho lắm.

Thái giám chưởng sự Minh Nguyệt cung cũng không ngăn cản, xoay người làm tư thế mời, "Mời Tứ hoàng tử và Tứ hoàng tử phi đi theo lão nô."

Hai vợ chồng vừa đi tới bên ngoài chính điện đã nghe thấy giọng phụ nữ lạnh lạnh truyền ra.

"Hoàng hậu nương nương, chuyện này không liên quan đến tần thiếp, tần thiếp không biết gì hết!"

Tôn Thái Dao biến sắc, đã xảy ra chuyện gì?.

Chương 105: Chương 105

"Bẩm nương nương, tần thiếp quả thật không biết trong túi thơm lại chứa những thứ này.

Nếu tần thiếp biết, dù có thêm một trăm lá gan tần thiếp cũng không dám mang nó đến Minh Nguyệt cung."

Trương Tần vừa đến nơi đã thấy Bệ hạ và Hoàng hậu đều có mặt, đầu gối bà ta mềm nhũn, đến khi ngự y kết luận trong túi thơm có độc, bà ta sợ hãi quỳ rạp xuống, trong đầu đều là câu hỏi ai đang hãm hại mình? Liệu bà ta có giữ được cái mạng này hay không?

Ông trời ơi, ông mau mau cho một trận tuyết xuống để chứng minh bốn cung trong sạch đi mà.

Tiếc là ông trời cũng không muốn đếm xỉa đến bà ta, không những không có tuyết mà ngay cả một cơn gió cũng không.

"Túy...! túy hoa gì, tần thiếp còn chưa nhìn thấy nó bao giờ thì làm sao biết nó có độc hay không." Trương Tần khóc lóc đến đáng thương, "Xin Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương minh giám, tần thiếp không có ý đồ đầu độc Hoàng hậu nương nương."

"Được rồi." Long Phong đế nghe bà ta khóc mà đau cả đầu, "Hoàng hậu chưa lên tiếng mà người gấp cái gì?"

"Tần thiếp không dám, tần thiếp oan uổng quá." Trương Tần nhỏ giọng nức nở, nhưng không còn dám kêu gào như vừa nãy.

"Tiểu Trư, nàng đã thấy chưa?" Thần Vương khẽ thì thầm bên tai Cửu Châu, "Đây chính là một trong ba chiêu yêu thích của hậu phi và triều thần, chiêu khóc lóc ỉ ôi."

"Hai chiêu còn lại là gì?"

"Đó là chiêu gào thét và đòi chết."

Thỉnh thoảng vì muốn đạt được mục đích, cũng có người gom ba chiêu này lại xài cùng một lúc."

Cửu Châu nhìn Long Phong đố bằng ánh mắt đầy thương hại, cảm khái, "Phụ hoàng cũng chẳng dễ dàng gì."

Trên triều và trong hậu cung đều là những người như thế, cuộc sống của phụ hoàng phải khó khăn đến mức nào chứ.

"Đừng nhìn nữa." Thần Vương khẽ nói, "Nàng mà nhìn nữa thì một nửa đồng tấu chương kia sẽ được chuyển đến tay ta đấy."

Cửu Châu vội vàng thu hồi tầm mắt, điện hạ vẫn còn trẻ, không thể để chàng ấy chịu tra tấn như Bệ hạ được.

"Bẩm Bệ hạ, nương nương, Tứ hoàng tử và Tứ hoàng tử phi đã đến."

Kể từ đêm giao thừa đến nay, Long Phong đế chưa từng gặp đứa con trai này, ông vuốt ve tách trà trong tay, im lặng không nói.

"Bệ hạ." Tô hậu mỉm cười, "Dù có chuyện gì đi chăng nữa thì cũng không thể phủi sạch huyết thống."

Chuyện đã qua thì cho nó qua đi."

"Mấy năm qua đã khiến nàng ám ức rồi." Long Phong để không muốn sầm mặt trước mặt Tô hậu, ông siết c.h.ặ.t t.a.y bà, "Huyết thống cha con thì sao, trước sự mê hoặc của hoàng quyền, mọi thứ đều trở nên vô nghĩa."

"Phụ hoàng không thể nói vậy được." Thần Vương rướn cổ về phía ông, "Nhi thần chưa từng mong ngóng vị trí đó."

"Con im miệng cho trẫm." Long Phong để lại càng tức hơn, hẳn không mong ngóng còn khiến người ta giận hơn.

Thần Vương yên lặng quay lại bên cạnh Cửu Châu, Cửu Châu vỗ lên cánh tay hắn, thấp giọng an ủi, "Điện hạ đừng buồn, Phủ Lục ca ở nhà cũng thường bị Đại bá mắng lắm, nhưng Đại bá lại rất quan tâm đến Lục ca."

"Hầy." Thần Vương vờ bi thương, "Chỉ trách ta làm chưa đủ tốt."

"Điện hạ đã làm rất tốt rồi."

Tô hậu liếc đứa con trai đang vờ đáng thương trước mặt Cửu Châu, khẽ ho một tiếng hòng nhắc nhở hắn có chừng mực thôi, "Truyền Tứ hoàng tử và Tứ hoàng tử phi vào."

"Hương Quyên, đỡ Trương Tấn đứng dậy, có gì thì ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng."

Vân Diên Trạch bước vào điện hành lễ, "Nhi thần bái kiến phụ hoàng, bái kiến mẫu hậu."

"Đứng lên đi, ban ghế." Tô hậu thấy Long Phong để không nói gì, mỉm cười nhìn hai vợ chồng Vân Diên Trạch, chờ bọn họ ngồi xuống thì hỏi thăm chuyện nhà vài câu.

Vân Diên Trạch trả lời từng câu một, mỗi một câu trả lời đều rất thỏa đáng, không tìm được chỗ thiếu sót.

Tô hậu cũng không có ý định diễn cảnh mẫu tử tình thâm với hoàng tử khác ở trước mặt Long Phong đế, sau khi hỏi thăm, bà đi thẳng vào vấn đề, "Hôm nay ta mời Tứ hoàng tử đến đây là vì chuyện trong túi thơm của Trương Tần mang đến Minh Nguyệt cung có chứa túy tâm hoa, và các vị thuốc có thể khiến người ta điên dại."

Vân Diên Trạch biến sắc, cố giữ vẻ bình tĩnh, "Chuyện này nhi thần quả thật không biết."

"Cũng vì người không biết rõ tình hình nên bốn cung mới gọi người đến đây." Tô hậu giơ tay lên, ngực y bưng một cái khay đựng túi thơm chứa độc đến trước mặt hắn ta.

"Mời Tứ hoàng tử xem thử."

Hoa túy tâm khi nở rộ cực kỳ xinh đẹp, nhưng khi sấy khô lại cuộn tròn như một chiếc lá khô, không còn vẻ đẹp như xưa.

Nghe thấy từ "độc", Tôn Thái Dao vô thức nhìn sang Cửu Châu.

Tự đứng bị Tôn Thái Dao nhìn chăm chăm, Cửu Châu khó hiểu ngẩng đầu lên, "Tứ tẩu sao thế?"

"Không có gì." Tôn Thái Dao bối rối thu hồi tầm mắt, "Không có gì."

"Tứ điện hạ, túy tâm hoa tuy có thể đuổi muỗi, nhưng lá của nó rất độc, ăn nhiều có thể gây tử vong."

Ví như loại hoa được sấy khô này, tuy độc tính không cao, nhưng nếu trộn cùng vị thuốc này, mỗi ngày đeo bên mình thì không đến một tháng có thể khiến người đeo phát điên."

Trương Tần nghe thái y nói, cả người mới bắt đầu có sức lại, "Có người muốn hại ta?"

"Người đừng gấp, ta đã cho người điều tra tẩm cung của người, chỉ cần có vật khả nghi đều sẽ được lấy đi hết." Tô hậu an ủi Trương Tần, "Tối nay người cứ ở lại trắc điện Minh Nguyệt cung đi."

"Tạ Hoàng hậu nương nương!" Cuối cùng Trương Tần đã hiểu, hóa ra Hoàng hậu nương nương gọi bà ta đến là vì bảo vệ tính mạng của bà ta.

"Minh Nguyệt cung chưa bao giờ có phi tần khác ở, nếu không thì cứ để nàng ta ở lại Thanh Phong lâu đi."

Nếu nàng không yên tâm thì phải thêm vài người đến trông coi là được." Im lặng từ nãy đến giờ, cuối cùng Long Phong đế cũng mở miệng, "Không thể vì nàng ta mà phá vỡ quy tắc được."

Trương Tần, "..."

Được rồi, bà ta đã hiểu, là bà ta không xứng!

"Cũng được." Tô hậu mỉm cười tròng Long Phong đế một cái, sau đó quay đầu nói với Trương Tần, "Thanh Phong lâu cũng không có phi tần nào ở, người cứ ở lại đại điện, vẫn hơn ở trắc điện chỗ bốn cung."

Nếu có thể lựa chọn, ai lại không muốn ở lại trắc điện của Minh Nguyệt cung chứ?

"Tạ Hoàng hậu nương nương ân điển." Trương Tần không dám dị nghị.

Không lâu sau, người được phái đi lục soát tẩm cung của Trương Tần đã về.

"Khởi bẩm Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, hạ nô phát hiện trong tẩm cung của Trương Tần có hai bình chu sa cổ dài, hai hộp huân hương chứa phấn hoa túy tâm, và...!và..." Thái giám đứng đầu lén nhìn Cửu Châu, ấp a ấp úng không nói thành câu.

"Và gì?" Tô hậu thấy bất thường, sầm mặt.

"Và một búp bê vu cổ có ngày sinh tháng đẻ của Thần Vương phi." Thái giám vừa dứt lời liền quỳ xuống, "Xin Bệ hạ và nương nương bớt giận, xin Vương gia và Vương phi bớt giận."

Hoàng thất các triều đại đều kiêng kỵ vu cổ, lúc bọn hắn tìm được búp bê vu cổ dưới chân Trương Tần, sợ đến mức suýt chút nữa đã quỳ xuống tại chỗ.

"Trương Tần?!" Mọi người đều có thể nhận ra Tô hậu đã nổi giận.

"Nương nương, tần thiếp quả thật không biết chuyện này." Trương Tần ngỡ ngàng lắc đầu, "Từ xưa đến nay tần thiếp không tin trò này."

"Khoan đã." Cửu Châu lên tiếng hỏi thái giám, "Búp bê vu cổ kia đâu, mang tới cho ta xem thử."

"Vương phi, thứ đồ dơ bẩn này..."

"Mang lên cho Vương phi xem." Gương mặt Thần Vương không chút thay đổi, "Có phụ hoàng ở đây, có long khí bảo vệ, mấy thứ

ô uest ấy dám bén mảng tới?"

Tiểu thái giám đứng chờ ngoài điện bưng khay bước vào, trên khay được phủ kín bằng một lớp vải đỏ, ở giữa lại hơi nhô lên.

Cửu Châu rút tấm vải đỏ xuống, nhìn lướt qua con búp bê, sau đó bật cười thành tiếng, "Cái này đâu được tính là búp bê vu cổ, cùng lắm chỉ xem là búp bê vải thôi.

Các người tìm thấy búp bê ở chỗ nào trong tấm cung của Trương Tần?"

"Bẩm Vương phi, tìm thấy ở dưới chăn của Trương Tần nương nương ạ."

"Nếu là búp bê vu cổ thật thì không ai dám giấu dưới giường cả." Cửu Châu rút ngân châm trên người búp bê ra, rồi lại đ.â.m xuống chỗ được viết ngày sinh tháng đẻ của mình vài lần, "Búp bê vu cổ phải được bện lại từ rơm, lấy dây đỏ buộc bát tử của người bị nguyên rủa, tốt nhất là viết cả quê quán vào, đó là thao tác cơ bản nhất.

Loại búp bê bằng vải này vốn chẳng có tác dụng gì."

Con búp bê này vừa mềm vừa êm, đ.â.m thích thật đấy.

Thần Vương nhìn còn búp bê vải bị đ.â.m lên đ.â.m xuống, đôi chân đang bắt chéo ngoan ngoãn đặt xuống.

"Mấy cây ngân châm này cũng có vấn đề.

Đối với thuật vu cổ, phải chọn ngân châm thật kỹ lưỡng mới có hiệu quả trong việc phong huyết, ngăn khí." Cửu Châu thả búp bê vãi lên hai lần, đặt nó lại vào khay, "Quan trọng nhất là, mấy lời đồn về thuật vu cổ đều là vô căn cứ, nếu chỉ cần một con búp bê đã có thể giải quyết mọi kẻ thù, vậy thì Đại Thành chúng ta sao có được yên bình như hôm nay?"

Cửu Châu vừa dứt lời, thấy ai nấy đều nhìn mình không nói lời nào, nàng khó hiểu hỏi, "Sao thế?"

"Khụ." Thần Vương nhìn con búp bê bị Cửu Châu đ.â.m mấy lần, "Sao nàng lại biết cách làm búp bê vu cổ?"

"Có gì đâu." Cửu Châu rút hết toàn bộ ngân châm trên người búp bê xuống, đặt lại gọn gàng, "Hai vị sư phụ của ta đều là người tu hành, bọn họ từng kể rất nhiều truyền thuyết dân gian cho ta nghe."

"Người chính nghĩa thì bách tà bất xâm."

Dù có ma quỷ trên đời, bọn họ có gặp được cũng sẽ nhượng bộ ba phần."

Trương Tần đang khóc lóc kêu oan bỗng im bật, nước mắt lăn dài trên má đã khô rang từ lúc nào.

Ngay cả vợ chồng Vân Diên Trạch cũng ngơ ra.

Đặc biệt là khi bọn họ nhìn thấy Minh Cửu Châu cầm châm đ.â.m lên đ.â.m xuống búp bê, gương mặt thay đổi xoành xoạch, vô cùng thú vị.

Người bình thường có ai dám làm thế với con bé có ngày sinh tháng đẻ của mình như thế?

Nàng không biết kiêng kỵ gì sao?

Tôn Thái Dao nuốt nước miếng, ánh mắt nhìn Cửu Châu mang theo sự kính sợ.

"Cửu...!Cửu Châu à." Tô hậu lấy lại tinh thần, cất giọng khô khốc, "Ý của con là Trương Tần bị oan?"

"Vâng." Cửu Châu gật đầu "Trương Tần nương nương không phải kẻ ngốc, không thể giấu búp bê vu cổ ở nơi dễ phát hiện như thế rồi chờ bị bại lộ."

Với địa vị được sủng ái của Hoàng hậu nương nương trong hậu cung, nếu Trương Tần dám giấu búp bê vu cổ trong chăn, nhất định ngày mai sẽ có cung nhân báo lên trên.

Trương Tần nhìn Cửu Châu đầy cảm kích.

Mọi cảm xúc tiêu cực không cho con gái giúp đỡ, khiến con gái mất mặt đã bay biến, trong đầu bà bây giờ chỉ có Thần Vương phi tưởng tận mọi việc, lại còn chu đáo, sẽ không phán oan cho người tốt.

"Chu sa cực độc, tiếp xúc với chu sa lâu ngày sẽ dễ dàng khiến người đó phát điên." Ngự y nhìn sang Trương Tần, bà ta rút cuộc đã đắc tội với ai mà khiến kẻ đó muốn làm bà ta nổi điên?

"Vất vả cho ngự y rồi." Tô hậu gật đầu, "Khanh đến trắc diện nghỉ ngơi chút đi."

"Vi thần cáo lui." Ngự y hiểu, chuyện tiếp theo không phải là thứ mà ông nên nghe.

Chờ ngự y lui xuống, Thần Vương nhìn sang Vân Diên Trạch,
"Không biết Tú ca có hiểu màn kịch này không?"

"Đây là âm mưu nhắm vào ta và Ngũ đệ muội." Vân Diên Trạch nhìn Cửu Châu, "Có người muốn lợi dụng Trương Tần để khiến ta và đệ muội xích mích."

Cả triều đều biết khúc mắc giữa hần và Minh gia, nếu có người lợi dụng Trương Tần hãm hại Minh Cửu Châu, hần sẽ là đối tượng bị tình nghi đầu tiên.

"Sai rồi, bốn vương và Vương phi vốn là một thể, thế nên đây là âm mưu muốn nhắm vào chúng ta." Thần Vương nhấn mạnh từ "chúng ta", ngoài cười nhưng trong không cười, "Tú ca chớ nói sai."

Vân Diên Trạch mỉm cười, "Ngũ đệ nói rất đúng."

Tôn Thái Dao lên tiếng, "Ngũ đệ nói đúng, đây là âm mưu hòng nhắm vào chúng ta và hai người bọn đệ."

Điện hạ và Minh Cửu Châu không liên quan đến nhau, không thể đề cập riêng với nhau thế được.

Vân Diên Trạch nghiêng đầu nhìn nàng ta, mỉm cười dịu dàng.

Trương Tần im lặng ngồi một bên không dám lên tiếng, nếu là âm mưu nhắm vào hai vị hoàng tử, cứ gì lại kéo bà ta xuống nước?

Chẳng lẽ bà ta chỉ có thể làm công cụ hình người không có đầu óc, bị hy sinh ư?

Chẳng lẽ bà ta không có sĩ diện sao?

Đúng là khinh người quá đáng!

Chương 106: Chương 106

Vân Diên Trạch đã hiểu, với âm mưu thủ đoạn trong hậu cung, dù có tra được "hung thủ" thì cũng chưa chắc đó là kẻ chủ mưu.

Hắn ta hiểu rõ, Tô hậu cũng biết rõ, thậm chí ngay cả Vân Độ Khanh có lẽ cũng đã nhận ra.

Tô hậu gọi hắn đến đây là muốn cho hắn thấy thái độ của bà, bà không nghi ngờ hắn, đồng thời cũng muốn hắn đưa ra thành ý của mình.

"Chủ mưu đứng sau lòng dạ ác độc muốn phá vỡ sự yên bình của hậu cung, tội này không thể tha thứ."

Nhi thần xin phụ hoàng và mẫu hậu hạ lệnh điều tra rõ chuyện này." Hắn ta đứng dậy, chấp tay hành lễ, "Mong phụ hoàng và mẫu hậu thành toàn."

"Sao lại để người nhọc lòng vì những chuyện này." Tô hậu cười, "Cứ để Điện trung tỉnh hay Hộ Long vệ đi điều tra."

Chuyện trong cung nếu không ồn ào sẽ không để cho quan viên trong triều nhúng tay vào.

"Có thể vì phụ hoàng và mẫu hậu phân ưu là may mắn của nhi thần."

"Vậy ta giao lại chuyện này cho người." Long Phong đế lên tiếng, "Hoàng hậu mệt rồi, các người lui xuống hết đi."

"Các người" này không bao gồm vợ chồng Thần Vương.

Tôn Thái Dao đứng dậy, "Con xin cáo lui."

Ra đến cửa, nàng ta ngoái đầu nhìn Minh Cửu Châu, người kia đang nghịch con búp bê trong khay, vẻ mặt hồ hững khiến sống lưng Tôn Thái Dao lạnh toát.

"Thái Dao, cẩn thận bậc thang." Vân Diên Trạch đỡ tay nàng ta, "Chú ý dưới chân chớ để bị ngã."

"Đa tạ điện hạ." Tôn Thái Dao hồi hồn, mỉm cười ngọt ngào với Vân Diên Trạch.

"Có một vài người chỉ được mỗi cái mặt đẹp." Trương Tần không dám đắc tội Thần Vương, nhưng dám vẫn chế nhạo Vân Diên Trạch, "Người nào đó bị thích khách đ.â.m nhưng còn nhẹ hơn cả vết mèo cào."

Chuyện đã qua lâu như thế, thích khách chưa bắt được mà lại khiến vô số hoàng tử và công chúa bị liên đới."

"Chẳng lẽ..." Trương Tần trào phúng, "...là trò vừa ăn cướp vừa la làng ư?"

Tôn Thái Dao toan cãi lại nhưng lại bị Vân Diên Trạch giữ chặt tay, ngăn không cho nàng ta lên tiếng.

"Trương Tần nương nương." Vân Diên Trạch cười nhạt, "Ta gặp chuyện tại nhà của phò mã công chúa Nhu Đức, người này mua quan bán tước, lại còn giấu thích khách."

Dám cả gan làm loạn như thế không biết là dựa thế của ai?"

"Là phò mã? Công chúa? Hay là một vị nương nương nào đó ở trong cung?"

"Dựa thế của ai thì bốn cung không rõ.

Nhưng nếu Tứ hoàng tử nghi ngờ ai thì hãy tìm ra chứng cứ càng sớm càng tốt." Nếu như Vân Diên Trạch chưa bị tước tước vị, hẳn ta chỉ cần nói mấy câu như thế đã sớm dọa Trương Tần nín thinh.

Song bây giờ không giống ngày xưa, Trương Tần nắm rõ quy tắc h.iếp yếu nể mạnh trong hậu cung, phản bác lại ngay lập tức, "Bốn cung còn đang nghi ngờ, kẻ hãm hại bốn cung có thể là một hoàng tử mang lòng hận thù nào đó chẳng."

Kể từ khi Vân Diên Trạch gặp chuyện, xui xẻo cứ đổ ập lên đầu hẳn.

Nếu nói sâu xa hơn, người hận bà ta và Thần Vương phi nhất cũng chỉ có mỗi Vân Diên Trạch.

"Ai mà biết người chủ động xin đi điều tra là vì thật sự muốn tra án hay là vì tìm cách che giấu chứng cứ chứ."

"Trương Tần nương nương, cơm có thể ăn bậy nhưng không thể nói lung tung." Tôn Thái Dao không nhịn được nữa, "Nếu nương nương nghi ngờ thì có thể đến trước mặt phụ hoàng và mẫu hậu nói thẳng, đừng nói chuyện quái gở trước mặt bọn ta."

"Láo xược, tuy phân vị của bốn cung không cao, nhưng dù sao cũng là chủ của một cung, có thể xem là trưởng bối của các

người.

Tứ hoàng tử phi là văn bối, lại là đích nữ của Tôn gia, chẳng lẽ người không hiểu đạo lý tôn trọng trưởng bối?" Trương Tần lạnh lùng nhìn nàng ta, "Nếu không có mẹ chồng dạy dỗ thì để bốn cung dạy người."

Tôn Thái Dao tái mặt, hít sâu vài hơi, "Trương Tần nương nương dạy phải."

Điện hạ bây giờ thất thế, tránh không rước phiền về cho điện hạ, nàng ta phải nhịn xuống.

"Trương Tần nương nương."

Vừa nghe thấy tiếng Cửu Châu, vẻ mặt vênh váo của Trương Tần vội vàng biến thành gương mặt mỉm cười lấy lòng, bà ta xoay người, cất giọng thân thiện, "Vương phi có gì căn dặn?"

"Không có gì." Cửu Châu đi tới đưa cho bà ta một cái hộp gỗ, "Mẫu hậu nói hôm nay nương nương bị kinh sợ, vì thế đã tặng đôi vòng ngọc cho nương nương, ngọc tốt dưỡng người."

"Đa tạ hoàng hậu nương nương, đa tạ vương phi." Trương Tần nhận lấy hộp gỗ, chưa mở ra đã vội vàng tạ ơn.

"Không cần đa tạ." Cửu Châu khẽ gật đầu với bà ta, đoạn quay sang nhìn Vân Diên Trạch và Tôn Thái Dao, "Tứ hoàng huynh, Tứ hoàng tẩu, để ta tiễn hai người ra ngoài."

Tôn Thái Dao ngạc nhiên nhìn Minh Cửu Châu, có phải nàng đã nghe thấy hết những lời Trương Tần nói ban nãy nên mới ra đây giải vây giúp bọn họ?

Trương Tần nhìn Minh Cửu Châu rồi lại nhìn vợ chồng Vân Diên Trạch, vội tìm một cái cớ rồi lẩn đi còn nhanh hơn cả mèo.

"Mời Tứ Hoàng huynh và Tứ hoàng tẩu." Cửu Châu đi trước dẫn đường, Tôn Thái Dao im lặng đi sau nàng, ma xui quỷ khiến nàng ta lại ngoái đầu nhìn Vân Diên Trạch.

Điện hạ đang nhìn bóng lưng Minh Cửu Châu, không biết lòng chàng nghĩ gì?

Nàng ta nhớ đến điện hạ ở trong mộng, có lẽ chàng đã từng thích Minh Cửu Châu, bởi vì hôn lễ trong mộng ấy, chàng cười rất hạnh phúc.

Đáng tiếc, gương mặt Minh Cửu Châu ẩn sau phiến quạt tròn, nàng ta không biết lúc ấy Cửu Châu vui hay buồn.

Nhưng so với hôn lễ mà Thần Vương chuẩn bị cho nàng, hôn lễ trong mộng đúng là có hơi u ám.

Ra khỏi đại môn Minh Nguyệt cung, Vân Diên Trạch dừng bước, "Đa tạ đệ muội đã tiễn, xin đệ muội hãy dừng bước."

Cửu Châu đứng lại, quay lại nhìn bọn họ, "Hoàng huynh, hoàng tẩu đi thông thả."

Vân Diên Trạch nhìn nàng, chấp tay hành lễ rồi cất bước rời khỏi.

Cửu Châu thờ ơ nhìn bóng lưng bọn họ.

"Biết ngay là nàng ra mặt giải vây giúp họ mà." Thần Vương bước tới bên cạnh Cửu Châu, kéo tay nàng đặt vào tay mình, chẳng thèm nhìn theo Vân Diên Trạch, "Đi thôi, về ăn cơm."

Hai người dùng cơm ở Minh Nguyệt cung xong, Cửu Châu không muốn ngồi kiệu nên hai vợ chồng sóng vai dạo bước dọc

theo con đường quay về.

"Điện hạ, người trong cung đều thế cả sao?"

"Nàng nói Trương Tần?" Thần Vương hiểu Cửu Châu muốn nói điều gì, hần cười, "Trong cung không bao giờ thiếu kẻ bợ trên đạp dưới, người như Trương Tần chỉ xem như là tiểu nhân, hoàn toàn không đáng sợ."

Loại người đáng sợ nhất chính là kiểu rắn độc nhưng lại vờ như vô hại."

"Nơi này không chỉ là hoàng cung, mà nó còn là đỉnh cao quyền lực của toàn bộ Đại Thành." Thần Vương nắm tay Cửu Châu, từ từ bước về phía trước, "Lúc tiên đế bước vào tuổi xế chiều, nhóm hậu phi vì giúp con mình tranh đoạt hoàng vị mà sử dụng biết bao thủ đoạn hại người."

Số nam nữ vô tội bị liên lụy nhiều không sao kể xiết, kẻ thì chết, người thì tàn, thê thảm nhất chính là liên lụy toàn bộ gia tộc, máu chảy thành sông."

Gió lạnh lướt qua, Cửu Châu nhích lại gần hần hơn.

"Trong cuộc chiến hoàng vị, các thúc bá luôn mỉm cười dịu dàng đã biến thành ác quỷ, mất hết lý trí và tính người." Thần Vương thở dài, "Thế nên mấy năm qua ta chưa từng dám mơ ước đến hoàng vị."

"Mười sáu năm trước, ta từng nuôi một con chó."

Ta đi đâu nó liền ngoắt đuôi đi theo sau.

Cho đến một ngày, ta bất cẩn làm rơi điểm tâm, bị nó ăn mất..."

"Sau đó thế nào?"

"Nó đã chết." Thần Vương vẫn nhớ như in đó là một con chó trắng, chân ngắn ngủn, mỗi lần nó chạy trông giống hệt một quả cầu lông.

"Trong điểm tâm...!có độc ư?" Cửu Châu trợn to mắt.

"Đúng vậy, có độc." Thần Vương cười giễu, "Từ đó trở đi, chỉ cần là đồ bỏ vào miệng, ta đều sẽ để người hầu ném thử."

Cửu Châu chợt nhớ đến chuyện mình cho điện hạ kẹo bạc hà và đồ ăn vặt, chàng chưa bao giờ để người khác thử độc.

"Nàng không phải là người ngoài, đồ của nàng mang đến có gì mà ta không dám?" Thần Vương nhìn nét mặt Cửu Châu liền biết nàng đang nghĩ gì, "Hơn nữa, không phải nàng ăn còn nhiều hơn ta sao?"

"Chẳng may ta có ý đồng quy vu tận cùng chàng thì chẳng phải chàng đã bị lừa rồi sao?" Cửu Châu khẽ hừ một tiếng, "Điện hạ, chàng không có ý thức cảnh giác gì cả."

"Đó là ta tự tin." Thần Vương nhíu mày, "Ta tin vào mắt mình, tin nàng sẽ không tổn thương ta."

Cửu Châu bật cười thành tiếng, hai người cùng ngẩng đầu ngắm nhìn ánh trăng trên cao.

"Điện hạ, sắp đến mùa hoa đào rồi."

"Ừm."

"Vậy chừng nào chúng ta đi vẽ tranh đây?"

"..."

"Điện hạ, sao chàng không nói gì?"

"À, ta đang nghĩ xem chỗ nào vừa đẹp vừa thích hợp vẽ tranh."

...

Trương Tần đột ngột dời cung khiến các phi tần khác đều tò mò.

Từ khi Bệ hạ đăng cơ đến nay, Trương Tần vẫn ở trong tấm cung này, sao bỗng đứng lại dời cung?

Có phi tần phái người đi nghe ngóng tin tức, cung nhân hầu hạ bên người Trương Tần thần thần bí bí nói, "Đây là mệnh lệnh của Bệ hạ và Hoàng hậu nương nương."

Điều kiện ở Thanh Phong lâu đúng là tốt hơn, nhưng Trương Tần đâu phải là người khiến người khác có cảm tình, con gái bà ta lại đắc tội với Thần Vương, vì sao Hoàng hậu lại cho bà ta dời cung?

Tính ra họ còn được Hoàng hậu thích hơn Trương Tần ấy chứ.

"Bẩm chủ tử, bên phía Minh Nguyệt cung bỗng cho Trương Tần dời cung, không biết có phải đã phát hiện chỗ Trương Tần có vấn đề hay không?"

"Từ lúc nào mà Tô Mi Đại thông minh như thế, kế hoạch của chúng ta vừa bắt đầu đã bị ả ta nhận ra."

"Chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Còn làm gì nữa, đương nhiên là đợi rồi."

Bây giờ ả ta không những có Bộ hạ chống lưng, mà Minh gia cũng đang đứng về phe ả."

"Minh gia?"

"Tiệc giao thừa hôm ấy, hai huynh đệ Minh Kính Hải và Minh Kính Châu kẻ xướng người họa dọn sạch phe phái của Vân Diên Trạch."

Người nghĩ bọn họ làm thế là vì cái gì?"

"Chẳng lẽ là vì muốn trải đường cho Thần Vương ư?"

"Ngoại trừ nguyên nhân này thì còn có chuyện gì có thể để bọn hắc từng bước dồn Vân Diên Trạch đến đường cùng? Hành động lần này đã nói rõ bọn họ đối đầu với Vân Diên Trạch, chỉ cần Minh gia không rút dài thì Vân Diên Trạch sẽ không có cơ hội đăng cơ."

"Nhưng bên ngoài lại đồn Minh gia không thích Thần Vương kia mà."

Sao bọn họ lại giúp hắc?"

"Có lẽ kẻ bất học vô thuật như Thần Vương dễ khống chế hơn các hoàng tử khác."

"Nô tỳ tưởng..."

"Người tưởng Minh gia không phải là hạng người ấy sao? Ờ, năm xưa ba huynh đệ Minh gia kiêu ngạo là thế, nhưng đáng tiếc, ai rồi cũng sẽ thay đổi."

...

"Ai rồi cũng sẽ thay đổi." Hoài Vương nói với hai đệ đệ, "Có khi Ngũ đệ có thể học thuộc Nông tang ký ấy chứ."

Bệ hạ không đồng ý với đề nghị mở ân khoa của Thần Vương, trừ khi Thần Vương có thể học thuộc Nông tang ký trong vòng năm ngày, đây đã trở thành bí mật công khai trong triều.

Không chỉ quan viên trong triều, mà ngay cả bá tánh bên ngoài đều nghe mấy tin đồn thế này.

So với văn thần đang lo lắng bất an, dân chúng lại rất tin tưởng vào Thần Vương, lòng tin này đều là do chuỗi chuyện xưa Vương gia bá đạo tạo nên.

Nhóm văn nhân trước kia hay mắng sau lưng Thần Vương giờ đây đã không còn mắng hằn nữa, còn có vài thư sinh lén dâng hương cho Khổng Tử, cầu ông ấy phù hộ cho Thần Vương học thuộc Nông tang ký.

Nông tang ký cũng trở thành đầu sách bán chạy nhất trong các tiệm sách ở kinh thành, vì có rất nhiều thư sinh đoán rằng, Bệ hạ bắt Thần Vương học thuộc quyển này chứng minh ông ấy rất xem trọng nội dung trong sách.

Lố lăng nhất chính là sòng bạc cũng lấy chuyện này ra để cá cược.

Vài người tự nhận hiểu rõ Thần Vương đều cược hẵn không thể học thuộc.

Nhóm bách tính tham gia trò vui gần như đều cược hẳn có thể học thuộc.

"Bất hợp lý, đúng là bất hợp lý." Vân Khải Dung dạo một vòng các phường đặt cược, sau khi ra ngoài thì nói với đám bạn, "Tỉ lệ cược Vương gia không thể học thuộc vẫn còn rất cao."

"Xem ra bách tính trong thành vẫn có lòng tin với Vương gia." Một công tử hỏi, "Huynh cược cái nào?"

"Còn phải hỏi, dĩ nhiên là cược Vương gia có thể học thuộc rồi." Vân Khải Dung chống nạnh, "Kiếm được tiền hay không không quan trọng, quan trọng là phải ra sức cổ vũ Vương gia."

"Khải Dung nói rất có lý, chúng ta đều cược Vương gia có thể học thuộc hết đi."

Có "Chó săn" nào lại không cổ vũ cho lão đại nhà mình chứ?

Chẳng phải là bạc thoi sao, bọn hắn có!

Đặt cược bạc xong, bọn hắn thấy trời vẫn còn sớm, "Khải Dung, bây giờ đi đâu đây?"

"Đến Dục anh đường." Vân Khải Dung đáp, "Điện hạ bảo chúng ta năng làm nhiều việc thiện, chúng ta phải nghe lời điện hạ."

Đám huynh đệ bọn họ đều nhậm chức ngự tiền tam đẳng thị vệ, vừa được nâng lên nhị đẳng mấy hôm trước, đây đều là lợi ích của việc nghe lời điện hạ cả.

"Không thể đến Dục anh đường bằng tay không được."

"Đúng vậy, mua chút đồ, mua thêm vài món đồ chơi nữa."

"Mang sách vỡ lòng sang đó cũng được, để bọn trẻ học chữ là chuyện tốt."

"Đi thôi các huynh đệ."

Ngay lúc này, mấy gia chủ thế gia cũng đang tụ tập một chỗ, chờ mong kế hoạch sắp sửa thành công.

"Mọi chuyện đâu vào đấy chắc chắn không có vấn đề gì chứ?"

"Yên tâm, lần này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

"Đám chó săn của Thần Vương đang làm gì?"

"Bọn hắn đang ở phường cá cược."

"Tốt lắm."

Ta không tin hôm nay còn có người đến phá rối

Chương 107: Chương 107

Hôm nay vốn dĩ là một ngày xuân tươi đẹp, hoa khoe sắc thắm, ong bay bướm lượn.

Nhưng cảnh có đẹp cách mấy cũng không tránh được vài chuyện bất ngờ.

Dục anh đường là nơi thu nhận cô nhi ở các châu, quận do Hộ bộ phụ trách tài trợ.

Nếu bọn trẻ không có người nhận nuôi sẽ được Dục anh đường nuôi dưỡng đến khi mười bốn tuổi, sau đó sẽ ra ngoài tự lập.

Mấy năm nay cuộc sống của người dân trong kinh thành ngày một sung túc hơn, trẻ em bị bỏ rơi cũng giảm đi đáng kể, hơn nữa thường xuyên có nhóm phú thương và quý phu nhân quyên tiền, thế nên cuộc sống của đám trẻ ở Dục anh đường cũng thoải mái hơn, thậm chí mỗi tháng đều có người ở Dục anh đường đưa bọn trẻ ra ngoài dạo chơi.

Hôm nay là ngày Dục anh đường đưa bọn nhỏ ra ngoài thăm thú, đám trẻ bị bỏ rơi này đa phần đều có khiếm khuyết trên cơ thể, trông rất đáng thương.

Bọn nhỏ không biết vì sao tiên sinh dẫn mình ra ngoài hôm nay lại hung dữ đến thế, hơn nữa còn dẫn bọn nó đến phố chợ đông người như vậy.

Nhưng bọn nhỏ chỉ biết ngoan ngoãn đi theo thầy, loạng chà loạng chạng cũng không dám dừng lại.

Có đứa bé bị tật từ nhỏ, bước đi khập khiễng nên không thể đuổi kịp bước chân của thầy.

"Nhanh lên, người là phế vật à?" Tiên sinh mặc áo xám thấy thằng nhỏ bị bỏ lại phía sau, lớn tiếng mắng, "Tổn tiền nuôi một đứa phế vật như người đung là sỉ nhục của Đại Thành chúng ta."

Bọn nhỏ sợ đến bật khóc, tội nhất là đứa trẻ bị tàn tật kia, nó co rúc người lại, ngay cả khóc cũng không dám.

"Im miệng hết cho ta, đứa nào mà khóc nữa ta sẽ vứt đi luôn, nghe mà phiền." Tiên sinh áo xám bước tới bên cạnh đứa bé tàn tật kia, đá tới tấp vào người đứa bé, "Đồ phế vật vô dụng."

"Người làm gì thế?" Có người không nhịn nổi đẩy tên áo xám ra, "Tội nó còn nhỏ, sao người lại đá nó?"

"Cút hết cho ta, có biết ta là ai không mà người dám lo chuyện bao đồng?" Tiên sinh áo xám cười khẩy, "Ta là quản sự của Dục anh đường, hưởng bổng lộc của triều đình."

Đám thường dân dốt nát như các người mau tránh sang một bên, nếu không ta sẽ báo quan bắt hết các người đấy."

"Giữa ban ngày ban mặt, dưới chân thiên tử mà người dám lớn lối như thế?!" Lão bá tánh trong kinh xưa giờ luôn chính trực và tốt bụng, nghe tiên sinh áo xám nói thế, không những không sợ mà còn bị hấn chọc giận, "Có giỏi thì người báo quan đi, xem bọn ta có sợ người hay không."

"Đúng đó!" Vài người đàn ông vạm vỡ bước ra ngăn trước mặt bọn nhỏ, họ nhìn thấy bọn nhỏ đều có tật trên người, trong lòng càng thương hơn, càng giận tiên sinh áo xám hơn, "Đám nhỏ này mà người cũng xuống tay cho được, người có còn là con người hay không?"

"Ta làm việc ở Dục anh đường đã được mười năm, ai dám nói?" Tiên sinh áo xám đắc ý ra mặt, "Ta khuyên các người chớ có đại mà chọc ta, nếu không đợi sau khi trở về Dục anh đường, đám ranh con không nghe lời này sẽ bị ta trừng phạt, đến lúc đó sẽ chẳng có ai bênh được tội nó đâu."

"Người đang uy hiếp chúng ta sao?" Nhóm bá tánh không tài nào hiểu nổi, sao tên này lại lớn lối không nể nang ai như thế.

"Để ta xem ai dám động tới ta?" Tiên sinh áo xám giận dữ mắng mỏ, "Ta là quản sự của Dục anh đường do triều đình bổ nhiệm, các người dám tấn công quan triều đình sẽ phải ngồi tù."

Người ở trên phố chợ hầu như là dân thường, trong nhà còn có người phải chăm sóc, thế nên họ làm gì cũng có phần kiêng nể.

Nhưng nhìn vẻ mặt phách lối của tên này, ngọn lửa trong lòng bọn họ giống như củi khô gặp lửa, bùng nổ phút chốc.

"Nếu không dám xen vào chuyện bao đồng thì rút đi." Tên áo xám tặc lưỡi, "Nhớ đấy, đối nghịch với triều đình thì không bao giờ có kết quả tốt..."

"Tốt cái chân của ông người này!"

Bất thành linh có một công tử trẻ tuổi mặc cẩm y bay ra từ trong đám đông, đá một cái vào mặt tên tiên sinh áo xám, tên kia chưa

kip hét lên đã nằm rạp dưới đất.

Hắn nằm dần ra dưới đất một hồi, lúc phản ứng lại vẫn không quên hò hét, "Ngươi, các ngươi dám đối nghịch với triều đình..."

"Ngươi mà xứng với hai chữ triều đình sao!" Công tử áo gấm vút túi đồ ăn lên lưng tên tiên sinh áo xám, tên kia giống hệt con ngỗng bị bóp cổ, hai chân duỗi thẳng băng, ú ớ không phát ra tiếng.

"Ngươi tưởng ngươi là ai!" Công tử áo gấm phủ tay, vừa ngoái đầu phát hiện đám trẻ được người lớn bảo vệ đang len lén nhìn mình, hắn khẽ ho một tiếng, "Mấy đứa đừng bắt chước, ta đang đánh người xấu đấy."

Đám công tử bọn họ vốn định đến chợ cạnh Dục anh đường mua vài thứ mang đến Dục anh đường, không ngờ lại chứng kiến được cảnh này.

May mà bọn họ sang đây mua đồ, nếu không đám trẻ đã bị tên quản sự này bắt nạt.

"Ta lớn chừng này rồi mà vẫn chưa thấy ai phách lối hơn bọn ta đâu đấy." Công tử áo gấm ngồi xổm trên đất, đưa tay vỗ vào đầu tên tiên sinh áo xám, hể hỗi một câu là vỗ một cái.

"Ai nói với ngươi quản sự Dục anh đường có thể đại diện triều đình hả?"

Bốp!

"Dưới chân thiên tử, ngươi lại dám lấy cái thân phận rách nát này mà uy hiếp lão bá tánh."

Ông đây la cà khắp hang cùng ngõ hẻm hai mươi năm trời, nhưng vẫn không to gan bằng người đấy."

Bốp bốp!

"Dám bắt nạt trẻ con trước mặt ông đây, lại còn hống hách với lão bá tánh, người có biết ông đây là ai không?"

Bốp bốp bốp!

Tiên sinh áo xám bị đánh đến choáng váng cả đầu óc, chẳng còn sức mở miệng.

Người dân xung quanh thấy tên ăn h.i.ếp con nít bị đánh như chó, trong lòng cũng hả giận hơn nhiều.

"Công tử là ai vậy?" Một chị gái bán bánh hấp bên cạnh cho mỗi đứa nhóc một cái bánh, lo lắng hỏi, "Tên này có quan hệ với quan phủ, công tử đánh hấn liệu có gặp phiền phức gì không?"

"Đánh cái hạng cặn bã này thì sợ phiền gì?" Công tử áo xám lại vỗ bốp bốp lên đầu tên áo xám mấy cái, "Tại hạ họ Vân, tên là Dịch Chi, là cháu cố đời thứ sáu của Thái Tông đế."

"Công tử đúng là con cháu hoàng gia, hậu nhân của hoàng đế khai quốc." Dân chúng bình thường nào biết cháu cố đời thứ sáu và hoàng gia hiện giờ có quan hệ xa hay gần, trong suy nghĩ bọn họ thì chỉ cần là hậu duệ hoàng thất đều rất lợi hại.

"May mà có công tử ra tay giúp đỡ, nếu không tội nghiệp bọn nhỏ biết bao."

"Bọn trẻ vẫn còn nhỏ, sao hấn có thể nhẫn tâm như thế."

"Yên tâm, có chúng ta ở đây thì không ai dám ăn h.i.ếp đám nhóc này đâu." Được nhóm bá tánh nhìn mình với ánh mắt đầy

kính nể, Vân Dịch Chi ưỡn thẳng lưng, "Mọi người không cần lo chuyện tên này trả thù, ta chính là thư đồng của Thần Vương điện hạ, hiện đang nhậm chức Ngự tiền thị vệ, đám tiểu nhân này không dám dây vào ta đâu."

"Hóa ra là thư đồng của Thần Vương điện hạ, lần trước cũng là thư đồng của Thần Vương điện hạ ra mặt giúp đỡ chàng thư sinh kia."

"Hèn gì được làm thư đồng của Thần Vương, công tử quả là người lương thiện."

Lúc Vân Khải Dung dẫn Kim Ngô vệ chạy đến, Vân Dịch Chi đưa mười mấy đứa nhóc ngồi xổm ở góc chợ gặm bánh bao thịt.

Bọn nhỏ gặm đến mặt mày toàn dầu mỡ, nhưng cười đến là vui vẻ.

Nếu không có một tên đàn ông đang bị trói tay trói chân nằm bên cạnh, thì đây đúng là một cảnh tượng ấm áp biết bao nhiêu.

"Chư vị công tử, có chuyện gì thế?" Dư Giản nhìn đám nhóc ngồi xổm ở góc đường gặm bánh bao, sau đó lại đánh mắt sang kẻ cầm đầu là Vân Dịch Chi.

Hắn biết ngay mà, chỉ cần là chuyện hoặc người có liên quan đến Thần Vương thì không thể nào yên ổn được.

Không đợi Vân Dịch Chi trả lời, nhóm bá tánh bên cạnh đã ồn ào nói đỡ cho hắn.

Dư Giản càng nghe càng cau chặt hàng mày, nói với nhóm Kim Ngô vệ sau lưng mình, "Đưa tên quản sự của Dục anh đường này giao cho Kinh Triệu phủ điều tra."

"Vâng, lão đại."

Hai Kim Ngô vệ xách tên áo xám đang rầm rì đứng dậy, nhưng lại "bất cẩn" trượt tay để tên kia đập mặt xuống đất, tiếng kêu rên vang thấu trời.

"Ui cha, trượt tay."

"Bất cẩn quá."

Tiếng lòng của dân chúng vây xem: Trượt tay điệu nghệ quá, mượt mà quá, trượt thêm mấy lần nữa đi.

Xế chiều hôm ấy, Kinh Triệu phủ truyền ra tin tức, tên quan sự tự xưng đại diện người của triều đình đã bị phạt ba mươi đại bản, hơn nữa còn bị phán vào trọng tội.

Dân chúng vỗ tay khen hay, mỗi khi nhắc đến đại nhân Kinh Triệu phủ và nhóm công tử hoàng gia kia đều toàn là lời tán thưởng.

Nhóm công tử bột bây giờ đi trên đường đều uốn n.g.ự.c thẳng lưng, dưới chân cũng mang theo gió, thậm chí bắt đầu có con cháu trong tộc bắt chước làm việc thiện.

Trong khoảng thời gian ấy, đám lưu manh trên đường cũng mai danh ẩn tích, trị an kinh thành chưa bao giờ tốt như thế.

Ai lại dám khiêu chiến với đám công tử hoàng gia hay la cà phố phường, có sở thích diệt ác hành thiện chứ?

Hội gia chủ thế gia không vui, rất rất không vui.

"Nói đi, rốt cuộc trong chúng ta ai là kẻ phản bội?"

Không một ai lên tiếng, vì bọn hăn đều nghĩ trừ mình ra thì ai cũng có khả năng là kẻ phản bội.

"Đám công tử bột vốn đang ở phường cá cược, bỗng dừng lại đổi hướng đến Dục anh đường, trên đường đi còn ghé ngang chợ mua đồ, trùng hợp gặp đám trẻ bị bạo hành." Một vị gia chủ giận đến bật cười, "Chuyện trùng hợp như thế, các người có tin không?"

Ai mà thềm tin?

Bầu không khí nặng nề hẳn, giống như bây giờ ai mà lên tiếng trước thì người đó chính là kẻ phản bội khả nghi nhất.

"Chuyện quản sự Dục anh đường đánh mắng bọn trẻ là kế hoạch của các người?" Đỗ Thanh Kha nghênh ngang bước vào cửa, đưa mắt nhìn đám gia chủ trước mặt, khẽ cười, "Kế hoạch đó có tác dụng không?"

Ai cũng có thể nhận ra hẳn ta đang mỉa mai.

"Đỗ gia chủ, chẳng lẽ người có cách nào tốt?" Vị gia chủ đưa ra kế hoạch ở Dục anh đường bị hẳn ta kích động không nhịn được hỏi ngược lại, "Nếu người có cách nào hay thì chúng ta có thể học hỏi chút ít."

"Ồ?" Đỗ Thanh Kha nhú mày liếc nhìn gia chủ kia, "Ta đến đây là để nghe ý kiến của chư vị gia chủ, không phải đến để nghĩ cách."

"Nếu người đã không chịu nghĩ cách, lại không muốn tham gia cùng bọn ta, vậy người đến đây làm gì?"

"Đến thu thập kinh nghiệm?"

"Kinh nghiệm gì?"

"Kinh nghiệm cân bằng cảm xúc khi kế hoạch thất bại." Đỗ Thanh Kha thở dài, "Nhưng đáng tiếc, chư vị gia chủ cũng không thể cân bằng cảm xúc, Đỗ mỗ chẳng học hỏi được gì."

"Người..."

"Ta chợt nhớ ra ngày mai Thần Vương phải trả bài Nông tang ký trước mặt Bệ hạ, các vị đoán xem liệu Thần Vương có học thuộc nổi không?"

"Không thể, ta đây nửa năm còn không đọc xong một tập thơ, làm gì có người nào có thể học thuộc Nông tang ký chỉ trong năm ngày."

Đỗ Thanh Kha đưa mắt nhìn vị gia chủ này, sau đó yên lặng dời tầm mắt.

Thế gia dần suy tàn đều có nguyên nhân cả.

...

"Vương đại nhân, bác nóng lắm hả?" Ngoài Thái Ương cung, Minh Kính Châu thấy Hộ bộ Thị lang liên tục lau mồ hôi, kiểm lòng chẳng dặng lên tiếng hỏi thăm, "Hay là bác sang bên cạnh nghỉ một lúc nhé?"

"Tôi không nóng, tôi chỉ hồi hộp thôi." Vương Thị lang khẽ hỏi Minh Kính Châu, "Minh đại nhân, ông cho tôi một tin chính xác đi, rốt cuộc thì điện hạ có thể học thuộc cả một quyển sách không?"

"Chuyện này..." Gương mặt Minh Kính Châu lộ ra nét khó xử, "Hôm qua khi tôi rời khỏi Kỳ Lân cung, điện hạ đã học thuộc được chút ít."

Chút ít?

Chút ít là bao nhiêu?

Mấy vị quan viên càng thêm hồi hộp, hồi hộp không kém gì so với lúc bọn họ tham gia kì thi đình năm xưa.

"Chư vị đại nhân, Bệ hạ cho truyền các vị vào điện." Lưu Trung Bảo đi ra, mỉm cười nói, "Mời chư vị đại nhân."

"Lưu công công cho hỏi Thần Vương điện hạ đã đến rồi sao?"

"Điện hạ vẫn chưa đến, mời chư vị đại nhân vào điện chờ một lát."

Nhóm quan viên nghĩ, không đợi đến lúc điện hạ trả bài xong thì bọn họ không thể nào yên lòng được.

Bọn họ vào nội điện, sau khi hành lễ với Long Phong đế thì thấp thỏm đứng sang một bên.

Nếu cách đây vài năm mà có người nói rằng, rồi sẽ có lúc bọn họ cực kỳ mong chờ sự xuất hiện của Thần Vương, họ nhất định sẽ nghĩ đầu người này có vấn đề.

Bây giờ bọn họ đã hiểu ra, Thần Vương quan trọng đến nhường nào.

Đối với bọn họ mà nói, mỗi một khắc trôi qua đều cực kỳ giày vò, đến khi có thái giám vào báo, "Bẩm Bệ hạ, Thần Vương và Thần Vương phi cầu kiến."

Nhóm quan viên đồng loạt nhìn về phía cửa, ánh mắt nóng rực như mặt trời ngày hạ.

Cửu Châu bước vào cửa chính điện của Thái Ương cung, vừa bước chân ra lại vội rút về, ánh mắt của chư vị đại nhân đây sao mà nóng cháy thế?

Thần Vương nắm tay nàng bước vào điện, "Bẩm phụ hoàng, nhi thần đến trả bài."

Long Phong đế nói với Lưu Trung Bảo, "Lưu Trung Bảo, chuẩn bị ghế ngồi cho Thần Vương phi."

"Thưa phụ hoàng, Vương phi không tin nhi thần có thể thuộc hết một quyển sách, thế nên nhi thần đưa nàng ấy đến đây." Thần Vương mỉm cười với các đại thần đứng hai bên, "Hay là chúng ta bắt đầu luôn nhé?"

"Vương gia đợi đã." Một vị đại nhân rút quyển Nông tang ký dày hơn cả một viên gạch từ trong tay áo ra, đưa tới trước mặt Thần Vương, "Trước khi trả bài, điện hạ có thể ôn lại lần nữa."

"Không cần đâu." Thần Vương khoát tay, "Trước khi đến đây ta đã ôn lại rồi."

Hắn nhìn vị đại nhân trước mắt, mang theo quyển sách dày giấu trong tay áo, đúng là chẳng dễ dàng gì.

Thôi được rồi.

Hắn nhận lấy sách, giở ra xem một chút, sau đó đưa cho Cửu Châu, cười híp mắt, "Hãy chiêm ngưỡng trí thông minh của vương gia nhà nàng."

"Vâng vâng." Cửu Châu túm lấy tay áo Thần Vương, ghé vào tai hắn khẽ thì thầm, "Điện hạ là giỏi nhất."

Nghe giọng nói ngọt ngào ngập tràn sự tín nhiệm của nàng, Thần Vương cảm thấy, vào giờ phút này Vân Độ Khanh hẳn không có gì làm không được..

Chương 108: Chương 108

"Bệ hạ, nếu để điện hạ đọc hết cả quyển sách thì e là sẽ rất mất thời gian, chi bằng nhờ mỗi vị đại nhân ở đây chọn ra một đoạn để khảo bài Vương gia?" Minh Kính Châu đứng ra nói, "Thế này vừa có thể kiểm tra mức độ thuộc lòng của điện hạ, vừa có thể tiết kiệm thời gian cho Bệ hạ."

"Chư vị ái khanh không cần tìm cách cho nó, trăm biết các khanh đều là người rộng lượng không nỡ làm nó mất mặt, nhưng nếu nó đã muốn đọc hết thì các khanh cứ yên tâm ngồi nghe nó trả bài." Long Phong đế dặn Lưu Trung Bảo, "Lưu Trung Bảo, dâng trà, để Thần Vương từ từ trả bài."

Nhóm đại thần ngó người, sau đó mới hiểu ra, ý của Bệ hạ là sợ bọn họ móc nối với Thần Vương, giúp Thần Vương gian lận ư?

Nghĩ đến đây, bọn họ vừa tiếc vừa hận, sao ngay từ đầu bọn họ không nghĩ đến kế này chứ?

Không không không, bọn họ là người đọc sách, sao lại có suy nghĩ gian lận?

Nhận ra tư tưởng của mình bắt đầu sụp đổ, mấy vị đại nhân yên lặng nhìn Thần Vương, ký thác hết thủy hi vọng lên người hắn.

Cầu ông trời phù hộ độ trì cho Thần Vương có trí nhớ siêu phàm, hào quang b.ấ.n ra bốn phía.

"Nếu ai trộm quyển sách này, chặt..."

"Điện hạ, đây là câu do xướng in in vào hòng mắng người trộm sách, không cần phải học thuộc lòng." Minh Kính Châu vội ho khẽ, diễn xuất có hơi lố, hơi xốc nổi rồi, phải tém lại một chút.

"Có người xưa đi trước làm gương, chúng ta tiện bề học..."

"Đây là nội dung ở đoạn nào thế?" Một vị quan viên khẽ hỏi quan viên bên Công bộ.

"Là TỰ." Công bộ Thị lang trả lời, "Nông tang ký là do quan viên triều đình tổng hợp nghề làm ruộng và nuôi tằm từ bao đời nay rồi biên soạn thành sách, TỰ là do tướng quân khai quốc của chúng ta viết."

"Thiên thời hòa hợp chớ làm lỡ, xuân đến trồng dâu chớ chểnh hời hợt."

Thần Vương càng đọc càng nhanh, câu chữ lưu loát, nhóm quan viên lau mồ hôi trên trán, chốc chốc lại quan sát vẻ mặt của Bệ hạ."

"Phía nam có hòn đảo ấm áp, lúa nhanh chín, vị rất ngon."

Mấy quan viên ban đầu còn ngồi ngay ngắn, dần dà có hai vị đại nhân nom lớn tuổi hơi ngả ra lưng ghế.

Thần Vương đọc này giờ lâu lắm rồi, có phải nội dung quyển sách này nhiều quá rồi không?

Bỗng nhiên, Thần Vương đang đọc bài chợt ngừng lại.

Bọn họ giật mình, đồng loạt nhìn về phía hắn, bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Chuyện gì thế? Thần Vương không nhớ phần sau ư?

Nội dung phần sau là gì, có thể lén nhắc bài Vương gia không?

Thần Vương chẳng may may có biểu hiện gì gọi là sốt ruột, hắn nâng tách trà lên nhấp một ngụm, kế đó ngoái đầu nhìn Cửu Châu.

Cửu Châu cứ nghĩ điện hạ nhà mình hồi hộp, nàng dùng khẩu hình miệng nói với hắn, "Điện hạ giỏi lắm!"

Thần Vương đắc ý nhướng mày, chờ bốn vương đọc cho hết này.

Đến khi hắn bắt đầu đọc tiếp, đám quan viên mới thở phào nhẹ nhõm, may quá may quá, không quên bài là tốt rồi.

Vương gia nhìn Vương phi là muốn Vương phi cổ vũ mình sao?

"Đã thấy chưa, vừa nãy Vương phi cười với Thần Vương một cái, điện hạ đã có sức đọc tiếp rồi." Quan viên này nói với quan viên kia, "Quả là phu thê tình thâm."

Ông chợt phát hiện ra, kể từ khi Thần Vương đính hôn với con gái Minh gia, hắn rất ít làm ra chuyện hoang đường, bây giờ lại còn vì lợi ích của sĩ tử mà chịu thương chịu khó học bài.

Chẳng lẽ đây gọi là...!con hư biết nghĩ quý hơn vàng?

Nghĩ tới đây, ông quay đầu nhìn Minh Kính Châu bình tĩnh không lộ vui buồn kia, Minh gia đúng là khéo đẻ thật.

Nếu đọc hết bản Nông tang ký thì phải mất hơn nửa canh giờ, nhưng với tốc độ của Thần Vương dường như còn nhanh hơn khi đọc sách.

Hắn đọc rất trôi chảy, quan viên phụ trách kiểm tra xem hắn có đọc đúng hay không liên tục đối chiếu với nội dung trong sách, suýt nữa đã hoa mắt.

"Có đọc sai chỗ nào không?" Máy vị quan khác vô thức hỏi quan viên Công bộ, bên này hiểu rõ nội dung của quyển sách này nhất.

Quan viên Công bộ lắc đầu, "Không thiếu một chữ, không sai một câu."

Chúng quan viên nghe thấy thế, tâm trạng càng thêm phức tạp, Thần Vương đã cố gắng đến mức nào để học thuộc quyển sách này?

"Con người là nền tảng của quốc gia.

Nông nghiệp kế sinh nhai của nhân dân."

Nửa canh giờ trôi qua, Thần Vương đã đọc đến trang cuối cùng, nhóm quan viên dù mệt mỏi nhưng vẫn ngồi thẳng lưng, ánh mắt nhìn Thần Vương đong đầy sự yêu thương và tán thưởng.

"Xong rồi à?" Long Phong đế đứng dậy đi một vòng trong điện, ngồi một chỗ trong thời gian lâu, eo ông có hơi mỏi.

"Bẩm Bệ hạ, Thần Vương điện hạ đã đọc xong rồi ạ." Hai vị quan viên phụ trách việc giám sát đặt sách xuống, bước vào trong hành lễ với Long Phong đế.

"Sai mấy chỗ?" Long Phong đế nhìn sang con trai, phát hiện nó đã chạy tới bên cạnh Vương phi, chờ con bé đút trà tận miệng.

Cái thằng con trời đánh này!

"Bẩm Bệ hạ, Thần Vương điện hạ thông minh hơn người, chúng thần không tìm được một lỗi nào ạ." Quan viên kiểm tra cất giọng thoáng vẻ bất ngờ.

"Không sai chỗ nào sao?" Long Phong đế nghị ngờ nhìn sang Thần Vương, "Con đọc lại trang năm của phần nuôi tằm một lần nữa cho ta nghe."

Thần Vương khàn giọng đọc lại một lần nữa.

"Bẩm phụ hoàng." Hắc mặt dày mỉm cười, "Nhi thần đã thuộc lòng Nông tang ký, chuyện phụ hoàng đồng ý với nhi thần..."

"Nếu con có thể học thuộc Nông tang ký trong vòng năm ngày, có sao mấy năm qua không chịu học hành chăm chỉ?" Ánh mắt ông dần trở nên nguy hiểm, "Lưu Trung Bảo, mang cây tới đây."

"Bệ hạ, không được đâu, Bệ hạ." Chúng quan viên đang vui mừng vì Thần Vương thuộc bài, bất chợt nhận ra vẻ mặt khác thường của Bệ hạ, vội vàng chạy đến khuyên can, "Bệ hạ, Vương gia hắc là đã chăm chỉ thức khuya học bài mới có kết quả này."

Vi thần nghĩ Bệ hạ hắc phải khen ngợi điện hạ mới phải."

"Đúng vậy, có lẽ là do Vương gia thông suốt chậm mà thôi."

Lúc trước điện hạ còn trẻ nên không hiểu chuyện, bây giờ điện hạ biết quay đầu là chuyện tốt.

Bệ hạ đánh phạt vương gia sẽ chỉ khiến điện hạ nản chí cầu tiến, thế thì không hay đâu ạ."

"Xin phụ hoàng bớt giận." Cửu Châu dang hai tay bảo vệ Thần Vương ở sau lưng mình, "Vì ráng học thuộc quyển sách này mà"

suốt mấy hôm nay điện hạ phải chong đèn học cả đêm, vô cùng vất vả.

Lời hứa của đế vương đáng giá ngàn vàng, phụ hoàng không ban thưởng cho điện hạ cũng được, nhưng có gì lại phạt chàng?"

Nàng hung hăng trừng mắt nhìn đám thái giám đang định tiến lại gần, "Không ai được đụng tới Vương gia nhà ta!"

"Cửu Châu." Minh Kính Châu ngẩng đầu lên, cau mày răn dạy con gái, "Không được vô lễ với Bệ hạ, con lui xuống đi."

Cửu Châu cắn môi im lặng không nói, nhưng nàng vẫn dang tay như cũ, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Thần Vương được nàng che chở phía sau, nhìn bóng lưng kiên định, hai tay thẳng tắp của Cửu Châu, hấn vươn tay nhẹ nhàng nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng, khẽ thì thầm bên tai, "Tiểu Trư ngọc, phụ hoàng không đánh ta đâu, nàng đừng sợ."

Biết bao cảnh đẹp trên đời cũng không sánh bằng giây phút nàng bất chấp đứng lên trước bảo vệ hấn thế này.

Thậm chí hấn bắt đầu tin rằng, dù phía trước có thiên quân vạn mã, liệt hỏa đao kiếm thì nàng vẫn sẽ xông lên trước bảo vệ hấn giống hôm nay.

Thần Vương kéo Cửu Châu đến bên cạnh mình, mỉm cười lấy lòng Long Phong đế, "Phụ hoàng, Vương phi nhà con chỉ là quá lo cho con thôi, xin phụ hoàng đừng xem là thật."

Long Phong đế im lặng một lúc, rồi bật cười thành tiếng, bầu không khí ngột ngạt trong chính điện cũng được thổi bay.

"Độ Khanh à, con có một nàng vương phi tốt lắm đấy." Ánh mắt Long Phong để nhìn Cửu Châu đông đầy vẻ dịu dàng của bậc trưởng bối, không hề bất mãn vì hành động vừa nãy của nàng.

Ông phát tay áo, ngồi xuống long tọa, "Truyền chỉ, hậu cung nhiều năm vô, trăm thuận theo ý trời lập Tô thị làm hậu.

Đây là chuyện vui đáng chúc mừng.

Nhớ đến sĩ tử trong thiên hạ khổ công dùi mài, nay trẫm quyết định mở thêm ân khoa để các sĩ tử chăm chỉ học hành, thể hiện tài năng của mình."

Thánh chỉ này được đế vương tự mình đóng dấu, sau đó truyền xuống Lại bộ, cuối cùng Lại bộ sẽ thông báo khắp các châu quận cả nước.

"Tạ ơn Bệ hạ." Nhóm quan viên xúc động đến rơi nước mắt, chấp tay hành lễ.

Chuyện này cuối cùng đã được giải quyết.

"Phụ hoàng, vừa nãy con dâu thất lễ, xin phụ hoàng trách phạt." Buồn vui của mọi người không giống nhau, Cửu Châu cúi đầu bước tới trước mặt Long Phong đế, hành đại lễ thỉnh tội.

"Độ Khanh, mau đỡ Cửu Châu dậy." Long Phong đế cười híp mắt nhìn Cửu Châu ủ rũ cúi đầu, an ủi nàng, "Với tư cách là một người phụ thân, ta không những không phạt con mà còn muốn cảm ơn con nữa."

Cửu Châu kinh ngạc ngẩng lên nhìn ông, Thần Vương đi tới bên cạnh nắm tay nàng, mười ngón tay đan chặt vào nhau vô cùng

thân mật.

"Nó là hoàng tử, nhận được địa vị và quên thế mà người đời đều hâm mộ, ai nấy đều kính sợ hần, chỉ muốn đồ hần vui.

Nhưng không ai vì nó mà dám đứng ra bảo vệ nó trước mặt trẫm." Long Phong để nhìn hai đứa nhỏ nắm tay nhau, cười hỏi, "Trước khi con làm, có nghĩ đến chuyện sẽ khiến trẫm không thích con không?"

"Dạ không, con chưa kịp nghĩ đến ạ." Cửu Châu dè dặt nhìn ông, "Phụ hoàng sẽ không đánh điện hạ đúng không ạ?"

"Nó lớn tòng ngòng thế này, dù trẫm có đánh thì nó cũng chẳng nhớ lâu." Dứt lời, Long Phong để thấy Cửu Châu ngoái đầu cười với con trai, cười đến là vui vẻ.

Mà ánh mắt con trai mình nhìn con bé ngập tràn tình yêu và sự trân trọng.

Đây là ánh mắt của một người đàn ông trưởng thành nhìn người phụ nữ mà mình yêu thương nhất.

Thằng nhóc không chịu lớn này cuối cùng cũng sắp trở thành một người đàn ông đỉnh thiên lập địa, có người cần bảo vệ rồi.

"Phụ hoàng nói thế Cửu Châu sẽ nghĩ trước đây phụ hoàng thường xuyên đánh con đấy." Thần Vương cười hì hì, vờ thì thầm với Cửu Châu, "Từ nhỏ đến lớn, phụ hoàng không bao giờ đánh ta cả.

Mấy lời vừa nãy của phụ hoàng đều dọa chơi thôi."

Nghe con trai và con dâu "thì thầm" với nhau, Long Phong đế ghét bỏ phát tay, "Đi đi, đi nhanh đi, đừng chọc cho trẫm đánh con thật."

"Phụ hoàng, nếu trước kia chưa từng đánh mà bây giờ bắt đầu đánh thì dân gian gọi là "khai ấn". " Cửu Châu nhỏ giọng nhắc nhở, "Ngày cuối cùng của năm mà đánh con trể thì gọi là phong ấn, phụ hoàng định "khai ấn" điện hạ sao?"

Thần Vương không dám tin trợn mắt nhìn Vương phi nhà mình, chuyện gì thế này?

Vừa nãy khi phụ hoàng đòi đánh hấn, nàng dũng cảm chạy lên trước bảo vệ hấn, thế sao bây giờ lại chủ động nhắc tới các cách gọi đánh con ở dân gian?

"Phụ hoàng, nhi thần xin phép cáo lui." Thần Vương đánh hơi có điều chẳng lành, vội vàng kéo thê tử bỏ chạy mất khói.

Nhìn bóng lưng đôi vợ chồng trẻ, Lưu Trung Bảo cười, "Bệ hạ, Vương gia và Vương phi thật xứng đôi."

"Đúng vậy." Long Phong đế nở một nụ cười từ tận đáy lòng, "gặp được cô nương Minh gia đúng là may mắn đời này của con trai ta."

"Vương phi rất tốt, lần đầu gặp Vương phi lão nô đã có cảm giác cô nương này xinh đẹp, rất có phúc khí."

"Đúng thế." Long Phong đế thở dài, nhớ đến tai nạn bất ngờ ở trại ngựa hoàng gia lúc ấy, nếu không nhờ Độ Khanh gặp Minh cô nương giữa đường, đưa nàng đi chọn tiểu bạch mã...

Có một vài chuyện, là phụ thân, ông không dám nghĩ nhiều.

Bởi vì ông không có cách nào chấp nhận được hậu quả, dù chỉ nghĩ đến thôi cũng cảm thấy sợ hãi.

Đối với Độ Khanh, ông chỉ là một người phụ thân bình thường trên thế gian này.

Ông mong nó khỏe mạnh không bệnh tật, mong nó được bình an trường thọ, hy vọng có người thích nó, hy vọng nó có thể hiểu được tình yêu là gì.

Đợi đến khi ông và Mi Đại già đi, không thể ở bên cạnh làm bạn với nó, người yêu nó và người nó yêu vẫn còn đây, đến khi tóc bạc pha sương cũng không sợ cô độc.

"Điện hạ, Thần Vương điện hạ xin dừng bước!"

Nhóm quan viên rời khỏi Thái Ương cung, vội vàng đuổi theo Thần Vương và Cửu Châu, cúi đầu đầy trịnh trọng, "Chúng thần xin thay mặt sĩ tử khắp thiên hạ cảm ơn điện hạ."

"Sĩ tử trong thiên hạ đều là con dân của Đại Thành, bốn vương là Vương gia Đại Thành, học bài để giúp con dân thì có gì đáng để cảm ơn?" Thần Vương lướt nhìn nhóm quan viên trước mắt, ai cũng thấy quen mặt.

Người mặc quan bào thêu hoa văn hai tắc này, cách đây hai năm đã từng ở trên triều vạch tội hấn bức người nhả sông.

Còn người mặc quan bào hoa văn năm tắc, một năm trước từng mắng hấn vô học vô nghệ.

Nhưng hấn là người khoan dung độ lượng, nể tình bọn họ có công với Đại Thành nên không thêm so đo.

"Ngày xưa...!chúng thần có chỗ hiểu lầm điện hạ." Quan viên mặc quan bào tím chấp tay, "Đa tạ điện hạ khoan dung không so đo với chúng thần."

Thần Vương sợ bọn họ lỡ miệng nói mấy chuyện trước đây của hắn trước mặt Cửu Châu, vội vàng ngắt lời, "Chuyện nhỏ thôi, chư vị đại nhân chớ để trong lòng."

Đừng nói nữa, nếu các ông mà nói nữa, hình tượng bất tài của bốn vương sẽ bị lộ trước mặt vương phi, tới lúc đó là có chuyện liền đấy.

"Tứ đệ, người đang được các vị đại nhân vây quanh có phải là Ngũ đệ không?" Tĩnh Vương thấy nhóm quan viên đứng tụ tập trước Thái Ương cung, hắn bèn dừng lại nhìn, "Chẳng biết Ngũ đệ có thuộc bài không nữa?"

Vân Diên Trạch nhìn thấy nụ cười của nhóm quan viên, lòng chột chùng xuống.

"Trước đây Vương đại nhân mắng Ngũ đệ bất tài vô học, bây giờ lại cười đến là dịu dàng với đệ ấy." Đôi mắt An Vương sáng rực, "Chẳng lẽ Ngũ đệ thuộc hết Nông tang ký rồi sao?"

Lợi hại thật, ta phải đi bỏ m.ô.n.g Ngũ đệ thôi!.

Chương 109: Chương 109

"Ngũ đệ đúng là có triển vọng." An Vương vừa cảm khái xong ngoảnh đầu lại thấy ba huynh đệ đang nhìn mình chăm chăm, khó hiểu hỏi lại, "Ta nói gì sai sao?"

"Không." Hoài Vương khô khốc vút ra một câu, "Nếu đệ giữ im lặng thì càng tốt nữa."

Dứt lời, hắn xoay người rời đi.

"Đại ca, không phải chúng ta đến gặp phụ HSo?" An Vương gọi với theo Hoài Vương, "Sao huynh lại quay về?"

Hoài Vương dừng bước, miệng cười nhưng lòng lại không, "Phụ hoàng nghe Ngũ đệ đọc bài lâu thế hắn đã mệt, chúng ta sao có thể quấy rầy."

Vân Diên Trạch nhìn thoáng qua chỗ Vân Độ Khanh đang đứng, im lặng rời khỏi cùng Hoài Vương.

Tĩnh Vương do dự một lát, khẽ nói với An Vương, "Nhị ca, chúng ta đi thôi."

An Vương chưa kịp phản ứng lại, Tĩnh Vương đã sải bước đuổi theo Hoài Vương không thèm ngoái đầu.

Đi gì mà đi, cơ hội nịnh bợ tốt thế này có thằng ngu mới đi.

An Vương sửa sang lại ngoại bào, rảo bước tới chỗ Vân Độ Khanh.

Vừa đến gần, hắn nghe thấy mấy vị quan viên này đang khe khẽ dặn dò Ngũ đệ trở về nghỉ ngơi cho tốt, sức khỏe là quan trọng nhất...

Ngũ đệ mới vừa trả bài hay là mới dọn sách ở Thái Ương cung ra thế?

"An Vương điện hạ." Minh Kính Châu ngược lên, hành lễ với An Vương.

"Minh đại nhân." An Vương lịch sự đáp lễ, đây là cha ruột của Ngũ đệ muội, hắn phải khách sáo một chút.

Lúc bấy giờ, nhóm quan viên mới phát hiện ra An Vương, sau khi chào hỏi xong xuôi, bọn họ không dám lăm mồm với Thần Vương trước mặt các hoàng tử khác, tránh rước phải tội kéo bè kết phái.

"Vương gia, hạ quan không tiện ở lâu trong cung, hạ quan xin phép cáo từ." Minh Kính Châu nhìn sang Cửu Châu, do dự một lúc, "Xuân đã về hoa cũng nở, mẫu thân con vừa học làm bánh hoa, nếu rảnh thì con và Thần Vương về ghé nhà chơi một chút."

"Phụ thân." Cửu Châu đi theo Minh Kính Châu, nàng nhớ khi mình vừa về kinh, lúc đọc sách có thấy một loại bánh được làm từ hoa tươi.

Mẫu thân nói với nàng, bánh hoa ngon nhất khi được làm từ cánh hoa xuân, chờ đầu xuân năm sau bà sẽ làm bánh hoa như trong sách cho nàng ăn.

Nàng cứ nghĩ mẫu thân đã quên chuyện này, hóa ra bà vẫn luôn để nó ở trong lòng.

Minh Kính Châu dừng bước ngoái đầu nhìn nàng, "Con và điện hạ mau hồi cung đi."

"Thưa nhạc phụ đại nhân, ngày mai tiểu tể sẽ đưa Cửu Châu về thăm nhà ngoại." Thần Vương đi tới chỗ hai cha con, "Xin nhạc mẫu hãy làm thêm vài cái, tiểu tể cũng muốn ném thử."

"Được." Ý cười lan ra khắp gương mặt Minh Kính Châu, "Hạ quan chờ điện hạ đại giá đến hàn xá."

Đợi Minh Kính Châu rời khỏi, An Vương khó hiểu nhìn sang Thần Vương, "Ngũ đệ, ta nhớ trước đây đệ đâu có thích bánh hoa, còn bảo món đó không ngon..."

"Nhị ca." Thần Vương chỉ hận không thể bịt miệng An Vương lại, "Khẩu vị của con người rồi sẽ thay đổi."

"Nhưng đệ mới vừa nói hồi năm ngoái chứ đâu."

"Ta của năm ngoái đã sớm không phải là ta của bây giờ." Thần Vương vô cảm đáp, "Nếu Nhị ca không có chuyện gì làm thì có thể về nhà đọc thêm sách."

An Vương nhận ra Ngũ đệ hình như đang giận, vội vàng ngậm miệng.

Sao Ngũ đệ lại tức giận nhỉ?

Hắn chỉ muốn làm thân với đệ ấy thôi mà, sao lại khó thế?

"Điện hạ." Cửu Châu vỡ lẽ, điện hạ không thích ăn bánh hoa, nhưng lại nói với phụ thân là muốn ném thử tay nghề của mẫu thân, âu cũng là vì nàng cả.

"Nàng đừng nghe Nhị ca nói lung tung." Thần Vương cười với nàng, "Từ nhỏ chúng ta đã không sống với nhau, ta thích gì, ghét gì, ai rảnh hơn bản thân ta?"

"Mẫu thân không những biết làm bánh hoa mà còn biết làm rất nhiều món khác, đầu bếp ở trong phủ cũng nấu ăn rất ngon." Cửu Châu cười ngọt ngào với Thần Vương.

"Đến lúc đó điện hạ hãy ném thử hết nhé."

"Được." Thần Vương nhìn Cửu Châu cười đến ngọt ngào, hắn cũng yên lòng, "Đi thôi, chúng ta trở về Kỳ Lân cung."

"Hây..." An Vương đưa mắt nhìn Ngũ đệ và Ngũ đệ muội rời đi, thở dài một hơi.

Ây ô, kế hoạch làm thân hôm nay thất bại rồi.

Hay là do hắn đến không đúng lúc nhỉ?

"Vừa nãy ở trên điện, nàng bảo ta mỗi ngày đều chong đèn thức khuya học bài ư?" Đi được nửa đường, Thần Vương chợt nhớ ra chuyện này, hắn nhớ mấy đêm nay hắn đều chờ Minh Tiểu Trư ngủ rồi mới lén rời giường đi học bài kia mà.

"Tối nào cũng vậy, chỉ cần điện hạ ngồi dậy thì ta đều biết cả." Cửu Châu không nghĩ ngợi nhiều, "Nhưng thấy chàng học bài chăm chỉ nên ta không tiện quấy rầy."

Thần Vương, "..."

Hắn chỉ muốn tạo ấn tượng với Cửu Châu rằng, dù hắn không chăm chỉ thì vẫn có thể học thuộc quyển sách.

Không ngờ nàng đã biết hết mọi chuyện.

"Nhưng điện hạ thực sự rất giỏi, chỉ học có vài ngày đã thuộc hết một quyển sách." Đôi mắt Cửu Châu sáng bừng nhìn hắn, "Hồi nhỏ nếu ta có thể học thuộc lòng giỏi như chàng thì tốt rồi."

"Cái này thì có là gì, Nồng tang ký có gì khó đâu." Thần Vương hất cằm, "Chỉ cần Vương gia nhà nàng muốn thì không gì không làm được."

Ánh mắt nhìn Thần Vương của Cửu Châu càng thêm nóng rực.

Điện hạ quả thật là thần tiên hạ phàm.

Tin mở ân khoa vừa được truyền ra, sĩ tử toàn bộ kinh thành đều bị chấn động, biết bao nhiêu người vui mừng chạy đi báo danh, chuẩn bị cho cuộc thi năm nay.

"Triều đình mở ân khoa thật sao?"

"Chẳng lẽ Thần Vương học thuộc hết sách thật?"

"Thuộc rồi, thuộc rồi."

Đồng môn của ta là cháu trai của Vương đại nhân.

Hắn nói khi Thần Vương trả bài, Vương đại nhân cũng có mặt.

Thần Vương gia đọc lầu lầu, không sai một chữ, hào quang tỏa khắp bốn phía."

"Thật không?"

"Lời của cháu trai Vương đại nhân sao có thể giả được? Nhưng ta nghe tin mật là, lúc Thần Vương trả bài xong suýt nữa là bị ăn đòn, nhờ Vương phi đứng ra ngăn trước mặt Thần Vương nên mới khiến Bệ hạ thu tay."

"Sao thế?"

"Ta không biết, có lẽ Bệ hạ vốn không có ý muốn mở ân khoa chẳng."

"Thì ra là thế, Thần Vương điện hạ vì sĩ tử trong thiên hạ đã vất vả nhiều rồi."

Đám học trò chúng ta, nếu học thuộc Nông tang ký trong vòng năm ngày quả là một chuyện hết sức khó khăn."

"Đúng vậy, không dễ dàng gì."

Trong tiếng reo hò cảm khái, thanh danh của Thần Vương trong giới trí thức được nâng lên cao chưa từng có.

Ngày thứ hai sau khi trả bài, Vân Khải Dung và Vân Dịch Chi mặc quần áo của Ngự tiền thị vệ bám theo bên người Thần Vương, "Điện hạ học thuộc thật sao?"

"Sao ta có thể giả vờ trước mặt bao nhiêu quan viên hử?" Thần Vương lười biếng ngáp một cái, "Nhưng mà ta thấy có gì đó không đúng."

"Không đúng ở đâu?" Vân Khải Dung khó hiểu, bây giờ giới trí thức đều đang khích lệ điện hạ, có chỗ nào không đúng chứ?"

Thần Vương không nói gì.

Ban đầu nhạc phụ chỉ bảo hần đề nghị chuyện mở ân khoa, không hề nhắc đến chuyện học thuộc lòng.

Nhưng khi đến Thái Ương cung, phụ hoàng đẩy hần lên tít trên cao, lại không cho hần cái thang nào để leo xuống.

Lúc ấy hần chỉ nghĩ học thuộc một quyển sách cũng không khó, bây giờ đã trả bài xong, chuyện mở ân khoa cũng đã đâu vào đấy, hần mới nhận ra có gì đó không đúng.

Chẳng lẽ...!nhạc phụ và phụ hoàng bắt tay lừa hần học bài?

Trông thấy vẻ mặt Vương gia là lạ, Vân Khải Dung lo lắng, "Chẳng lẽ trong chuyện này có âm mưu? Ai dám tính kế điện hạ, bọn ta sẽ đi lấy lại danh dự cho điện hạ."

"Các người không dám đâu." Thần Vương lại thở dài, "Các người từ nhỏ đã không thích đọc sách, cứ tập trung làm ngự tiền thị vệ đi, đợi vài năm nữa kiếm được chức quan ổn định, kiếm đường cho con cháu sau này."

"Điện hạ cứ yên tâm, chúng ta biết mà." Vân Dịch Chi cười ngây ngô, "Mấy ngự tiền thị vệ hồi trước rất ghét đám hoàng tộc bọn ta, nhưng giờ quay sang khách khí với bọn ta lắm."

Một phần là vì chuyện bọn họ làm việc thiện đã truyền đến tai đồng liêu, một phần là vì Vương gia.

Bọn họ từng là thư đồng của vương gia, địa vị đương nhiên phải khác với người bình thường.

...

"Vương gia đang ở đây sao?" Lưu Trung Bảo tìm thấy Thần Vương đang trốn trong góc đằng sau hòn non bộ, cười tủm tỉm, "Điện hạ làm lão nô tìm mãi, Bệ hạ cho truyền điện hạ đến Thái Ương cung."

Nhìn Lưu Trung Bảo bất thành linh xuất hiện, Thần Vương ngó người cả buổi trời.

Hôm nay khi vừa thức dậy, hắn chợt thấy mọi chuyện có gì đó bất thường, thế nên mới tìm một chỗ vắng vẻ để lánh tạm, không ngờ lại bị Lưu công công tìm ra.

Quả nhiên trong hậu cung này không có bí mật nào có thể giữ.

Hắn đứng dậy, phủi vạt áo, thở dài, "Lưu công công, phụ hoàng gọi ta đến đó để bắt ta học bài hay là phê tấu chương?"

"Lão nô không dám phỏng đoán thánh ý của Bệ hạ." Lưu công công càng cười dịu dàng hơn, "Phiền điện hạ đi theo lão nô một chuyến."

Thần Vương xoa trán, "Phiền công công dẫn đường."

Đến khi hắn bước vào cửa Thái Ương cung, chưa kịp hành lễ thì phụ hoàng đã lên tiếng.

"Tư trị thông giám có câu: Bậc quân chủ phải giữ chữ tín, nếu luôn coi trọng chữ tín thì mấy ai muốn xa lánh."

Câu này hiểu thế nào?"

"Bẩm phụ hoàng, nhi thần không biết." Thần Vương chấp tay hành lễ với Long Phong đế, sau đó mặt dày sấn đến gần ông,

"Phụ hoàng, bình thường con đâu có thích đọc mấy quyển sách ngọt ngạt, nhạt nhẽo này."

"Hàn Phi tử có câu: Chim ba năm không vỗ cánh là để dưỡng cánh thêm dài, không bay không kêu là để quan sát dân tình xã tắc."

Dù không bay, nhưng khi cất cánh sẽ bay tận trời xanh, dù không hét, nhưng khi cất tiếng khiến người người kinh sợ.

Câu này phải hiểu thế nào?"

"Phụ hoàng." Thần Vương nhìn Long Phong đế, "Phụ hoàng nghĩ nhi thần là người biết mấy thứ này sao?"

Long Phong đế thấy hắn như thế cũng không nổi giận, phân một nửa núi tấu chương đặt sang bên cạnh, "Trẫm nghe mẫu hậu của con nói ngày mai con định đưa Vương phi xuất cung?"

"Không phải chứ phụ hoàng?" Thần Vương khiếp sợ nhìn ông, "Phụ hoàng lại lấy chuyện này ra uy hiếp nhi thần sao?"

"Trẫm là một vị vua nhân ái, sao lại làm mấy chuyện uy hiếp này?" Long Phong đế cười hiền hòa, "Nếu ngay cả những cái này mà con vẫn không hiểu thì cứ ở lại cung đọc sách, chờ khi nào hiểu rồi hẵng xuất cung du ngoạn cũng không muộn."

Thần Vương im lặng một lúc, sau đó đi tới ôm nửa núi tấu chương sang bên cạnh, "Phụ hoàng, giữa cha con chúng ta có gì thì cứ nói thẳng, có việc gì thì phụ hoàng cứ giao thẳng, nhi thần chịu được mà."

Long Phong đế cười khẽ, "Lưu Trung Bảo, chuẩn bị bút mực cho Thần Vương."

"Nếu con duyệt hết đồng tấu chương này thì mai hãy ra cung thư giãn một ngày." Long Phong đế đặt bút xuống, nhàn nhã ngả người lên lưng ghế, "Thân làm cha sao có thể không yêu thương con trai mình."

Thần Vương không ừ hử gì, giở tấu chương ra bắt đầu phê duyệt.

Vì đế Vương phi nhà hần được ăn bánh hoa do nhạc mẫu làm, phê tấu chương có là gì?

Là đàn ông trưởng thành, hần muốn vì người phụ nữ của mình mà chống đỡ cả bầu trời.

Tư trị thông giám, Hàn Phi Tử gì chứ, đó là thứ mà một hoàng tử như hần có thể tìm hiểu sao?

"Số thuế mà Lợi châu năm nay nộp lên ít hơn hai mươi ngàn quan tiền so với mấy năm trước?" Long Phong đế lên tiếng, "Tri châu Lợi châu có vẻ làm ăn không được việc cho lắm."

"Có vài huyện ở Lợi châu bị nạn lụt, tiền thuế ít hơn mấy năm trước là chuyện bình thường." Thần Vương nhanh chóng xem hết một bản tấu chương, để vài chữ rồng bay phượng múa, "Tri châu nơi đó họ Lưu, là một vị quan tốt, có điều tính tình bướng bỉnh, không biết lấy lòng người khác, còn lại thì không có tật xấu gì."

Long Phong đế cười gật đầu, "Ta già rồi nên quên mất mấy chuyện quan trọng như thế."

"Phụ hoàng, lúc nói mấy câu này thì phụ hoàng nên đi soi gương ạ." Thần Vương nhìn ông, "Nếu phụ hoàng già thì hơn nửa triều thần phải cáo lão hồi hương mất."

"Ồ?" Long Phong đế cười, "Chẳng lẽ trong lòng con, phụ hoàng mãi mãi không già sao?"

Thần Vương dừng bút, nghiêm túc nhìn Long Phong đế, "Trong mắt nhi thần, phụ hoàng vẫn luôn là người phụ thân nửa đêm nướng khoai cho nhi thần, cống nhi thần chạy khắp sân."

"Chỉ cần có phụ hoàng ở bên, nhi thần không sợ gì cả." Hấn đặt bút xuống, "Sắc mặt phụ hoàng hồng hào, tóc đen như mun, chân tay khỏe mạnh, đang vào độ tráng niên."

"Câu hỏi này của phụ hoàng cứ đợi vài chục năm sau hẵng hỏi lại." Thần Vương cười, "Dù bây giờ phụ hoàng có hỏi thì nhi thần chỉ có một câu trả lời thôi."

"Phụ hoàng bất lão, là phụ thân anh minh thần võ, vĩ đại nhất trong lòng nhi thần."

"Cũng là hoàng đế tốt nhất của Đại Thành."

Đại diện chìm trong yên tĩnh một lúc lâu, Long Phong đế bước đến bên cạnh Thần Vương, vỗ lên vai hấn.

"Nghe con nói những lời này, vi phụ rất cảm động."

"Nhưng con vẫn phải phê cho hết đồng tấu chương này cho ta."

"Nhi thần đâu có nói là không phê tấu chương." Thần Vương vỗ bàn tay đang đặt trên vai mình, "Nhi thần chỉ mong phụ hoàng đừng hỏi lại câu này."

Chương 110: Chương 110

"Chư vị đại nhân xem thử tấu chương vừa trả lại hôm nay xem." Một quan viên đang trực giở tấu chương vừa được phát xuống, vẻ mặt hơi kỳ lạ, "Hình như...!lại có hoàng tử phê giúp thì phải?"

Bệ hạ không nói rõ là vị hoàng tử nào phê duyệt tấu chương, dù bây giờ bọn họ có nghi ngờ người đó là Thần Vương thì cũng không thể nói huých toẹt ra được.

Sau một thoáng im lặng, một đại thần lên tiếng.

"Câu cú rõ ràng, lời văn súc tích, vị hoàng tử này...!phê rất tốt."

"Ừ, nét chữ cứng cáp, nhìn chữ biết người, vị hoàng tử này hẳn...!cũng rất giỏi giang."

Mấy vị đại thần nhìn nhau, ai nấy đều biết người mình đang khen là ai, nhưng không ai nói thẳng ra.

Dù gì đó cũng là đối tượng mình từng phê bình, nếu khen lộ liễu quá thì không biết phải giấu mặt mũi đi đâu.

Nhưng nếu không khen vài câu thì lương tâm lại cắn rứt.

Đa phần người đọc sách đều rất xem trọng lễ nghĩa hành đức.

"Đề nghị phát triển nghề nuôi tằm ở châu Tây Nam cũng không tệ."

Châu Tây Nam nhiều núi, tơ lụa vải vóc giá cao lại khó bị hư hao, dễ vận chuyển đến các địa phương khác bán hơn các loại gốm sứ hay rau củ quả."

"Vận dụng ưu điểm của từng nơi, quan tâm đến cuộc sống bách tính, nếu có thể sửa được cái tính lêu lổng của hãn thì đây đúng là may mắn của Đại Thành chúng ta."

Chúng đại thần nhìn vị quan viên đang nói chuyện, vẻ mặt...!khó nói thành lời.

Mọi người thì nói bóng gió, còn vị đồng liêu này tuy không chỉ thẳng danh hào, nhưng lại ám chỉ hết sức rõ ràng.

Trong lúc nhất thời, phòng trực của lục bộ trở nên yên tĩnh hãn.

Một hồi sau, quan viên giáp nói nhỏ, "Tại hạ nghĩ, hoàng tử và công chúa đã ở trong cung khá lâu, chúng ta có nên tấu lên Bệ hạ mời các vị hoàng tử quay về triều không?"

Tứ hoàng tử đã bị phế, nhưng chúng ta vẫn còn có thể trông chờ vào các hoàng tử khác kia mà.

Ví như...!vị hoàng tử giúp Bệ hạ phê duyệt tấu chương này.

"Bệ hạ tự có quyết định, chúng ta không nên tùy tiện thượng tấu." Quan viên ất lắc đầu, "Chuyện này trông thì có vẻ là quốc sự, nhưng thật ra cũng là việc nhà của Bệ hạ."

Năm vị hoàng tử đều đã trưởng thành, nếu vì đã tâm mà làm loạn triều đình, chịu thiệt thòi cũng chỉ có bá tính trong thiên hạ.

"Thôi vậy." Quan viên giáp thở dài, "Vương huynh nói đúng, người càng lớn thì tâm cũng lớn theo."

Thần tử như bọn họ tuy đều có tư tâm, nhưng không một ai hi vọng lịch sử những năm cuối Hiển Đức bị lặp lại, biết bao nhiêu người c.h.ế.t kẻ hi sinh, khiến bá tính không được bình yên ngày nào.

Một ngày sau khi Thánh chỉ mở ân khoa vừa được ban xuống, khắp phố phường bắt đầu xuất hiện các bài thơ tán dương hoàng đế, hoàng hậu và Thần Vương.

Không hổ danh là người đọc sách sống ở kinh thành, giác ngộ chính trị cực kỳ cao, dù làm thơ ca công tụng đức cũng không quên nhân vật quan trọng nào.

"Điện hạ." Cửu Châu ngồi trong xe ngựa, nghe bọn trẻ con bên đường ngâm nga hát vè, nội dung có vẻ như đang khen ngợi phụ hoàng, mẫu hậu và cả điện hạ, "Chàng nghe xem bọn nhỏ đang hát gì thế?"

"Đánh một cái, vỗ một cái, Long Phong bệ hạ thọ như trời."

"Đánh hai cái, vỗ hai cái, Hoàng hậu nương nương đẹp như tranh."

"Đánh ba cái, vỗ ba cái, Thần Vương điện hạ mạnh như núi."

"Ặc." Thần Vương nhìn mấy đứa nhỏ chơi đập tay, lúc khen phụ hoàng với mẫu hậu thì ví như trời như tranh, sao đến lượt hần lại thành núi rồi?

"Ngươi vỗ tám, ta vỗ tám, Tứ ca là kẻ xấu xa."

"Điện hạ, chàng có cảm thấy bài vè này có chỗ nào là lạ không?"

"Ừm." Thần Vương buông rèm, "Có người đang cố tình gây sự."

Đoạn đầu của bài vè đều khen phụ hoàng, mẫu hậu và hần, nhưng đến nửa đoạn sau lại bắt đầu mắng Vân Diên Trạch, còn

mấy vị hoàng tử khác thì không hề được nhắc tới.

Đám trẻ này nào biết gì, có khi bọn nó còn không biết người hoàng gia họ gì, có bao nhiêu hoàng tử, thế thì làm sao lại biết rõ thứ tự của các hoàng tử được.

"Đám người này thật xấu bụng, dám lấy con nít ra làm vũ khí." Cửu Châu chau mày, "May thay phụ hoàng là minh quân, yêu dân như con, nếu không thì mấy lời đồn bậy bạ thế này sẽ hại bọn trẻ mất."

Một khi có liên quan đến hoàng gia, rất nhiều chuyện đã không còn là chuyện nhỏ nữa.

"Hừm." Cửu Châu sờ cằm, "Hay là chúng ta cũng soạn một bản nhạc thiếu nhi nhỉ?"

"Soạn thế nào?"

"Thú vị một chút, ví dụ như chuyện vương gia bá đạo thịnh hành nhất kinh thành..."

"Hửm?" Thần Vương nhìn nàng.

"Điện hạ, mọi người đều biết thoại bản đều là giả cả." Cửu Châu vội vàng trấn an hẳn, "Chúng ta đừng xem là thật."

Thần Vương bắt lực vỗ trán, kể từ khi nghe ba cái câu chuyện vương gia kỳ lạ ấy, mỗi lần nghe thấy mấy chữ "Vương gia bá đạo", hẳn lại thấy mất tự nhiên.

Dưới tài nghệ của đám người kể chuyện, dường như sau lưng hẳn đã mọc ra thêm vài đôi cánh.

Ở một đầu đường khác, một chiếc xe ngựa không mấy nổi bật chột ngừng lại.

"Điện hạ, toàn là lời con nít, chàng đừng để trong lòng." Tôn Thái Dao nghe mấy lời đồng d.a.o bên ngoài, gọi thái giám đến, "Người mang vài món đến dỗ bọn trẻ, đừng để tội nhỏ hát nữa."

"Không cần đâu." Vân Diên Trạch lẳng lặng ngồi trong xe, "Trong kinh có biết bao nhiêu trẻ con, hôm nay dù có ngăn được bọn trẻ này thì cũng còn những đứa khác."

"Điện hạ..." Tôn Thái Dao lo lắng nhìn hắn ta.

"Không sao đâu, ta sẽ không để mấy lời của bọn nhóc con ở trong lòng." Vân Diên Trạch mỉm cười dịu dàng, "Mấy ngày nữa có đồng d.a.o mới, bọn trẻ sẽ quên bài này thôi."

Hắn càng cười dịu dàng, Tôn Thái Dao lại càng thấy khó chịu.

Nàng ta hiểu, những chuyện này nào có dễ dàng như thế, một khi bài đồng d.a.o được lưu truyền rộng rãi, hình tượng của điện hạ trong lòng đám trẻ con này sẽ không thể nào thay đổi được.

"Hành động lần này của Thần Vương...!đúng là quá đáng." Nàng ta không nhịn được, "Bây giờ hắn đã lấy được cảm tình từ kẻ đọc sách trong thiên hạ, cố sao lại muốn mắng chửi điện hạ?"

Vân Diên Trạch cười lắc đầu.

Người sinh ra cái gì cũng có, tính tình ngạo mạn như Vân Độ Khanh sẽ không bày ra thủ đoạn này.

Trái lại là ba huynh đệ còn lại của hắn ta, ai cũng có khả năng.

Nhưng hắn không giải thích với Tôn Thái Dao, bởi vì hắn bây giờ cần sự ủng hộ của Tôn gia.

Tôn Thái Dao càng bênh vực hần thì hần mới càng dễ thuyết phục Tôn gia giúp đỡ hần.

"Điện hạ, hoàng tử phi." Thái giám do Tôn Thái Dao sai đi làm việc đã vòng về.

"Bọn nhóc kia đi rồi sao?" Tôn Thái Dao vén rèm lên, trông thấy bọn nhỏ cầm mấy xâu mực quả trong tay, quả thật không còn hát bài đồng d.a.o vừa nãy nữa.

"Bẩm hoàng tử phi, lúc tiểu nô vừa đi đã gặp Dương Nhất Đa."

"Dương Nhất Đa?" Tôn Thái Dao nghe tên này có hơi quen tai, "Thái giám quản sự của Kỳ Lân cung?"

"Đúng là hần."

"Sao hần lại ở đây?"

Tiểu thái giám len lén ngẩng đầu nhìn nàng, "Dương Nhất Đa nói hần phụng lệnh của Thần Vương và Thần Vương phi, bảo mấy đứa nhóc không được hát bài đồng d.a.o vừa nãy nữa."

Tôn Thái Dao hơi bất ngờ, hôm nay bọn họ ngồi xe ngựa vô cùng bình thường, không hề có ký hiệu gì đặc biệt, Vân Độ Khanh và Minh Cửu Châu cũng không biết bọn họ đang ở gần đây, vì thế không có khả năng hai người kia diễn cho bọn họ xem.

"Chẳng lẽ chuyện này không có liên quan đến Thần Vương?" Tôn Thái Dao bình tĩnh lại, suy tư một lúc lâu, "Điện hạ, có phải có người cố ý châm ngòi li gián chàng và Thần Vương không?"

Vân Độ Khanh bây giờ thế to, nếu điện hạ và Vân Độ Khanh làm căng, người chịu thiệt chỉ có điện hạ.

"Đúng là ngũ đệ không giống người sẽ bày ra thủ đoạn này." Qua ô cửa xe, Vân Diên Trạch nhìn đám con nít cúi đầu gặm mứt quả đến mặt mũi toàn là đường, "Bây giờ ta đã thất thế, không còn mẫu phi để dựa vào, lại không được phụ hoàng yêu thương, mặc cho người giẫm đạp."

"Điện hạ, chàng còn có ta mà." Tôn Thái Dao siết c.h.ặ.t t.a.y hắnta, "Hôm đó, khi đứng từ trên lầu cao, nhìn chàng trong bộ trang phục trắng, ngồi trên lưng ngựa đỡ một đứa bé rơi từ trên cửa sổ xuống, ta đã biết, đời này nếu không phải chàng thì ta sẽ không lấy."

Đôi mắt dịu dàng đa tình lảng lạng nhìn Tôn Thái Dao một lúc, Vân Diên Trạch rút tay ra khỏi tay nàng ta, "Chuyện đó quả thật đã lâu lắm rồi, ta cũng quên mất."

"Điện hạ quên cũng chẳng sao cả, ta nhớ là được rồi."

Vân Diên Trạch cười.

"Bẩm điện hạ, hạ nô vừa đi dỗ bọn trẻ thì gặp thái giám của Chương Lục cung." Dương Nhất Đa quay về báo lại với Thần Vương, "Hắn cũng không nói mình đi cùng vị hoàng tử nào."

"Kệ hắn đi." Thần Vương hờ hững đáp, "Bảo xa phu đi tiếp, nhanh chóng đến nhà mẹ đẻ của Vương phi."

"Vâng thưa điện hạ."

Mặc kệ là ai cũng không thể ngăn hắn đến nhà Vương phi ăn bánh hoa.

Nửa canh giờ sau, Cửu Châu ngồi bên bàn của Minh gia ăn bánh hoa ngon lành, Thần Vương điện hạ...!thì đang trả bài dưới ánh mắt đầy trù mến của nhạc phụ đại nhân và Minh đại bá.

Hắn vốn không muốn, nhưng nghĩ đến Minh Tiểu Trư cách mình không tới năm bước, đành phải đọc.

Nghe tiếng vỗ tay bốp bốp của Minh Tiểu Trư, lại còn có tiếng xuýt xoa ngưỡng mộ, sóng lưng Thần Vương càng thẳng.

Đàn ông đều phải trả giá cho những lời khoác loác của mình.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy đôi mắt long lanh của nàng, Thần Vương cảm thấy, khoác loác chẳng là gì, hắn vẫn có thể tiếp tục cố gắng.

May là hai vị trưởng bối Minh gia biết chừng mực, sau khi để hắn đọc vài đoạn thì đề nghị, "Trả bài không thì chán lắm, chúng ta đánh bài lá đi."

Thần Vương, "..."

Học bài cũng vui mà.

Học bài không cần động não, nhưng đánh bài với người Minh gia thì chẳng những phải động não mà còn phải "động" mặt, ngay cả ánh mắt cũng phải diễn sao cho thật chân thành.

"Điện hạ." Cửu Châu bưng một đĩa bánh hoa ngồi xuống cạnh hắn, "Điện hạ phải đánh thẳng nhé."

"Được." Thần Vương ngẩng đầu nhìn mấy người đàn ông Minh gia, bắt đầu phát huy ba phần thực lực.

Sau nửa canh giờ, Minh Tôn Phủ là người đầu tiên buông bài, vì hắn đã không còn tiền để thua nữa.

"Sao hôm nay điện hạ lại hên thế?" Hắn không nhịn được bèn hỏi, "Hên hơn lần trước nhiều."

"Có lẽ là vì Cửu Châu ngồi bên cạnh ta chẳng?" Thần Vương thấy anh vợ họ thua đến sạch túi, bèn chia cho hắn một ít tiền mình thắng được, "Người nhà đánh bài với nhau đừng xem trọng thắng thua, số tiền này chúng ta cùng chia."

"Điện hạ, sao có cả phần của ta nữa?" Cửu Châu thấy điện hạ đẩy hai nắm tiền đến trước mặt mình.

"Nếu không có nàng ngồi bên cạnh thì ta không thể thắng được thế này." Thần Vương nghiêm túc nói, "Thế nên tiểu phúc châu của chúng ta cũng phải có phần."

"Thật sao?" Cửu Châu vừa gom tiền bỏ vào túi vừa tò mò hỏi, "Có công của ta thật sao?"

"Đương nhiên rồi." Thần Vương cười buộc túi lại giúp nàng, "Không tin thì nàng hỏi đường cứu huynh đi, lần trước ta thua mãi."

Vốn dĩ thua sạch túi, nhưng vừa nãy lại được chia tiền, Minh Tôn Phủ nghe thế thì cười nói, "Điện hạ nói đúng đấy, lần trước điện hạ toàn thua thôi."

"Xem đi, ta không lừa nàng đúng chứ?" Thần Vương khẽ thì thầm bên tai nàng, "Minh Tiểu Trư, sau này nàng đừng cách ta quá xa nhé."

Hắn khẽ cười, khiến tai Cửu Châu tê dại.

"Ta sợ nàng cách xa ta quá, vận may của ta sẽ không còn nữa."

"Điện hạ đừng sợ." Cửu Châu nắm c.h.ặ.t t.a.y hắn, "Ta sẽ luôn ở bên chàng."

Mấy nam nhân Minh gia xụ mặt buông bài xuống, yên lặng đứng dậy rời khỏi chỗ này.

Hừ, đều là đàn ông cả, ai mà không hiểu ý đồ của đàn ông.

Nhưng con gái nhà mình và con rể tình cảm thắm thiết, đó là chuyện tốt, bọn họ còn có thể làm gì được?

Đương nhiên là chỉ có thể vờ như không nhìn thấy rồi.

"Ừm." Thần Vương tranh thủ lúc người Minh gia không để ý, lén hôn lên mu bàn tay Cửu Châu một cái, "Ta tin nàng."

"Phụ thân, Thần Vương đang làm gì..."

Minh Kính Châu bịt miệng hẩn lại.

Minh Tôn Phũ lắc đầu, "Tam ca à, huynh không có nương tử đúng là có nguyên nhân cả."

Chương 111: Chương 111

Thẩm Doanh sắp điểm tâm từ trong lòng hấp ra, vừa ngoái đầu nhìn thấy con trai ử rữ bước tới, bà cười hỏi, "Sao thế?"

"Mẫu thân để đó con làm cho, cẩn thận bỏng tay." Minh Ký Viễn lấy khăn vải từ tay nha hoàn, bưng mấy món điểm tâm đã chưng xong bỏ vào khay, "Trông muội muội và Vương gia rất tình cảm."

"Tình cảm là chuyện tốt mà." Thẩm Doanh gấp một miếng điểm tâm đưa đến bên miệng hần, "Vị thế nào?"

"Không ngọt, không ngấy, rất vừa ăn." Đôi mắt Minh Ký Viễn sáng bừng, "Lâu rồi mẫu thân không xuống bếp, tay nghề vẫn tuyệt như xưa."

Hần vươn tay định nhón miếng điểm tâm trong mâm, lại bị Thẩm Doanh khế tay, "Gấp gì, mang ra cho muội muội và muội phu của con nếm thử đi, bưng hết mấy món khác trong nồi ra luôn."

Minh Ký Viễn khó tin trừng mắt, "Mẫu thân, con là con ruột của mẹ đấy."

Chẳng lẽ hần còn không bằng cả Thần Vương sao?

"Nếu con hâm mộ thì có thể tìm người mình thích rồi thành thân, cùng nàng trở về nhà ngoại, thế sẽ có nhạc phụ và nhạc mẫu chào đón con." Thẩm Doanh lướt qua đứa con trai đang vờ

đáng thương của mình, không thềm ngoái đầu lại, "Mau bưng điểm tâm theo mẹ."

Minh Ký Viễn bất đắc dĩ bưng điểm tâm đi sau mẫu thân, đàn ông không có vợ chính là kẻ không có địa vị ở Minh gia.

"Sao không đánh bài nữa?" Thẩm Doanh bước vào viện, đặt điểm tâm lên bàn, nói với Thần Vương và Cửu Châu đang ngồi bên nhau, "Điện hạ, Cửu Châu, mau tới ném thử điểm tâm vừa ra lò nào."

Nha hoàn hầu hạ hai người rửa tay, Thần Vương ăn một miếng điểm tâm, bắt đầu khen tay nghề của Thẩm Doanh lên tận mây xanh, từ lời nói đến biểu cảm đều hiện rõ vẻ chân thành tha thiết.

Minh Ký Viễn nghe xong bỗng thấy nghi ngờ, chẳng lẽ đầu bếp trong cung đình đều là kẻ vô tích sự, ngay cả một món điểm tâm ngon cũng không làm ra hồn.

Hắn gắp một miếng bỏ vào miệng, hương vị quả thật không tệ...!nhưng hình như đâu ngon đến mức đó?

Lại nhìn sang mẫu thân mình được Thần Vương dỗ đến vui ra mặt, hắn đã hiểu ra ngay.

Đàn ông thành thân rồi đều là kẻ dối trá.

Đợi đến khi muội muội và muội phụ lên xe ngựa rời đi, Minh Ký Viễn đứng tại cửa ra vào nói với Thẩm Doanh, "Mẫu thân thấy...!Thần Vương thế nào?"

"Tốt hơn con." Thẩm Doanh nhìn hắn, "Con vừa nhận chức ở Đại Lý Tự, nếu rảnh rồi thì xem hồ sơ nhiều vào."

Giữa sự nghiệp và gia đình, ít nhất cũng phải có một phương diện thành công.

Đàn ông chưa có vợ thì sự nghiệp phải có bước tiến.

"Sao lại tốt hơn con..." Minh Ký Viễn nhớ lại ba năm trước, mẫu thân còn chê Thần Vương hành sự hoang đường, sao bây giờ lại thay đổi suy nghĩ rồi.

Như biết Minh Ký Viễn đang nghĩ gì, Minh Tồn Phủ chờ người lớn quay vào nhà mới khẽ nói với hắn, "Có phải huynh cảm thấy thái độ của nhà mình đối với Thần Vương bỗng dưng tốt lên nhiều đúng không?"

"Ừ." Minh Ký Viễn gật đầu, "Kể từ khi có chàng rể là Thần Vương, mẫu thân lúc nào cũng nhìn ta bằng ánh mắt bắt bẻ."

Lúc hắn vừa về kinh, mẫu thân dịu dàng với hắn biết bao nhiêu, thậm chí chỉ mong có thể tự tay mang từng ấm trà đến cho hắn uống.

Mới qua được bao lâu đâu, thế mà thời thế đã đổi thay.

"Huynh phải hiểu rằng, Thần Vương trước đây là hoàng tử, là vương gia.

Nhưng Thần Vương bây giờ là người nhà mình." Minh Tồn Phủ lột đậu phộng, "Người nhà và người dưng phải khác nhau chứ."

"Huống hồ..." Minh Tồn Phủ cười, "Tam thúc và Tam thẩm đều thấy Thần Vương đối xử với Cửu Châu thế nào."

Mấy vị hoàng tử khác không ai quan tâm Vương phi của mình hơn Thần Vương.

"Tam thâm tốt với Vương gia cũng chỉ mong tình cảm giữa Vương gia và Cửu Châu mãi mặn nồng." Minh Tôn Phủ lắc đầu, ném vỏ đậu vào mâm, "Tam ca, huynh còn trẻ nên không hiểu đâu."

"Sao đệ nói thế?" Minh Ký Viễn đá vào bắp chân của hắn, "Không biết lớn nhỏ."

Minh Tôn Phủ lão đảo, "Tam ca, huynh phải tốt với đệ chứ."

Đệ chỉ là một thư sinh yếu đuối, không chịu nổi cú đá này của huynh đâu."

Minh Ký Viễn phát tay áo, khẽ hừ, "Ta biết ý đệ là gì."

Im lặng một hồi lâu, hắn xoay người đi về viện mình, "Ta biết cả."

Đi được nửa đường, Minh Ký Viễn vòng trở lại, "Lúc đệ tìm được Cửu Châu, con bé sống có tốt không?"

Minh Tôn Phủ gật đầu, "Trong núi tuy nghèo khó, nhưng hai vị sư phụ của Cửu Châu rất tốt với con bé."

"Vậy thì tốt rồi." Minh Ký Viễn thở dài, có lẽ hắn nên tiếp nhận sự thật muội muội đã thành hôn với Thần Vương.

...

Chương Lục cung, thái giám và cung nữ quét dọn lại viện tử mà Thần Vương từng ở trước đây, gom đồ mà hắn từng dùng lại, nếu Kỳ Lân cung không cần tới thì cất vào kho hết.

Đồ mà hoàng tử đã dùng rồi thì không thể để người khác dùng.

"Khụ khụ khụ." An Vương đứng trước cửa viện, bị đồng bụi trong viện làm ho sặc sụa, "Mấy thứ này đều là đồ mang qua cho Ngũ đệ à, chất đầy dưới đất thế này?"

Một thái giám ôm tranh bước qua, bất cẩn vấp ngã làm bức tranh lăn lông lốc dưới đất, lăn đến trước mặt An Vương, rồi bung ra.

"Ồ, tranh đẹp đấy." An Vương xoay người nhặt bức tranh lên, không kiềm được cất lời khen ngợi, "Sương mù vây núi, núi chìm trong mây, khói sóng nhẹ trôi một chiếc thuyền."

"Phía trên không có con dấu, cũng chẳng đề thơ." Tĩnh Vương đi tới, nhìn bức tranh trong tay hắn, "Chẳng lẽ đây là tranh do Ngũ đệ muội vẽ?"

"Nhị ca, tam ca đang xem gì thế?" Thần Vương bước vào, thấy bức tranh trong tay An Vương, mí mắt giật giật.

"Ngũ đệ, bức tranh này bị rơi xuống đất nên ta nhặt nó lên, ta không cố ý nhìn lén." An Vương sợ hắn hiểu lầm mình nhìn lén, vội vàng giải thích, "Hoàn trả cho nguyên chủ."

Chưa bám được vào Ngũ đệ thì khoan đắc tội.

"Không sao." Thần Vương nhận tranh từ tay An Vương, cuộn lại gọn gàng.

"Ngũ đệ, tranh này là...!kiệt tác của đệ muội sao?" Tĩnh Vương khen ngợi, "Không hổ là hậu nhân của Minh gia, bức tranh này cảnh đẹp, ý cũng đẹp, có thể xứng danh kiệt tác."

Thần Vương liếc nhìn hắn, gật đầu đáp, "Ừm." Sau đó cầm tranh rời đi.

"Đúng là tranh của đệ muội vẽ rồi." An Vương nhìn bóng lưng Ngũ đệ, huých cùi chỏ khẽ khều Tĩnh Vương, "Tiếc ghê, lúc này không tranh thủ nhìn thêm một lúc."

Trong ấn tượng của mình, hiếm khi nào hắn thấy Ngũ đệ quan tâm đến thơ từ tranh chữ, thế nên ngoại trừ Ngũ đệ muội thì còn có ai vẽ tranh, không có con dấu, còn đặt trong viện của Ngũ đệ nữa chứ.

"Đúng thế." Tĩnh Vương nhìn ra cửa Chương Lục cung, "Tiếc thật."

"Tiếc gì?" Hoài Vương đi tới, thấy hai đệ đệ đang nói chuyện, cất cao giọng, "Hai đệ đừng có lúc nào cũng túm tụm lại một chỗ mà không chịu động não, phải nghĩ xem có cách nào để xuất cung không kìa."

Ngày ngày bị nhốt trong cái viện bé tí này, cả người hắn bức rức không thôi.

"Đại ca, ở trong cung cũng tốt mà." An Vương thoải mái, "Mọi chi tiêu đều do Điện Trung tỉnh cấp, không cần phải bỏ tiền túi ra."

Bây giờ bọn họ còn đang bị phụ hoàng phạt bổng lộc, nếu chuyển ra cung thì phải tiêu tiền của mình.

Tiết kiệm chút tiền đánh đồ trang sức cho Vương phi không tốt sao?

"Chỉ vì tiết kiệm chút tiền chi tiêu mà đệ cam tâm ở nơi này ư?"

"Sao mà một chút được?" An Vương nói, "Trên dưới Vương phủ có bao nhiêu nhân khẩu? Nào tiền ơn nghĩa, nào tổ chức tiệc tùng, củi dầu mắm muối, có cái nào mà không tốn tiền đâu?"

"Như bây giờ tốt biết bao nhiêu, không cần đến lục bộ làm việc, không cần quan tâm chi phí tiêu xài của Vương phủ, muốn ăn gì

thì bảo nhà bếp làm, đã thế còn không tốn tiền túi." An Vương càng nói càng thấy thời gian ở trong cung tốt đẹp biết bao nhiêu, kiềm lòng chẳng dặng cảm khái, "Nếu phụ hoàng có thể để ta sống cả đời thế này thì tốt rồi."

Hoài Vương biết Nhị đệ của mình chẳng có lòng cầu tiến, nhưng hẳn hoàn toàn không ngờ đối phương lại không chịu tiến thủ đến mức này.

Trong hoàng gia sao lại có một kẻ không có tiền đồ như thế kia chứ?

"Được rồi, đệ cứ rãi ngũ cốc bầy chim đi." Hoài Vương hồi hận vì đứng đây nói nhảm với An Vương.

Chút bổng lộc này thì có là bao, quà tặng của cấp dưới, với cả thực quyền trong tay mình đâu có thua bổng lộc?

"Đa tạ đại ca nhắc nhở, đầu xuân hẳn có rất nhiều chim sẻ."

Không ngờ câu chế giễu của mình lại bị lão Nhị tưởng thật, Hoài Vương suýt nữa tức đến hộc máu.

"Đại ca chớ để ý." Tĩnh Vương nhìn bóng lưng vui vẻ chạy đi của An Vương, "Nhị ca không biết, mùa xuân chim sẻ kiếm ăn dễ dàng, nào lại để ý vài hạt ngũ cốc chứ."

Hoài Vương nhìn hẳn đầy sâu xa, chuyện này liên quan gì?

Mấy đứa đệ đệ này không có đứa nào được bình thường hết.

Hắn xoay người rời đi, bất ngờ đụng mặt Vân Diên Trạch vừa từ ngoài trở về, tức giận hừ một tiếng rồi nhanh chân quay về viện của mình.

Ngôn Tình Hay

"Tam ca, Đại ca sao thế?" Vân Diên Trạch như không để ý chuyện Hoài Vương vô duyên vô cớ phát cáu với hắn, quay đầu cười hỏi Tĩnh Vương.

"Vừa này Ngũ đệ có đến đây lấy một bức tranh."

Đại ca nói với chúng ta tìm cách chuyển ra khỏi cung, nhưng Nhị ca không đồng ý, thế là xích mích với nhau."

"Tranh?" Vân Diên Trạch vờ hỏi, "Tranh gì?"

"Một bức tranh núi sông cực kỳ đẹp." Tĩnh Vương nói với vẻ thán phục, "Tiếc là tài nghệ của ta có hạn, không học được một nửa phong thái ấy."

"Tài vẽ tranh của Tam ca luôn đứng đầu nhóm huynh đệ, sao huynh lại xem nhẹ bản thân?"

"Bức tranh ấy không phải của Ngũ đệ mà là tuyệt tác của Ngũ đệ muội." Tĩnh Vương tiếc nuối, "Tiếc là tranh của Minh gia không được truyền ra ngoài, nếu không ta cũng muốn sưu tầm một bức dù cho có bỏ ngàn vàng."

Vân Diên Trạch thở dài, "Tiếc quá, đệ không có duyên thưởng thức bức tranh ấy."

"Nếu Tứ đệ không ngại có thể đến nhà ta, ta sẽ vẽ sơ lại cho đệ xem." Tĩnh Vương nói, "Tuy tài nghệ của ta không bằng Ngũ đệ muội, nhưng có thể bắt chước vài phần phong cách của muội ấy."

Vẽ...! phong cách?

Vân Diên Trạch cười nhạt, "Phiền Tam ca rồi."

...

"Điện hạ, chàng cầm gì thế?" Cửu Châu thấy Thần Vương cầm một cuộn giấy, tò mò nhìn sang.

"Là tranh ta vẽ khi rảnh rỗi." Thần Vương giao tranh cho Dương Nhất Đa, "Hoa đào sắp nở rồi, ta phải luyện tay một chút mới có thể đi vẽ tranh với nàng."

Cửu Châu gọi Dương Nhất Đa lại, "Dương tổng quản, người mang tranh đến cho ta xem thử."

Dương Nhất Đa xoay người dâng tranh lên cho Cửu Châu, trực tiếp bỏ qua ý kiến của Thần Vương.

Thần Vương lo lắng nhìn bức tranh trên tay Cửu Châu, có khi nào nàng xem tranh của hắn rồi phát hiện ra mấy lời khen ngợi trước nay của hắn đều là giả không?

Hắn không sợ gì hết, chỉ sợ Minh Tiểu Trư buồn thôi.

Vẽ đẹp hay không không quan trọng, quan trọng là Minh Tiểu Trư vẽ mà thấy vui là được.

"Điện hạ vẽ...!cũng không đến nỗi tệ lắm." Cửu Châu cẩn thận mở tranh ra, "Nhưng tả quá thực, thiếu mất vài phần ý cảnh."

Cửu Châu thấy Thần Vương không nói gì, cứ nghĩ hắn đang buồn, vội vàng an ủi, "Nhưng bút pháp rất tốt, còn hơn ta mấy phần."

Thần Vương, "..."

Nhìn vẻ mặt Tuy chàng vẽ xấu hơn ta, nhưng vì dễ chàng nên ta sẽ khen chàng vẽ đẹp, hắn yên lặng bước tới cạnh Cửu Châu, cuộn tranh lại, ngẩng đầu nhìn nàng đầy dịu dàng, "Vẽ tranh

quan trọng là ý cảnh, ta vẽ vẫn chưa xuất sắc, sau này nàng phải dạy ta thêm đây."

"Được thôi." Cửu Châu vỗ vỗ vào n.g.ự.c mình, "Không thành vấn đề."

Nhìn Minh Tiểu Trư cười đến vui vẻ, Thần Vương đưa tay ôm nàng vào lòng, không để nàng nhìn thấy vẻ mặt của mình.

Đàn ông mà, quan trọng phải biết co dãn.

Dỗ vợ thì không thể gọi luôn cúi được, càng không thể gọi là nói láo, đó gọi là...!tình thú.

...

Tôn Thái Dao mặt thử trang phục mùa xuân, muốn mặc đến cho điện hạ ngắm, nhưng vừa ra đến cửa bỗng nhiên nghe thấy tiếng của điện hạ truyền ra.

"Người có chắc Minh Cửu Châu được nuôi ở đạo quán này không?"

Nàng ta đặt chân xuống,

"Bẩm điện hạ, đúng là chỗ này."

"Ai ở bên ngoài?" Vân Diên Trạch chột cao giọng hỏi.

"Điện hạ, là ta." Tôn Thái Dao vén rèm đi vào, nhìn thái giám đứng bên trong "Điện hạ, tên thái này trông có hơi lạ mắt."

"Bẩm hoàng tử phi nương nương, hạ nô đang làm việc trong Điện Trung tỉnh." Tên thái giáo mặc áo xanh hành lễ.

"Ồ." Tôn Thái Dao đặt trà bánh trên tay xuống, vờ như không để ý đến tên thái giám này, "Điện hạ, chàng ném thử bánh hoa mới ra lò này xem."

"Vắt vả cho nàng rồi." Vân Diên Trạch nâng tách trà lên nhấp một ngụm, nói với nàng, "Nàng đi nghỉ trước đi, chút nữa ta sẽ dùng bữa cùng nàng."

"Vâng." Tôn Thái Dao ra khỏi phòng, cúi đầu nhìn đóa hoa được thêu trên làn váy, nở nụ cười tự giễu.

Điện hạ thà nghe ngóng nơi ở còn bé của Minh Cửu Châu chứ không thèm liếc mắt nhìn nàng lấy một cái.

Hôm nay nàng cố công ăn diện đúng là một trò cười,

"Hoàng tử phi, có người bên Thượng Y cục cầu kiến." Bạch Thược đi đến trước mặt nàng, khẽ nói, "Hoàng tử phi có muốn gặp không?"

"Cho vào." Tôn Thái Dao đi đằng trước, che giấu mát mát, "Bạch Thược, người hầu hạ bên cạnh mẫu phi nhiều năm, đã từng thấy điện hạ thân thiết với cô gái nào chưa?"

Bạch Thược lắc đầu, "Bẩm không ạ."

"Mấy ngày gần đây điện hạ có hơi lãnh đạm với ta." Tôn Thái Dao cười khổ, "Nếu biết điện hạ thích cô nương nào, ta sẽ đứng ra làm chủ nạp cô ấy vào cửa, chí ít...!có thể nhìn thấy điện hạ mỉm cười."

"Hoàng tử phi chớ nghĩ thế." Bạch Thược khuyên ngăn, "Điện hạ không phải là người gần nữ sắc, nếu người thật sự nạp thiếp cho điện hạ trái lại sẽ làm tổn thương tình cảm của hai người."

Lòng Tôn Thái Dao đắng chát, gặp người bên Thượng Y cục, nghe hẳn nói mấy bộ trang phục mùa xuân của nàng phải chờ

một thời gian mới xong, nàng nhúu mày.

"Lúc trước các người không nói thế."

"Xin hoàng tử phi thứ tội, nhưng Thần Vương điện hạ đã đặt vài bộ đồ mùa xuân cho Thần Vương phi, bên Thượng Y cục thật sự rất bận rộn."

Tôn Thái Dao rất muốn chất vấn, chẳng lẽ Thần Vương muốn may đồ lại ngưng đồ của nàng sao?

Nhưng trước mặt quản sự của Thương Y cục, nàng chỉ mỉm cười lễ phép, "Nếu Ngũ đệ muốn may quần áo cho Ngũ đệ muội, ta chờ thêm vài ngày cũng chẳng sao."

"Đa tạ hoàng tử phi!"

Quản sự cảm ơn liên tục.

Tôn Thái Dao cúi đầu ngấm chiếc váy, nàng mặc đồ mới mà điện hạ chẳng mấy may phát hiện, thế nhưng Thần Vương lại chủ động may đồ mới cho Minh Cửu Châu.

...

"Đem phong thư này gửi đến đạo quán mà Minh Cửu Châu được gửi nuôi." Vân Diên Trạch đưa một xấp thư dày cho thái giám áo xanh.

Trên phong thư, tên người gửi là Minh Cửu Châu..

Chương 112: Chương 112

Cửu Châu ngày ngày tựa bên cửa sổ hết mong rồi lại ngóng, cuối cùng cũng đã chờ đến ngày hoa đào đua nở.

Sáng sớm tinh mơ, nàng thay sang một bộ đồ mới do Thượng Y cục mang đến, nằm nhoài lên giường, đưa tay khều Thần Vương, "Điện hạ, điện hạ, trời sáng rồi kìa."

Thần Vương nhập nhèm mở mắt, nhìn ánh ban mai mỏng manh len vào khung cửa sổ, hần kéo chăn che đầu.

"Điện hạ, dậy thôi nào." Cửu Châu nhìn hần đầy tha thiết, xuân về hoa đào đua nở, đến lúc vẽ tranh rồi.

Thần Vương chỉ vào mặt mình, "Ta dậy không nổi, muốn bé heo nào đó hôn một cái mới dậy được."

Cửu Châu nhào lên người Thần Vương, hôn một cái chụt lên mặt hần, "Bây giờ chàng có thể dậy rồi đó."

Thần Vương trở mình ngồi dậy.

Nào là cái sáng, nào là ngủ nướng, từ sau khi thành thân với Cửu Châu đều bay mất sạch.

Thái giám cung nữ trong phòng thấy thế đều mỉm cười tránh đi, chờ vương gia và vương phi sửa soạn xong xuôi.

Trong cung có một mảnh rừng đào, song người trong cung không ai dám tùy tiện đến đây, vì có lời đồn khu rừng này là do

Bệ hạ trông tặng Tô hậu.

Thần Vương nhớ hồi mình còn nhỏ thì trong cung đã có rừng đào này, chẳng biết lời đồn ở đâu mà ra.

Cung nữ và thái giám bày bàn ghế, bút mực và giấy đặt trong rừng đào, Thần Vương nhìn Cửu Châu, cho tất cả cung nữ thái giám lui ra, "Bổn vương và vương phi vẽ tranh ở đây, không thích bị người khác làm phiền nên các người hãy lui xa một chút."

"Vâng, thưa điện hạ."

"Sao người đọc sách đều chê hoa đào dung tục?" Cửu Châu đưa tay đón lấy vài cánh hoa rơi xuống, "Bọn nó rõ là xinh đẹp chứ không hề dung tục, quả lại còn thơm ngon nữa chứ."

"Có người chê sen nhạt nhẽo, cũng có người không thích hương hoa quế dai dẳng, hiển nhiên cũng sẽ có người không thích vẻ đẹp của hoa đào." Thần Vương pha mực xong xuôi, "Người cũng giống như hoa, nếu đã không thích thì có thể tìm ra vô vàn lỗi sai."

Nhưng nếu mình thích người đó, dù là khuyết điểm thì cũng có thể khen thành ưu điểm."

"Hoa thì chỉ cần nở thật đẹp chứ chẳng quan tâm mấy lời đánh giá của thế nhân." Thần Vương không vẽ hoa đào mà phác họa dáng vẻ của một thiếu nữ.

Tuy chưa điểm nét ngũ quan, nhưng sự yêu thích của hân đối với thiếu nữ này đã hiện rõ trên mặt giấy.

"Thế nhân lúc nào cũng tỏ vẻ bề nghệ, thậm chí còn tưởng tượng hoa lá chim muông khi biến thành người cũng sẽ quần lấy bọn họ." Thần Vương cười híp mắt nhìn Cửu Châu, vẽ một nhành hoa đào trên tay thiếu nữ, "Người cũng vậy, mà hoa cũng vậy, nếu không hiểu được chân tình, dù có đứng trên cao thì chỉ có..."

Hắn liếc sang bên cạnh thiếu nữ, vẽ thêm bản thân mình vào, hai người đứng cạnh nắm tay nhau.

"Chỉ có hư vô mà thôi." Cửu Châu bổ sung vẽ cuối, nàng đặt bút trên tay xuống, chen vào cạnh hắn, "Điện hạ, chàng vẽ hai chúng ta sao?"

"Ừ, nàng và ta." Thần Vương lại vẽ thêm hoa đào, đưa bút cho nàng, "Nào, nàng đến tô màu đi."

Cửu Châu nhận bút, cẩn thận từng nét, thật thà đáp, "Tranh điện hạ vẽ hôm nay rất rất đẹp."

"Hửm?" Thần Vương hỏi, "Sao nàng nói thế?"

"Khá...!sinh động." Cửu Châu cẩn thận tô màu, "Ta không biết phải hình dung thế nào, nói chung là ta thấy rất rất đẹp."

Thần Vương cười, nhưng rồi lại ngớ ra, hắn nhìn bức họa của mình và Cửu Châu, bất chợt vỡ lẽ.

Có lẽ định nghĩa một bức tranh đẹp xấu của Cửu Châu không giống với mọi người.

Bởi vì nàng có thể cảm nhận được tình cảm của người vẽ thông qua bức họa.

Lúc vẽ Cửu Châu, hắn chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ cảm thấy vì có nàng nên cảnh mới đẹp như thế.

Nếu đã vẽ nàng thì sao mình không ở bên cạnh, thế nên hắn tự vẽ thêm bản thân mình vào.

Gửi tình ý vào trong tranh.

Phải chăng mấy bức tranh khi xưa nàng tặng hắn cũng giống như thế, nàng đã gửi gắm mọi cảnh đẹp trong lòng, và cả lời chúc phúc tốt nhất vào tranh tặng cho hắn.

Vào khoảnh khắc này, Thần Vương phát hiện ra mình chẳng khác gì đám thế nhân dung tục trên đời.

Hoa cỏ không màng thế nhân đánh giá thế nào về mình, mà hắn lại thấy, ngàn vạn đóa hoa trên thế gian cũng không sánh bằng nụ cười của Minh Tiểu Trư khi nhìn hắn.

"Không biết Vương gia và Vương phi đang vẽ tranh ở đây, lão thân đã làm phiền rồi."

Cửu Châu đặt bút xuống, quay đầu nhìn người vừa đến, "Thái phi nương nương."

"Múa bút dưới mưa hoa đào, mảnh rừng đào này cũng không đẹp bằng cảnh hai con sóng vai nhau." Triệu Thái phi vuốt ve con mèo trong lòng, hoài niệm ngắm nhìn cánh rừng đào trước mặt, "Đã lâu rồi ta chưa đến rừng đào này."

"Triệu Thái phi biết nguồn gốc của rừng đào này ư?" Thần Vương cầm ghế đi đến bên cạnh Triệu Thái phi, Cửu Châu đỡ bà ngồi xuống.

"Đương nhiên là biết chứ." Triệu Thái phi cười, "Trước khi lão thân tiến cung, tổ tiên ta là người chuyên cất rượu, loại rượu mà chúng ta làm ngon nhất chính là rượu hoa đào.

Vì có vẻ ngoài hơi xinh đẹp nên đã bị tiên đế nhìn trúng, rồi bị mang vào cung.

Muốn đồ ta vui nên tiên đế đã trồng một rừng đào ở đây."

Cửu Châu tròn xoe đôi mắt, "Rừng đào này là tiên đế trồng cho người ư?"

"Đúng vậy." Nhắc đến tiên đế, giọng Triệu Thái phi có hơi hồ hững, "Song hậu cung chẳng thiếu phụ nữ, tiên đế có thể trồng một rừng đào cho ta, thì cũng có thể vì người phụ nữ khác mà trồng thêm một rừng lê, một rừng hạnh hay một vườn cúc."

Cửu Châu không hề nhìn thấy sự vui vẻ trong mắt bà, có lẽ tiến cung cũng chẳng phải là chuyện bà mong muốn.

"Nào." Triệu Thái phi đưa mèo con cho Thần Vương bế, nhẹ nhàng nắm tay Cửu Châu, "Ta dẫn con đi xem cái này."

"Một, hai...!tám." Triệu Thái phi dắt Cửu Châu chầm chậm bước đi vào rừng đào, đến cây đào thứ tám, bà khe khẽ cúi người định đào đồ bên dưới lên.

"Thái phi muốn đào gì để con làm cho." Cửu Châu vội vàng đỡ bà, "Con mạnh lắm."

"Được." Triệu Thái phi cười.

Thần Vương sai cung nhân mang xẻng đến, đưa mèo con cho Cửu Châu bế, "Đừng làm lấm giày, để ta làm cho."

Triệu Thái phi cười híp mắt nhìn hai người bọn họ, ánh mắt vô vàn yêu thương.

Không lâu sau, Thần Vương đào được hai cái bình từ dưới lên.

"Rượu à?" Thần Vương ôm hai cái bình từ trong hố đất ra, quay sang nhìn Triệu Thái phi, "Rượu này là do Thái phi cất hử?"

Thái Phi ngồi xổm xuống, đưa tay phải sạch bùn đất trên nắp bình, "Ta tiến cung từ hồi mười mấy tuổi, hai vò rượu này là do ta cất năm mười tám tuổi.

Năm nay...!ta đã ngoài sáu mươi, nếu không đào lên, ta sợ rằng hai vò rượu này không có cơ hội được nhìn thấy ánh sáng."

Đôi mắt đục của bà như ngân ngân nước, "Nhiều năm về trước, ta từng đồng ý sẽ tự tay cất hai vò rượu cho một người."

"Đáng tiếc, khi ta mười tám tuổi, hử đã không còn nữa."

Ông và bà là thanh mai trúc mã, năm ấy cập kê, bà từng đồng ý sẽ cất hai vò rượu hoa đào cho ông, đợi khi hai người thành thân sẽ cùng nhau uống.

Nhưng sau đó bà bị tiên đế thu vào hậu cung, ông vì quá đau lòng đã sinh bệnh rồi qua đời chỉ vỏn vẹn ba năm.

Ông ấy mất rồi, con bà cũng mất, cuối cùng ngay cả người nhà của bà cũng không còn nữa, chỉ còn một mình bà sống lay lắt trên cuộc đời này, có mỗi một con mèo làm bạn.

Nếu không nhờ Thần Vương và Thần Vương phi mang mèo về cho bà, có lẽ ngay cả mèo con cũng sẽ bỏ bà đi mất.

"Meo." Mèo con béo ú cọ cọ trên người Cửu Châu, sau đó nhảy vào lòng Triệu Thái phi.

Cửu Châu thấy Triệu Thái phi định ôm mèo đứng dậy, nàng vội vàng đến dìu bà.

"Phiền Vương phi rồi." Triệu Thái phi mỉm cười với Cửu Châu, "Nếu điện hạ và Vương phi không chê thì hãy mang hai vò rượu này về uống đi."

"Chúc hai người bạc đầu không xa..." Triệu Thái phi nhìn sang Thần Vương, "...!Không rời."

"Thái phi." Cửu Châu lên tiếng, "Vài bữa nữa là Thanh minh, con..."

"Vương phi." Triệu Thái phi mỉm cười ngắt lời Cửu Châu, "Trong cung này có biết bao nhiêu câu chuyện bi ai của phụ nữ, lão thân chỉ là một trong số đó.

Ta già rồi, có bái tế cũng không còn quan trọng nữa."

Bà thậm chí còn sắp quên mất dung mạo của chàng thiếu niên kia, chỉ nhớ rằng mỗi khi hắn cười trông rất tuần tú, lúc hắn gọi tên bà mang theo sự dịu dàng vô hạn.

"Một năm nay trí nhớ của ta ngày một kém đi, ta sợ nếu mình không kể với người khác thì sẽ quên mất hắn." Triệu Thái phi xoa đầu mèo con, "Xin Vương phi hãy nhớ một câu."

"Không nên thông cảm với bất kỳ người đàn bà nào ở trong cung này." Triệu Thái phi quay đầu nhìn Thần Vương đang lấp hố, "Nhất là phụ nữ vừa trẻ trung vừa xinh đẹp."

Cửu Châu khẽ cười lắc đầu, "Ta không quan tâm đâu Thái phi."

Triệu Thái phi nhìn nàng.

"Phụ nữ xinh đẹp trẻ trung không đáng sợ, đáng sợ là đàn ông không chung thủy." Cửu Châu hái một đóa hoa đào cài lên mái tóc bạc phơ của Triệu Thái phi, "Thái phi nương nương hôm nay vẫn như tuổi mười tám."

Triệu Thái phi cười vui vẻ, "Lão thân sống hơn sáu chục năm mà lại không bằng con."

Đi đến bàn tranh, Triệu Thái phi nhìn bức tranh bên trên, cảm khái, "Tranh này đẹp thật, lão thân nhớ gia chủ hiện tại của Đỗ gia chính là Đỗ Thanh Kha, hẳn ta từng vẽ một bức tranh hoa đào ngay trong yến tiệc do tiên đế tổ chức."

"Có lẽ con không biết người này." Triệu Thái phi cầm bút viết ba chữ Đỗ Thanh Kha lên giấy, "Hắn là Đại bá của Tĩnh Vương phi, thuở thiếu thời là một họa sĩ tài hoa, rất được lòng tiên đế."

"Hồi đó không được đọc sách nên chữ có hơi xấu." Triệu Thái phi đặt bút xuống, đi tới nói với Thần Vương, "Khiến Vương gia và Vương phi chê cười."

"Chữ Thái phi rất đẹp." Thần Vương nhìn ba chữ Đỗ Thanh Kha trên giấy, chấp tay hành lễ với bà, "Đa tạ Thái phi nương nương đã tặng rượu."

"Già rồi nên không thích vận động, rượu đã tặng, lão thân cũng đã giải tỏa được nỗi lòng." Triệu Thái phi vo tròn tờ giấy viết tên Đỗ Thanh Kha lại, "Ở trong cung hơn năm mươi năm, chứng kiến biết bao cảnh tượng sinh tử, ta đã sớm quen với chuyện mặc kệ sự đời."

Nếu Vương gia uống rượu hoa đào kia mà thấy ngon thì cứ đến tìm ta lấy công thức."

"Đa tạ Thái phi."

"Không cần đa tạ làm gì." Triệu Thái Phi mỉm cười, "Tuy lão thân hồ đồ, nhưng cũng nhờ mẹ con hai người chăm sóc hơn mười năm nay, ơn này đâu thể nào quên."

Ta đã già, người dễ dàng mệt mỏi, lão thân phải về đây."

"Thái phi, để con đưa người về nhé." Cửu Châu cẩn thận đỡ Triệu Thái phi.

"Có làm phiền Vương phi và Vương gia vẽ tranh không?"

"Hoa đào không thể tàn trong một ngày, không vẽ hôm nay thì còn có ngày mai mà." Cửu Châu cười, "Đưa Thái phi về cung rồi con mới yên tâm."

"Vậy thì làm phiền Vương phi." Triệu Thái phi vỗ lên bàn tay đang vịn mình, ánh mắt càng thêm dịu dàng.

"Meo." Mèo béo như sợ ép Thái phi, nó nhảy vào lòng Cửu Châu, tìm một vị trí thoải mái rồi nằm ườn ra đó.

Thái phi vuốt ve đầu nó, "Nó biết ai có thể ôm nó vững vàng."

Lăng Châu.

Người đưa tin chạy đến c.h.ết hết mấy thớt ngựa, leo qua vài ngọn núi, đi vòng vèo quanh co khá lâu, cuối cùng đã tìm được

đạo quán nhỏ ẩn sau một cây đại thụ trong rừng sâu núi thẳm.

Có vẻ như đạo quán đã lâu không có người đến cúng bái, khắp nơi toàn là cỏ dại, tường nhà bị tróc sơn, có vài ngọn cỏ dại len lỏi trên đám ngói vụn, khẽ khiêu vũ trong cơn gió nhẹ.

Người đưa tin không khỏi hoài nghi, cái đạo quán rách nát này có người ở thật ư?

Rốt cuộc thì Minh gia nghĩ gì mà lại đưa con gái ruột đến nơi thế này?

Dù không đến nỗi c.h.ế.t đói, nhưng chẳng lẽ họ không sợ sài lang hổ báo tha con mình đi sao?

"Tại hạ phụng mệnh của Vương phi đến đưa tin cho đại sư, xin hỏi đại sư có ở đây không?"

"Ai đấy?"

Cánh cửa gỗ mục nát của đạo quán bật mở, một người phụ nữ mặc thanh bào từ trong bước ra, dáng người vừa vặn, gương mặt hiền lành, nhưng không biết sao lại khiến người ta không tài nào đoán ra tuổi thật của bà.

"Tại hạ phụng mệnh của Vương phi đến đây đưa tin." Người đưa tin giẫm lên đám cỏ dại đi tới trước mặt người phụ nữ, đưa phong thư dày cộm cho bà.

Người phụ nữ nhìn phong thư trong tay hắn, ánh mắt đảo qua cái tên Minh Cửu Châu, sau đó đưa tay nhận thư, "Minh tiểu thư còn nói gì không?"

"Vương phi nói ngài đọc thư xong sẽ hiểu ngay." Người đưa tin chấp tay hành lễ, "Tại hạ sẽ chờ dưới chân núi, hai ngày sau sẽ đến bái phỏng lần nữa."

Người phụ nữ nhìn hần, "Hình như người không phải là người đưa tin của Minh gia ngày xưa."

"Tại hạ không phải là người của Minh phủ, vì Vương phi có ân với tại hạ nên tại hạ mới giúp Vương phi mang thư đến đây."

Người đưa thư biết người xuất gia ngây thơ nên rất dễ bị lừa, đặc biệt là người ẩn dật nơi rừng sâu núi thẳm, không tiếp xúc với người bên ngoài như vị này.

"Hóa ra là thế." Người phụ nữ gật đầu, "Ta hiểu rồi."

Chờ người đưa thư đi rồi, một người phụ nữ mặc áo bào xám khác phi thân từ trên cây xuống, không thèm xem thư mà đã cười chê, "Tuy nét chữ có hơi giống chữ của Cửu Châu, nhưng có khi nào gửi thư về mà con bé không nhét một đồng đồ lĩnh kính theo chứ?"

Người phụ nữ mặc thanh bào mở thư ra, một bức họa rơi xuống.

Trong tranh vẽ một thiếu nữ ở trong thâm cung, lệ rơi đầy mặt nhưng không thể nào chạy thoát, bức tranh như đang muốn gửi thông điệp cầu cứu tới hai người.

"Bức tranh này...!dù có lừa đảo cũng không thể mặt dày mà nói là Cửu Châu của chúng ta vẽ chứ." Người phụ nữ mặc thanh bào kinh ngạc.

Chương 113: Chương 113

"Trên đó vẽ gì?" Người phụ nữ mặc áo bào xám cầm tranh lên, vẻ mặt càng lúc càng quái dị, "Ai lại lấy tranh này ra giả mạo Cửu Châu, hắn ta bị ngu à?"

"Còn thư?"

"Ta vẫn chưa xem." Người phụ nữ mặc thanh bào lấy thư đưa cho bà, "Đây này sư tỷ."

Hai người chụm lại đọc thư, cả hai bỗng chốc im lặng.

"Chủ mưu đứng sau hình như không được thông minh cho lắm." Người mặc áo bào xanh chính là nhị sư phụ của Cửu Châu, bà ném phong thư lên bàn đá, "Cửu Châu nhà chúng ta sao có thể bị cung nữ thái giám bắt nạt, lại còn nhìn trắng rơi lệ..."

"Ừm." Đại sư phụ quay đầu nhìn đạo quán rách nát, "Nóc đạo quán của chúng ta cần phải lợp lại rồi, hiếm khi có một kẻ lừa đảo tự tìm đến cửa, không nên để hắn chạy thoát."

"Chuyện này..." Nhị sư phụ do dự, "Có khi nào dọa hắn chạy mất không?"

"Đã đến rồi thì sao có thể tùy tiện đi được."

Người đưa thư đợi ở dưới chân núi hai ngày, lúc quay trở lại đạo quán, từ xa đã trông thấy nữ đạo trưởng mà mình đã gặp mấy hôm trước sốt ruột đứng chờ hắn ta ở cuối đường, vừa thấy hắn xuất hiện, bà như thổi phào nhẹ nhõm.

"Đạo trưởng đọc thư của Vương phi rồi, không biết đạo trưởng có tính toán gì không?"

"Minh tiểu thư là do chúng ta một tay nuôi lớn, sao chúng ta có thể nhẫn tâm nhìn con bé chịu khổ ở kinh thành." Bà lo lắng, "Vương gia không tốt với con bé sao?"

"Ây, Thần Vương xưa nay ngang ngược càn rỡ, quan hệ với quan văn vô cùng căng thẳng.

Vương phi là con gái của Minh gia, sao Vương gia có thể đối tốt với nàng?" Người đưa thư thấy bà lo lắng đến độ tay chân luống cuống thì trong lòng rất đặc ý, đúng là dễ lừa thật.

"Ta muốn đến kinh thành thăm con bé."

Ánh mắt người đưa thư sáng rực.

"Nhưng mà..."

"Nhưng sao?" Tim người đưa thư nảy lên, điện hạ đã dặn dò nhất định phải đưa đạo trưởng nuôi dưỡng Minh Cửu Châu vào kinh, nếu chuyện này thành công thì Minh Cửu Châu sẽ trở thành con cờ trong tay điện hạ.

"Nhưng sư tử của ta đương không được khỏe, nếu đưa tử ấy vào kinh, ta sợ tử ấy không chịu được.

Mà nếu để tử ấy ở lại một mình, trong núi không đủ thức ăn, nóc nhà còn bị đột, ta không tài nào yên tâm."

"Chuyện nhỏ thôi, mấy chuyện củi dầu mắm muối, sửa sang đạo quán cứ giao cho ta." Người đưa tin thầm nghĩ, chỉ cần dụ được

người theo mình về kinh thành, sửa sang đạo quán chỉ là chuyện nhỏ.

"Sao dám để người tốn kém được..."

"Đạo trưởng chớ nói thế, Vương phi là ân nhân của tại hạ, tại hạ giúp sứ phụ của Vương phi sửa sang lại đạo quán thì có là gì." Người đưa thư chấp tay nói, "Xin sứ phụ chờ một lát, ta xuống núi chuẩn bị ngay."

"Thiện tín, thiện tín..."

Người đưa thư vội vội vàng vàng bước đi, hấn sợ mình chậm một bước thì nữ đạo trưởng sẽ đổi ý.

Hai canh giờ sau, người đưa thư dẫn theo một nhóm công nhân lên núi, bắt đầu gõ gõ đục đục, thậm chí ngay cỏ dại trên đường mòn ở trong núi cũng được cắt dọn sạch sẽ.

"Xin đạo trưởng cứ yên tâm, chừng năm ngày nữa, quý quán nhất định sẽ rực rỡ hẳn."

"Đa tạ thiện tín." Nữ đạo trưởng cười, "Nếu thiện tín đã đến đạo quán, chỉ bằng đi theo bản đạo vào bái điện?"

"Mời đạo trưởng."

Bước vào chính điện, người đưa thư phát hiện chính điện cũ nát này lại thờ chư thần Tam Thanh.

Ngoại trừ Tam Thanh thì không còn tượng thần nào khác, trông cực kỳ đơn sơ.

"Để thiện tín chê cười, đạo quán bản hàn nên không có tiền mạ vàng tượng thần." Nữ đạo trưởng đưa hương cho hắn, "Mời thiện tín."

Ba tượng thần trông rất cũ kỹ, nhưng không hề có dấu vết sút mẻ.

Lúc người đưa thư quỳ xuống bồ đoàn, hắn có cảm giác ba vị thần đang nhìn mình chăm chăm.

Hắn ta vội vàng dâng hương, không dám nhìn thẳng vào mắt của tượng thần, "Đạo trưởng, tại hạ xin phép được mạ vàng cho các vị thần."

Trước khi xuất phát, cấp trên có cấp cho hắn ta hai trăm lạng bạc, nếu cứ tiêu pha thế này thì e là chưa về đến kinh thành thì hắn đã đi ăn mày rồi.

Nhưng vì lấy lòng tin của nữ đạo trưởng, số tiền này hắn ta phải chi.

Đến tối, hắn dùng bồ câu đưa tin, xin cấp trên để thủ hạ ở Lăng Châu tiếp tế bạc cho mình.

Đạo quán sập sệ này có thể sẽ tốn rất nhiều tiền.

Bốn ngày sau, người đưa thư vượt túi tiền cạn đáy, nhìn mấy tượng thần Tam Thanh đã được nạm vàng toàn bộ, trong phòng chất đầy lương thực, đồ dùng trong nhà đã được đổi mới, tường đã được sơn lại, hắn cố rặn ra một nụ cười, "Chậm một ngày thì Vương phi sẽ khổ thêm một ngày, xin đạo trưởng hãy theo tại hạ hồi kinh ngay trong hôm nay."

"Được." Nữ đạo trưởng gật đầu, "Sau đạo quán có một cánh đồng hoa, hồi bé Minh tiểu thư rất thích đám hoa này, phiền người

hái một ít mang theo."

Người đưa thư chỉ muốn nói, hoa kia dù có xinh đẹp cỡ nào thì khi mang về kinh cũng đã héo mất rồi.

"Được, xin đạo trưởng chờ một lát." Không sao, chỉ cần theo hẩn ta hồi kinh, hẩn ta chịu được hết.

"Đa tạ."

Nữ đạo trưởng dõi mắt nhìn hẩn đi vào cánh đồng hoa phía sau đạo quán, mỉm cười nhìn hẩn ngã xuống.

"Ta quên mất, quên nhắc người đám hoa này...!có độc, khiến người ta rơi vào hôn mê." Bà đi tới bên cạnh người đưa thư, lấy một sợi dây gai từ trên người, trói hẩn lại rồi lôi ra bụi hoa.

"Theo luật pháp Đại Thành, người giả mạo thủ hạ hoàng thất quý tộc như ngươi, lừa gạt làm chuyện ác, nhẹ thì bị đầy phục dịch mười năm, nặng thì hai mươi năm." Nhị sư phụ phủ tay, đá gã đưa tin bất tỉnh nhân sự một cái, bà lại ngửa đầu nhìn Đại sư phụ đang ngồi trên nóc nhà, "Sư tử, người của nha môn đến chưa?"

"Sắp đến rồi." Bà ăn điểm tâm do tên đưa thư mang lên núi, cảm khái, "Loại lừa đảo vừa ngu vừa có tiền như này đúng là hữu dụng."

"Đúng thế." Nhị sư phụ gật đầu, "Lần sau đến thêm vài tên thì tốt."

Lừa đảo tốt thế này, chỉ có thể gặp chứ không thể cầu.

"Điện hạ." Thái giám áo lam vội vàng bước vào viện, thấy Tứ hoàng tử phi cũng ở đó, hành lễ theo quy củ, "Bái kiến điện hạ và hoàng tử phi."

"Miễn lễ." Vân Diên Trạch nghiêng đầu nói với Tôn Thái Dao, "Thái Dao, hoa bên ngoài vừa mới nở, nàng gọi Bạch Thuộc đi ngắm hoa cùng mình đi."

"Vâng." Tôn Thái Dao nhớ tên thái giám này, nửa tháng trước, chính hắn là người đã báo với điện hạ vị trí đạo quán mà Minh Cửu Châu được gửi nuôi.

"Có chuyện gì?" Đợi Tôn Thái Dao rời đi, nụ cười trên gương mặt Vân Diên Trạch tắt ngúm.

"Thập Nhất đã bị tống vào đại lao rồi ạ."

"Sao?" Vân Diên Trạch ngỡ tai mình có vấn đề, "Có chuyện gì?"

"Hắn...! hắn đã bị lộ." Thái giám áo lam rụt cổ, "Sau khi sự phụ của Thần Vương phi phát hiện hắn lừa đảo đã đến nha môn báo quan."

"Hai lão đạo ở rừng sâu núi thẳm dù nhận ra bất thường thì hắn vẫn có thể thừa cơ chạy trốn, có sao lại để cho bọn họ có cơ hội báo quan?" Vân Diên Trạch hít sâu một hơi, "Cho người thu xếp để bịt miệng hắn lại."

"Xin điện hạ yên tâm, chúng nô tài đã sắp xếp ổn thỏa."

"Yên tâm?" Vân Diên Trạch ngỡ như nghe được một câu chuyện cười, chế giễu nhìn tên thái giám áo xanh, "Người bảo ta làm sao mà yên tâm hả?"

Tất cả đều là ám vệ đã trải qua huấn luyện khắc khe, ấy thế mà lại bị nữ đạo trưởng bắt đến nha môn, đúng là một trò hề.

Tôn Thái Dao ngồi ngoài sân, nhìn thái giám áo xanh ủ rũ rời đi, cụp mắt, "Bạch Thuộc, người nói xem rốt cuộc thì Minh Cửu Châu có gì tốt?"

Bạch Thuộc cúi đầu, "Nô tỳ không biết."

"Người không phải là đàn ông nên đương nhiên không biết." Tôn Thái Dao đứng dậy, đi đến cánh rừng đào mà mọi người đều đồn là của Bộ hạ trồng tặng cho Tô hậu.

Bạch Thuộc đi sau lưng nàng, "Thần Vương phi ở bên cạnh Thần Vương cả ngày, dù thật sự được người ta yêu thích thì cũng là vì để Thần Vương thích, hoàng tử phi không cần phải suy nghĩ nàng ấy có gì khiến đàn ông thích đâu."

"Bạch Thuộc cô cô." Tôn Thái Dao dừng bước, quay đầu nhìn nàng ta, "Mấy lời này của người giống như đang nói đỡ cho Minh Cửu Châu vậy nhỉ?"

"Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ không muốn hoàng tử phi ưu phiền vì những người không liên quan." Bạch Thuộc nhún gối hành lễ, "Hoàng tử phi, Thần Vương phi đã thành thân, nàng ta vĩnh viễn không thể trở thành uy h.i.ếp của người."

"Đúng vậy, từ trước tới nay đều không phải." Tôn Thái Dao bất chợt ỉu xiu, nàng đứng bên ngoài rừng đào, biết rõ tất cả không hề liên quan đến Minh Cửu Châu.

Nhưng ngoại trừ trách nàng ta thì còn có thể trách ai bây giờ?

Trách mình, hay là trách điện hạ?

Lang quân áo trắng cười trên lưng ngựa trước đây, phong hoa tuyết đại là thế.

Đó là lần rung động đầu tiên trong cuộc đời buồn tẻ khuôn phép của nàng.

"Hoa đào sắp tàn rồi."

"Không nỡ nhìn hoa tàn à?"

"Hoa nở, hoa tàn đều có quy luật của nó, ta chỉ đang tính, chừng vài tháng nữa là có thể ăn đào rồi."

"Đến đây."

"Đến làm gì?"

"Nhảy lên, ta cống nàng."

"Bị người khác thấy thì sao?"

"Thấy thì thấy thôi, bốn vương công vợ mình là chuyện hiển nhiên, ai dám lăm mồm?"

"Được!" Cửu Châu vui vẻ nhào lên lưng Thần Vương, tì cằm lên vai hắn, đi được hai bước, nàng che đầu, "Điện hạ mau hạ thấp xuống chút, mau mau mau, tóc ta bị vướng vào cành đào rồi."

Tôn Thái Dao nhìn Minh Cửu Châu bị vướng tóc vào nhành đào, cuối cùng lại cười ngây ngô với Thần Vương, nàng ta vô thức lùi về sau vài bước, tránh không để bọn họ phát hiện ra mình.

"Tại ta, cao quá làm chi." Thần Vương nhìn lộn tóc bị nhành cây mắc vào kéo xuống trước mặt Cửu Châu, nén cười dời tầm mắt,

áp sát đầu đến trước mặt nàng, "Hay là ta để cho nàng kéo tóc ta lại nhé."

"Không cần đâu, kéo tóc đau lắm." Cửu Châu thối lộn tóc bị rối kia, nắm lấy tay Thần Vương, "Thôi, chàng cứ nắm tay ta đi là được."

Nhóm cung nữ thái giám sau lưng len lén cười.

Thần Vương nhìn đám cung nhân đang cười trộm, xoay người bế nàng lên, "Đi thôi, chúng ta hồi cung, không cho bọn họ cười nữa."

Cửu Châu áp mặt vào lòng hắn, tự mình bật cười thành tiếng.

Tôn Thái Dao nhìn hoa đào rơi lả tả xuống người bọn họ, tựa như cảnh đẹp như thế, vui vẻ như thế vốn dĩ nên thuộc về bọn họ.

Thậm chí nếu quấy rầy sự dịu dàng này chính là một tội ác.

"Bạch Thuộc." Tôn Thái Dao hoảng hốt nhìn Bạch Thuộc, "Ta..."

Ta ghen tỵ với nàng ấy.

Nhận ra chuyện này, Tôn Thái Dao vừa lúng túng vừa xấu hổ.

Từ khi nào nàng đã biến thành con người xấu xí như thế?

Quay về Kỳ Lân cung, Cửu Châu ngủ trưa dậy, Thần Vương đã bị gọi đến Thái Ương cung, nàng ngồi trước gương trang điểm, nghe hạ nhân đến báo, Trương Tần và Nhu Đức công chúa mang lễ đến cầu kiến.

"Mời bọn họ vào."

Bên ngoài Kỳ Lân cung, Trương Tần liên tục dẫn dò con gái mình đừng nên trêu vào Thần Vương phi.

"Nàng ta có thể bình tĩnh cầm châm đ.â.m vào con búp bê có dán ngày sinh tháng đẻ của mình đấy." Mỗi lần nhớ lại cảnh tượng này, hai chân Trương Tần run lên cầm cập.

Bà ta xưa nay luôn h.i.ếp yếu bạo mạnh, mà Minh Cửu Châu chính là một kẻ khó chơi khiến bà ta phải run sợ.

Phụ nữ thích hù dọa không hẳn ác độc, người như Minh Cửu Châu mới gọi là độc.

"Mẫu phi đừng nhấn mạnh nữa, con đã nhớ rồi." Nhu Đức nhìn bằng tên Kỳ Lân cung, so với Minh Cửu Châu thì nàng ta sợ người đệ đệ Vân Độ Khanh này hơn.

"Công chúa điện hạ, Trương Tần nương nương, Vương phi chúng tôi cho mời."

Nhu Đức biết Minh Cửu Châu không muốn nhiều lời với mình, sau khi chào hỏi, nàng ta đi thẳng vào vấn đề, "Lần này đến đây là ta muốn cảm ơn đệ muội một tiếng."

Chuyện vu cổ là thủ đoạn kiêng kỵ nhất trong cung, nếu không nhờ mấy lời của Minh Cửu Châu đã biến búp bê vu cổ thành búp bê vải vô dụng, không biết sẽ có bao nhiêu cung nhân bị liên đới, mà nàng ta và mẫu phi cũng sẽ không còn mạng để ngồi ở đây hôm nay.

"Công chúa không cần cảm tạ, ta chỉ nói sự thật mà thôi." Cửu Châu đặt tách trà xuống, "Công chúa đừng để trong lòng."

"Thật ra hôm nay ta đến đây còn có một việc muốn nói với đệ muội." Nhu Đức nói, "Cung nữ hầu cận ta có một đồng hương là

người hầu trong điện Trung tỉnh, cách đây không lâu nàng ta có nghe được một tin, đoạn thời gian trước có người tìm hiểu nét chữ của đệ muội, còn tìm vị trí đạo quán mà đệ muội từng được gửi nuôi ở Lăng Châu."

"Ta không biết mục đích của người đứng sau là gì, chỉ báo lại chuyện này cho đệ muội biết, mong đệ muội đề phòng hơn." Nhu Đức công chúa đứng dậy, "Lời đã nói xong, ta xin phép cáo từ trước."

Trong cung không có bí mật vĩnh viễn, chỉ có người chịu giữ bí mật hay không.

"Đa tạ công chúa đã báo cho ta biết." Cửu Châu đứng dậy.

"Không cần đa tạ, người giúp mẫu phi là một đại ân, ta trả lại cho người một tin tức mà ta nghe ngóng được, là ta được hỏi."

Món nợ ân tình trong cung nếu có thể trả sớm thì đừng nên dùng dằng.

Đội hai mẹ con Trương Tần và Nhu Đức công chúa rời đi, Xuân Phân thì thầm với Cửu Châu, "Tiểu thư, có thể Nhu Đức công chúa đã biết người điều tra tiểu thư là ai."

"Không quan trọng." Cửu Châu sờ cằm, "Ta chỉ thấy lạ, những thứ này có thể đến thẳng Khâm Thiên Giám là sẽ tra được, vì sao lại phải tốn sức đến Điện trung tỉnh tra?"

Người không có đầu óc như thế nếu dám tính toán hai vị sư phụ...

"Vô thượng Thái Ất Độ Ách Thiên tôn." Cửu Châu niệm một câu.

Nếu thực sự có người đến tìm hai vị sư phụ, đó là nhân quả giữa
bọn hăn và sư phụ.

Là nhân của bọn hăn, quả của các sư phụ.

Không để lẫn nhau..

Chương 114: Chương 114

Giới tri thức đều biết thế gia thích tổ chức tiệc trà tán dóc, khoác lên chiếc áo bào rộng rãi, uống rượu thưởng trà, vô cùng phong nhã.

Bọn họ lại không ưa học trò nghèo, coi khinh đám học trò nghèo là tục nhân, không xứng ngồi cùng mâm với bọn họ.

"Chư vị hoàng tử đều bị giam chân trong hoàng cung, chúng ta không tài nào biết được suy nghĩ của Bệ hạ." Gia chủ giáp hươu ống tay áo rộng thùng thình, nâng chén rượu lên ngắm nhìn bốn phía.

"Hoa đào trên núi nở muộn, đẹp hơn phong cảnh dưới chân núi gấp mấy lần."

Tỳ nữ ngồi bên cạnh ông ta bưng bình rượu lên châm đầy chén.

"Đỗ huynh." Gia chủ giáp nâng cao chén rượu, "Nào, cạn ly."

"Rượu thì ta xin kiếu, nơi đây trà ngon cảnh lại đẹp." Đỗ Thanh Kha lắc lắc tách trà, "Không biết chư vị gia chủ có thấy vui không?"

"Đỗ huynh có ý gì?"

"Ta không có ý gì cả, chỉ nghe đồn dạo gần đây trong cung có một vị hoàng tử thường xuyên giúp Bệ hạ phê duyệt tấu

chương." Đỗ Thanh Kha hít tách trà vào bụi cỏ bên cạnh, "Nếu các người cứ tiếp tục bàn mấy chuyện thế này, chờ đến khi tận đế đăng cơ cũng chẳng tìm được cách gì hay ho."

"Đáng tiếc Tứ hoàng tử đã thất thế, nếu không thì với tính cách của hần, sau khi đăng cơ ắt hẳn sẽ đối đãi tốt với thế gia chúng ta." Gia chủ ất thở dài, "Nhưng hần lại bị nhà họ Trịnh liên lụy, đời này đã định là vô duyên với hoàng vị."

"Nhưng đừng bao giờ là Hoài Vương, mấy năm nay Hoài Vương luôn thân thiết với đám hàn môn tân quý, thường xuyên làm lơ với nhóm thế gia chúng ta."

Người hầu rót cho Đỗ Thanh Kha một tách trà mới, hần đứng nghe đám gia chủ thế gia này thì thầm to nhỏ, lười biếng ngắm nhìn đàn bướm nô đùa trong bụi hoa đằng xa.

"Nếu trước đây không có người ám sát Tứ hoàng tử thì sẽ không kéo ra nhiều chuyện như thế."

"Chuyện này không biết rõ là ai làm, bốn vị hoàng tử đều bị phạt bổng lộc, Tứ hoàng tử vì thế mà bị giáng xuống tước vị Quận vương, e là còn nhiều ẩn tình bên trong."

Đỗ Thanh Kha cười, không màng đến bọn họ, vươn tay toan bắt lấy con bướm đang vỗ cánh lướt ngang qua mặt mình, đáng tiếc cái thứ xinh đẹp này lại có cánh, tay người khó mà bắt được.

Đằng lối mòn xa xa có một người chậm chậm đi tới, hần đang ngồi ngả nghiêng cười khẩy bỗng chốc ngồi thẳng người dậy.

"Sao thế Ngũ đệ." An Vương thở hển hển leo lên núi, "Có phải phong cảnh ở đây đẹp lắm đúng không?"

Hần quay đầu nhìn Ngũ đệ và Ngũ đệ muội vẫn hít thở nhịp nhàng, lại nhìn Vương phi nhà mình vẫn còn tươi tắn, vội vàng

ưỡn thẳng lưng, vờ như không mệt tí nào, "Hoa đào dưới núi đã tàn nhưng hoa đào trên núi đang độ nở rộ."

Nghe nói Ngũ đệ muội thích ngắm hoa đào, hắn liền vội vội vàng vàng sai người nghe ngóng, biết hoa đào ở đây nở rất đẹp, thế là đưa bọn hắn đến đây leo núi.

Tình huynh đệ có thể xây dựng ở khắp mọi nơi.

Cửu Châu nhìn An Vương rõ ràng đã mệt đến mức chân run lẩy bẩy nhưng lại vờ không sao, nàng không đành lòng chê phong cảnh nơi đây, bèn gật đầu nói, "Sắc đào phai rợp cả ngọn núi xanh, đúng là cảnh đẹp khó tìm."

Được đệ muội khen phong cảnh mà mình vất vả kiếm tìm, An Vương nở nụ cười yên tâm, chuyến này xem như không bỏ công.

Trên núi gió lớn, ống tay áo phấp phất theo làn gió, Cửu Châu trông thấy một nhóm người đang ngồi trên một khoảnh đất bằng, bọn họ mặc đồ rộng thùng thình, mái tóc xõa bung, tiếc là tóc họ bị gió thổi rối tung, có vài người ít tóc, trông có hơi...!hèn.

Tiểu đồng châm trà không biết Thần Vương và An Vương, thấy có người bước tới bèn vội vàng ngăn lại, "Mấy vị gia chủ đang tổ chức tiệc phiếm ở đây, xin các vị quý nhân dời bước."

"Chậc!" An Vương nhìn tiểu đồng, "Dưới chân thiên tử lại có người dám đuổi bọn ta ư?"

"Ngọn núi này là tài sản riêng sao?" Thần Vương hỏi.

Tiểu đồng lắc đầu.

"Nếu không phải là tài sản riêng, vì sao bọn ta lại phải tránh đi?" Thần Vương không thèm để ý tiểu đồng, nắm tay Cửu Châu đi

lướt qua hần, bước thẳng đến chỗ nhóm gia chủ thế gia kia.

"Dù có là tài sản riêng đi chăng nữa, bọn ta mà đến thì chủ nhân của các người cũng phải quét giường trải chiếu chào đón chúng ta đấy." An Vương thấy vẻ mặt ảm ức của tiểu đồng, cười nói, "Trong thiên hạ đều là đất của hoàng thượng, ngay cả chuyện này mà người cũng không hiểu à?"

Đến tấm cung của phụ hoàng mà Ngũ đệ nói vào là vào, chứ đừng nói tới một ngọn núi như này.

"Quý nhân, xin dừng..."

Xoẹt, Hộ Long vệ tuốt gươm khỏi vỏ, tiểu đồng nhìn binh khí lóe sáng, vội ngậm miệng lại.

Nghe thấy tiếng kiếm rời vỏ, nhóm gia chủ đang nói chuyện phấp đều giật nảy mình, bọn họ vội đặt chén rượu xuống, im lặng nhìn đoàn người bỗng dưng xuất hiện trước mắt.

"Bái kiến Thần Vương điện hạ, An Vương điện hạ." Đỗ Thanh Kha đứng dậy đi tới trước mặt Thần Vương, "Bái kiến Vương gia và Vương phi."

Thần Vương liếc nhìn hần ta, ánh mắt lướt qua nhìn về phía nhóm gia chủ đang ngồi trên bãi cỏ.

"Đúng là không khéo." Thần Vương nhú mày, "Bốn vương đã làm phiền nhã hứng của các người rồi."

Nhóm gia chủ vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Điện hạ quá lời, chúng tôi cũng chỉ ngồi đây ngắm cảnh thưởng trà thôi, nếu hai vị điện hạ không chê, xin mời ngồi xuống nhấp một chén trà nhạt cùng vui." Hần nhìn đoàn Hộ Long vệ đã rút gươm khỏi vỏ, "Nhưng đao kiếm không có mắt, xin điện hạ chớ hù dọa tiểu đồng tội nghiệp."

"Bốn vương vừa lên núi, các người đã muốn bốn vương phải đi đường vòng." Thần Vương khẽ cười, "Người không biết còn tưởng chỉ cần có các người ở đây thì người khác không được đi qua nơi này đấy."

"Đồ đại nhân à, thiên hạ này là của họ Vân." Hắc vượt qua Đỗ Thanh Kha, "Giang sơn này là của Vân gia chúng ta, cũng là của bách tính trong thiên hạ, cách làm của chư vị gia chủ đây có hơi ngang ngược đấy."

Nhóm gia chủ, "..."

Người mang theo một đám Hộ Long vệ cầm theo đao bên cạnh, lại chỉ trích bọn ta ngang ngược, thế có phải hơi quá đáng rồi không?

"Tiểu đồng không hiểu chuyện mong điện hạ thứ tội." Đỗ Thanh Kha chấp tay xin tội.

Thần Vương không để ý đến hắc, quay sang nói với Cửu Châu, "Minh Tiểu Trư, để ta cho người bắt mấy con bướm cho nàng chơi nhé?"

"Bướm bướm ư?" Cửu Châu đưa tay bắt một con bướm vừa bay qua đầu mình, đưa tới trước mặt Thần Vương, nhưng không cho hắc chạm vào, "Bướm này tuy xinh đẹp nhưng bọn chúng thích lấy hoa độc làm thức ăn, bột phấn trên người đều có độc, điện hạ chớ chạm vào."

Dứt lời, nàng thả tay ra, con bướm hốt hoảng vỗ cánh bay đi.

"Có độc mà nàng còn dám bắt nó?" Thần Vương biến sắc, lấy khăn tay ra lau tay Cửu Châu, "Nàng ngốc hả?"

"Tại điện hạ nói muốn bắt bướm nên ta mới làm cho chàng xem thử mà." Cửu Châu lau tay sạch sẽ, thái giám bưng bình phía sau tiến lên đổ nước cho nàng rửa tay.

An Vương trợn mắt há mồm chứng kiến toàn bộ cảnh tượng vừa nãy, Ngũ đệ muội vậy mà tay không bắt bướm, năng lực phải dữ dội cỡ nào mới làm được?

Là bướm đó, là bướm còn sống đó!

Thần Vương từng thấy mấy vị công chúa bắt bướm ở ngự hoa viên trong cung, hẳn cứ ngỡ Cửu Châu cũng sẽ thích bướm, nhưng ai ngờ nàng lại có phản ứng như thế.

Thay sang cái khăn tay sạch khác, lau nước trên tay nàng, "Thôi, là bốn vương sai."

Lỗi do hẳn không nên mở miệng.

Cửu Châu nhìn sang chỗ nhóm gia chủ đang ngồi, ly rượu tán lạc, mấy cô gái ăn mặc mỏng manh quỳ cúi gằm đầu trên mặt đất, không nhìn ra mặt mũi và tuổi tác của bọn họ.

Gió núi gào thét, nàng nhìn mà thấy lo cơn gió này sẽ cuốn bọn họ đi mất.

"Mấy cô gái này là ai thế?" An Vương phi cũng nhìn thấy mấy cô gái đang quỳ trên đất.

"Bẩm An Vương phi, đây đều là nữ hầu rượu được mua về từ Lăng Châu." Một vị gia chủ đã say chénh choáng đáp, "Lăng Sơn không những có phong cảnh đẹp, mà phụ nữ càng xinh đẹp, rượu được rót ra từ đôi tay mềm mại không xương của các nàng lại càng thơm."

Nghe thấy thế, Đỗ Thanh Kha nhú chặt hàng mày, tên đàn này lại dám nói những lời này trước mặt hai vị vương phi? Huống chi Thần Vương phi lại lớn lên ở Lăng Châu.

"Nhắc tới con gái Lăng Châu, eo thì mềm mại, người thì xinh đẹp..."

Thần Vương đập một phát lên người hắn ta, hắn ta lăn một vòng dưới đất, cơn say chênh choáng đã tan đi phân nửa.

"Xin điện hạ thứ tội, vi thần say rượu nên nhất thời lỡ lời." Hắn quỳ xuống, không dám đứng dậy.

Mấy gia chủ khác đều câm như hến, không ai dám lên tiếng.

Đỗ Thanh Kha nhìn dáng vẻ hoảng sợ của bọn hắn, thầm cười khẩy.

Đám phế vật vừa vô năng vừa nhát gan như này mà còn muốn khôi phục vinh quang thế gia?

"Uống rượu thương thân, rượu vào thất ngôn." Thần Vương không thèm nhìn tên gia chủ bị mình đá lăn lông lốc trên đất, mặt không đổi sắc, "Các người tuy không phải là trọng thần trong triều, nhưng cũng là quan viên của triều đình.

Nhưng lại dám uống rượu mua vui ở nơi hoang vắng, còn ra thể thống gì nữa?"

Hắn giơ tay với Hộ Long vệ, "Kiểm tra xem còn ai say, ghi lại tên báo với Lại bộ, cắt chức toàn bộ."

"Vương gia..." Một vị gia chủ ngạc nhiên nhìn hắn.

"Sao?" Thần Vương nhíu mày nhìn tên này, "Bổn vương trông người không giống như đang say, chẳng lẽ cũng muốn bị cắt chức giống bọn hần?"

Gia chủ đang định xin tội cho chúng bạn nghe thế thì cúi đầu cụp đuôi.

An Vương đứng bên cạnh, liếc nhìn đám gia chủ trước mắt, âm thầm lắc đầu.

Rượu vào hồng việc không phải không có lý, nếu không phải vì say thì ai lại lớn gan dám bình luận con gái Lăng Châu thế nào ở trước mặt Ngũ đệ.

Toàn bộ kinh thành này có ai mà không biết tình cảm giữa Thần Vương và Thần Vương phi vô cùng mặn nồng?

"Cảnh có đẹp cách mấy cũng chẳng còn tâm trạng thưởng thức." Thần Vương quay sang nói với Cửu Châu, "Cửu Châu, chúng ta đến nơi khác..."

Bỗng nhiên, một vị gia chủ bất chợt kêu lên đầy thảm thiết.

Cửu Châu kinh ngạc quay đầu lại, nhưng Thần Vương đã đưa tay che mắt nàng.

"Đừng nhìn." Thần Vương nhìn gia chủ ôm cổ lăn lộn trên đất, đưa tay ôm Cửu Châu vào lòng.

Con người khi rơi vào cơn đau và nỗi sợ hãi tột độ, gương mặt dúm dó đến dữ tợn.

Trên cổ của tên gia chủ kia có một cây trâm dài đ.â.m sâu vào.

Phần lớn đuôi trâm đã ghim sâu vào cổ hần, chỉ lộ ra đầu trâm ở bên ngoài.

Người đ.â.m hần chính là hầu rượu yếu đuối không xương trong miệng hần ta.

Cơ hần phải sâu cỡ nào mới khiến một cô gái yếu đuối đ.â.m cây trâm sâu như thế, ác liệt như thế.

"Tất cả không được đến đây!" Nữ hầu rượu lùi đến bên vách núi, cất giọng run rẩy, "Lúc trước khi các người mua ta rõ ràng đã đồng ý với ta sẽ giúp muội muội ta chữa bệnh, nhưng sau khi ta ký tên đồng ý, các người lại ném con bé xuống xe ngựa."

"Đám súc sinh các người đáng tội chết!" Bờ vai nàng ấy run lên vì sợ hãi, nàng vốn không dám ra tay, bởi vì một khi nàng ra tay, những cô hầu rượu được mua từ Lăng Châu khác sẽ bị liên lụy.

Khi vị Vương gia này và Vương phi của hần xuất hiện, lúc hần đập tên gia chủ cầm thú kia, nàng đã biết cơ hội báo thù của mình đã đến.

Có quý nhân ở đây, đám gia chủ cầm thú này sẽ không dám trút giận lên mấy hầu rượu khác.

"Các người tự xưng là danh môn thế gia cao ngạo, nhưng thật ra chỉ là một đám cầm thú." Lốp trang phục mỏng manh của nữ hầu rượu phấp phới theo cơn gió, "Rồi các người sẽ gặp báo ứng!"

Dứt lời, nàng ấy quay người toan nhảy xuống vách núi.

"Ngăn nàng ta lại!" Hộ Long vệ vội vàng ngăn lại nhưng vẫn chậm một bước, chỉ đành trơ mắt nhìn nàng ấy nhảy xuống...

Ơ, không nhảy xuống được.

Vương phi đã kéo nàng ta lại.

Đợi đã...

Vương phi kéo nàng ta lại ư?!

"Mặc kệ có chuyện gì cũng nên giao cho quan phủ giải quyết." Cửu Châu ấn cô gái muốn tự tử lên nền đất, không cho nàng ta có cơ hội nhảy xuống lần nữa, "Chẳng lẽ cô không muốn nhìn thấy đám ác nhân này nhận lấy hình phạt của quan phủ ư?"

"Vương phi, ả này là hung thủ g.i.ế.c người, Vương phi đừng nên tin lời của một kẻ g.i.ế.c người." Lần đầu tiên Đỗ Thanh Kha nghiêm túc quan sát Thần Vương phi ngây thơ này, "Dù có đem nàng giao cho quan phủ, thân là nô tỳ mà dám ám sát chủ tử thì cũng phạm vào tội chết."

"Nàng ấy phạm tội gì, bị phán thế nào cũng sẽ do quan phủ định đoạt." Cửu Châu không thêm ngẩng đầu lên.

"Nếu nàng ta giúp quan phủ tra ra đại án, vậy thì có thể lập công chuộc tội." Thần Vương cho Hộ Long vệ mang nữ hầu rượu đi, còn tên gia chủ bị đá xuống đất kia đã bị Hộ Long vệ che khuất tầm nhìn, tránh hai vị vương phi nhìn thấy sẽ bị dọa sợ.

"Nàng đấy." Thần Vương khẽ nói bên tai Cửu Châu, "Nàng muốn hù c.h.ế.t ta có đúng không?" Vừa nãy hần chưa kịp phản ứng thì nàng đã lao ra ngoài, động tác còn nhanh hơn cả khỉ.

"Điện hạ đừng sợ, ta mạnh lắm." Cửu Châu cũng ghé vào tai hần thì thầm, "Đám gia chủ này nên mang về điều tra."

"Nhị ca," Thần Vương đi đến chỗ An Vương, "Phong cảnh hôm nay đúng là rất đặc sắc."

Mặt mày An Vương trắng bệch, dựa vào Vương phi nhà mình mãi một hồi lâu mà vẫn không mở miệng được.

Hần chỉ muốn nịnh bợ đệ đệ của mình, ra ngoài ngắm cảnh chứ không phải chứng kiến người khác bị trâm cài đ.â.m vào cổ.

Đỗ Thanh Kha nhìn đám gia chủ thế gia bị Hộ Long vệ gông đi, nụ cười trên gương mặt tắt ngúm.

Một đám ngu xuẩn!

Không giúp được gì thì thôi, lại còn kéo chân người khác.

"Nhị ca, ai nói với huynh ở đây có hoa đào đang nở thế?"

Chương 115: Chương 115

"Ai nói?" An Vương ngó ra, "Mẫu phi nói cho ta biết đấy, có...!có vấn đề gì sao?"

Tuy xảy ra chút chuyện bất ngờ, nhưng phong cảnh nơi đây quả thật rất đẹp.

An Vương phi và Cửu Châu quay sang nhìn hắn, vẻ mặt Thần Vương cũng mang theo ẩn ý, "Lữ Chiêu nghi ở trong cung đã lâu, vì sao lại biết chỗ này có hoa đào?"

An Vương phi nhận ra tình hình bất ổn, lại thấy Vương gia nhà mình vẫn chưa nhận thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, vội mở miệng, "Ngũ đệ, Vương gia nhà ta xưa nay vô tâm, chỉ bằng chúng ta cứ hồi cung hỏi thẳng mẫu phi?"

"Nhị tẩu nói đúng." Thần Vương gật đầu, đưa mắt nhìn tên gia chủ thế gia bị Hộ Long vệ che khuất đã không còn hét được thành tiếng, vẫy tay gọi một Hộ Long vệ khác đến nói nhỏ vài câu.

"Minh Tiểu Trư, chúng ta hồi cung thôi." Thần Vương quay lại nhìn Cửu Châu, bắt gặp ánh mắt nàng rơi xuống chỗ mấy nữ hầu rượu, kề bên tai nàng khẽ nói, "Nàng yên tâm, phủ doãn Kinh Triệu phủ là một vị quan tốt, chấp pháp liêm minh, hơn nữa còn xuất thân từ hàn môn, sẽ không thiên vị thế gia đâu."

"Ta biết." Lần đầu tiên dạo bước trên phố ở kinh thành, nàng đã biết đây là một thời đại thái bình.

Nhưng dù thái bình thịnh thế thì cũng sẽ có người khổ.

May mắn thay, vẫn còn có người có thể trả lại công đạo cho bọn họ.

Nàng chợt hiểu ra vì sao năm đó phụ thân và hai bá bá thà bị đầy cả nhà, cũng không chịu khuất phục dưới đám người lắm cầm kia.

Nguyên trợ tá một minh quân, bảo vệ cuộc sống bình yên cho vạn dân trong thiên hạ.

Khi vừa đoàn tụ với gia đình, phụ mẫu cực kỳ áy náy với nàng.

Nhưng nàng biết, dù chuyện này có xảy ra một lần nữa, bọn họ vẫn sẽ lựa chọn làm thế.

Mà nàng, không hề oán thán.

Càng có nhiều vị quan tốt như cha và bá phụ thì bách tính trong thiên hạ mới được hưởng những ngày an bình.

"Điện hạ." Nàng nhét tay vào lòng bàn tay Thần Vương, "Phụ hoàng là một hoàng đế cực kỳ tốt."

Thần Vương sửng người, sau đó lại cười, "Nàng nói đúng, nhưng lại thiếu mất một câu."

"Câu gì?"

"Vân Độ Khanh là một vương gia tốt."

"Ừm." Cửu Châu gật đầu, "Điện hạ là một vương gia tốt."

Dư Giản dẫn Kim Ngô vệ lên núi, còn dẫn theo hai đại phu xách hòm thuốc đi phía sau.

"Đám quý tộc thế gia này uống trà, nhắm rượu thôi mà chạy hăng lên núi, bây giờ bị người ta ám sát, mất công phải khiêng xuống núi." Kim Ngô Vệ Giáp hỏi đồng đội, "Hơn năm trước, kẻ trí thức bị Thần Vương chế giễu bên đường hình như cũng xuất thân từ thế gia thì phải?"

Lúc ấy hình như là kẻ trí thức xuất thân thế gia buông lời chế giễu một võ tướng, dẫn đến tranh chấp.

Chuyện sau đó bị làm lớn lên, Kim Ngô vệ sợ đánh nhau nên phải huy động hăng hai đội nhân mã chạy sang.

Nhưng đợi đến lúc bọn họ đến nơi, võ tướng không hề ra tay đánh nhau với hộ vệ của thế gia, trái lại là Thần Vương cưỡi một con ngựa trắng, dùng từ ngữ sắc bén chế giễu tên trí thức kia không ngớt đầu dậy nổi.

Từ đó về sau, danh tiếng vốn chẳng ra gì của Thần Vương trong giới văn nhân càng thêm be bét.

"Ta có nhớ chuyện này, lúc đó hai chúng ta còn cùng nhau chạy đến." Kim Ngô Vệ Ất gồng hết sức, "Mấy tên học trò thế gia mồm mép tép nháy, nếu không nhờ Thần Vương ở đó thì chắc chắn mấy võ tướng ấy đã chịu thiệt thòi."

"Đợi đã, đằng trước...! hình như là Thần Vương thì phải?" Kim Ngô Vệ Giáp bắt gặp một nhóm người từ trên núi đi xuống, hăng mắt nhìn đi nhìn lại, "Đúng là Thần Vương rồi."

Dư Giản dừng bước, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, sao lại gặp nữa rồi.

"Tham kiến An Vương điện hạ, tham kiến Thần Vương điện hạ, tham kiến hai vị Vương phi." Dư Giản chấp tay hành lễ.

"Các người đến đúng lúc lắm." Thấy Dư Giản, Thần Vương chẳng hề ngạc nhiên, chỉ tay lên núi, "Nhốt hết đám gia chủ thế gia trên núi lại cho ta."

"Nhốt hết sao?" Dư Giản hơi do dự, "Điện hạ, ý điện hạ là giải hết bọn họ đến Kinh Triệu phủ ư?"

"Điều tra trước đã, nếu trong sạch thì thả ra sau."

"Ngũ đệ." An Vương kéo tay áo Thần Vương, khẽ khuyên, "Đỗ Thanh Kha kia rất có tiếng trong giới văn nhân, hơn nữa hẳn lại là Đại bá của Tam đệ muội, bây giờ mà giải hẳn đến Kinh Triệu phủ có phải có hơi phiền toái không?"

Tuy hẳn biết Ngũ đệ to gan, nhưng hẳn hoàn toàn không ngờ Ngũ đệ lại to gan đến cỡ này.

"Nếu hẳn ta vô tội thì Kinh Triệu phủ sẽ thả hẳn ta."

Nếu có tội thì dù hẳn ta có là Đại bá của ai đi nữa cũng vô dụng thôi." Thần Vương đáp, "Nhị ca đừng lo, nếu Tam tẩu có ý kiến thì cứ để tẩu ấy đến tìm ta."

Còn chuyện có nể mặt nàng ta hay không là chuyện của hẳn.

"Cũng không thể nói thế được, nếu hai chúng ta cùng đến đây thì cũng phải cùng chịu trách nhiệm." An Vương nhớ tới mấy nữ hầu rượu đáng thương kia, lại nhớ đến chuyện mình phải nịnh

bộ tam đệ, cần rằng nói, "Đệ nói đúng, mặc kệ hần có thân phận gì, có tội hay không đều do quan phủ quyết định."

Thần Vương quay đầu nhìn hần, gương mặt dần hiện lên ý cười.

"Nhị ca thật khí phách."

An Vương mỉm cười, nhưng nụ cười đắng chát.

Khí phách hay không không quan trọng, quan trọng là, chuyện đã đến nước này thì hần không thể giả lơ không thấy.

Kim Ngô Vệ chạy lên núi, hai vị đại phu nhìn gia chủ thế gia bị trâm cài găm vào cổ đau đến ngất đi, chỉ biết lắc đầu.

"Tiểu tướng quân." Đại phu hành lễ với Dư Giản, "Vết thương cực kỳ nguy hiểm, e là vị đại nhân này lành ít dữ nhiều."

"Xin hai vị đại phu cố gắng cứu chữa, cố gắng giữ lại tính mạng của hần." Đối với đám con cháu thế gia chỉ biết trầm mê tử sắc, ức hiếp dân chúng này, Dư Giản chẳng có mấy cảm tình.

Nếu không phải lo lắng nếu tên này chết, nữ hầu rượu đ.âm hần sẽ không gánh tội nổi, Dư Giản vốn không muốn quan tâm loại mặt người dạ thú thế này.

"Mời Đỗ đại nhân đi cùng mặt tướng một chuyến." Dư Giản bước tới bên cạnh Đỗ Thanh Kha, chấp tay với hần ta.

"Ai cho người lá gan dám đến đây bắt ta hả?" Đỗ Thanh Kha nhìn tên tiểu tướng Kim Ngô Vệ lục phẩm trước mắt, vắt tay sau lưng, "Nô bộc ám sát mệnh quan triều đình mà các người không quản, trái lại mò đến chỗ ta kiếm chuyện sao?"

"Mặt tướng chỉ làm việc theo luật, mong Đỗ đại nhân thông cảm." Dư Giản sờ sợi xích bên hông phát ra tiếng leng keng, "Đỗ

đại nhân nhân đức hiểu chuyện, mặt tướng thực sự không muốn dùng thủ đoạn khác để mời đại nhân đến Kinh Triệu phủ."

Đỗ Thanh Kha cười khẩy, "Thế thì đi thôi."

Một tên Kim Ngô Vệ cõn con mà lại to gan đến thế, hẳn là có người đứng sau làm chỗ dựa.

Rốt cuộc là ai?

Chẳng lẽ là...!Thần Vương?

Lữ Chiêu Nghi đang trốn trong phòng ăn một món quà vật dân gian gửi thì không thơm nhưng ăn lại rất ngon, nghe thấy nhi tử cầu kiến, bà vội vàng cho cung nữ mang đồ ăn đi, nhanh chân đi súc miệng, rửa tay.

"Đốt hương lên đi." Lữ Chiêu nghi nhớ tới huân hương mà Vi Chiêu Nghi vừa tặng cho bà mấy hôm trước, "Huân hương mà Vi Chiêu Nghi tặng cũng thơm lắm."

Cửu Châu vừa bước vào chính điện nơi Lữ Chiêu nghi ở đã phải hắt xì liên tục vì mùi huân hương kia.

Thần Vương vội vung tay áo che mũi và miệng của nàng lại, đỡ nàng ra ngoài, "Lữ Chiêu nghi, Vương phi nhà ta không chịu được huân hương, xin Chiêu nghi hãy dập tắt nó."

"Mau đem lư hương đi, mở cửa sổ ra hết cho ta." Lữ Chiêu nghi luống cuống tay chân, chờ đến khi mùi hương trong phòng bay

đi, bà mới mời vợ chồng Thần Vương đi vào, "Bây giờ Vương phi đã thấy đỡ hơn chưa?"

"Đa tạ nương nương, làm phiền nương nương quá." Cửu Châu ngửi thấy có một mùi hương kỳ lạ thoang thoảng trong phòng.

"Mau mau ngồi đi, đừng đứng làm gì." Lữ Chiêu nghi lén tròng mắt với con trai, mời Thần Vương đến cũng không chịu báo trước với bà một tiếng, cái thẳng vô dụng này.

"Mẫu phi, con dâu vừa mới mua vài món đồ chơi nhỏ ở ngoài cung về, mẫu phi xem thử có thích không." An Vương phi cười títt mắt đi tới cạnh Lữ Chiêu nghi, "Mẫu phi lợi hại quá, không xuất cung mà vẫn biết cảnh đẹp của kinh thành."

"Ta nào biết mấy chuyện này." Lữ Chiêu nghi nhận tách trà, cười nói, "Mấy hôm trước Từ phi không được khỏe, lúc ta và Vi Chiêu nghi đi thăm thì nghe có người trong cung của Từ phi nhắc tới."

"Hóa ra là người trong cung của Từ Phi nương nương nói." An Vương phi quay sang nhìn An Vương, "Sức khỏe của Từ Phi nương nương thế nào rồi ạ?"

"Vẫn thế thôi, mấy năm nay bà ấy vẫn luôn nằm trên giường bệnh, may mắn thay Hoàng hậu nương nương yêu thương bà ấy, dùng thuốc tốt nhất để dưỡng bệnh, tuy tinh thần không tốt lắm, nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng." Nói đến đây, Lữ Chiêu nghi cười với Thần Vương và Cửu Châu, "Mấy năm qua, Hoàng hậu nương nương vẫn luôn đối xử tốt với chúng ta."

Nếu đổi lại là người khác, bọn ta chưa chắc đã sống nhẹ nhàng và vui vẻ như thế."

Lời này một nửa là nịnh bợ Hoàng hậu trước mặt Thần Vương, một nửa là sự thật.

Quan trọng hơn hết chính là, sai lầm bà từng làm ở tiệm để luôn khiến bà áy náy suốt những năm qua, vốn cũng chẳng dám lãng vãng trước mặt Bệ hạ.

"Không quấy rầy nương nương và Nhị ca nữa, vẫn bồi xin cáo từ." Thần Vương đứng dậy cáo từ.

"Ở lại ăn cơm rồi hẵng về." Lữ Chiêu nghi khách sáo lên tiếng giữ khách.

"Vâng, tạ nương nương khoản đãi." Cửu Châu đồng ý ngay.

Thần Vương nghi ngờ nhìn nàng, không hỏi mà thuận thế ngồi xuống.

Lữ Chiêu nghi ngó người, đây chỉ là một lời mời lơi thôi mà, sao lại có người tưởng thật thế?

"Có thể mời hai người dùng bữa tại nơi này là vinh hạnh của bốn cung." Lữ Chiêu nghi nhanh chóng lấy lại tinh thần, cho người xuống phòng bếp chuẩn bị đồ ăn.

Trong lòng bà lại khó hiểu, Thần Vương chưa từng dùng bữa trong cung của các phi tần khác, hôm nay bị gì thế này?

Trong lòng An Vương lại vô cùng kích động, Ngũ đệ chịu nạn lại chỗ mẫu phi dùng bữa có phải chứng tỏ hấn đã nịnh bợ thành công rồi không?

"Đám trẻ các người ngồi đây nói chuyện đi, ta về phòng thay đồ." Lữ Chiêu nghi vịn tay cung nữ đứng dậy rời khỏi chính điện, nụ cười trên gương mặt tắt ngúm, bà quay sang hỏi thái giám đi cùng An Vương, "Hôm nay Vương gia ra ngoài đã xảy ra chuyện gì sao?"

Vốn ra ngoài ngắm cảnh, nhưng chưa đến trưa đã hồi cung, nhất định là có chuyện.

Thái giám quay đầu nhìn về phía chính điện, nhỏ giọng kể lại mọi chuyện cho Lữ Chiêu nghi nghe.

"Đám thế gia đại tộc kia lại làm ra chuyện này, quả thật không có gì kỳ lạ." Lữ Chiêu nghi nói, bày tỏ thái độ chán ghét ra mặt, "Lúc tiên đế còn tại vị, thế gia còn ngông nghênh hơn bây giờ gấp mấy lần.

Ta còn tưởng sau khi Bệ hạ đăng cơ, bọn chúng đã học được cách khiêm tốn làm người, xem ra bọn hắc vẫn chưa học đến nơi đến chốn rồi."

Thái giám nói nhỏ, "Đại bá của Tĩnh Vương phi cũng bị mời tới Kinh Triệu phủ, đây là ý của...!điện hạ và Thần Vương điện hạ."

Lữ Chiêu nghi im lặng một lát rồi mới nói, "Con ta làm tốt lắm."

Mấy năm qua mẹ con bọn họ chưa từng tham gia vào việc trong triều hay trong hậu cung, cũng là vì không muốn giẫm vào vết xe đổ của những năm cuối của đời Hiến Đức, nhưng không có nghĩa bọn họ dễ bắt nạt.

"Lệnh cũng đã hạ xuống rồi, nếu Tĩnh Vương phi có oán trách thì bốn cung sẽ chịu trách nhiệm." Lữ Chiêu nghi nhìn thái giám đang bất an, "Huống hồ còn có Thần Vương là chỗ dựa, chúng ta sợ gì chứ?"

"Nhị tẩu." Đợi Lữ Chiêu nghi đi rồi, Cửu Châu mới nói với An Vương phi, "Hương thơm trong cung của Chiêu nghi nương nương có hơi kỳ lạ."

"Là, là sao?" An Vương không dám nói với Cửu Châu mẫu phi có thói quen lén ăn quà vặt trong dân gian, chỉ đáp, "Đa tạ đệ muội đã nhắc nhở, để ta mời ngự y đến kiểm tra huân hương."

An Vương không biết sở thích của mẫu phi, nghe Cửu Châu nói thế, sợ đến biến sắc, vội vàng sai người mời ngự y bên Thiên được đến.

"Vừa nãy bước vào ta cũng ngửi thấy mùi huân hương là lạ." An Vương khẽ nói với Vương phi nhà mình, "Chẳng lẽ có người động tay động chân trong huân hương?"

An Vương phi cười đến gương mặt cứng đờ, tay chân gì ở đây, chẳng qua là do mẫu phi vừa lén ăn gì đó nên mùi chưa kịp tản đi thôi.

Còn chuyện vì sao nàng lại biết rõ như thế, ấy là vì mẹ chồng nàng dâu giống nhau, đều thích trốn vào một góc ăn mảnh.

Ngự y vội vàng chạy đến, thấy Thần Vương và Thần Vương phi cũng có mặt thì khựng bước.

Lần trước khi túi thơm Trương tần có vấn đề, lúc ông đến kiểm tra hình như hai người này cũng có mặt.

Duyên phận gì thế này?

"Điện hạ đừng lo, huân hương này không có vấn đề gì đâu." An Vương phi thấy phu quân mình lo đến biến sắc, đành lên tiếng an ủi, "Có lẽ là do mẫu phi vừa mới đổi huân hương nên điện hạ không thấy quen..."

"Bẩm điện hạ, vương phi, huân hương này quả thật có chút vấn đề." Ngự y đặt hộp huân hương xuống, chắp tay nói, "Có thể là do cách bào chế, bên trong có hai loại hương liệu tương khắc với nhau, nếu ngửi lâu thì vị sẽ yếu, thân thể ngày càng ốm yếu."

"Cái gì?" An Vương phi bật thốt, "Có mùi lạ không phải là do mẫu phi lên ăn mảnh sao?"

Chương 116: Chương 116

Ánh mắt của Cửu Châu, Thần Vương, An Vương đồng loạt nhìn về phía An Vương phi.

An Vương phi lẳng lặng quay đầu đi, đánh mắt sang ngự y - người duy nhất không nhìn mình, "Đại nhân, mấy hôm nay mẫu phi có dùng loại huân hương này vài lần, liệu nó có ảnh hưởng đến sức khỏe của mẫu phi không?"

"Mới dùng vài lần thì không có ảnh hưởng gì lớn." Ngự y nhìn nàng, còn lén ăn vặt được thì chứng tỏ sức khỏe vẫn chưa bị ảnh hưởng gì.

"Thế thì tốt rồi." An Vương phi thở phào nhẹ nhõm, bảo cung nữ thưởng ngân lượng cho ngự y, rồi quay sang nhìn An Vương, "Vương gia, huân hương này là do Vi Chiêu Nghi mang đến, có nên..."

Mấy chuyện liên quan đến các phi tần khác, bọn họ là văn bối nên không dám tùy tiện ra quyết định.

"Ngũ đệ." An Vương tuy nhát gan, ngại phiền phức, nhưng chuyện liên quan đến an nguy của mẫu phi nhà mình nên cũng to gan hơn mọi ngày, "Vi huynh nghĩ cần phải bẩm báo chuyện này lên Hoàng hậu nương nương."

Hoàng hậu là chủ hậu cung, dù mọi chuyện có thế nào thì cũng không thể vượt mặt Hoàng hậu nương nương.

Hắn quả thật không hiểu, từ nhỏ văn võ của hắn chỉ ở mức bình bình, tính cách cũng không có gì nổi bật, không tranh với các huynh đệ, cũng chẳng a dua theo ai.

Chuyện quá đáng nhất mà hắn từng làm, chính là đi cùng đám huynh đệ đến chỗ Tứ đệ đang bị thương ăn lẩu.

Nhưng lúc ấy người nghĩ ra trò này là Ngũ đệ, người sai cung nhân đi chuẩn bị là Đại ca, dù Tứ đệ có hận thì cũng không nên hận hắn.

Về mẫu phi nhà hắn, sau khi phụ hoàng đăng cơ đã phong cho bà là Chiêu Nghi.

Bao nhiêu năm qua, mẫu phi chưa từng được tấn vị, là kiểu người bình thường phụ hoàng đi lướt qua cũng sẽ không ngó ngang tới.

Ai lại hao tâm tốn sức mưu hại mẹ con bọn hắn thế này?

Vì cái gì?

Chẳng lẽ là vì muốn giúp phụ hoàng giảm bớt một khoảng tiền nuôi mẹ con bọn hắn ư?

Bỗng nhiên, hắn biến sắc, quay ngoắt sang nhìn Thần Vương.

Không lẽ có người phát hiện ra hắn đã bắt quàng thành công nên đ.ã.m ra hận hắn?

Hoặc là, có người hận Ngũ đệ, nhưng kẻ này không đụng tới Ngũ đệ được nên lôi hắn ra trút giận?

Hắn biết các huynh đệ tranh nhau ngôi Thái tử vô cùng nguy hiểm, nhưng không ngờ chỉ đi bợ đỡ thôi mà cũng nguy hiểm không kém.

"Xem ra bữa trưa ở chỗ Chiêu Nghi tạm thời không thể ăn rồi." Thần Vương đứng dậy, quay người nhìn Lữ Chiêu Nghi vừa đến cửa, "Chiêu nghi nương nương đến chỗ mẫu hậu ngồi chơi một chút nhé."

Lữ Chiêu nghi không ngờ mình chỉ mới rời đi một lúc thôi, vừa trở lại đám tiếu bối đã biến sắc cả, bà thấp thỏm hỏi, "Xảy ra chuyện gì thế?"

Chẳng lẽ chuyện bà lên ăn mấy món ăn vặt dân gian như cháo, bánh nướng, bánh rán, bún ốc bị Thần Vương phát hiện rồi ư?

Trong cung có quy định không được tùy tiện ăn đồ ngoài cung.

Nhưng quy định này hầu như mọi người đều mắt nhắm mắt mở làm ngơ, có vị phi tần trong cung nào mà chưa từng ăn quà vặt bao giờ?

"Mẫu phi." Mặt mày An Vương phi tái mét, "Huân hương mà Vi Chiêu nghi tặng mẫu phi có vấn đề."

Dĩ nhiên, nàng không nói đến chuyện mình lỡ miệng.

Lữ Chiêu nghi ngây ra một lúc, ngay sau đó gật đầu với Thần Vương và Cửu Châu, "Đúng là nên đến chỗ Hoàng hậu nương nương một chuyến, chuyện của tần thiếp phải phiền Hoàng hậu nương nương rồi."

Bà nhìn bốn đứa nhỏ trong điện, thầm thở dài.

Dòng dõi hoàng gia cuối cùng vẫn phải đi đến bước này.

Hy vọng bi kịch ở những năm Hiên Đức sẽ không tái diễn trên người các vị hoàng tử.

Vi Chiêu nghi ngồi bên bàn dùng bữa, Tĩnh Vương phi đứng bên cạnh giúp bà gấp thức ăn, sắc mặt hơi tái.

Để Tĩnh Vương phi gấp cho mình vài đĩa, Vi Chiêu nghi bảo nàng ta ngồi xuống, "Trông sắc mặt con không tốt lắm, có chuyện gì sao?"

"Bẩm mẫu phi, người nhà con vừa truyền tin vào, Đại bá của con đã bị Kim Ngô vệ đưa về Kinh Triệu phủ thẩm vấn." Tĩnh Vương phi cúi gằm đầu, thái độ cực kỳ cung kính, "Vô ý làm mẫu phi mất hứng dùng bữa, xin mẫu phi thứ tội."

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Con dâu cũng không rõ, chỉ biết đó là mệnh lệnh của Thần Vương và An Vương." Tĩnh Vương phi gượng cười, "Hai năm trước Thần Vương đã kiểm chuyện với thế gia, có lẽ là lại xảy ra mâu thuẫn gì rồi."

"Vân Độ Khanh ra lệnh thì dễ hiểu, nhưng An Vương lại nhảy vào góp vui là sao?" Vi Chiêu nghi khó hiểu, từ khi nào An Vương lại to gan như thế?

"Dạo này An Vương vẫn luôn cố gắng lấy lòng Thần Vương, có lẽ..." Tĩnh Vương phi khẽ nói, "Có lẽ là muốn quy phục Thần Vương."

"Hắn chắc chắn Thần Vương sẽ kế thừa ngôi vị đến vậy sao?" Vi Chiêu nghi cười khẩy, sau đó nói tiếp, "Yên tâm đi, Kinh Triệu doãn là người chính trực, dù có là mệnh lệnh của Thần Vương đi

nữa, chỉ cần Đỗ Thanh Kha không có tội thì hẳn có thể bình an hồi phủ."

Tĩnh Vương phi chân chừ một lúc, nói nhỏ, "Con chỉ lo...!Thần Vương sẽ cố ý vu oan hãm hại."

Vi Chiêu nghi cười như không cười nhìn con dâu mình, giọng nói mang theo chút mỉa mai, "Nếu muốn đối phó với triều thần, con nghĩ Thần Vương cần phải dùng đến cách vu oan giá họa sao?"

"Mẫu phi..."

"Thôi, đừng nói nữa." Vi Chiêu nghi ngắt lời nàng ta, "Trong cung không có ai ngu cả, chút thủ đoạn vặt vãnh của con đừng có bày ra trước mặt bốn cung."

Tĩnh Vương phi tái mét mặt mày.

"Nương nương." Một tên thái giám vội vàng chạy vào, "Hoàng hậu nương nương cho truyền nương nương."

Vi Chiêu nghi chau mày, bây giờ đang là giờ cơm, Tô Mi Đại lại đòi gặp bà ta vào lúc này, nhất định là không có chuyện gì tốt.

Bà ta đưa mắt nhìn Tĩnh Vương phi, "Con ngoan ngoãn về Chương Lục cung đi, bớt quản chuyện ngoài cung lại."

Dứt lời, bà ta vội vàng tới Minh Nguyệt cung.

Minh Nguyệt cung, một cung điện hết sức đặc biệt trong hậu cung này.

Tẩm cung của Đế Vương là Thái Ương, ý chỉ vị trí trung tâm cao nhất, cũng có nghĩa là mặt trời ban trưa.

Mặt trời sánh với mặt trăng, cực kỳ tôn quý, mấy cung điện khác thì tính là gì?

Ánh sao lu mờ trong đêm đen ư?

Vi Chiêu nghi ngẩng đầu nhìn hoành phi Minh Nguyệt cung, tám biển này được thay sau khi Bệ hạ đăng cơ, do chính tay Bệ hạ chấp bút.

Ngay từ ban đầu, Bệ hạ đã công khai cho mọi người thấy ra sự khác biệt giữa Tô Mi Đại và các phi tần khác.

"Mời Vi Chiêu nghi đi lối này." Cung nữ gác cổng dẫn bà ta vào điện.

Sau đó...!bà ta nhìn thấy một đám người đang ngồi vây quanh bàn ăn, Lữ Chiêu nghi chiếm một góc, ăn đến là ngon miệng.

"Tần thiếp bái kiến Hoàng hậu nương nương." Vi Chiêu nghi hành đại lễ.

"Đến rồi à?" Tô hậu chỉ vào chỗ trống bên cạnh Lữ Chiêu nghi, "Ngồi xuống cùng dùng bữa đi."

"Bẩm nương nương, tần thiếp đã dùng bữa rồi." Ánh mắt Vi Chiêu nghi lướt qua đám người, dừng lại trên người Minh Cửu Châu.

Phát hiện Vi Chiêu nghi đang nhìn mình, Cửu Châu ngẩng lên, ánh mắt khẽ chạm nhau.

Vi Chiêu nghi mỉm cười với nàng.

"Nhìn gì thế?" Thần Vương gấp món mà Cửu Châu thích nhất bỏ vào chén cho nàng.

Cửu Châu lắc đầu, ghé lên vai Thần Vương thì thầm, "Tĩnh Vương giống Vi Chiêu nghi ghê."

"Nếu nói về chuyện sỉ nhục người khác thì Minh Tiểu Trư nàng là cao thủ trong cao thủ đấy." Thần Vương cười, "Trong cung ai cũng bảo, trong năm vị hoàng tử thì Tĩnh Vương là người có gương mặt bình thường nhất, nàng nói hắn giống Vi Chiêu nghi thì chẳng phải đang mắng người ta sao?"

"Ai lại nói đến vẻ ngoài?" Cửu Châu nhẹ nhàng đ.âm vào vai hắn một cái, "Phật gia có câu, hồng nhan xương khô, con người dù có đẹp cách mấy, thì khi c.h.ết đi cũng chỉ là một đống xương khô."

"Một người lớn lên ở đạo quán như nàng sao lại còn nhắc đến Phật pháp thế hả?" Thần Vương bưng chén canh đặt trước mặt nàng, "Húp canh trước đã nào."

Ở nhà bị mẫu thân ép ăn canh, vào cung lại bị điện hạ ngó chừng, Cửu Châu thấy mình giống hết một nồi canh.

Nàng bưng chén canh lên húp từng ngụm lớn, đặt chén xuống lại tiếp tục thì thầm, "Phật hay đạo đều cùng một nhà mà, nhưng ta không nói đến vẻ ngoài, mà là cảm giác giữa mẹ con họ."

Bọn họ rõ ràng là đứng ở đây, nhưng lại dễ dàng khiến người khác xem nhẹ sự tồn tại của mình.

Sư phụ từng nói, mỗi một người trên đời này đều có một ý nghĩa tồn tại, nếu có người nào đó bị mọi người xem nhẹ trong mọi trường hợp, chỉ có thể nói rằng người này đang cố ý giảm thiểu cảm giác tồn tại của mình.

Người như thế thì không thể tặng huân hươg có vấn đề cho các phi tần khác trong cung, bởi vì chuyện này không hợp với nguyên tắc hành sự khiêm tốn của bà ta.

Bữa trưa mất kha khá thời gian, dù mẫu hậu không nói với Vi Chiêu nghi lí do vì sao bà gọi bà ta đến, nhưng bà ta vẫn lẳng lẳng đứng đấy, tư thái cung kính khiêm nhường, không chút lo lắng.

Dù là Trịnh thị đã được phụ hoàng ban chết, hay là Trương Tần, bất cứ ai khi một thân một mình đến Minh Nguyệt cung đều mang theo tâm trạng thấp thỏm khó nói.

Cửu Châu cẩn thận quan sát Vi Chiêu nghi, một lúc sau nói với Thần Vương, "Ta thấy bà ấy rất có duyên với cửa Phật."

Tâm tính tốt thế này, không vào cửa Phật thì tiếc thật.

"Nàng đúng là phản đồ của Đạo gia, ấy thế mà lại có lòng giúp Phật gia phát dương quang đại." Thần Vương khẽ cười, "Chẳng may đó là một người giả vờ từ bi, thế chẳng phải sẽ làm hỏng danh dự của Phật gia sao?"

"Độ Khanh, Cửu Châu, hai đứa thì thầm to nhỏ gì đấy?" Tô hậu nhìn hai đứa nhỏ chụm đầu sát vào nhau chỉ biết thở dài, ở đây tốt xấu gì cũng là nơi thẩm án hậu cung, hai đứa có thể nghiêm túc một chút được không hả?

"Bẩm mẫu hậu, tụi con đang quan tâm đến sự phát triển của tôn giáo." Thần Vương nói đầy lý lẽ.

"Chuyện ở hậu cung, nhi thần và Cửu Châu không thể nhúng vào, mẫu hậu đừng để ý đến chúng con."

Tô Hậu, "..."

Ta đâu có muốn để ý làm gì, nhưng đáng vẻ thì thâm to nhỏ của hai đứa cực kỳ phách lối đấy.

"Vi Chiêu nghi." Tô Hậu đánh mắt sang Vi Chiêu nghi, "Người có biết huân hương người tặng cho Lữ Chiêu nghi có độc không?"

Cửu Châu nhìn thấy gương mặt bình tĩnh của Vi Chiêu nghi xuất hiện vẻ kinh ngạc, kiểu cực kỳ bất ngờ, nhưng vẻ mặt ấy nhanh chóng đã bị bà ta phóng đại lên, giống như muốn để mọi người nhận ra tâm tình của mình vào lúc này.

"Bẩm nương nương, tần thiếp không biết." Vi Chiêu nghi quỳ xuống, "Tần thiếp và Lữ Chiêu nghi không oán không thù, bình thường vẫn hay lui tới, sao tần thiếp lại dám đầu độc Lữ Chiêu nghi?"

Dứt lời, bà ta sốt ruột nhìn sang Lữ Chiêu nghi, có thể là do xưa nay bà ta không khéo ăn nói, cả một buổi trời mà chỉ nói được mấy câu như "Không phải ta", "Xin hãy tin ta."

"Người đừng cuống, trước hết hãy nói chuyện làm sao người điều chế được huân hương kia?" Tô hậu nhấp một ngụm trà tiêu thực, "Trước khi mọi chuyện được điều tra rõ ràng, bốn cung sẽ không xử oan bất kỳ người vô tội nào."

"Nương nương, trước khi được Thái hậu đưa vào Tiềm để, tần thiếp là người điều chế hương bên cạnh Thái hậu." Kể lại quá khứ của bản thân trước mặt các văn bối nên sắc mặt bà ta không được tốt cho lắm.

Thực ra, trong mấy vị phi tần ở trong hậu cung, trừ Trịnh thị đã được ban chết, xuất thân của những người còn lại cũng không quá cao.

"Huân hương tặng cho Lữ Chiêu nghi là do chính tay Tần thiếp điều chế." Vi Chiêu nghi nói, "Nhưng tần thiếp cũng đang dùng

loại hương mà mình tặng cho Lữ tử tử, sao tần thiếp có thể dùng nó đầu độc tử tử?"

Tô Hậu khẽ nhắc tay, cung nữ mang hương liệu trong cung của Vi Chiêu nghi lên, ngự y lấy huân hương kiểm tra lại kỹ càng.

"Bẩm nương nương và chư vị quý nhân, huân hương trong cung của Vi Chiêu nghi quả thực rất giống với huân hương trong cung của Lữ Chiêu nghi, nhưng trong đó có một vị hoa hơi khác." Ngự y nói, "Vị hoa bị đổi này có mùi hương khá giống nhau, nhưng được hiệu lại tương khắc với một loại hoa khác."

Nghe đến đây, Vi Chiêu nghi đã biết mình bị hãm hại.

Là ai?

"Vi Chiêu nghi, người có gì muốn giải thích không?" Tô Hậu nhìn Vi Chiêu nghi, nhưng không hề tỏ ra giận dữ.

Ngay cả người bị hại là Lữ Chiêu nghi khi nhìn sang Vi Chiêu nghi cũng không để lộ mảy may hận thù nào trong ánh mắt.

"Nương nương, tần thiếp thực sự không biết vì sao huân hương tặng cho Lữ tử tử lại có vấn đề." Vi Chiêu nghi dập đầu, chỉ biết bất lực cam chịu số phận.

"Mẫu hậu." Cửu Châu lên tiếng, "Con dâu nghĩ có lẽ là do lúc Vi Chiêu nghi nương nương điều chế hương liệu đã bị người ta tráo nguyên liệu, hoặc có thể sơ ý điều chế sai."

Một người giỏi về điều chế hương sẽ không bao giờ sai sót trong chuyện chọn nguyên liệu.

Người đang ngồi đây gần như đã đoán ra được, có lẽ Vi Chiêu nghi bị người khác hãm hại, nhưng lại không có bằng chứng

minh oan, chỉ có thể cam chịu số phận.

Lời ban nãy của Cửu Châu đã giúp mọi người gỡ rối.

"Đúng đó nương nương." Lữ Chiêu nghi lấy lại tinh thần, chủ động lên tiếng, "Vi muội muội làm bạn với ta đã nhiều năm, muội ấy sẽ không dùng cách này hại ta đâu."

"Nếu Lữ Chiêu nghi và Thân Vương phi đã xin tội cho người, vậy thì bốn cung cũng sẽ giảm tội cho người."

Nhưng chuyện này đã xảy ra, bốn cung không thể không phạt." Tô Hậu quay sang hỏi Hương Quyên bên cạnh, "Hương Quyên, dựa theo cung quy, mưu hại hậu phi thì phải xử lý thế nào?"

"Bẩm nương nương, tội nhẹ thì giảm phân vị, dời khỏi chủ điện, tội nặng thì trượng tể."

Hai chữ trượng tể vừa được thốt ra, An Vương và An Vương phi run lên, hai người nhích lại gần nhau, giống như hai đứa nhỏ bất lực vô cùng đáng thương.

"Tuy Vi thị có sai, nhưng tội không nặng đến thế." Tô Hậu khẽ cười.

An Vương len lén nhìn Tô hậu đang ngồi phía trên, bà không gọi "Vi Chiêu nghi", xem ra Hoàng hậu nương nương không có ý định xử nhẹ cho Vi Chiêu nghi.

"Từ hôm nay trở đi, Vi thị xuống làm Tiệp dư, tự mình sám hối." Tô Hậu mỉm cười dịu dàng với Vi thị, "Người có hài lòng với mức phạt của bốn cung không?"

An Vương rụt cổ.

Chương 117: Chương 117

Đánh người ta từ Chiêu nghi nhị phẩm xuống làm Tiệp dư tam phẩm, lại còn hỏi người ta có hài lòng không, chẳng khác nào cầm châm mà đ.â.m vào miệng người ta vậy.

"Đa tạ Hoàng hậu nương nương khoan dung độ lượng." Vi Tiệp dư cảm kích dập đầu với Tô Hậu, giống hệt như bà ta vừa nhặt được một món hời.

"Chuyện đã giải quyết xong, tất cả lui xuống hết đi." Tô Hậu ngáp một cái, "Bốn cung buồn ngủ rồi."

Đám người vội vàng cáo lui.

Đến khi mọi người trong điện đều đã rời khỏi, Tô Hậu cười khẩy, "E là thám tử lén vào Vương phủ của con trai ta định tráo huân hương chính là tay sai của Vi thị."

"Nương nương lương thiện nên chỉ hạ phân vị của bà ta thôi." Hương Quyên nói tiếp, "Bà ta còn gì không hài lòng chứ."

"Đúng thế." Tô Hậu uể oải nhướn mày, "Mặc kệ có phải là bà ta hay không, nhưng có vài chuyện bà ta không thoát khỏi liên can."

Dù gì thì bà đã là sủng hậu hoành hành ngang ngược, đã là sủng hậu thì cần gì phải nói đạo lý?

"Tiếc quá." Cửu Châu vừa rời khỏi Minh Nguyệt cung đã cất giọng cảm thán.

"Nàng tiếc cái gì?" Thần Vương tò mò.

"Tiếc cho một hạt giống tốt của Phật gia, nhưng vẫn là Tiệp dư, không thể xuất gia." Cửu Châu lắc đầu thở dài, "Có lẽ đây chính là số mệnh."

Nghe đến Phật gia, Lữ Chiêu nghi chợt nhớ đến nỗi sợ chếp kinh hồi năm ngoái, vội vàng dịch sang bên cạnh, kéo dài khoảng cách với Cửu Châu.

An Vương và An Vương phi hoảng sợ nhìn Cửu Châu, Hoàng hậu nương nương chỉ hạ phân vị của Vi thị, mà Thần Vương phi lại muốn để người ta xuất gia làm ni cô.

Quá độc, vẫn là Minh Cửu Châu độc nhất.

Thần Vương nhíu mày lướt nhìn hai vợ chồng, bọn họ vội vàng thu hồi tầm mắt.

"Minh Tiểu Trư, sao ta thấy nàng có vẻ bài xích Vi thị thế?" Thần Vương đưa tay ôm lấy eo Cửu Châu đi đến một góc, "Nào, nói cho Vương gia nhà nàng nghe đi, ta sẽ nghĩ kế cho nàng."

"Có lẽ là do ta lớn lên ở Đạo gia." Cửu Châu ra vẻ bí hiểm, "Đây là ý thức cạnh tranh của người Đạo gia và người hữu duyên với cửa Phật."

"Nàng nói nhảm gì đấy." Thần Vương chọc vào trán nàng, "Nói tiếng người đi."

"Bà ấy không hợp nhãn ta."

Một canh giờ sau, Vi Tiệp dư vừa bị hạ phân vị đã nhận thêm một thánh chỉ mới, ra lệnh cho bà ta nội trong ba ngày phải dời cung.

Cung mới không có gì đặc biệt, chỉ có điều cách Kỳ Lân cung cực kỳ xa.

"Quả nhiên Tô Mi Đại sẽ nhân cơ hội này hạ phẩm vị Vi thị.

À ta ỷ được Hoàng thượng sủng ái nên hành sự không chút kiêng kỵ."

"Chủ tử, Vi thị dời cung là chuyện tốt, bà ta đã cách xa Lữ Chiêu nghi."

"Lữ Chiêu nghi thì làm được trò trống gì, chỉ là một phế vật nhát như cây.

Với tính cách của Tô Mi Đại, giảm phân vị Vi thị xem như đã đạt được mục đích của mình, vì sao lại cố ý bắt Vi thị dời cung?"

"Nô tỳ không biết, nhưng nô tỳ đã phái người xử lý sạch sẽ người tráo hương liệu."

"Tiếc thật, ban đầu ta định mượn chuyện chuyện này để khiến An Vương và Tĩnh Vương trở mặt thành thù.

Không ngờ chuyện huân hương lại bị phát hiện nhanh đến thế, phí cho một quân cờ tốt của bốn cung."

"Đúng thế, tiếc cho quân cờ của chủ tử."

Nghe thấy cung nữ hầu hạ mình nhiều năm c.h.ết bất đắc kỳ tử, bàn tay đang chải tóc của Vi Tiệp dư cũng không hề dừng lại, bà ta cười khẩy một tiếng, nhỏ giọng nỉ non, "Hình như bốn cung đã bắt được con chuột này rồi."

Ẩn nấp bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng lộ ra đuôi cáo.

Đã tính kế bà ta mà còn muốn an toàn thoát thân, không dễ thế đâu.

"Điện hạ." Cửu Châu ngồi xổm ở chân tường, phát hiện có hai con kiến đang đánh nhau, con nọ cắn mất chân con kia, vội vàng gọi Thần Vương đến, "Chàng mau đến đây xem kiến đánh nhau này."

"Xem kiến đánh nhau làm gì." Thần Vương bẻ ngang nàng lên, "Chỉ bằng hai chúng đánh nhau đi."

"Điện hạ, chàng đánh không lại ta đâu." Cửu Châu ôm cổ hần, nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi đáp, "Ta đánh nhau giỏi lắm đấy."

"Nàng nữ đánh ta ư?" Thần Vương đặt nàng lên giường, hai tay chống bên người nàng, cúi xuống đặt lên trán nàng một nụ hôn, sau đó lấy chân quấn nàng lại, "Thế này còn đánh được không?"

"Điện hạ, chàng dám dùng mỹ nhân kế!" Cửu Châu chật vật chui ra khỏi chăn, gỡ hết trâm trên đầu xuống ném sang một bên, kế đó đè Thần Vương xuống, đặc ý hỏi, "Điện hạ, chàng có biết cái gọi là một đứa mạnh xử mười kẻ biết võ không?"

"Vậy thì nàng có biết, mỹ nhân kế chân chính là gì không?" Thần Vương mỉm cười, kéo Cửu Châu vào chăn.

Thái Ương cung.

"Bẩm Bệ hạ, năm ngày sau chính là thanh minh." Lý Ân chấp tay nói, "Đại điển tế tổ năm nay vẫn dựa theo quy cũ năm ngoái hay sao ạ?"

"Không." Long Phong đế ngẩng đầu nhìn ông, "Năm nay để Thần Vương thay mặt trăm bái tế."

Lý Ân trợn to mắt, "Bệ hạ?!"

"Sao, con ta không đi được à?" Long Phong đế chậm rãi nói, "Dù sao sớm muộn gì nó cũng đi, để nó làm quen sớm một chút cũng tốt."

Chân Lý Ân như mềm nhũn.

Trời ơi, đây là lời mà hắn có thể nghe sao?

Bệ hạ, xin Bệ hạ hãy nói những lời này cho thần tử tâm phúc của người nghe đi!

Vi thần không xứng đâu!

Tác giả:

Vi Tiệp dư: Đừng hỏi ta chuyện hương liệu, không thấy ta bị hạ phẩm vị sao? Các ngươi vốn không hề quan tâm đến ta, các ngươi chỉ biết nghĩ cho bản thân thôi..

Chương 98:

Lý Ân hốt hoảng quay về Lễ bộ, trông thấy Minh Kính Châu cầm vài quyển sách trên tay, buột miệng hỏi, "Kính Châu, bác cầm mấy cuốn sách này làm gì thế?"

"À, tôi tìm vài quyển sách cho Thần Vương chép lại." Minh Kính Châu phủ bụi trên bìa sách, nhận ra vẻ mặt là lạ của Lý Ân, "Thượng thư đại nhân sao thế?"

"Kính Châu à, Thần Vương điện hạ và lệnh ái đã thành thân, bác cứ để điện hạ chép sách mãi hình như không được hay cho lắm thì phải?" Lý Ân rất muốn báo cho Minh Kính Châu biết chuyện Bệ hạ có ý lập trữ, ông lo bạn già của mình sẽ đắc tội Thần Vương, chuốc lấy phiền phức vào người.

Thứ phức tạp nhất trong thiên hạ này chính là lòng dạ đế vương, Minh gia đều là trung thần, ông không đành lòng nhìn Minh gia suy tàn chỉ vì nguyên nhân bất đế vương tương lai chép sách.

"Thần Vương còn trẻ thiếu chín chắn, lúc nhỏ không chịu học hành, bây giờ cho hắn chép nhiều sách không những giúp hắn tu thân dưỡng tính, còn có thể rèn luyện trí nhớ, một công đôi việc thì có sao không để hắn chép sách?" Minh Kính Châu chấp

tay cười nói, "Chính vì hấn và con gái tôi đã thành thân nên tôi mới đến tìm sách cho hấn chép."

Trong nhất thời, Lý Ân không biết rốt cuộc là Minh Kính Châu có ý kiến với Thần Vương hay là không.

"Thần Vương có thể học thuộc Nông tang ký trong vòng năm ngày, bấy nhiêu đó đã đủ chứng minh trí tuệ của hấn." Minh Kính Châu mỉm cười, "Một người kế ngôi thông minh như thế nếu không đọc thêm sách, chép thêm sách thì quả là đáng tiếc."

"Kính Châu." Lý Ân thấy Minh Kính Châu hành lễ với mình định rời đi, vội vàng níu ông lại, "Bác cũng biết Thần Vương từ nhỏ đã ghét đọc sách, bác làm thế tôi lo hấn sẽ ghim ở trong lòng."

Minh Kính Châu cười rất chi là thoải mái, "Hạ quan làm việc chưa bao giờ thẹn với lương tâm."

Lý Ân nghe thế giật nảy mình, ông nhìn bóng lưng rời đi của Minh Kính Châu, tâm trạng đầy phức tạp chỉ biết thở dài.

Là do ông hồ đồ, với sự nhanh nhạy của người Minh gia sao lại không đoán được tâm tư của đế vương. Có lẽ là do quá hiểu nên mới kiên trì bắt Thần Vương chép sách, giúp hấn tôi luyện tính cách.

Đây mới chính là phong cách thái người nhà họ Minh.

Minh Kính Châu tiến cung, với địa vị và ý nghĩa đặc biệt của Kỳ Lân cung, con gái ông là Vương phi muốn gặp ông vẫn dễ hơn sơ với các phi tần trong cung khi muốn gặp người nhà.

Vừa đến cửa Kỳ Lân cung đã có thái giám và cung nữ niềm nở đón ông vào chính điện, rót trà mời bánh đầy đủ, cung nhân cúi đầu khom lưng vô cùng ân cần.

"Xin Minh đại nhân chờ một lát, Xuân Phân cô nương đang hầu hạ Vương phi rời giường." Dương Nhất Đa cười nói, "Bình thường Vương phi có thói quen ngủ trưa, nhưng nghe đại nhân tới thì không chịu ngủ nữa thêm một khắc."

"Đa tạ công công đã thông báo." Minh Kính Châu cảm ơn Dương Nhất Đa.

Dương Nhất Đa liên tục xua tay, không dám có bất kỳ cử chỉ bất kính nào.

Quan sát sắc mặt của đám cung nhân này, Minh Kính Châu có thể nhận ra địa vị của con gái mình ở Kỳ Lân cung, bọn hắn không phải lấy lòng ông mà là mượn ông để làm con gái ông vui.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ông ngẩng đầu lên, trông thấy con gái mình hấp ta hấp tấp bước vào phòng, mái tóc chỉ buộc hờ cài mấy cây trâm vàng, vừa nhìn đã biết nàng vội vàng rời giường chạy đến đây.

"Chậm thôi." Trước mặt bao nhiêu cung nhân, Minh Kính Châu đứng dậy định hành lễ với Cửu Châu.

"Phụ thân." Cửu Châu đỡ tay ông, "Phụ thân ngồi đi, giữa cha con chúng ta không cần phải để ý những chuyện này."

Dương Nhất Đa châm trà mới cho Cửu Châu, hành lễ rồi lui ra, chỉ để lại Xuân Phân hầu hạ trong phòng.

"Cung nhân trong Kỳ Lân cung có vẻ rất sợ con?" Minh Kính Châu lấy một phong thư từ trong n.g.ự.c ra.

"Lão gia, trên dưới Kỳ Lân cung đều do tiểu thư quyết định, nhóm cung nhân hiển nhiên cũng sẽ kính nể tiểu thư." Xuân Phân hành đại lễ với Minh Kính Châu.

"Thế thì tốt." Minh Kính Châu gật đầu, "Con bây giờ là Vương phi, dạy dỗ người hầu không thể quá nghiêm khắc, cũng không được quá dễ dãi."

Nghiêm khắc quá sẽ mất cảm tình.

Dễ dãi quá thì sẽ khiến kẻ hầu nảy sinh những suy nghĩ không nên có.

"Trước khi thành thân, mẫu thân đã truyền thụ cho con rất nhiều cách dạy dỗ người hầu, con vẫn luôn ghi nhớ." Cửu Châu thấy phụ thân cầm một bức thư chưa mở ở trên tay, "Phụ thân, thư của ai thế?"

"Là của hai vị tiên trưởng nhờ người mang đến." Minh Kính Châu đưa thư cho Cửu Châu, "Mẫu thân của con là nữ trung hào kiệt, mấy chuyện dạy dỗ kẻ dưới thì cứ nghe bà không sai đi đâu được."

Cửu Châu cười tủm tỉm gật đầu, nàng ngoẹo đầu nhìn Minh Kính Châu, quyết định không nói cho ông biết chuyện này, lúc mẫu thân dạy nàng đều lấy phụ thân ra so sánh làm mẫu.

Phụ nữ không chỉ biết mỗi thuật dạy dỗ kẻ dưới, mà còn phải biết cách dạy chồng.

Mở thư, xác nhận đúng là chữ viết của hai vị sư phụ, nàng bắt đầu đọc thư kỹ hơn.

Nhận ra vẻ mặt con gái càng lúc càng lạ, Minh Kính Châu hỏi, "Có chuyện gì sao con?"

"Có người giả mạo con viết thư cho hai vị sư phụ, ý muốn lừa bọn họ đến kinh thành, nhưng đã bị hai người vạch mặt." Cách đây vài ngày, công chúa Nhu Đức có nói với nàng có người nghe ngóng chỗ ở trước đây của nàng, không ngờ là dùng vào việc này.

Đúng là thủ đoạn ngu ngốc, hai vị sư phụ nuôi nàng bao năm nay, nàng biết rõ bọn họ không thích kinh thành, sao lại vì những chuyện nhỏ nhặt như thế mà mời bọn họ đến một nơi đây thị phi này.

Càng quá quắt hơn là, người này lại dám nói điện hạ không tốt với nàng, sủng ái người con gái khác, để nàng phòng không gối chiếu, lại còn lấy Minh gia ra uy hiếp nàng, nàng chỉ biết rửa mặt bằng nước mắt, thở dài nhìn trăng.

"Sao bọn họ dám nói điện hạ quá đáng như thế!" Cửu Châu tức giận đập lá thư lên bàn, "Điện hạ nhà ta ham luyện nữ sắc khi nào, ta ở bên cạnh chàng cả ngày, mấy cô nương khác chàng còn chẳng thèm liếc mắt lấy một cái."

"Còn nữa, gì mà ngang ngược càn rỡ, hử một tí là nhục mạ ta, điện hạ là người dịu dàng, chưa bao giờ nổi nặng lời với ta, làm sao chàng ấy mắng ta được?" Cửu Châu tức tới mức thở hổn hển, "Con thấy tên này cố ý bôi nhọ danh dự điện hạ trước mặt sư phụ thì có."

Minh Kính Châu nhìn con gái, rất muốn cho con bé biết rằng, Thần Vương làm gì có danh dự.

Thành thân đã lâu, nhưng con gái ông vẫn chưa nhận ra bản chất thật của Thần Vương, rốt cuộc là do ánh mắt con ông kém, hay là do Thần Vương đã bột phóng túng hơn khi ở trước mặt Cửu Châu.

"Con vừa nói con và điện hạ ở cùng nhau?" Minh Kính Châu kinh ngạc nhìn con gái, "Sau khi thành hôn, hai đứa vẫn luôn ở cùng một viện sao?"

Cửu Châu gật đầu, "Có gì không đúng hả phụ thân?"

Phụ thân và mẫu thân vẫn ở cùng một viện mà.

Sai quá sai ấy chứ.

Theo quy tắc của Hoàng gia, Vương gia là nam chủ nhân, Vương phi là nữ chủ nhân, hai người đều có viện riêng của mình, ngay cả mấy vị quan có chút địa vị đều có viện riêng của mình. Kỳ Lân cung rộng thế này đâu thể thiếu một cái viện, Điện trung tỉnh không thể bỏ qua quy tắc này.

Trừ phi, đây là ý của Thần Vương.

"Không có gì." Minh Kính Châu nhìn sắc trời bên ngoài, "Thần Vương điện hạ không có ở đây sao?"

"Vừa nãy người bên Thái Ương cung đã mời chàng ấy sang bên đó." Cửu Châu gấp thư lại, kể mấy chuyện mà công chúa Nhu Đức từng nói với nàng cho Minh Kính Châu nghe, "Bọn họ muốn mượn tay con đối phó điện hạ sao?"

Làm phụ thân, Minh Kính Châu không muốn để con gái tiếp xúc với đồng âm mưu quỷ kế ở trong cung, nhưng mọi chuyện vẫn không như ông mong muốn, "Ừ."

"Lòng dạ của một số người trong kinh thành đúng thật là dơ bẩn." Cửu Châu ngẫm nghĩ, sau đó bổ sung, "Cũng chẳng có nào."

Dù có muốn chơi âm mưu thì cũng phải hiểu thói quen của nàng trước, rồi hẵng giả mạo nàng viết thư cho sư phụ chứ.

"Không ngờ sư phụ còn moi được một số tiền lớn từ tên lừa đảo, không những tu sửa đạo quán, mà còn nạm vàng cho tượng thần nữa." Cửu Châu lắc đầu, "Đầu óc có bấy nhiêu đó mà cũng dám đi lừa hai vị sư phụ."

"Người rơi vào đường cùng thì luôn có suy nghĩ được ăn cả ngã về không." Minh Kính Châu không xem thư, nhưng nghe Cửu Châu nói ông có thể đoán ra được đã xảy ra chuyện gì, "Có lẽ không phải hấn ngu ngốc, mà là do đã đến đường cùng. Một người nếu đã rơi xuống nước thì dù có là một cọng cỏ cũng sẽ với tay ra bắt lấy. Người thế này thì chẳng khác gì một kẻ điên."

"Âm mưu bất thành, có khi nào hấn sẽ hại điện hạ không?" Cửu Châu đứng dậy.

"Con quay lại đây, dù có là tên điên thì hấn cũng biết ai nên chọc, ai không nên dây vào, hơn nữa còn có người đứng sau." Minh

Kính Châu nói, "Ở hoàng cung này, không có nơi nào an toàn hơn Thái Ương cung."

"Phụ thân nói thế, có nghĩa là đoạn đường từ Thái Ương cung về Kỳ Lân cung không an toàn?" Cửu Châu càng bước nhanh thêm, "Phụ thân, cha ngồi đây chờ một lát, con đón điện hạ về cho cha."

Đón về cho ta?

Minh Kính Châu, "..."

Đón về cho ông thật sao?

Ông không nói cho Cửu Châu biết, Bệ hạ đã sắp xếp ám vệ bên cạnh Thần Vương, trong cung canh gác sâm nghiêm, muốn ám sát Thần Vương còn khó hơn cả lên trời.

Cơ hội ám sát tốt nhất chính là vào cái lần Thần Vương ở trại ngựa hoàng gia.

Lần thất bại ấy đã nói lên bên cạnh Thần Vương có vô số người bảo vệ.

Trại ngựa hoàng gia là cơ hội cuối cùng của bọn hăn, đáng tiếc đám người đó không được may mắn.

Không, phải nói là Thần Vương quá may mắn.

Ông không ngăn Cửu Châu lại, thông thả thưởng trà.

Đây là tình thú của bọn nhỏ, ông là trưởng bối, phải học mất nhắm mắt mở thì mới có thể sống lâu trăm tuổi.

Thái Ương cung, Thần Vương từ chối thánh chỉ mà Long Phong đế đưa tới.

"Phụ hoàng, người để nhi thần đi bái trời và tổ tiên, nhi thần phải dành thời học tế văn kia mà?" Thần Vương đẩy tấu chương

ra xa, "Một mình con không thể nào làm cùng lúc hai chuyện được."

"Ý con là đồng ý thay ta đi bái tổ?" Long Phong đế hài lòng gật đầu, "Nếu thế thì đồng tấu chương này tạm thời không cần con phê duyệt nữa."

Thần Vương đứng dậy, "Nhi thần xin phép cáo lui."

Nếu đã không từ chối được chuyện bái tế, vậy thì xin miễn phê tấu chương cũng được.

Từ nhỏ đến lớn, tuy phụ hoàng cưng chiều hẳn, nhưng đã là chuyện mà phụ hoàng quyết định, dù hẳn có quỳ gối ôm đùi ông cũng vô dụng.

"Đợi đã." Long Phong đế gọi hẳn lại, "Có vài người trong Kỳ Lân cung là do trẫm sắp xếp cho con, không phải vì phụ phái người giám sát con mà là vì an toàn của con."

Cha con hoàng gia nếu có nghi kỵ thì phải xóa bỏ ngay.

"Ý phụ hoàng là Dương Nhất Đa, hay là thái giám bưng trà trong viện của nhi thần?" Thần Vương xoa tay, "Phụ hoàng cũng biết tính nhi thần mà, nói chuyện để đắc tội người khác, bây giờ con cũng đã thành thân có vương phi rồi."

Long Phong để nghe thế thì thở dài, con cái lớn rồi, vẫn để ý những chuyện này.

"Phụ hoàng thấy có nên tìm thêm vài người cho nhi thần không?" Ở bên Cửu Châu lâu, Thần Vương ít nhiều cũng học được cách tính toán.

Người phụ hoàng tìm nhất định đều là cao thủ, có bọn họ bên cạnh thì hắc và Minh Tiểu Trư cũng an toàn hơn.

Quan trọng là, nuôi nhiều cao thủ như thế tốn rất nhiều tiền.

Nhưng nếu do phụ hoàng phái tới thì khác, hắc không cần phải tốn tiền.

Chuyện tốt thế này, nếu hắc không tranh thủ kiếm thêm vài cao thủ, về nhà mà để Minh Tiểu Trư biết thì thế nào nàng cũng sẽ nói hắc phá của.

Thấy Long Phong đế im lặng không nói gì, Thần Vương nghi ngờ nhìn ông, "Phụ hoàng, chẳng lẽ người không nữa?"

"Được rồi, nể tình Vương phi nhà con, ta sẽ cho con thêm vài người." Long Phong đế cười, "Có cần tìm thêm vài cung nữ biết y thuật cho con không?"

"Đa tạ phụ hoàng." Thần Vương vội vàng gật đầu, thuận tiện nhấn mạnh, "Nhưng bây giờ nhi thần đang bị phạt bổng, lại còn phải nuôi Vương phi, tiền chi tiêu cho nhóm người này, vẫn nhờ... hi hi hi."

"Cút xéo." Long Phong đế cười mắng, "Hóa ra là đào hố chờ ta ở đây."

Nhìn con trai hí hửng chạy đi, Long Phong đế lắc đầu mỉm cười, "Đã lớn già đầu rồi mà vẫn không chịu chín chắn, còn muốn rút tiền từ chỗ trầm."

"Bệ hạ, cả Đại Thành đều là của Bệ hạ, Thần Vương điện hạ là con của người, làm con thì ăn của cha, xài của cha chẳng phải là chuyện bình thường hay sao?" Lưu Trung Bảo ôm đống tấu chương trở lại ngự án, "Chuyện này Bệ hạ đừng trách điện hạ."

Long Phong đế cười xong rồi lại cảm thán, "Trẫm nói chuyện mình cài người vào Kỳ Lân cung là muốn hắc không có khúc mắc sau khi biết chuyện."

Lưu Trung Bảo cất tấu chương, không dám tiếp lời.

"Là trẫm suy nghĩ nhiều rồi." Long Phong đế cười, "Có quan viên nói con ta không tốt, nhưng bọn hắc đâu có biết con ta rất ngây thơ."

Thần Vương bước ra khỏi Thái Ương cung đã nhìn thấy Minh Tiểu Trư đang đứng chờ ở lan can bằng cẩm thạch trắng.

Thấy hắc, Cửu Châu xách vách chạy đến, "Điện hạ, ta đến đón chàng hồi cung."

"Đón ta hồi cung?"

Cửu Châu gật đầu, ghé vào tai hắc thì thầm, "Xảy ra chút chuyện, ta phải đón chàng về mới yên tâm."

Phụ hoàng sắp xếp ám vệ cho hắc, Cửu Châu thì tới đón hắc hồi cung.

Tung hoành ngang dọc biết bao nhiêu năm trời, rốt cuộc thì trong lòng phụ hoàng và Vương phi nhà mình, hắc yếu ớt đến mức nào?

"Đúng rồi, phụ thân mang rất nhiều sách đến cho chàng, còn đang đợi chàng ở Kỳ Lân cung đấy."

Bước chân của Thần Vương càng thêm nặng nề.

Thoát được việc phê tấu chương, lại gặp phải nạn chép sách.

Chẳng lẽ đây là số mệnh của một vương gia trưởng thành?

Chương 118: Chương 118

Khi nhìn thấy Minh Kính Châu, nhận mấy quyển sách đã ố vàng từ tay ông, Thần Vương đã rút ra được một đạo lý, trốn được cha ruột chứ không thể trốn được cha vợ, luôn có một người có thể khiến hấn chấp bút như bay.

"Phụ thân, đây là sách gì thế?" Cửu Châu tò mò mở một quyển sách ra xem, chỉ trong chốc lát đã trả lại cho Thần Vương, nhần mặt nói, "Chữ trên đó ta đều biết cả, nhưng sao ta chẳng hiểu câu nào.

Điện hạ, ngày ngày đọc sách này mà chàng không thấy đau đầu sao?"

"Có gì đâu?" Trông thấy ánh mắt sùng bái của Cửu Châu, Thần Vương sảng khoái ngay tức khắc, tỉnh táo gấp trăm lần, "Tối nay ta giảng cho nàng nghe nhé?"

"Được đó, được đó." Cửu Châu hấp háy đôi mắt to tròn lấp lánh, "Điện hạ lợi hại quá!"

"Cái này thì tính gì." Thần Vương hơi hất cằm, "Không đáng để nhắc tới."

Một người đàn ông có thể khiến nương tử nhà mình sùng bái mới là đàn ông giỏi.

Minh Kính Châu chứng kiến cảnh tượng trước mắt, gương mặt hiện lên ý cười.

Hóa ra chàng trai kiêu ngạo khó bảo cũng có thể thỏa hiệp chỉ vì một ánh mắt.

Giờ đây, người làm phụ thân như ông cuối cùng cũng có thể yên lòng rồi.

Là một người đàn ông, có thể thay đổi từng thói quen, cố gắng sống tốt hơn, chỉ vì muốn nhận được ánh mắt sùng bái của người yêu, chứng tỏ người phụ nữ này có địa vị cực kỳ quan trọng trong lòng người đàn ông đó.

Cái này thường được gọi là...!tình yêu.

"Điện hạ, sách đã được giao tận tay, hạ quan xin phép cáo từ." Ông đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Cửu Châu thấy ông định ra về thì muốn giữ ông lại ăn tối, nhưng Minh Kính Châu từ chối, "Anh trai con hôm nay đến Đại Lý tự xử án, tối mịt mới hồi phủ, ta phải về ăn cơm cùng mẫu thân của con."

Cửu Châu nghe thế thì không giữ ông lại nữa, cười híp mắt gật đầu với ông, "Cha làm đúng lắm, không thể để mẫu thân ăn cơm một mình."

"Để ta tiễn nhạc phụ." Thần Vương đứng dậy, khẽ thì thầm bên tai Cửu Châu, "Tối nay...!ta sẽ đọc sách cho nàng nghe."

Dứt lời, hân tước cười rời đi.

Cửu Châu ngăn người, sau đó đưa tay che mặt.

Tiểu tiên nam điện hạ nhà nàng vừa nãy chẳng đứng đắn gì cả!

"Nhạc phụ." Ra khỏi Kỳ Lân cung, Thần Vương mở miệng, "Phụ hoàng để ta thay ông ấy đi bái tế, ta đã đồng ý."

Minh Kính Châu dừng bước, xưa nay giữa ông và Thần Vương luôn lấy thân phận là đại thần và hoàng tử, bất luận thế nào, ông chưa bao giờ được xưng hai chữ "Tâm phúc" trước mặt Thần Vương.

Ông không ngờ Thần Vương sẽ nói cho mình nghe chuyện mà Bệ hạ chưa thông báo.

"Điện hạ đã là người trưởng thành đỉnh thiên lập địa, là con trai của Bệ hạ, điện hạ thay mặt Bệ hạ đi bái tế cũng là điều dễ hiểu." Minh Kính Châu chấp tay, "Hạ quan tin điện hạ có thể làm rất tốt."

Làn gió lướt qua vạt áo của hắn, Thần Vương im lặng trong chốc lát, "Ta chỉ muốn làm con trai của phụ hoàng mà thôi."

"Điện hạ vẫn luôn là con trai ngoan của Bệ hạ." Minh Kính Châu hiểu ý Thần Vương, "Hạ quan nghĩ Bệ hạ cũng nghĩ thế."

Thần Vương nhìn ông, không nói năng gì.

Minh Kính Châu nói xong, chấp tay hành lễ, "Điện hạ, hạ quan xin phép cáo lui."

"Ta cứ nghĩ nhạc phụ sẽ suy nghĩ khác phụ hoàng."

"Vốn là khác, nhưng khi điện hạ bước vào Lễ bộ, lúc điện hạ chăm chú đọc sách mà hạ quan đưa, hạ quan đã thay đổi suy nghĩ của mình." Minh Kính Châu im lặng một lúc, "Hạ quan có thể nhìn thấy phẩm chất tốt đẹp của Bệ hạ ở trên người điện hạ."

"Trước kia là hạ quan sai." Minh Kính Châu hành đại lễ, "Miệng đời đáng sợ, bảo sao hay vậy, hạ quan cũng phạm vào lỗi lầm này."

Thần Vương trả lại lễ văn bói, "Nhạc phụ không sai, bốn vương đúng là thất học vô thuật."

"Không, điện hạ có một trái tim chân thành." Khoảng thời gian này, ông đã điều tra kỹ càng những lời đồn có liên quan đến Thần Vương, những chuyện như ức h.i.ếp văn nhân, bắt nạt công tử thế gia, làm nhục võ tướng đều có nguyên nhân sâu xa.

Văn nhân bị hấn ức hiếp, chính là một tên bạc tình lừa gạt tình cảm con gái nhà người ta.

Công tử thế gia bị hấn trách phạt đã từng phóng ngựa làm bị thương một đứa bé.

Võ tướng bị hấn làm nhục không những nói xấu Tô hậu, mà còn có ý đồ ép buộc con gái nhà lành làm thiếp.

Mỗi một việc, mỗi một chuyện đều trở thành chứng cứ ngang ngược của Thần Vương, các thế lực còn lại như không chờ đợi nổi mà ra tay chen ép thanh danh của hấn.

Người sai không phải là Thần Vương thẳng thắn, mà chính là khung cảnh thái bình giả tạo chứa bao nhiêu chuyện xấu này.

Mà ông, tuy để tâm đến tình nghĩa quân thần, chưa bao giờ nói xấu Thần Vương trên triều đình, nhưng cũng chưa từng thật lòng nghiêm túc tìm hiểu Thần Vương.

Vì sự kiêu ngạo của văn nhân khiến ông nảy sinh thành kiến với Thần Vương.

Nhưng lúc có thành kiến với Thần Vương, ông lại không hề biết hần là ân nhân cứu mạng của con gái mình.

Nếu không nhờ Cửu Châu, có lẽ đến nay ông vẫn không nhận ra ưu điểm của Thần Vương.

"Nhạc phụ, hôm nay..." sao ông ấy lại khen hần thế?

Chẳng lẽ ông còn nhiều sách để hần chép ư?

Thần Vương cuống cuống.

"Điện hạ chớ lo, lễ bái tế có quan viên Lễ bộ ở đó." Minh Kính Châu mỉm cười thoải mái, "Có mặt quan viên Lễ bộ, không ai dám động tay động chân."

Tiền Minh Kính Châu đến tận cửa cung, trên đường về, Thần Vương gặp Hoài Vương và Hoài Vương phi từ hậu cung bước ra.

Sắc mặt Hoài Vương có vẻ không tốt lắm, trên ống tay áo còn dính vài vệt thuốc nước.

"Ngũ đệ." Trông thấy Thần Vương, Hoài Vương cố gượng cười.

"Đại ca, đại tẩu." Thần Vương hành lễ qua loa.

Hoài Vương chẳng thềm để ý, đối với hần, Vân Độ Khanh chịu hành lễ với hần là đủ lắm rồi, "Ngũ đệ tính đi đâu thế?"

"Ta vừa tiễn nhạc phụ đến Chu Tước môn." Thần Vương nhìn vẻ mệt mỏi trên gương mặt Hoài Vương, "Đại ca nhớ chú ý nghỉ ngơi đấy."

"Đa tạ Ngũ đệ." Hoài Vương phi giành mở miệng trước, "Mấy bữa nay mẫu phi bệnh nặng, vương gia vẫn luôn túc trực chăm sóc cho bà nên tiêu tụy đi nhiều."

"Tù Phi lại bệnh ư?"

Chữ "lại" này mang theo rất nhiều hàm ý.

Hắn nhớ Từ phi bệnh tật liên miên, nhưng mấy năm qua vẫn lay lắt sống qua ngày.

Bây giờ nghe Hoài Vương phi nói bà bị bệnh, Thần Vương cũng không mấy bất ngờ.

"Ngũ đệ." Hoài Vương lên tiếng, "Ta nghe Thái y viện có một lão ngự y, mấy năm nay ngoại trừ bắt mạch cho phụ hoàng và mẫu hậu thì không chẩn bệnh cho ai nữa.

Đại ca mặt dày xin đệ giúp ta mời vị ngự y này đến Triệu Tường cung xem bệnh cho mẫu phi ta."

Vị lão thái y mà Hoài Vương nhắc đến đã qua chín mươi, con đàn cháu đống, nhưng tinh thần vẫn còn rất minh mẫn.

Phụ hoàng và mẫu hậu không nỡ để ông đến tuổi này mà vẫn còn làm việc ở trong cung, vì thế mới nói với người ngoài rằng chỉ để ông xem mạch cho Đế hậu, chứ thực ra chưa từng bảo ông làm gì.

Thần Vương không ngờ Hoài Vương sẽ nhờ hắn chuyện này, tình cảm huynh đệ của bọn họ thực sự cũng không thân mấy.

Chẳng lẽ nhờ mấy đợt tổ chức ăn lẩu ở chỗ Vân Diên Trạch nên đã chắt chiu được chút tình cảm huynh đệ chăng?

"Chuyện này ta không thể tự quyết được, lão ngự y tuổi đã cao, nếu Đại ca muốn mời ông ấy vào cung thì phải đưa kiệu đến

mời." Thần Vương không làm khó hắn, "Chỗ phụ hoàng và mẫu hậu thì ta sẽ nói giúp Đại ca một tiếng.

Nhưng dù lão ngự y có chịu tiến cung hay không, Đại ca cũng không được làm khó ông ấy."

"Đa tạ Ngũ đệ." Hoài Vương thật lòng vái tạ Thần Vương, cúi người thật thấp.

"Chữa bệnh cho Từ Phi nương nương quan trọng hơn." Thần Vương phát tay, không thêm đề chuyện này trong lòng.

Hoài Vương nhìn bóng lưng rời đi của Thần Vương, không biết nghĩ gì, một lúc lâu sau mới nói với Hoài Vương phi cũng mệt mỏi không kém, "Nàng về Chương Lục cung nghỉ ngơi trước đi, ta phái người đi đón lão ngự y."

Hoài Vương phi nhìn đôi mắt hắn đầy tia m.á.u của hắn, thở dài nói, "Vương gia, mẫu phi vẫn chưa khỏe, chàng đừng để bản thân mệt mỏi quá."

"Ta biết rồi." Xưa nay Hoài Vương không đủ tinh ý, nên không nhận ra sự dịu dàng nơi đáy mắt của Vương phi nhà mình, hắn đuổi nàng trở về nghỉ ngơi.

Hắn là đàn ông, hắn có thể chịu đựng tiếp, phụ nữ không mạnh bằng đàn ông, thôi cứ để nàng ấy trở về nghỉ ngơi.

Sắp xếp cho người đi đón lão ngự y xong, Hoài Vương quay lại Triệu Tường cung.

Từ phi đã tỉnh, bà ngồi tựa vào đầu giường, trong phòng nức nồng mùi thuốc gay mũi.

"Mẫu phi đã khỏe hơn chút nào chưa?" Hoài Vương đặt đồ trên tay xuống, vội vàng bước đến bên cạnh Từ Phi.

"Không sao đâu, chỉ là bệnh cũ mà thôi." Từ Phi khẽ ho vài tiếng, "Bên này để Vương phi hầu hạ là được, con về nghỉ ngơi đi."

"Nàng ấy làm sao được mẫu phi yêu thích như con." Hoài Vương không hiểu ý của Từ Phi, bác bỏ đề nghị của bà, "Lấy thuốc tới đây, để con hầu hạ mẫu phi uống thuốc."

Cung nữ nhìn Từ phi, bà khẽ gật đầu.

"Vừa nãy con gặp Ngũ đệ ở trong cung." Cho bà uống thuốc xong, Hoài Vương đặt chén xuống, "Quan hệ giữa hần và Minh gia có vẻ không tệ lắm."

Từ Phi cười yếu ớt, "Xem ra Minh gia rất coi trọng cô con gái Minh Cửu Châu này."

"Con cứ tưởng Minh gia sẽ vì danh dự nhà mình mà từ bỏ Minh Cửu Châu, nhưng mà con đoán sai rồi." Hần đấu tranh một lúc, cuối cùng lấy lại bình tĩnh, "Hiện giờ Ngũ đệ là đích tử, lại được phụ hoàng sủng ái, nhi thần không thể không từ bỏ tâm tư."

Có lẽ kể từ ngày phụ hoàng đăng cơ, khi nhìn thấy ông mặc long bào cỡi Ngũ đệ trên lưng, lẽ ra hần nên sớm từ bỏ suy nghĩ kia.

Từ Phi khẽ ho, im lặng không nói gì.

"Mẫu phi đang bệnh nặng, nhi tử không nên nói cho người nghe những chuyện này." Hoài Vương thấy sắc mặt mẫu phi vô cùng khó coi, tưởng rằng thuốc quá đắng, bèn lấy mút hoa quả cho bà, "Con vừa xin Ngũ đệ tìm phụ hoàng cho mời lão ngự y chín mươi tuổi kia đến bắt mạch cho người..."

Từ Phi túm tay hắn lại, "Ta chỉ bị bệnh vặt thôi, không cần làm phiền đến ông ấy."

"Mẫu phi bệnh nặng thế sao lại nói là bệnh vặt?" Hoài Vương nói, "Mẫu phi, nhi tử biết người khéo hiểu lòng người, nhưng vì sức khỏe của mẫu phi, con phải tùy hứng một lần."

"Mẫu phi cứ yên tâm, con đã cho người mang kiệu đi đón lão ngự y, sẽ không để ông ấy mệt mỏi."

"Cái gì?" Từ Phi nắm c.h.ặ.t t.a.y Hoài Vương, siết chặt đến mức Hoài Vương cũng thấy đau, "Con nói ông ấy đang trên đường đến đây sao?"

"Chắc là sắp đến rồi." Hoài Vương cúi đầu nhìn bàn tay bị siết chặt, nhưng hắn không dám kêu đau.

Trong lòng lại thấy vui vui, mẫu phi mạnh tay như thế có nghĩa là bệnh tình của bà không hề xấu đi.

"Không được." Từ Phi nắm tay Hoài Vương, "Lưu Ngạn, phái người đưa ngự y trở về, ta không cần ông ấy bắt mạch."

Bà ta biết lão ngự y này, ông ấy được xưng là thánh thủ trong nước, bất kể là bệnh gì, chỉ cần được ông ấy bắt mạch thì sẽ biết ngay.

"Tại sao thế?" Hoài Vương khó hiểu, "Chẳng lẽ mẫu phi sợ phụ hoàng và hoàng hậu trách phạt? Nếu là vì chuyện này thì mẫu phi đừng lo, Ngũ đệ là người nếu không đồng ý thì sẽ không gặt đầu, nếu đã đồng ý thì sẽ không lừa người ta..."

"Ta nói không được là không được!" Từ Phi cao giọng, "Lưu Ngạn, nghe lời mẫu phi, đưa lão ngự y về đi."

Giọng Từ Phi càng lúc càng chói tai, Hoài Vương như nghĩ đến điều gì, gương mặt dần biến sắc, "Vâng."

Trong phòng yên tĩnh, Từ Phi phát tay cho các cung nhân lui xuống, "Xem ra con đã đoán ra rồi?"

Khóe môi Hoài Vương giãn giãn, không nói nên lời.

Đúng lúc này, tiếng thái giám bên ngoài vang lên, "Bẩm vương gia, lão ngự y trong người không khỏe nên không thể ra ngoài."

Nét mặt Từ Phi thoải mái hẳn.

"Nhưng ông ấy có nói, cháu gái ông ấy đã được kế thừa y bát của ông ấy, điện hạ có muốn triệu kiến nàng không?"

"Một nữ nhân thì xem bệnh cái gì." Cách một cánh cửa, Hoài Vương lên tiếng, "Nếu Lưu ngự y không khỏe thì chờ ông ấy khỏe rồi mời ông ấy tiến cung sau."

Chương 100:

Lưu y nữ nghe thấy lời Hoài Vương nói, nàng cúi đầu, hành lễ qua cửa rồi xoay người rời đi.

Tuy nàng là phụ nữ, nhưng Lưu gia hành y qua bao thế hệ, cứu chữa biết bao nhiêu người, xưa nay vẫn luôn được mọi người tôn sùng, chưa từng có người nào vô lễ như Hoài Vương.

Người hành y luôn mang theo trái tim nhân từ cứu người chữa bệnh, nhưng không có nghĩa là họ để mặc cho người khác nhục nhã.

Dược đồng tiến cung cùng Lưu nữ y xách cái hòm thuốc chạy lúc cóc theo sau nàng, không dám hó hé nửa lời.

Lúc đến thì tiền hô hậu ủng, khi ra về lại vắng vẻ cô quạnh, Hoài Vương cư xử thật quá đáng.

Dược đồng lo nữ y nóng giận hại thân, định chạy lên an ủi nàng, nhưng dưới chân chợt vấp một cái, ngã oạch xuống đất.

"Cậu nhóc này, đi đường phải cẩn thận chứ." Có người ở phía sau xách bổng cậu lên, tay chân cậu nhỏ quơ quào trên không mấy cái mới được thả xuống mặt đất.

Vừa ngẩng đầu lên, cậu trông thấy một tiên nữ tử tử mặc đồ rất xinh đẹp.

"Sợ hãi?" Cửu Châu thấy thằng nhỏ vừa béo vừa lùn ngơ ngác nhìn mình, nàng mò vào túi lấy ra một món đồ ăn vặt đặt vào

tay cậu bé, "Nè, ăn đi cho đỡ sợ."

Dược đồng đỏ mặt nắm chặt món đồ trong tay, len lén quay lại nhìn Lưu nữ y.

"Đa tạ quý nhân." Lưu nữ y nhìn người vừa đến có hơi lạ lẫm, sau lưng còn có cung nữ, thái giám theo sau hầu hạ, thẩm đoán thân phận người này hẳn là cao quý, nàng nhún gối hành lễ.

"Không cần phải cảm tạ." Cửu Châu bật cười, quay sang nhìn Lưu nữ y, "Cô nương là đại phu ư?"

Lưu nữ y vừa mới bị Hoài Vương nghi ngờ năng lực ngạc nhiên hỏi, "Sao quý nhân lại biết?"

"Trên người cô nương có mùi thuốc." Cửu Châu rất nhạy cảm với mùi thuốc, "Từ nhỏ đã học y lý, nhận biết thảo dược, cô nương giỏi thật đấy."

Chương 119: Chương 119

"Không dám nhận lời khen của quý nhân." Gương mặt Lưu nữ y lộ nét cười, "Ta cũng chỉ kế thừa nghề y của tổ tông thôi."

"Huống hồ..." Lưu nữ y cười tự giễu, "Ta là nữ nhi, tuổi còn trẻ, y thuật chỉ ở mức bình thường, có gì mà giỏi."

"Phụ nữ có liên quan gì đến y thuật?" Cửu Châu mò thấy bánh kẹo trong túi, lại lấy một viên kẹo cho được đồng, "Sư phụ của ta cũng là phụ nữ, bà không những tinh thông y lý mà còn tự mình trồng thảo dược, rất rất giỏi đấy."

Lưu nữ y nhoẻn miệng cười, "Nói thế quý nhân cũng biết y thuật ư?"

"Ta chỉ biết sơ sơ thôi, không thể trị bệnh cứu người." Cửu Châu rất sùng bái những người biết y thuật.

"Vì sao?" Lưu nữ y ngạc nhiên.

"Sư phụ ta nói, người chỉ biết sơ sơ như ta nếu xem bệnh cho người khác thì không phải là cứu người, mà là hại người." Cửu Châu ngại ngừng cười, "Ta không có thiên phú theo nghề y."

Sư phụ nói, mỗi người đều có một sở trường riêng, nhưng cũng có chuyện mà mình không giỏi, vì thế Nhị sư phụ chưa bao giờ trách nàng chậm lụt trong việc học y.

Đại sư phụ sợ nàng buồn, thường xuyên an ủi nàng, bảo tay nghề của Nhị sư phụ dù có học cũng không có đất dụng võ.

Nhưng nàng lại thấy Nhị sư phụ vẫn có chút y thuật, ít nhất là hồi bé mỗi khi nàng bị bệnh đều là nhờ Nhị sư phụ chữa cho.

Lưu nữ y có hơi ngạc nhiên, đám quý nhân ở trong cung này có ai lại bái sư học nghệ?

"Sư phụ của quý nhân chắc hẳn là một đại phu rất giỏi." Lưu nữ y nghĩ, nếu không thì sao quý nhân lại khách sáo với một nữ y như nàng đến thế?

"Bà ấy chỉ là người bình thường, cứ đến cuối tháng sẽ xuống núi, bắt mạch bốc thuốc miễn phí cho các thôn dân ở thôn trang gần đó." Cửu Châu cười, "Nhưng trong mắt ta, bà ấy quả thật là một đại phu giỏi."

Xuống núi?

Thôn dân?

Lưu nữ y đã phần nào đoán được thân phận của vị quý nhân trước mắt này.

Hóa ra là Thần Vương phi.

Ban đầu có người đồn rằng, Thần Vương phi được gửi nuôi ở đạo quán từ bé, chưa từng trải sự đời, vì vinh hoa phú quý mà luôn cúi, nịnh nọt trước mặt hai mẹ con Thần Vương.

Về sau, lời đồn dần dần thay đổi, dân gian bắt đầu có người khen Thần Vương phi và Thần Vương là cặp đôi trời sinh, Thần Vương là tiên quân hạ phàm, Thần Vương phi là tiên nữ giáng trần, bọn họ là duyên trời định.

Tổ phụ từng nói với nàng, Hoàng thượng và Hoàng hậu rất thích nàng dâu này, sau khi Thần Vương đính hôn với nàng ấy thì đã biết chăm chỉ vươn lên, còn khiến rất nhiều quan viên phải thay đổi cách nhìn về hân.

Nàng từng tò mò không biết một cô gái lợi hại thế nào mới có thể làm Thần Vương thay đổi. Nhưng không ngờ đối phương còn... trong sáng hơn nàng nghĩ.

Trong sáng đến mức... không hề phù hợp với tòa cung điện này.

Có lẽ vì là đại phu nên nàng rất thích những người tràn đầy sức sống thế này.

"Vương phi nói rất đúng, trị bệnh cứu người không phân cao thấp, có thể bắt mạch chữa bệnh miễn phí cho thôn dân, dù thiên hạ không biết đến thì vẫn là một đại phu giỏi." Lưu nữ y mỉm cười vẫy tay với dược đồng, "Đồng nhi, vừa nãy Thần Vương phi đã giúp con, mau tạ ơn Vương phi đi."

"Tạ ơn Vương phi." Dược đồng ngoan ngoãn hành lễ tạ ơn.

"Không có gì." Cửu Châu mỉm cười, "Ta không phải cứu người, mà là cứu một đại phu tương lai cho thiên hạ bách tính."

Được đồng đồ mắt nhìn Vương phi tiên nữ trước mặt, Vương phi nghĩ cậu sẽ trở thành một vị đại phu giỏi trong tương lai thật sao?

"Vâng!" Cậu gật đầu thật mạnh, "Ta nhất định sẽ chăm chỉ học hành, không làm Vương phi thất vọng."

"Thằng bé này có thiên phú, nhưng còn nhỏ ham chơi nên không chịu chăm chỉ." Lưu nữ y xoa đầu cậu nhóc, "Hôm nay được Vương phi cổ vũ, sau khi trở về nhất định nó sẽ tiến bộ lên nhiều."

Thần Vương đến Minh Nguyệt cung thưa với mẫu hậu chuyện Hoài Vương mời Lưu thái y. Trên đường về, từ xa đã nhìn thấy Cửu Châu đang đứng dưới tường cung, hần tăng tốc rảo bước đến sau lưng Cửu Châu, khi đang định đưa tay bịt mắt nàng lại, Cửu Châu đã xoay người, mỉm cười nhìn hần.

"Điện hạ."

"Không phải nàng nghỉ ngơi ở Kỳ Lân cung sao, sao lại ở đây?"
Thần Vương vất tay ra sau lưng, "Không buồn ngủ à?"

"Không ngủ được nên ta ra ngoài dạo một vòng." Cửu Châu nhìn sang Lưu nữ y, "Vừa khéo gặp được nữ y đại nhân này nên hàn huyên vài câu."

"Hạ quan bái kiến Thần Vương điện hạ."

Lưu nữ y có địa vị cao trong nhóm thái y, đồng vị với ngũ phẩm viện phán, vì thế dù là phụ nữ nhưng xưng hạ quan ở trước mặt hoàng tử cũng không hề sai.

Cửu Châu nhìn thấy vẻ kiên nghị và mạnh mẽ trên gương mặt nàng.

Thần Vương quay đầu nhìn Cửu Châu, phát tay nói, "Miễn lễ."

"Bổn vương trông người có hơi quen mắt." Thần Vương nắm tay Cửu Châu, nhét tay nàng vào tay áo của mình, "Lưu lão thái y là

gì của người?"

"Ông ấy là tổ phụ của hạ quan." Lưu nữ y chấp tay thưa, "Tổ phụ tuổi đã cao, dạo này lại không khỏe trong người. Nghe nói Từ Phi nương nương bệnh nặng, tổ phụ lo lắng không thôi, nhưng vì sức khỏe không cho phép nên không thể tiến cung bắt mạch cho nương nương, đành để hạ quan vào xem bệnh cho nương nương."

"Bệnh tình của Từ Phi sao rồi?" Nể tình huynh đệ như nước lã giữa hần và Hoài Vương, Thần Vương hỏi thăm.

"Xin Vương gia thứ tội, vì Hoài Vương diện hạ hoài nghi hạ quan trẻ tuổi lại là con gái nên không muốn để hạ quan bắt mạch cho Từ phi nương nương, hạ quan vẫn chưa gặp được Từ phi nương nương."

"Chậc." Thần Vương tặc lưỡi, quay đầu nhìn thấy vẻ mặt không đồng ý của Minh Tiểu Trư, hần lên tiếng, "Y thuật nào phân nam nữ, nữ y đại nhân chớ để việc này ở trong lòng."

Lưu nữ y chấp tay hành lễ, "Hạ quan không dám."

Không dám và không là hai chuyện khác nhau.

"Nếu đại nhân đã tiến cung, xin mượn bước đại nhân đến bắt mạch cho mẫu hậu." Cửu Châu mở miệng, "Thời tiết dạo này chột nóng chột lạnh, xin đại nhân khai một đơn thuốc cho mẫu hậu."

"Hạ quan tuân mệnh." Lưu nữ y cúi gập người chào Cửu Châu.

Nếu để chuyện nàng bị Hoài Vương nghi ngờ y thuật truyền ra ngoài cung, nhất định sẽ có nhiều người không tin vào y thuật của nàng. Phụ nữ hành nghề y đã khó, nhưng chỉ cần một câu nói của người bên trên cũng dễ dàng hủy hoại sự cố gắng của nàng suốt bao năm nay.

Thần Vương phi mời nàng đến bắt mạch cho hoàng hậu chính là muốn giải vây giúp nàng.

"Cái tính này của Đại ca đúng là bao năm không đổi." Vào thời khắc mấu chốt, Thần Vương vút bỏ Đại ca mình không chút do dự, dầu sao thì tình huynh đệ bọn họ còn mỏng hơn cả tờ giấy, "Ta không giống Đại ca đâu, từ nhỏ ta đã không thích suy nghĩ này của hần."

"Đất trời phân âm dương, con người cũng chia ra nam nữ, binh sĩ trong thiên hạ có ai không phải do phụ nữ mang nặng đẻ đau sinh ra?" Thần Vương vươn tay véo mặt Cửu Châu, "Ví dụ như Minh Tiểu Trư nhà chúng ta đây, xinh đẹp, lương thiện lại mạnh

mẽ, ngửi hương phát hiện độc, binh sĩ trong thiên hạ nào sánh bằng nàng."

"Còn mẫu hậu nữa, mẫu hậu vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, lại còn lương thiện nữa chứ." Cửu Châu ngoan ngoãn đứng đấy mặc Thần Vương véo má mình, "Điện hạ, ngứa quá."

"Ngốc ẹ." Thần Vương không nỡ dùng sức, đỡ mặt Cửu Châu rồi hôn lên trán nàng một cái, "Đi thôi, cùng ta về đọc sách."

"Điện hạ, ta không thích đọc sách đâu."

"Chỗ ta có thoại bản mới nhất, có muốn đọc không?"

"Về Vương gia bá đạo hả?"

"..."

"Điện hạ, điện hạ ơi." Cửu Châu lay lay cánh tay hắn, "Ta muốn đọc truyện về Vương gia bá đạo cơ."

Thần Vương cúi đầu nhìn nàng, "Truyện Vương gia bá đạo có gì hay mà đọc, chỉ bằng ngắm ta này."

Cửu Châu quay mặt sang chỗ khác, "Thế ta không đi đọc sách với chàng nữa, ta đến giúp mẫu hậu chọn trang sức."

"Quay lại đây." Thần Vương kéo eo nàng, "Để ta bảo Dương Nhất Đa mua về cho nàng, Vương gia bá đạo, thiếu gia bá đạo, võ lâm minh chủ bá đạo đều mua về đây hết."

"Ta không cần thiếu gia và minh chủ võ lâm, ta chỉ cần vương gia thôi."

Thần Vương, "...!"

"Được!"

Người đàn ông khác thì lo mẹ chồng nàng dâu hục hặc với nhau, còn hắn lại lo bọn họ thân nhau quá sẽ vút hắn sang một bên,

Thôi, đàn ông mà, co được dẫn được.

Vì dễ dỗ nường tử, mua thoai bản Vương gia bá đạo có là gì, lúc cần thiết thì đóng vai Vương gia bá đạo luôn còn được nữa là.

"Điện hạ là tốt nhất." Cửu Châu dụi vào lòng Thần Vương, giọng nói ngọt ngào càng thêm nũng nịu.

"Hừ." Thần Vương quay đầu đi, phụ nữ chỉ biết dùng miệng gạt người ta thôi.

Nhưng tay hắn vẫn cẩn thận ôm lấy bờ vai nàng, tránh nàng bất cẩn té ngã,

"Điện hạ, ta nhớ chàng từng nói Hoài Vương rất có hiếu với mẫu phi mà?" Cửu Châu chợt nhớ ra, ngóc đầu khỏi lòng Thần Vương, "Một người con trai có hiếu như thế, vì sao đương lúc mẫu thân bệnh nặng lại từ chối đại phu?"

Con người khi đang trong cơn lo lắng cực độ sẽ không nở buông tha bất cứ khả năng nào.

Từ phi bệnh nặng, nhưng Hoài Vương vẫn còn có tâm trạng bất bẻ giới tính của đại phu, đây không phải là chuyện của một hiếu

tử nên làm.

Dù Lưu nữ y không trị hết bệnh cho Từ Phi, hắn cũng có thể gọi một thái y khác đến, vì sao lại không cho Lưu nữ y gặp Từ phi?

"Đúng thế, một đứa con trai hiếu thuận vì sao lại bắt bẻ đại phu vào ngay lúc này?" Thần Vương vỗ lưng Cửu Châu, thở dài một tiếng, "Đại ca quả thật rất có hiếu."

"Điện hạ." Một thái giám áo xanh bước tới bên cạnh Thần Vương, khẽ nói, "Lúc này Hoài Vương điện hạ vẫn còn ở bên Từ phi nương nương trong Triệu Tường cung."

"Hắn có mời thái y khác đến bắt mạch cho Từ Phi không?"

"Trước khi hạ nô rời khỏi thì bên Triệu Tường cung vẫn chưa mời thái y khác."

"Tiểu Trư, nàng thấy đấy." Thần Vương thở dài, "Lòng người đúng là khó dò."

Vừa dứt lời, sau lưng bỗng vang lên tiếng gọi của An Vương.

"Ngũ đệ." An Vương trông thấy Thần Vương, chạy chậm đến trước mặt hắn, "Khéo ghê, lại gặp nhau rồi."

Cửu Châu muốn nói rồi lại thôi.

Vừa nãy nàng có nhìn thấy bóng dáng của An Vương ở sau cánh cửa tường cung bên cạnh, lướt qua lướt lại chẳng biết bao nhiêu lần.

Hình như không thể tính là khéo được.

"Chỗ ta vừa mới nhận được một mẻ thịt hươu tươi, tối nay mấy huynh đệ chúng ta quây quần nướng thịt uống rượu nhé?" An Vương cười đến trông là thật thà, "Ta nhớ hồi còn bé đệ rất thích ăn thịt nướng, không biết khẩu vị bây giờ của đệ có thay đổi không."

Vì nịnh bợ đệ đệ, An Vương đã rất cố gắng.

"Được đấy." Thần Vương cup mắt, "Gọi thêm Đại ca nữa, mấy huynh đệ chúng ta tụ họp một bữa."

Hoài Vương được các huynh đệ mong nhớ vẫn đang trong trạng thái ngờ ngàng, hắn nhìn mẫu thân đang dựa lên đầu giường,

trầm mặc một lúc lâu nhưng vẫn không thể nói nên lời.

Chương 120: Chương 120

"Tại sao?"

Trong căn phòng yên tĩnh, giọng nói đầy hoảng hốt của Hoài Vương vang lên, "Tại sao mẫu phi lại làm thế?"

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mẫu thân ốm yếu suốt bao năm nay của mình hóa ra là đang giả bệnh.

Nhưng vì sao bà lại làm thế?

Sợ Tô hậu gây khó dễ bà ư?

Hay là sợ các phi tần khác trong hậu cung tính kế?

Nhưng từ khi đăng cơ đến nay, phụ hoàng chỉ độc sủng Tô hậu, người mà chúng phi tần ganh ghét cũng chỉ có mỗi Tô hậu, mẫu phi hà tất phải khiến mình chịu ấm ức như thế?

"Ta làm mọi thứ cũng đều vì con cả thôi." Từ phi nhìn con trai, chậm rãi nói, "Lưu Ngạn à, con là con trai trưởng của phụ hoàng, hoàng vị tương lai vốn phải thuộc về con."

Hoài Vương kinh ngạc nhìn Từ phi, mẫu phi tràn đầy dã tâm trước mặt đây thật sự quá đổi xa lạ.

Trong ký ức của Hoài Vương, mẫu phi là một người cực kỳ dịu dàng, bà sẽ không bao giờ giống Trịnh Lan Âm ép Tứ đệ đọc

sách, cũng không giống Lữ Chiêu nghi bảo Nhị đệ nhường nhịn các huynh đệ, thậm chí bà còn chưa bao giờ nhắc đến chuyện trưởng tử hay thái tử trước mặt hân.

"Bây giờ Tô thị đã được sắc phong làm hậu, dù con có là trưởng tử thì có ích gì." Hoài Vương đã cam chịu số phận, "Mẫu phi à, sau này...!đừng để bản thân phải chịu ảm ức nữa.

Thuốc thang cũng có ba phần độc, dù không bệnh nhưng thường xuyên uống cũng không tốt cho sức khỏe của mẫu thân."

"Nếu ta không bị bệnh tật quán thân thì sao Bệ hạ có thể tha cho ta?" Từ Phi vén chần bước đến cạnh bàn ngồi xuống, cười khẩy, "Phụ hoàng con là một người đàn ông rất giỏi ẩn nhẫn, năm xưa khi chư vương đoạt vị, ông ấy dùng mưu kế đơn giản nhất, căn rắng ở rúc trong tiềm để không lộ mặt, cuối cùng đã đoạt được ngôi vua..."

"Rõ ràng là phụ hoàng bị các hoàng tử khác hãm hại nên mới bị giam lỏng trong vương phủ suốt hai năm." Hồ xuống đồng bằng bị chó khinh, thời gian hai năm bị giam lỏng kia quả thật là khoảng thời gian mà hân không muốn nhớ lại chút nào.

"Nhưng cuối cùng vị hoàng tử bị nhốt lại đăng cơ." Từ Phi nhìn đứa con trai vẫn còn ngây thơ của mình, "Vì sao lại là ông ấy?"

"Phụ hoàng chính là hoàng đế do ông trời định ra, tài đức vẹn toàn, ưu tú hơn hân những hoàng tử khác." Hoài Vương càng không tài nào hiểu nổi mấy lời này của Từ Phi, "Đây chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao?"

"Trong kinh thành lấy đâu ra nhiều chuyện hiển nhiên như thế." Từ Phi nhíu mày, "Con vụng về thế này, sau này làm sao đi lôi kéo triều thần được đây?"

Hoài Vương cau mày, im lặng không nói gì,

"Ta cũng đã từng nghĩ phụ hoàng con là một người dịu dàng hiền hậu, nhưng có một ngày, ta bỗng phát hiện ra ánh mắt ông ấy nhìn ta không có lấy một chút dịu dàng nào cả." Từ Phi như chìm trong hồi ức, "Trong mắt ông ấy, ta chẳng khác gì nhành hoa bụi cỏ ven đường, dù ông ấy không g.i.ế.c ta, nhưng cũng chẳng thương yêu gì ta."

"Mẫu phi đang nói gì thế, sao phụ hoàng lại muốn g.i.ế.c mẫu phi?" Hắc hoảng hốt nhìn Từ Phi, nghĩ rằng bà bệnh nên đầu óc hồ đồ, nói chuyện mê sảng, "Để con dìu mẫu phi lên giường nghỉ ngơi."

"Mười sáu năm trước, người của Anh Vương tìm ta, nhờ ta trộm một danh sách từ thư phòng của phụ hoàng con."

Hắn ta hứa chỉ cần ta lấy được danh sách thì sẽ bảo vệ và đưa chúng ta rời khỏi Vương phủ." Từ Phi nở nụ cười giễu cợt, "Con người vào lúc cùng đường thì rất dễ mất đi lý trí, thế nên ta đã đồng ý với Anh Vương."

Hoài Vương nhìn Từ Phi bằng ánh mắt khó tin, "Mẫu phi đang gạt con có đúng không?"

Mẫu phi dịu dàng thiện lương, một lòng một dạ với phụ hoàng của hắn, có sao lại làm ra chuyện bán đứng Vương phủ như thế?

Khi ấy, toàn bộ Vương phủ phải hơn mấy chục nhân khẩu, nếu mẫu phi giao danh sách cho kẻ khác...

Hắn cất giọng khàn khàn, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó Anh Vương thất bại, bỏ mạng dưới đao của Kim Giáp vệ, m.á.u của hắn ta nhuộm đỏ cả một miếng gạch trong hoàng cung." Nhắc đến chuyện cũ, Từ Phi thấy hơi hối hận, "Sớm biết hắn ta rơi vào kết cục như thế, ta sẽ không đồng ý bắt tay với hắn."

"Mẫu thân không trộm danh sách?" Hoài Vương len lén thở phào nhẹ nhõm.

"Có." Từ Phi cụp mắt, "Sau khi Anh Vương thất bại, ta đã mang đốt danh sách đó đi đốt cả rồi."

Hoài Vương chợt nhớ đến cái lần mẫu phi đốt đồ ở trong phòng năm xưa, mắt bà đỏ ửng trông vô cùng đau lòng.

"Năm ấy mẫu phi nói với con là người đốt thư của phụ hoàng." Hoài Vương suy sụp ngồi trên ghế, "Mẫu phi lừa con ư?"

Hắn tưởng mẫu phi nhìn thấy phụ hoàng và Tô thị thảm thiết nên mới đau lòng đốt thư của phụ hoàng, hóa ra không hề có chuyện thơ tình nào cả, chỉ có bản danh sách liên quan đến sống c.h.ết của cả Vương phủ mà thôi.

Từ Phi không thừa nhận, nhưng bà cũng chẳng phủ nhận.

"Ta không biết phụ hoàng con phát hiện chuyện này từ khi nào, nhưng vì để ông ấy quên đi nỗi oán hận với ta, ta chỉ đành phải đóng vai bệnh đau liên miên, cố gắng để ông ấy không chú ý đến ta."

"Nhưng sau khi đăng cơ, phụ hoàng vẫn cho mẫu phi phi vị, cũng ban Vương vị cho con mà." Đầu Hoài Vương ửng hồng hết cả lên, "Nếu ông ấy để ý thì sao lại ban phi vị cho mẫu phi?"

"Con là trưởng tử, ta là mẫu thân của con nhưng chỉ được mỗi phi vị, ngay cả phong hào cũng chẳng có, chẳng phải quá hời hợt hay sao?" Từ Phi siết chặt bàn tay Hoài Vương, "Lưu Ngạn à,

Trịnh thị đã bị Bệ hạ ban chết, nếu con không làm Thái tử thì mẫu phi cũng sẽ nối gót theo Trịnh thị, kết thúc đời mình dưới ba thước lụa trắng đây con có biết không?"

Từ Phi dùng lực khá mạnh, Hoài Vương cúi đầu nhìn bàn tay bị bà siết chặt, "Không phải mẫu phi của Tứ đệ vì đầu độc hoàng tử..."

"Không phải, ả ta c.h.ết vì quá ngu xuẩn." Từ Phi ngắt lời Hoài Vương, "Năm đó khi ả ta gặp người nhà mình xong thì khí sắc đã tươi tỉnh hơn rất nhiều, chuyện ả ta bao lần lén tiếp xúc với thị vệ canh gác Vương phủ cũng chẳng phải là bí mật gì."

"Kế hoạch thất bại rồi mà vẫn không biết yên phận, đi đâu cũng khiêu khích Tô Mi Đại, ả ta không c.h.ết thì ai c.h.ết đây?" Nhắc tới Trịnh Lan Âm, giọng Từ Phi mang theo chút khinh thường, "Vân Diên Trạch được nuôi dưỡng giống hệt ả ta, mặt ngoài thì ra vẻ, nhưng bên trong chẳng khác gì một tên vô dụng."

Còn trẻ mà suốt ngày bôi bôi cái danh hiền vương, văn võ song toàn ra ngoài, chỉ hận không thể dán hai chữ quân tử lên trán."

"Mẫu phi..." Hoài Vương quay đầu nhìn ánh chiều tà đang leo qua song cửa sổ, "Bỏ đi."

"Trữ vị, long tọa gì đó con không cần nữa." Hắn như mất hết ý chí, "Chỉ cần chúng ta bình an là tốt lắm rồi."

"Bốn cung nhần nhện bao năm nay cũng là vì con, vậy mà bây giờ con lại nói với bốn cung là bỏ đi?!" Từ Phi rút khăn ra nhẹ nhàng lau hàng lệ nơi khóe mắt, "Con có biết khi Trịnh thị bị ban chết, mẫu phi đã sợ thế nào không?"

"Chẳng lẽ con nhẫn tâm trơ mắt nhìn mẫu phi nổi gót theo Trịnh thị hay sao?"

Tiếng khóc của bà như một tấm lưới, trùm kín hần từ đầu tới chân, siết chặt khiến hần không tài nào thở nổi.

"Coi như con hãy vì mẫu phi." Giọt lệ to như hạt đậu rơi xuống mu bàn tay Hoài Vương, "Lưu Ngạn à, mẫu phi chỉ có mình con mà thôi, nếu ngay cả con cũng không muốn giúp ta, ta sẽ trở thành Trịnh Lan Âm thứ hai đấy, con có biết hay không?"

Hoài Vương gần như là chạy trốn chết, hần giấu đi mu bàn tay thấm đẫm nước mắt, rời khỏi Triệu Tường cung cũng không dám ngoái đầu lại.

Từ Phi chậm chậm lau đi giọt lệ trên mặt, nâng tách trà lên nhấp một ngụm.

Hoàng vị đã gần trong gang tấc, cố sao lại phải từ bỏ?

Chỉ hận Bệ hạ đã bảo vệ Tô Mi Đại quá tốt, bà ta không tìm được chỗ hở để ra tay.

Dù là Trịnh thị hay là Vi thị đều không phải uy h.i.ếp lớn nhất của bà.

Nếu vẫn chưa trừ được Tô Mi Đại và Vân Độ Khanh thì đó vẫn là mối họa trong lòng bà ta.

Rời khỏi Triệu Tường cung, Hoài Vương cầm đầu đi thẳng về phía trước, thái giám đi sau không dám hỏi nhiều, chỉ chạy lèo đèo theo sau.

Không biết đi được bao lâu, hần cũng dần dần bình tĩnh lại, vừa ngẩng đầu lên liền trông thấy một con điều đang bay trên trời.

"Ai mà lại to gan dám thả điều ở trong cung thế?" Vì tiền triều có cung phi dùng thủ đoạn thả điều để truyền tin ra ngoài cung, gây ra biết bao mối họa lớn.

Thế nên hậu cung ngày nay dù không có giấy tờ cấm thả điều rõ ràng, nhưng nhóm phi tần đều ăn ý không đụng vào món đồ chơi này.

"Bẩm Vương gia, hạ nô không biết." Hắc theo hầu Vương gia, làm sao mà biết ai đang thả điều.

Ánh chiều tà bao phủ cả tòa cung điện, Hoài Vương đi vòng qua thành cung, cuối cùng cũng trông thấy người đang thả điều kia.

"Đại tẩu đừng làm thế, kéo hư con điều mất." Cửu Châu đưa con điều trên tay mình cho Xuân Phân giữ, cột tà váy vào eo, "Đợi chút, để ta lấy xuống cho tẩu."

Hoài Vương phi chưa kịp phản ứng lại thì đã thấy Minh Cửu Châu nhảy tọt lên cây.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, không mau chạy lại đỡ Vương phi." An Vương phi vội phản ứng lại, ném dây điều cho cung nữ sau lưng, vội đi tới dưới tàng cây, "Ngũ đệ muội mau xuống đây, chuyện này muội cứ giao cho cung nữ thái giám là được rồi, đừng để bản thân té ngã."

"Lấy được rồi." Cửu Châu ném điều xuống đất, hai ba bước đã nhảy khỏi cây, nhặt con điều dưới đất lên cho Hoài Vương phi, "Đại tẩu yên tâm, điều không bị hỏng chỗ nào hết."

Hoài Vương phi nhận con điều, xoay người sửa sang lại váy cho Cửu Châu, "Điều hỏng rồi thì có thể làm lại một con khác, nhưng nếu muội mà ngã thì phải làm sao?"

"Con diều này do chính tay đại tẩu vẽ, đâu có giống mấy con diều khác." Cửu Châu vuốt phẳng nếp nhăn trên làn váy, "Ta leo cây từ nhỏ nên quen rồi, không ngã được đâu."

Hoài Vương phi cầm con diều, gương mặt lúc nào cũng giữ nét thận trọng cuối cùng cũng lộ ra ý cười.

Đã lâu rồi nàng không được vui vẻ như hôm nay, từ khi được gả cho Hoài Vương, trở thành Hoài Vương phi, nhất cử nhất động của nàng đều không thể vượt quá khuôn phép.

Mẫu phi vẫn còn đang bệnh nặng, nhưng khi rời khỏi viện, nhìn hai đệ muội đang ngồi bên bàn làm diều, có lẽ nụ cười của hai người họ quá ư là hồn nhiên, khiến nàng buông bỏ mọi thứ, nên mới to gan làm ra chuyện này.

"Đa tạ đệ muội." Nàng ngại ngừng vuốt ve con diều, giao nó cho cung nữ đứng sau, bảo nàng ta cất giữ cẩn thận.

"Chuyện nhỏ thôi không cần phải cảm tạ." Cửu Châu nhận dây thả diều từ tay Xuân Phân, ngẩng lên nhìn con diều đang bay trên bầu trời, "Đại tẩu nghiêm túc quá."

An Vương phi trêu, "Đại tẩu này, lát nữa nướng thịt hươu tỷ cứ nướng cho muội ấy thêm một miếng, coi như là lời cảm ơn."

"Được." Hoài Vương phi vui lây bởi hai đệ muội, "Lát nữa không những nướng thịt cho Cửu Châu, ta cũng sẽ nướng cho muội một miếng, tránh để muội nói ta bất công."

"Oan quá đi mà, ta đã nói gì đâu." An Vương phi kéo tay Cửu Châu, chưa kịp vờ đáng thương đã tự mình bật cười trước.

Cửu Châu cũng cười theo, vừa cười vừa nói, "Hay là đại tẩu và nhị tẩu đều nướng cho ta đi, ta mặt dày ăn nhiều, sẽ không chê

trù nghệ của hai người đâu."

Hoài Vương phi thấy bọn họ cười hơi ngốc, nhưng chính bản thân mình cũng vô thức cười theo.

Nàng tạm thời quên đi mẫu phi còn đang bệnh, thân là con dâu, nàng không thể cười đùa.

Vào thời khắc này, quy cũ lễ giáo đã không còn quan trọng nữa.

Có thể là do trời chiều quá đẹp, con diều bay rất cao, cao đến mức phóng thích mọi quy cũ lễ giáo trong người nàng, quay trở về làm một cô nương ngây thơ của ngày xưa.

"Đại tẩu." Cửu Châu xoay người hái một đóa hoa vừa chớm nở cài lên tóc mai của nàng, "Hoa tươi xứng với mỹ nhân, chẳng hay cô nương là tiểu nương tử nhà ai thế?"

Hoài Vương phi trợn tròn mắt, sau đó cười trừ, "Tên lưu manh này từ đâu chui ra, sao tùy tiện cài hoa cho con gái nhà người ta thế này?"

"Ta chỉ say mê sắc đẹp của cô nương, chứ nào phải lưu manh gì." Cửu Châu vờ ngạc nhiên trừng mắt, "Tiểu sinh rất rất buồn, cô nương phải nướng thịt hươu cho tiểu sinh một canh giờ mới có thể khiến tiểu sinh nguôi ngoai được."

"Hóa ra không phải là lưu manh mà là một tên lừa thịt hươu." Hoài Vương khẽ véo má nàng, "Thôi, nể tình người ưng mắt nên ta sẽ chiều theo ý người."

An Vương phi đứng bên cạnh nhìn đại tẩu ưu sầu khó tan lại bị vài câu đôi điều của Cửu Châu逗 cho cười tươi rói, nàng thấy thế cũng vô thức mỉm cười theo.

Bảo sao một hoàng tử phách lối như Thần Vương cũng phải dịu giọng trước mặt nàng, còn bảo vệ nàng khắp nơi.

Trong cung vốn đã quen nhìn bản chất xấu xí của con người, nếu may mắn tìm được một trái tim thuần khiết thì quả thật đó chính là món quà quý giá nhất của ông trời.

Đừng nói là đàn ông, ngay cả phụ nữ cũng phải mềm lòng khi nhìn vào đôi mắt biết cười của nàng.

"Vương gia..." Thái giám đi sau Hoài Vương thấp thỏm trong lòng, hắn không dám ngờ đến Vương phi nhà mình cũng đang thả điều.

"Đi thôi." Hoài Vương xoay người rời đi, bóng của hắn bị ánh hoàng hôn kéo ra thật dài, hất lên tường cung, bị bóp méo trông không giống bóng người.

"Chuyện vừa nãy..." Bóng người dừng lại, nhưng vẫn là dáng vẻ bị bóp méo, "Không được nói với người khác."

"Vâng." Tiểu thái giám vội vàng đáp lại.

Hắn ta hơi bất ngờ, với tính tình trước đây của Vương gia, nhất định ngài ấy sẽ chạy đến chất vấn vương phi vì sao lại cười đùa trong lúc mẫu phi đang bệnh nặng, nhưng không ngờ hôm nay Vương gia lại nhịn được.

"Cửu Châu, bên kia có gì sao?" Hoài Vương phi thấy Cửu Châu cú liếc nhìn sang nguyệt môn phía bên kia.

"Không có gì, muội có cảm giác như có ai đó đang nhìn sang đây." Cửu Châu thu hồi tầm mắt, "Có lẽ là cung nữ hay thái giám nào đó."

Hoài Vương phi khẽ cười, không để chuyện này trong lòng.

Vừa bước vào đại môn của Chương Lục cung, Hoài Vương đã ngửi thấy mùi ướp thịt nướng.

Dõi mắt nhìn theo, giữa sân được bày một cái bàn nướng cỡ lớn, nhóm cung nữ thái giám bận rộn chỗ bàn nướng, lão Nhị và Vân Độ Khanh ngồi một bên đánh cờ, lão Tam thì gục gặc bên cạnh, đủ chứng minh ván cờ của hai kẻ này nhàm chán đến mức nào.

Không biết Vân Diên Trạch đang ở đâu, không thấy bóng hắc trong viện.

"Đại ca, cuối cùng huynh cũng về rồi." An Vương thấy Hoài Vương xuất hiện thì vội vàng quẳng quân cờ trong tay đi, đi tới chỗ Hoài Vương như vừa được giải thoát.

Đánh cờ với Ngũ đệ thật mệt mỏi, mỗi một nước cờ của hắc đều bất ngờ, hoàn toàn không có quy luật gì.

Nếu không phải Ngũ đệ thắng hắc vài ván, suýt nữa hắc đã nghi ngờ Ngũ đệ chỉ đánh đại mà thôi.

Nhưng tất cả chỉ vì công cuộc nịnh bợ!

"Tìm ta có chuyện gì thế?" Khi An Vương đi tới trước mặt mình, Hoài Vương mới có phản ứng lại.

"Hôm nay vừa có một mẻ thịt hươu tươi, huynh đệ chúng ta liên hoan một trận cho đã đời." An Vương nắm tay Hoài Vương kéo hắc đến bàn ngồi xuống, "Đợi lát nữa chúng ta nâng cốc cùng vui, không say không về."

"Xem đi, đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi, chỉ chờ huynh thôi đấy."

"Được." Hoài Vương gật đầu đồng ý.

Bàn tay đang nhặt cò của Thần Vương chợt khựng lại, hắn ngẩng lên nhìn Hoài Vương, mỉm cười hỏi, "Đại ca thích ăn thịt nướng hay ăn lẩu?"

"Ăn nướng ngon hơn." Hoài Vương xốc lại tinh thần, "Không cần phải chuẩn bị lẩu làm gì."

"Được." Thần Vương mỉm cười sâu xa, ném cò vào hủ đựng cò, lại có một quân cò nhảy ra ngoài.

Tĩnh Vương nhặt lên, tiện tay nhặt luôn một quân đen nằm bên hủ đựng quân trắng bỏ lại hủ đựng quân đen.

"Lúc nướng thì nhớ quét một lớp dầu, rắc thêm vài hạt vừng, lúc ăn nhấp thêm ngụm rượu mới đủ vị." Hoài Vương muốn say một trận để quên hết những lời mầu phi mình đã nói.

Mẹ đẻ bệnh nặng, hắn vẫn có tâm trạng suy nghĩ làm sao để nướng thịt hươu cho ngon?

Đúng là thú vị thật.

Thần Vương khẽ cười, nhặt vài quân cò lên ngắm nghía, bất cẩn lại có vài quân đen rơi vào hủ đựng quân cò trắng, "Nghe theo đại ca vậy."

Tĩnh Vương nhìn chằm chằm mấy quân cò màu đen kia, một lúc sau mới quay đầu đi.

Chờ ba vị Vương phi thả điều về, mọi người ngồi tụ lại quanh bàn, An Vương chợt lên tiếng, "Hình như chúng ta quên gì đó thì phải?"

Lạ thật, rốt cuộc là quên gì thế nhỉ?.

Chương 121: Chương 121

"Điện hạ, Tú ca với Tú tẩu không thích ăn thịt hươu sao?" Trước lúc mọi người cầm đĩa lên, Cửu Châu đã hỏi một câu."Chắc là thế." Thần Vương phát tay áo, bắt đầu xử thịt hươu.Cuối cùng An Vương cũng nhớ ra mình đã quên cái gì.Hắn quên mời Tú đệ rồi!Đương lúc định cho người đến viện của Tú đệ mời, hắn trông thấy Vân Diên Trạch và Tôn Thái Dao lù lù từ trong viện bước ra.Ánh mắt giao nhau, bầu không khí bỗng chốc trở nên lúng túng.Vân Diên Trạch thấy mấy huynh đệ người nào người nấy đều ngồi ngay ngắn quây quần bên bàn, lại bắt gặp nụ cười gượng gạo trên gương mặt của An Vương, sao hắn ta lại không biết có chuyện gì cho được."Tú đệ đến đúng lúc lắm."

Tĩnh Vương lên tiếng, "Nhị ca làm tiệc thịt hươu, chúng ta đang tính phải người mời hai người đến chung vui, vừa hay hai người ra tới, mau ngồi xuống đi."Tôn Thái Dao khó chịu trong lòng, điện hạ xưa nay là người kiêu ngạo, mấy vị hoàng tử lại đối xử như thế..."Đa tạ." Vân Diên Trạch vén áo bào ngồi xuống bàn.Nhìn cảnh này, Tôn Thái Dao càng thêm đau lòng, nếu là ngày xưa, điện hạ đâu cần phải chịu ấm ức thế này?Nếu sắp theo thứ bậc, Vân Diên Trạch hẳn phải ngồi trước Thần Vương, nhưng bây giờ Thần Vương lại đang ngồi bên cạnh An Vương.

Hoài Vương phi và An Vương phi ân cần trò chuyện với Minh Cửu Châu, rõ ràng là đang lấy lòng nàng ta.Người bọn họ lấy lòng không phải là Minh Cửu Châu, mà là Vân Độ Khanh đang ngồi cạnh Minh Cửu Châu mới đúng.Vân Diên Trạch nhìn sang Hoài Vương, thấy đối phương chẳng hề bận tâm, hắn ta cười khẩy trong lòng, là con trai trưởng, đại ca thật sự cam tâm làm

đầy tớ cho Vân Độ Khanh ư?"Thịt phải để tự mình nướng mới vui." An Vương bắt chước Vân Độ Khanh xắn tay áo lên, "Hôm nay chúng ta không cần người hầu hạ, mọi người thấy sao?" "Được." Hoài Vương nâng ly rượu lên uống một hơi cạn sạch, "Tay làm hàm nhai cả đi." Cả hội hoàng tử và hoàng tử phi hào hứng nướng thịt hươu, nhưng cuối cùng chẳng ai nướng được miếng thịt nào ra hồn.

Cũng may trên bàn còn mấy món khác có thể nhắm rượu, miễn cưỡng lấy lại mặt mũi cho bọn họ. Cửu Châu không chấp nhận được chuyện bọn họ nướng cháy hết đồ ngon, nàng đặt miếng thịt đã nướng chín vào chén Thần Vương, mùi thịt nướng thơm nồng truyền đến mũi của tất cả mọi người. Thấy Thần Vương ăn một cách ngon lành, trong lòng lại khó chịu.

Cả nhà đều không có thịt ăn, cơ sao hai vợ chồng bây lại không chịu hòa đồng theo số đông? Thần Vương không hề biết các ca ca đang trợn mắt nhìn mình, hoặc dù có biết thì hẳn cũng vờ như không biết.

Nếu chỉ thế thôi thì không nói làm gì, nhưng hẳn ăn xong, đặt đĩa xuống rồi bám dính lấy Vương phi nhà mình học nàng nướng thịt. "Điện hạ giỏi quá." Ồ, chỉ trở thịt thôi thì giỏi cái gì? "Điện hạ hay quá." Chắc, quét một lớp mật ong lên thịt, thịt cháy cả rồi. "Sao cái gì điện hạ cũng vừa học là biết ngay hết thế?" Hừ, không thể nào, trừ phi hẳn khoác loác. "Nào, nếm thử đi." Thần Vương gấp miếng thịt đã nướng chín lên thổi vài cái cho nguội, đút tới bên miệng Cửu Châu. Miếng thịt hươu cháy hơi có mùi than, gia vị chưa rắc đều, quá mặn, thậm chí còn có

vị đắng, không ngon tí nào."Thế nào?"Cửu Châu nhìn ánh mắt đầy mong đợi của điện hạ, nàng mỉm cười.Tiên nam kiêu ngạo vì nàng mà hạ phạm, vì nàng mà nhuộm khói lửa trần gian.

Bàn tay chấp ấn cầm roi lại dính khói dầu chỉ vì muốn tự tay nướng cho nàng một miếng thịt.Nuốt miếng thịt hươu xuống bụng, Cửu Châu mỉm cười gật đầu, "Ngon lắm.""Vậy để ta nướng tiếp cho nàng.""Được đó."Nốc vài ly rượu, nhưng Hoài Vương chẳng thấm chút men say, hắn nhìn Vân Độ Khanh như dính lấy Minh Cửu Châu, khẽ tắc lưỡi một cái, năm xưa khi hắn và vương phi vừa mới cưới cũng chẳng dính lấy nhau như hai đĩa này."Vương gia, để nô tỳ rót rượu cho vương gia." Một cung nữ bưng bầu rượu tới, dịu dàng rót một ly rượu cho Hoài Vương.Hoài Vương nhìn cung nữ trước mặt, vô thức đánh mắt sang Hoài Vương phi, thấy nàng không chú ý đến, hắn nói, "Lui ra đi, ở đây không cần người hầu hạ.""Vâng, nô tỳ xin phép cáo lui." Cung nữ dịu dàng cúi đầu, bưng bầu rượu lui xuống."Thịt hươu của Nhị ca hôm nay khá ngon." Tĩnh Vương bắt đầu nếm được bí quyết nướng thịt, cất giọng khen, "Khó trách huynh ấy gọi huynh đệ tụ tập liên hoan."Vân Diên Trạch nhấp rượu không nói gì, Tôn Thái Dao đặt thịt đã nướng chín vào chén cho hắn, "Điện hạ nếm thử xem?""Có hơi mặn." Vân Diên Trạch cắn một miếng nhỏ, "Xưa nay nàng chưa từng làm những việc này, thế là đã giỏi rồi."

Tôn Thái Dao vuốt ve chỗ bỏng trên mu bàn tay, nhoẻn miệng cười.An Vương phi gấp miếng thịt nướng cháy đen sang một bên, lại nướng một miếng thịt khác trông khá hơn bỏ vào chén An Vương.An Vương lẳng lặng nuốt trọng, ngay cả nhai cũng không dám nhai."Nào, hôm nay năm huynh đệ chúng ta đều có mặt đầy đủ, cùng nâng ly cạn chén nào." Hoài Vương nâng ly rượu lên, "Chúc...!chúc cho tình huynh đệ của chúng ta mãi đậm

sâu, không quên niềm vui tụ hội hôm nay."Thần Vương đặt đĩa xuống, cầm ly rượu lên, "Cạn."Năm ly rượu chạm nhau.Rượu giống nhau, ly rượu cũng giống nhau, nhưng tâm trạng người uống rượu lại hoàn toàn khác nhau.Ly thứ hai, tất cả hoàng tử và hoàng tử phi đều nâng ly.

Lúc uống rượu, Thần Vương cầm lấy cái ly trong tay Cửu Châu, "Nàng ấy không quen uống rượu, để ta uống thay nàng ấy.""Được đó." An Vương khen ngợi, "Ngũ đệ giỏi lắm."Cửu Châu chờ Thần Vương uống hết hai ly rượu, lại gắp một miếng thịt đút cho hắn, giúp hắn đẩy cơn chén choáng xuống.Nhưng đáng vẻ chần rượu thay nàng của điện hạ lúc này thiệt là ngẫu quá đi.Qua vài tuần rượu, mấy hoàng tử kia đã ngà ngà say, bọn họ lúc thì kể lại chuyện hồi bé, khi thì lại quàng vai nhau hát hò, quả thật trông khá giống huynh đệ thân thiết."Đồ ăn nguội cả rồi, đưa món mới lên đi." Hoài Vương phi đứng dậy nói với các em dâu, "Để mặc bọn họ đi, chúng ta sang bên đây nói chuyện."Tĩnh Vương phi và Tôn Thái Dao ngồi yên bất động.An Vương phi và Cửu Châu đứng dậy đi sang ngồi xuống bàn đá cạnh Hoài Vương phi, cung nữ bưng trà đến cho bọn họ.Nghe tiếng hát lạc hết cả điệu của mấy vị hoàng tử, Hoài Vương phi thở dài, "Lâu rồi ta mới nhìn thấy năm huynh đệ nhà bọn họ quây quần lại với nhau thế này."An Vương phi nhìn Cửu Châu không nói gì.Hoài Vương phi khẽ cười, "Chị em bạn dâu chúng ta nói chuyện thì không cần bận tâm bọn đàn ông kia nghĩ gì.""Mấy cô gái được gả vào hoàng gia như chúng ta, bình thường nói năng hay làm gì cũng phải để ý khắp nơi, lúc nào cũng phải cẩn thận, hiếm khi nào được làm chính mình như bây giờ, không cần phải do dự hay băng khoăn điều gì." Hoài Vương phi hơi dừng lại, nhìn sang Cửu Châu.

"Cửu Châu à." Cửu Châu đang cúi đầu nhấp trà, nghe Hoài Vương gọi mình, nàng ngẩng lên hấp háy đôi mắt nhìn nàng ấy. "Cám ơn muội." Ánh mắt Hoài Vương phi nhìn Cửu Châu đông đầy yêu thương. Cửu Châu khó hiểu nhìn Hoài Vương phi, cám ơn nàng cái gì chứ? Hoài Vương phi bật cười thành tiếng, "Bọn hần ca hát, chúng ta không thể ngồi không được, để ta đàn tặng các muội một khúc." Cung nhân mang đàn tới, Hoài Vương phi thử dây đàn, "Năm xưa ta từng gảy một khúc trong bữa tiệc ngắm hoa của hoàng hậu, mẫu phi nhìn trúng ta, cuối cùng ta được gả vào vương phủ." "Lâu rồi ta không đàn lại." Nụ cười trên gương mặt nàng dần phai, "Nếu không hay thì hai muội đừng chê nhé." Khi khúc nhạc vang lên, Cửu Châu bất giác đặt tách trà xuống, ngồi thẳng lưng. Ngay cả Tĩnh Vương phi và Tôn Thái Dao ngồi bên cạnh vương gia nhà mình cũng phải quay sang đây. Hoài Vương phi bình thường điềm tĩnh đoan trang, nhưng khi đánh đàn lại mang theo cảm giác tràn đầy sức sống. Nghe đàn, Cửu Châu như có thể cảm nhận được làn gió xuân hây hẩy, cỏ cây đ.â.m chồi, trăm hoa đua nở. Một bản kết thúc, Cửu Châu kích động vỗ tay bôm bốp, "Hay quá, hay quá, vạn vật sinh sôi, hoa cỏ tốt tươi." Hoài Vương phi nhìn đôi mắt long lanh của Cửu Châu, khẽ vỗ lên thân đàn, trong lòng chạnh choáng, nếu là ngày xưa thì nàng sẽ không thể nào làm được như ngày hôm nay, "Đây là khúc nhạc ta biên soạn trong lúc rảnh rỗi, chưa có tên, nếu Cửu Châu đã thích thì ta sẽ đặt tên nó là Bảo Châu Hoan vậy." Cửu Châu ngại ngùng, "Thế có được không?" "Bản nhạc hay khó tìm được tri âm, nếu được muội thích thì đây chính là may mắn của khúc nhạc này." Hoài Vương phi mỉm cười lắc đầu, "Nếu không có muội thì đây cũng chỉ là một khúc nhạc vô danh mà thôi." Khúc nhạc này khi nghe chỉ thấy lạnh lẽo bi thương, hiếm có người nào cảm nhận được sự vui vẻ phía sau nó. Lúc vạn vật sinh trưởng là lúc yên tĩnh nhất, khi hoa nở cũng chỉ nở trong âm thầm lặng lẽ. Khoảnh khắc sinh trưởng trong yên tĩnh và lặng lẽ này thường bị mọi người xem nhẹ mà rơi vào quên lãng. Bảo Châu Hhoan, Bảo Châu Hoan, khúc nhạc đổi lấy nụ cười của Cửu Châu. An Vương phi nhìn Cửu Châu cười đến là vui vẻ, cũng nhận ra niềm yêu thích không hề che giấu trong mắt

đại tẩu. Là vương phi của con trưởng, nhưng lại xem vương phi của hoàng tử có uy h.i.ếp lớn nhất là tri âm, đây cũng xem như là một kỳ cảnh hiếm có nơi hoàng cung. Tiếc là người đời chỉ ca tụng nghĩa khí của đàn ông, có mấy văn nhân chịu viết về tình nghĩa của phụ nữ đâu? An Vương phi cũng xin góp vui lấy sáo ngọc thổi một khúc, trong tiếng khen ngợi của nhóm chị em bạn dâu, nàng nghiêng đầu nhìn Cửu Châu, "Cửu Châu, muội có muốn góp một khúc không?" "Ta không biết nhiều khúc lắm, cũng không biết chơi mấy nhạc cụ tao nhã này." Cửu Châu hơi do dự, quay sang hỏi cung nhân của Chương Lục cung, "Có hề cầm không?" "Bẩm có, xin Vương phi chờ một lúc." Hề cầm? Hoài Vương phi và An Vương phi đều thấy tò mò, thiên kim quý tộc ít ai học hề cầm, không ngờ Cửu Châu lại biết chơi. "Đại sư phụ nhà ta thường kéo hề cầm cho ta nghe, lâu dần rồi ta cũng biết kéo." Cửu Châu thấy bọn họ tò mò thì kể lại chuyện hồi bé, "Nhất là vào những đêm hè, ve kêu râm ran, trăng sáng sao thưa, khúc nhạc réo rắc quẩn quanh trong sơn cốc tựa như tiếng đàn trời." Cung nhân mang hề cầm đến, Cửu Châu kéo thử dây đàn, âm thanh quái dị vang lên khiến các hoàng tử đang ngà ngà say cũng phải bừng tỉnh hơn nửa. "Hề cầm vốn có miếng gảy, nhưng ta và sư phụ đều thích kéo dây hơn." Cửu Châu đặt hề cầm lên đùi, bắt đầu kéo đàn. Tiếng đàn du dương tựa như có đàn chim tung cánh bay lên không trung. Nhưng chim bay đi rồi, chỉ còn lại cảm giác tịch mịch buồn thương. Hoài Vương phi và An Vương phi chăm chú lắng nghe thì không có phản ứng gì, nhưng Hoài Vương đang uống rượu ở bên kia lại đỏ vành mắt, nốc hết ly này đến ly khác. Thần Vương đặt ly rượu xuống, quay sang ngắm Cửu Châu kéo đàn, nghiêm túc lắng nghe. "Ngũ đệ, sao lại ngăn người thế, mau uống đi." An Vương đã say khướt, kéo tay áo Thần Vương. Thần Vương lờm hẩn, vô tình hất tay hẩn xuống. Đó mà gọi là ngăn người ư? Hẩn đang thưởng thức khúc đàn của Vương phi nhà mình. Hoài Vương vẫn còn đang rơm rớm nước mắt, nhưng không có huynh đệ nào tiến tới an ủi hẩn, ngay cả Hoài Vương phi cũng chỉ liếc sang một cái rồi quay sang chỗ khác vờ như không nhìn thấy gì. "Rượu này sao mà càng uống càng đắng thế." Hoài Vương lấy tay áo lau lung tung

lên mặt, "Ai đàn mà nghe nào nề thế này." Nghe khúc nhạc này, cuối cùng hẳn đã hiểu được cảnh thơ Nghìn non vắng bóng chim bay, mịt mù muôn dặm chẳng hay chân người của bài Giang Tuyết rồi.*Trích bài Giang Tuyết - Liễu Tông Nguyên.

(bản dịch của Hải Đà)"Đại ca, huynh bớt nói lại đi." Dù đã say, nhưng An Vương vẫn nhớ không thể đắc tội Ngũ đệ, "Đó là khúc nhạc do Ngũ đệ muội kéo đấy.""Ngũ đệ muội còn nhỏ mà sao lại kéo...""Tiếng đàn vô ý, người nghe có tâm." Thần Vương ngắt lời Hoài Vương, "Không phải tiếng đàn buồn mà là lòng huynh có tâm sự." Khúc nhạc này buồn chỗ nào? Rõ ràng là một khúc nhạc miêu tả cảnh non song nước biếc bình yên tĩnh lặng.

Tựa như lão nhân đã trải qua bao mưa gió, cuối cùng cũng tìm được một mái nhà yên bình, giữ bỏ mọi mệt trên người, tìm lại sự bình yên cho thể xác và tinh thần." Khúc nhạc này từ đâu đến thế?" Bóng đêm dần buông, tiếng nhạc vang lên trong hậu cung càng thêm rõ ràng. Long Phong đế đang đi dạo với Tô hậu chợt dừng bước, lắng nghe giai điệu theo gió truyền đến, "Hình như là hê cầm?" "Bẩm Bệ hạ, An Vương điện hạ đang tổ chức nướng thịt hươu ở Chương Lục cung, các hoàng tử và hoàng tử phi đều có mặt." Lưu Trung Bảo thưa chuyện, "Chư vị hoàng tử góp giọng, nhóm hoàng tử phi kéo đàn, hẳn là rất náo nhiệt, Bệ hạ mau mau đến chung vui.""Không cần đâu, để huynh đệ bọn nó chơi cho vui, nếu trầm đến thì lại khiến bọn nó mất tự nhiên." Long Phong đế im lặng lắng nghe một hồi, "Khúc nhạc này không tệ, trầm từng nghe qua khúc nhạc này từ rất lâu rồi.""Bệ hạ mau nói cho ta biết đây là khúc nhạc gì thế?" Tô hậu tò mò, "Hay quá đi mất.""Năm ta năm tuổi, trong tiệc đại thọ của hoàng tổ phụ có một vị nhạc sĩ đã dùng hê cầm kéo khúc nhạc này."

Long Phong đế cụp mắt, "Sau này vị nhạc sĩ này có ý đồ hành thích nên đã bị Kim giáp vệ xử tử tại chỗ.""Hành thích?""Đúng thế." Long Phong đế gật đầu, "Sau này có người nói người nhạc sĩ ấy là dư nghiệt tiền triều, kể từ đó, trong kinh thành không còn ai kéo lại khúc nhạc này nữa."Bốn mươi mấy năm đã trôi qua, khúc nhạc này gần như đã bị nhạc sĩ trong kinh thành lãng quên."Khi ấy tiền triều bị hủy diệt đã hơn một trăm năm, chẳng lẽ dư nghiệt tiền triều vẫn chưa chịu từ bỏ?" Tô hậu thấy nếu chuyện này là thật, thì hậu duệ của các di thần tiền triều hẳn là đã bỏ cuộc từ lâu."Thật hay giả không quan trọng, vì chẳng có ai quan tâm." Long Phong đế thở dài, "Khi ấy trong kinh thành biết bao nhiêu người chết."Cái gọi là dư nghiệt tiền triều ấy chẳng qua chỉ là cái cớ để hoàng tổ phụ dọn dẹp tai họa ngầm cho phụ hoàng mà thôi.Tiếc là hoàng tổ phụ không ngờ đến, dù đã không còn nỗi uy h.i.ếp nào, nhưng sau khi đăng cơ, phụ hoàng chấp chưởng quá lắm cảm, suy t nữa đã đẩy toàn bộ Đại Thành xuống vực sâu.Năm năm tuổi, ông trở mắt nhìn nhạc sĩ bị b.ấ.n thành một con nhím, vì đối phương c.h.ế.t không nhắm mắt khiến ông vẫn nhớ mãi khúc nhạc này."Người kéo khúc nhạc này hẳn là Cửu Châu." Long Phong đế mỉm cười, trong đám nhỏ này, đứa biết kéo khúc nhạc này e là chỉ có mỗi Cửu Châu không lớn lên ở kinh thành."Con bé kéo đàn hay lắm đúng không?" Tô hậu khẽ đẩy ông, "Trước mặt bọn nhỏ đừng nhắc đến chuyện đằng sau khúc nhạc này, tránh dọa sợ tụi nó.""Nếu ta mà nhắc đến thật, kiểu gì thằng con trai mình chẳng chạy đến Thái Ương cung mà quậy um lên." Long Phong đế bật cười, "Thằng nhóc này giống ta, biết xót người mình yêu."Khi buổi tiệc thịt hươu kết thúc, các hoàng tử cũng đã say khướt, Cửu Châu đi tới bên cạnh Thần Vương, thấy mặt hắn đã đỏ bừng, nhưng không hề đổ gục xuống bàn như các huynh đệ khác."Điện hạ, chúng ta về nhé?""Ừ, về thôi." Thần Vương đứng dậy, vắt tay ra sau lưng, bước đi vài bước, không thấy Cửu Châu đi theo thì ngoảnh lại nhìn nàng, "Sao nàng không đi?"Cửu Châu đuổi theo sau, nắm tay áo của hắn, "Điện hạ, chàng không say hả?""Hừ." Thần Vương hát cảm, "Chút rượu này sao khiến ta say cho được."Cửu Châu thuận thế ôm lấy cánh tay hắn, trên người hắn mang theo

mùi rượu thoang thoảng, nhưng không hề khó chịu."Sao tối nay lại không có trăng?" Thần Vương chợt dừng bước, ngẩng đầu nhìn trời."Có lẽ là sắp mưa rồi." Cửu Châu trả lời hắn, "Trời thanh minh hay mưa mà.""Ồ." Thần Vương im lặng một lúc, "Thế tối nay chúng ta không thể tắm trăng rồi." Cửu Châu ngẩng lên nhìn Thần Vương, còn hắn cúi đầu ngắm nhìn nàng.Cửu Châu nhìn thấy đôi mắt hắn như có ánh nước, khóe môi mím chặt, trông giống một cậu nhóc đang chịu áp lực.Ồ, hóa ra điện hạ đã say rồi..

Chương 122: Chương 122

“Minh Tiểu Trư, nàng thấy ánh mắt của ta bất thường nên nghĩ ta say đúng không?”

“Điện hạ phong độ nhẹ nhàng, tinh thần tỉnh táo, sao có thể say được?” Cửu Châu thể thốt phủ nhận, nàng đưa ngón tay khẽ khàng cào vào lòng bàn tay của hắn.

“Được rồi.” Thần Vương cúi đầu nhìn đôi tay đang nắm chặt của hai người, ngoan ngoãn đi theo Cửu Châu, thỉnh thoảng lại lầm bầm một câu, chắc hẳn vẫn còn canh cánh trong lòng chuyện không được tắm trắng.

“Xuân Phân tỷ tỷ.” Cửu Châu thì thầm bên tai Xuân Phân vài câu, “Phiền tỷ rồi.”

Xuân Phàm mỉm cười, “Xin Vương phi cứ yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt chuyện này.” Dứt lời, nàng ta nhún người hành lễ với Thần Vương và Cửu Châu, kế đó sải bước rời đi.

“Điện hạ, chúng ta ngồi kiệu về nhé?”

“Không.” Thần Vương lắc đầu, gương mặt ửng đỏ mang theo chút cứng đầu đặc trưng của thiếu niên.

“Được rồi, không ngồi.” Cửu Châu không buông tay Thần Vương, cung nữ thái giám cầm đèn đi bên cạnh đều cúi gằm đầu không ai dám lên tiếng.

“Minh Tiểu Trư.” Ngón tay hắc quán lấy ngón tay nàng, quyến luyến không rời, “Ta vui lắm.”

“Hửm?”

Thần Vương mỉm cười, nụ cười đầy thỏa mãn và hơi... ngốc nghếch, “Ta rất vui khi lấy nàng làm vợ.”

“Hôm ấy, dáng vẻ nàng cài trâm rất xinh đẹp.” Trong nụ cười của hắn mang theo chút đắc ý, “Lúc tự nhận mình dung tục với Trịnh Vọng Nam cũng rất đáng yêu.”

“Hóa ra lúc đó điện hạ đang ở trong tiệm.” Cửu Châu nhớ lại lần đầu tiên đi dạo kinh thành với Lục ca, lúc chọn đồ trang sức đã bị thế tử Trịnh gia chê cây trâm kia tầm thường.

“Ta nhớ hôm ấy điện hạ mặc ngoại bào màu tím.” Cửu Châu cười. “Điện hạ vừa xuất hiện đã khiến mọi thứ xung quanh trở nên phai sắc.”

Hắn cười bạch mã thông dong đi tới đã trở thành phong cảnh đẹp nhất ở trên phố.

Nhưng lúc đó nàng không biết chàng thiếu niên tuần tú này chính là ân nhân mà mình đã tìm kiếm suốt bấy lâu nay.

“Thế nên ta là người đẹp nhất trong mắt nàng ư?”

Cửu Châu gật đầu, “Điện hạ đẹp nhất, cũng tốt nhất.”

Gương mặt Thần Vương hiện lên nụ cười vô cùng vui vẻ.

“Lên đây.” Thần Vương bỗng khom người, “Để ta cống nàng.”

“Điện hạ...” Cửu Châu bất động.

“Nàng vẫn còn nghi ngờ ta uống say đúng không?”

Điện hạ thân yêu của ta ơi, chàng say thật mà.

Cửu Châu nằm sấp lên lưng Thần Vương, “Ta chỉ sợ làm chàng mệt mà thôi.”

“Nàng nặng bao nhiêu mà làm ta mệt chứ.” Tuy men say đã thấm, nhưng Thần Vương vẫn cẩn thận đỡ lấy Cửu Châu.

Thậm chí nàng còn cảm thấy nếu điện hạ có ngã thì cũng sẽ dùng thân thể mình để che chở cho nàng.

“Ta rất hối hận.” Làn gió lướt qua áo bào Thần Vương, giọng nói của hắn như gần như xa.

“Năm đó gặp nhau, lẽ ra ta không nên để nàng rời đi một mình.” Đêm khuya hòa cùng men rượu dễ dàng khiến người ta bộc bạch những tâm sự được giấu kín trong lòng.

“Lẽ ra ta phải giống như bây giờ, công nàng trở về kinh thành, cho nàng mặc quần áo xinh đẹp nhất, đeo trang sức tốt nhất.” Cảm giác đau lòng như xâm chiếm cõi lòng hắn, “Chỉ cần có ta bên cạnh, sẽ không có ai dám ăn hiếp nàng.”

Cửu Châu ghé đầu lên vai Thần Vương, lẳng lặng nghe hắn miêu tả ý tưởng đẹp đẽ của mình.

“Bánh ngọt ở Đông Thành là ngon nhất, còn mì ngon nhất thì ở Tây Thành...”

Nàng mỉm cười, nhắm mắt lại lắng nghe hắn nói, cảm nhận làn gió thoảng bên tai.

...

Về đến Kỳ Lân cung, một vầng trăng sáng vằng vặc đang lơ lửng trước cổng.

Thần Vương cũng Cửu Châu đứng trước cửa, ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn trên mái hiên, “Kia là gì thế?”

“Đó là ánh trăng ta tặng cho điện hạ đấy.” Cửu Châu trượt khỏi người hắn, kéo hắn ngồi xuống bậc thềm dưới mái hiên, “Điện hạ bảo muốn tắm trăng mà, ta tắm trăng cùng chàng nhé.”

Vầng trăng tròn vành vạnh nhẹ nhàng đung đưa, bóng của hai người như đan vào nhau rồi hóa thành một cái bóng tròn.

“Không tắm trắng đâu.” Thần Vương say khướt tựa đầu lên vai Cửu Châu.

“Thế điện hạ muốn gì?” Cửu Châu hơi nghiêng bờ vai, để hẳn dựa dễ chịu hơn.

“Ta muốn...”

“Muốn nàng tắm trắng cùng ta.”

Vầng trăng tròn đung đưa qua lại, Thần Vương dựa vào Cửu Châu cũng từ từ thiếp đi, nàng nhìn gương mặt đang yên giấc của hắn, khẽ cười.

“Được thôi.”

Đêm càng sâu, lúc Hương Quyên bước vào Kỳ Lân cung, Thần Vương đã say giấc nồng.

“Hương Quyên cô cô.” Cửu Châu xoa tung suối tóc đen mượt, từ phòng bước ra, “Đã trễ thế này còn phiền cô cô đến đây.”

“Hoàng hậu nương nương nghe nói mấy vị hoàng tử uống rượu nên bảo nô tỳ đến xem sao.”

Điện hạ rất ít khi say, trước đây mỗi lần uống rượu, nương nương đều phái người đi theo trông chừng. Nhưng hôm nay khi đến Kỳ Lân cung, nàng ta mới giật mình nhận ra, sau này nếu điện hạ có uống rượu thì nương nương cũng không cần phải lo lắng nữa.

Điện hạ đã là người của Vương phi, Vương phi sẽ chăm sóc cho điện hạ.

“Điện hạ đã ngủ rồi.” Cửu Châu mỉm cười thấp giọng nói, “Điện hạ khi say rất ngoan.”

Ngoan ư?

Rốt cuộc thì Vương phi có hiểu lắm gì với điện hạ thế?

Dù là cung nữ thân cận của nương nương, nhưng nàng ta cũng không thể dối lòng mà khen Thần Vương điện hạ ngoan, vậy mà

Thần Vương phi lại có thể.

“Có Vương phi chăm sóc điện hạ, nô tỳ cũng yên tâm.” Hương Quyên thấy Cửu Châu đã tháo trang sức, bèn đứng dậy cáo từ, “Không quấy rầy điện hạ và Vương phi nghỉ ngơi, nô tỳ xin cáo lui.”

“Đêm đã khuya, cô cô đi đường cẩn thận.” Cửu Châu xách đèn lồng tiễn Hương Quyên đến tận cửa cung, rồi lại phái hai tên thái giám đi tiễn nàng ta.

Hương Quyên vô cùng cảm động, nàng ta chỉ là một cung nữ, nào xứng được Vương phi tự mình tiễn ra đến tận cửa.

Nàng ta ở trong cung đã nhiều năm, ít nhiều gì cũng có thể nhìn thấu ai diễn kịch ai thật lòng.

Vương phi là thật lòng lo lắng trên đường quay về Minh Nguyệt cung không được an toàn.

“Vương phi, chiếc đèn trước cổng này trông rất giống mặt trăng.” Nàng ta ngẩng đầu, để ý thấy có một chiếc đèn trăng tròn dưới mái hiên, “Năm xưa khi bị nhốt ở tiệm để, điện hạ lúc ấy chỉ mới sáu bảy tuổi. Mùa hè trong phòng vừa nóng vừa oi bức, nường nường vì đỡ điện hạ ra sân hóng mát nên đã nói chỉ cần tắm trăng nhiều thì thần mặt trăng sẽ phù hộ điện hạ.”

“Nô tỳ thật là, lại đi kể mấy chuyện cả chục năm về trước.”
Hương Quyên áy náy mỉm cười, “Xin Vương phi trở về nghỉ
ngôi, nô tỳ xin phép cáo lui.”

“Cô cô đi thông thả.” Cửu Châu đưa chiếc đèn trong tay cho
Hương Quyên, “Đường tối khó đi, cô cô cầm theo đèn lồng đi.”

Hương Quyên không từ chối, cầm đèn dẫn theo hai thái giám do
Cửu Châu phái đi tiễn nàng ta rời đi.

“Người đâu.” Cửu Châu ngược nhìn chiếc đèn hình mặt trăng,
“Lấy đèn lồng xuống, treo bên ngoài phòng ngủ của ta và điện
hạ.”

Nàng muốn để thân mặt trăng luôn luôn dõi theo và phù hộ
điện hạ.

Bên ngoài Kinh triệu phủ, Đỗ Thanh Kha chậm rãi bước ra khỏi
đại môn.

Hắn vẫn mặc bộ đồ hôm trước bị bắt vào Kinh Triệu phủ, cảm bào dùm đó còn có mùi gay mũi.

Cũng may đang là ban đêm, không ai nhìn thấy dáng vẻ chật vật này của hắn ta.

“Lão gia.” Thấy hắn ta bước ra, người hầu Đỗ gia chờ bên ngoài vội vàng đón hắn lên xe.

Ngồi lên xe ngựa, Đỗ Thanh Kha vốn chịu đựng đã lâu bỗng sầm mặt.

Mấy chuyện của đám thế gia kia bây giờ đều đã bị tra ra hết.

Nếu sớm biết đám này ngu đến thế, trước đây hắn ta không nên vì mấy món đồ trong gia tộc của lũ đàn này mà làm thân với bọn hắn.

May là hắn ta đã nắm giữ các mối quan hệ của đám đàn này trong tay, bọn hắn chẳng còn tác dụng gì nữa.

Nghĩ đến mấy ngày nay phải chịu khổ trong lao tù, hắn ta cười ngoại bào bắn thỉu ra, khẽ rít, “An Vương, Thần Vương!”

Nhất là Thần Vương, chó săn của hắn tựa như có thiên lý nhãn, phá hủy hết những mưu kế thâm ngòi của đám thế gia.

Nếu không phải hắn không tin tưởng đám ngốc kia, cũng không tham gia cùng bọn hắn, chỉ sợ hôm nay hắn ta không thể bước ra khỏi công Kinh Triệu phủ dễ thế này.

Tuy thành công thoát thân, nhưng vẫn phải nộp phạt một trăm lượng bạc, Kinh Triệu phủ doãn không chừa chút mặt mũi nào cho gia chủ thế gia.

“Trong xe là ai, Kim Ngô vệ đang tuần tra ban đêm, phiền hợp tác để chúng ta kiểm tra.”

Kim Ngô vệ?

Đỗ Thanh Kha xốc rèm xe lên, “Là ta.”

Hắn ta vừa nhìn đã nhận ra, đối phương chính là Kim Ngô vệ đã áp giải bọn hắn đến Kinh Triệu phủ.

Là ai nhỉ?

Dư Giản nghe thấy giọng nói đầy tự tin cứ như chắc chắn Kim Ngô vệ bọn hăn đều biết hăn ta là ai.

Nhưng mà...

Cái tên đàn ông trung niên bần thủ, quần áo dùm dỏ, giày toàn là đất cát này là ai thế?

“Người là ai?” Dư Giản nhìn bộ râu xồm xoàm trên cái cằm vuông vức kia, chớp tay nói, “Cảm phiền trình thẻ thân phận.”

“Tại hạ là Đỗ Thanh Kha.” Đỗ Thanh Kha giao thẻ thân phận ra.

“Ồ.” Dư Giản kéo dài giọng, gật đầu liên tục, “Ta bảo sao mà trông quen mắt thế.”

Mấy hôm trước còn là Đỗ gia chủ phong độ, khí chất tao nhã, mới bị nhốt vào đại lao mấy ngày mà đã thành ra thế này rồi?

Bởi vậy mới thấy, phong độ tao nhã đều không thể thiếu được sự hầu hạ của những người bên cạnh.

“Đỗ gia chủ, mời.” Dư Giản trả thẻ thân phận lại cho Đỗ Thanh Kha, cho ngựa nhường sang một bên đường.

“Đa tạ.” Đỗ Thanh Kha nhìn chăm chăm Dư Giản một lúc, sau đó mới buông rèm.

Dư Giản nhú mày, ánh mắt của Đỗ Thanh Kha lúc này có ý gì?

Ghi thù ư?

“Đỗ Thanh Kha đã được thả, thế mấy gia chủ khác thì sao?” Dư Giản hỏi người đứng sau.

“Hai tên cướp đoạt dân nữ và đánh c.h.ế.t người kia đã được phán tử hình. Những tên khác bị đầy lưu vong, tên Đỗ Thanh Kha này là do không tham dự, Kinh Triệu phủ cũng không tìm được chứng cứ có liên quan đến hắn ta nên đành phải thả ra.”

“Nhưng phủ doãn đại nhân đã phạt hắn ta một trăm lượng bạc vì tội bao che.”

Một trăm lượng bạc ròng, không phải là một trăm văn tiền.

Mấy chuyện kia thật sự không liên quan đến Đỗ Thanh Kha ư?

Dư Giản không tin.

Song, nha môn là nơi nói chuyện bằng chứng cứ, dù biết Đỗ Thanh Kha khả nghi, nhưng nếu không có bằng chứng thì bên phía nha môn không thể bắt hắn ta.

“Nghe nói Đỗ Thanh Kha là Đại bá của Tam hoàng tử phi, lão đại này, mấy hôm trước chúng ta bắt hắn ta vào nha môn, có khi nào hắn sẽ trả thù không?”

“Sợ cái gì, người tống hắn vào nha môn không phải chúng ta, mà là Thần Vương và An Vương.” Nhắc đến Thần Vương, Dư Giản bỗng có một loại tín nhiệm khó hiểu, “Hắn ta dám trả thù hai vị vương gia ư?”

“Hắn không dám đụng tới hai người đó, nhưng dám đụng tới chúng ta đây.”

Dư Giản, “...”

Nếu được làm chó săn của Thần Vương, vậy thì hẳn chẳng cần phải sợ Đỗ Thanh Kha trả thù rồi.

Vì liên quan đến tội xử trảm nên bản án của đám thế gia phải dâng lên cho Hình bộ và Đại lý tự để bên trên đưa ra quyết định.

Hình bộ chẳng thêm thảo luận, trực tiếp đóng thẳng đại án của Hình bộ vào, đồng ý với phán quyết của Kinh Triệu phủ.

Bên phía Đại Lý tự thì có trải qua vài câu thảo luận, nhưng tất cả đều là lời mắng chửi đám gia chủ thế gia này.

“Tốt xấu gì tổ tiên cũng từng vinh quang lừng lẫy một thời, có sao bọn chúng lại làm ra cái chuyện hoang đường thế này?”

“Lại còn nuôi nhốt trẻ con, loại súc sinh này mà chỉ bị phán sung quân thôi sao?”

“Tôi cũng thấy thế, tên gia chủ này nên nên bị phán tử hình mới đúng.”

Sau khi thảo luận, trên danh sách xử tử lại tăng thêm một người.

“Ký Viễn huynh.” Một vị quan viên mở hồ sơ ghi chép khẩu cung của cô gái bị hại, cầm tới trước mặt Minh Ký Viễn, “Người cứu mạng cô gái này là Thần Vương phi đấy.”

“Cái gì?” Minh Ký Viễn cầm hồ sơ mở ra xem.

Cô gái muốn tự tử tại vách núi, Thần Vương phi không đành lòng nên đã đưa tay cứu một mạng.

“Thần Vương phi có lòng chính nghĩa, đã cứu cô gái đáng thương ấy một mạng.” Vị quan viên này cảm thán, “Vì không muốn cô gái này bị phạt tội, Thần Vương đã sắp xếp đại phu giữ lại tính mệnh của tên gia chủ gặp chuyện, đúng là dốc hết lòng giúp đỡ.”

Nếu tên gia chủ kia mất mạng trước khi bản án này được kết luận, dựa vào luật pháp của Đại Thành, kẻ g.i.ết người thì phải đền mạng.

Thần Vương điện hạ có tình người hơn mọi người vẫn nghĩ.

“Xá muội nhỏ nhắn yếu ớt, không ngờ trong tình huống cấp bách lại có sức mạnh đến thế.”

Người Minh gia đều là người hiền lành, yếu đuối cả!

Chương 123: Chương 123

“Đúng thế, khi rơi vào tình thế cấp bách, người ta thường sẽ bộc phát uy lực của bản thân.” Quan viên Đại lý tự gật đầu tán thành, không chút che giấu sự tán thưởng của mình với Thần Vương phi, “Thế nên hành động chính nghĩa của Vương phi khiến mọi người cảm động.”

Minh Ký Viễn mỉm cười gật đầu, “Từ nhỏ xá muội đã sống ở đạo quán, nhận được sự dạy dỗ của các tiên trưởng, tính tình lương thiện, há có thể thấy c.h.ết mà không cứu.”

Nhóm quan viên Đại Lý tự nghe thế xúc động hồi lâu, không hổ là người của Minh gia, dù là nam hay nữ đều là người cao thượng.

Khó trách đạo gần đây luôn có tin đồn bảo rằng, kể từ Thần Vương đính hôn với con gái Minh gia đã tiến bộ hơn nhiều, xem ra đúng thật rồi.

“Minh gia quả là cao thượng.” Người kia chấp tay vái chào Minh Ký Viễn, sau đó mới xoay người rời đi.

Minh Ký Viễn nhìn bóng lưng khuất dần của người nọ, chỉnh lại ống tay áo, trong chuyện khen ngợi em gái mình, hẳn rất nghiêm túc.

“Ký Viễn à.” Đại Lý Tự khanh đến trước mặt Minh Ký Viễn đưa một tập hồ sơ cho hắn, “Đây đều là ghi chép về các vụ án trong suốt mấy năm qua của Đại Lý Tự, cậu có rảnh thì xem đi.”

“Vâng thưa đại nhân.”

“Đúng rồi, tối nay tôi sẽ đến cơ quan nội các trực đêm, cậu đi cùng tôi nhé.” Đại Lý Tự khanh cất giọng điềm đạm, “Quan viên phòng thủ đều là người quen cả, cậu chớ lo lắng.”

“Đa tạ đại nhân!” Minh Ký Viễn chấp tay hành lễ, hắn không phải đồ ngốc, cấp trên muốn dẫn hắn đến cơ quan nội các, điều này có nghĩa là cấp trên bắt đầu trọng dụng mình.

Cơ quan nội các có vị trí khá đặc thù, nếu không phải là trọng thần được đế vương tín nhiệm thì không thể nhúng tay vào các công việc trong cơ quan nội các.

Tất cả chính lệnh trong thiên hạ đều phải trải qua bao cuộc tranh luận giữa các quan viên nội các, sau đó mới được ban

hành.

Quan viên trẻ tuổi ít ỏi kinh nghiệm như hắn đây mà được cấp trên đưa đến đây trực đêm chính là một sự xem trọng.

Cơ quan nội các được xây dựng ở phía tây của Chu Tước môn, vì phòng ngừa vết xe đổ “giết cùng diệt tận” của tiền triều, mỗi đêm chỉ cử hai quan viên đến trực.

Ngồi trên xe ngựa từ Đại Lý tự đến cơ quan nội các, Minh Ký Viễn vén rèm lên nhìn ra bên ngoài vài lần.

“Thời gian đúng là thấm thoát thoi đưa, mười mấy năm trước ta chỉ là một Lang trung ngũ phẩm. Ban đêm bách tính không được đóng cửa cài then, không dám to tiếng ồn ào.” Đại lý tự khanh thở dài một tiếng, “Sau khi Bệ hạ đăng cơ, cuộc sống của bách tính ngày một tốt hơn, dù là về đêm cũng là một nơi phồn hoa nhộn nhịp.”

Minh Ký Viễn buông rèm, ngẩng đầu nhìn ông.

“Không dễ gì gây dựng được sự phồn vinh, thế hệ bọn ta già rồi, e là không còn mấy ai nhớ rõ kiếp nạn năm xưa nữa.” Đại Lý Tự khanh thẳng thắn dùng từ “kiếp nạn” để miêu tả những chuyện xảy ra vào những năm cuối đời Hiến Đức, có thể nhận ra ông

hoàn toàn bất mãn với tiên đế, thậm chí còn dám nói thẳng ở ngay trước mặt các quan viên khác.

“Già rồi nên hay nói duyên thuyên.” Đại Lý Tự khanh cười khẽ, “Cậu chớ để trong lòng.”

“Hạ quan hiểu tâm ý của đại nhân.” Minh Ký Viễn nghiêm túc đáp, “Đời chúng ta cũng nên như thế, lấy việc bảo vệ bách tính bình an làm nhiệm vụ của bản thân.”

Đại Lý Tự khanh mỉm cười, vỗ vai hắn, thẳng thắn khen ngợi không chút che giấu, “Đúng là tuổi trẻ tài cao, tuổi trẻ tài cao mà.”

“Đám thế gia lâu đời kia tuy đã xuống dốc nhưng thuyền có hồng thì cũng còn được vài cân sắt, phán quyết lần này có thể ban xuống thuận lợi đều là nhờ bên trên có người giúp một tay.” Đại Lý Tự khanh tựa vào vách xe ngựa, bình chân như vại, “Cậu nghĩ đó là ai?”

Minh Ký Viễn lắc đầu.

“Là Thần Vương.” Đại Lý Tự khanh cảm khái, “Đối với Thần Vương, lời kéo thế gia sẽ có lợi cho điện hạ hơn là đắc tội với bọn chúng, nhưng điện hạ vẫn chọn cách ra tay để làm yên lòng dân.”

Nghĩ đến Thần Vương là muội phu của mình, Minh Ký Viễn không lên tiếng tiếp lời.

“Thật ra ta cũng hơi bất ngờ khi Thần Vương chọn cách ra mặt thế này.” Đại Lý Tự khanh quan sát vẻ mặt của Minh Ký Viễn, “Có lẽ trước đây chúng ta đã hiểu lầm Thần Vương.”

Minh Ký Viễn nhúc nhích cái eo, người bị hiểu lầm là Thần Vương, đại nhân nhìn hắn như thế là có ý gì?

“Ký Viễn à, cậu hãy về khuyên lệnh tôn tìm hiểu sở trường và ưu điểm của Thần Vương nhiều hơn, dẫu sao cũng là con rể nhà mình mà, ta nói có đúng không?”

Hay lắm, lượn một vòng lớn hóa ra đã chờ hắn ở chỗ này.

Không biết lời đồn phụ thân ghét cay ghét đắng Thần Vương truyền đi thế nào, mà ngay cả cấp trên của hắn cũng tìm đến khuyên ngăn.

“Tính ra thì Thần Vương là một chàng trai tốt.”

Minh Ký Viễn yên lặng nhìn cấp trên nhà mình, ba năm trước vị này còn mắng Thần Vương tùy hứng làm bậy, bây giờ đã sửa miệng thành chàng trai tốt rồi ư?

Lúc Thần Vương thức dậy thì trời đã sáng hẳn, quay sang nhìn nửa bên giường trống vắng, hắn vuốt trán ngồi dậy, “Người đâu.”

“Vương gia.” Dương Nhất Đa dẫn theo nhóm cung nhân đi vào, “Vương gia dậy rồi?”

“Vương phi đâu?” Thần Vương vén chăn bước xuống giường, “Đi chuẩn bị nước, bốn vương muốn tắm.”

“Đã chuẩn bị nước nóng xong xuôi rồi ạ, mời vương gia vào phòng tắm.” Dương Nhất Đa bẩm, “Bên Tây cung vừa truyền tin đến báo Triệu thái phi khó chịu trong người, Vương phi đã dẫn theo Xuân Phân cô nương sang thăm rồi ạ.”

“Triệu Thái phi bị sao?” Thần Vương dừng bước.

“Lớn tuổi nên dễ bệnh vặt.” Dương Nhất Đa vén màn lụa tránh vương phải đầu Thần Vương.

Thần Vương nhớ đến mấy lời mà Triệu Thái phi đã nói với hắn và Minh Tiểu Trư vào cái hôm vẽ tranh ở rừng đào kia.

Hắn ngẩng đầu, nhìn ngọn đèn lồng hình trăng tròn đang treo trên xà nhà.

Đèn trăng tròn vào ban ngày cũng xinh không kém.

Nhưng đêm qua mới là lúc vẻ xinh đẹp nhất của nó được bộc lộ hoàn toàn.

“Điện hạ, đèn này là do Vương phi cho người treo lên, nếu điện hạ không thích, tiểu nhân treo nó sang chỗ khác nhé?” Dương Nhất Đa thấy hắn cứ nhìn đăm đăm vào ngọn đèn kia, sợ hắn không thích chiếc đèn này.

“Không cần.” Thần Vương lắc đầu, “Treo ở đây được rồi.”

Hắn rất thích.

...

Chỉ mới mấy ngày không gặp, nay trông Triệu Thái phi yếu đi thấy rõ.

“Thái phi nương nương.” Cửu Châu nắm c.h.ặ.t t.a.y bà, “Hôm nay người đã uống thuốc chưa, ngự y đã đến khám chưa ạ?”

Da thịt trên tay lỏng lẻo không còn độ đàn hồi như xưa, chính là dấu hiệu của tuổi già.

“Bệnh cũ mà thôi, đám nhỏ không hiểu chuyện làm phiền con phải sang đây một chuyến.” Triệu thái phi toan ngồi dậy nhưng bị Cửu Châu ngăn lại, “Thái phi cứ nằm đi ạ, đừng để bị cảm lạnh.”

“Con ở trong cung cả ngày, cũng chẳng bận gì.” Cửu Châu dèm chăn giúp bà. “Đến chỗ Thái phi chơi còn có thể sờ ké nhóc mèo béo kia.”

“Meo.” Con mèo béo nằm sấp trên bàn lười biếng kêu một tiếng, nhảy phốc xuống đất rồi đi tới phóng lên đầu gối Cửu Châu.

Nàng nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó, mèo béo thỏa mãn kêu vài tiếng.

“Nó thích con lắm đấy.” Triệu Thái phi định nói gì nữa, nhưng thấy mèo con lười biếng nằm đó, bà không nói nữa.

“Trời lại mưa nữa à?” Bà nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách.

“Vâng.” Cửu Châu thấy có vẻ như Triệu thái phi muốn nghe tiếng mưa rơi, nàng đứng dậy đi mở cửa sổ ra, ngoảnh đầu mỉm cười dịu dàng, “Đẹp lắm ạ.”

Cô gái mặc váy sam màu thiên thanh đứng trước cửa sổ nhẹ nhàng mỉm cười, trông còn đẹp hơn cả màn mưa bên ngoài.

Triệu thái phi cười theo, “Ừ, đẹp lắm.”

Cung nữ mang thuốc đã sắc xong vào phòng, Triệu thái phi ngồi dậy, bình thần uống một hơi cạn sạch.

Thuốc có đắng cũng không thể níu kéo được con người đang dần già đi.

“Thái phi, con đọc sách cho người nghe nhé?” Cửu Châu cầm một quyển sách từ tay Xuân Phân, trên bìa in một hàng chữ to Vương gia bá đạo đại chiến yêu ma.

“Máy quyển chi, hồ, giả, đã kia không thích hợp với người bệnh.” Cửu Châu giở sách ra, “Chi bằng đọc mấy thoại bản dân gian này còn hay hơn.”

Triệu thái phi hoảng hốt nhìn cuốn thoại bản trên tay Cửu Châu, bà vốn là con gái của nhà chưng rượu, không mấy hứng thú với những kiến thức uyên bác. Nhưng một phi tần như bà trong thâm cung hoàn toàn không có lựa chọn nào khác.

Từ khi bà tiến cung tới nay, đây là lần đầu tiên có người đứng trước mặt bà thẳng thắn nói thoại bản dân gian vui hơn nhiều.

“Đúng thế, thoại bản vui hơn nhiều.”

Vừa dứt lời, trong lòng bà cũng cảm thấy thoải mái hơn.

“Vậy con bắt đầu đọc cho người nghe nhé.” Cửu Châu cúi đầu, nghiêm túc đọc lại nội dung trong sách.

Không theo quy củ của các văn nhân, nàng đọc sách lại rất giống những tiên sinh kể chuyện, ngữ khí sinh động, ngay cả biểu cảm cũng thay đổi theo, Triệu thái phi cũng phải bật cười thành tiếng.

Lão ma ma hầu cận bên cạnh Triệu Thái phi chứng kiến tình cảnh này, cúi đầu giấu đi vành mắt hoe đỏ.

Nửa canh giờ sau, Triệu thái phi đã ngủ thiếp đi, Cửu Châu gấp sách lại, khẽ khàng dèm chăn cho bà, kéo rèm xuống rồi rời khỏi phòng.

“Vương phi.” Lão ma ma bước tới, cầm cây dù trên tay, “Bên ngoài trời mưa, để lão nô tiễn người.”

“Giờ đang là lúc thái phi cần người hầu hạ nhất, ma ma đừng khách khí với ta.” Cửu Châu nhận dù trên tay bà, “Nếu thiếu thuốc gì thì cứ cho người đến nói với ta, dù ta không có thì chỗ mẫu hậu nhất định sẽ có.”

Nghe giọng điệu Vương phi nhắc đến hoàng hậu vô cùng thân mật, ma ma hiểu ngay, xem ra hoàng hậu và cô con dâu này quả thật là thân thiết như lời đồn.

Thần Vương phi không chịu để bà tiễn, bà đành mang thêm vài cây dù đến đưa cho nhóm người hầu đi cùng nàng.

“Để tụi ta cầm dù là được rồi, cẩn thận đừng để mình bị ướt.” Cửu Châu cho cung nữ định che dù của mình lui xuống, cô nàng cung nữ này khoảng chừng mười bốn, mười lăm tuổi, nếu để mắc mưa cũng không tốt.

“Đa tạ Vương phi.” Tiểu cung nữ do dự một thoáng, cầm dù đi sau lưng Vương phi.

Cơn mưa trước Tết thanh minh vẫn còn mang theo hơi lạnh, may thay hôm nay nàng ta không phải bị mắc mưa.

May thay.

Cửu Châu thích nghe tiếng mưa rơi lên lớp giấy dầu của chiếc ô, nhưng đôi giày thêu xinh xắn ướt nhẹ nước mưa có hơi khó chịu.

Cánh cửa ngăn cách giữa hậu cung và Tây cung đã được mở ra, Cửu Châu trông thấy Thần Vương trong y phục trắng như tuyết, tóc dài xõa tung, cầm dù đứng đợi ngoài cửa.

“Điện hạ.” Cửu Châu gấp dù lại, chạy ùa đến tán dù của Thần Vương, ngửi thấy mùi thơm ngát sau khi tắm trên người hắn, “Sao điện hạ lại đến đây?”

“Ta đến đón nàng về nhà.” Thần Vương nghiêng dù sang chỗ nàng, khẽ cười, “Mặt trắng mà nàng tặng cho ta, ta thích lắm.”

Cửu Châu ôm lấy cánh tay Thần Vương, “Chàng thích thì tốt rồi.”

Thấy tóc hắc vẫn chưa khô, Cửu Châu nói, “Tóc chàng chưa khô, hứng gió lạnh sẽ đau đầu đấy, chúng ta mau về nhà thôi.”

“Không sao đâu.” Thần Vương trông thấy nàng cẩn thận đi vòng qua vũng nước vì không muốn làm bẩn giày thêu, hắc bèn nhét dù vào tay nàng, “Nào, để ta cõng nàng.”

“Không hay lắm đâu.” Vừa dứt lời, Cửu Châu đã ghé lên lưng hắc.

Miệng thì nói không hay, nhưng hành động lại vô cùng thành thật.

“Nàng thích đôi giày thêu này lắm à?”

“Đôi giày này là do chàng tự mình bảo thợ y cục làm cho ta, trên giày còn thêu cún con nữa.” Một tay Cửu Châu choàng qua ôm cổ Thần Vương, tay kia cầm dù, “Ta rất thích nó.”

“Minh Tiểu Cầu?”

Cửu Châu ghé lên vai hắn cười ha hả, cây dù nghiêng nghiêng ngả ngả làm nước mưa tạt vào một bên mặt Thần Vương.

Thần Vương, “...”

Đúng lúc này, Cửu Châu áp lại gần cổ hắn, khẽ cắn một cái, “Gâu.”

Nơi bị cắn trở nên tê dại, nhưng lại không đau chút nào.

Thần Vương nâng nàng lên, “Xem ra đúng là Minh Tiểu Cầu rồi.”

Cửu Châu cười toe toét, hắn cũng bật cười theo nàng.

“Sao hôm nay điện hạ lại mặc áo trắng thế?”

“Ngày mai là tết thanh minh, ta phải thay phụ hoàng đi tế lễ, mấy hôm nay không tiện mặc quần áo màu nổi.” Thần Vương nhướn mày, “Sao thế, không đẹp à?”

“Đẹp chứ, điện hạ mặc đồ màu sáng chính là ánh trăng trên chín tầng mây. Điện hạ mặc quần áo rực rỡ là biển hoa xinh đẹp nhất ngày xuân. Còn nếu điện hạ mặc màu sẫm lại tựa như đêm tối thần bí đầy quyến rũ.” Khi khen điện hạ, Cửu Châu chưa bao giờ “nghèo” lời hay ý đẹp, “Dù chàng mặc gì cũng đều đẹp hết.”

“Minh Tiểu Trư, may mà nàng không vào triều làm quan đấy.”

“Sao thế?”

“Vì nếu làm quan, nàng nhất định sẽ là một gian thần giỏi nịnh bợ.”

Cửu Châu hừ một tiếng, “Ta nói thật mà.”

Lòng Thần Vương xao động, tuy không nhìn thấy nhưng hẳn có thể mừng tượng ra vẻ mặt của Cửu Châu hiện giờ, “Trong lòng nàng ta tốt đến vậy sao?”

“Đúng thế!”

Thần Vương dịu dàng mỉm cười, nếu không phải đang công người thì hẳn quả thật rất giống tiêng quân hạ phạm trong miệng Cửu Châu.

“Hoàng tử phi sao thế?” Cung nữ giật nảy mình khi thấy Tôn Thái Dao bỗng đứng bất động, cái rổ cầm trên tay cũng rơi xuống đất.

“Không sao, ta không sao hết.” Tôn Thái Dao hoảng hốt lắc đầu, xoay người tỉnh nhặt lẫn hoa lên.

Thần Vương chỉ mặc áo trắng mà thôi, nàng ta không được suy nghĩ nhiều, nhất định không được suy nghĩ linh tinh.

“Tình cảm của Thần Vương và Thần Vương phi thâm thiết thật.” Có cung nữ khẽ nói, “Trời mưa sợ Vương phi đi đường trơn trượt nên xung phong công Vương phi.”

“Suyt, mấy người không phát hiện Vương gia còn chẳng kịp buộc tóc à?”

Đầu Tôn Thái Dao ong lên, hai mắt tối sầm, ngã xuống đất.

“Hoàng tử phi!”

Trước khi rơi vào hôn mê, nàng ta nhìn thấy Minh Cửu Châu nhảy xuống khỏi lưng Thần Vương, chạy về phía mình.

“Điện hạ, điện hạ.”

Vân Diên Trạch vẫn còn đang chìm trong giấc mộng bỗng nhiên bị tiếng gọi dồn dập của cung nhân đánh thức, nhắm mắt cố ghì lại cơn khó chịu trong lòng, hần ngồi dậy xốc màn lên hỏi, “Chuyện gì?”

“Hoàng tử phi vừa mới té xỉu trên đường, thái y đến bắt mạch báo hoàng tử phi đã có thai rồi ạ!”

Nét vui mừng hiện lên trên gương mặt Vân Diên Trạch, hần vội khoác ngoại bào vào rồi bước ra khỏi phòng, bất chợt nhìn thấy Vân Độ Khanh đang cầm dù đứng trong viện của mình.

Bước chân hần dừng lại, “Ngũ đệ.”

“Tứ ca.” Thần Vương khẽ gật đầu với hần, “Chúc mừng Tứ ca.”

“Đa tạ Ngũ đệ.” Vân Diên Trạch nhìn cảm y màu trắng thêu chỉ vàng trên người Vân Độ Khanh, “Sao đệ lại ở đây?”

“Vương phi nhà ta thấy Tú tẩu ngất xỉu nên đưa tẩu ấy về đây, hiện đang ở trong phòng chăm sóc Tú tẩu.” Thần Vương nhíu mày, nhìn hắn muốn đứng ở đây lắm à?

Phụ nữ khác có thai thì liên quan gì đến hắn.

Bên trong, Tôn Thái Dao nhìn Cửu Châu ngồi một bên, chống tay ngồi dậy.

“Đã có thái giám đi mời Tú ca đến rồi, ta xin cáo từ trước. Trời mưa đường trơn, tẩu lại đang mang thai, ra ngoài phải cẩn thận một chút.” Cửu Châu đứng dậy, định bước ra ngoài.

Điện hạ nhà nàng còn đang đứng ngoài sân chờ nàng kia kìa.

Tôn Thái Dao cúi đầu ngẩn ngơ nhìn bụng mình, bàn tay siết chặt tấm chăn dần dần thả lỏng, “Cảm ơn cô Minh Cửu Châu.”

Cửu Châu ngạc nhiên khi nghe thấy Tôn Thái Dao xưng hô với mình như thế, nàng ngoảnh đầu lại, “Tứ tẩu khách khí rồi.”

Nàng vội vàng bước ra ngoài, không nghĩ nhiều về thái độ của Tôn Thái Dao.

Ra đến dưới mái hiên, Cửu Châu vẫy tay với Thần Vương, “Điện hạ.”

Thần Vương bất lực lắc đầu, bước đến trước mặt nàng, đưa dù sang, “Xuống đây nào.”

Cửu Châu nhảy xuống bậc thềm nhào vào lòng hắn, hắn đưa tay ôm lấy eo Cửu Châu, kéo nàng nép vào lòng mình.

“Chuyện hôm nay đã làm phiền Ngũ đệ muội rồi.”

Nghe tiếng người nói chuyện, Cửu Châu mới phát hiện Vân Diên Trạch đang đứng dưới mái hiên, nàng kéo tay Thần Vương, nâng dù nhìn sang Vân Diên Trạch, “Tứ ca khách sáo rồi, huynh mau vào với Tứ tẩu đi thôi.”

Đúng là hoàng tử có khác, bình thản hơn người bình thường biết bao nhiêu, hoàng tử phi nhà mình có thai mà vẫn nhẫn nại

đứng ngoài cửa nói chuyện với người khác.

Vân Diên Trạch nhìn nàng một cái, sau đó xoay người bước vào phòng.

“Điện hạ chờ lâu rồi đúng không.” Cả người Cửu Châu tựa lên người Thần Vương, “Chúng ta về nhà thôi.”

Nàng cúi đầu nhìn đôi giày thêu đính đầy bùn, thở dài một cái. Vừa nãy nàng vội vàng chạy đến đỡ Tôn Thái Dao nên không để ý vũng nước đọng bên cạnh, cứ thế mà giẫm thẳng vào.

“Không sao.” Thần Vương xoa đầu nàng, “Ta sẽ cho người làm lại một đôi khác giống hệt đôi này.”

“Vâng!” Cửu Châu lại vui vẻ như trước.

Thần Vương thở dài, đồ ngốc này dễ dỗ thật.

Tin tức Tứ hoàng tử phi có thai nhanh chóng được truyền đi.

Phản ứng của các mẫu phi của những hoàng tử khác không ai giống ai, chỉ có Tô hậu cố ý gọi Cửu Châu đến, dặn dò nàng rằng con gái còn nhỏ không thích hợp sinh con.

Từ đầu đến cuối đều là những lời thật lòng quan tâm nàng.

Sáng hôm sau, khi trời còn chưa sáng tỏ, Thần Vương đã đến Thái Ương cung thay sang vương bào thêu hình rồng, ngồi kiệu rồng đi về phía Viên Khâu.

Thanh minh vốn là ngày bái lễ tổ tiên, nhưng các hoàng đế trước đây của Đại Thành đều cho rằng đa số tổ tiên mất đi đều sẽ trở thành tiên trên trời, vì thế họ đến Viên Khâu làm lễ với trời trước, sau đó lại đến bái hậu thổ ở Phương Trạch đàn.

Phía sau kiệu rồng, bốn vị hoàng tử cưỡi ngựa theo sau, tiếp theo chính là văn võ bá quan trong những bộ quan bào nghiêm trang.

An Vương đưa tay lau đi nước mưa trên mặt.

Hoàng tử nhỏ nhất lại đang thay mặt đế vương ngồi trên kiệu rồng, bốn người ca lại cưỡi ngựa đi theo sau dưới cơn mưa phùn ngày Thanh minh.

Chuyện bợ đỡ này như lửa sém lông mày.

“Mưa càng lúc càng nặng hạt hơn rồi.” Hoài Vương để ý động tác lau nước mưa của An Vương, cất giọng chua chát, “Lát nữa tới Phương Trạch đàn thì quần áo chúng ta e là ướt hết.”

Ngồi kiêu rông vẫn sững nhất, không sợ gió cũng chẳng sợ mưa.

An Vương nhận ra lời này bất thường nên không dám tiếp lời.

Hoài Vương cũng ý thức được mình lỡ miệng, quay sang nhìn Vân Diên Trạch, “Tứ đệ, ta vẫn chưa chúc mừng đệ sắp lên chức cha.”

“Đa tạ Đại ca.” Vân Diên Trạch nom có vẻ rất có tinh thần, ngay cả nụ cười cũng chân thành hơn.

“Đúng rồi, chúc mừng đệ nhé.” An Vương vỗ tay chúc mừng Vân Diên Trạch.

“Có con là chuyện vui, nhưng mà...” Tĩnh Vương khẽ nói, giật mình hồi thần, vội vàng vỗ tay tạ lỗi, “Xin lỗi, ta lỡ lời.”

Cúng tế thiên hoàng hậu thổ là đại sự, hoàng tử không thể tùy tiện thay mặt đế vương.

Trừ phi, hãn là thái tử.

Hôm nay phụ hoàng để Vân Độ Khanh sang Thái Ương cung thay vương bào, đội mào rồng, còn sắp xếp nghi trượng của đế vương xuất hành, xem như chiêu cáo với thiên hạ rằng, ông muốn lập Vân Độ Khanh làm thái tử.

Chương 124: Chương 124

Đều là hoàng tử với nhau, có ai mà không có chí tiến thủ cơ chứ?

Hoài Vương quay sang nhìn An Vương đang cười ngây ngô rồi lại thản nhiên thu hồi tầm mắt, riêng tên này thì ngoại lệ.

Vì tác phong hành sự trước đây của Thần Vương quá mức hoang đường, thế nên cả đoàn quan viên đi theo đều lo lắng sẽ có chuyện vào thời khắc quan trọng.

Đọc văn tế...

Có thể học thuộc Nông tang ký thì đọc hết văn tế hẳn cũng không thành vấn đề nhỉ?

Kiệu rồng đến Viên Khâu, mọi người nhìn thấy Thần Vương phong thái nghiêm trang, cử chỉ lại nhẹ nhàng điềm tĩnh, cầm hương bước từng bước lên thêm ngọc, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Bốn vị hoàng tử đứng ở hàng đầu, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Vân Độ Khanh từng bước từng bước đi lên vị trí cao nhất, tâm trạng không ai giống ai.

Có lẽ thứ hấn giẫm lên không phải là thêm ngọc, mà là suy nghĩ không an phận của bọn họ.

“Tiểu thư định xuất cung sao?” Xuân Phân thấy Cửu Châu thay cung trang sang trọng, mặc vào một chiếc áo ngắn tay hẹp và váy suông màu trắng.

“Ừ, ta đã bẩm với mẫu hậu rồi.” Cửu Châu gạt đầu, tháo vòng ngọc, vòng vàng trên tay xuống, xoa tóc ra búi lại kiểu Nguyên Bảo đơn giản, “Ta sẽ trở lại trước khi trời tối.”

Bấy giờ Xuân Phân mới để ý có vài nữ thị vệ mặc đồ tay túm đứng ngoài cửa, gương mặt nghiêm nghị, ánh mắt sắc bén, thoát nhìn không giống người bình thường.

“Để nô tỳ đi cùng tiểu thư nhé.” Xuân Phân không mấy yên lòng.

“Không sao đâu, có mấy vị tử tử võ công cao cường đi cùng, tử không cần phải lo đâu.” Cửu Châu cười tủm tỉm, “Bây giờ Kỳ Lân cung mà vắng tử thì bao nhiêu chuyện sẽ bị ứ đọng.”

“Vây tiểu thư phải cẩn thận đấy.” Xuân Phân buộc lại túi tiền giúp Cửu Châu, “Đi sớm về sớm.”

“Xuân Phân tử tử yên tâm.” Cửu Châu ôm vò rượu trên bàn bước ra cửa nói với mấy nữ hộ vệ, “Phiền mấy vị cô nương rồi.”

“Thuộc hạ không dám, Vương phi khách sáo rồi.” Nữ hộ vệ đứng đầu nhận vò rượu trên tay Cửu Châu, “Mời.”

Mưa liên miên không dứt, Cửu Châu ngồi xe ngựa ra ngoài ngoại ô, cỏ khô phủ khắp núi đồi, cỏ xanh mới nhú vươn mình qua những khe hở của đồng cỏ khô, thỉnh thoảng lại lắc lư thân mình mỗi khi có gió thổi qua.

“Đã đến rồi thưa vương phi.” Hộ vệ kiểm tra xung quanh, khi chắc chắn không có thích khách mai phục mới đi đến trước xe ngựa mời Cửu Châu xuống.

Cách xe ngựa không xa, có một ngôi mộ lẻ loi nằm đấy, nếu không phải trên bụi cỏ có dấu vết bị người cắt tỉa thì có lẽ người ta chỉ nghĩ đây là một gò đất nhỏ.

Cửu Châu một tay cầm dù một tay ôm vò rượu đi tới trước mộ, cẩn thận xác định dòng chữ trên bia. Chữ trên bia đã bị gió mưa mài mòn, chỉ có thể lờ mờ nhận được năm sinh năm mất và tên của người này.

Chủ nhân của ngôi mộ tên là Trường Sinh.

Tuy tên là Trường Sinh, nhưng lại từ trần vào năm mười chín tuổi.

Cửu Châu nhìn ngôi mộ cô đơn trước mắt, nàng đặt vò rượu hoa đào ở trước bia mộ.

Nước mưa tạt lên vò rượu rồi lăn xuống đất, kéo một vệt nước dài tựa như nước mắt trên thành vò.

“Sư phụ nói, gặp nhau là có duyên. Ta được nghe chuyện của Triệu Thái phi, nhận được rượu của bà ấy, vì thế ta thay mặt bà ấy đến đây thăm người.” Cửu Châu đưa dù cho hộ vệ cầm, xoay người nhổ bớt cỏ khô xung quanh, sau đó đốt hương, rải một lớp giấy tiền lên trên mộ.

Trước mộ không có đồ cúng, và cũng không thấy tro tàn sau khi đốt giấy tiền, hình như chẳng có mấy người đến cúng bái hẳn.

“Ngự y nói Triệu Thái phi đã yếu lắm rồi, bà ấy đã mất ý chí sinh tồn.” Cửu Châu ngồi xổm trước mộ, nhìn hai chữ “Trường Sinh” khắc trên bia, nhóm lửa đốt giấy tiền vàng bạc, “Người đừng trách bà ấy, dưới cường quyền, bà ấy thật sự không còn lựa chọn nào khác.”

“Một lòng làm theo trái tim mách bảo là chuyện không thể nào.” Cửu Châu đốt hết đồng giấy tiền mà mình mang theo, “Người và Thái phi nương nương đều là những người đáng kính. Người vì bà ấy đau lòng đến chết, bà ấy lại vì người mà gắng gượng sống tiếp. Có đôi khi, c.h.ế.t là một chuyện vô cùng dễ dàng, nhưng để một người tiếp tục sống ở trên đời lại cực kỳ dày vò.”

“Thế gian muôn vẻ, nếu như có kiếp sau...” Cửu Châu khẽ cười, “Nguyện hai người có thể trở thành vợ chồng, ân ái không rời, bạch đầu giai lão.”

Đang là ngày mưa, nhưng giấy tiền lại cháy rừng rực, tựa như tình yêu của Trường Sinh dành cho Triệu Thái phi.

Sư phụ nói tính nàng không thích hợp tu đạo, vì nàng vẫn còn vấn vương lòng trần, không thể thanh tịnh. Vì thế suốt mấy năm qua, nàng vẫn luôn một lòng cầu phúc cho ân nhân trước tượng thần, mãi mãi vẫn không học được cách buông bỏ.

Đốt hết giấy tiền vàng bạc, Cửu Châu bản thân nhìn đám tro tàn, bất giác nghĩ đến chuyện nếu có người làm tổn thương điện hạ, nàng thà đồng quy vu tận với đối phương chứ không để đối phương đạt được mục đích.

Xoa xoa mặt, tổng hết đông suy nghĩ lung tung này ra khỏi đầu, thở dài một hơi. Sư phụ nói rất đúng, tâm nàng quả nhiên không thích hợp với việc tu hành.

“Vương phi, có người đến đây.”

Cửu Châu đứng dậy quay đầu nhìn sang, trông thấy một người phụ nữ tay trái dắt một cô bé, tay phải xách một cái làn, chạt vật cầm một chiếc dù rách đi về phía này.

“Không sao, ta từng gặp nàng ấy, nàng ấy là người kể chuyện trong trà lâu.”

Người kể chuyện nắm tay con gái, thấy một cỗ xe ngựa chỉ dành cho tầng lớp quý tộc xuất hiện ở nơi hoang vu này, hơn nữa còn có vài nữ thị vệ mặc giáp mang đao bên mình, nàng ta sợ đến mức vội ôm con mình vào lòng, “Các... các người là người ở đâu, làm gì ở đây?”

Chẳng lẽ chuyện nàng ta kể có đoạn nào khiến thánh giả không hài lòng?

Nếu không thích thì có thể không nghe nàng kể, hoặc chung thêm tiền để nàng kể chuyện khác cũng được, có sao lại dẫn thuộc hạ đến đây làm khó nàng?

Mạng của người kể chuyện cũng là mạng mà.

“Chào tiên sinh.” Cửu Châu thấy cô bé trong lòng nàng ấy đang hoảng sợ bèn bước đến trước mặt người kể chuyện, “Cô còn nhớ ta không?”

Nữ tiên sinh vẫn nhận ra Cửu Châu, nếu lúc đầu không nhận tiền của vị tiểu thư này để kể chuyện về Vương gia bá đạo, tuyển tập về Vương gia bá đạo đã không thể nổi tiếng khắp kinh thành.

Có ai lại quên thần tài của mình chứ?

“Cô nương cứ đùa, sao tôi lại quên cô được.” Nhận ra người quen, nữ tiên sinh cũng bớt sợ hãi, nàng lén nhìn mấy người xung quanh, dè dặt mở miệng, “Những người này đều đến cùng cô sao?”

“Bọn họ đều do người nhà ta phái đi theo bảo vệ ta, chưa từng tổn thương người vô tội, tiên sinh chớ sợ.”

Nữ tiên sinh buông lỏng cánh tay đang siết c.h.ặ.t t.a.y con gái, “Hóa ra là thế, không biết cô nương đến đây làm gì?”

Nàng ta phóng mắt tới trước mộ của ông chú của mình, không những có nến, có hương và giấy tiền, còn đặt một vò rượu.

“Nhà cô nương quen biết ông chú của tôi sao?” Nữ tiên sinh ngạc nhiên nhìn Cửu Châu, không biết vì sao nàng lại đến đây tảo mộ ông chú.

“Ông ấy là ông chú của cô ư?” Cửu Châu thấy nàng ta không giống như đang nói dối, lại vòng về trước mộ với nàng ta.

“Vâng.” Nữ tiên sinh lấy đồ cúng trong cái làn ra, treo hoa giấy lên mộ, bung giấy tiền đã gấp ra rồi châm lửa trước mộ, “Ông chú ra đi khi tuổi còn quá trẻ, tôi chưa từng gặp ông ấy. Ông nội nói, ngày xưa ông chú từng định chung thân với một cô gái làm rượu, hôn lễ đều đã chuẩn bị đâu vào đấy, nhưng sau đó cô gái ấy bị quý nhân đưa đi mất. Từ đó về sau, ông chú tôi đổ bệnh không guợng dậy nổi, trước khi nhắm mắt xuôi tay vẫn luôn miệng gọi tên người con gái cất rượu kia.”

“Ông chú chưa đầy hai mươi đã ra đi vĩnh viễn, để người đầu bạc phải tiễn kẻ tóc xanh, không có vợ, lại chẳng có con, thế nên không thể an táng trong phần mộ tổ tiên.” Nữ tiên sinh kể

chuyện thở dài, “Vì để ông chú có thể được nhập thổ vào phần mộ tổ tiên, ông cố vốn định để đại bá làm con thừa tự của ông chú, nhưng đến đêm, ông chú đã về báo mộng cho ông cố, nói rằng ông chỉ muốn có con với người con gái cất rượu kia, xin ông cố đừng để ông nhận người khác làm con thừa tự.”

“Sau khi ông bà cố qua đời, không còn ai đến đây thắp hương cho ông ấy nữa.” Nữ tiên sinh cầm một cây liềm từ trong cái làn ra, quen tay cắt gọn đám cỏ dại mọc tràn qua bên mộ, con gái nàng ta đi theo sau lưng mẹ, ôm đống cỏ vừa được cắt dọn gọn sang một bên.

“Tôi là người kể chuyện, chuyên biên soạn những câu chuyện sinh ly tử biệt cho thính giả, biết được đời trước từng có một tình yêu chân thành như thế, tôi cũng không thể trở mắt nhìn ông ấy lẻ loi nằm đây một mình.” Nữ tiên sinh bước lên, đảo mắt qua vò rượu đặt trước mộ, “Phu quân của tôi đã qua đời, nhà chồng bảo để quả phụ viếng mộ không được may mắn, còn nói con gái đã gả đi nếu quay về nhà ngoại tế tổ sẽ làm ảnh hưởng đến tài vận của huynh đệ. Tôi đến đây thắp hương cho ông ấy, không ai lắm lời.”

“Ông ấy không có người thăm viếng, còn tôi thì không thể dâng hương cho các trưởng bối khác, không ai chê ai.” Nữ tiên sinh kể chuyện thấy Cửu Châu che dù cho con gái mình, mỉm cười cảm ơn nàng, “Đa tạ cô nương.”

“Một vị trưởng bối nhà ta là người quen cũ của ông ấy.” Cửu Châu đưa dù cho cô nhóc cầm, xoay người mở tờ giấy dán trên

vò rượu, “Rượu này là do người tự tay ủ cho ông ấy. Chôn dưới gốc đào đã mấy chục năm, chỉ vừa mới nhìn thấy ánh mặt trời mấy ngày trước. Ta đã tự ý mang nó đến đây, xem như hoàn thành tâm nguyện của người ấy.”

Dòng rượu từ vò rưới lên bia mộ, cả ngôi mộ như chìm trong mùi rượu nồng nặc.

“Mẫu thân, mùi hoa đào thơm quá.” Cô nhỏ hít hà, tò mò nhìn vò rượu trên tay Cửu Châu.

Nữ tiên sinh chỉ lẳng lặng nhìn Cửu Châu đổ hết vò rượu.

Cửu Châu đặt vò rượu xuống cạnh bia mộ, nữ tiên sinh kể chuyện mới lên tiếng, “Nếu tiện đường, cô nương có thể cho mẹ con tôi quá giang một đoạn về thành được không?”

Nhóm hộ vệ quan sát nữ tiên sinh một lượt, không lên tiếng can ngăn.

“Được chứ.” Cửu Châu cười, “Trời mưa đường trơn, ta cũng không yên tâm để mẹ con hai người trở về một mình.”

“Đa tạ cô nương.” Nữ tiên sinh kể chuyện vái chào Cửu Châu một vái thật sâu.

Sau khi Cửu Châu và nữ tiên sinh ngồi vào xe ngựa, có hai nữ thị vệ cũng bước lên ngồi cùng, vừa khéo làm vách ngăn giữa Cửu Châu và hai mẹ con nhà kia.

Dọc đường về, nữ tiên sinh chưa từng hỏi thăm thân phận của Cửu Châu, đến khi xuống xe, nàng ta chợt lên tiếng, “Xin cô nương chờ tôi một chốc, chỗ của tôi có giữ một món đồ của ông chú để lại, nhờ cô nương chuyển nó cho vị trưởng bối kia của mình.”

Cửu Châu gật đầu, “Được.”

Hai mẹ con nữ tiên sinh kể chuyện xuống xe, thị vệ chấp tay hành lễ với Cửu Châu, “Chưa được Vương phi đồng ý mà thuộc hạ đã tự tiện vào xe ngựa, xin Vương phi trách phạt.”

“Các người vào xe ngồi vì muốn bảo vệ ta thì sai chỗ nào?” Cửu Châu mỉm cười ngọt ngào nhìn hai người họ, “Làm phiền hai người rồi.”

Hai nữ thị vệ đỏ mặt trước nụ cười ngọt ngào đáng yêu của Vương phi, “Đây là chức trách của thuộc hạ.”

Trách sao Vương gia và Hoàng hậu đều thích Vương phi, một cô nương vừa đáng yêu vừa hiểu chuyện như thế có ai mà không thích chứ?

Chỉ trong thoáng chốc, nữ tiên sinh đã quay trở lại, trên tay còn cầm một hộp gỗ đã bạc màu. Nàng ta đưa hộp gỗ tới trước mặt Cửu Châu, “Ông chú chẳng để lại thứ gì ngoài món đồ này, cô nương hãy mang nó về đi.”

“Đa tạ tiên sinh.” Cửu Châu nhận lấy hộp gỗ, nhưng không hề mở ra.

“Có gì đâu.” Nữ tiên sinh kể chuyện cười giễu, “Người đã quen với chuyện sinh ly tử biệt như tôi thật ra lại không nữa nhìn thấy cảnh sinh ly tử biệt nhất. Có đôi khi tôi thật sự hy vọng người có tình rồi sẽ thành thân thuộc, người thề non hẹn biển mãi mãi không thay lòng, người lương thiện sẽ không bao giờ chịu cực khổ. Nhưng cuộc đời đủ vị ngọt bùi đắng cay, trăm năm tưởng chừng rất dài nhưng hóa ra lại rất ngắn, dù sướng dù khổ, miễn là vẫn còn sống.”

“Sau này tôi vẫn sẽ tiếp tục kể chuyện vương gia bá đạo và tiểu thư xinh đẹp trong trà lâu, nếu cô nương thích đoạn nào, tôi có thể soạn theo ý cô.” Người kể chuyện lại trở về dáng vẻ nhiệt tình hiếu khách như xưa.

“Xin lỗi cô, sau này ta sẽ không đến đó nữa.” Cửu Châu mở hầu bao bên hông lấy ra một thỏi bạc nhét vào tay người kể chuyện, “Cứ để Vương gia bá đạo và tiểu thư xinh đẹp về bên nhau mãi không thay lòng, để người thiện lương trong câu chuyện có một kết cục mỹ mãn.”

“Được.” Người kể chuyện nhét bạc vào túi, “Nghe theo cô cả.”

Thính giả chính là thượng đế, chỉ cần chi tiền đúng chỗ thì muốn câu chuyện theo hướng nào cũng được.

Cửu Châu hồi cung, thay bộ váy màu trắng ra, cầm hộp gỗ đến Tây cung.

Đến viện của Triệu Thái phi, mấy vị thái phi ngồi trong viện khóc thút thít, thấy Cửu Châu đi tới liền vội vàng lau khô nước mắt, gắng gượng mỉm cười.

Trong cung kiêng kỵ khóc lóc.

“Thỉnh an chư vị thái phi.” Cửu Châu hành lễ, vờ như không nhìn thấy bọn họ vừa khóc, “Tình hình Triệu thái phi sao rồi ạ?”

Một vị Thái phi có phẩm cấp cao nhất đau đớn lắc đầu, “Ngự y nói chỉ còn vài ngày thôi.”

Lòng Cửu Châu nặng nề, nàng cúi đầu nhìn hộp gỗ trên tay, nhấc váy bước nhanh vào trong.

Triệu Thái phi nằm trên giường nghe tiếng bước chân, “Có phải Thần Vương phi tới không?”

“Bẩm Thái phi nương nương, đúng là Thần Vương phi đến ạ.” Ma ma chẳng còn lòng dạ nào hành lễ với Cửu Châu, bà đặt chén thuốc xuống, “Vương phi đến thăm người đấy.”

“Đỡ ta ngồi dậy.” Triệu Thái phi đưa tay cho ma ma, ma ma do dự một thoáng, song vẫn nghe theo ý của Triệu Thái phi đỡ bà ngồi dậy tựa lên đầu giường.

“Thái phi nương nương.” Cửu Châu bước đến ngồi xuống bên cửa sổ, như không nhận ra vẻ mặt bệnh đau của bà, nàng miêu tả lại cảnh đẹp ngoài cung đầy sinh động, sau đó cầm thoại bản đọc cho bà nghe.

Triệu Thái phi lẳng lẳng nghe, khóe môi khẽ hiện lên ý cười, Cửu Châu đọc hết quyển thoại bản, bà quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ, “Trời sắp tối rồi à?”

“Vẫn còn sớm mà.” Cửu Châu cười, “Người cho con nán lại một lúc nhé, hôm nay điện hạ không ở trong cung, một mình con ở Kỳ Lân cung chán muốn chết.”

“Được được được, con muốn ở bao lâu thì ở.” Nghe Cửu Châu nói không về ngay, nụ cười trên mặt Triệu Thái phi dần sâu hơn, thậm chí bà còn bảo cung nữ mang điểm tâm đến cho Cửu Châu, hoàn toàn không giống người đang bệnh nặng.

Ánh mắt của bà trong veo, cực kỳ có tinh thần, nói chuyện cũng có sức hơn mấy ngày qua.

“Trên đầu gối con đặt hộp gì thế?” Bà nhìn cái hộp gỗ đã bạc màu trên đầu gối Cửu Châu, gương mặt lộ nét hoài niệm, thật lâu trước kia, chàng thiếu niên mà bà thích từng làm tặng bà một cái hộp gỗ thế này, nói là để cho bà đựng trang sức.

“Mỗi năm ta sẽ tặng nàng một món. Đợi đến khi chúng ta con cháu đầy đàn, cái hộp này sẽ đầy lên.”

Cửu Châu đứng dậy đặt hộp gỗ đã bạc màu lên tay bà, “Người mở ra xem thử đi.”

Triệu Thái phi ngạc nhiên nhìn cái hộp trước mắt, bàn tay run rẩy vuốt ve lớp sơn loang lổ, mãi không thốt thành lời.

Bà không vội mở ra ngay mà đưa tay vuốt ve theo đường viền trên hộp một lượt, sau đó mới nhận ra chiếc hộp này đã mất khóa.

Trong hộp chỉ có một sợi kết được bện từ tóc bằng chỉ đỏ, và một cây trâm phủ đầy bụi.

Sợi dây đỏ đã bạc màu, chủ nhân đã dùng nó kết chùm tóc lại, vì thế dù đã phai màu nhưng vẫn không bị bung ra.

“Kết tóc trường sinh...” Triệu Thái phi vuốt ve sợi dây đỏ bằng lòng bàn tay, bà sợ mình dùng lực mạnh một tí sẽ làm cái kết này bung ra.

Chàng thiếu niên của bà, là chàng thiếu niên của bà.

Nước mắt vốn những tưởng đã cạn khô giờ đây lại làm ướt cả cây trâm bằng gỗ kia, bà vội vàng cẩn thận lau khô nước mắt trên cây trâm rồi cài lên tóc mình, quay sang hỏi Cửu Châu, “Đẹp không con?”

“Đẹp lắm ạ.” Cửu Châu cúi đầu chỉnh lại tóc giúp Triệu Thái phi, nghiêm túc gật đầu, “Rất đẹp.”

“Cây trầm gỗ này là do chính tay Trường Sinh làm.” Khóe môi Triệu Thái phi cong cong, “Năm ấy ta cãi nhau với ông ấy, nói rằng ta muốn một cây trầm hoa đào, muốn hắc tự tay làm chứ không được mua ngoài tiệm.”

“Hắn nói ta nhõng nhẽo.” Triệu Thái phi xoa thái dương, “Đến khi ta tiến cung rồi vẫn không thấy cây trầm đâu, hóa ra đã bị hắn giấu đi.”

Ma ma che miệng bật khóc, lại sợ thái phi phát hiện nên lén trốn ra ngoài.

“Trước khi tiến cung, ta đã cắt một đoạn tóc, nói với hắn rằng cắt tóc đoạn tình, bảo hắn hãy tìm một cô nương khác mà yêu thương, sống với hạnh phúc đến cuối đời.” Triệu Thái phi nhếch môi, nước mắt không ngừng, “Tên ngốc này, lại cắt tóc của mình đặt cùng với của ta.”

Vào đêm tân hôn, nam nữ sẽ cùng nhau cắt một chùm tóc tết lại làm một, mang theo ý nghĩ kết tóc không rời.

“Có ai bái tế mộ hắn không?” Ánh mắt Triệu thái phi nhìn Cửu Châu trong veo.

“Có ạ.” Cửu Châu gật đầu, “Hằng năm đều có một văn bồi đến bái tế ông ấy.”

“Vậy thì tốt rồi.” Triệu Thái phi mỉm cười, “Vậy thì tốt rồi.”

Cả đời bà là một màu u tối, chỉ trở thành ánh sáng đẹp nhất khi ở trong mắt của Trường Sinh.

“Con đã đem rượu hoa đào mà người ủ tới cho ông ấy.” Cửu Châu dịu dàng nói, “Ông ấy nhất định rất thích.”

“Cám ơn con, Cửu Châu.” Triệu Thái phi nhẹ nhàng nắm tay nàng, lặng lẽ nhìn nàng một lúc lâu mới chịu buông ra, “Con về đi, điện hạ nhà con sắp về rồi.”

“Ta muốn ở bên cạnh Trường Sinh một lúc.”

“Vâng.” Cửu Châu đứng dậy, hành lễ với Triệu Thái phi rồi xoay người rời khỏi.

“Cửu Châu.” Triệu Thái phi gọi nàng lại, Cửu Châu vội ngoảnh đầu lại.

“Trong gia phả của Hoàng gia, ta chỉ là Triệu thị.” Bà cười,
“Nhưng trước khi tiến cung, ta có tên, là Đào Hoa.

Đào chi yêu yêu, chúc chúc kì hoa.

Khi Thần Vương trở về Kỳ Lân cung, không thấy Cửu Châu ở
trong viện, hắn đi thẳng vào tắm điện.

Trong tắm điện đã được thắp nến, Minh Tiểu Trư nhà hắn đang
ngồi ủ rũ bên ngọn đèn, hai tay bó gối, trông như một chú cún
con bị mắc mưa.

Vừa nhìn thấy, lòng hắn lại nảy ra biết bao suy nghĩ, vội vàng
bước tới trước mặt nàng, “Cửu Châu, nàng sao thế?”

“Điện hạ.” Cửu Châu rơm rớm nước mắt ngẩng đầu nhìn hắn.

“Có chuyện gì thế, ai chọc nàng không vui?” Hắn lau giọt lệ bên
khóe mắt nàng, cố gắng ghìm giọng mình lại sao cho dịu dàng

nhất, ôm nàng vào lòng vỗ về, “Nói cho ta nghe đi, ta sẽ xả giận giúp nàng.”

Hắn còn không nổi tiếng với Tiểu Trư nhà mình một câu.

“Ta buồn một tí thôi.” Cửu Châu lắc đầu, giọng ỉu xìu, “Không ai chọc ta hết.”

Thần Vương ngồi xuống bế nàng đặt lên đùi mình, “Được, vậy nàng nói cho ta nghe sao lại buồn, để ta dỗ nàng vui nào.”

Cửu Châu tựa vào lòng hắn, lắc đầu không muốn nói.

Nếu năm ấy tiên đế không làm vậy, làm sao lại có nhiều người phụ nữ vô tội bị ép phải tiến cung?

Nàng không nói, Thần Vương cũng không gặng hỏi, thỉnh thoảng lại vỗ về lưng nàng, nhẹ nhàng dùng đầu gối như đang dỗ một cô nhóc làm nũng.

Xưa nay hắn không có tính kiên nhẫn, nhưng ở trước mặt nàng, hắn lại dịu dàng vô bờ.

“Bẩm Vương gia, Vương phi.” Dương Nhất Đa đứng ngoài cửa nhỏ giọng bẩm báo, “Thái phi bên Tây cung truyền tin đến, Triệu thái phi đã hoăng.”

Chương 125: Chương 125

Phi tần của tiên đế ra đi, hậu cung tiền triều vốn chẳng được mấy ai quan tâm, đến khi Long Phong đế truy phong bà là Kính Quý thái phi thì người tới linh đường Triệu thái phi phúng viếng mới bắt đầu đông lên.

Tuy nhiên, người thật sự đau buồn vì sự ra đi của Triệu Thái phi chỉ có nhóm Thái phi ở Tây cung kia.

Trong cung không cho phép khóc than, chỉ có ở trước linh đường của Triệu thái phi, bọn họ mới dám đau đớn gào khóc, khóc vì Triệu thái phi, nhưng cũng khóc cho số phận chính bản thân mình.

Cửu Châu và Thần Vương mặc đồ trắng đi đến dâng hương tiễn bà một đoạn đường cuối cùng.

“Quy cách tang lễ của Kính Quý thái phi đã được quyết định.” Thần Vương nắm tay Cửu Châu, “Bà ấy sẽ được an táng ở lăng thái phi chứ không hợp táng cùng tiên đế.”

“Tốt quá rồi.” Cửu Châu quay đầu nhìn tăng nhân đang tụng kinh bên linh đường, siết chặt ngón tay Thần Vương.

Khi còn sống, tiên đế cưỡng đoạt dân nữ đưa vào cung, sau khi c.h.ế.t ít ra cũng phải trả lại cho bọn họ một mảnh bình yên.

“Vương gia, Vương phi, xin hai người dừng bước.”

Cửu Châu quay lại, là lão ma ma hầu hạ bên người Triệu Thái phi.

Bên hông ma ma buộc một sợi dây trắng, gương mặt tiêu tụy, bà bước tới hành lễ với hai người, “Trước khi Quý Thái phi lâm chung đã nhờ nô tỳ mang vài món đến giao cho Vương phi. Nếu Vương phi chịu nhận thì xin hãy đi cùng lão nô một chuyến.”

“Mời ma ma dẫn đường.”

Không còn chủ nhân, trong viện cũng trở nên quạnh quẽ, lồng đèn trắng treo dưới mái hiên càng thêm lạnh lẽo trong sắc xuân rục rỡ.

Ma ma dẫn Cửu Châu và Thần Vương vào phòng, bê một cái hộp bước ra, “Đồ trong đây được Quý thái phi chuẩn bị suốt mấy

ngày liền, vốn định đưa cho Vương phi vào ngày thanh minh, nhưng lại lỡ làng.”

Cửu Châu biết vì sao lại để lỡ dịp, vì món đồ mà nàng mang về cung đã khiến bà quên đi những chuyện khác.

Nhận lấy hộp gỗ nặng trĩu, Cửu Châu khẽ khàng nói lời cảm ơn.

“Vương phi.” Ma ma lùi lại ba bước quỳ xuống trước mặt Cửu Châu, mấy cung nữ và thái giám trong phòng đều đồng loạt quỳ theo.

“Ma ma.” Cửu Châu vội vàng đỡ bà dậy.

“Xin Vương phi hãy để lão nô hành lễ.” Ánh mắt ma ma đầy kiên định, Cửu Châu đành phải rút tay về.

Ma ma dẫn cung nhân trong phòng dập đầu lạy Cửu Châu ba lạy, Cửu Châu nghe thấy tiếng nức nở của mấy cô cung nữ nhỏ tuổi.

“Quý Thái phi ngậm cười ra đi vô cùng thanh thản.” Ma ma được tiểu cung nữ đỡ dậy, “Vương phi và chủ tử như bèo nước gặp nhau, nhưng lại vì chủ tử mà đã tự mình đi một vòng kinh thành vào tiết thanh minh chỉ để thắp một nén hương cho một

người đã mất từ lâu. Nếu không nhờ Vương phi, có lẽ chủ tử sẽ ra đi trong tiếc nuối.”

Vì thế nàng đáng được nhận lễ này.

Hoàng cung là nơi tôn quý nhất thiên hạ, cũng là nơi có những thứ mà toàn bộ thiên hạ này thiết tha ao ước.

Quyền thế, địa vị, tiền tài, mỹ nhân.

Song chỉ thiếu một thứ duy nhất, đó chính là tình người.

Trong hậu cung đầy âm mưu này, Thần Vương phi nhẹ nhàng lướt qua một kẻ lạc loài nhưng không hề lạc lõng. Như ngọn đèn bất chợt xuất hiện trong đêm đen, như một làn gió mát thoảng qua đêm hè oi bức.

Chính vì sự khác biệt này, thế nên một người xưa nay không muốn nhúng tay vào bất cứ chuyện gì là Thái phi nương nương, lại lê tám thân bệnh tật ấy đến rừng đào nhắc nhở nàng và Thần Vương.

Và sự mềm lòng nhất thời của bà đã được đổi lấy bởi sự hồi báo chân thành của Thần Vương phi, nàng ấy đã mang di vật của

Trường Sinh về cho Thái phi.

Tiếng mèo kêu xé lòng vang lên, Cửu Châu nhìn thấy con mèo con mà Thái phi nuôi đang ngồi dưới giường, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn như đang suy nghĩ không biết vì sao mà chủ nhân không còn nằm trên giường nữa.

“Sau khi chủ tử ra đi, mèo con vẫn nằm trong phòng chờ chủ tử trở về.” Ma ma lại rơi nước mắt, “Chúng nô tỳ cho nó ăn nhưng nó không ăn. Trời vừa tối là lại loanh quanh trong sân tìm chủ tử.”

Mèo con nào biết chủ nhân của nó đã ra đi mãi mãi.

Cửu Châu giao hộp gỗ cho Thần Vương cầm giúp, ngồi xổm xuống trước mặt mèo con, vươn tay ra.

Mèo béo kêu meo meo vài tiếng, đi vòng vòng trong phòng, sau đó mới nhảy vào lòng Cửu Châu.

Nhưng đến khi Cửu Châu ôm nó ra khỏi cửa, mèo con giãy giụa nhảy ra khỏi lòng nàng.

“Vương phi, để tiểu nhân bắt mèo lại giúp người.” Dương Nhất Đa thấy thế, vội xắn tay áo lên toan bắt con mèo lại.

“Không cần đâu.” Cửu Châu lắc đầu, “Người nói lại với ma ma, vài bữa nữa ta sẽ đến đón nó sau.”

“Tiểu nhân tuân lệnh.”

“Nàng muốn nuôi mèo sao?” Thần Vương quay đầu hỏi nàng.

Cửu Châu lắc đầu, “Thái phi nương nương mất rồi, không còn chủ nhân, mèo béo sẽ không thể sống nổi.”

Lúc trước chỉ bất cẩn chạy đến Chương Lục cung mà nó đã gãy mất hai chân, thế thì đừng nói đến chuyện khi chẳng còn chủ nhân chăm sóc.

“Đừng lo, nhóm Thái phi ở Tây cung sẽ thương yêu nó mà.” Thần Vương nắm tay nàng, “Nếu nàng không yên lòng thì vài ngày lại sang thăm nó.”

“Vâng.” Cửu Châu gật đầu, nàng luôn tin tưởng những lời điện hạ nói.

“Đi nào, ta đưa nàng đến một nơi.” Thấy Cửu Châu vẫn mặt ủ mày chau, hắn khẽ thì thầm bên tai nàng, “Điện hạ nhà nàng đưa nàng xuất cung nhé.”

“Ngay bây giờ ư?” Cửu Châu hỏi.

“Đúng vậy, ngay bây giờ.” Thần Vương véo mũi nàng, “Đi không?”

“Đi.” Cửu Châu gật đầu.

“Đi cũng được, nhưng phải cười với ta một cái.” Hắn đưa hộp gỗ cho người hầu do phụ hoàng sắp xếp cho mình, đưa tay xoa xoa mặt nàng, “Còn nhỏ mà cứ mặt ủ mày chau thì đâu có đẹp.”

Xoa đến ghiền, Thần Vương không nhịn được lại xoa thêm vài cái.

Nhưng lần này Cửu Châu không còn cười nữa, mà chuyển thành nổi cáu với hắn.

Thần Vương thấy thế vội rút tay về, “Đừng giận, đừng giận mà, chúng ta xuất cung ngay bây giờ.”

Thấy Cửu Châu không để ý tới mình, hắn ôm nàng vào lòng, “Ta sai rồi mà, nàng đừng giận, nhé?”

Cửu Châu ngẩng đầu nhón chân, nhân cơ hội này đưa tay xoa xoa mặt Thần Vương, nhìn hắn trợn mắt há mồm thì hài lòng gật đầu, “Ừ, không giận nữa.”

“Minh Tiểu Trư, nàng theo chân mấy chị dâu riết nên học hư rồi.” Thần Vương lấy lại tinh thần, Tiểu Trư nhà hắn lúc xưa ngoan ngoãn biết bao nhiêu, mới tiến cung có bao lâu mà đã học được chiêu lừa người.

Quả nhiên hoàng cung là một cái thùng nhuộm, nhuộm Tiểu Trư trắng trẻo không màng bụi trần nhà hắn sặc sỡ sắc màu luôn rồi.

Hai người ngồi xe ngựa xuất cung, khi Cửu Châu xuống xe mới biết điện hạ đưa mình đến nơi nào.

Mộ của Trường Sinh vốn chỉ là một gò đất, nhưng bây giờ gò đất cũng biết mát, biến thành một cái hồ to.

Cửu Châu ngoảnh đầu nhìn Thần Vương, “Điện hạ?”

Nếu người bình thường thấy cảnh này nhất định sẽ cho rằng Thần Vương phá mộ của người ta, nhưng phản ứng đầu tiên của Cửu Châu chính là, điện hạ định xây lại mộ cho Trường Sinh ư?

Bắt gặp ánh mắt tín nhiệm của nàng, Thần Vương mỉm cười, đồ ngốc này, may là nàng gặp được hắn.

Cũng may là nàng nên mới không uống công hân tốn hết tâm tư xin phụ hoàng và mẫu hậu ban cho một ân điển.

“Dời đồ trên xe xuống đi.” Thần Vương nói, “Kính Quý phi là phi tần được ghi vào ngọc điệp* của tiên đế, tang lễ do Tông Nhân phủ và Lễ bộ lo liệu. Ta không thể đưa di thể của bà ấy ra khỏi cung, chỉ đành lấy vài món vật dụng hằng ngày như trang sức và quần áo, xây một ngôi mộ mới hợp táng với Trường Sinh.”

**Gia phả hoàng gia.*

Tổ phụ tạo nghiệp quá nhiều, hắn là cháu trai, lại tặng cho ông ấy một cặp sừng, hắn là liệt tổ liệt tông cũng sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho hắn.

“Chuyện này không thể giống trống khua chiêng, chỉ đành giản lược mọi thứ.” Thần Vương dặt tay Cửu Châu, khẽ nói, “Chúng ta phải nhanh tay nhanh chân lên, đừng để người ta phát hiện.”

“Phụ hoàng và mẫu hậu đều đồng ý hết ư?” Cửu Châu dù có lớn lên ở đạo quán không rành thế sự nhưng cũng biết chuyện này không hợp đạo hiếu.

“Suyt, không thể nói, không thể nói.” Thần Vương lấy bài vị giấu trong xe ngựa xuống, trên bài vị không hề viết “Thị” gì gì đó, mà là Triệu Đào Hoa.

Theo phong tục dân gian, muốn dỡ mộ hợp táng phải tẩy cốt, xem ngày xem giờ tốt, nhưng Cửu Châu biết, nếu Trường Sinh và Kính Quý thái phi ở trên trời linh thiêng sẽ không để ý tang lễ không đủ long trọng này.

Đốt giấy tiền để làm ấm mộ phần, rồi lấy áo quạt cho hết phần tro.

Chuyện này vốn dĩ nên để con cháu đến làm, nhưng Triệu Thái phi và Trường Sinh đều không con không cái, vì thế Cửu Châu và Thần Vương lóng ngóng lấy áo khoác ngoài của mình quạt một buổi trời, mất một lúc lâu mới quạt hết đồng tro tiền giấy ra ngoài.

Mặt mày hai người bị tro bám lem nhem, bộ đồ trắng tinh cũng ngả sang màu xám.

“Ta đã tìm hiểu trước khi đến đây, bước này là bước quan trọng nhất.” Thần Vương kéo Cửu Châu ra khỏi hố, “Như thế này ngụ ý để kiếp sau bọn họ sống bình an, không lo áo cơm.”

“Ồ.” Cửu Châu cái hiểu cái không gật đầu, “Vậy mình phải làm gì tiếp theo?”

“Đặt y quan của Triệu... bà cô vào mộ đi.” Thần Vương vất tay sau lưng, “Mấy quy củ hạ táng đều là để giữ phúc cho con cái đời sau, bọn họ lại không có đời sau thì cần gì phải giày vò bọn họ chứ.”

Quan tài được hạ xuống, nhìn đất cát lấp kín quan tài, tâm trạng Cửu Châu cũng dần tốt lên. Khi Thần Vương cho người hầu mang tấm bia mới khắc tới, trên mặt Cửu Châu hiện lên ý cười.

“Cuối cùng cũng chịu vui lên rồi à?” Thần Vương rút khăn tay ra lau tro trên mặt Cửu Châu, dù tay hắn cũng không sạch hơn chút nào.

“Ừm.” Cửu Châu gật đầu, “Lúc còn sống bọn họ không thể ở bên nhau, sau khi c.h.ế.t có thể chôn cùng huyết cũng tốt lắm rồi.”

“Nào, thả cho bọn họ một nén hương rồi chúng ta về nhà thôi.”
Thần Vương đưa hương cho Cửu Châu, vái ba vái trước mộ.

Từng cơn gió khẽ lướt qua, làn khói lượn vài vòng rồi bay thẳng lên trời.

Trường Sinh, Đào Hoa.

Mong kiếp sau bọn họ có thể sống lâu trăm tuổi, cuộc đời suôn sẻ.

Hai người quay lại xe ngựa, nhìn thấy chân hai vợ chồng toàn là bùn, mặt mày, quần áo xám xịt thì bật cười thành tiếng.

“Thế mới đúng này, tiểu cô nương phải cười lên mới xinh.” Thần Vương xoa xoa gương mặt Cửu Châu, gương mặt lấm lem của nàng lại thêm hai dấu tay đen sì sì.

Hắn chột dạ dời tầm mắt, khẽ ho lấp liếm, “Trời sắp tối rồi, cung nữ thái giám không dám nhìn thẳng vào mặt chúng ta, chỉ cần lát nữa nhanh chân một tí thì sẽ không có ai phát hiện quần áo chúng ta bị dơ cả.”

Hiển nhiên, trọng điểm chính là mặt.

Nhưng hắn không dám nói.

Quần áo bọn họ toàn là tro bụi, nếu thay đồ ở ngoài cung sẽ khiến mọi người nghĩ này nghĩ nọ, chỉ bằng quang minh chính đại hồi cung để tránh bọn họ nghĩ nhiều,

“Nếu để người ta nhìn thấy thì sao?”

“Thì ta nói ta đưa nàng ra cung ăn cá nướng, nhưng bất cần ngã vào đồng tro chứ sao.” Thần Vương thông dong đáp, “Nàng yên tâm, chỉ cần chúng ta giải thích thì chẳng ai dám truy hỏi nữa.”

Dựa theo phong cách ngày xưa của hắn thì có khi chẳng ai nghi ngờ hắn nói xạo.

Bóng đêm dần buông, Thần Vương cầm hai chiếc áo choàng đen mỏng khoác lên cho Cửu Châu và mình, tự tin sải bước trên đường.

“Hài cốt mẹ ruột chưa lạnh đã có thai, hiếu thảo gì chứ, ta thấy trước kia đều giả vờ giả vịt cả.”

“Mẹ ruột giả tạo thì con trai hiền nhiên cũng thế rồi.”

Tiếng nói chuyện của mấy tên thái giám truyền đến từ sau cửa cung, giọng nói cay nghiệt, thậm chí còn mang theo vẻ hưng phấn.

Cửu Châu nghe thấy thì dừng bước, Thần Vương nhíu mày nhìn lại.

Có vài người trời sinh đã thích nhìn thấy người khác sống không tốt.

Mà đời này thì không bao giờ thiếu những kẻ giậu đồ bìm leo.

Chương 126: Chương 126

“Giải hẩn giao cho Điện Trung tỉnh xử lý.” Thần Vương chả buồn nhìn xem dáng vẻ hai tên thái giám kia thế nào, mở miệng hạ lệnh đầy dứt khoát.

“Xin Thần Vương điện hạ tha tội, tiểu nhân không dám nữa.” Hai tên thái giám núp trong tối bấy giờ mới hoàn hồn, vội vàng dập đầu xin tha.

“Điện hạ, chúng tiểu nhân chỉ cảm thấy bất bình nên mới lảm lời.”

“Hơn nữa Trịnh thị luôn mạo phạm Hoàng hậu nương nương, bọn nô tài luôn thấy ảm ức thay cho Hoàng hậu nương nương.”

“Đúng vậy, là do bọn nô tài căm ghét tội ác mà Trịnh thị và Trịnh gia gây nên nên mới không kìm được cơn giận trong lòng, xin điện hạ thứ tội.”

“Lúc Trịnh thị vẫn còn là Ninh phi sao ta lại không thấy bọn bây bất mãn? Lúc Tứ ca vẫn còn là Tĩnh Vương ta cũng không thấy bọn bây lấp ló buông lời xàm ngôn. Bớt lảng vảng trước mặt bốn vương chơi cái trò bỏ đá xuống giếng này đi, cũng đừng lấy mẫu hậu ta ra mà kiếm chuyện. Trịnh thị và Trịnh gia đều đã đền tội, Tứ ca còn phụ hoàng và mẫu hậu quân giáo, bọn bây là cái thá gì mà dám lấy hoàng tử ra trêu cợt?” Thần Vương chả buồn nghe bọn hẩn giải thích, cho người hầu lôi xuống.

Hai tên thái giám bị bịt miệng lôi đi, Thần Vương đưa tay che mắt Cửu Châu lại, “Đừng nhìn bọn chúng, bần mắt.”

Cửu Châu chớp mắt, hàng mi dài phe phẩy chạm vào lòng bàn tay của Thần Vương, hắn vội rút tay lại vì ngứa, cúi đầu nhìn vào mắt nàng, “Lông mi của nàng là bàn chải à?”

Cửu Châu kéo tay hắn, “Điện hạ, chúng ta về thôi.”

“Sợ không?”

“Sợ cái gì cơ?”

“Lòng người ở trong cung.”

Cửu Châu dừng bước, nhìn Thần Vương mỉm cười lắc đầu, “Lòng người ở trong cung với ngoài cung thì có gì khác nhau?”

Thần Vương nhú mày, cảm thấy hiếu kỳ với cách nói này của Cửu Châu.

“Chuyện xảy ra ở trong cung thì bên ngoài cung cũng sẽ có, khác biệt duy nhất chính là, thân phận của những người ở đây tôn quý hơn mà thôi.” Cửu Châu cười híp mắt, “Thân xác ở hồng trần thì chính là người phạm mắt thịt cả.”

“Nàng nói cũng có lý, xem ra tất cả mọi người trong thiên hạ đều như nhau.”

“Cũng không giống đâu.” Cửu Châu khẽ thì thầm, “Có vài người ở kinh thành rất xấu bụng.”

“Vừa mới nói mọi người đều là người trần mắt thịt, bây giờ lại nói trong kinh thành có vài người xấu bụng. Minh Tiểu Trư ơi là Minh Tiểu Trư, không ngờ nàng lại phân biệt vùng miền như thế.” Thần Vương đưa tay ôm lấy vai nàng, “Toàn bộ thiên hạ này là của phụ hoàng, nàng là dâu hoàng gia, phải tự chấn chỉnh lại suy nghĩ của bản thân, có biết không?”

“Nhưng có mấy người nói xấu điện hạ.” Cửu Châu xụ mặt, “Ngoại trừ kinh thành này, chẳng có chỗ nào nói xấu điện hạ hết.”

Thần Vương nghe thấy thế thì bật cười, cúi đầu tì trán mình lên trán nàng, dịu dàng nói, “Minh Tiểu Trư, đời này ta cam tâm nhận thua trong tay nàng.”

Vì hấn mà nàng mang thành kiến với cả một tòa thành.

Gió lùa qua con đường vắng bóng người, xung quanh dần trở nên yên tĩnh lại.

Kim Giáp vệ tuần tra xung quanh, phát hiện ở một góc tối có điều dị thường, vội rút bội đao trong tay, “Ai đấy?”

“Là ta.” Vân Diên Trạch từ trong bóng tối bước ra, hấn mặc trang phục đen, nếu không phải Kim Giáp vệ có tính cảnh giác cao thì e là chẳng có ai phát hiện ra hấn.

“Ti chúc tham kiến Tứ hoàng tử.” Kim Giáp vệ vội thu đao vào, quay sang thỉnh tội với Vân Diên Trạch. Trong lòng bọn họ lại thầm nghĩ, trời thì tối như bưng, sao Tứ hoàng tử ra ngoài không dẫn theo người hầu, cũng chẳng cầm theo đèn lồng?

“Các người cứ tiếp tục tuần tra, ta đi dạo một lúc.” Vân Diên Trạch nhìn thoáng qua ngõ cung bên kia, chậm chậm nhìn xuống.

Hấn đã nghe hai tên thái giám kia nói chuyện, thủ đoạn cố tìm kiếm chuyện này chắc chắn là âm mưu của vị phi tần nào đó trong cung.

Muốn hấn mang lòng thù hận với Tô hậu, rồi ra tay với bà ấy ư?

Hấn còn đang tính mượn chuyện này để làm lớn chuyện lên, cho phụ hoàng chứng kiến tình huống của mình bây giờ đến cả

thái giám cũng dám coi khinh mình, nhờ đó mà đồng cảm với hần.

Nhưng không ngờ Vân Độ Khanh lại xuất hiện, làm xáo trộn kế hoạch của hần.

Đáng tiếc.

Trở lại Chương Lục cung, vừa vào sân đã nghe thấy tiếng nôn mửa của Tôn Thái Dao, hần bình tĩnh nhìn bóng hình phía sau khung cửa sổ, đứng yên một lúc rồi hần mới bước vào phòng của Tôn Thái Dao, rót cho nàng ta một ly nước, “Thái Dao, nàng uống nước đi. Sao lại nôn nhiều vậy?”

Tôn Thái Dao mỉm cười yếu ớt, lấy khăn che miệng, “Không sao, ta làm ồn đến điện hạ ư?”

“Không.” Hần đặt một cái đệm lót sau lưng Tôn Thái Dao, “Mấy bữa nay nàng không ăn được gì, ta nghe bên Ngũ đệ có vài đầu bếp tay nghề cao siêu, mai ta sẽ sang mượn đệ ấy.”

Nghe thấy hai tiếng “Ngũ đệ”, Tôn Thái Dao ngơ ra một lúc, sau đó vội cười nói, “Đâu cần làm phiền Ngũ đệ, ta không mỏng manh đến mức đó, qua vài bữa nữa là khỏe lên thôi.”

“Hoàng tử phi, nước ô mai đã xong rồi ạ.” Bạch Thuộc bưng bát nước đi tới, thấy Vân Diên Trạch cũng có mặt thì hành lễ với hần, “Bái kiến điện hạ.”

Tôn Thái Dao uống hết chén nước ô mai, dạ dày lại nhộn nhạo khó chịu, cuối cùng lại ói ra hết.

Vân Diên Trạch cúi đầu nhìn mũi giày của mình, trên đó dính lem nhem mấy giọt nước bé tí.

Hần đỡ Tôn Thái Dao ngủ, sau đó quay lại phòng mình, thái giám vội đi tới hầu hạ hần cởi giày.

“Vút đi”

“Vâng.” Tiểu thái giám cầm giày rời khỏi phòng.

Hắn sầm mặt nhìn ánh nến lập lòe, trong đầu cứ lẩn quẩn mấy lời của hai tên thái giám kia, hắn kéo tay áo lên làm lộ mấy vết sẹo trên cánh tay.

Cầm chủ thủ cắt xuống, từng giọt từng giọt m.á.u như những viên ngọc trai thi nhau tuôn rơi, cơn đau đã khiến hắn bình tĩnh lại.

Ngoài cửa sổ có tiếng mèo kêu, hắn mở cửa sổ, trông thấy một con mèo đang bò trên bậu cửa. Hắn duỗi tay tóm lấy cái cổ của con mèo, đôi mắt nó to tròn long lanh trông đến ư là vô tội, nhìn nó lại khiến hắn nhớ tới Minh Cửu Châu.

“Điện hạ.” Bạch Thuộc đứng bên ngoài cửa sổ, nhún gối chào hắn, “Con mèo này là thú cưng của một vị công chúa, để nô tỳ mang nó trở về.”

Vân Diên Trạch chậm rãi buông tay ra, đưa con mèo qua ô cửa sổ cho nàng ta.

Bạch Thuộc trông thấy vết m.á.u đã khô lại trên đầu ngón tay hắn, vội ôm mèo nhún gối hành lễ, “Nô tỳ cáo lui.”

“Bạch Thuộc.” Vân Diên Trạch sửa lại tay áo, cất giọng bình tĩnh, “Bổn vương giữ người lại là vì người thông mình.”

“Nô tỳ biết.” Bạch Thuộc cup mắt phục tùng đáp lại, “Nô tỳ trung với nương nương, cũng trung với điện hạ.”

“Lui xuống đi.”

Bạch Thuộc ôm mèo ra khỏi viện, bờ vai căng cứng cuối cùng cũng được thả lỏng.

“Đa tạ Bạch Thuộc cô cô.” Tiểu cung nữ nhận con mèo từ tay nàng ta, “Nếu mất con mèo này, công chúa nhất định sẽ trút giận lên đầu ta mất.”

“Sau này trông mèo cho cẩn thận. Hoàng tử phi đang có thai, nếu để mất con ch.ó mèo này dọa xảy ra chuyện không hay thì chúng ta không ai gánh nổi đâu.” Bạch Thuộc để ý trên tai mèo có vết máu, nhân lúc cung nữ kia không chú ý bèn lấy khăn tay vờ như xoa đầu mèo con, lau đi vết máu.

Chờ đến khi cung nữ đưa con mèo rời đi, Bạch Thuộc cúi đầu nhìn chiếc khăn tay, thở dài.

Cửu Châu và Thần Vương vừa trở về Kỳ Lân cung liền thay đồ ngay lập tức.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, hai người thay sang bộ đồ ngủ thoải mái, ngồi xếp bằng trên giường, đặt hộp đồ mà Triệu Thái phi lên giữa giường.

“Mở ra đi.” Thần Vương nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng bèn xoa đầu nàng, “Đừng căng thẳng.”

Cửu Châu lắc đầu, “Ta không có căng thẳng. Chỉ vì mấy món này là di vật của Triệu Thái phi nên ta muốn nghiêm túc một chút.”

Mở hộp ra, tầng đầu tiên có mấy đôi vòng ngọc chất lượng cực tốt.

“Dân gian có phong tục rằng, trưởng bối sẽ để lại những món đồ chất lượng xem như bảo vật gia truyền cho con cháu đời sau.” Thần Vương nhìn mấy đôi vòng ngọc trong hộp, sắc mặt khẽ đổi.

Cửu Châu mím môi, cẩn thận dỡ xuống thêm một tầng, tầng thứ hai đặt một cây trâm phượng đã cũ, kiểu dáng của mấy năm về trước, trông không giống như trâm mà lão thái phi cài.

Thần Vương nhíu mày nhìn cây trâm trước mắt, trâm phượng sáu đuôi thế này chỉ có chính phi mới được phép cài. Trong cung hiện giờ ngoại trừ mẫu hậu thì chỉ còn Từ Phi và Mẫn phi là chủ của một cung.

Triệu Thái phi cố ý để lại cây trâm này cho bọn họ nhất định là có lý của bà.

Một người phụ nữ ở trong hậu cung hơn bốn mươi năm, bí mật mà bà biết được quả thật nhiều vô số kể.

“Còn một tầng bên dưới nữa.” Cửu Châu nhắc lên, phát hiện bên dưới đặt một chồng giấy.

Tất cả đều là công thức chưng cất rượu, và một phong thư.

Chữ viết trên thư vô cùng ngay ngắn, nét chữ khá lớn, có vẻ là chữ của Triệu Thái phi.

Cửu Châu biết ngày xưa Triệu Thái phi không được học nhiều, sau khi tiến cung mới bắt đầu đọc sách luyện chữ. Lớn tuổi rồi nên mắt cũng kém đi, chữ viết cũng to hơn, nên rất dễ nhận biết.

Nội dung bức thư vô cùng bình thường, bà chỉ dặn dò Cửu Châu và Thần Vương phải chăm sóc bản thân thật tốt, cảm ơn Long Phong đế và Tô hậu đã săn sóc bà...

“Đỗ quyên từ tốn ngày về.”

Đỗ quyên từ tốn...

Câu này thoạt nhìn có vẻ nhã nhặn, nhưng khi đọc lên lại thấy hơi khó chịu, hoàn toàn khác hẳn phong cách giản dị của phần đầu thư.

“Điện hạ à, câu này có vấn đề gì sao?” Cửu Châu phát hiện dưới mấy chữ này có mấy chấm mực nhỏ, không biết có phải là do thái phi bất cẩn hay không.

“Vấn đề lớn đấy.” Thần Vương thở dài, cất phong thư đi.

Những thứ như giấy trắng mực đen rất dễ làm lộ bí mật. Với tính cẩn thận của Triệu Thái phi, bà ấy cũng không muốn làm liên lụy đến các thái phi khác trong cung, nếu muốn nhắc nhở bọn họ chuyện gì đó, bà nhất định sẽ dùng cách nhắc khéo.

“Nàng còn nhớ cái hôm chúng ta vẽ tranh ở rừng đào, Triệu Thái phi từng nhắc đến chuyện Đỗ Thanh Kha vẽ hoa đào trên yến tiệc của tiên đế chứ.” Thần Vương nói, “Sau hôm đó, ta đã cho người đi điều tra, yến tiệc ấy được tổ chức vào hai mươi bảy năm trước.”

Cửu Châu nâng cằm, “Ừ ừ, rồi sao nữa?”

“Sau bữa tiệc ấy, Thái hậu đã để Từ phi làm Trắc phi của phụ hoàng.”

“Ồ?” Cửu Châu mờ mịt, “Chuyện này có liên quan gì đến Từ phi?”

“Thôi.” Thần Vương dọn hộp gỗ gọn gàng, vuốt tóc Cửu Châu, thấy tóc nàng khô rồi mới kéo Cửu Châu chui vào chăn.

“Sao lại thôi.” Cửu Châu đẩy hẳn, “Điện hạ nói tiếp đi chứ.”

“Xưa nay hoa đào là biểu tượng cho tình yêu, lão thái phi muốn nhắn gửi cho chúng ta một chuyện, Từ phi và Đỗ Thanh Kha có

tình cũ.” Thần Vương không thỏa mãn lòng hóng hớt của Cửu Châu, “Mau ngủ đi, mai ta sẽ cho người đi điều tra là biết thôi.”

“Sai ai điều tra?” Cửu Châu thấy toàn bộ Kỳ Lân cung chẳng ai rảnh chuyện này.

“Đương nhiên là cho Hộ Long vệ đi rồi.” Thần Vương ngáp một cái, “Thủ hạ của phụ hoàng, không dùng thì phí lắm.”

“Cũng đúng.” Cửu Châu gật đầu tán thành, “Hộ Long vệ của phụ hoàng mà làm thì đáng tin rồi.”

Thân là thống lĩnh của Hộ Long vệ, khi nghe chuyện Thần Vương cho bọn hắn đi điều tra chuyện cũ giữa Từ phi và Đỗ Thanh Kha, tâm trạng của Vương thống lĩnh phải nói là vô cùng phức tạp.

Người là con trai mà lại đi điều tra chuyện cũ giữa thiếp thất của cha ruột và người đàn ông khác, có phải sai chỗ nào rồi không?

Mà điều càng khiến hắn cảm nín hơn chính là, người đến cùng Thần Vương lại chính là đại tổng quan của Thái Ương cung – Lưu Trung Bảo. Bệ hạ không có ý kiến gì sao?

Trông biểu cảm bình thản của Thần Vương, Vương thống lĩnh thầm nghĩ, giữa mình và Thần Vương điện hạ nhất định có một người bị thần kinh.

“Vương thống lĩnh?” Thấy Vương thống lĩnh cứ im lặng, Thần Vương cau mày, “Sao thế, không làm được à?”

“Xin Vương gia yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ nhanh chóng điều tra.” Vương thống lĩnh lấy lại tinh thần, chấp tay nói, “Xin điện hạ cho thuộc hạ vài ngày.”

“Được, các ngươi cứ điều tra từ từ, bốn vương không gấp.” Thần Vương quay sang bắt gặp một Hộ Long vệ vội vàng đi tới, nét

mặt khắp khởi vui mừng, “Thống lĩnh đại nhân, phía Lăng Châu gửi tin về báo, sau mấy ngày cực khổ tìm kiếm, cuối cùng các huynh đệ ở Lăng Châu đã tìm thấy cô nhóc từng cứu Hoàng hậu nương nương và Thần Vương điện hạ năm xưa rồi.”

Nghe thấy thế, Thần Vương dừng bước, “Người nói sao?”

Hộ Long vệ trông thấy vẻ mặt kỳ lạ Thần Vương, giọng cũng nhỏ hẩn đi, “Đã tìm được người mà Hoàng hậu nương nương và điện hạ muốn tìm rồi ạ.”

Thần Vương ngoảnh lại nhìn Lưu Trung Bảo, “Phụ hoàng và mẫu hậu không nói với bọn hẩn là không cần tìm nữa à?”

Người xưa nay có biệt danh là Phật Di Lặc như Lưu Trung Bảo cũng phải ngạc nhiên, ông quay sang hỏi Hộ Long vệ vừa chạy đến truyền tin, “Người chắc chắn là tìm được rồi ư?”

Hộ Long vệ gật đầu, “Cô ta là người Lăng Châu, có anh trai là sĩ tử. Vì Bộ hạ khai ân khoa, chiêu nạp hiền tài nên anh trai vào kinh ứng thí, chúng thần đã đón hai huynh muội bọn họ vào kinh thành, áng chừng năm ngày nữa là tới nơi.”

“Ồ, bốn vương cũng muốn xem thử cô gái này trông ra sao.”
Thần Vương miệng cười nhưng bụng không cười hừ một tiếng.

Rốt cuộc là ai mặt dày dám mạo danh Minh Tiểu Trư nhà hẩn.

Hộ Long vệ truyền tin rút cổ lại, sao hẩn lại nghe giọng của Thần Vương trông không giống như đang mong chờ nhỉ.

“Vương thống lĩnh.” Thần Vương vỗ vai hẩn ta, “Đi thôi, đi gặp phụ hoàng với bốn vương.”

Đường đường là thống lĩnh ám vệ của hoàng gia mà lại bị lừa, nếu để thuộc hạ của hẩn biết được thì còn mặt mũi nào mà sống tiếp?

“Đúng thế, Vương thống lĩnh đi với chúng ta một chuyến nào.” Lưu Trung Bảo cười tủm tỉm, “Có vài chuyện phải chuẩn bị từ trước mới tốt.”

Minh Nguyệt cung.

Khi Tô hậu và Long Phong đế nghe thấy Vương thống lĩnh cầu kiến, bèn vẫy tay cho cung nhân lui xuống hết.

Nhìn bệ hạ và hoàng hậu ngồi trên vị trí chủ tọa, Vương thống lĩnh thầm than, thuộc hạ phạm phải sai lầm lớn như thế, là do hần không biết quản giáo.

May là đã tìm được người từ sớm, nếu không tìm được thì chẳng phải đã để cô ả giả mạo kia chiếm chỗ rồi sao?

Hần không dám nghĩ tiếp, mồ hôi lạnh túa ra như tắm.

“Đây vốn là chuyện từ xưa, ngoại trừ hoàng hậu, con trai ta và người hầu bên cạnh biết thì không còn ai biết hết, thuộc hạ của người bị người có mưu mô lừa dối thì có thể hiểu được.” Long Phong đế mỉm cười, “Nhưng đã là Hộ Long vệ mà phạm phải sai lầm lớn thế này thì không thể không phạt.”

“Tạ ơn Bệ hạ.” Vương thống lĩnh vô cùng cảm kích, Bệ hạ vẫn giữ lại thể diện cho hần. Ông lên tiếng phạt hần chứng tỏ Bệ hạ không thất vọng với Hộ Long vệ, bọn hần vẫn còn cơ hội văn hồi.

Sau này hần phải bảo thuộc hạ làm việc cẩn thận hơn, gây ra sai lầm lớn thế chẳng khác nào vứt hết công lao bao nhiêu năm nay của Hộ Long vệ.

“Về phần cô gái giả mạo kia...” Long Phong đế quay lại nhìn Tô hậu và Thần Vương.

“Chờ nàng ta đến kinh thành thì trông coi cho cẩn thận.” Thần Vương kéo tay áo, ra vẻ như muốn đánh người, “Bổn Vương muốn đưa Minh Tiểu Trư đến xem thử hai anh em nhà bọn họ.”

“Vì vinh hoa phú quý mà dám giả mạo người khác, tính tình ắt hẳn cũng không hiền lành cho cam.” Long Phong đế gõ ngón trỏ lên mặt bàn, “Anh trai của nàng ta cũng không thể được lên bảng vàng. Nếu để hạng người này làm quan chính là làm hại bách tính.”

Chương 127: Chương 127

Kinh thành phồn hoa, ngay cả cổng thành cũng trông khí thế và oai hơn cả các châu quận khác.

Minh Kế Tự vén rèm xe, ánh mắt sáng rực ngăm nhìn dòng chữ trên cổng thành đầy khát vọng, “Muội muội, nếu chúng ta có được một căn nhà trong kinh thành này thì tốt biết bao.”

Thiếu nữ mặc áo hồng im lặng không nói gì.

“Không ngờ người cứu muội lên từ sông Hoa Khê lại là quý nhân.” Nhắc đến vị quý nhân này, hơi thở Minh Kế Tự càng nặng nề, không cách nào kiềm chế được tâm trạng kích động, “Không biết vị quý nhân này có thân phận thế nào, nếu so với...”

“Ca ca.” Thiếu nữ áo hồng ngắt lời hần ta, “Minh gia ở kinh thành lớn thế, huynh đừng có nhắc đến bọn họ rồi tự chuốc lấy phiền phức.”

Minh Kế Tự ngượng ngùng giải thích, “Trân Ngọc à, sau khi bọn họ tách ra tự lập môn hộ, dù không qua lại với chúng ta nhưng cũng chưa từng trả thù chúng ta, sao muội lại lo lắng thế.”

Minh Trân Ngọc cắn môi, “Mong là thế.”

Đã mười một năm trôi qua, cuối cùng nàng ta cũng đặt chân trở lại kinh thành lần nữa. Trong trí nhớ nàng ta, kinh thành chỉ có phố xá đông đúc nhộn nhịp, tứ hợp viện ba sân của Minh gia, và còn... ánh mắt lạnh lùng của Minh phu nhân khi nhìn nàng ta.

“Người không phải là con gái ta.”

“Các người giấu con gái ta đi đâu rồi?”

Khi được trả trở về Lăng Châu, hai câu này như trở thành ác mộng của nàng ta. Năm tám tuổi ấy, bị người khác chế giễu là “Tiểu thư giả”, nàng ta tức giận chạy ra khỏi nhà, sẩy chân ngã vào sông Hoa Khê.

“Ta nhớ hồi đó khi muội trở về, cả người ướt đầm.” Vào thành, Minh Kế Tự trông thấy bách tính trong kinh đều ăn mặc đẹp đẽ, càng căng thẳng hơn, “Nếu lúc trở về muội chịu nói thẳng cho chúng ta biết ai cứu muội thì nhà mình đã sớm làm thân với quý nhân rồi.”

“Thân phận quý nhân thần bí nên không cho ta nói, ta đâu dám nói với người nhà.” Minh Trân Ngọc cúi đầu, ngón tay vô thức gảy ngọc bội treo bên hông.

“Năm đó muội may mắn lắm mới có quý nhân giúp đỡ.” Minh Kế Tự nhớ lại chuyện lúc bé, “Hôm muội rơi xuống sông, nhà cuối ngõ nhà mình cũng mất đi một đứa con gái lớn hơn muội chừng mấy tuổi, nghe nói đến tận mấy ngày sau mới có người vớt lên.”

“Thật sao?” Bàn tay vuốt ve ngọc bội khựng lại, “Ta không nhớ rõ.”

“Sau khi được cứu về, muội sốt cao liên tục, chăm sóc hơn nửa tháng mới khỏe lại. Không ai kể mấy chuyện này cho muội nghe nên đương nhiên là muội không biết rồi.”

Trong xe ngựa yên tĩnh lại, một lúc sau Minh Kế Tự lại nói tiếp, “Muội nói xem con gái Minh gia đã được tìm về chưa?”

Hiển nhiên sau khi ba huynh đệ Minh gia bỏ đi tự lập môn hộ, nhánh chính Minh gia cũng ít biết tin về bọn họ, chỉ biết bọn họ làm quan to, địa vị ngày càng cao.

“Nếu năm đó Minh phu nhân không phát hiện ra muội không phải là con gái của bà ta, thì bây giờ muội chính là thiên kim nhà quan rồi.” Minh Kế Tự nói vẻ đầy tiếc nuối.

Thực ra hẳn không hề biết, năm ấy trước khi đưa muội muội vào kinh, nhánh chính đã chuẩn bị mọi thứ vẹn toàn. Vợ chồng Minh Kính Châu chưa từng thấy con gái mình trông ra sao, rốt cuộc là vì sao mà bọn họ lại phát hiện muội muội giả mạo?

“Ai thêm làm con gái bọn họ.” Minh Trân Ngọc hừ lạnh, “Có khi con gái họ c.h.ết rồi cũng nên.”

Đang nói chuyện, hai huynh muội họ phát hiện xe ngựa bất chợt dừng lại trên một con đường hẻo lánh, Minh Trân Ngọc xốc rèm xe lên, mỉm cười nói với phu xe, “Đại ca này, đến nhà ân nhân rồi sao?”

“Cô nương chớ vội, đằng trước có xe ngựa của quý nhân, chúng ta phải nhường bọn họ đi trước.” Phu xe bình tĩnh để xe ngựa dừng lại, nụ cười chất phác ai nhìn cũng không nghĩ đến người bình thường thế này lại là Hộ Long vệ.

Quý nhân?

“Ân nhân” của nàng ta là quý nhân, bây giờ họ cũng đang nhường đường cho quý nhân, kinh thành này rốt cuộc có bao nhiêu quý nhân thế?

Không lâu sau, tám thớt ngựa trắng như tuyết kéo một cỗ xe lộng lẫy lướt qua đường lớn. Trên cỗ xe được nạm ngọc, xung quanh có thị vệ mang theo đao, cưỡi ngựa hộ tống. Ngay cả những thị vệ này cũng đều được trang bị bọc cổ tay sang trọng, trông uy phong lẫm liệt, khí thế bất phàm.

Không biết người trong xe có thân phận cao quý tới mức nào?

Đúng lúc này, cửa sổ xe ngựa lộng lẫy kia được nhấc lên, cánh tay người nọ trắng nõn, móng tay được sơn màu hồng nhạt, cực kỳ hợp với bàn tay tinh xảo này.

Minh Trân Ngọc nhìn thấy gương mặt của chủ nhân cỗ xe ngựa kia, một gương mặt xinh xắn ngây thơ, mỏng manh dễ vỡ, giống một cô công chúa tôn quý.

Nàng ta thấy tất cả xe ngựa đang đi đều dừng lại nhường đường cho cô gái này, không kìm được sự tò mò bèn hỏi, “Đại ca, vị quý nhân này thật xinh đẹp, nàng ấy là công chúa ư?”

“Nàng ấy tuy không phải là công chúa, nhưng thân phận tôn quý giống như công chúa vậy.” Dù người trong cỗ xe kia không thấy, phu xe vẫn chấp tay hành lễ về phía cỗ xe ngựa, “Đó là Thần Vương phi, không chỉ được Thần Vương tôn trọng, mà ngay cả bệ hạ và hoàng hậu đều rất thích nàng.”

“Thần Vương phi...” Minh Trân Ngọc hâm mộ nỉ non, làm hoàng tử phi tốt thật, toàn bộ người trong kinh thành đều phải kính nể.

Có người đi tới khẽ thì thầm bên tai xa phu vài câu, xa phu gật đầu, quay lại nói với Minh Trân Ngọc, “Công tử, cô nương, chủ nhân đã chuẩn bị một viện yên tĩnh cho hai vị, xin hai vị đi theo tôi.”

Minh Trân Ngọc hơi thất vọng, xem ra quý nhân không định gặp nàng ta ngay.

“Ân cứu mạng vốn khó báo đáp, sao ta lại để ân nhân sắp xếp chỗ ở cho mình được.” Minh Trân Ngọc cười dịu dàng, “Lần này vào kinh là muốn báo đáp ân nhân chứ không có ý gì khác.”

“Cô nương quả là người có ân tất báo.” Phu xe thở dài, “Không dám giấu gì cô nương, dạo này chủ nhân nhà ta quả thực có chút chuyện, vì thế mới không thể đến gặp cô.”

Thấy phu xe có vẻ không vui, Minh Trân Ngọc thấy hơi bất an, gượng cười đáp, “Nếu thế thì tiểu nữ tạm thời ở nhờ trong viện của ân nhân sắp xếp vậy.”

Nàng ta không nhắc đến chuyện báo ân nữa.

Phu xe cười, “Xin cô nương ổn định chỗ ngồi, chúng ta sắp đến nơi rồi.”

Cùng là hoàng tử phi, nhưng Cửu Châu là người năng về nhà mẹ đẻ nhất trong số các hoàng tử phi khác. Trong mắt người ngoài, Thần Vương phi đang giúp Thần Vương lấy lòng nhà vợ, nhưng thực ra Cửu Châu chỉ dẫn điện hạ về nhà mình ăn cơm mà thôi.

Từ khi Thần Vương khen nhạc mẫu Thẩm Doanh nấu ăn ngon, cứ mỗi lần Cửu Châu và Thần Vương về tới nhà, Thẩm Doanh nhất định sẽ đích thân xuống bếp, hơn nữa còn nấu nướng rất chi là vui vẻ.

Chuyện này khiến lòng Minh Ký Viễn ngổn ngang, trước đây cả năm cũng chẳng thấy mẫu thân xuống bếp được mấy lần, bây giờ thì thay đổi hẳn.

Cơm no rượu say, cả nhà ngồi quây quần trong sân uống trà nói chuyện phiếm, vô cùng thoải mái.

Minh Kính Hải ngồi một lát rồi xách Minh Tồn Phủ về nhà học bài. Năm nay Bộ hạ mở ân khoa, Minh Tồn Phủ cũng sẽ tham dự kỳ thi.

Cũng bởi nguyên nhân này mà thân là thúc phụ của Minh Tồn Phủ, Minh Kính Châu không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì có liên quan đến kỳ thi năm nay để tránh hiềm nghi.

Dõi theo bóng lưng Minh Tồn Phủ bị Đại ca xách đi, Minh Kính Châu mỉm cười, quay sang nhìn Thần Vương.

Cánh tay vừa vươn ra nhón điểm tâm chột khựng lại giữa khoảng không, ánh mắt này của nhạc phụ đại nhân có ý gì, chẳng lẽ ông cũng muốn xách hần đi học bài?

“Điện hạ.” Minh Kính Châu mỉm cười.

“Xin nhạc phụ đại nhân chỉ bảo.” Thần Vương ngồi thẳng người, ngay lúc này mà Cửu Châu còn biết ý nhét một miếng điểm tâm vào tay hần.

“Không có gì.” Minh Kính Châu nâng chung trà lên hớp một hớp, “Nghe nói vừa rồi điện hạ và Cửu Châu cứu được một cô gái nhà lành bị đám thế gia lừa bán?”

Thần Vương gật đầu, “Chẳng lẽ có chỗ nào chưa thỏa đáng sao ạ?”

“Hạ quan muốn nói rằng điện hạ làm rất tốt.” Nét mặt Minh Kính Châu đầy dịu dàng, “Điện hạ có tấm lòng thương yêu bách tính muôn dân.”

Thần Vương sững sờ, nhạc phụ đang khen hần ư?

Sau khi rời khỏi Minh gia, Thần Vương hỏi Cửu Châu, “Tiểu Trư, có phải nhạc phụ khen ta không?”

“Đó gọi là khen ư?” Cửu Châu ngơ ngác hỏi lại, “Phụ thân chỉ có sao nói vậy thôi mà.”

Thần Vương im lặng. Hần quên mất, Minh Tiểu Trư mới là người thích khen hần nhất.

“Người quyền cao chức trọng mà không yêu thương bách tính thì đối với bọn họ là một tai họa.” Cửu Châu ngả lên vai Thần

Vương, “Ví dụ như tiên đế hay là đám thế gia đại tộc ức h.i.ếp dân chúng kia, chỉ cần bọn hắc có một nửa lòng thương người của điện hạ thôi thì sẽ không có nhiều người vô tội gặp nạn như thế.”

Đối với kẻ quyền cao chức trọng mà nói, đó chỉ là chuyện tìm niềm vui, phóng túng nhất thời, nhưng đối với dân đen thì đó là sinh mạng cả đời của bọn họ.

“Điện hạ không giống bọn người kia.” Giọng Cửu Châu có một vẻ ngây thơ không nhiễm bụi trần nhưng lại như nhìn thấu hồng trần, “Trong mắt chàng có ánh sáng.”

“Ừ, trong mắt ta giấu hai ngọn nến.” Thần Vương véo tay Cửu Châu, “Cho nên Tiểu Trư nhà chúng ta mới thấy ta khác biệt.”

“Điện hạ.” Cửu Châu hừ nhẹ, “Ta nói thật đấy.”

Thần Vương ôm nàng vào lòng, “Ừ.”

Thật ra trong mắt nàng mới có ánh sáng, ánh sáng rực rỡ đến chói mắt. Chỉ cần nàng nhìn hắc thôi, trái tim của hắc sẽ được soi sáng.

Hoài Vương đứng ngoài điện sau Chu Tước môn nhìn cỗ xe ngựa của Thần Vương hồi cung, trong lòng lại thấy chua chát. Hắc xuất cung phải lựa lúc phụ hoàng vui vẻ, còn Ngũ đệ xuất cung cứ như đi dạo phố.

Nếu nói về bất công thì phụ hoàng cực kỳ tinh thông chuyện này.

“Thôi.” Hắc khẽ thì thầm một câu, xoay người trở về.

Trên đường về, hắn đứng mặt Vân Diên Trạch. Từ giao thừa tới nay, Vân Diên Trạch đã gây đi trông thấy, ánh mắt cũng rét căm căm, Hoài Vương không thích nói chuyện với hắn ta.

“Đại ca.” Vân Diên Trạch gọi hắn lại, chấp tay hành lễ.

“Ở đây không có ai hết, hai chúng ta không cần phải giả vờ giả vịt làm gì.” Hoài Vương cười giễu, “Có gì người nói thẳng đi.”

Vân Diên Trạch cup mắt, “Đệ không hiểu đại ca nói gì.”

“Không hiểu cũng chẳng sao.” Hoài Vương đi tới bên hắn ta, thấp giọng nói, “Mười lăm năm trước, ta nhìn thấy rõ ràng cánh tay đầy Ngũ đế vào hòn non bộ kia.”

Vân Diên Trạch ngược lên nhìn hắn, không nói gì.

“Người mới tí tuổi đầu đã dám ra tay với huynh đệ cùng huyết thống, dù hắn có nói gì thì bốn vương cũng không tin.” Hoài Vương phất tay áo, “Cáo từ.”

“Đại ca thì tốt hơn đệ bao nhiêu?” Vân Diên Trạch bình tĩnh hỏi lại, “Huynh nhìn thấy nhưng cũng đâu đưa tay ra kéo hắn lại.”

Người duy nhất có ý muốn kéo Vân Độ Khanh lại chính là lão Nhị ngốc nghếch, đáng tiếc hắn chậm một bước.

Đáng tiếc hơn là, Vân Độ Khanh tốt số, rõ ràng là đầu đập xuống trước, nhưng chỉ xây xát cùi chỏ.

Từ đó về sau, Vân Độ Khanh không chơi cùng bọn hắn nữa. May là lúc ấy phụ hoàng vẫn chưa đăng cơ, mọi người bị giảm lỏng trong tiềm ẩn, Vân Độ Khanh tuổi nhỏ vô tư nên không biết có người cố ý đẩy hắn.

Nếu là bây giờ, dù vô tình hay cố ý, Vân Độ Khanh nhất định sẽ giận chó đánh mèo trút lên hết mấy huynh đệ, không tha một

ai.

“Bên ngoài đang đồn phụ hoàng sẽ lập Vân Độ Khanh làm thái tử.” Vân Diên Trạch thấy Hoài Vương không phản bác thì nói tiếp, “Là hoàng trưởng tử, chẳng lẽ người cam tâm khuất phục dưới tay hắn sao?”

Hoài Vương im lặng nhìn hắn hồi lâu, mới chùng chãi nói, “Nói cứ như hắn không là thái tử thì mấy ca ca chúng ta dám chọc vào hắn vậy.”

“Sống bao nhiêu năm nay mà người còn chưa quen sao?” Hoài Vương tặc lưỡi, “Lúc còn là Tĩnh Vương, ta cũng có thấy người dám tranh với hắn đâu.”

Mí mắt Vân Diên Trạch run lên, mãi một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại.

“Một hoàng tử ngay cả tước vị cũng không giữ được như người, lại dám đến tìm ta châm ngòi li gián, người xứng ư?” Hoài Vương cười khẩy, xoay người sải bước rời đi.

Vân Diên Trạch u ám nhìn bóng lưng hắn, ánh mắt ngập tràn sát khí.

Hoài Vương trở về viện của mình, nghe thái giám đến truyền lời mẫu phi trở bệnh, hắn thở dài một hơi, nằm ịch xuống giường.

“Người đâu, truyền thái y, bốn vương nhiếp phong hàn không thể rời giường.”

Huỳnh đệ cũng được, mẫu phi cũng thế, dưới dã tâm của bọn họ, chẳng ai xem hắn là người.

Vân Lưu Ngạn hắn cũng là người có m.á.u thịt, có suy nghĩ của bản thân.

Từ phi đợi cả buổi nhưng không thấy con trai đâu, lại nhận được tin con trai bị nhiễm phong hàn, bà giận đến mức suýt nữa lên cơn đau tim.

Thằng con vô dụng này đâu phải nhiễm phong hàn, rõ là muốn trốn bà nhưng không muốn gánh cái danh bất hiếu, nên mới cố ý giả bệnh.

Sao bà lại sinh ra một thằng con vô dụng như thế.

“Đại ca bệnh sao?” Cửu Châu vừa thức dậy liền nhận được tin này.

“Bẩm Vương phi, hạ nô đã chuẩn bị quà tặng, có cần mang qua đó liền không ạ?” Dương Nhất Đa là tổng quản Kỳ Lâm cung do chính tay Long Phong đế và Tô hậu chọn, hẳn rất có kinh nghiệm xử lý những chuyện nhỏ nhặt này.

“Mấy hôm nay ta chưa gặp đại tẩu, vừa hay sang đó thăm tẩu ấy cũng được.” Cửu Châu trang điểm xong, đi thẳng đến Chương Lục cung.

Nàng nói với Dương Nhất Đa, “Dạo này điện hạ bận rộn, người bảo phòng bếp hầm chút canh bổ dưỡng cho điện hạ đi.”

Hôm nay trời vừa sáng điện hạ đã ra khỏi cửa, không biết lại bận đến khi nào.

“Vâng, hạ nô nhớ rồi ạ.”

Trong một quán trà.

Thần Vương ngồi trong phòng tối, cách một bức tường chính là huynh muội Minh Kế Tự và “ân nhân” có tướng mạo hơi xấu xí.

“Lúc trước phải người đón hai huynh muội các người vào kinh là muốn hoàn thành mối lương duyên năm đó. Ai ngờ vài ngày trước trong nhà gặp chút chuyện, bây giờ ruộng đất nhà cửa đều bán hết, không đủ chi tiêu.” Trên mặt ân nhân có vài nốt sẹo mụn, lúc đau khổ càng thêm xấu xí.

Ánh mắt hần đảo qua vòng tay của Minh Trân Ngọc, đây là do Hộ Long vệ mua cho nàng ta trước khi vào kinh.

Minh Trân Ngọc hơi xót của, nhưng ánh mắt đối phương ám chỉ trần trụi như thế, nàng ta đành phải tháo vòng xuống, “Vật này vốn là do ân nhân mua cho ta, bây giờ người cứ lấy đi giải quyết chuyện gấp trước đã.”

“Sao lại thế được.” Ân nhân vừa dứt lời đã nhét vòng tay vào tay áo của mình, hần vừa ngẩng lên liền trông thấy cây trâm trên đầu Minh Trân Ngọc, “Cây trâm này tuy không được đẹp lắm, nhưng hình như là vàng ròng đúng không?”

Minh Trân Ngọc im lặng, đây là cây trâm do mẫu thân nàng ta đặt cho nàng ta trước khi lên kinh.

Rõ ràng là lúc mấy người kia tới tìm nàng ta, nói rằng người cứu nàng ta địa vị bất phàm, thân phận quý giá, dọc đường đi cũng đối đãi khách sáo với hai huynh muội nàng ta. Sao vừa vào kinh thì ngay cả trâm cài của nàng ta cũng muốn lấy thế?

Đây mà gọi là quý nhân ư?

“Không ngờ cô nương lại là người có ân tất báo, nhà ta có quen biết với đại nhân giám thị cuộc thi năm nay, nếu hần biết hai huynh muội là người có ân tất báo, phẩm chất cao quý, hần nhất định sẽ quan tâm các người hơn.” Ân nhân áy náy đưa tay bịt mặt, “Đợi ta vượt qua trận khó khăn này, ta sẽ chăm sóc hai huynh muội người thật tốt.”

“Ngài là ân nhân của xá muội, sao ta lại để ngài chăm sóc chúng ta được.” Minh Kế Tự đưa tay gỡ cây trâm trên đầu muội muội xuống, đặt trước mặt ân nhân, “Nhận ơn một giọt, trả ơn một dòng, chúc ân công sớm ngày vượt qua đại nạn.”

Minh Trân Ngọc khó tin nhìn ca ca, đây là trâm của nàng ta, sao hẳn có thể tháo xuống dứt khoát như thế?

“Nếu đây là lòng thành của hai người thì ta gắng nhận vậy.” Gã ân nhân không từ chối, nhanh chóng cất trâm vào.

Minh Kế Tự nhú mày, gắng nhận cũng không thể thế được?

Người cầm trâm của người ta mà còn mặt dày nói gắng nhận ư.

“Các người cứ yên tâm ở lại chỗ mà ta đã sắp xếp.” Gã ân nhân cất trâm vào, vẻ mặt buồn bã nhưng không đòi hỏi gì, “Dạo gần đây sĩ tử vào kinh dự thi rất nhiều, mấy sân viện tốt đều đã bị mướn cả rồi, hai huynh muội các người mới đến kinh thành, chưa quen cuộc sống ở đây, nếu ở lại đó thì ta cũng yên tâm phần nào.”

“Ân công đã bán nhà bán đất, vì sao còn giữ lại viện kia?”

“Thi cử quan trọng, tuy đã nghèo nhưng ta là người biết giữ lời hứa.” Ân nhân nghiêm mặt, “Đã để viện đó lại cho các người ở thì sẽ không đòi lại.”

Hai huynh muội nghe thế thì yên tâm hẳn.

Muốn thuê một căn nhà trong kinh nào phải chyet dễ, xem ra người này không phải là hạng lừa đảo.

Trong phòng kế bên, Thần Vương gõ nhịp lên mặt bàn.

Nhìn phản ứng hai huynh muội này trông không giống như nhận lệnh của người khác. Hình như bọn hắn chỉ muốn kiếm

chác chút đỉnh, ánh mắt nông cạn tham lam thế này, nếu nhận tiền làm việc thì xứng đáng bị trừ lương.

Đúng là gan to bằng trời.

Ngày mai phải gọi Cửu Châu đến xem trò hay mới được.

Chương 128: Chương 128

“Điện hạ.” Cửu Châu thấy điện hạ vừa về đã nghiêm mặt kéo nàng ngồi xuống bàn, nàng dè dặt hỏi, “Có chuyện gì không vui sao?”

“Có chút chuyện.” Thần Vương thở dài, “Nếu có người giả mạo ta nói hấn là ân nhân của nàng, nàng sẽ xử lý thế nào?”

“Đương nhiên là ta không tin rồi.” Cửu Châu trả lời ngay không cần suy nghĩ, “Mẫu hậu xinh đẹp như thế, chỉ cần gặp bà một lần rồi thì cả đời cũng sẽ không quên được vẻ đẹp ấy.”

“Năm đó ta cũng khờ ngô lắm mà, sao lần đầu gặp lại nhau muội không nhận ra ta?” Giọng Thần Vương đầy chua chát.

“Thiếu niên qua mười tám thay đổi dữ lắm.” Cửu Châu chột dạ dờ mắt, không dám đối mặt với hấn, “Người trưởng thành với con nít khác nhau mà, nhưng quả thật lúc ấy ta trông chàng có hơi quen mắt.”

“Hơi là bao nhiêu?” Thần Vương nhú mày, chỉ tay vào mặt mình.

Cửu Châu cười tí mắt hên lên chỗ hấn chỉ, “Nhiều thế này này.”

Thần Vương nhìn nàng ra dấu, thôi được, nhiều hơn số tiền mai táng Thường thắng tướng quân của hấn lúc trước rồi.

“Nếu không có mẫu phi mà chỉ có ta thì sao? Nếu có người giả mạo ta, nàng sẽ làm thế nào?”

“Ta không tin đâu.” Cửu Châu nghiêm túc lắc đầu, “Người khác không thể nào biết ta được cứu lên thế nào, chỉ cần một câu nói hoặc một hành động thôi cũng có thể bị vạch trần. Nếu có tên gốc nào giả mạo...”

“Sao?”

“Ta sẽ tiến hẳn về trời.”

“Vậy thì đúng là không khéo rồi, dạo này vừa hay có người đang giả mạo nàng đấy.”

“Ờ?” Cửu Châu trừng mắt, “Thế nên sáng nay chàng ra ngoài từ sớm là vì chuyện này sao?”

“Kể ra thì Hộ Long vệ còn tra được một chuyện khá thú vị.” Thần Vương nói tiếp, “Người giả mạo nàng cũng họ Minh, là người của Minh gia ở Lăng Châu. Mười một năm về trước cô ta còn từng đến nhà nàng ở một thời gian.”

Sắc mặt Cửu Châu vô cùng phức tạp, “Hóa ra là nàng ta...”

“Nhạc phụ và nhạc mẫu đã kể chuyện này với nàng rồi?” Thần Vương thấy vẻ mặt nàng khang khác, nghĩ nàng không vui nên vội an ủi, “Nhạc phụ và nhạc mẫu chỉ thu nhận nàng ta, trong lòng họ nàng vẫn là cô con gái họ yêu thương nhất.”

“Vâng.” Cửu Châu gật đầu, “Vài ngày nữa ta sẽ về nhà nói chuyện này cho mẫu thân biết.”

Nếu không xem nàng như châu báu, yêu nàng như mạng thì làm sao mẫu thân có thể phát hiện cô nàng kia là giả chỉ bằng trực giác của bản thân?

Cô ả kia giả mạo nàng hai lần liên tiếp, chẳng lẽ nàng ta không có cuộc đời của chính bản thân mình hay sao?

Minh Kế Tự và Minh Trân Ngọc cực kỳ bối rối, ân công thất thế, lại sợ Minh gia trả thù, thế nên mấy ngày sau đó bọn họ đều trốn trong căn nhà thuê kia không dám lộ mặt ra ngoài.

Trốn được vài ngày, không thấy Minh gia quyền thế ngập trời tìm đến, bọn họ mới dần bình tĩnh lại, sau đó mới dám đi ra ngoài.

Sau khi nghe ngóng một vòng, hể vừa nhắc đến con gái Minh gia là mấy lão bách tính khắp đầu đường cuối ngõ đều có thể thao thao bất tuyệt.

“Con gái Minh đại nhân ấy à, ta biết chứ, đó là tiểu thư xinh xắn của Vương gia bá đạo đấy.”

“À, chẳng phải là bảo bối trong tim của Vương gia bá đạo ư?”

“Mấy người nói sai rồi, đó rõ ràng là tiên nữ hạ phàm, là mối lương duyên ba kiếp với tiên quân đấy.”

Minh Trân Ngọc nghe mà ù ù cạc cạc, có phải đầu óc mấy người trong kinh thành đều bất thường thế không?

“Cô nương à, nếu cô có hứng thú thì có thể vào trà lâu ngồi nghe một lát, ở đó mới gọi là đặc sắc.”

Tuy thấy đầu óc của đám người này không được tốt cho lắm, nhưng Minh Trân Ngọc vẫn đến trà lâu mà bọn họ giới thiệu.

Chỗ này trà hay bánh gì cũng đắt, bộ làm bằng vàng sao? Nàng ta nhìn nhóm thiên kim toàn thân lụa là gấm vóc, ghìem lại cơn ghen tỵ trong lòng gọi phần trà và điểm tâm rẻ nhất.

Mấy năm qua cuộc sống trong nhà càng lúc càng khó khăn, nghe nói trước đây năm nào ba huynh đệ Minh gia cũng cho

người mang tiền về tộc chính, cổ vũ con trẻ trong dòng họ chăm chỉ đọc sách. Sau này khi ba người họ tách ra tự lập môn hộ, họ lấy lại hết tất cả ruộng đất điền sản mà mình từng mua cho dòng họ, rồi chia cho huyện nha và bách tính nghèo khổ ở quê.

Cũng chính vì thế mà không một ai dám buông lời dèm pha sau lưng ba huynh đệ nhà họ, trái lại còn có rất nhiều người khen họ nhân hậu, cao thượng.

Mười năm qua, trong gia tộc chỉ có mỗi một mình ca ca nàng ta đồ tú tài, đám con cháu còn lại chẳng có thành tích gì, Minh gia một thời hiển hách ở Lăng Châu dần dần tụt dốc.

Nhóm trưởng lão trong tộc không phải không có ý muốn làm hòa với ba huynh đệ Minh gia, nhưng bọn họ đã quyết tâm, không lui tới với tộc chính nữa.

Sau khi nghe một đồng chuyện về vương gia bá đạo và tiểu thư xinh đẹp ở trà lâu, Minh Trân Ngọc đầu vầng mắt hoa cả lên, bây giờ không còn thịnh hành tình duyên ba kiếp mà đổi thành tình duyên trăm kiếp rồi sao?

Hiện tượng ganh đua ngày một nghiêm trọng, ngay cả tình tiết của truyện cũng không ngoại lệ.

Không ngờ Minh gia không những tìm lại được con gái, mà còn gả con gái cho Thần Vương được sủng ái nhất. Nếu năm xưa nàng ta không bị Thảm Doanh vạch trần thân phận, vị trí Vương phi kia chẳng phải đã thuộc về nàng ta sao?

Nhưng xưa nay Hoàng gia lắm quy củ, có gì lại để một Vương gia cao quý cưới một cô gái lưu lạc dân gian mười mấy năm không rõ quá khứ chứ?

Có phải Minh gia đã giấu giếm chuyện gì hay không?

Sau khi đi nghe ngóng một vòng, nàng ta đã tường tận. Mọi chuyện đúng như những gì nàng ta đoán, Minh gia tuyên bố với người ngoài rằng Minh Cửu Châu yếu ớt nên đã được gửi nuôi ở đạo quán từ nhỏ, chờ qua năm tuổi mới đón nàng về.

Nghĩ đến đây, Minh Trân Ngọc cười khẩy, lưu lạc bên ngoài mười mấy năm, ai biết trước khi vào kinh Minh Cửu Châu đã từng tiếp xúc với hạng hạ lưu nào?

Ắt hẳn Minh gia rất sợ chuyện này bị bại lộ.

Tội khi quân là tội c.h.é.m đầu cả nhà.

Minh gia.

Thẩm Doanh thấy con gái lại về, miệng thì ghét bỏ, “Mấy bữa trước mới về, sao nay lại về nữa?”

Nhưng chưa dứt câu bà đã nắm lấy tay Cửu Châu, “Trưa nay muốn ăn gì để mẹ làm cho con. Sao điện hạ không về cùng con?”

“Điện hạ bị phụ hoàng gọi sang Thái Ương cung rồi ạ.” Cửu Châu liệt kê vài món rồi kéo tay Thẩm Doanh, “Mẫu thân, trong phòng bếp lắm khói dầu, mẹ nói chuyện với con một lát đi.”

Thẩm Doanh trông vẻ mặt con gái liền đoán con gái có chuyện muốn nói với mình, bà ngồi xuống ghế, “Hôm nay phụ thân và huynh con đều đi trực cả rồi, hiếm có dịp hai mẹ con mình nói chuyện riêng.”

Hai mẹ con nói chút chuyện lật vật thường ngày, Cửu Châu bắt đầu nhắc đến cô nhóc giả mạo do Minh gia ở Lăng Châu đưa đến cách đây mười một năm về trước.

“Cô nhóc kia trông có nét giống phụ thân con, lúc con chào đời, trên cánh tay có một nốt ruồi, cô nhóc kia cũng có.” Nhắc tới những chuyện năm đó Minh gia ở Lăng Châu từng làm, giọng Thẩm Doanh mang theo vẻ căm ghét, “Năm ấy khi cô nhóc bước xuống xe ngựa, vừa nhìn mẹ đã cảm thấy mẹ và cô nhóc này không có duyên.”

Cửu Châu cầm tay Thẩm Doanh.

“Còn con thì khác, khi vừa gặp con, lòng mẹ đã biết đây chính là con của mẹ.” Sự căm ghét đã được sự ấm áp thay thế, “Có lẽ là ảnh hưởng bởi huyết thống, hoặc cũng có thể là do ông trời không đành lòng nhìn nhà mình hi sinh vì nước vì dân để rồi bị tu hú chiếm tổ nên mới rủ lòng thương nhắc nhở mẹ.”

Nhớ lại chuyện năm xưa, Thẩm Doanh hận Minh gia Lăng Châu vô cùng. “Lúc trước vì đảm bảo để họ đồng ý nuôi con, chúng ta đã gom hết tất cả những gì quý giá nhất cho bọn họ. Từ thời tổ phụ con còn sống, năm nào ông ấy cũng mang tiền về Lăng Châu, chúng ta cứ nghĩ bọn họ sẽ nể tình mấy năm qua mà nuôi dưỡng con thật tốt. Nhưng lại không ngờ bọn họ lại cầm tiền rồi vứt con ở nơi hoang vu hẻo lánh.”

Những năm cuối của đời Hiển Đức, thiên hạ đại loạn, một đứa trẻ chưa đầy tháng bị vứt ở nơi hoang dã làm sao còn cơ hội sống sót?

Thẩm Doanh hận Minh gia Lăng Châu đến tận xương tủy, lúc đó Bệ hạ vừa mới đăng cơ chưa được bao lâu, cần có triều thần phụ tá, nếu không, hai vợ chồng ông bà thà mặc kệ thế tục cũng sẽ quyết hủy cả gia tộc Minh gia ở Lăng Châu.

Nhưng không còn sự che chở của bọn họ, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Minh Gia Lăng Châu đã xuống dốc không phanh, bây giờ chẳng còn ai nhắc đến Minh Gia Lăng châu nữa.

Mỗi khi nhắc đến Minh gia, người trong thiên hạ chỉ nghĩ đến Minh gia ở kinh thành.

“Mẫu thân, con nhận được một tin, cô nương năm xưa giả mạo con đã vào kinh rồi.”

“Nàng ta còn dám đến sao?” Thẩm Doanh cười khẩy, “Nhà ta không tìm bọn họ tính sổ, bọn họ lại tự đưa đến cửa.”

“Nàng ta đến đây để gặp ân nhân của mình. Năm nàng ta tám tuổi bị rơi xuống sông Hoa Khê, sau đó được ân nhân cứu lên.”

Thẩm Doanh vừa nghe thế thì sửng người, sau đó mới phản ứng lại, “Nàng ta lại còn dám giả mạo con sao?”

“Mẫu thân đừng tức giận, phụ hoàng, mẫu hậu và cả điện hạ đều biết chuyện này rồi.” Cửu Châu rót cho Thẩm Doanh một tách trà, “Con bây giờ đã là hoàng thân quốc thích. Người giả mạo hoàng thân quốc thích sẽ liên lụy đến tam tộc. Hậu nhân của Minh gia Lăng Châu không thể tham gia khoa cử trong vòng năm mươi năm tới.”

Thẩm Doanh khá bất ngờ khi nghe nàng nói thế.

Con gái bà dịu dàng hiếm khi nào tức giận, ngay cả lúc nói chuyện cũng mang theo chất giọng mềm mại của vùng Lăng Châu. Những lời thế này quả thật không giống con bé.

“Sư phụ nói, người tu đạo luôn xem trọng việc lấy ơn báo oán. Luật pháp Đại Thành lại nhân từ, nếu con dựa vào luật pháp của Đại Thành xử lý việc này chính là lấy ân báo oán.” Nụ cười Cửu Châu ngây thơ làm sao, “Không chấp hành luật pháp của Đại Thành chính là đại nghịch bất đạo, con chỉ theo phe chính nghĩa, ngài Tam Thanh ở trên trời sẽ chứng cho hành động hành thiện tích đức của con.”

Thẩm Doanh há to miệng, rồi lại lẳng lặng khép lại.

Đúng là một hành động lấy ơn báo oán, giúp đỡ chính nghĩa, hành thiện tích đức.

Không có gì sai trái cả.

“Bẩm Vương phi, phu nhân, bên ngoài có khách tới nói là cố nhân muốn ôn chuyện với phu nhân.”

Cửu Châu nhìn quản sự vừa chạy vào đưa tin, “Khách là nam hay nữ, bao nhiêu tuổi rồi?”

“Bẩm vương phi, là một cô nương áng chừng mười bảy, mười tám tuổi.” Nữ quản sự đáp, “Nàng ta không mang theo bài thiếp, lại không rõ lai lịch, lão nô thấy không gặp thì tốt hơn.”

“Cô nương mười bảy, mười tám tuổi ư?” Cửu Châu và Thẩm Doanh nhìn nhau, cùng nghĩ đến một người.

“Cho nàng ta vào đi.” Cửu Châu cười, “Ta cũng rất tò mò cô gái dám giả mạo hoàng thân quốc thích này rốt cuộc là người thế nào.”

Bước vào cổng Minh gia, Minh Trân Ngọc đảo qua cái sân xuất hiện trong trí nhớ của mình vô số lần. Gốc cổ thụ trong ký ức của nàng ta không cao lớn như mình từng nghĩ, nhưng hạ nhân vẫn lầm lì ít nói như xưa.

Khi bước vào chính viện, bước chân nàng ta hơi chần chừ.

Năm đó chính ở chỗ này, nàng ta đã nghe Thẩm Doanh chất vấn, kể từ đó không còn bước chân vào viện này nữa.

“Xin cô nương đi theo ta.” Quản sự dẫn đường gọi nàng ta.

“Xin lỗi, đã lâu rồi không đến đây nên đã quên mất đường.”

Nàng ta cứ nghĩ quản sự sẽ hỏi mình đến đây khi nào, nhưng quản sự chỉ hơi khom người rồi dẫn nàng ta đi tiếp vào trong.

Vào cửa, nhìn Thẩm Doanh đang ngồi trên ghế cao nhất, gương mặt nàng ta lộ ra ý cười, “Tiểu nữ Minh Trân Ngọc bái kiến phu nhân. Đã mười một năm trôi qua, phu nhân vẫn khỏe chứ?”

“Minh Trân Ngọc?” Thẩm Doanh nâng tách trà lên nhấp một hớp, quay sang hỏi Cửu Châu, “Nhà ta có thân thích này sao?”

Cửu Châu lắc đầu, “Con chưa từng nghe mọi người nhắc đến.”

Nụ cười trên gương mặt Minh Trân Ngọc cứng đờ, nàng ta tưởng khi nghe đến tên mình, Thẩm Doanh hẳn sẽ khiếp sợ, giận dữ, hoặc là bất an, nhưng bà lại không có phản ứng gì, thậm chí còn chẳng nhớ nàng ta là ai.

Nàng ta không tin Thẩm Doanh không nhớ tên mình.

“Phu nhân cần gì phải giả vờ, dù gì năm xưa tiểu nữ cũng từng gọi bà một tiếng mẫu thân.” Minh Trân Ngọc nhìn sang Minh Cửu Châu đang ngồi cạnh Thẩm Doanh, “Xem ra phu nhân tìm được con gái ruột nên đã quên mất đứa con gái giả là ta rồi.”

“Đã biết mình là hàng giả thì cần gì phải đến trước mặt ta để bẽ mặt?” Thẩm Doanh nói thẳng thừng không chút nể nang, lạnh mặt, “Năm đó ngươi còn nhỏ nên ta mới cho người đưa ngươi về Lăng Châu. Bây giờ ngươi đã lớn rồi, ta chỉ đành lấy chổi quét ngươi ra ngoài.”

Không ngờ Thẩm Doanh vừa mở miệng đã nói chuyện khó nghe như thế, Minh Trân Ngọc không nén được cơn tức, “Nếu ta đã dám đứng ở đây thì chẳng sợ bị trả thù.”

Cửu Châu bật cười.

Minh Trân Ngọc quay sang nhìn nàng, “Ngươi cười gì?”

“Ồ, không có gì.” Cửu Châu vô tội lắc đầu, dáng vẻ nâng tách trà cực kỳ ngây thơ, “Hai người cứ nói tiếp đi, đừng để ý đến ta.”

Lời thoại hung ác thì phải nói một mạch hết câu, nếu bị ngắt ngang nửa chừng thì khí thế cũng bị xui xuống.

Minh Trân Ngọc bị vẻ mặt “người cứ nói tiếp, ta ngồi đây hóng trò vui” của Cửu Châu làm cho thẹn quá hóa giận, nhần nhin một lúc, nói ra mục đích mình đến Minh gia hôm nay, “Ta đã biết bí mật của các người.”

“Bí mật gì?” Cửu Châu không nhin được bèn hỏi, nhưng nàng không hỏi Minh Trân Ngọc mà là Thẩm Doanh.

Thẩm Doanh lắc đầu, “Mẹ không biết.”

Chẳng lẽ...

Bà cau mày, chẳng lẽ nàng ta đã biết tài năng hội họa thực sự của Kính Châu và Cửu Châu?

“Hai vợ chồng ông bà đúng là gan cùng mình, dám lừa gạt hoàng thất, mấy người không sợ bí mật này rồi sẽ có ngày bị lộ sao?” Minh Trân Ngọc thấy Thẩm Doanh cau mày, đắc ý nói, “Tội khi quân là tử tội đấy.”

Thẩm Doanh ngược mắt nhìn Minh Trân Ngọc, chỉ thối phồng tài năng hội họa vài câu, sao lại thành tội khi quân được?

Minh gia nhà họ đâu phải dựa vào tài hội họa để chinh phục hoàng gia?

Thẩm Doanh im lặng không nói, Minh Trân Ngọc hùng hồn nói, “Thẩm Doanh, mấy năm qua vì bị các người đuổi khỏi kinh thành mà ta đã phải chịu biết bao khinh bỉ và tủ nhục, các người có nghĩ đến cuộc sống của ta sẽ ra sao không?”

“Khiến người chịu khinh bỉ tủ nhục không phải ta, mà là Minh gia Lăng Châu tham lam vô sỉ.” Thẩm Doanh cười gằn, “Vì sao ta phải bận tâm cuộc sống của một kẻ lừa gạt làm gì?”

“Ta lừa đảo, vậy các người là gì?” Minh Trân Ngọc chỉ thẳng vào Cửu Châu, “Các người giấu giếm lai lịch của nàng ta, để nàng ta được gả vào hoàng thất lấy lòng hoàng thượng và hoàng hậu, hưởng thụ vinh hoa phú quý, chẳng lẽ không phải là lừa đảo ư?”

Cửu Châu cầm tách trà, tròn xoe đôi mắt, “Ồ?”

Lai lịch của nàng?

Tuy đạo quán vô danh ở một ngọn núi vô danh tại Lăng Châu quả thực có hơi nghèo nàn, nhưng nhà bọn họ đâu có giấu giếm hoàng gia.

“Thẩm Doanh, một canh giờ sau, ta chờ người ở sườn núi phía tây ngoại ô, hy vọng có thể thấy hai mẹ con các người mang theo thành ý đến đó.” Dứt lời, nàng ta xoay người rời đi.

Nàng ta đi rồi, Cửu Châu trầm mặc hồi lâu, “Mẫu thân, nàng ta đến đây làm tiền đúng không?”

Lại còn hành động hùng hồn, khí thế như thế, bảo sao nàng ta dám làm chuyện như giả mạo người khác.

Minh Kế Tự đứng đợi bên ngoài Minh gia một lúc lâu, thấy Minh Trân Ngọc bước ra thì vội hỏi, “Đã nói với bọn họ chưa?”

“Ta đã hẹn gặp bọn họ ở sườn núi Trường Phong phía tây ngoại ô, nói chuyện tại nhà bọn họ ta sợ mình sẽ thua thiệt.”

“Có gì mà thua thiệt.” Minh Kế Tự thấy muội muội không kiếm chác được gì, chẳng còn mấy hào hứng, “Người mau ra phía tây ngoại ô chờ đi, buổi tối nhớ về sớm nấu cơm. Bà bếp mà ân công của người mời đến nấu không hợp khẩu vị của ta.”

Minh Trân Ngọc nhin rồi lại nhin, gật đầu, “Được.”

Nửa canh giờ sau, Thần Vương đến Minh gia đón Cửu Châu hồi cung, nghe hạ nhân nói Cửu Châu đã đi đến sườn núi Trường Phong ở phía tây ngoại ô, hắt lại chuyển hướng sang đó.

Núi Trường Phong nổi tiếng gió lớn, Cửu Châu và nhạc mẫu đến đó để hứng gió ư?

“Mẫu thân, bên ngoài gió lớn, mẹ đừng ra.” Cửu Châu xốc rêm xe lên, nhìn đám cỏ ngả tới ngả lui trên núi, “Chờ nàng ta đến tìm chúng ta.”

Thấy xe ngựa của Minh gia đã đến, Minh Trân Ngọc vội bày ra tư thế ngồi thần bí, chờ mẹ con Thẩm Doanh lên gặp mình. Nhưng đợi đến lúc lưng đau eo mỏi chân tê mà xe ngựa dưới chân núi chẳng có động tĩnh gì.

Có ý gì đây, chơi nàng ta à?

Chương 129: Chương 129

Trên núi gió thổi lồng lộng, Minh Trân Ngọc đứng ngồi không yên, đành đi xuống núi.

“Trân Ngọc cô nương.” Cửu Châu vén rèm, nhìn Minh Trân Ngọc đầu xù tóc rối vì gió thổi, “Trên núi gió lớn, cô nương vào xe nói chuyện đi.”

Biết gió lớn mà còn để nàng ta ở trên núi chờ lâu như thế?

Minh Trân Ngọc sầm mặt, “Không, ta sợ c.h.ế.t bất đắc kỳ tử không ai chứng trong xe ngựa nhà người.”

“Ở đây rừng núi hoang vắng, nếu người có c.h.ế.t thì dù không c.h.ế.t trên xe ngựa cũng chẳng ai biết đâu.” Thẩm Doanh lên tiếng, “Minh gia Lãng châu các người đúng là tham lam sợ chết.”

“Sau hai canh giờ nếu ta không về nhà thì ca ca ta sẽ đi báo quan.” Minh Trân Ngọc cố giữ bình tĩnh, “Ta khuyên các người đừng có ý đồ gì.”

“Ca ca của người chỉ là một tên tú tài nghèo, hắn thì làm được gì?” Thẩm Doanh cố ý đe dọa, “Minh Trân Ngọc, có gì người cứ nói thẳng, đừng giở mấy thủ đoạn vờ ra vẻ bí ẩn nữa.”

“Người đừng tưởng hai huynh muội chúng ta ở trong kinh này không có núi dựa.” Minh Trân Ngọc không biết Thẩm Doanh nói thật hay không, giọng run rẩy, “Ta có vị ân công quen biết với hoàng tử trong cung, nếu hai huynh muội ta xảy ra chuyện thì cả nhà người không thoát được hiểm nghi đâu.”

“Chẳng sao cả.” Cửu Châu cười híp mắt, “Phu quân của ta là Vương gia quyền thế ngập trời, ta không sợ.”

“Người, người, người...” Minh Trân Ngọc lùi về sau vài bước, ánh mắt nhìn Thẩm Doanh và Cửu Châu tràn đầy sợ hãi và hối hận. Nàng ta không nên chọn ngoại ô làm địa điểm gặp mặt hai mẹ con nhà này.

Nhìn Minh Trân Ngọc như thế, Thẩm Doanh bỗng thấy vô vị, có đôi khi đồng thời xuất hiện một người vừa xấu xa vừa ngu ngốc.

Lòng tham vô đáy dễ dàng khiến người ta không phân biệt được thị phi, trở nên ngu ngốc hơn.

Nếu Minh gia Lăng Châu biết ngại thì sẽ không có mặt mũi nào đến gặp nhà họ. Đẳng này đám người đó không những không ngại, mà trái lại còn nảy sinh oán hận với Minh gia ở kinh thành.

“Minh Cửu Châu, nếu Thần Vương biết lai lịch của người, liệu hẳn còn che chở cho người không?” Trong lúc cấp bách, Minh Trân Ngọc “vứt” ra tấm bài hộ mệnh, “Nhà các người vì muốn gả người vào Hoàng gia mà giấu giếm chuyện người lưu lạc ở dân gian mười mấy năm trời. Ai biết được trước khi hồi kinh người có tình lang hay dây dưa với người đàn ông khác hay không?”

“Bí mật mà người nói là chuyện này ư?” Thẩm Doanh như nghe phải chuyện cười, “Cả nhà Minh gia ta trung liệt, có gì phải dùng thủ đoạn này để mưu cầu vinh hoa phú quý?”

Bọn họ giấu giếm quá khứ của con gái là vì không muốn để con bé hứng chịu lời đàm tiếu của thiên hạ. Huống chi, khi Bệ hạ ngỏ lời kết thân với Minh gia, nhà họ đã kể chuyện này cho Bệ hạ nghe rồi, làm sao có chuyện phạm tội khi quân được.

“Khi quân hay không là do Bệ hạ quyết định.” Thẩm Doanh cất giọng lạnh lẽo, “Nếu Thần Vương vì chuyện nhỏ nhặt này mà sinh lòng nghi kị với Cửu Châu, Minh gia nguyện dâng tầu xin cho nữ như hòa ly với hoàng gia.”

“Các người chẳng qua mạnh miệng ở trước mặt ta mà thôi.” Minh Trân Ngọc luống cuống, lắc đầu phủ nhận, “Không thể nào, làm sao hoàng gia lại để một đứa con gái lưu lạc từ nhỏ làm hoàng tử phi được.”

“Vì con bé họ Minh, mang dòng m.á.u Minh gia trong người, hưởng trọn phẩm chất tốt đẹp nhất của hai nhà Minh – Thẩm.” Thẩm Doanh bước xuống xe ngựa, hất cằm nhìn nàng ta, “Ngay cả kinh thành thế nào người cũng chẳng rõ, vậy thì làm sao biết được suy nghĩ của người hoàng gia. Đừng tưởng đọc được vài quyển thoại bản liên quan đến hoàng gia rồi nghĩ mình hiểu hết hoàng gia.”

“Minh gia Lăng Châu các người ngay cả cử nhân còn không có ai thi đậu, vậy mà lại dám đòi phân ưu cho hoàng gia.” Thẩm Doanh khẽ cười, rõ ràng nụ cười này không có ý gì, nhưng Minh Trân Ngọc lại cảm nhận được vẻ giễu cợt bên trong.

Bà cười Minh gia Lăng Châu xuống dốc, cười bọn họ chưa từng va chạm xã hội, cười bọn họ không có năng lực, rõ ràng là đang chế giễu bọn họ.

Cửu Châu ngồi trong xe ngựa không dám lên tiếng, mẫu thân lúc nào cũng mỉm cười dịu dàng mà giận lên thì không ai dám trêu vào.

Từ khi quen biết điện hạ đến nay, nàng chưa từng nghĩ đến chuyện điện hạ sẽ để ý quá khứ của mình, lớn lên trong đạo quán là chuyện mất mặt lắm ư?

Nàng tiếp cận điện hạ chỉ là vì trả ơn, chứ không hề có mơ mộng nhận lại gì.

Sư phụ nói, con người kỳ vọng quá nhiều chỉ khiến người ta sợ hãi.

Người vô dục vô cầu mới là người mạnh mẽ nhất.

Cửu Châu ghé lên cửa sổ xe ngựa, không nhịn được suy nghĩ, nàng bây giờ vẫn là người vô dục vô cầu chứ?

Từ xa có tiếng vó ngựa truyền đến, Cửu Châu nghiêng đầu nhìn sang, gương mặt bỗng ánh lên nụ cười.

Cưỡi bạch mã mặc áo bào tím. Dù chỉ là một bóng hình từ xa nhưng vẫn khiến người ta liên tưởng đến một lang quân đầy cao ngạo.

Đằng sau hắn còn có đái đao hộ vệ cưỡi ngựa theo sau đây phóng khoáng, khiến người ta không tài nào dời mắt đi chỗ khác.

“Cửu Châu.” Thần Vương trông thấy Cửu Châu đang ghé lên thành cửa sổ, hắn tung người nhảy xuống ngựa, đi đến trước cửa sổ nhìn nàng, “Xuống đây.”

Hắn duỗi tay về phía nàng, “Nhảy xuống đây, ta đón nàng.”

“Được.” Cửu Châu giẫm lên ghế, leo ra cửa sổ rồi nhảy vào lòng Thần Vương. Thần Vương vững vàng đón lấy nàng, quay sang hành lễ với Thẩm Doanh, “Độ Khanh bài kiến nhạc mẫu đại nhân.”

“Thỉnh an điện hạ.” Thẩm Doanh đáp lễ, cười hỏi, “Sao điện hạ lại đến đây?”

“Ta đến đón Cửu Châu hồi cung, nghe hạ nhân quý phủ nói hai người đến núi Trường Phong nên ta đến xem thử.” Thần Vương nhận áo choàng do Hộ Long vệ mang đến, đưa một cái cho

Thẩm Doanh, một cái khoác lên người Cửu Châu, “Ở đây gió lớn, nhạc mẫu và Cửu Châu đến đây để... ngắm cảnh ư?”

Chỗ này rừng núi hoang vắng, núi non bình thường, phong cảnh hiện giờ cũng chẳng đẹp để gì để ngắm.

“Người quen cũ mời đến, thần phụ và Cửu Châu không đi không được.” Thẩm Doanh trở lại dáng vẻ dịu dàng ngày thường, “Khiến điện hạ vất vả một chuyến rồi.”

Người quen cũ?

Lúc bấy giờ Thần Vương mới chú ý đến Minh Trân Ngọc đang đứng đối diện nhạc mẫu nhà mình, đây không phải là cô ả giả mạo kia sao?

“Đã nói chuyện xong rồi chứ?” Thần Vương khẽ hỏi Cửu Châu.

“Xong rồi... nhỉ?” Cửu Châu sửa lại dây buộc áo choàng, ngẩng đầu hỏi Minh Trân Ngọc, “Ân công trong miệng cô có phải là người đã cứu cô từ sông Hoa Khê lên không?”

Minh Trân Ngọc cảnh giác nhìn Cửu Châu, “Sao ngươi lại biết?”

Cửu Châu hỏi tiếp, “Ngươi xác định đúng là được hần cứu không?”

“Đương nhiên rồi.” Minh Trân Ngọc lảng tránh ánh mắt Cửu Châu, “Chẳng lẽ ta lại nhận nhầm ân nhân của mình?”

“Ồ.” Cửu Châu gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Ồ là ý gì?

Minh Trân Ngọc bất an, nhưng chỉ biết gắng gượng tỏ vẻ mình bình tĩnh, tránh cho mẹ con Thẩm Doanh nhận ra.

Trong lúc hoảng sợ, nàng ta nhìn sang Thần Vương, “Người có biết vương phi nhà người vốn không hề được Minh gia gửi nuôi ở đâu cả, mà nàng ta bị lưu lạc, có quá khứ không rõ không?”

Thẩm Doanh nhìn Minh Trân Ngọc, vẻ điên cuồng hiện rõ trên gương mặt nàng ta.

Ả ngu này, đúng là dám nói ra.

Sau khi Cửu Châu hồi kinh, con bé vẫn sinh hoạt dưới mí mắt của hoàng thượng, tính tình con bé ra sao Bệ hạ và hoàng hậu đều biết rõ. Phong tục của Đại Thành khá thoáng, không hề hà khắc với phụ nữ. Trong gia phả của hoàng gia thậm chí còn có Vương gia lấy một quả phủ làm chính phi. Chẳng hiểu sao Minh Trân Ngọc lại nghĩ chuyện bé tí như thế sẽ ảnh hưởng cuộc đời của một cô gái?

Thần Vương không hề biến sắc, hắn chỉ cúi đầu nhìn Cửu Châu, sau đó lạnh lùng lườm Minh Trân Ngọc, “Liên quan gì đến người?”

“Chẳng lẽ người chưa từng nghi ngờ nàng ta từng dây dưa với người đàn ông khác trước khi vào kinh ư?” Thấy lời mình không có ảnh hưởng gì, Minh Trân Ngọc cuống lên, “Người là hoàng tử, muốn phụ nữ loại nào mà không có, cần gì phải lấy một đứa con gái không rõ lai lịch như thế?”

Thần Vương nhíu mày, im lặng không nói.

Minh Trân Ngọc mừng thầm, quả nhiên đàn ông trên thế gian chẳng có ai mà không quan tâm đến quá khứ của phụ nữ.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, bắt ả đàn bà đang nhục mạ hoàng thân quân thích này tống vào đại lao cho ta.” Dưới sự “kiên trì dạy dỗ” của phụ hoàng và nhạc phụ, hắn đã sớm thuộc lòng luật pháp Đại Thành.

Một người đàn ông trưởng thành phải biết dùng phát luật bảo vệ Vương phi nhà mình.

“Cái gì?” Minh Trân Ngọc trừng mắt khó tin, Thần Vương này trông anh tuấn, mắt tinh vậy mà sao hành sự không biết suy nghĩ như thế?

“Rõ!” Hộ Long vệ nhận lệnh, nhanh chóng trở gô Minh Trân Ngọc lại, lấy đồ nhét miệng nàng ta, không thém liếc mắt lấy một cái.

“Lần sau gặp kẻ điên như này thì đừng nói nhiều với ả làm gì.” Thần Vương quay sang nói với Cửu Châu, “Chúng ta là người hoàng gia, phải cao ngạo một chút.”

“Hạng người này mà xứng nói chuyện với nàng ư?” Thần Vương thấy Cửu Châu im lặng, bèn ôm nàng lên ngựa, xoay người tung mình nhảy lên ngựa theo, sau đó kéo nàng vào lòng, “Chúng ta đưa nhạc mẫu về phủ trước rồi hồi cung sau.”

Thiếu nữ tựa vào lòng hắn, ngay cả búi tóc trên đầu cũng hết sức đáng yêu. Thần Vương ôm nàng vào lòng, tay cầm lên đỉnh đầu nàng, “Minh Tiểu Trư.”

“Hử?”

“Đừng suy nghĩ lung tung, bốn điện hạ rất thích nàng.”

Con ngựa đạp chân một cái, cúi đầu gặm khóm cỏ xanh ở ven đường, trông khá nhàn nhã, vẽ lên một khung cảnh cực kỳ đẹp đẽ và yên bình.

Thẩm Doanh nhìn Thần Vương và con gái đang ngồi trên lưng ngựa, xoay người bước lên xe.

Mọi người như đã quên mất Minh Trân Ngọc, hoặc có thể nói là chẳng có ai quan tâm đến ả ta.

Minh Kế Tự ngồi xổm trước cổng thành chờ muội muội trở về, hẳn ta chẳng hề quan tâm muội muội, hẳn ta chỉ sốt ruột không biết muội muội bắt chẹt Minh gia ở kinh thành được bao nhiêu.

Đợi được chừng một canh giờ, hẳn trông thấy muội muội bị một đám đái đao thị vệ trói gô áp giải vào thành, không biết mấy thị vệ này nói gì với lính gác thành mà sắc mặt bọn họ thay đổi hẳn, không hỏi thêm gì mà giải nàng ta đi thẳng.

Thấy muội muội nhìn sang bên đây, hẳn ta vội lẩn vào một cái quán nhỏ gần đó, sợ đám thị vệ này cũng giải mình đi theo.

Phụ thân nói chẳng sai chút nào, đàn bà chẳng làm nên trò trống gì, mới ra ngoài có chút xú đã xảy ra chuyện. Hẳn ta quay người co cẳng bỏ chạy, về tới sân nhà mới bình tĩnh lại.

Minh Ký Viễn bước ra khỏi Đại Lý tự, đi được nửa đường thì trông thấy Thần Vương và muội muội cùng cười một thót ngựa, đoàn thị vệ sau lưng hình như còn áp giải một người, “Vương gia, Cửu Châu, có chuyện gì thế?”

“Ký Viễn.” Thẩm Doanh ngồi trong xe vén rèm lên, “Về nhà rồi nói.”

“Vâng ạ.” Minh Ký Viễn nhìn cô gái bị trói gô kia, nhanh chóng dời tầm mắt.

Thẩm Doanh gọi hẳn là Ký Viễn?

Hẳn là Minh Ký Viễn ư?

Minh Trân Ngọc càng cúi gằm đầu, không dám để Minh Ký Viễn nhìn thấy mặt mình.

Người nàng ta hận nhất không phải là Thẩm Donah, cũng không phải là Minh Kính Châu, mà chính là Minh Ký Viễn.

Hắn đã để nàng ta biết, hóa ra trên đời này muội muội không cần phải nhường nhịn ca ca, không cần lúc nào cũng làm theo ý của ca ca.

Nhưng cái hôm nàng ta bị đuổi về Lăng Châu, hắn lại dùng ánh mắt hận thù nhìn nàng ta.

“Nhà các ngươi làm mất muội muội của ta! Rồi các ngươi sẽ nhận lấy báo ứng.”

“Ngươi không phải là muội muội của ta, muội muội của ta không bao giờ làm chuyện giả mạo người khác.”

Ai bảo Minh gia kinh thành có quyền thế, có địa vị, người không vì mình trời tru đất diệt, nàng ta có lỗi gì?

Cửu Châu đang ngồi trên lưng ngựa bất chợt quay sang nhìn trà lâu bên cạnh.

“Sao thế?”

“Là Tứ hoàng tử.”

Thần Vương ngẩng đầu, trông thấy Vân Diên Trạch đang ngồi bên cửa sổ lầu hai. Hắn ta mặc đồ đen, như không ngờ Cửu Châu sẽ phát hiện ra mình, sững người một lát rồi mỉm cười gật đầu chào bọn họ.

Chương 130: Chương 130

Thần Vương bình tĩnh dời mắt đi, ấn đầu Cửu Châu vào lòng mình, “Đừng nhìn nụ cười đó, nhìn nhiều không tốt đâu.”

Cửu Châu ngoan ngoãn ghé vào lòng hắn, cất giọng ồm ồm hỏi, “Sẽ thế nào?”

“Sẽ xấu đi đấy.”

Con người Vân Diên Trạch trông ôn tồn lễ độ, nhưng thật ra rất tàn nhẫn, còn cứng hơn cả mấy bậc thêm bằng ngọc trước Thái Ương cung. Một cô nhóc đáng yêu như Minh Tiểu Trư nhà hắn vẫn nên cách xa người này một chút mới an toàn.

“Ngũ đệ.” Vân Diên Trạch khẽ cười, đứng lên tựa vào cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống, “Không biết người này phạm phải tội gì mà phải để Hộ Long vệ tự mình áp giải về đây?”

“Tứ ca để ý nàng ta như thế, chẳng lẽ huynh là đồng đảng của ả?” Rõ ràng là đang ngửa đầu nhìn Vân Diên Trạch, nhưng khí thế của Thần Vương lại áp chế cả đối phương, “Nếu huynh muốn biết ả ta phạm tội gì thì cứ đến thiên lao của Đại Lý tự hỏi thăm là biết ngay.”

“Sau khi thành thân, Ngũ đệ càng biết nói đùa rồi.” Vân Diên Trạch miệng cười nhưng lòng thì không, đưa mắt nhìn sang Minh Ký Viễn và cỗ xe ngựa của Minh gia, chậm chậm lên tiếng, “Nếu Ngũ đệ đang bận thì ta không quấy rầy nữa.”

Nếu phạm tội bình thường thì chỉ cần giao cho Kinh Triệu phủ xử lý là được, nếu giao cho Đại Lý Tự thì hẳn là án nghiêm trọng.

Vân Diên Trạch liếc nhìn cô gái bị trói gô lại còn bị bịt kín miệng kia, rồi thu hồi tầm mắt.

Đại Lý Tự...

Hắn khẽ gõ lên mặt bàn, tiếc là bây giờ hắn đang thất thế, không nghe ngóng được tin tức gì. Đổi lại là một năm trước, không tới hai ngày lai lịch thân phận của cô gái này sẽ xuất hiện trên bàn của hắn.

Từ khi phụ hoàng “lừa” bọn hắn vào cung, ra vào phải có Hộ Long vệ giám sát, hắn chẳng khác gì một tên tàn phế mù lòa.

Ngoại trừ Vân Độ Khanh, chẳng có hoàng tử nào dám sai sử Hộ Long vệ như thị vệ cả.

Quay về cung, dùng bữa tối xong, Thần Vương đi tới bên cạnh Cửu Châu, cùng nàng tranh nhau chỗ ngâm chân.

Nhìn bàn chân của hai người vờn nhau trong chậu, cung nhân Kỳ Lân cung chẳng còn thấy kinh ngạc nữa. Đến khi hai người chơi xong, bọn họ vội vàng đổi sang một chậu nước ấm mới.

Ngâm chân xong, cung nữ định xoa bóp chân cho Cửu Châu lại bị Thần Vương cầm khăn lau ngăn lại, “Cứ để đó, để bốn vương xoa chân cho Vương phi.”

Nhóm cung nữ che miệng khẽ cười, cúi đầu lui ra sau.

“Điện hạ, chàng xoa cho đàng hoàng, ta ngứa.”

“Bốn vương từng tuổi này mới xoa bóp chân cho người ta lần đầu, nàng còn dám chê ư?” Thần Vương vờ đau lòng, “Nàng mau

sờ thử đi, xem có phải lòng ta đang gào khóc không?”

Cửu Châu bị hấn chọc cười, dán lỗ tai lên n.g.ự.c hấn, “Ta không nghe thấy gì hết.”

“Cô nhóc vô lương tâm này.” Thần Vương ném khăn vào chậu, xoay người bế ngang Cửu Châu quăng nhẹ lên giường, “Bổn vương buộc phải dùng gia pháp rồi.”

Dứt lời, hấn nhào lên Cửu Châu, hai người cười đùa âm ỉ một trận.

Nhóm cung nhân vội thả rèm xuống, dọn toàn bộ đồ rửa mặt đi, giúp hai người kia đóng cửa lại.

Cung nữ giáp khẽ nói, “Điện hạ và Vương phi tình cảm thật.”

“Chủ tử tình cảm là chuyện tốt đối với người hầu như chúng ta.” Sau khi trở về phòng mình, cung nữ út mới nói với cung nữ giáp, “Nghe cung nữ bên Chương Lục cung nói, Tứ hoàng tử phi mang thai nhưng lại trốn trong phòng khóc thầm, người hầu trong viện cũng không dám hó hé.”

“Tứ hoàng tử điềm đạm dịu dàng sao lại chọc Tứ hoàng tử phi phải khóc thế?” Cung nữ giáp không tin nổi, “Tứ hoàng tử phi xuất thân từ danh môn, lại có vẻ ngoài xuất chúng, chẳng lẽ nàng ấy không được Tứ hoàng tử yêu thương sao?”

“Ai biết được.” Cung nữ út tung chăn ra, tháo tóc, “Nếu tình cảm tốt thì sao lại để nương tử mình rơi lệ? Lúc này khi hầu hạ điện hạ và vương phi, trông vương phi không được vui lắm, người có thấy điện hạ vừa gấp thức ăn vừa dỗ nàng nói chuyện không, ban này còn xoa bóp chân cho nàng ấy, chọc Vương phi cười không ngừng, đấy mới gọi là tình cảm thâm thiết.”

Cung nữ giáp mang nước vào, hai người tắm xong rồi chui vào chăn, cung nữ giáp mới lên tiếng, “Vương phi tốt như thế, nếu

điện hạ không đối xử tốt với nàng ấy mới khiến người ta không chấp nhận nổi.”

Cung nữ ắt trở mình, cất giọng ngái ngủ, “Đúng thế.”

Đừng nói là Thần Vương điện hạ, ngay cả đám người hầu như các nàng cũng rất thích hầu hạ Vương phi, thích đồ nàng vui.

Người trong cung đều tuân thủ quy tắc cứng nhắc, nhìn thấu mọi âm mưu tranh giành, bỗng dưng bắt gặp một người hoặc một vật tốt đẹp nào đó sẽ dễ dàng khơi lên chút nhân tính trong lòng của mỗi người.

Cửu Châu bị Thần Vương chọc cười rũ rượi, nằm lì trên giường chẳng buồn động đậy, Thần Vương chọc vào lưng nàng, nhưng nàng chỉ râm rì một tiếng chứ không chịu ngồi dậy.

Thần Vương thấy thế, dứt khoát nằm ghé bên cạnh nàng, hai người nhìn nhau, mắt to trừng mắt nhỏ.

“Tối nay điện hạ cố tình dỗ ta vui đúng không?” Cửu Châu trừng to đôi mắt đen láy, long lanh ánh nước tựa như một viên đá mắt mèo màu đen vô vùng xinh đẹp.

“Cuối cùng nàng cũng nhận ra tâm tư của bốn điện hạ rồi.” Thần Vương xoa tóc nàng rồi um lên, “Bây giờ có phải vui hơn xịu không?”

“Vâng.” Cửu Châu dụi đầu vào lòng hắn, “Năm xưa Minh gia Lăng Châu mang ta vút ở nơi hoang vu, hai vị sư phụ đã mang ta về đạo quán. Lúc ấy tiên đế vẫn còn tại vị, biết bao trung thần lương tướng đều chịu cảnh bị biếm quan, nghiêm trọng hơn là mất đầu. Các sư phụ thấy ta được bọc tả bởi vải vóc thượng hạng, nghi ngờ là con cháu của trung thần nào nên không dám báo quan. Bọn họ đi nghe ngóng ở Lăng Châu suốt một khoảng thời gian, không thấy có người tìm mới nhận nuôi ta.”

“Hai người họ đến các thôn trang lân cận khám bệnh miễn phí để đổi lấy sữa dê hoặc sữa mẹ mang về cho ta.” Nói đến đây, Cửu Châu mỉm cười, “Sư phụ thường nói, người ta ăn cơm trăm nhà, còn ta uống sữa trăm nhà, thế nên từ nhỏ ta đã háu ăn, ăn đến mặt đạo quán luôn.”

“Thế thì nàng đúng là háu ăn đấy.” Thần Vương nhẹ nhàng vuốt tóc nàng khẽ cười thành tiếng.

“Nhưng ta lại nghi ngờ là do hai vị sư phụ quá lười nên đạo quán mới nghèo thế.” Cửu Châu nhớ lại chuyện hồi bé, bắt đầu hào hứng kể, “Những khi trời đẹp, hai người họ sẽ nằm trên tàng cây tắm nắng hơn hai canh giờ chứ không chịu đi rửa chén.”

“Thế chén bát đều do nàng rửa ư?”

Cửu Châu im lặng một cách đáng ngờ, “Không, ta dời ghế đến dưới tàng cây nằm ngủ.”

Thần Vương nhíu mày, đúng là thầy hiền trò hiếu, cần cù cùng tiến.

“Mỗi lần mưa xong thì trên núi mọc rất nhiều nấm, hai sư phụ sẽ dẫn ta đi hái nấm, nhiều quá ăn không hết sẽ đem xuống núi đổi lấy tiền.” Cửu Châu thở dài, “Có lần Nhị sư phụ đào được một củ nhân sâm, ban đầu định đem đi đổi lấy tiền, nhưng không ngờ lại bị Đại sư phụ tưởng là củ cải nên mang đi hầm canh, rồi trút hết vào bụng ta, sau đó ta bị chảy m.á.u mũi suốt hai ba ngày liền. Đại sư phụ còn đánh nhau một trận với Nhị sư phụ, cái bàn đủ bốn chân lành lặn duy nhất của đạo quán cũng bị hai người họ đánh nát.”

Hai vị sư phụ này có vẻ không đáng tin cho lắm, Minh Tiểu Tru có thể lớn lên khỏe mạnh thế này âu cũng là nhờ mạng lớn.

Đội đã, nát... cả bàn sao?

Ánh mắt Thần Vương đại ra, “Bọn họ đập nát cái bàn luôn sao?”

“Ừm.” Cửu Châu gật đầu, “Cái bàn cũng cũ lắm rồi, hai vị sư phụ biết chút công phu nên đánh gãy đồ cũng là chuyện bình thường.”

Cũng đúng, hai nữ đạo sĩ trông coi đạo quán, nếu không có chút công phu thì không an toàn.

Nhưng muốn đánh nát bàn gỗ thì đúng là không phải chuyện dễ dàng gì.

“Hai vị sư phụ có dạy võ công cho nàng không?”

“Ta từng học chút quyền cước.” Cửu Châu hạ giọng thì thầm bên tai Thần Vương, “Hai vị sư phụ đều nói ta không có năng khiếu học võ, vào kinh rồi thì không được nói chuyện này cho người khác biết, bởi vì chút công phu mèo ba chân này của ta sẽ làm mất mặt bọn họ.”

Hèn chi hai người quen nhau lâu như thế mà Cửu Châu chưa từng nhắc đến chuyện này với hắn.

Trình hội họa của nàng kém thế mà hai vị sư phụ có thể khen ra hoa, vậy thì võ nghệ của nàng phải kém cỡ nào mới khiến bọn họ không dám mở miệng khen nàng?

“Minh Tiểu Trư.” Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, “Ta không hề để tâm đến mấy lời của cô ả kia, nàng cũng đừng bận tâm nhé.”

Cửu Châu hấp háy đôi mắt to tròn nhìn hắn.

“Tiểu Trư nhà chúng ta thiện lương đáng yêu, ngây thơ đơn thuần, lớn lên ở đâu cũng không sao cả.” Thần Vương nghiêm túc nhìn nàng, “Ta chỉ quan tâm lúc trước nàng có sống hạnh phúc hay không, có chịu áp ức hay không, có người nào ăn hiếp nàng không thôi.”

“Nếu có người ăn h.i.ếp nàng, ta sẽ giúp nàng báo thù. Nếu ngày xưa nàng sống khổ cực, ta sẽ bù đắp từng chút từng chút một.” Thần Vương cười, “Chúng ta gặp nhau sớm thế chứng minh rằng ông trời đã định trước hai ta rồi sẽ ở bên nhau.”

Cửu Châu ôm Thần Vương, vùi đầu vào lòng hắn, “Vâng.”

Lúc bấy giờ Cửu Châu mới nhận ra, thật ra nàng có phần để tâm đến những lời Minh Trân Ngọc đã nói.

Trên đời có rất nhiều chuyện vốn không hề tồn tại, nhưng nếu có người tin vào lời đồn thì nó sẽ trở thành sự thật.

Đây chính là sức mạnh của tin đồn thất thiệt.

Nhưng điện hạ đã tự tay xóa bỏ chút bận tâm cuối cùng trong lòng nàng.

Nhìn Cửu Châu an tâm tựa vào lòng mình ngủ thiếp đi, Thần Vương chậm chậm ngồi dậy, khoác thêm ngoại bào rồi bước ra khỏi phòng.

“Điện hạ.” Thái giám gác cửa thấy Thần Vương không thềm buộc tóc đã đi ra, vội vàng tiến lên, “Sao điện hạ chưa ngủ?”

“Mang đèn đi cùng ta đến Thái Ương cung.” Sắc mặt Thần Vương vô cùng u ám, thậm chí trong mắt còn mang theo cả sát ý.

Tiểu thái giám hoảng hồn thốt lên, vội vàng cùng một thái giám khác tìm đèn và áo choàng, có người còn định buộc tóc lên giúp hắn.

“Không cần.” Thần Vương vẫy tay cho thái giám đang định buộc tóc cho mình lui xuống, “Đến thẳng Thái Ương cung.”

Đám thái giám không dám hỏi điện hạ vì sao đã khuya rồi mà còn đến Thái Ương cung, vội vàng cho người chuẩn bị kiệu, tiện đường phái người sang Thái Ương cung bẩm báo.

Long Phong đế vừa cưỡi ngoại bào ngả người xuống long sà, bất chợt nghe thấy cung nhân vào báo Thần Vương đến cầu kiến.

Ông ngồi dậy, “Cho Độ Khanh vào đây.”

Khi Thần Vương bước vào, Long Phong đế thấy con trai không kịp buộc tóc, sắc mặt lạnh như băng, đau lòng gọi hần đi tới, “Sao thế, mau lại đây ngồi.”

“Phụ hoàng.” Thần Vương đi đến trước mặt ông, chấp tay hành lễ, “Nhi thần mong phụ hoàng điều tra Minh gia Lăng Châu cho thật kỹ càng.”

Long Phong đế nghe thế thì sững người, thở dài nói, “Con biết chuyện của Cửu Châu rồi sao?”

“Phụ hoàng đã biết rồi ư?”

“Lúc trước sau khi Minh gia tìm được con gái, ta bắt đầu có ý định kết thân với nhà họ.” Long Phong đế thở dài, “Minh gia bèn kể lại chuyện này cho ta biết, ta đã cho người đi điều tra, Minh cô nương vẫn luôn ở đạo quán, tâm tính lương thiện, con đừng vì những chuyện này mà hiểu lầm con bé.”

“Nhi tử làm sao nữa hiểu lầm nàng, con chỉ hận Minh gia Lăng Châu ra tay độc ác. Nếu Cửu Châu không được người ta cứu e là bây giờ đã thành một bộ xương khô trong núi sâu, chẳng có cơ hội để trưởng thành.” Vẻ đau đớn hiện rõ trong mắt hần, “Có lẽ nàng c.h.ết chẳng toàn thân, bị sói ăn, bị gấu xé, hài cốt rải rác khắp nơi.”

“Phụ hoàng, hồi bé người từng nói với con rằng, người ác ắt gặp báo ứng.” Thần Vương vãi Long Phong đế một cái thật sâu, “Nhi

thần muốn để bọn hắc nhện lấy báo ứng.”

Long Phong để vui mừng nhìn con trai mình.

Con ông cuối cùng đã trở thành một cây đại thụ có thể che mưa che gió cho người thân yêu và bách tính trong thiên hạ rồi.

Ông đứng dậy, vỗ vai con trai mình, chậm rãi đáp, “Độ Khanh à, chỉ cần con đồng ý trở thành Thái tử là có thể làm được mọi thứ.”

Chương 131: Chương 131

Làn gió lướt qua, đám lông đèn dưới mái hiên lắc lư, cuối cùng cũng dừng lại.

Thần Vương, “Phụ hoàng vẫn còn tại vị, có sao lại cần Thái tử?”

“Nếu con làm Thái tử, con sẽ có chiêm sự phủ của riêng mình, có quyền lực xử lý chuyện triều chính, mọi việc không cần phải chờ phụ hoàng đồng ý.” Long Phong đế cười, “Chuyện Minh gia Lăng Châu cũng chỉ cần một lời nói của con thôi.”

“Dù nhi thần không phải là Thái tử thì cũng chỉ cần nói với phụ hoàng một câu cũng đã xử được bọn họ.” Thần Vương lắc đầu, “Trước đây hễ có chuyện cứ tìm phụ hoàng là xong, sau này phải tự mình làm, vậy thì làm Thái tử có ý nghĩa gì?”

“Đàn ông thành gia lập nghiệp rồi, phải biết làm chỗ dựa cho vợ con. Chẳng lẽ con không muốn Vương phi nhìn thấy bộ mặt chín chắn quyết đoán của mình hay sao?”

“Chẳng lẽ con muốn để Vương phi thấy con là một người vô dụng chỉ biết dựa dẫm phụ hoàng hay sao?”

“Chẳng lẽ con muốn để triều thần chế giễu ta, nói ta không tìm được người kế ngôi xứng đáng hay sao?”

“Đại ca con chính trực, tuy có hơi khôn vặt nhưng lại vụng về. Nhị ca con lại càng thật thà, không quyết đoán. Lão tam thì tính tình lãnh đạm lại khéo đưa đẩy, mà người quá đưa đẩy lại không thể làm một vị hoàng đế anh minh. Lão tứ...”

Nhắc đến Vân Diên Trạch, Long Phong đế nhìn Thần Vương, “Tâm tính của hần lại càng không thích hợp làm đế vương nhất trong đám anh em tụi con.”

“Con là con trai cưng của ta, lại có khả năng làm đế vương.” Long Phong đế thở dài, “Lúc tiên đế còn tại vị, cuộc sống của bách tính vô cùng khốn khổ. Kính Quý thái phi cũng thế, mấy vị thái phi đáng thương trong cung thái phi kia cũng vậy, bọn họ chỉ là những giọt nước trong biển việc ác của tiên đế. Nếu con thương xót Kính Quý thái phi thì sẽ hiểu, một minh quân có vị trí quan trọng thế nào trong lòng của bách tính.”

“Thiên hạ không chỉ gói gọn trong hai chữ này.” Long Phong đế mở cửa sổ, để Thần Vương nhìn thấy hoa cỏ bên ngoài và cả ánh trăng sáng vàng vạc trên không trung, “Quyền được sống, chết, đói no ấm lạnh của hàng vạn bách tính trong thiên hạ đều phụ thuộc vào hỉ nộ của đế vương.”

“Năm đó khi Vương phi nhà con vừa ra đời đã phải chia xa người thân, cuối cùng bị vứt bỏ giữa rừng sâu núi thẳm. Kẻ đầu sỏ không phải là Minh gia ở Lăng Châu, mà chính là tiên đế.”

“Hần tin lời sàm ngôn, không phân biệt trung thần gian thần, làm khuấy đảo triều đình. Vương phi nhà con là người may mắn nhất trong số những người bị hại.” Long Phong đế quay lại nhìn Thần Vương, “Độ Khanh à, con là con trai của ta và Mi Đại, con thừa hưởng sự quyết đoán của ta và sự lương thiện của Mi Đại, ta tin con sẽ trở thành một Thái tử xuất sắc.”

Thần Vương bước tới đóng cửa sổ lại, khoác ngoại bào lên cho ông, “Phụ hoàng không choàng ngoại bào thì đòi hứng gió đêm cái gì.”

“Thôi thôi.” Long Phong đế nở nụ cười từ ái, “Bây giờ con vẫn còn nhỏ, chuyện này cứ để tính sau. Chuyện Minh gia Lăng Châu ta sẽ giúp con, tối nay con ngủ lại Thái Ương cung đi.”

“Nay con đã là người có thể tử, ngủ lại đây làm gì?” Thần Vương chỉnh lại ngoại bào cho Long Phong đế, “Phụ hoàng nghỉ ngơi sớm đi, đừng thức đêm quá.”

Chỉ cần sự vụ trong triều nhiều, phụ hoàng sợ mẫu hậu biết ông thức đêm xử lý chính vụ nên mới kiếm cớ ngủ lại Thái Ương cung, từ nhỏ hẳn đã biết tỏng cái mảnh này của phụ hoàng.

“Ta nghe nói trong cung có người nói xấu lão Tứ đã bị con giải quyết rồi?”

Long Phong đế ngồi xuống long sàng.

Thần Vương theo ngồi sát bên ông, “Con trai thì nên để cho cha quản giáo, người ngoài chen mồm vào làm gì? Dân gian có câu “Thịt có nát thì cũng nằm trong nồi nhà mình”, đâu thể để người ngoài được lợi.”

Long Phong đế bật cười thành tiếng, “Con nói đúng lắm.”

Người đời cứ nghĩ vì Mi Đại nên ông mới cưng chiều Độ Khanh như thế. Nhưng đâu ai biết rằng cái ông thích nhất chính là tâm tính của hắn.

“Phụ hoàng mau nghỉ ngơi đi, rạng sáng mai còn phải lên triều nữa.” Thần Vương vẫn nghĩ làm hoàng đế, nhất là minh quân, khi sao chưa lặn đã phải bò dậy, mặt trời chưa mọc đã phải có mặt ở chính điện, lại còn thường xuyên bật dậy lúc nửa đêm để xử lý sự vụ khẩn cấp.

Tuy quyền lợi rất mê người, nhưng nếu không thể rèn luyện được tính tự giác thì càng ở vị trí cao thì chỉ tổ làm hại nhiều người hơn mà thôi.

“Nhi thần thật lòng hy vọng phụ hoàng vẫn luôn khỏe mạnh, bình an hạnh phúc.” Thần Vương chấp tay vái Long Phong đế một vái thật sâu, sau đó xoay người rời khỏi Thái Ương cung.

Trong cung cực kỳ yên tĩnh, thỉnh thoảng lại có tiếng côn trùng kêu râm rang. Có vài thái giám, cung nữ gác đêm cười nói lướt qua, khi thấy kiệu của hần thì vội thu lại nụ cười, cung kính lùi sang một bên.

Thị vệ mặc giáp đi ngang, bội đao va vào áo giáp phát ra tiếng vang giữa đêm khuya.

Bọn họ cung kính chấp tay hành lễ với hần, chòm tua đỏ trên mũ giáp đung đưa trong làn gió đêm.

“Đứng lại.” Thần Vương nhìn thị vệ cầm lồng đèn đang dần khuất bóng, rồi ngoảnh đầu nhìn về phía Thái Ương cung, “Quay lại Thái Ương cung.”

Cửu Châu tỉnh dậy từ trong chần, Thần Vương bên cạnh vẫn còn đang say giấc nồng, nàng ngẫm nghĩ một lúc lại rút đầu về.

Tiếng chim hót bên ngoài vọng vào, nàng ngẫm nhìn hàng mi cong vút của Thần Vương, cười híp mắt đếm thử xem hần có bao nhiêu sợi

Phía gian ngoài có tiếng bước chân dồn dập, hình như họ có chuyện khẩn cấp muốn cầu kiến, lại không dám quấy rầy.

Cửu Châu đưa tay chống lên gối xoay người nhẩy xuống giường, khoác hờ ngoại bào lên người, nhón chân bước ra gian ngoài, “Có chuyện gì thế?”

“Vương phi.” Thấy Cửu Châu ra, Xuân Phân vội đi tới bên cạnh nàng khẽ thì thầm, “Bên Chương Lục cung xảy ra chuyện rồi ạ.”

“Sao thế?”

“Tứ hoàng tử phi xảy thai.” Sắc mặt Xuân Phân hơi tái, “Người truyền tin nói hôm nay Tứ hoàng tử phi dậy muộn hơn mọi khi, người hầu thấy không yên tâm nên mới vào phòng thăm chừng, lúc bấy giờ mới phát hiện chần đệm dưới người Tứ hoàng tử phi đã bị nhuộm đỏ, đứa bé không còn nữa.”

Cửu Châu run lên, “Tỷ vào phòng lấy được liệu bổ m.á.u ra đây, ta sẽ sang đó xem sao.”

“Vương phi chờ một lát.” Các cung nữ xúm lại vây quanh nàng, “Để nô tỳ hầu hạ người trang điểm.”

Cửu Châu ngồi vào bàn trang điểm, hàng mày nhú chặt, mấy hôm trước nàng còn nhìn thấy Tôn Thái Dao, thai nhi khỏe mạnh, trông không giống tình trạng dễ xảy thai.

Trong tiểu viện của Chương Lục cung, Tôn Thái Dao tựa người vào đầu giường, uống thuốc do Bạch Thuộc đem đến, vẻ mặt không giống bị thương, cũng không giống như đang phần nộ mà càng giống như đã c.h.ết lạng thì đúng hơn.

Vân Diên Trạch bước vào, phát tay ra hiệu mọi người lui ra, vẻ đau lòng sốt ruột trên gương mặt cũng biến mất tăm.

Tôn Thái Dao cười khẩy, “Cuối cùng điện hạ cũng không cần đóng kịch trước mặt ta nữa rồi?”

Vân Diên Trạch, “Con đã không còn, ta biết tâm trạng nàng bây giờ không tốt, nàng cứ nghỉ ngơi đi.”

“Người đúng là một tên ngụy quân tử ghê tởm.” Tôn Thái Dao cất giọng đầy căm hận, “Ta thật hối hận, hối hận vì đã lấy người.”

“Chẳng phải lúc trước chính nàng chủ động tiếp cận ta, muốn được gả cho ta sao?” Vân Diên Trạch lạnh mặt, “Bây giờ thấy bốn vương thất thế, còn Vân Độ Khanh vẫn là Thần Vương cao cao tại thượng nên hối hận rồi chứ gì?”

“Đáng tiếc.” Hắc cười khẩy, “Nếu năm xưa nàng không cùng ta chèo thuyền du ngoạn trên hồ, có khi bây giờ nàng chính là Thần Vương phi rồi. Vân Độ Khanh đối xử tốt với vương phi của hắn biết bao nhiêu, liên tục tặng tơ lụa, trang sức vòng vàng, đưa nàng ta đi ngắm pháo hoa, dẫn nàng ta leo núi ngắm cảnh, còn cùng nhau làm điều.”

“Đáng tiếc, số nàng không được may mắn.” Hắc ta bước tới bên giường, đưa tay bắt lấy cằm nàng, “Chuyện tối qua, ta biết nàng đã thấy.”

Tôn Thái Dao trợn to mắt, nước mắt đóng đầy, “Ngươi là đồ điên!”

“Phí hết tâm tư để được gả cho ta, ngươi thì tốt lành lắm sao.” Vân Diên Trạch buông cằm nàng ra, “Ta nhớ ngươi có một người ca ca đang nhậm chức ở nơi khác, ngươi cứ ngoan ngoãn mà cầu phúc cho hắn, chẳng may có chuyện bất ngờ xảy ra thì không tốt lắm đâu, đúng không nào?”

“Người ngồi trên lưng ngựa đón lấy đứa bé từ cửa sổ rơi xuống năm xưa vốn không phải là ngươi, đúng không?” Tôn Thái Dao nghiêm mặt hỏi, “Ngươi vẫn luôn gạt ta.”

“Gạt ngươi?” Vân Diên Trạch khẽ cười, “Ta thừa nhận ta là người đó khi nào, tất cả đều do ngươi nghĩ cả, có liên quan gì đến ta?”

“Thảo nào... thảo nào...”

Cuối cùng Tôn Thái Dao cũng hiểu ra, trách sao Minh Cửu Châu trong mộng lại dám đồng quy vu tận với hắn. Tội cho nàng còn

thấy Minh Cửu Châu tàn nhẫn, lúc nào cũng lo lắng cho hắn, không ngờ nàng mới chính là kẻ ngốc.

“Để ta nhớ lại xem, năm xưa quả thật có một vị hoàng tử cứu được một đứa trẻ rơi từ cửa sổ xuống.” Trên mặt Vân Diên Trạch hiện lên vẻ đắc ý điên cuồng, “Người đoán xem đó là ai?”

Mặt Tôn Thái Dao trắng bệch.

“Xem ra người đã đoán ra rồi.”

“Chính là Vân Độ Khanh mà người vẫn luôn căm ghét đấy.” Vân Diên Trạch bật cười thành tiếng, “Nếu người không dụ dỗ ta thì đã có thể được gả cho người trong lòng mình rồi.”

Cuộc đời của hắn vốn là một chuỗi dài bất hạnh, thế nên nhìn thấy người khác đau khổ chính là niềm vui của hắn.

“Xuân Phân tử tử, tử nghe thử xem hình như có người đang khóc.” Cửu Châu nhìn về phía hòn non bộ, “Tỷ dẫn người sang đó kiểm tra thử có chuyện gì?”

Xuân Phân trở về rất nhanh, “Bẩm vương phi, là cung nữ nuôi mèo của công chú Nhu Đức. Con mèo kia không biết bị ai bẻ gãy bốn chân, lúc nàng ta phát hiện thì mèo con đã thoi thóp. Nàng ta vừa đau cho con mèo vừa sợ bị công chúa trách phạt, nên mới trốn ở đây khóc.”

Cửu Châu nhíu mày, nàng nhớ đến mèo con của Triệu thái phi cũng bị người ở Chương Lục cung bẻ gãy chân.

Nàng đi ra sau hòn non bộ, thấy cung nữ ôm mèo con khóc nức nở, con mèo lông mềm như nhung trông cực kỳ đáng thương.

“Vẫn còn sống.” Cửu Châu suy nghĩ, rồi lấy một viên thuốc trong túi ra, dùng lực bóp viên thuốc nát rồi đút vào miệng mèo con.

“Vương phi, đây là thuốc gì thế?”

“Là thuốc do sư phụ ta điều chế, chỉ cần không tổn thương đến nội tạng thì vẫn có thể cứu được.” Cửu Châu thấy con mèo nằm thoi thóp, dù có tìm thái y cũng vô dụng, “Cứ thử xem sao.”

“Tạ ơn vương phi, tạ ơn vương phi.” Cung nữ ôm mèo liên tục cảm tạ Cửu Châu.

“Không có gì, người ở đây trông mèo, đừng động vào nó.” Cửu Châu sờ đầu mèo con, “Đợi ta từ Chương Lục cung ra sẽ giúp người đưa mèo về chỗ của công chúa Nhu Đức.”

Vương phi đang muốn bảo vệ nàng. Tiểu cung nữ kia sao lại không hiểu, nàng ta quỳ xuống đất dập đầu với Cửu Châu.

Cửu Châu đi rồi, nàng ta ngậy ngốc ôm mèo con tựa vào hòn non bộ, không lâu sau bỗng nghe thấy tiếng mèo con rên lên một tiếng.

Nàng ta kích động nhìn xuống, thấy mèo con mở mắt ra, hốc mắt nàng lại đọng đầy nước mắt.

Lúc Cửu Châu vào phòng Tôn Thái Dao, mấy vị Vương phi khác đã có mặt, trông bọn họ có hơi sa sút, thấy Cửu Châu đến cũng không tài nào cười nổi.

“Tứ tẩu.” Cửu Châu nhẹ nhàng siết cổ tay nàng ta, “Tẩu thấy sao rồi?”

Tôn Thái Dao nhìn Cửu Châu từ Kỳ Lân cung chạy đến, cầm c.h.ặ.t t.a.y nàng, nước mắt cố nén bấy lâu bỗng chốc tuôn rơi.

“Hiện giờ tẩu không khóc được, phải dưỡng thân thể thật tốt, sau này rồi sẽ lại có thôi.” Nhìn mỹ nhân tiều tụy rơi lệ, lòng Cửu Châu mềm nhũn cả ra, nàng lấy khăn tay giúp Tôn Thái Dao lau nước mắt, “Bất kể ra sao, phụ nữ vẫn phải đối xử tốt với bản thân mình.”

“Khóc được thì tốt rồi.” Thấy Tôn Thái Dao khóc đến thương tâm, vành mắt Hoài Vương phi cũng hoen đỏ, “Ngự y nói là do nàng quá hoảng sợ nên dẫn đến đẻ non. Trong lòng có chuyện gì thì cứ khóc một trận cho đã, cũng thoải mái hơn.”

Nhưng bọn họ không ngờ đến chính là, Tứ đệ muội và Ngũ đệ muội nom không thân thiết gì cho cam, nhưng khi nàng đến thì Tứ đệ muội lại òa khóc.

Nghe Cửu Châu an ủi, Tôn Thái Dao lại càng đau lòng, nàng ta đưa tay ôm eo Cửu Châu, bật khóc nức nở.

Người con gái mà nàng ta từng e dè, từng áy náy, từng đề phòng này, cuối cùng lại trở thành người duy nhất có thể mang đến cảm giác an toàn cho nàng ta.

Cửu Châu sững người, ngay sau đó nhẹ nhàng khoác tay ra sau lưng Tôn Thái Dao, chậm chậm vỗ.

Bạch Thuộc bưng thuốc bước vào, thấy Tứ hoàng tử phi đang vùi trong lòng Thần Vương phi, nàng ta cúi đầu nhìn chén thuốc đang bốc hơi nóng trên mâm, lánh sang một bên.

“Không còn nữa, không còn nữa đâu.” Tôn Thái Dao vừa khóc vừa nói, “Là lỗi của ta, ta sai rồi.”

Giọng nàng ta rất nhỏ, ngoại trừ Cửu Châu ngồi kế bên thì không ai nghe thấy.

“Không phải lỗi của tẩu.” Cửu Châu an ủi, “Chẳng qua đứa bé quá nghịch ngợm nên chạy đi chỗ khác chơi mà lạc đường thôi.

Chờ tẩu điều dưỡng lại thân thể nó sẽ quay lại mà.”

“Gia đình thế này nó không đến thì tốt hơn.” Tôn Thái Dao ghé bên tai Cửu Châu, thì thầm thật nhanh, “Cẩn thận Vân Diên Trạch, hắn là một tên điên.”

Bỗng nhiên, nàng ta đẩy Cửu Châu ra, cười khẩy, “Mấy lời an ủi này có ích gì, người đang cười nhạo ta đúng không?”

Cửu Châu bình tĩnh quay đầu lại, nhìn thấy Vân Diên Trạch tiêu tụy đau đớn đứng ngoài cửa.

**

Chương 132: Chương 132

“Tứ tẩu cứ nghỉ ngơi dưỡng sức, vài bữa nữa ta lại đến thăm tẩu.” Cửu Châu đứng dậy, nhắc váy bước ra ngoài, lúc ra cửa còn vô tình va vào Vân Diên Trạch vẻ mặt tiêu tụy loạng choạng ngã xuống bậc thềm, hần ta ngã bệt xuống đất, không còn dáng vẻ quân tử như ngày xưa.

“Tứ hoàng tử!” Đám cung nhân vội vàng đỡ Vân Diên Trạch mặt mày tái mét đứng dậy.

Mấy vị Vương phi còn lại lẳng lặng nhìn Tôn Thái Dao đang ngồi trên giường, không biết phải khuyên gì. Khi không tự đứng kiểm chuyện chọc giận Ngũ đệ muội, Ngũ đệ muội không thể so đo với nàng ta, chỉ đành trút giận lên phu quân nàng ta.

“Xin lỗi Tứ ca.” Cửu Châu hành lễ, “Vì lo cho sức khỏe của Tứ tẩu nên ta không để ý thấy huynh, xin huynh thứ lỗi.”

“Không sao.” Vân Diên Trạch đau đến độ giọng nói cũng run rẩy.

“Tứ ca quả nhiên là quân tử trong quân tử, nhân hậu rộng lượng.” Cửu Châu lại hành lễ lần nữa, sau đó xoay người dẫn theo đám cung nhân Kỳ Lân cung hùng hổ rời đi.

Ba vị Vương phi còn lại thấy chuyện thành ra thế này chỉ biết mỉm cười gượng gạo, nhắm mắt ngồi thêm nửa canh giờ nữa rồi đứng dậy kiểm cố cáo tử.

“Bạch Thược, ở đây không cần người hầu hạ nữa, lui ra đi.” Vân Diên Trạch đưa mắt nhìn Bạch Thược đang đứng trong góc,

“Thuốc nguội rồi, người sắc một chén mới mang đến cho hoàng tử phi đi.”

Bạch Thuộc đáp, “Để nô tỳ cho người khác vào hầu hạ.”

“Không cần đâu, có ta ở đây với nàng ấy rồi.” Vân Diên Trạch bước đến bên giường, nhẹ nhàng nắm tay Tôn Thái Dao, “Ta ngồi nói chuyện với hoàng tử phi một lúc.”

“Vâng.” Sau một thoáng do dự, Bạch Thuộc khom người lui ra ngoài.

Trong phòng bỗng chốc yên tĩnh trở lại.

“Trên thế gian này, thứ không thể tiết lộ bí mật chỉ có tảng đá và người chết.” Vân Diên Trạch moi một cái bình nhỏ từ trong tay áo ra, không chờ Tôn Thái Dao phản ứng lại đã dùng khăn bóp lấy cổ nàng ta ý đồ muốn đổ đổ trong bình vào miệng nàng ta.

Tôn Thái Dao vừa mới sẩy thai nên vẫn còn yếu, bị Vân Diên Trạch bóp cổ mà chẳng còn sức để kêu cứu.

Nàng ta trợn trừng hai mắt nhìn hắn ta đăm đăm.

Tứ hoàng tử từ nhỏ đã văn võ song toàn, muốn g.i.ết nàng ta là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Điện hạ!” Tiếng Bạch Thuộc vang lên ngoài cửa.

“Có chuyện gì?” Vân Diên Trạch bình tĩnh lên tiếng hỏi.

“Thần Vương phi đến ạ.”

Sao nàng ta lại đến nữa? Nhớ đến chuyện vừa nãy bị Minh Cửu Châu hất ngã, Vân Diên Trạch buông Tôn Thái Dao ra, gấp khăn lại vuông vức đặt lên cạnh gối nằm của Tôn Thái Dao, nói nhỏ, “Cứ nghĩ đến ca ca của người đi rồi hãy mở miệng nói chuyện.”

“Mời Thần Vương phi vào đây.”

Vừa dứt lời, hần ta nhìn thấy Minh Cửu Châu vén rèm bước thẳng vào, “Tứ tẩu, mẫu hậu thương tẩu vừa mất con lại không có trưởng bối bên cạnh, thế nên đã bảo ta đến đón tẩu sang Minh Nguyệt cung dưỡng sức.”

“Thái Dao là phận con cháu, sao có thể làm phiền mẫu hậu.” Vân Diên Trạch khẽ híp mắt, “Huống chi phụ nữ sau khi sản thai không nên hứng gió, không nên đi lại thì tốt hơn.”

“Mẫu hậu thiện lương, chu đáo, hiển nhiên đã nghĩ đến những điều này. Tứ ca không cần phải lo lắng, mẫu hậu đã chuẩn bị một cỗ kiệu kín gió cho Tứ tẩu rồi.” Cửu Châu bước đến bên giường, nhìn bả vai Tôn Thái Dao run lên mất không chế, nàng ngồi xuống, cầm lấy đôi tay lạnh buốt của nàng ta, “Tứ ca cứ từ chối như thế, chẳng lẽ huynh không tin tưởng mẫu hậu?”

Vân Diên Trạch nhìn hai bàn tay nắm chặt kia, “Không phải ta không tin tưởng mẫu hậu, mà phu thê chúng ta tình cảm đậm sâu nên ta thực sự không nỡ...”

“Tứ ca, đây là ý chỉ của mẫu hậu, huynh muốn kháng chỉ ư?” Cửu Châu lấy phượng lệnh ra, tỏ rõ thái độ không chịu nhún nhường.

Nhóm cung nhân Chương Lục cung sợ ngây người, các hoàng tử và vương phi khác vội vàng chạy đến khi nghe tin cũng hoảng hồn, Minh Cửu Châu luôn luôn mỉm cười hòa đồng với mọi người lại có lúc không nể nang người khác như thế.

Hoài Vương đứng trong sân, kéo tay áo Hoài Vương phi khẽ hỏi, “Trông Ngũ đệ muội đâu giống người nhỏ mọn, sao Tứ đệ muội mới nói nàng vài câu mà nàng lại đem cả hoàng hậu ra thế?”

Hoài Vương phi chậm chậm lắc đầu, chuyện này có gì đó lạ lắm.

“Tứ tẩu.” Cửu Châu lấy một chiếc khăn lụa đỏ mỏng như cánh ve ra trùm lên mặt nàng ta, “Bên ngoài gió lớn, tẩu che mặt lại tránh gió, ta đón tẩu về Minh Nguyệt cung.”

Tôn Thái Dao ngơ ra một lúc, vội vàng túm lấy tay Cửu Châu không chịu buông.

“Tứ ca, xin nhường đường.” Cửu Châu khom người bế Tôn Thái Dao lên.

Vân Diên Trạch đưa tay toan ngăn lại, Cửu Châu nhíu mày, “Chẳng lẽ ngươi không chỉ muốn kháng chỉ mà còn định ra tay với phụ nữ ư?”

Thừa dịp hấn ta đang ngăn người, Cửu Châu đi lướt qua.

“Ôi!” Hoài Vương trừng to đôi mắt, khe khẽ thốt lên, “Ngũ đệ muội khỏe như văm ấy.”

“Câm miệng!” Hoài Vương phi chỉ hận không thể bịt miếng hấn lại, nàng trừng hấn một cái, sau đó vội vàng bước tới đỡ Tôn Thái Dao giúp Minh Cửu Châu.

Khiếp sợ qua đi, An Vương cũng lấy lại tinh thần chạy đến trùm khăn lụa giúp Tôn Thái Dao.

Ba người nhanh chóng dìu Tôn Thái Dao ngồi vào kiệu, Hoài Vương phi là người được gả vào hoàng gia sớm nhất, lại có cảm tình với Cửu Châu, nàng ta tin Cửu Châu không phải là người chỉ vài ba câu nói lại ra tay giày vò Tôn Thái Dao.

Huống chi...

Nhìn Tôn Thái Dao siết chặt tay áo của Cửu Châu, trông không giống như sợ Cửu Châu, mà sợ nàng rời đi thì đúng hơn.

An Vương phi xưa nay vô tư, thấy vẻ mặt đại tẩu nghiêm túc nên cũng không dám lảm lời, chỉ nhỏ giọng nói với Cửu Châu, “Tứ đệ muội khó chịu nên mới nóng tính như thế, mấy lời nàng ấy nói muội đừng để trong lòng.”

“Nhị tẩu yên tâm, chẳng lẽ ta lại làm gì Tứ tẩu.” Cửu Châu thấy Tôn Thái Dao túm c.h.ặ.t t.a.y áo mình không chịu buông, nàng đành xoay người ngồi vào kiệu.

Cổ kiệu rời khỏi Chương Lục cung, Tôn Thái Dao lấy chiếc khăn lụa trùm trên đầu xuống, “Sao ngươi lại quay lại?”

“Vì tẩu đang cầu cứu ta mà.” Cửu Châu khó hiểu nhìn nàng ta, “Tẩu khóc xé gan đến thế, nhưng khi Vân Diên Trạch xuất hiện lại đẩy ta ra, còn nhắc nhở ta, chẳng lẽ không phải vì muốn có người đưa tẩu thoát khỏi bể khổ sao?”

Tôn Thái Dao kinh ngạc nhìn nàng, chỉ đơn giản thế thôi sao?

Thân là Vương phi, nàng không biết cân nhắc thiệt hơn hay sao?

“Tẩu đang sợ hãi, mà ta lại có thể cứu tẩu, thế thì cứu thôi.” Cửu Châu sửa lại dáng ngồi, “Nếu thấy khó chịu thì tựa vào vai ta.”

Lòng Tôn Thái Dao có bao nhiêu lời muốn nói, nhưng chỉ gói gọn lại bằng một lời “Cám ơn”.

Ngay khi tựa đầu vào vai Minh Cửu Châu, trái tim hoảng loạn của nàng ta cuối cùng cũng đã bình tĩnh trở lại.

“Ta không biết giữa tẩu và Vân Diên Trạch có chuyện gì, nhưng có vài chuyện nếu giấu mãi trong lòng thì sẽ càng tệ hơn.” Cửu Châu thấy Tôn Thái Dao lẳng lặng tựa vào mình không nói gì, “Chuyện mà mình không giải quyết được thì cứ đi tìm trưởng bối, bọn họ có kinh nghiệm, ắt hẳn sẽ xử lý tốt hơn chúng ta.”

“Nhưng ta không muốn để bọn họ lo lắng...”

“Nếu trưởng bối không có khả năng xử lý thì có thể chọn cách im lặng. Nhưng Tôn gia là thế gia cao quý, tổ tiên có không ít trung thần lương tướng, kiểu gì vẫn tốt hơn để tâu gánh chịu một mình.”

“Ngũ đệ muội.” Tôn Thái Dao nắm tay áo Cửu Châu, “Ta biết Ngũ đệ rất được phụ hoàng xem trọng, người có thể bảo Ngũ đệ cho người đi bảo vệ ca ca của ta được không.”

“Được chứ.” Cửu Châu lấy tay áo che mặt Tôn Thái Dao lại, kẻ đó xốc màn kiệu lên, gọi một thái giám đến, “Phái người đến nói với điện hạ rằng có người có ý đồ ám sát tiến sĩ của khoa trước, xin hẩn bẩm báo lên phụ hoàng cho người bảo vệ.”

Tên thái giám nhanh chân chạy đi, Cửu Châu buông rèm, cũng buông tay áo đang che trước mặt Tôn Thái Dao xuống, “Ca ca của tẩu là tiến sĩ của khóa trước, chuyện này cứ nói thẳng với phụ hoàng.”

Tôn Thái Dao ngơ ngẩn, chuyện liên quan đến hoàng tử mà có thể giải quyết gọn gàng thế sao?

“Phụ hoàng là minh quân.” Cửu Châu không am hiểu sự đời, nhưng lại thấu hiểu lòng người, “Ngày mai gặp nhà ngoại, tẩu hẩn biết nên làm thế nào.”

“Nhân sinh khổ đoản, lo trước lo sau, do do dự dự sẽ chỉ khiến cuộc sống mai sau rơi vào đau khổ và hối hận.” Cửu Châu cởi áo choàng đang trượt xuống khoác lên người Tôn Thái Dao, “So với vạn vật trên thế gian thì con người cực kỳ nhỏ bé, đời người cũng cực kỳ ngắn ngủi, không mong hài lòng mọi thứ, chỉ cần đừng để bản thân hối hận.”

Lúc trước nàng luôn cảm thấy Tôn Thái Dao vừa quái gỡ vừa mâu thuẫn, tựa như đang phân cao thấp với ai đó. Nhưng mấy lần gặp gần đây, cảm giác mâu thuẫn ấy đã không còn, nhưng cũng không có tinh thần, chẳng bằng cho lúc trước.

Tuy có hơi quái gỡ, nhưng ít ra vẫn có sức sống.

“Chỉ cần đừng để bản thân hối hận...” Tôn Thái Dao nhìn Minh Cửu Châu chăm chú, ngay lúc này, Minh Cửu Châu hoàn toàn khác hẳn với Minh Cửu Châu trong mộng. Ánh mắt của Minh Cửu Châu trong mộng luôn ẩn giấu một vẻ tối tăm không cách nào xua tan, không giống nàng bây giờ, đôi mắt sáng rực lấp lánh.

“Vân Diên Trạch muốn g.i.ế.c ta.”

“Hắn điên rồi.”

Nàng ta nhìn vào mắt Cửu Châu, thì thào, “Có lẽ hắn đã sớm điên rồi.”

Chương Lục cung cực kỳ yên tĩnh, Vân Diên Trạch ngồi trong căn phòng trống rỗng, nhìn Bạch Thuộc đang đứng ngoài cửa, “Qua tối nay, phụ hoàng sẽ không bao dung ta nữa, bốn vương xong đời rồi.”

Có lẽ hắn đã quên, hắn đã không còn là vương gia từ lâu rồi.

“Bốn vương xong đời, người cũng chẳng thoát được.” Vân Diên Trạch cười, “Nếu ông ta không chứa chấp ta được nữa, thế thì ta sẽ cho con trai cưng của ông ấy chôn cùng ta, có phải lời rồi không?”

Ánh mắt Bạch Thuộc như run lên, nàng ta dè dặt ngẩng đầu lên, “Điện hạ có chủ ý gì?”

“Chủ ý?” Vân Diên Trạch cười châm chọc, “Để một cung nữ trong Kỳ Lân cung cam tâm tình nguyện làm việc cho bốn vương khó lắm sao?”

“Tối nay là một đêm mất ngủ, cả hoàng cung này sẽ trở nên náo loạn, nhộn nhịp biết bao nhiêu.”

Bạch Thuộc có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, nàng ta quỳ xuống, “Nô tỳ thể c.h.ết cũng sẽ theo điện hạ.”

“Bạch Thuộc, bốn vương rất thích lòng trung thành của người.” Vân Diên Trạch cười, “Thế nên bốn vương không muốn để người trở thành Hồng Mai thứ hai.”

Hồng Mai...

Nàng ta bị điện hạ hại chết?

“Lui xuống đi, thay một bộ đồ đẹp vào.” Vân Diên Trạch liếc sang, tựa như đang nhìn một con thú cưng nghe lời, “Người là nô tỳ hầu hạ ta, lúc c.h.ết cũng phải xinh đẹp một chút.”

“Vâng.” Bạch Thuộc rời khỏi chính điện, nhớ đến Kỳ Lân cung có một cung nữ, mỗi lần theo Thần Vương phi đến Chương Lục cung sẽ lén lút nhìn Tứ điện hạ mà đỏ mặt.

Sau khi xác định Tứ điện hạ không nhìn thấy mình, nàng ta xoay người chạy bạt mạng về phía Kỳ Lân cung, chẳng màng đến dáng vẻ hay cung quy gì cả.

Nàng ta chưa bao giờ thấy khoảng cách giữa Kỳ Lân cung và Chương Lục cung lại xa như hôm nay.

Con đường dài dằng dặc, sắc trời đen ngòm, dù nàng ta có chạy thế nào cũng không nhìn thấy điểm cuối.

Sau lưng nàng ta, một nhóm Hộ Long vệ mang theo đao chạy vọt vào Chương Lục cung, bao vây viện của Vân Diên Trạch.

“Tứ hoàng tử điện hạ, tại hạ phụng mệnh Bệ hạ giải người về quy án.”

Vân Diên Trạch chấp tay bước ra, nhìn đám Hộ Long vệ đã tuốt đao ra khỏi vỏ, cười khẩy, “Các người đến nhanh hơn bốn vương

nghĩ đấy.”

Nếu biết sớm, tối qua hắn không cần phải suy nghĩ nhiều mà lấy đi tính mạng của Tôn Thái Dao, thế thì không có những chuyện rắc rối sau này.

Đáng tiếc, Minh Cửu Châu thích xen vào việc người khác đã đẩy hắn vào tình cảnh vạn kiếp bất phục.

Hắn ta chợt nhớ lại, vào cái ngày hắn gặp chuyện, bởi vì nghe thấy có người gọi “Cửu Châu” mới khiến hắn phân tâm, để thích khách nhân cơ hội đó mà ra tay.

Kể từ đó, hắn gặp thất bại khắp nơi, từng bước từng bước rơi vào vực sâu.

Nếu Minh gia không tìm đứa con gái này về, hắn sẽ không rơi vào tình trạng như hôm nay.

Bạch Thuộc vịn vào thành cung, nhìn Kỳ Lân cung đang gần trước mắt, sau lưng đã ướt đầm mồ hôi, trâm cài không biết đã rơi đi đâu.

Nàng ta chẳng còn sức nữa, chỉ đành vịn tường lê từng bước sang.

Hoàng cung này có rất nhiều nơi lạnh lẽo, nhưng ngày đó, lúc nàng ta tuyệt vọng ngồi dưới tàng cây, cứ ngỡ như mình sẽ đau đến chết, chính Thần Vương phi đã cởi áo choàng khoác lên cho nàng ta, còn mời thái y giúp.

Bởi vì khoảnh khắc cảm nhận được ấm áp quá ít ỏi, thế nên chỉ cần được nếm thử dù chỉ một chút thôi thì nó sẽ khắc sâu vào đáy lòng.

Thái y nói, vì cú đá kia của nương nương khiến nàng ta bị thương nặng, sau này không còn khả năng sinh con, nếu không

nhờ được cứu trị kịp thời, có lẽ cũng chẳng giữ được tính mạng.

Nàng ta trung thành với chủ tử bao năm nay, nhưng chủ tử đã tước đoạt cơ hội làm mẹ của nàng ta, mà nàng ta chỉ làm trái lệnh bà ta có một lần.

Là nàng mượn thân phận đại cung nữ bên cạnh Ninh phi lừa dối Trịnh gia, để bọn họ tung tin đồn của Minh gia và Thần Vương phi không đúng nơi, không đúng lúc, khiến mọi dự định của chủ tử thất bại trong gang tấc.

“Bạch Thuộc cô cô.” Dương Nhất Đa bắt gặp Bạch Thuộc, trông thấy trâm cài của nàng ta nghiêng nghiêng ngả ngả, dáng vẻ vịn tường khó nhọc bước đi, tưởng nàng ta gặp chuyện nên đưa tay ra đỡ, “Sao thế?”

“Mau, mau đỡ ta đến gặp Vương phi.” Trông thấy Dương Nhất Đa, Bạch Thuộc chẳng có thời gian giải thích, “Ta có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với Vương phi.”

Dương Nhất Đa thấy thế, do dự một lúc rồi dìu nàng đi vào.

Trong phòng, Cửu Châu mệt mỏi tháo trâm, tháo vòng xuống, “Ta chẳng còn tí sức nào, chỉ muốn ngủ một giấc thôi.”

Thần Vương giúp nàng bóp vai, “Có đỡ hơn không?”

Mấy cung nữ bưng đồ rửa mặt đến.

“Vương phi!” Bạch Thuộc nhào đến cửa, nhìn cung nữ đứng cách Cửu Châu chỉ vài bước, “Vương phi cẩn thận! Cung nữ kia muốn hại người và vương gia đấy.”

Nàng ta vừa dứt lời, Thần Vương phi vừa nãy còn thoi thóp thoát cái đã đẩy Thần Vương lên giường, xoay người dùng chân quét ngã đám cung nữ gần đó làm nước đổ lênh láng.

Ám vệ ẩn núp trong bóng tối đồng loạt phá cửa sổ nhảy vào bảo vệ Thần Vương và Cửu Châu.

Thần Vương bị đẩy ngã xuống giường, đầu óc xoay tròn tròn chưa kịp phản ứng lại, vừa ngồi dậy thì thấy Minh Tiểu Trư tiện tay cầm cái ghế gỗ khắc hoa chắn trước giường, dáng vẻ như nếu có ai dám bước đến nàng sẽ phang ghế vào đầu kẻ đó, ngay cả đám ám vệ vừa xuất hiện cũng nằm trong phạm vi đề phòng của nàng.

Cửu Châu không ra tay với nhóm cung nữ này, chỉ nhìn bọn họ bằng ánh mắt đầy cảnh giác, hỏi Bạch Thược, “Người nói là ai?”

Chương 133: Chương 133

Thấy Thần Vương phi đã thoát khỏi cơn hung hiểm, Bạch Thuộc không gượng nổi nữa, thuận theo khung cửa trượt xuống ngồi bệt dưới đất.

Hộ Long vệ quay sang Thần Vương phi, nhìn cái ghế gỗ tròn khắc hoa trên tay nàng, sau đó ánh mắt dừng lại trước đám cung nữ đang nằm sõng soài dưới đất.

Bọn hần sợ nếu cứ nhìn Vương phi mãi thì thể nào cái ghế gỗ kia cũng bay vô đầu mình.

Không chờ Bạch Thuộc đứng dậy xác nhận, một cung nữ mặt tròn quay đầu nhìn nàng ta đầy căm phẫn, “Người dám phản bội chủ tử sao?”

Bạch Thuộc tựa người vào khung cửa thở hổn hển, vừa thở vừa cười, tóc tai ướt đầm mồ hôi dính sát vào mặt, trông hết sức chật vật, “Tuy ta là phận làm nô nhưng ta vẫn có tính người.”

Nàng ta không thể thay đổi xuất thân thấp kém của mình, nhưng nàng ta biết mình vẫn là con người.

“Đồ bất trung bất nghĩa, người là đồ vô sỉ!” Cung nữ mặt tròn vừa mở miệng đã mắng oang oang, bỗng dưng có một cái ghế gỗ tròn chắn ngay trước mặt nàng ta, lửa giận cuộn cuộn như gặp phải trái cầu tuyết, tắt ngúm ngay tức khắc.

“Người đừng có mà chó chê mèo lắm lông, thân là cung nữ của Kỳ Lân cung, nhưng người lại giúp người ngoài hãm hại ta và

điện hạ.” Cửu Châu cực kỳ bất mãn với kiểu người tiêu chuẩn kép ở kinh thành, “Trước khi mắng người khác, sao không tự mắng mình?”

“Người thì biết cái gì?” Cung nữ mặt tròn lấy trâm cài giấu trong tay áo ra toan đ.â.m vào cổ Cửu Châu.

“Thần Vương phi!”

“Minh Tiểu...”

Thần Vương nín bật, hẩn nhìn cung nữ bị Minh Tiểu Trư cầm ghế nện ngã xuống đất, lẳng lẳng lồm cồm bò dậy khỏi giường.

“Vương gia đừng qua đây vội!” Ám vệ đưa tay dìu hẩn, “Chờ... chờ thuộc hạ điều tra thân phận của mấy cung nữ này đã.”

Thật ra hẩn định nói là, đừng đứng gần Vương phi quá, chẳng may cái ghế chệch hướng nện vào Vương gia thì bọn hẩn không biết phải ăn nói sao với Bệ hạ.

“Ta không thích ra tay với phụ nữ.” Cửu Châu vút ghế gỗ tròn xuống đất, chiếc ghế lăn qua lăn lại vài vòng dưới đất, cuối cùng dừng lại bên chân của một ám vệ, chàng ám vệ kia yên lặng lùi xuống hơn nửa bước.

“Nhưng nếu người dám có ý đồ làm tổn thương điện hạ, thế thì trong mắt ta sẽ chẳng phân biệt đó là nam hay nữ.” Cửu Châu xòe tay ra, “Mang dây thừng đến đây.”

Dương Nhất Đa xuất hiện từ một góc hẻo lánh, “Vương phi, loại chuyện nặng nhọc này cứ giao cho tiểu nhân ạ.”

Cửu Châu khẽ gật đầu.

Nàng nhìn Dương Nhất Đa nhanh nhẹn trối gô cung nữ mặt tròn kia lại, nhướn mày khen, “Dương tổng quản trối đẹp quá.”

Dương Nhất Đa cười lấy lòng, hắn ta là đại nội hộ vệ bên cạnh Thần Vương do đích thân Bệ hạ tuyển chọn, nhưng lại không phát hiện ra cung nữ này là người của Tứ hoàng tử, đây chính là tội lớn.

Các cung nữ khác đã được giải đi để ma ma lục soát cả người xem có giấu hung khí hay thuốc độc gì không.

Thần Vương xoay người dựng cái ghế tròn khắc hoa ngà dưới đất, thử nhấc nó lên bằng một tay rồi lẳng lặng đặt xuống.

Mấy ám vệ khác vờ như không nhìn thấy động tác này của Thần Vương, chấp tay quỳ xuống, “Chúng thuộc hạ tới chậm, xin vương gia và vương phi thứ tội.”

Cửu Châu bước đến cạnh Thần Vương, “Điện hạ sao rồi, có làm chàng sợ không?”

“Ta không sao?” Hắn nắm tay nàng, đầu vẫn còn choáng, có lẽ là do lúc nãy bị Cửu Châu ném lên giường quá mạnh nên thế.

Thấy Cửu Châu đưa mắt nhìn nhóm ám vệ, hắn bèn giải thích, “Đây là ám vệ do phụ hoàng sắp xếp cho chúng ta.”

“À.” Cửu Châu nhìn cửa sổ bị nhóm ám vệ này phá nát, gật đầu đầy tế nhị.

Hóa ra ám vệ là thế này, không giống như những gì có trong thoại bản, là những người ẩn nấp thật kỹ không ai tìm thấy, nhưng chỉ cần có biến là sẽ xuất hiện ngay lập tức, dùng võ công cao cường đánh bẹp tất cả kẻ thù, sau đó lại ẩn mình vào bóng tối.

Cái “À” này quá dài, mấy ám vệ càng cúi gằm đầu.

“Hồi Vương gia.” Dương Nhất Đa lên tiếng cứu bọn hắn một bàn, “Trên người các cung nữ khác không hề mang theo vũ khí sắc

bén, tạm thời không tra ra bọn họ có liên quan gì đến thích khách.”

“Ta biết rồi.” Thần Vương nhìn cung nữ mặt tròn sau khi “ăn” một cái ghế thì nín thinh, bị trói gô dưới đất, “Chuyện gì đây?”

“Những người được tuyển vào Kỳ Lân cung đều được điều tra lí lịch nhiều lần, nếu không có vấn đề gì thì mới được nhận vào.” Dương Nhất Đa quỳ xuống thỉnh tội, “Hạ nô tặc trách, hạ nô có tội.”

“Nếu như hai vợ chồng các người không mưu hại Tứ điện hạ thì sao ngài ấy lại sa sút đến ngày hôm nay.” Cung nữ mặt tròn cuối cùng cũng lấy lại tinh thần sau cú đập kia, “Tứ điện hạ sống không dễ dàng gì, vì sao Vương phi lại muốn làm nhục ngài ấy, bắt ngài ấy và Vương phi của mình phải chia lìa?”

“Người đang bắt bình thay cho Tứ hoàng tử ư?” Cửu Châu vỗ lể, “Vì muốn xả giận cho hẵn mà người dám ám sát hoàng tử?”

Cung nữ mặt tròn im lặng không lên tiếng, trên gương mặt hiện lên vẻ có c.h.ết cũng không sồn, “Lòng ta có Tứ điện hạ, Tứ điện hạ cũng có ta, dù có c.h.ết vì ngài ấy thì ta cũng cam lòng.”

“Vương phi và Vương gia tình cảm sâu đậm, hẵn là hiếu tâm tư của nô tỳ.” Cung nữ mặt tròn nhắm mắt lại, “Nô tỳ phản chủ, không còn gì để nói.”

“Ta khác người, bởi vì dù ta có nguyện ý c.h.ết vì điện hạ thì hẵn cũng sẽ không nỡ.” Cửu Châu nhìn cung nữ bằng ánh mắt thương hại, “Nếu hẵn thật sự để tâm đến người thì làm sao nỡ để người mạo hiểm chứ?”

Dương Nhất Đa lẳng lặng quay mặt đi, Vương phi à, mấy lời này của người đúng là như đ.â.m một nhát vào lòng người ta vậy.

“Người nói vậy, Tứ điện hạ chắc chắn là thích ta.” Cung nữ mặt tròn trũng to đôi mắt, điện hạ từng khen mắt nàng ta rất đẹp, từng tâm sự với nàng ta dưới ánh trăng. Một hoàng tử kiêu ngạo như hắn ta nếu không thích nàng thì sao lại nói thế với một cung nữ.

Sự cô đơn, bi thương, đau khổ của hắn, và cả nỗi khát khao về tình thương của cha, nàng ta đều biết hết.

Tứ điện hạ sẽ dùng chất giọng dịu dàng nhất đọc thơ cho nàng ta nghe, dù nàng ta không hiểu ý thơ, nhưng nhìn dáng vẻ điện hạ ngâm thơ trông ưu nhã làm sao.

Một tứ điện hạ tốt đẹp như vậy, nếu không phải vì Thần Vương thì hắn sẽ không bị hoàng thượng ngó lơ, sẽ không mất đi mẫu phi, chịu đựng sự sỉ nhục của người khác.

“Được thôi, cứ cho là hắn ta thích người, vậy thì trước khi làm mấy chuyện này, người có từng nghĩ đến người nhà, nghĩ đến những cung nữ khác sẽ bị liên lụy hay không?” Cửu Châu ngồi xổm trên đất, nhìn kỹ gương mặt của nàng ta.

Nàng biết cung nữ này, nàng ta tên là Mộc Miên, mỗi khi cười lên trông rất là ngây thơ và đáng yêu.

“Tội ám sát hoàng tử liên đới rất rộng, gia đình người, toàn bộ Kỳ Lân cung, thậm chí là cả Chương Lục cung sẽ có vô số người chịu tội cùng.” Cửu Châu thở dài, “Dù ta và điện hạ có ý tốt không để người vô tội liên lụy, nhưng gia đình người, mấy đời liên tiếp sẽ không thể nào kiếm sống mưu sinh đằng hoàng được nữa.

Theo luật pháp Đại Thành, nếu có người phạm trọng tội thì gia đình năm đời không được tham gia khoa cử, ba đời không được làm những công việc có liên quan đến quan lại.

Kết quả này cũng nhờ hoàng đế khai quốc Đại Thành thiện tâm sửa đổi lại luật pháp. Nếu đổi lại ở tiền triều, cả nhà Mộc Miên từ trên xuống dưới sẽ bị nhốt vào đại lao, xăm chữ lên người.

Cung nữ mặt tròn sợ hãi nằm bệt dưới đất không nói năng gì, không biết là vì hối hận là do không muốn nói chuyện với Cửu Châu.

“Dương Nhất Đa, mang một ly nước ấm đến cho Bạch Thuộc, nhớ bỏ chút muối và đường vào trong.” Cửu Châu đi tới chỗ Bạch Thuộc đang ngồi co ro dưới đất, “Đa tạ Bạch Thuộc tử tử đã cứu mạng.”

“Nô tỳ thân phận thấp hèn, không dám nhận cái gọi này của Vương phi.” Bạch Thuộc gắng gượng ngồi dậy, nhưng đôi chân vừa chạy hết tốc độ, mềm nhũn như cọng mì ngâm nước sôi, không còn sức đứng dậy.

“Cổ nhân có một câu, Nhất tự vi sư, tử là ân nhân cứu mạng của ta, ta gọi tử một tiếng tử là chuyện hiển nhiên.” Cửu Châu vén sợi tóc ướt ra sau tai giúp Bạch Thuộc, “Tối nay tử cứ ngủ lại Kỳ Lâm cung, ta và điện hạ còn vài chuyện cần phải xử lý.”

Bạch Thuộc gật đầu, được hai cung nữ dìu đi rời khỏi chính điện.

Thần Vương gọi hai ám vệ đến, “Giải cung nữ này đến Thái Ương cung.”

Cửu Châu đưa mắt nhìn cánh cửa sổ bị phá một lỗ to, gió cứ thế ùa vào, “Nhớ sửa lại cửa sổ đấy.”

“Thuộc hạ tuân mệnh.” Ám vệ vội vàng đáp lại.

“Khụ.” Cửu Châu sửa sang lại quần áo trên người, “Lúc này tình thế cấp bách, ta vậy mà có thể nhắc bổng cái ghế kia lên, bây giờ đau tay quá.”

“Nào, để ta bóp tay cho nàng.” Thần Vương kéo cổ tay nàng sang rồi nhẹ nhàng xoa bóp.

Dương Nhất Đa và ám vệ không dám nói với hai người rằng, vừa nãy Vương phi nhắc ghế bằng tay khác cơ.

Trong Thái Ương cung, Long Phong để nhìn Vân Diên Trạch quỳ dưới đất, ánh mắt lạnh lùng của hắn khiến ông nhớ đến chuyện hồi còn bị nhốt ở Tiềm để cách đây mười mấy năm.

Hôm ấy ông vô tình đi ngang qua vườn hoa rậm cỏ, trông thấy lão Tú đang gặm một trái đào to. Ông định sang nhắc hắn trong vườn nhiều lần, nhưng vừa mở miệng lại thấy lão Tú giấu trái đào đi, sau đó nói dối mình rằng đang bắt sâu trong vườn.

Một đứa nhóc bảy tám tuổi, tuy thủ đoạn nói dối không cao siêu nhưng ông cũng không vạch trần.

Đã nhiều năm trôi qua, thủ đoạn dối trá của nó càng lúc càng cao minh, dã tâm cũng lớn hơn.

Giữa cha con bọn họ đã không còn gì để nói.

“Phụ hoàng cần gì phải duy trì vẻ mặt cha hiền giả tạo này?” Vân Diên Trạch lên tiếng, “Muốn c.h.é.m muốn róc thịt gì cứ tự nhiên. Dù sao thì bao năm nay ta vẫn luôn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt của ông. Bây giờ không có ta làm hòn đá cản đường con trai ông nữa, ông cũng yên tâm rồi.”

“Người không làm hòn đá cản đường Độ Khanh được đâu.” Long Phong để bình tĩnh lên tiếng, “Trẫm chưa từng nghĩ vậy.”

“Đúng thế, trong mắt ông, ngoại trừ Vân Độ Khanh thì còn có thể nhìn thấy ai được nữa?” Vân Diên Trạch cười giễu, “Nhốt chúng ta vào cung, cho Vân Độ Khanh cử hành đại hôn ở trong cung, còn để lại Kỳ Lân cung dành cho Thái tử để hắn vào ở, không phải là muốn phong hắn làm Thái tử sao.”

“Người nói không sai, quả thật trăm muốn lập nó làm Thái tử.”
Long Phong để chậm chậm gật đầu.

Thái độ bình tĩnh và ra vẻ đương nhiên như thế khiến bao nhiêu phàn nàn và bất mãn của Vân Diên Trạch như bị nghẹn ở cổ họng, nói hay không nói cũng đều gượng gạo.

Cuối cùng, hắn chỉ cười khẩy rồi không nói gì.

“Bệ hạ, đã xảy ra chuyện rồi!”

Nghe thấy giọng nói hốt hoảng vang lên, trên mặt Vân Diên Trạch lộ ra ý cười điên cuồng, đôi mắt sáng rực nhìn Long Phong đế. Không biết phụ hoàng kiêu ngạo của hắn nghe thấy tin tức đứa con trai cưng của mình đã c.h.ết rồi liệu có sụp đổ không?

“Có chuyện gì?” Long Phong đế nhìn tên thái giám chạy vội vào té lăn lông lốc.

“Thần Vương điện hạ...”

Vân Diên Trạch không kiềm được bật cười thành tiếng.

“Điện hạ đã ngắt đóa Thanh long ngọc mặc trì mà Bệ hạ tự tay chăm sóc tặng Hoàng hậu làm trâm cài tóc cho Vương phi rồi ạ!”

“Người nói bốn mẫu đơn nào?” Long Phong đế ban này vẫn còn giữ vẻ mặt bình tĩnh, giờ đây đã biến sắc.

Bờ vai tiểu thái giám run lấy bầy, “Thanh... Thanh Long ngọc mặc trì ạ.”

Đây là bốn hoa mà Bệ hạ tự mình chăm sóc, vốn định tặng cho Hoàng hậu nương nương, nhưng không ngờ lại bị điện hạ ngắt mất.

Ngắt rồi thì thôi đã đành, lại còn chê màu không tươi, không xứng với làn tóc mây của Vương phi, nhưng hắn không có gan nói mấy lời này trước mặt hoàng thượng.

“Phụ hoàng, nhi thần dẫn Vương phi đến thỉnh an phụ hoàng.” Thần Vương nắm tay Cửu Châu bước vào điện, chấp tay hành lễ với Long Phong đế, “Thỉnh an phụ hoàng.”

“Con xin thỉnh an phụ hoàng.” Cửu Châu nhún gối hành lễ, đoá Thanh Long ngoạ mặc trĩu rung rung bên tóc mai, làm nổi bật gương mặt nõn nà của nàng.

Ánh mắt Long Phong đế đảo qua đoá mẫu đơn bên tóc mai của con dâu mình, sau đó nhìn sang thằng con trai, hít sâu vài hơi, “Nửa đêm nửa hôm mà hai đứa đến đây thỉnh an làm gì?”

Thỉnh an cái gì chứ, rõ là chộc ông tức đến ngủ không yên mới đúng.

Nụ cười trên gương mặt Vân Diên Trạch cứng đờ, hắn ta nhìn Vân Độ Khanh vẫn còn đang sung sức trước mặt, mắt tròn tròn.

Sao hắn vẫn còn sống?!

Sao hắn vẫn còn sống thế?

“Nghe Tứ ca ở đây nên con đến xem sao.” Thần Vương đưa tay chỉh lại đoá mẫu đơn bên tóc mai của Cửu Châu, “Vừa nãy trông thấy mẫu đơn trong vườn của Thái Ương cung đẹp quá nên tiện tay ngắt một đoá. Nhưng màu này hơi già, vẫn là Đồng tử diện và Nhị kiều làm trâm cài cho Minh Tiểu Trư nhà mình là đẹp nhất.”

Tiểu thái giám lén nhìn sang Bệ hạ, lòng thầm than.

Ngũ điện hạ à, ngài bớt nói lại chút đi.

Long Phong đế tức đến bật cười, “Chê già mà con còn hái?”

Bao nhiêu đóa mẫu đơn không hái, cứ đê bồn hoa mà ông tự tay chăm sóc ra mà hái, thằng khỉ này cố ý thì có.

Thần Vương bật cười, “Hoa do phụ hoàng tự tay chăm sóc hiển nhiên phải khác rồi.”

Long Phong đế cầm tấu chương trên bàn toan ném vào người hần, nhưng lại sợ cạnh tấu chương làm hần bị thương, đành rút hai tờ giấy vo lại rồi quăng vào người hần.

Viên giấy đập vào ngực, tuy không đau, nhưng hần vẫn giả vờ che ngực, “Phụ hoàng, tối nay nhi thần vốn đang rất chi là buồn, vậy mà phụ hoàng còn lấy đồ ném nhi thần, nhi thần đúng là đã đau càng thêm đau mà.”

Long Phong đế lại ném một viên giấy sang, chấp tay say lưng, nghiêm mặt hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Kỳ Lân cung vừa bắt được một tên thích khách.” Thần Vương nhìn Vân Diên Trạch.

Vân Diên Trạch không hề tránh ánh mắt hần, trái lại còn cười, “Ngũ đệ mạng lớn thật.”

“Nhờ phúc của phụ hoàng và Minh Tiểu Trư, ta vẫn còn sống.” Thần Vương nhìn xuống Vân Diên Trạch, “Khiến Tú ca thất vọng rồi.”

“Người vậy mà lại phải người ám sát đệ đệ của mình!” Long Phong đế nhắc chân định đạp hần.

“Phụ hoàng, cứ để con.” Cửu Châu nhắc váy lên, giơ chân đạp vào lưng Vân Diên Trạch.

Mọi người trong điện nhìn thấy Tứ hoàng tử bay lên, sau đó trán đập xuống đất, vang lên một tiếng rầm đầy mạnh mẽ.

Ngay khi Tứ hoàng tử rơi xuống đất, phát quan trên đầu văng ra thật xa, đến khi va vào tường mới ngừng lại.

“Phân ưu vì phụ hoàng là chuyện con dâu nên làm.” Cửu Châu thả váy xuống, cười hồn nhiên hành lễ với Long Phong đế, quan tâm hỏi, “Con đá một cái có phải vẫn chưa đủ không ạ?”

“Hả?” Long Phong đế anh minh thần võ, nhân đức, trầm tĩnh, hỉ nộ khó phân cũng có lúc nghệt mặt ra.

“Con hiểu rồi.” Cửu Châu gật đầu, lại vén váy lên.

“Tiểu Trư, Tiểu Trư à”! Thần Vương níu tay nàng lại, “Được rồi, được rồi mà.”

Đạp nữa là có án mạng đấy!

Chương 134: Chương 134

Dù Thần Vương cố gắng khuyên can nhưng vẫn không ngăn được Cửu Châu. Nàng kéo Thần Vương vẫn đang khuyên nhủ mình đi tới chỗ Vân Diên Trạch đang nằm bẹp dưới đất, tung thêm một cú đập nữa.

Ngay sau đó, bọn họ nghe thấy tiếng rên thảm thiết của Vân Diên Trạch, hẳn ta lăn lộn vài vòng, liên tục kêu rên.

Cái gọi là phong độ như mây, dáng vẻ ưu nhã đều biến thành hư không.

“Người bị người ta nói xấu, điện hạ không những nói giúp mà còn hạ lệnh không cho người ta truyền ra ngoài. Còn người thì sao, đường đường là một Hoàng tử kiêu ngạo, là huyết mạch của hoàng gia, vậy mà lại dụ dỗ cung nữ để nàng ta giúp người ám sát điện hạ nhà ta?!” Lửa giận trong lòng Cửu Châu cuối cùng cũng bùng lên, “Ta nói cho người biết Vân Diên Trạch, hôm nay người may lắm nên điện hạ nhà ta mới không sao, nếu chàng ấy xảy ra chuyện, ta nhất định sẽ g.i.ết c.h.ết người.”

“Khụ.” Long Phong đế phản ứng lại, quay sang liếc Lưu Trung Bảo đang còn ngây như phỗng, Lưu Trung Bảo lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng cho cung nhân lui xuống hết, đây không phải là những lời mà bọn họ nên nghe.

Vân Diên Trạch ngã sõng soài miệng mồm đầy máu, nghe Cửu Châu giận dữ mắng, hẳn ta gắng gượng ngồi dậy, “Thần Vương phi quả là mạnh mẽ quyết đoán. Hôm nay người vì Vân Độ

Khanh mà tức giận như thế, ngày sau nếu hấn thay lòng đổi dạ có khi người lại hối hận vì hôm nay đã giúp hấn đấy.”

“Hừ!” Nghe thấy lời này, Thần Vương cũng muốn chạy lên đập hấn ta một đập.

“Chân điện hạ quý giá, cứ để ta.” Cửu Châu đẩy Thần Vương ra, đá một cái vào n.g.ự.c Vân Diên Trạch, hấn ta lại ngã xuống đất, phun một búng máu.

Lưu Trung Bảo rút cổ, cú đá này... e là nội thương mất thôi.

Thần Vương phi bình thường là một cô nhóc dịu dàng, hôm nay có thể làm đến mức này đủ biết nàng đã giận đến mức nào.

“Dù điện hạ nhà ta có thay lòng, ta cũng sẽ không hối hận vì những chuyện đã làm hôm nay.” Bình thường Cửu Châu vẫn hay cười, nhưng giờ đây trên mặt nàng chẳng còn ý cười nào, ánh mắt lạnh đến buốt giá. Long Phong đế nhìn cô con dâu trước mắt, chợt nhớ đến ba huynh đệ Minh gia năm xưa.

Năm đó bọn họ cũng đứng trên triều giận dữ mắng nịnh thần như thế, ánh mắt đầy kiên định, sống lưng thẳng như tùng.

“Ta sẽ không như thế.” Thần Vương đi tới khẽ rủ rủ bên tai Cửu Châu, “Nếu ta thay lòng đổi dạ thì nàng cứ đập ta.”

Lưu Trung Bảo nhìn tình cảnh thâm hiểm của Tứ hoàng tử, lẳng lẳng quay mặt đi, lời thề này của Ngũ điện hạ quả là thâm độc.

“Cửu Châu à.” Long Phong đế lo cứ để con dâu tiếp tục ra tay e là phải gánh thêm cái tội sát hại hoàng tử, đành phải lên tiếng, “Con ngồi xuống uống miếng trà đi đã.”

“Tạ ơn phụ hoàng, nhưng con không mệt.” Cửu Châu mỉm cười với Long Phong đế, “Nếu phụ hoàng còn muốn dạy dỗ con trai, con đây bằng lòng giúp người phân ưu.”

“Trẫm rất cảm động trước tấm lòng hiếu thảo của con.” Long Phong đế gượng cười, “Tứ ca con da dày thịt béo, ta sợ làm chân con bị thương thôi.”

“Đa tạ phụ hoàng đã nhắc nhở, đúng là con thấy có hơi đau chân thật.” Cửu Châu gật đầu, “Nãy giờ chỉ lo phân ưu thay phụ hoàng, quả thật con không để ý chuyện này.”

“Nào nào nào, nàng ngồi xuống đi, để ta xoa bóp cho nàng.” Thần Vương đỡ Cửu Châu ngồi xuống ghế, thì thầm bên tai nàng, “Nàng đừng vội, xem phụ hoàng xử sao đã.”

“Hừ.” Cửu Châu hớp một ngụm trà, “Không đánh hấn thì ta không thể xả được cơn giận trong lòng.”

Ngay cả anh em ruột mà hấn ta cũng dám giết, đúng là súc sinh!

“Vân Diên Trạch, ngươi đã biết sai chưa?” Long Phong đế nhìn đứa con thứ tư chật vật nằm co ro dưới đất, ánh mắt sầm lại.

“Là hoàng tử, muốn giành lấy hoàng vị thì sai chỗ nào?” Vân Diên Trạch loạng choạng đứng dậy, miệng mồm hấn toàn là máu, tóc dài tán loạn tựa như lệ quỷ, “Chẳng phải phụ hoàng cũng giẫm lên m.á.u tươi của các vị thúc bá mới lên được hoàng vị hay sao?”

Cảm xúc nơi đáy mắt Long Phong đế dần tan đi, cuối cùng bình tĩnh lại, ông nhìn đứa con trai trước mặt, không nói gì, cũng chẳng ngắt lời hấn ta.

“Ta lớn hơn Vân Độ Khanh, nhưng ông lại âm thầm chọn tiểu thư Tôn gia làm Vương phi của hấn, ông có nghĩ đến ta không?” Vân Diên Trạch cười khẩy, “Nếu ông không cho thì ta tự mình tranh thủ, có điều ta không đủ may mắn, không ngờ Vân Độ Khanh lại có người giúp đỡ. Nếu không có Minh Cửu Châu làm đảo lộn mọi kế hoạch của ta, thì Vân Độ Khanh đã c.h.ết từ lúc ở trại ngựa hoàng gia rồi.”

“Rắc rắc.” Cửu Châu đặt tách trà lên bàn, tách trà nát vụn.

Nàng xắn tay áo, mặt không chút cảm xúc đứng dậy.

“Tiểu Trư...”

“Đừng ai cản ta.” Cửu Châu đi tới trước mặt Vân Diên Trạch, đ.ấ.m vào mặt hắn ta một cái, Vân Diên Trạch hét lên rồi gục ngã.

Nàng mím chặt môi, kéo vạt áo Vân Diên Trạch, rồi lại đ.ấ.m tới tấp lên mặt hắn ta. Vân Diên Trạch cao to ở trong tay nàng tựa như con gà đã xụi lơ không thể cự cựa được nữa.

“Tiểu Trư, Tiểu Trư, Minh Tiểu Trư.” Thần Vương chạy vọt đến bên cạnh Cửu Châu, dùng hết sức bình sinh gỡ tay nàng khỏi vạt áo Vân Diên Trạch, rồi ôm nàng vào lòng, vuốt ve sau lưng nàng, “Ta vẫn còn khỏe cùi cùi ở đây, nàng đừng giận, đừng giận mà. Đừng sợ nhé, ngoan nào.”

Được Thần Vương an ủi, Cửu Châu cũng dần bình tĩnh trở lại, nàng ôm lấy eo hắn, giọng run rẩy, “Điện hạ...”

“Còn đứng ngơ ra đó làm gì?” Long Phong đế trừng Lưu Trung Bảo, “Không mau lấy nước cho Thần Vương phi rửa tay?”

“Vâng... vâng!” Lưu Trung Bảo hồi hồi, sau khi bước ra khỏi điện, đầu óc ông cũng dần tỉnh táo trở lại nhờ cơn gió đêm.

Bao năm lưu lạc dân gian, không biết Thần Vương phi đã học cái gì mà hoàn toàn khác hẳn đám người Minh gia yếu đuối kia thế.

Không đúng, lão đại Minh gia Minh Kính Hải từng rút kiếm c.h.é.m tặc, trừng trị kẻ ác mà.

Tổ tiên Minh gia từng có một vị tướng quân. Trước đây bọn họ chỉ nghĩ Minh gia khoác loác vẽ ra gia phả, bây giờ xem ra

chuyện này là thật rồi.

Long Phong để nhìn đứa con trai lăn lộn dưới đất, lại nhìn con trai và con dâu đang ôm nhau bên cạnh, ông thở dài, “Lúc các con ra đời, tình cảm ta dành cho các con đều như nhau cả.”

Vân Diên Trạch gắng gượng mở hé mắt, hắn ta nhìn Vân Độ Khanh và Minh Cửu Châu đang ôm nhau, bật cười.

Thật là buồn cười, như nhau ư?

Thần Vương ấn đầu Cửu Châu vào lòng mình, không để nàng nhìn thấy nét mặt hiện giờ của Vân Diên Trạch.

“Ngũ đệ, người thắng rồi.” Vân Diên Trạch run rẩy mở miệng, “Nhưng không phải người thắng ta, mà người có một mẫu thân được sủng ái, có một Vương phi giúp người làm rối kế hoạch.”

“Người đang ghen tỵ với ta sao?” Thần Vương nhướn mày cười, không ai biết làm thế nào để khiến các ca ca tức tối hơn hắn. “Nhưng cả đời này của người, dù cảm hận hay ghen tỵ cũng chẳng thể nào có được những thứ này, có tức không chứ?”

Vân Diên Trạch cảm hận nhìn hắn chăm chăm, lại phun ra một búng máu.

“Tứ hoàng tử Vân Diên Trạch phạm tội mưu sát huynh đệ, bất hiếu bất nghĩa, trầm vô cùng thất vọng và đsu lòng. Kể từ hôm nay, phế đi thân phận hậu nhân Vân gia, biếm thành thứ dân, nhốt vào thiên lao cả đời.”

“Phụ hoàng.” Cửu Châu vẫn nhớ đến Tôn Thái Dao đang nằm ở Minh Nguyệt cung, nàng buông tay khỏi eo Thần Vương, đi tới quỳ xuống, “Phụ hoàng, Tứ hoàng tử phi hoàn toàn không biết những việc Tứ ca làm. Xin phụ hoàng nể tình đời đời Tôn gia là trung lương, tạo phúc cho bách tính, xin phụ hoàng tha tội cho Tôn cô nương.”

“Là trăm không biết dạy con, hổ thẹn với Tôn gia. Nay chuẩn cho Tôn thị và Vân Diên Trạch hòa ly, bang tước Hương quân, tặng trăm lượng hoàng kim, về sau cưới gã tự do.” Long Phong đế quả là một vị đế quân nhân từ, nghe Cửu Châu nói thế, không chút do dự hạ thêm một ý chỉ.

“Tạ ơn phụ hoàng, phụ hoàng vạn tuế.” Cửu Châu áp hai tay xuống hành đại lễ với Long Phong đế.

“Không bằng phụ hoàng g.i.ế.c ta đi, cần gì phải giả mù sa mưa giữ lại tính mạng của ta làm gì?” Vân Diên Trạch biết thiên lao của Tông nhân phủ, nơi đó toàn giam hoàng thân phạm trọng tội.

Cả đời không được thấy ánh sáng, thế thì khác gì chết?

“Tuy người bất hiếu, nhưng trăm không thể không nhân từ.” Long Phong đế bước xuống bậc thang, chậm chậm bước đến bên cạnh Vân Diên Trạch, “Lão Tứ, người còn nhớ ta đã từng dạy người câu gì vào năm người tám tuổi không?”

Trong trí nhớ tám tuổi của Vân Diên Trạch, tất cả đều là những lời chế giễu cẩu đám thị vệ canh giữ Vương phủ, và cả rừng cỏ dại mọc luông tuồng trong viện.

“Gặp việc tốt thì phải noi theo, thấy cái xấu thì phải sửa đổi.” Long Phong đế thở dài, “Nhưng ngay cả sai ở đâu mà người còn không biết thì làm sao mà sửa đây?”

“Trong mắt phụ hoàng, hiển nhiên là ta luôn sai rồi.” Vân Diên Trạch bật cười ha ha, cười đến chảy cả nước mắt, “Chẳng phải muốn áp giải ta đến Tông nhân phủ sao, nói nhiều thế làm gì.”

Long Phong đế nhắm mắt lại, “Người đâu, giải Tứ hoàng tử vào thiên lao Tông nhân phủ.”

Tông nhân phủ quản chuyện của hoàng gia, tiếng tăm lừng lẫy, nhưng thiên lao Tông nhân phủ tối tăm không có ánh mặt trời, cô tịch vô biên.

Người bị giam vào đây sẽ không bị dùng hình, cũng không bị bỏ đói. Nhưng không có ai nói chuyện với bọn họ, cũng chẳng có ai đi thăm bọn họ.

Bọn họ là những hoàng tộc bị lãng quên, ngày ngày thương nhớ tháng ngày vinh hoa phú quý của mình cho đến khi c.h.ết đi.

“Tứ hoàng tử điện hạ.” Cách một cách cửa nhà lao, Lưu Trung Bảo xoay người hành lễ, “Đây là lần cuối cùng lão nô gọi người như thế.”

Ông ta nhìn Vân Diên Trạch nằm trên giường, không biết đã hôn mê hay là vì không muốn đếm xỉa đến mình, cười tủm tỉm, “Không phải Bệ hạ không quan tâm đến hôn nhân đại sự của người. Từ nhỏ người đã cẩn trọng, miễn cảm lại đa nghi, Bệ hạ vốn muốn tìm cho người một vương phi có tính cách lạc quan, vui vẻ. Nếu như lúc trước Tôn cô nương và Thần Vương điện hạ đánh hôn, có lẽ đối tượng đánh hôn của người chính là Minh cô nương.”

Vân Diên Trạch nằm bất động bỗng mở choàng mắt.

“Nhưng năm xưa mẫu phi của người lại bắt tay với người nhà ngoại phái người sát hại Minh cô nương. Nếu để nàng biết chân tướng, có lẽ hôn nhân của hai người cũng không có kết cục tốt đẹp.” Lưu Trung Bảo như ngại lời này không đủ sức công kích Vân Diên Trạch, nói tiếp, “Có lẽ đều là do ông trời sắp đặt.”

Cô nương bị sát hại năm xưa là Minh Cửu Châu?

Khó trách Minh gia lại chèn ép Trịnh gia đến mức đó, đêm tiệc giao thừa cũng không thềm nể mặt hẳn.

Hắn ta và Minh Cửu Châu ư?

Vân Diên Trạch cảm thấy hôm nay mình đã phải nghe thấy biết bao truyện cười, hắn ta cố gắng ngồi dậy, khàn giọng rống lên, “Người lừa ta.”

“Điện hạ, những lời lão nô nói đều là thật cả.” Lưu Trung Bảo cười, “Người đã lâm vào tình trạng này, lão nô cần gì phải lừa người?”

Vân Diên Trạch thì thào, “Không thể nào, không thể nào...”

Nếu Minh Cửu Châu và hắn ta đính hôn, nàng sẽ không đến trại ngựa hoàng gia với Vân Độ Khanh, mọi chuyện phía sau cũng sẽ không xảy ra.

Vân Độ Khanh sẽ c.h.ế.t ở trại ngựa hoàng gia.

Lưu Trung Bảo hành đại lễ, “Khâm thiên giám nói, mười lăm tháng sau là ngày tốt để sắc phong Thái tử, đến lúc đó khắp chốn vui mừng, điện hạ cứ từ từ thưởng thức bữa ăn được Tông Nhân phủ cấp thêm. Lão nô xin bái biệt. Xin điện hạ hãy tự giải quyết cho tốt, bảo trọng thân thể.”

Ông ta phẩy phát trần, xoay người rời đi.

Sau lưng truyền đến tiếng rống đầy giận dữ và không cam lòng của Vân Diên Trạch, Lưu Trung Bảo cười khẩy.

Rất lâu về trước, ông vẫn còn nhớ đến dáng vẻ Trịnh trắc phi cao cao tại thượng mắng ông ta là cầu nô, lại còn đạp ông một cái.

Loại tiện nô như ông hiểu rõ nhất nên nói gì mới khiến các chủ tử sa cơ thất thế hối hận xanh ruột, có c.h.ế.t cũng không thể nhắm mắt xuôi tai.

“Lưu công công, bên phía hoàng thượng có nhắn gửi gì không?”
Hộ vệ Tông nhân phủ bu lại lấy lòng.

Lưu Trung Bảo biết rõ, đám người này đang thăm dò ông ta xem Tứ hoàng tử có khả năng phục vị hay không.

“Thánh thượng có chỉ, biếm Tứ hoàng tử thành thứ dân, xóa tên khỏi gia phả, cả đời không được rời khỏi thiên lao Tông nhân phủ.”

“Tại hạ đã hiểu, đa tạ công công đã báo.”

Nếu đã thế thì không cần phải đối xử đặc biệt.

Chương 135: Chương 135

Tôn Thái Dao được đón đến Minh Nguyệt cung, ngủ một giấc không màng lo âu, tới khi tỉnh lại thì trời đã sáng choang.

Lẳng nghe tiếng chim ríu rít bên ngoài cửa sổ, nàng ta bản thân nhìn đóa hoa thược dược được thêu trên tấm rèm một lúc lâu.

Tiếng khóc rấm rứt từ bên ngoài rèm vọng vào, nàng ta gắng gượng chống người ngồi dậy, vừa vén rèm lên liền trông thấy mẫu thân mình đang bụm mặt lau nước mắt.

“Tôn cô nương đã tỉnh rồi.”

Không biết là ai la lên, sau đó có người kê đệm mềm sau lưng Tôn Thái Dao, một người khác khoác ngoại bào lên người nàng ta, còn có người đút cháo nóng đến bên môi, bên cạnh đó còn có một cô gái đưa tay đặt lên cổ tay nàng ta giống như đang bắt mạch.

“Khí huyết suy yếu, là do quá sợ hãi thôi, đừng nghĩ nhiều.” Lưu y nữ rút tay lại, đi tới bên bàn bắt đầu viết đơn thuốc, đưa cho Tôn phu nhân đã nín khóc, “Thân thể của lệnh thiên kim không mấy đáng ngại, về nhà tĩnh dưỡng một thời gian là sẽ khỏe lên thôi.”

“Đa tạ Lưu y nữ.” Tôn phu nhân biết Lưu y nữ này chính là cháu gái của Hạnh lâm thánh thủ – Lưu thái y, lại được Hoàng hậu nương nương xem trọng, bà ta khách sáo nhận đơn thuốc, liên tục cảm ơn.

“Tôn phu nhân không cần phải khách sáo.” Lưu y nữ hành lễ, “Tôi xin phép cáo từ, xin Tôn cô nương cứ nghỉ ngơi cho khỏe.”

Tôn cô nương?

Tôn Thái Dao kinh ngạc nhìn bóng lưng dần khuất của Tôn y nữ. Từ khi thành thân với Vân Diên Trạch, chẳng còn ai gọi nàng là Tôn cô nương nữa, chẳng lẽ nàng ta đang nằm mơ sao?

“Thái Dao à, mẫu thân đến đón con về nhà đây.” Tôn phu nhân thấy con gái tỉnh lại không nói không rằng, nước mắt cố nén này giờ lại bắt đầu tuôn rơi, “Bệ hạ và hoàng hậu đã đồng ý để mẹ đưa con về nhà, chúng ta về thôi.”

“Về nhà?” Tôn Thái Dao run run túm lấy tay Tôn phu nhân, “Về nhà nào cơ?”

“Về Tôn phủ, về nhà của con.”

“Thật không?” Nàng sợ đây chỉ là một giấc mộng.

Tôn phu nhân gật đầu thật mạnh.

“Được, chúng ta về thôi.”

Dù có nằm mơ thì nàng ta cũng muốn trốn khỏi hoàng cung này.

“Tôn cô nương, đây là đồ mà Hoàng hậu nương nương đã ban thưởng cho cô nương, cô nương hãy mang về đi.”

“Còn của hồi mối của cô nương, bên trên đã phân công người bên Điện trung tỉnh xử lý, vài ngày nữa sẽ mang đến trao trả cho cô nương.”

“Kiệu đã chuẩn bị xong, Tôn cô nương đi đường cẩn thận, tránh hứng gió lạnh.”

Quả nhiên là đang nằm mơ, nàng là con dâu của hoàng gia, sao Bệ hạ và hoàng hậu nương nương có thể cho nàng ta về nhà mẹ đẻ được, lại còn ban thưởng, thậm chí còn trả lại của hồi môn.

Ngồi trên chiếc kiệu trông trành, nhìn cánh cửa cung ngày một hiện rõ, chỉ còn vài chục bước nữa thôi là nàng có thể thoát khỏi tòa cung điện này.

Đến gần, đến gần, Tôn Thái Dao gần như nín thở, đến khi chiếc kiệu lướt qua cửa cung, xuyên qua con phố đông nườm nượp.

Ngoài kiệu âm ỉ tiếng la hét đầy huyền não, nàng ta vui mặt vào hai bàn tay mà khóc nức lên.

Ngày xưa chỉ thấy những âm thanh này vừa thấp kém vừa ồn ào, bây giờ nàng ta mới hiểu ra, có thể nghe thấy những âm thanh này là một chuyện đáng quý biết bao nhiêu.

“Vì cô đang cầu cứu ta.”

Lời này bất chợt văng vẳng trong đầu, từng nét mặt của Minh Cửu Châu khi ấy hiện lên một cách rõ ràng, tất cả đều được khắc sâu vào lòng Tôn Thái Dao.

Kiếp này coi như nàng ta nợ Minh Cửu Châu, mà cũng chẳng thể trả hết trong một sớm một chiều.

Tôn Thái Dao về nhà, mọi người trong phủ đều đối xử với nàng ta giống như hồi chưa xuất giá, lúc bấy giờ nàng ta mới biết, Vân Diên Trạch vì phái người ám sát huynh đệ, mạo phạm thánh nhan, bắt trung bất hiếu nên đã bị biếm thành thứ dân, xóa khỏi gia phả, bị giam trong thiên lao Tông nhân phủ cả đời.

Vân Diên Trạch phạm phải đại tội như thế, nàng là hoàng tử phi, không những không bị liên lụy mà còn được thả về nhà sao?

“Không những thế, Bệ hạ còn phong tước Hương quân cho con, còn cho phép con sau này có thể tái giá.” Tôn phu nhân ngắm nhìn gương mặt hốc hác của con gái, “Con yên tâm, ta và phụ thân con đã chuẩn bị trọng lễ mang đến cảm ơn Minh gia.

Tôn Thái Dao gật đầu, Cửu Châu cứu nàng từ tay Vân Diên Trạch, hẳn là phải nên đi cảm ơn.

“Tối qua nhờ Thần Vương và Thần Vương phi bắt chấp cơn thịnh nộ của Bệ hạ mà đứng ra xin tội cho con đấy.” Tôn đại nhân chấp tay hành lễ về phía hoàng cung xa xa, “Bệ hạ nhân từ, nể tình mấy đời Tôn gia chúng ta có công với bách tính, không những thả tự do cho con, mà còn giữ thể diện cho con.”

Phong hào Hương quân này tuy không có thực ấp, không tính là thực tước, nhưng có thể giữ thể diện cho con gái và Tôn gia. Bệ hạ và Hoàng hậu muốn cho người trong thiên hạ thấy rằng, Tôn gia và con gái ông hoàn toàn không biết hành vi đại nghịch bất đạo của Tứ hoàng tử.

“Bệ hạ nhân đức, hoàng hậu lương thiện, vợ chồng Thần Vương thấu tình đạt lý, Tôn gia nhà ta quả là then với Hoàng gia.” Khi xưa Bệ hạ từng muốn ban hôn cho con gái và Thần Vương, ông lại chê Thần Vương vô học vô nghề nên không mấy ưng ý, thậm chí còn ngầm đồng ý để con gái và Tứ hoàng tử qua lại với nhau.

Không ngờ quanh đi quẩn lại, người cứu con gái mình ra khỏi hỏa lại là vợ chồng Thần Vương.

Tứ hoàng tử mà ông đánh giá cao lại là một tên ngụy quân tử, mặt người dạ thú.

“Vì sao Thần Vương và Minh Cửu Châu... lại xin tội cho mình?” Tôn Thái Dao thần thờ ngồi trên giường hồi lâu, ngay cả phụ thân mình rời khỏi phòng hồi nào vẫn không hay.

Sau khi Tứ hoàng tử bị giam vào thiên lao Tông nhân phủ, hàng loạt tội ác của hắn liên tục bị vạch trần, biểu cảm của nhóm quan viên từng hết lời khen thưởng Tứ hoàng tử cực kỳ đặc sắc.

Trên triều không có một ai dám đứng ra xin tội thay Tứ hoàng tử.

Mưu sát huynh đệ, không những một lần mà còn có lần thứ hai, cài cơ sở ngầm trong phủ các huynh đệ khác, thậm chí còn cố tình phái người tung tin đồn hồng bôi xấu thanh danh của huynh đệ.

Đại hoàng tử lỗ mãng, Nhị hoàng tử ngốc ngếch, Ngũ hoàng tử ăn chơi trác táng, phía sau những lời đồn thế này đều có bút tích của Tứ hoàng tử và mẹ của hắn ta.

Nghe Tông nhân phủ đọc một loạt tội danh của Tứ hoàng tử, đám văn thần bắt đầu hoài nghi chuyện Ninh vương bị ám sát là khổ nhục kế của Tứ hoàng tử.

Nếu không thì làm gì có chuyện trùng hợp như thế, chỉ làm hắn bị thương ngoài da.

Đội Tông Nhân phủ đọc hết tội danh, Long Phong đế tự trách lên tiếng, “Con hư tại cha, đều là lỗi của trăm cả.”

Chúng thần nghe xong, không dám để Bệ hạ đau lòng, vội vàng mở lời an ủi.

“Cha mẹ sinh con, trời sinh tính, Đại hoàng tử giỏi võ, tính tình quyết đoán lại uy vũ.” Có đôi khi hơi thẳng tính quá mức.

“Nhị hoàng tử nhân hậu chính trực, ưu điểm không sao kể hết.” Có điều ưu điểm cũng không nổi trội cho lắm.

“Ngũ hoàng tử thông minh nhạy bén, lòng dạ lương thiện, trung hiếu song toàn.” Người đứng ra khen Ngũ hoàng tử không

phải là quan viên Lễ bộ, trái lại là Trần đại nhân hễ không hợp ý là đòi đ.â.m đầu vào cột.

Sau khi ông ấy lên tiếng, cả triều rơi vào một khoảng im lặng, sau đó bắt đầu có người khen Ngũ hoàng tử, quan viên Lễ bộ lại càng năng nổ hơn.

“Chúng ai khanh nói thật không?”

“Hiển nhiên là thật rồi ạ.”

“Chúng thần không dám khi quân.”

“Tâm ý của các khanh trâm hiệu cả.” Long Phong để thở dài một tiếng, gật đầu nói, “Xem ra chuyện lập Thái tử vô cùng cấp bách.”

Chúng triều thần ông nhìn tôi, tôi nhìn ông.

Vừa nãy bác bảo lập Thái tử à?

Không phải tôi, tôi không có nói, chẳng lẽ là bác ư?

Mấy bác nhìn tôi làm gì, tôi chỉ khen Ngũ hoàng tử vài câu cho vui mà thôi.

Thế nên là mọi người không ai nhắc đến chuyện lập Thái tử mà là tự Bệ hạ nói ư?

Dạo trước họ xin Bệ hạ lập Thái tử, Bệ hạ lại chẳng có phản ứng gì, bây giờ họ không nhắc tới nữa, trái lại Bệ hạ lại chủ động nhắc đến.

Này gọi là gì nhỉ?

Chuyện mình tự nói ra thì thơm hơn sao?

“Qua chuyện của Tứ hoàng tử, trẫm đã nhận ra một điều, vị trí Thái tử cứ để trống mãi thì không phải là chuyện gì tốt.”

Ồ.

“Là phụ thân, trẫm nên để bọn nó hiểu được cái gọi là trưởng thành. Là đế vương, trẫm phải nên cho bọn nó hiểu được cái gì gọi là trách nhiệm.

Đừng vòng vèo, nói đơn giản thôi nào.

“Nếu các ái khanh đã khen Ngũ hoàng tử có tấm lòng lương thiện, nhân hiếu hậu đức, thế thì trẫm sẽ nghe theo nguyện vọng của chúng ái khanh, sắc phong Ngũ hoàng tử Vân Độ Khanh làm Thái tử.”

Chúng thần:?

Ơ kìa?!

Nghe theo nguyện vọng của bọn họ?

Đúng là hoàng đế có khác, mặt dày hơn hẳn người thường.

“Giám chính khâm thiên giám đâu?” Vừa nói nghe theo ý nguyện của chúng thần, Long Phong để không chân chờ thêm nửa khắc, ông nhìn Giám chính Khâm thiên giám bước ra khỏi hàng, “Gần nhất có ngày lành nào thích hợp sắc phong Thái tử không?”

“Bẩm Bệ hạ, mười bốn tháng sau là ngày hoàng đạo vạn sự cát tường ạ.”

“Tốt lắm.” Long Phong để gật đầu, “Vậy thì chọn ngày đó đi, chúng ái khanh có đề nghị gì cho đại điển sắc phong Thái tử này không?”

Nghe đi, ông chỉ hỏi có ý kiến gì về nghi thức, chứ chẳng phải hỏi có ý kiến gì với ứng viên Thái tử cả.

Nói cứ như nếu bọn họ có đề nghị gì thì Bệ hạ sẽ đổi ý ngay vậy.

“Bệ hạ anh minh!” Lễ bộ Thượng thư Lý Ân đứng ra cất cao giọng, “Chúc mừng Bệ hạ đã chọn được ứng viên Thái tử tốt nhất.”

Tốt nhất?

Hứ, đồ mặt dày nịnh bợ, ông muốn dựa vào Thần Vương để mót lợi cho Lễ bộ chứ gì?

“Sắc phong Ngũ điện hạ làm Thái tử chính là nguyện vọng của mọi người.”

Người lên tiếng lần này là Hộ bộ Vương thị lang.

Mọi người quay đầu, không ngờ đấy, ngay cả Hộ bộ cũng thay đổi thái độ nịnh bợ nhanh như thế.

Phải biết rằng, cả Hộ bộ đều luôn đặt niềm tin vào Tứ hoàng tử. Không ngờ thoát cái gió đã đổi chiều, sắp ngã rạp về phía Thần Vương rồi.

Chắc chắc chắc, đúng là hiện thực phũ phàng.

Nhìn lão đại và lão Tam Minh gia người ta đi, Thần Vương là con rể nhà bọn họ mà bọn họ còn chưa đứng ra nói gì, kêu ngạo biết bao nhiêu, chính trực biết bao nhiêu chứ.

Không hổ là Minh gia.

Sắc phong Ngũ hoàng tử làm Thái tử là một chuyện không thể nào thay đổi. Tuy Ngũ hoàng tử không phải con trưởng, nhưng hẳn là con hoàng hậu, xem như đã chiếm được chữ “Đích”.

Lập đích không lập trường, tính ra không hề đi ngược lại với quy củ.

Nếu Thần Vương bây giờ vẫn giữ tác phong như hai năm về trước, thì dù có thế nào bọn họ cũng sẽ nhất quyết đứng ra phản đối, nhưng Thần Vương đã thay đổi ra sao họ đều nhìn thấy cả.

Những tấu chương, mệnh lệnh mà hắn giúp Bệ hạ phê duyệt, bọn họ đều biết hết.

Quan trọng là, bên cạnh những hành vi và lời nói ngỗ ngược ấy lại ẩn giấu một tấm lòng lương thiện với bách tính.

Có lẽ hắn không phải là hình mẫu Thái tử hoàn mỹ, nhưng hắn lại có thứ quan trọng nhất của một trữ quân đầy triển vọng.

Chính là nhân đức.

Những tấu chương được gửi đến các châu huyện kia chính là minh chứng tốt nhất.

Thế nên dù thỉnh thoảng Ngũ hoàng tử hành sự hơi hoang đường, bọn họ vẫn có thể du di.

Bóng đêm dần buông, Long Phong đế kéo Thần Vương ngồi xuống bậc thang ở Thái Ương cung, giống như mười mấy năm về trước, hai cha con cũng ngồi trong hoa viên mọc đầy cỏ dại trong tiềm ẩn, vừa gặm khoai lang vừa ngắm sao.

Có điều bây giờ họ không cầm khoai lang, mà là điểm tâm đẹp mắt do Tô hậu sai người mang đến.

“Phụ hoàng.” Thần Vương ngửa đầu nhìn lên trời hồi lâu, cổ mỗi nhừ, “Tối nay không có sao rồi, hay là chúng ta về thôi. Phụ hoàng về với mẫu hậu, con về với nương tử của con.”

Hai cha con, một là hoàng đế, một là vương gia, ngồi chình ình ngay giữa bậc thang chẳng giống ai cả.

Nghe con trai nhắc đến con dâu, gương mặt Long Phong đế có hơi tế nhị, “Quả thật không ngờ, Minh Kính Châu trông nhã nhặn thế mà lại sinh được một cô con gái mạnh mẽ hết sức.”

“Nàng không mạnh đâu, chẳng qua là do tức quá thôi.” Thần Vương phản bác, “Tối qua lúc về Kỳ Lân cung, nhi thần phải xoa chân cho nàng non nửa canh giờ đấy.”

Đừng nói, đừng nói nữa.

Đường đường là một vương gia, chuyện đóng cửa xoa chân cho nường tử cũng chẳng phải là chuyện đáng khoe khoang gì.

“Con không cần phải giải thích, phụ hoàng hiểu cả.” Long Phong đế vỗ vai hắn, “Con trai à, chúng ta là đàn ông, nhất định phải dạn dày với thê tử của mình, đừng nên chọc họ giận, biết chưa?”

Minh gia một lòng trung thành với ta, cả nhà là trung lương, nếu con gái nhà họ mà đánh con thì phụ hoàng cũng ngại đứng ra bênh con lắm.

Chương 136: Chương 136

Cơn gió lướt qua xua tan áng mây, làm lộ ra ánh trăng và những vì sao trên bầu trời.

Hai cha con thư thái ngồi ngắm cảnh đêm.

“Con thấy người Minh gia thế nào?” Long Phong đế sẽ không bao giờ chỉ vào một quan viên rồi nói với con trai rằng, người này tính tình thế nào, con phải đối xử với hắn ra sao. Lòng người dễ thay đổi, là phụ thân, ông nên dạy con cách nhìn thấu lòng người, chứ không phải bắt con phải nghe theo ý của mình.

Ông muốn bồi dưỡng một đế vương anh minh, biết suy tính kỹ càng cho Đại Thành, chứ không phải là một bù nhìn tầm thường.

“Biết tiến biết lùi, có lòng trung thành.” Thần Vương nói ngay mà không cần nghĩ ngợi, “Quan trọng là, trong mắt bọn họ có bách tính muôn dân.”

“Văn nhân dễ kiếm, nhưng lương thần lại khó tìm.” Long Phong đế cười gật đầu, “Người có thể viết một áng văn hay lai láng cũng không bằng một người có thể giúp đỡ mình xây dựng đất nước.”

“Minh gia lại khác, bọn họ không những văn hay chữ tốt, mà còn có thể giúp phụ hoàng cai trị thiên hạ.” Thần Vương nhìn Long Phong đế, “Thế nên phụ hoàng mới coi trọng nhà bọn họ như thế?”

Long Phong đế vỗ lên vai hần, “Thấy con và con gái Minh gia tình cảm thế, vì phụ mới với đi nổi áy náy đối với Minh gia.”

Vì tư tâm nên ông không muốn làm lơ mong muốn của Minh gia, nhất quyết để con gái nhà họ làm Thần Vương phi, chính là vì hi vọng Độ Khanh có thể học hỏi người Minh gia phong thái và trách nhiệm của một người đứng đầu.

Ông vốn đã chọn Tôn gia, không ngờ con gái Tôn gia lại thích lão Tú, nếu cứ cưỡng cầu thì chẳng tốt cho cả hai đứa con trai mình.

Đa số người hoàng gia thường không tìm được tình yêu đích thực, chỉ sống tạm bợ qua ngày với những người phụ nữ khác nhau, thê thiếp thành đàn, cuộc sống náo nhiệt ồn ào.

Bọn họ sẽ không quan tâm người tiếp cận họ là vì tiền tài hay danh lợi, bởi vì bản thân họ đã có tất cả.

Vì thế ông mới cảm thấy hổ thẹn với Minh gia.

Nhưng vận mệnh đôi khi lại thần kỳ như thế, dù ông có nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng, con gái Minh gia và Vân Độ Khanh lại có đoạn duyên phận sâu xa như thế.

Thần Vương quay đầu nhìn Long Phong đế, rốt cuộc hần ở trong lòng phụ hoàng có hình tượng thế nào mà lại khiến ông cảm thấy áy náy khi để hần thành thân với khuê nữ của thần tử mình.

“Nhìn ta làm gì, phụ hoàng đã giúp con chặn biết bao nhiêu lời vạch tội vì cái tính phá phách ấy rồi?” Long Phong đế vỗ vào lưng hần bồm bộp, “Chẳng làm người ta bớt lo tí nào.”

“Phụ hoàng đâu thể nói vậy được, nhi thần đều là vì hành hiệp trượng nghĩa mà.” Thần Vương ngáp một cái, “Người khác không hiểu chẳng lẽ phụ hoàng cũng không hiểu con sao?”

“Nếu ta không biết thì há còn để con lêu lổng khắp kinh thành mỗi ngày sao?” Long Phong đế bật cười thành tiếng, hai cha con bá vai nhau như hai anh em, có người nhìn thấy cũng không thể tin đây là Hoàng đế và Thái tử tương lai của Đại Thành.

“Nhưng mà...” Long Phong đế nhìn con trai, “Đêm ấy, ta rất vui khi con vòng trở về nói với ta rằng, con đồng ý vì phụ hoàng phân ưu, trở thành Thái tử Đại Thành.

“Đó là...” Thần Vương quay mặt đi không nhìn Long Phong đế, “Là do con không muốn đêm nào phụ hoàng cũng bận phê duyệt tấu chương, làm mẫu hậu lúc nào cũng lo lắng cho người.”

“Ồ?”

“Phụ hoàng cứ lo làm hoàng đế của người, còn con làm Thái tử ăn chơi lêu lổng, vẹn toàn đôi bên.”

Kỳ Lân cung.

Bạch Thuộc cất kỹ tạ lễ mà Thần Vương tặng mình, sau đó vào chính điện chào từ biệt Thần Vương phi.

“Tỷ định đi đâu?” Cửu Châu nhìn Bạch Thuộc tuy chưa đến ba mươi nhưng đã có dấu hiệu tuổi già, “Chi bằng tỷ ở lại Kỳ Lân cung đi, trà tỷ pha ngon lắm.”

Bạch Thuộc từ chối ngay không suy nghĩ, “Bẩm Vương phi, nô tỳ từng là Đại cung nữ của Ninh phi và Tứ hoàng tử, tuyệt đối không thể ở lại Kỳ Lân cung hầu hạ đâu ạ.”

Miệng đời đáng sợ, nếu nàng ta ở lại Kỳ Lân cung, người khách sẽ nghĩ rằng mọi chuyện mà Ninh phi và Tứ hoàng tử gặp phải đều là âm mưu của Ngũ hoàng tử, và nàng ta chính là gian tế do Ngũ hoàng tử phái đến.

Đại diện sắc phong thái tử của Ngũ hoàng tử sắp đến, nàng ta không thể trở thành vết nhơ của bọn họ.

“Nô tỳ tuổi đã không còn nhỏ, cơ thể từng bị thương nên không thể nào mang thai, có xuất cung cũng không thể xuất giá được. Xin Vương phi cho nô tỳ một ân điển, để nô tỳ vào Thượng y cục làm việc.” Bạch Thuộc định dập đầu lại Cửu Châu, lại bị nàng đưa tay ngăn cản, nàng ta nhìn Thần Vương phi ngồi xổm đối mặt với mình, chợt mỉm cười, “Sau này có thể góp thêm một đường thêm lên y phục của Vương phi chính là vinh hạnh của nô tỳ.”

“Được rồi.” Cửu Châu ngẩng đầu hỏi Dương Nhất Đa bên cạnh, “Dương công công, bên Thượng y cục còn thiếu người không?”

“Bẩm Vương phi, hôm qua Thượng y cục có một điển ngự phạm tội, chức vụ của nàng ta hiện vẫn còn trống ạ.”

“Vậy thì sắp xếp để Bạch Thuộc tử tử sang đó đi, tử ấy là Đại cung nữ ngũ phẩm, có thể ngồi vào vị trí ấy.” Cửu Châu đỡ Bạch Thuộc đứng dậy, nói với Dương Nhất Đa, “Ngày mai người hãy tự mình đưa Bạch Thuộc tử sang bên đó, đừng để người ta thấy tử ấy lạ mặt mà ăn hiếp.”

“Vương phi, không cần...”

“Tỷ tỷ, ta và điện hạ xưa nay chưa từng quan tâm cái nhìn của người khác, chỉ cần không then với lương tâm.” Cửu Châu cười, “Tối nay tử cứ ngủ lại Kỳ Lân cung một đêm, những chuyện khác tỷ không cần phải lo.”

Nếu ngay cả làm theo ý mình cũng không được thì làm người còn ý nghĩa gì.

“Tạ ơn Vương phi.” Bạch Thuộc không hành lễ nữa, đến khi bước ra khỏi đại môn, nàng mới quỳ xuống chỗ mà Cửu Châu không nhìn thấy mới hành đại lễ về phía Cửu Châu.

Nàng ta chỉ thấy tiếc.

Tiếc vì hồi nhỏ tiến cung không gặp được chủ tử giống như Thần Vương phi.

Ngẩng đầu nhìn vàng trắng sáng vàng vạc trên bầu trời, Bạch Thuộc nở nụ cười.

Thế cũng tốt, xem như kết cục đời này của nàng ta cũng không đến nỗi nào.

Trong chính sảnh của Tôn phủ, vài vị quan viên với vẻ mặt nghiêm trọng ngồi tụ lại dưới ánh nến, trông càng thêm mất kiên nhẫn.

“Tôn đại nhân, bác nói xem nào, chẳng lẽ chúng ta mở mắt nhìn Ngũ hoàng tử lên làm Thái tử ư?” Vị quan viên mặc áo xanh lên tiếng, ông rầu đến nhăn tít cả trán, “Những năm qua Thần Vương hành xử hoang đường, làm xằng làm bậy. Chúng ta cũng không ít lần vạch tội hắn, nếu sau này hắn đăng cơ, đám già chúng ta chẳng sợ gì, chỉ sợ hậu nhân của mình liên lụy, có tài mà không được trọng dụng mà thôi.”

“Đúng thế.” Một vị quan viên mặc áo bào xám tiếp lời, “Lúc Trịnh gia chưa thất thế, Trịnh Vọng Nam vì lỡ miệng đụng chạm đến Thần Vương liền bị hấn phạt đến lớp vỡ lòng nhi đồng, mất hết mặt mũi. Chúng ta đều là những người từng vạch tội hắn, thế chẳng phải là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt hắn sao.”

Tôn đại nhân nhìn vị quan viên mặc áo bào xám đang nói chuyện đầy chăm chú, ông vẫn giữ im lặng.

“Tôn đại nhân, nghe đồn quan hệ giữa lệnh thiên kim và Thần Vương phi không được tốt, bác phải suy nghĩ thật kỹ về chuyện

sau này đây.” Vị quan mặc áo bào xám thấy Tôn đại nhân nhìn mình lại tiếp tục khuyên nhủ, “Lệnh lang nhậm chức nơi xa đã nhiều năm, vẫn nên tìm cách được điều về kinh thành thì hơn.”

Tôn đại nhân nghe mà phát ngán, tuy ông tư chất bình thường, không có tiền đồ như tổ tiên, nhưng không gốc đến nỗi nghe người ta châm ngòi ly gián mà mình cũng không nhận ra.

Tổ tông Tôn gia bao đời đều là trung thần lương tướng, nếu ông vì tư thù mà làm trái lời Bệ hạ, chỉ sợ lúc trăm tuổi về đoàn tụ ông bà lại bị tổ tông chỉ thẳng mặt mà mắng.

Hơn nữa, Thần Vương cũng không đến mức quá đáng như trong lời đồn.

Nếu hấn hành xử ngang ngược, sao lại cùng Thần Vương phi xin tội cho con gái của ông?

“Thần Vương điện hạ có tấm lòng thiện lương, có trái tim nhân đức, tại hạ nghĩ Thần Vương là ứng viên Thái tử tốt nhất.” Tôn đại nhân đứng dậy, vái chào mấy người đang ngồi đó, “Mong chư vị đại nhân thứ lỗi, Tôn mỗ không thấy chuyện này có gì không ổn cả.”

“Bác...”

Mấy người đang ngồi đây không ngờ Tôn gia lại nói giúp cho Thần Vương, mấy năm qua, Tôn gia cũng từng viết không ít tấu sớ vạch tội Thần Vương.

“Không ngờ cũng có ngày Tôn đại nhân nói giúp cho Thần Vương. Không biết sau khi Thần Vương lên ngôi có còn nhớ đến công lao này của Tôn đại nhân không, hay lại nhớ đến mối hận vạch tội suốt mấy năm qua của Tôn đại nhân?” Quan viên mặc áo xám không ngờ kết quả thế này, tức giận phát tay áo bỏ đi.

“Ây...” Quan viên mặc áo bào xanh thở dài, “Tôn huynh, bác hồ đồ quá rồi.”

Lúc trước Tôn gia không muốn kết thân với Thần Vương, lại còn vạch tội Thần Vương hành xử ngang ngược, bao nhiêu chuyện như thế, có chuyện nào không khiến Thần Vương ghi hận cơ chứ?

“Chư vị đại nhân, Tôn mỗ hổ thẹn với Thần Vương, Thần Vương điện hạ quả thật là ứng viên phù hợp với vị trí Thái tử nhất. Xin mọi người hãy buông bỏ thành kiến lúc xưa, đừng soi mói Thần Vương nữa.” Tôn đại nhân liên tục chấp tay thi lễ với bọn họ, khẩn cầu họ đừng gây sự với Thần Vương nữa, “Lúc xưa là lỗi của Tôn mỗ, mong chư vị nể mặt Tôn mỗ, ngày mai khi lên triều đừng nhắc đến chuyện sắc phong Thái tử nữa.”

Mọi người im lặng, chợt có một người mở miệng, “Chẳng lẽ ông có thể đảm bảo sau khi Thần Vương lên ngôi sẽ không trả thù chúng ta?”

“Chẳng lẽ chư vị còn chưa rõ ư?? Dù chúng ta có phản đối thì Bệ hạ vẫn sẽ không thay đổi quyết định.” Tôn đại nhân khuyên, “Thế thì sao chúng ta không nhân cơ hội thuận nước đẩy thuyền, giữ lại một ân tình?”

“Quả thực không dám giấu gì, Tôn gia chúng tôi đã thiếu Thần Vương một ân tình.” Tôn đại nhân kể lại chuyện Thần Vương và Thần Vương phi ra mặt xin tội giúp con gái mình.

“Xin chư vị đại nhân hãy nghĩ lại, nếu Thần Vương thật sự là người có thù tất báo, thế thì tại sao lại cùng Thần Vương phi xin tội cho con gái ta ngay khi Bệ hạ đang nổi trận lôi đình?”

“Bọn tôi đã hiểu ý bác rồi.” Mấy vị quan viên đã biết Tôn đại nhân nhiều năm, biết ông không lừa bọn họ, sau một hồi bối rối thì lên tiếng, “Bọn tôi sẽ suy nghĩ thật kỹ.”

Bọn họ về nhà trần trọc đến nửa đêm, sáng hôm sau mang theo đôi mắt thâm quầng đi chầu triều.

Sau đó, đến lúc hoàng thượng tán dương Thần Vương, bọn họ cần xưng phong bước ra khen ngợi Thần Vương.

Nếu đã muốn lấy lòng, chi bằng lấy lòng triệt để, ít nhất phải để Thần Vương biết rằng bọn họ đã nể mặt Thần Vương thế nào.

Vị quan viên mặc áo bào xám tối qua mặt mảy cực kỳ khó coi, sao mới qua một đêm mà đám người này đã sửa miệng hết rồi, họ Tôn kia rốt cuộc đã nói gì với bọn họ?

Ông nghĩ rồi lại nghĩ, không dám đơn độc đứng ra làm trái ý của đế vương.

Chúng triều thần nhìn thấy nhóm quan viên hở ra là dưng sớ vạch tội Thần Vương ấy vậy mà hôm nay lại xưng phong khen ngợi Thần Vương, ai nấy đều giật nảy mình.

Đám người này tính vừa thối vừa ngang, rốt cuộc Bệ hạ đã dùng thủ đoạn gì khiến bọn họ sửa miệng hết thế?

Long Phong đế cũng bất ngờ không kém, đám quan viên này xưa nay luôn bất mãn với Độ Khanh nhà ông, sớ vạch tội phải có hơn một nửa xuất phát từ bọn họ. Nhưng nể tình bọn họ đều là người có tài, Long Phong đế không muốn làm khó bọn họ.

Hôm nay có chuyện gì thế?

Bọn họ đâu phải là người gió chiều nào theo chiều ấy.

Trong hậu cung, cũng không thiếu người trông mong có quan viên phản đối quyết định sắc phong Thần Vương làm Thái tử.

“Buổi chầu triều hôm nay có náo nhiệt không?”

Chỉ cần có nhiều người phản đối, dù Vân Độ Khanh có trở thành Thái tử thì cũng sẽ để lại mối họa ngầm.

“Bẩm chủ tử...”

Cung nữ quỳ trước mặt bà, “Quần thần trên triều khen Thần Vương không dứt miệng, không một ai phản đối ạ.”

“Cái gì?” Bà ta đứng bật dậy, “Không thể nào.”

Bà cố ý cho người châm ngòi bất mãn đối với Thần Vương, cơ sao họ lại lên triều khen ngợi Thần Vương.

“Đồ phế vật.” Bà ta mất bao nhiêu tâm huyết để hấn leo lên vị trí quan viên Tứ phẩm, thế mà chút việc cón con thế cũng làm không xong.

“Nưng nưng, không xong rồi.” Một tên thái giám chạy vội vào, vấp ngã lộn nhào, “Trong cung xuất hiện lời đồn, nói rằng...”

“Nói gì?”

“Nói Hoài Vương điện hạ không phải là con ruột của Bệ hạ.”

“Ăn nói xằng bậy!” Từ phi biến sắc, nổi giận đùng đùng, “Ai dám tung tin đồn về huyết mạch hoàng gia?!”

Chương 137: Chương 137

Tin đồn do ai tung ra đã không còn quan trọng, vì giờ đây nó đã được lan truyền khắp cung, chẳng mấy chốc sẽ đến tai dân chúng.

Có vài tin đồn, một khi bị truyền ra dân gian lập tức sẽ biến thành sự thật trong mắt vô số lão bách tính, thậm chí nó sẽ được lưu truyền hàng trăm, hàng ngàn năm, bị biên soạn thành hí khúc, trở thành đề tài trà dư tửu hậu của biết bao nhiêu người.

“Nhất định là do ả Tô Mi Đại kia làm.”

Lưu Ngạn là trưởng tử, vì muốn giữ vững ngôi vị Thái tử cho Vân Độ Khanh, nhất định Tô Mi Đại sẽ nghĩ cách loại trừ mối đe dọa là Lưu Ngạn.

“Ả tiện nhân kia.” Bà ta giận run người, cúi đầu hỏi thái giám truyền tin, “Bên ngoài còn đồn gì nữa?”

“Đồn... đồn nương nương và gia chủ Đỗ gia thuở trẻ nặng tình, từng định chung thân với nhau, nhưng lại bị tiên đế chia rẽ duyên ướng...”

“Đủ rồi!” Từ phi ngắt lời thái giám, cười khẩy, “Tự định chung thân?”

Năm xưa bà ta quả thật từng muốn được ở bên Đỗ Thanh Kha, nhưng tên khốn kia lại nói hoàng mệnh khó trái, là Thiếu chủ của Đỗ gia, hắn không thể chỉ biết đến hạnh phúc của bản thân.

Hừ!

Lời hứa của đàn ông còn không bằng vữa trát tường, ít ra vữa còn có thể che gió che mưa, còn cái tên khốn Đỗ Thanh Kha kia chỉ khiến bà ta nhục nhã.

Nhục vì tuổi trẻ ngu dại, để mắt đến một tên chẳng có tình người.

Nếu không phải bây giờ hẳn còn có giá trị lợi dụng, bà ta chẳng thèm liếc hẳn lấy một cái.

“Ngay cả đám các người đều đã biết những tin đồn này, e là nó đã truyền đến tai hoàng thượng rồi.” Từ phi hít sâu một hơi, “Truyền lời xuống phòng bếp, nói rằng ta muốn đích thân xuống bếp.”

Mấy năm qua bà ta vẫn luôn cáo ồm không lộ mặt là vì không muốn Bệ hạ nhớ lại sai lầm mà mình mắc phải khi còn ở tiềm ẩn.

Nhưng vì đồng tin đồn hiện giờ, bất kể thế nào bà ta cũng phải ra tay xóa bỏ nghi kị trong lòng Bệ hạ.

Bà ta nhớ khi vừa vào Vương phủ, lúc ấy trong phủ vẫn chưa có nữ nhân khác, bà ta từng nấu một chén cháo dưỡng sinh cho Bệ hạ, ông ấy không những ăn hết mà còn khen bà ta khéo tay.

Mấy năm nay không xuống bếp nên có hơi cứng tay, bà ta phải nấu đi nấu lại hai ba lần mới tìm lại được vị cháo long nhãn nắm tuyết năm xưa.

Đặt chén cháo nóng hôi hổi vào hộp đựng đồ ăn, Từ phi đi thẳng đến Thái Ương cung.

“Từ phi nương nương đến rồi ư?” Vừa qua cổng Thái Ương cung, Lưu Trung Bảo như đã đoán trước được bà ta sẽ đến, khom

người hành lễ rồi nói, “Bệ hạ đang chờ nương nương bên trong, mời đi theo lão nô.”

“Đa tạ Lưu công công.” Lòng Từ Phi khẽ nảy lên, bà ta nhìn cánh cửa chính điện chậm chậm mở ra, sau một thoáng do dự bèn cất bước đi vào.

Lưu Trung Bảo đưa tay ngăn đám cung nhân đi sau Từ phi lại, “Bệ hạ và nương nương nói chuyện, những người khác không được vào.”

Long Phong đế đang ngồi trước ngự án phê duyệt tấu chương, trong điện ngoài ông ra chẳng còn ai khác.

“Đến rồi à?” Thấy bà đi vào, Long Phong đế đặt bút xuống, ánh mắt tĩnh lặng, “Ngồi đi.”

“Đã nhiều năm chưa xuống bếp, dạo gần đây thiếp thấy khỏe hơn một chút nên đã tự mình nấu một chén cháo long nhãn nắm tuyết, mời Bệ hạ nếm thử.” Từ phi đặt chén cháo xuống trước mặt Long Phong đế.

“Trẫm nhớ khi vừa vào Vương phủ, người lúc nào cũng mặt ủ mày chau. Sau khi nghe ma ma đề nghị đã nấu một chén cháo, lúc mang đến trước mặt ta, hai tay còn run lẩy bẩy.” Long Phong đế nhìn chén cháo nóng hôi hổi, “Không biết người nghe ngóng tin tức sai sót từ đâu, cho là ta thích cháo long nhãn nắm tuyết. Nhưng thật ra từ nhỏ ta đã không thích long nhãn, càng không thích ăn cháo có long nhãn.”

Cả người Từ phi cứng đờ, nhìn Long Phong đế với ánh mắt khó tin.

“Nhưng vì người vừa mới đến, chưa quen với cuộc sống trong phủ, trẫm không muốn khiến người cảm thấy bất an nên mới gắng gượng ăn hết chén cháo ấy.” Long Phong đế đi tới cạnh cửa

sổ, chấp tay nhìn ra bên ngoài chứ không nhìn bà ta, “Từ phi, chén cháo này người cứ mang về thì hơn.”

Từ phi quỳ dưới đất, “Bệ hạ, không biết khẩu vị yêu thích của Bệ hạ là lỗi của thần thiếp.”

“Đứng dậy đi.” Ánh mắt Long Phong đế cực kỳ bình tĩnh, “Lúc trước người không muốn vào Vương phủ, ta và người đều thân bất do kỷ, người không biết khẩu vị của trẫm, trẫm cũng không biết sở thích của người, lỗi phải gì ở đây?”

“Bệ hạ!” Từ phi không dám đề cập đến tin đồn đang rầm rộ trong cung, nhưng buộc phải nghĩ cách để gạt bỏ nghi kỵ trong lòng Bệ hạ, bà ta chỉ đành lên tiếng, “Bệ hạ là phụ thân của Lưu Ngạn, là thiên tử của Đại Thành, thiếp là phi tần lại không biết rõ khẩu vị của Bệ hạ, là do thiếp không tận tâm.”

“Thằng bé Lưu Ngạn này tuy đôi khi hơi lỗ mãng, nhưng nó là một đứa trẻ tốt.” Long Phong đế nói, “Cậu của trẫm năm xưa cũng như thế.”

Từ phi không dám tiếp lời, năm ấy, tiên đế lâm cấm đã diệt sạch nhà ngoại của Thánh Mẫu Hoàng thái hậu, cậu của Bệ hạ cũng không may mắn thoát khỏi kiếp nạn.

“Đa tạ Bệ hạ.” Từ phi hân hoan trong lòng, Bệ hạ nói thế nghĩa là không nghi ngờ thân thế của Lưu Ngạn ư?

Ả tiện nhân Tô Mi Đại kia được sủng ái thì sao chứ?

Trong mắt đàn ông, con trai vẫn quan trọng nhất.

Xuyên qua khung cửa sổ, Long Phong đế trông thấy Tô hậu đang đi về phía này, vội vàng quay lại ngồi xuống ngự án, “Từ phi, người dùng hương gì thế?”

Từ phi ngơ ngác, ngày thường bà luôn cáo ốm, nào có dùng hương?

“Người đứng cách xa trăm một chút.”

Người mà không đứng xa ra, trăm sợ mình không có miệng mà giải thích.

“Bệ hạ.” Không chờ thái giám vào thông báo, Tô hậu đi thẳng vào điện, bắt gặp Từ phi đang quỳ bên trong, bà đặt hộp đựng cơm lên bàn, ánh mắt đảo qua chén cháo đã nguội bên cạnh, “Bổn cung đến không đúng lúc rồi.”

“Nàng và ta là vợ chồng một thể, làm gì có chuyện đúng lúc hay không.” Long Phong để mở hộp đựng cơm, cười tí mắt, “Điểm tâm này trông đẹp thật đấy.” Vừa nói xong ông đã duỗi tay định nhón một miếng.

“Bệ hạ, rửa tay, nghiệm độc đã.” Tô hậu đập vào mu bàn tay Long Phong để một cái, như cười như không nhìn Từ phi vẫn còn đang quỳ dưới đất, “Từ phi nương nương đứng lên đi, thân thể người còn yếu chớ nên quỳ quá lâu.”

“Tạ ơn hoàng hậu nương nương.” Trông thấy dáng vẻ cao cao tại thượng của Tô Mi Đại, Từ phi cảm hận trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ cảm kích.

Một cung nữ bên Minh Nguyệt cung đỡ bà ta đứng dậy.

Bà ta đứng đó chứng kiến toàn bộ quá trình dùng điểm tâm tựa như hai vợ chồng bình thường của Bệ hạ và Tô Mi Đại, hai người kia nói chuyện phiếm, bà ta đứng đây nhìn, chẳng khác gì một vật trang trí trong điện này.

Bà ta cứ tưởng Tô hậu sẽ nhắc đến chuyện xưa của bà ta với Đỗ Thanh Kha, nhân lúc đó bôi nhọ thân thế của Lưu Ngạn, nhưng ả ta không nói gì, thậm chí khi nghe Bệ hạ khen điểm tâm ngon,

ả ta còn hạ lệnh cho người mang điểm tâm đến cho mấy vị hoàng tử ở Chương Lục cung.

Rốt cuộc là Tô Mi Đại có ý gì? Giả vờ hiền lành trước mặt Bệ hạ ư?

...

“Vương phi, người có nghe thấy mấy lời đồn trong cung không?” Lúc trang điểm cho Cửu Châu, Xuân Phân khẽ nói, “Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà tin đồn đã truyền đi khắp nơi, nô tỳ cảm thấy chuyện này có gì đó là lạ.”

“Tin đồn gì?” Cửu Châu tò mò hỏi.

“Có người nói Hoài Vương không phải là huyết mạch của Bệ hạ, mà là con riêng của Từ phi nương nương và gia chủ Đỗ gia Đỗ Thanh Kha.”

“Không thể nào.” Cửu Châu lắc đầu phủ nhận, “Hàng chân mày và cái mũi kia của Hoài Vương trông không khác gì Bệ hạ, dù có mù cũng không thể tung tin đồn này.”

Nhớ đến Hoài Vương phi dịu dàng, Cửu Châu nói, “Lát nữa ta sẽ sang Chương Lục cung tìm mấy vị tẩu tẩu chơi.”

Tin đồn bỗng dưng nổi lên, nguyên nhân chỉ có một, có người cố ý tung tin.

Xưa nay mẫu hậu là người chính trực thiện lương, chắc chắn sẽ không để loại tin đồn này lan rộng.

“Trưa nay nàng ở lại bên chỗ Đại ca, Đại tẩu dùng cơm đi, lát nữa ta sẽ sang đó sau.” Thần Vương đi tới cạnh nàng, cúi đầu đặt lên trán nàng một nụ hôn, “Chờ ta nhé.”

...

Ngay lúc này, người bết bát nhất chính là Hoài Vương, đường đường là huyết mạch hoàng gia, bỗng dưng bị mọi người nghi ngờ mẹ mình cấm cho cha mình cái sừng, ánh mắt mọi người nhìn hắn cũng không còn như trước đây.

Tệ nhất là, vừa nãy khi gặp tam đệ Tĩnh vương, đối phương nhìn thấy hắn ta từ xa liền đi đường vòng. Trước mặt bao nhiêu cung nữ và thái giám, hành động này của lão Tam như muốn chỉ vào mặt hắn ra mà nói, mọi người mau ra mà xem, thân phận Đại ca của ta thật sự có vấn đề!

Không ngờ Tam đệ bình thường im im thế mà lại cực kỳ âm hiểm, đúng là chẳng phải thứ tốt lành gì.

“Vương gia, chàng đừng đi tới đi lui trước mặt ta nữa, chàng không thấy phiền à?” Hoài Vương phi nhìn không nổi nữa đành nói, “Chàng ở đây sốt ruột thì làm được gì, bây giờ chuyện quan trọng không phải là cái nhìn của đám cung nữ thái giám kia, mà là xem xem phụ hoàng có tin chàng không kia.”

“Chẳng lẽ ta lại đến trước mặt phụ hoàng nói huych toẹt chuyện này ra sao?” Hoài Vương tức giận đập bàn, “Chuyện này như miếng đậu hủ rớt xuống hố tro, muốn thổi cũng không được mà muốn đập cũng không xong.”

“Nàng nói xem chuyện này...” Hoài Vương hạ giọng, “Có phải là do bên phía Tô hậu tính kế ta không?”

Hoài Vương phi lắc đầu, “Phụ hoàng đã quyết định sắc phong Ngũ đệ làm Thái tử rồi, hoàng hậu đâu cần phải vẽ vờ thêm chuyện làm gì.”

“Nàng là đàn bà làm sao biết cái lợi cái hại trong chuyện này chứ.” Hoài Vương không đồng tình với suy nghĩ của Hoài Vương phi, “Nàng đừng quên, ta là trưởng tử đấy.”

“Chê ta đàn bà thì chàng đừng tìm ta nói chuyện.” Hoài Vương chẳng nhin nữa hất bàn, “Đi mà tìm đám tiểu thiếp của chàng đi!”

Bỗng dưng bị phát câu khiến hấn giật nảy mình, khí thế cũng xui xuống bớt, “Mới có tin đồn thôi mà, bây giờ ta vẫn là Hoài Vương đây, nàng vội phủi sạch quan hệ với ta thế à?”

Hoài Vương phi tức đến bật cười, giơ tay cầm tách trà bên cạnh lên, toan ném thì lại nghe thấy tiếng Minh Cửu Châu bên ngoài viện truyền vào.

“Đại ca, Đại tẩu có nhà không?”

Hoài Vương phi đặt tách trà xuống, bước nhanh ra ngoài, “Ngũ đệ muội?”

“Đại tẩu, Đại ca.” Cửu Châu đưa mắt nhìn Hoài Vương đang đi theo sau Hoài Vương phi bước ra, hành lễ với bọn họ, “Hôm nay được ngày đẹp trời, ta và điện hạ nhà ta mặt dày đến đây ăn chực một bữa với hai người, không biết Đại ca với Đại tẩu có chịu không?”

Hoài Vương chưa kịp có phản ứng lại, Hoài Vương phi đã vui vẻ gật đầu, “Được chứ, được chứ, Ngũ đệ muội muốn ăn gì cứ nói với tẩu, tẩu nhất định sẽ thỏa mãn muội, muội không chê là tẩu mừng rồi.”

“Có món ngon gì mà Đại tẩu không gọi ta thế?” An Vương phi nhô đầu ra khỏi viện nhà mình, cười tí mắt. “Ta vừa mới nghe mọi người nhắc đến bữa trưa.”

“Có đồ ngon sao lại thiếu muội được.” Hoài Vương phi thấy Hoài Vương vẫn còn đứng đực ra đấy, nhíu mày, “Điện hạ, sao chàng không xuống phòng bếp cho người chuẩn bị?”

Ngũ đệ muội cố ý chạy từ Kỳ Lân cung đến đây là vì muốn giúp hẩn hóa giải lời đồn, sao mà chẳng biết ý gì cả?

Chẳng lẽ Thái tử và Thái tử phi tương lai lại thêm bữa trưa chỗ vợ chồng họ à?

Hoài Vương giật mình, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, “Ngũ đệ muội nể mặt thế sao Đại ca lại hẹp hòi được. Để ta xuống phòng bếp bảo hạ nhân làm đồ ăn.” Hẩn ta nhìn ra sau lưng Cửu Châu, không thấy Vân Độ Khanh đâu, “Chẳng biết khi nào Ngũ đệ mới đến?”

“Điện hạ nhà ta vừa được phụ hoàng triệu kiến, lát nữa sẽ đến ngay thôi.” Cửu Châu cười, “Trước khi ra cửa điện hạ còn cần dặn ta nhớ bảo Đại ca chuẩn bị đồ ăn và rượu ngon, chàng muốn ăn một bữa thiệt đã.”

Mặt Hoài Vương như nở hoa, “Ây, cứ tự nhiên, cứ ăn tự nhiên.”

Hẩn ta đã qua được hơn chục cái xuân xanh, lần đầu tiên cảm thấy hóa ra Vân Độ Khanh cũng đáng yêu đến thế.

Thần Vương đang ở Thái Ương cung học Long Phong để xử lý sự vụ xong xuôi, nhắc m.ô.n.g dậy toan chuẩn đi.

Long Phong đế lên tiếng ngăn lại, “Chiều nay còn còn phải phê tấu chương, con đi đâu đấy?”

“Bẩm phụ hoàng, hôm nay nhi thần muốn sang chỗ Đại ca ăn trưa, phụ hoàng cho con nghỉ nửa ngày nhé?” Thần Vương xoa tay mỉm cười, “Đại ca làm chủ, nhi thần phải ăn nhiều hơn mới được.”

Long Phong đế giật mình, sau đó mỉm cười vui vẻ.

“Đi đi.” Ông gấp tấu chương lại, “Cho con nghỉ nửa ngày, ăn nhiều vào.”

Cách đập tan lời đồn hay nhất không phải bắt người ta ngậm miệng, mà là dùng hành động thực tế để mọi người thấy rằng, chỉ có đũa ngu mới tin vào mấy lời đồn như thế.

Chương 138: Chương 138

“Sao bên ngoài lại ồn ào thế?” Tĩnh Vương phi ngồi dưới tàng cây ngoài sân đọc sách, nghe thấy tiếng cười đùa bên ngoài, nàng ta cau mày đặt sách xuống.

“Bẩm Vương phi, hình như là từ bên phía Hoài Vương phi, có cần nô tỳ sang đó xem thế nào không ạ?”

“Không cần đâu.” Tĩnh Vương phi lắc đầu, “Mặc kệ nàng ta.”

Lời đồn nổi lên khắp hoàng cung, Đại tẩu và đám cung nữ gắng cười tìm niềm vui trong lúc buồn đau, nàng ta cần gì phải đóng vai ác.

Đóa hòe rơi xuống trang sách đang đọc dở, nàng ta vâng vâng nó một lúc, chợt mỉm cười.

...

“Thôi, thôi.” An Vương phi vịn bàn thở hồng hộc, “Ngũ đệ muội, muội chạy nhanh quá, ta có mọc thêm vài cái chân nữa cũng không đuổi kịp muội.”

“Ta đã nói với muội từ sớm là đừng thi chạy với Ngũ đệ muội rồi mà, qua đây uống trà nghỉ ngơi một lát đi.” Hoài Vương phi rót trà cho hai người, bảo Cửu Châu và An Vương ngồi nghỉ.

“Đa tạ Đại tẩu.” An Vương phi nâng tách trà lên uống ừng ực, rồi lại lia mắt vài lần sang chỗ sát vách, do dự một hồi cuối cùng dần lại cơn tò mò trong lòng.

“Muội yên tâm, Tam đệ muội xưa nay thích yên tĩnh, dù các muội có làm ồn cách mấy thì muội ấy cũng sẽ không đến đâu.” Hoài Vương phi bưng ấm trà châm trà cho hai người, “Tuy Đại tẩu không có bản lĩnh gì, nhưng hai muội đã chơi ở chỗ của ta thì sẽ không có ai dám đến đây nói nhảm.”

Ngày xưa cũng rộn ràng cỡ này, dù cả nhà lão Tam thích yên tĩnh thế nào cũng sẽ đến đây ngồi một lát. Bây giờ trong cung chỉ mới nổi lên tin đồn, hai vợ chồng nhà kia vội tránh còn không kịp, đúng là quá bạc bẽo.

“Tam tẩu thích yên tĩnh, ba người chúng ta lại thích ồn ào, không can thiệp lẫn nhau cũng tốt.” Cửu Châu nâng tách trà mỉm cười, “Nếu không phải hôm nay lạnh gió, chúng ta còn có thể thả diều nữa cơ.”

“Đừng nhắc tới thả diều nữa, lần trước thả diều về mẫu phi còn rầy chúng ta lớn gan dám thả diều trong cung. Nếu mà đang ở trong thời kỳ nhạy cảm, ba chúng ta sẽ bị xem thành nội gián ở trong cung mà bị bắt đi đấy.” Nói đến đây, An Vương phi bật cười trước tiên, “Sau đó mẫu phi lại nói, dẫu gì chúng ta cũng đã dẫn đầu phong trào, đợi vài ngày nữa bà cũng đi thả diều một lần.”

“Bây giờ vẫn tốt hơn, thiên hạ thái bình, bách tính an cư lạc nghiệp, chúng ta ở trong cung cũng không cần phải cẩn thận từng đường đi nước bước.” Hoài Vương phi cảm khái, “Phụ hoàng và mẫu hậu đều là người lương thiện, nếu không...”

Kể từ khi tin đồn liên quan đến thân thể điện hạ nổ ra, nàng ta vẫn luôn bất an, sợ phụ hoàng ghét vợ chồng bọn họ, cũng sợ hoàng hậu sẽ nhân cơ hội này chèn ép điện hạ.

Nhưng mọi lo lắng đều đã tan biến ngay khi Cửu Châu xuất hiện.

Nếu hoàng hậu có ý đối phó bọn họ, bà ấy sẽ không cho phép Ngũ đệ muội làm thế.

Là Thái tử phi tương lai, từng lời nói, cử chỉ của Cửu Châu trong mắt mọi người đại biểu cho ý tứ của hoàng hậu. Nàng ấy đến đây cũng đồng nghĩa với việc chiêu cáo cho toàn bộ hậu cung biết rằng, điện hạ là con ruột của phụ hoàng, những tin đồn kia đều là tin nhảm nhí.

Người đời chỉ biết dệt hoa trên gấm, nhưng có mấy người nguyện đưa than trong ngày tuyết rơi?

Phần ân tình này, nàng xin ghi tạc đáy lòng, nếu chỉ nhắc đến mỗi cái “ơn” thì quả thật rất nông cạn.

“Tù phi nương nương đến.”

Tiểu thái giám mặc áo xanh đứng ngoài cửa gọi to, Hoài Vương phi vội đứng dậy đã thấy Tù phi bước vội vào.

“Mẫu phi.” Hoài Vương phi bước lên đón bà, nhún gối hành lễ.

“Đi từ xa đã nghe thấy chỗ của con âm ỉ, thân là vương phi, ấy vậy mà lúc này con vẫn còn tâm trạng đùa giỡn với cung nữ...”

“Tham kiến Tù phi nương nương.”

Thấy người vừa đến, vẻ lạnh lùng trên gương mặt Tù phi thoát cái đã thay sang nụ cười nhã nhặn, bà ta đưa tay đỡ Cửu Châu dậy, “Hóa ra Thần Vương phi cũng ở đây, mau mau đứng lên nào.”

Lúc bấy giờ bà ta mới nhận ra, ngoại trừ Thần Vương phi, An Vương phi cũng có mặt. Đương lúc nước sôi lửa bỏng, vợ của lão Nhị với lão Ngũ lại chạy đến đây làm gì?

Thế đạo này, trong cung vẫn còn có hoàng tử phi không bỏ đá xuống giếng, trái lại còn đi “đưa than” sao?

Dù bọn họ giúp đỡ con trai bà ta, nhưng Từ phi vẫn mang mối hiềm nghi trong lòng, hai hoàng tử phi này có phải bị ngốc rồi không?

Nếu bà ta mà là hoàng tử phi, có cơ hội tốt thế này, nếu không thừa cơ dìm c.h.ế.t trưởng tử thì quả là phí cái danh gả vào hoàng gia rồi.

Đang suy nghĩ miên man, bên ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân, bà ta ngoảnh đầu lại nhìn, trông thấy Thần Vương và An Vương cùng nhau đi tới. An Vương cứ lải nhải không ngừng bên tai Thần Vương, vẻ mặt Thần Vương lại căng cứng, chẳng nhìn ra vui buồn.

“Từ phi nương nương?” An Vương đang làm thân với Ngũ đệ, thấy Từ phi cũng đến, vui vẻ chấp tay hành lễ với bà ta.

Thần Vương giương mắt chấp tay với bà ta, thái độ cũng xem như nhún nhường.

Hoài Vương từ phòng bếp bước ra, thấy Vân Độ Khanh chạy đến trước giờ trưa như Ngũ đệ muội nói, bên môi gợi lên nụ cười niềm nở, chào hỏi hai đệ đệ nhà mình, “Biết hai đệ đến nên hôm nay ca ca đã lấy ra vò rượu mà mình cất giữ nhiều năm nay, lát nữa hai đệ phải uống vài chén đấy.”

Từ phi bị con trai ngó lơ khẽ ho một tiếng, nụ cười trên mặt Hoài Vương chợt phai đi, cung kính hành lễ với bà ta.

Hai mẹ con đứng cạnh nhau, nhưng Cửu Châu lại phát hiện ra, Hoài Vương trông rất giống phụ hoàng, không có nét nào giống Từ phi cả.

Từ phi da trắng, Hoài Vương lại có làn da lúa mạch, gương mặt Từ phi mang theo vẻ đẹp mỏng manh dịu dàng, Hoài Vương lại có gương mặt sắc sảo, rất có phong thái làm tướng.

“Hôm nay ta đến đây là muốn tìm con, nếu các huynh đệ họp mặt thì ta không quấy rầy nữa.” Ánh mắt Từ phi nhìn Vân Độ Khanh cực kỳ phức tạp, là Thái tử tương lai, lúc này hẳn lại chạy đến giải vây cho trưởng tử, rốt cuộc hẳn có âm mưu gì?

Hoài Vương im lặng một lúc, không giữ bà lại, chỉ nói, “Nhi thần tiễn mẫu phi.”

Hai mẹ con im lặng cả đoạn đường, lúc ra khỏi cổng Chương Lục cung, xung quanh vô cùng yên tĩnh, Từ phi quay đầu nhìn Hoài Vương, “Người lo mà giải quyết đi.”

“Mẫu phi, con biết mình muốn làm gì.” Hoài Vương vái chào thật sâu, nhìn vạt váy của bà, “Mẫu thân không khỏe nên đừng nghĩ nhiều, xin người hãy tĩnh dưỡng trong cung.”

“Ngẩng đầu lên.”

Hoài Vương ngẩng đầu, bất ngờ nhận lấy một cái tát từ Từ phi.

“Đa tạ mẫu phi dạy bảo, mẫu phi đi thông thả, nhi thần xin phép cáo lui.” Bị Từ phi tát ngay trước mặt cung nhân, Hoài Vương xưa nay trọng sĩ diện giận đến tái mặt, hành lễ qua loa với bà ta rồi xoay người rời đi.

“Đứng lại!” Từ phi không ngờ Hoài Vương lại dám tỏ thái độ này với mình, “Ta đã cho người đi chưa?”

“Mẫu phi, trong viện của nhi thần vẫn còn khách đang chờ, xin cáo từ.”

Nhìn bóng lưng rời đi của con trai, Từ phi hít sâu một hơi, thẳng con phế vật này không giống bà chút nào.

Hoài Vương trở về, mọi người đều nhìn thấy vết đỏ hằn trên gương mặt, nhưng mọi người đều biết điều không mở miệng hỏi thăm, tất cả ồn ào ngồi xuống bàn.

“Đại ca, huynh giấu rượu ngon ở đâu rồi, còn không mau đem ra để chúng ta nếm thử.” Nhị hoàng tử An Vương vẫn còn thương nhớ vò rượu ngon, dùng dũa gõ lên thành chén vang lên tiếng lanh lảnh.

“May mà người đã được phong vương, nếu để quan chưởng nghi thấy đệ lấy dũa gõ chén thế này thì toi đời rồi.” Hoài Vương vỗ tay vài cái, đám thái giám liền bưng hai vò rượu đến.

Vừa mở ra, mùi thơm của rượu lan tỏa khắp nơi.

“Đại ca, huynh xấu quá, đồ ngon thế này mà cứ giấu đi.” An Vương khịt mũi, vội vàng múc một ly rồi ngửa đầu uống cạn.

“Rượu ngon!” Hai mắt hần sáng bừng, lại múc thêm hai ly đưa cho Thần Vương và Hoài Vương.

“Đại ca biết vì sao hôm nay hai đệ đến đây.” Hoài Vương đứng dậy nâng ly rượu, “Tục ngữ có câu, hoạn nạn gặp chân tình, ta đây xin phép uống ba ly.”

Sau ba ly, ánh mắt Hoài Vương vẫn còn tỉnh táo, “Một ly này ta xin kính Nhị đệ và Nhị đệ muội, Ngũ đệ và Ngũ đệ muội, tính Đại ca không tốt, nếu ngày xưa có lỗi lầm gì thì xin mọi người hãy rộng lòng tha thứ.”

“Đại ca nói quá rồi.” Thần Vương dè cổ tay hấn ta lại, bưng ly rượu lên chạm vào ly của Hoài Vương, sau đó uống cạn, “Huynh đệ trong nhà muốn quây gì thì cứ đóng cửa bảo nhau, nhưng tuyệt đối không được để người ngoài dèm pha, nếu không hoàng tử chúng ta còn mặt mũi gì nữa?”

An Vương thấy thế cũng uống cạn ly rượu, “Ý ta cũng thế.”

“Đừng mãi uống rượu thế, dùng bữa thôi.” An Vương phi kéo tay áo An Vương.

Trong chén Thần Vương cũng có thêm vài món hân thích, tất cả đều là do Cửu Châu lén gắp cho hân.

Hoài Vương nhìn hai đệ đệ nhà mình, trộm nhìn sang Hoài Vương phi.

Hoài Vương phi bực bội gắp một cái chân ngỗng thả vào chén hân. Nhìn cái chân ngỗng trước mặt, Hoài Vương cảm động muốn khóc.

Gắp chuyện rồi mới biết, vẫn chỉ có chính thê mới tốt với hân thôi.

“Rượu này nóng người, nàng uống ít thôi.” An Vương múc cho An Vương phi một chén canh, “Húp canh này đi, dưỡng sinh.”

“Gân chân mềm vừa ăn, để ta dứt nàng.” Thần Vương gắp miếng gân thổi cho nguội rồi đưa tới bên miệng Cửu Châu, “Ngon không?”

“Ngon lắm.” Cửu Châu cười híp mắt gật đầu, “Muốn ăn nữa.”

Sau đó, Hoài Vương nhìn thấy Ngũ đệ xưa nay kiêu ngạo lại ngoan ngoãn gắp đồ ăn cho Ngũ đệ muội, thổi nguội rồi dứt cho muội ấy ăn.

Hân quay sang bên trái, nhìn rồi lại nhìn, không biết Vương phi nhà mình thích gì, thế là hân gắp một cái chân gà trông là lạ bỏ vào chén

Hoài Vương phi cúi đầu nhìn đồ trong chén mình, Vân Lưu Ngạn có ý gì đây?

Hoàng tử người ta không múc canh dưỡng sinh cho Vương phi thì cũng gắp món yêu thích cho vợ, hân thì hay rồi, gắp cho nàng một củ gừng.

Sao, chế giễu nàng không trẻ bằng hai vị đệ muội ư?

Nàng ta nghiêng răng kèn kẹt gấp miếng gừng đút vào miệng Hoài Vương, “Đa tạ Vương gia, chàng cũng nếm thử xem.”

Hắn gấp chân gà sao mà, sao lại ra cục gừng này?

Hoài Vương muốn nhả ra, nhưng lại bị Hoài Vương ấn cầm lại, “Không được nhả ra, nuốt xuống.”

Hoài Vương, “...”

Thời thế đổi thay, tuy Vương phi nhà hắn vẫn quan tâm hắn, nhưng nàng cũng hung dữ hơn xưa.

Hắn quay đầu nhìn Ngũ đệ muội, nhớ đến cảnh muội ấy bế thốc Tôn Thái Dao, bắt đầu nghi ngờ có phải Vương phi chơi cùng Ngũ đệ muội nên đã học hư hay không?

“Đại ca thích ăn gừng hả?” Thần Vương cười, gấp miếng gừng trong chén mình bỏ vào chén Hoài Vương, “Đại ca ăn nhiều vào.”

Ăn không lo ăn, cứ nhìn vợ hắn làm gì?

“Tâm ý của Ngũ đệ chàng đừng nên phụ lòng.” Hoài Vương phi gấp miếng gừng nhét vào miệng Hoài Vương, “Ăn cho ngon vào, muốn ăn nữa thì vẫn còn.”

Hoài Vương trợn trừng mắt.

Hoài Vương phi cụp mắt, khẽ nói, “Ta và Vương gia thành thân đã được mấy năm, dù không có công lao thì cũng có khổ lao, nếu Vương gia thương ta hắn sẽ không chê đồ ta gấp cho chàng đâu, đúng không?”

Hoài Vương rưng rưng gắng nuốt miếng gừng cay xé họng xuống bụng.

Gương mặt Hoài Vương phi hiện lên ý cười, xem ra Ngũ đệ muội nói đúng rồi.

Phụ nữ phải đối xử với bản thân một chút.

Chỉ cần đối xử tốt với bản thân, đàn ông tự nhiên sẽ nghe lời mình ngay.

Xem đi, bây giờ Vân Lưu Ngạn đã nghe lời rồi này.

“Vương phi.” Hoài Vương lựa kỹ mới gấp một cái chân gà sao bỏ vào chén nàng, “Lần này ta đã nhìn kỹ rồi, không phải gừng đâu.”

“Không ngờ đại ca lại sợ vợ đấy.” Cửu Châu khẽ thì thầm bên tai Thần Vương, “Lúc trước ta còn tưởng huynh ấy không tốt với đại tẩu.”

“Đàn ông mà, không nghe lời thì có thể dạy.” Thần Vương thuận miệng đáp.

“Ồ.” Cửu Châu dăm chiêu gạt đầu, “Ta hiểu rồi.”

Thần Vương vội quay sang nhìn nàng.

Nàng hiểu cái gì chứ?

Chương 139: Chương 139

Hoài Vương say rồi, mọi người ngồi đây đều nhận ra hần đã say.

“Nhị đệ, Ngũ đệ, cạn ly nào.” Hoài Vương nâng ly, làm sánh ra tay vài giọt rượu, “Ca ca mời hai đệ một ly.”

Uống cạn ly rượu, Hoài Vương thở dài, “Mới ngày nào vẫn còn đầy đủ năm huynh đệ, mà bây giờ chỉ còn lại ba chúng ta. Lão Tứ nhỏ nhen âm hiểm, rơi vào kết cục đó cũng đáng đời.”

“Còn Tam Đệ...” Hoài Vương như vừa đau vừa giận, “Xu lợi tránh hại cũng là chuyện thường tình của con người.”

“Hôm nay hai đệ có thể đến đây thì ta đã thấy vui lắm rồi.” Hoài Vương tự mình rót rượu nốc ừng ực liên tục, “Xem như Đại ca thiếu nợ hai đệ một ân tình.”

“Đều là huynh đệ trong nhà, thiếu nợ gì chứ.” Thần Vương không chịu được cái tính buồn nôn sau khi say của Hoài Vương, “Đại ca nói quá rồi.”

Nghe thấy thế, Hoài Vương càng thêm cảm động, nước mắt rưng rưng, “Ngũ đệ à, Đại ca có lỗi với đệ, đệ đối xử với ta tốt như thế, nhưng ta lại cài tai mắt vào phủ của đệ, đều là lỗi của Đại ca.”

Hoài Vương phi gấp đại một đĩa đồ ăn nhét vào miệng hần ý bảo đừng nói nữa, nói thêm nữa là phật lòng tất cả mọi người đấy.

“Ngũ đệ.” Nàng ta gác đĩa, “Khi xưa Đại ca đệ quả thật quá hồ đồ nên mới làm ra những chuyện quá đáng kia. Nhưng từ khi dọn vào cung, chàng ấy chưa từng có ý hại đệ.”

“Mừng Ngũ đệ lên ngôi Thái tử.” Hoài Vương phi rót một ly rượu, thấy Hoài Vương đang tính mở miệng bèn đề mạnh đầu hẳn xuống bàn, Hoài Vương giãy giụa vài cái rồi gục luôn.

“Ta và Vương gia nguyện ý phụ tá Ngũ đệ, một lòng bảo vệ tương lai thái bình của Đại Thành.” Mặt Hoài Vương phi nghiêm lại, nâng ly rượu qua khỏi đỉnh đầu.

Hôm nay Vân Độ Khanh chịu ra mặt đập tan tin đồn về Vương gia, ắt hẳn sau này khi đăng cơ hẳn sẽ không khát khe, gây khó dễ với huynh đệ.

Ly rượu này, là nàng thật lòng muốn kính Vân Độ Khanh, cũng cam tâm tình nguyện thần phục.

“Ngũ đệ à, Nhị ca tư chất bình thường, lại không giỏi ăn nói.” An Vương tiếp lời, “Nhưng ta cũng giống Đại ca và Đại tẩu, nguyện ý làm phụ tá đắc lực cho Ngũ đệ.”

“Huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim*.” An Vương phi lên tiếng, “Chúng ta cùng cạn ly.”

*Anh em mà đồng lòng thì đủ sắc bén để cắt vàng.

Không có những lời gây rúng động lòng người, cũng không có những lời hứa hẹn hùng hồn, song Cửu Châu lại cảm nhận được sự thật lòng qua mấy câu nói tưởng chừng như đơn giản của họ.

Đến khi ba huynh đệ say khướt được đưa vào phòng nghỉ ngơi, cơn ồn ào tan đi, Tĩnh Vương và Tĩnh Vương phi vẫn không hề xuất hiện.

...

Đại Lý Tự.

Tập hồ sơ của một vị đồng liêu rơi dưới đất, Minh Ký Viễn xoay người nhặt lên giúp hắn.

“Đa tạ Minh đại nhân.” Đồng liêu cười nói, “Bản án trên hồ sơ này có liên quan đến nhà huynh đấy.”

“Sao cơ?”

“Phạm nhân bôi nhọ hoàng thân quốc thích, là do đích thân Thần Vương giải tới đây.” Vì liên quan đến Minh gia nên họ không giao vụ án này cho Minh Ký Viễn xử lý, vị đồng liêu này ngại nói nhiều nên chỉ cười trừ, “Phạm nhân này vẫn còn rất trẻ, vừa to gan vừa xấu xa. Hôm nay Hộ Long vệ có mang chúng cứ mới đến, mới tí tuổi đầu mà ả ta đã dám làm ra chuyện lấy oán trả ơn rồi.”

“Hồi bé ả ta từng bị rơi xuống nước, có một cô nương nhà bên đã cứu ả ta lên, song cô nương ấy lại kiệt sức mà đuối nước. ả ta thế mà lại lẳng lặng chạy về nhà, hại cô nương tốt bụng nhà bên đến tận mấy ngày sau mới được vớt lên. Người nhà cô nương ấy cứ tưởng con gái mình bị sẩy chân rơi xuống nước, đến giờ vẫn không hề biết rằng, chính vì đã cứu một đứa vô ơn nên con gái mình mới c.h.ết đuối.”

Chúng cứ do Hộ Long vệ mang đến?

Đây là bản án do Hoàng thượng hạ lệnh tra xét?

“Đa tạ đã báo.” Nghe đồng liêu nói xong, Minh Ký Viễn loáng thoáng đoán được thân phận của phạm nhân. Sau khi tan làm, hắn thay quan bào ra, vào đại lao của Đại Lý tự.

Minh Trân Ngọc bị giam trong một phòng khá hẻo lánh, thấy có người đứng trước cửa phòng lao, nàng ta ngẩng lên nhìn người

vừa đến. Lúc nhận ra đối phương, nàng ta vội gục mặt vào khuỷu tay.

Cả bên trong lẫn bên ngoài nhà lao đều yên tĩnh.

“Hóa ra là ngươi.” Giọng Minh Ký Viễn bất chợt trở nên lạnh lùng, khó trách dạo gần đây mẫu thân hay nhắc đến Minh gia ở Lăng Châu, hơn nữa không hề che giấu vẻ căm ghét, hóa ra đều là vì ả ta.

Thân là thiếu khanh Đại Lý Tự, hẳn muốn biết một chuyện quả thật rất dễ dàng, vì thế lại càng thấy Minh gia ở Lăng Châu cực kỳ đáng khinh.

“Sở dĩ con người được làm người, là bởi vì có liêm sỉ.” Minh Ký Viễn chán ghét xoay người rời đi.

Minh Trân Ngọc bỏ nhào ra cửa phòng giam, “Ca ca, ta sai rồi, ta sai thật rồi, ca bảo bọn họ thả ta ra đi.”

“Câm miệng.” Minh Ký Viễn dừng bước, lạnh lùng nhìn nàng ta, “Minh Ký Viễn ta chỉ có một muội muội duy nhất là Minh Cửu Châu.”

“Lúc ngươi giả mạo Cửu Châu đến Minh gia chúng ta hẳn phải hiểu rõ một điều, những thứ mà Minh gia các ngươi có được đều là nhờ Cửu Châu.” Minh Ký Viễn nhìn nàng ta, “Bao năm trôi qua, ngươi không những không thấy áy náy vì chuyện năm xưa mà trái lại còn quá quắt hơn, thậm chí còn dám lấy quá khứ của Cửu Châu đến uy h.i.ếp Minh gia. Dưới cái lột người này của ngươi không hề có lòng dạ của một con người mà là lòng lang dạ sói.”

Minh Trân Ngọc muốn biện minh, muốn giả vờ đáng thương.

“Những khi đêm về ngươi có từng nhớ đến cô nương nhà bên vì cứu ngươi mà c.h.ết đuối không?”

Minh Trân Ngọc kinh hoàng, chuyện kia sao lại có người biết?

“Minh Trân Ngọc, làm điều ác đều phải trả giá đắt.”

Minh Ký Viễn rời đi, bước đi vừa nhanh vừa vội tựa như chỉ cần ở đây lâu thêm một tí sẽ khiến hắn không chịu nổi.

...

“Những tin tức này đều là thật sao? Từ phi nhìn thái giám truyền tin, mỉm cười đặt tin báo trên tay xuống bàn, “Quả là không ngờ Minh gia lại to gan đến thế, dám giấu nhẹm quá khứ của Minh Cửu Châu, để nàng ta bước chân vào hoàng gia. Nếu chuyện này mà được truyền đi, không biết Hoàng gia sẽ nhin hay Minh gia sẽ gặp xui xẻo đây?”

“Nương nương, ý của nương nương là?”

“Trong cung chỉ có mỗi tin đồn về con trai ta thì có hơi đơn điệu, chỉ bằng để mọi người cùng nhau thảo luận quá khứ của Thái tử phi tương lai, xem nó đã từng trải qua chuyện gì?” Từ phi bật cười, “Hắn là náo nhiệt lắm đây.”

“E là không náo nhiệt nổi đâu.” Tô hậu bước nhanh vào phòng, phượng bào sượt qua khiến bình bình lọ lọ trên kệ rơi loảng xoảng xuống đất.

“Mẫu hậu.” Cửu Châu theo sau, thấy mảnh sứ vỡ rơi khắp nơi trên mặt đất, “Sao mẫu hậu lại làm vỡ đồ sứ này?”

Từ phi cười khẩy nhìn Tô hậu, tựa như đang cười nhạo bà bị con dâu làm mất mặt.

“Mẫu hậu thân kiêu thế quý, chẳng may để mảnh sứ vỡ làm bị thương thì phải làm sao?” Cửu Châu cẩn thận dìu Tô hậu tránh chỗ sứ vỡ kia, “Mẫu hậu muốn ném cái gì thì cứ để con.”

Nụ cười trên gương mặt Từ phi tắt ngúm, hai mẹ con nhà này đúng là điên rồi, dám chạy đến chỗ bà ta giương oai. Bà ta vội quơ tờ giấy trên bàn toan nhét vào tay áo của mình, nhưng lại bị hai cung nữ đi theo hoàng hậu nhanh tay đoạt lấy.

“Hoàng hậu, tần thiếp là phi tần, vốn phải tôn trọng người, nhưng hành động lần này của người có phải hơi quá đáng rồi không?” Từ phi nhìn tờ giấy trên tay Hoàng hậu, hoảng sợ nhiều hơn là phẫn nộ.

“Quá đáng sao?” Đuôi mắt Tô hậu khẽ nhướng lên, “Bổn cung có chuyện còn quá đáng hơn, người muốn xem không?”

Từ phi nhăm nhe nhào tới giật lấy tờ giấy, nhưng Cửu Châu lại giang hai tay che chở trước Tô hậu, “Từ phi nương nương, người là phi tần mà lại dám hành thích hoàng hậu ư?”

Từ phi vội dừng bước, bà ta căm hận nhìn Cửu Châu, “Thần vương phi có ý gì?”

“Ý của mẫu hậu chính là ý của ta.” Gương mặt Cửu Châu như viết rõ dòng chữ “Ta là chó con của hoàng hậu” khiến Từ phi tức muốn nổ phổi.

“Đúng là chỉ có con dâu hiểu ý ta.” Tô hậu cười tủm tỉm, “Cái thằng con trai không nên thân của ta vẫn còn đang say bất tỉnh nhân sự với hai ca ca của nó.”

Bà mở phong thư, giũ lá thư ra xem.

“Hoàng hậu!” Sắc mặt Từ phi trắng bệch, vô lực ngã xuống ghế.

“Cửu Châu, đập đi con.” Tô hậu liếc nhìn nội dung trong thư, “Muốn đập cái gì cứ đập, chúng ta nghe tiếng đập đồ cho hả giận.”

“Mẫu hậu, chúng ta không thể làm thế được.” Cửu Châu cầm một cái bình cổ dài lên rồi lại cẩn thận đặt xuống, “Mẫu hậu là chủ của hậu cung, nghĩa là tất cả đồ vật trong hậu cung đều là của người có đúng không? Nếu đập hết đồng này, chỉ bằng dọn đi hết, đồ tốt thế này đừng nên lãng phí.”

Tô hậu khiếp sợ nhìn con dâu nhà mình, bà và Cửu Châu rốt cuộc ai mới xuất thân từ thương hộ đây?

“Đem đi hết đi.” Tô hậu gật đầu, nếu mà đập hết đồng đồ sứ này thì đúng là uổng thật.

“Các người khinh người quá đáng!” Từ phi thấy cung nữ và thái giám lần lượt khuân đồ đi, giận dữ hét lên, “Ta là chính phi trong gia phả của hoàng gia, từng sinh trưởng tử cho Bệ hạ, các người dám làm nhục ta thế sao?”

“Người là phi tần hậu cung, nhưng lại cấu kết với thế lực ngoài cung thám thính bí án của Đại Lý tự, người muốn làm gì?” Tô hậu chẳng buồn nghe bà ta kêu gào, “Từ thị, người làm bao nhiêu việc, có bao giờ suy nghĩ cho Đại hoàng tử chưa?”

Từ phi nhìn phong thư trong tay Tô hậu, chợt vỡ lẽ, “Người cố ý bầy ta?”

Khó trách tin tức cần giữ bí mật của Đại Lý tự lại dễ thám thính như thế, hơn nữa chỉ trong nửa ngày gián ngữ đã truyền đến tay bà ta.

“Bên ngoài có người đồn đại về Đại hoàng tử, bốn cung là hoàng hậu, hiển nhiên muốn thay Đại hoàng tử làm sáng tỏ.” Tô hậu phe phẩy phong thư trên tay, “Những chuyện này chỉ là trùng hợp mà thôi.”

Trùng hợp thôi sao?

Trên đời này nào có nhiều chuyện trùng hợp như thế?

Tin tức vừa tới tay bà ta, mẹ chồng nàng dâu hai người lại kéo người xông tới, ngay cả thời gian thông báo cũng chẳng có.

“Ta đã nói đó là trùng hợp, còn tin hay không là chuyện của người.” Tô hậu nhìn Từ phi nay đã không còn giả bệnh nữa, “Dáng vẻ không giả bệnh của người trông thuận mắt hơn nhiều.”

“Hoàng hậu nương nương quan tâm ta thuận mắt hay không làm gì, chỉ bằng nghĩ xem con dâu của người trước đây từng tiếp xúc với ai, liệu có còn trong sạch hay không?” Thấy mọi chuyện đã lộ, Từ phi chẳng thèm giả vờ làm gì, ánh mắt nhìn sang Cửu Châu tràn ngập ác ý, “Ta không tin người nhìn con dâu mình mỗi ngày mà không nảy lòng nghi kỵ!”

Mẹ chồng xem con dâu xưa nay luôn mang theo ý bất bẻ, hướng chỉ là một đứa con dâu có quá khứ không rõ ràng.

Tô hậu cười, bà vươn tay về phía Cửu Châu, Cửu Châu vui vẻ đỡ tay bà.

“Chẳng nhọc người phải lo, bốn cung và Cửu Châu rất tốt.” Tô hậu hất cằm, “Cửu Châu, con nói cho Từ phi nương nương biết chúng ta quen nhau khi nào đi.”

“Từ phi nương nương, ta và mẫu hậu quen nhau từ chín năm trước.” Cửu Châu hấp háy đôi mắt to tròn, nghiêm túc nói với bà ta, “Thế nên dù kế hoạch tung tin đồn của bà có thành công thì phụ hoàng và mẫu hậu sẽ không bất mãn với ta, có phải bà thất vọng lắm không?”

Sắc mặt Từ phi thay đổi xoành xoạch, bà ta quay ngoắt sang nhìn Tô hậu, “Người nghi ngờ ta từ khi nào?”

“Từ khi nào à?” Tô hậu ngẫm lại, “Có lẽ từ ngày người ngồi kiệu đến thỉnh an chẳng?”

Từ phi quay đầu nhìn Cửu Châu, hôm đó chính do Cửu Châu ép bà ta ngồi kiệu!

“Cũng có thể là ngày Từ Chiêu nghi Vi thị bị đánh xuống hàng Tiệp dư, cũng có thể là ngày người từ chối không để Lưu y nữ xem mạch, nhưng những thứ này chẳng quan trọng.” Tô hậu trông thấy Từ phi dám dùng ánh mắt căm hận nhìn con dâu nhà mình, bà đưa tay chỉ cái ghế khắc hoa Từ phi đang ngồi, “Đem cái ghế này đi luôn.”

Có Tô Mi Đại bà ở đây mà Từ thị còn dám dùng ánh mắt này trừng Cửu Châu nhà bà, đúng là ăn gan hùm mật gấu rồi!

Hai cung nữ “mời” Từ phi xuống đất, sau đó khiêng ghế khắc hoa đi.

Triệu Tường cung mới đây còn có vẻ ưu nhã tĩnh mịch, chẳng mấy chốc đã biến thành căn phòng trống rỗng.

“Xin Từ phi nương nương nghĩ thoáng tí, chớ vì chuyện này mà đau lòng.” Cửu Châu an ủi Từ phi, “Dù sao thì sau này người cũng không còn ở đây nữa, dù có ra sao cũng chẳng có quan hệ gì với người, đúng không?”

Hai mắt Từ phi tối sầm lại, loạng choạng ngã xuống đất.

“Từ phi giả bệnh giỏi thật đấy.” Tô hậu gật đầu khen ngợi, “Không hổ là người giả bệnh chuyên nghiệp mấy chục năm liền.”

“Vâng, vâng.” Cửu Châu gật đầu phụ họa.

Vẫn luôn đi theo cặp mẹ chồng nàng dâu này, Lưu y nữ muốn nói rồi lại thôi.

Sợ là lần này không phải giả vờ đâu.

Chương 140: Chương 140

Từ phi từ từ tỉnh lại, bản thân ngồi trong Triệu Tường cung trống hoắc, dòng ký ức dần dần hiện lên. Từ hồi còn thơ bé, đến lúc thiếu thời, sau đó được Bệ hạ phong Phi, chuyển vào Triệu Tường cung.

Có rất nhiều ký ức đã trở nên mơ hồ, chỉ còn lại khoảnh khắc khi khoác lên bộ cung trang, chiếc váy màu hồng đào rực rỡ đến lóa cả mắt.

Bà ta trả giá bao năm qua, nhẫn nhịn bao năm qua cũng chỉ vì chờ đến ngày được làm mẹ của Hoàng đế. Nhưng hôm nay, mọi thứ đã vỡ tan thành hư ảo.

Ánh tà dương như kéo dài khung cửa sổ, Từ phi nhìn cái bóng của mình, khẽ cười vài tiếng rồi im bật.

Có người đi tới, Từ phi ngẩng đầu lên.

“Từ phi nương nương, phụng thánh lệnh của Bệ hạ, tước đi phong hào của người, hủy bỏ tư cách chủ nhân của Triệu Tường cung.” Lưu Trung Bảo hành lễ với bà, “Đành phải để nương nương đi theo lão nô một chuyến.”

Từ Phi cười khẩy, “Chẳng lẽ bốn cung còn có thể từ chối sao?”

Lưu Trung Bảo chỉ cười không nói.

Ông ta ngoái đầu nhìn ra ngoài cửa, Hoàng hậu nương và Thần Vương phi đang đứng ở đó, ánh hoàng hôn phủ xuống người

bọn họ tỏa ra một vàng sáng nhàn nhạt.

“Tù phi ngấm ngấm bày mưu kế, đại ca lại thắng thắng không tính toán, hai mẹ con bọn họ đúng là tính cách trái ngược nhau.”

“Hoàn toàn trái ngược...”

Cửu Châu chợt nhớ đến bức thư Triệu Thái phi để lại cho mình, trong lòng nảy ra một suy đoán.

“Tô Mi Đại, không ngờ cuối cùng kẻ thắng cuộc lại là kẻ xuất thân thương hộ như ngươi.” Từ phi từ trong điện bước ra, ánh mắt chất chứa nỗi căm hận, “Hôm nay ngươi hại ta như thế, Lưu Ngạn nhất định sẽ báo mối thù ngày hôm nay cho ta!”

Vừa dứt lời, mọi người có mặt đều sợ ngây người.

Từ Phi nói thế như muốn chỉ thẳng mặt Hoàng hậu mà nói, ta rơi đài vẫn chưa xong, ngươi phải g.i.ết luôn con trai ta thì nó mới không gây chuyện với ngươi.

Hay cho một người mẹ “hiền”, trong lúc khốn quẫn cũng không quên kéo chân con trai mình một cái.

Cửu Châu tự nhận mình đã hiểu thấu người kinh thành giờ đây lại bị hành vi của Từ phi dọa đến ngây người.

Kinh thành quả là một nơi phức tạp.

Bà mẹ ruột này thật sự rất “yêu” con trai mình.

Sau khi Hoài Vương tỉnh rượu mới biết chuyện ở Triệu Tường cung.

“Ngươi nói mẫu phi nói ta sẽ báo thù cho bà ấy ngay trước mặt hoàng hậu sao?” Nụ cười của Hoài Vương mỉa xệch còn hơn cả

khóc, mẫu phi thấy hần sống quá tốt nên mới nghĩ có hay không có đứa con trai này cũng không sao có đúng không?

“Bà ấy lại làm gì thế?” Hoài Vương rửa mặt bằng nước lạnh, cả người cũng tỉnh táo lên không ít.

“Mẫu phi cho người đến Đại Lý tự nghe ngóng mật án, chuẩn bị tung tin đồn trong cung hòng châm ngòi Ngũ đệ và Ngũ đệ muội, ly gián Minh gia và hoàng gia.” Hoài Vương phi nhìn Hoài Vương đầy thương hại, “Bây giờ mẫu phi đang bị giam ở đại lao Hộ Long vệ, phụ hoàng không hạ lệnh cấm chàng đến thăm.”

“Bà ấy điên rồi!” Hoài Vương hoàn toàn không ngờ đến mẫu phi mình lại làm thế, “Cả nhà họ Minh đều là người trung lương, tạo phúc cho vô số bá tánh trong thiên hạ, nếu để bọn họ xích mích với hoàng gia thì người khổ chính là muôn dân!”

Hôm qua Ngũ đệ và Ngũ đệ muội tốt bụng đến giải vây cho hần, thế mà vừa quay đi mẫu phi đã mưu tính hãm hại hai vợ chồng Ngũ đệ, còn muốn chia rẽ tình cảm của họ, chuyện này bảo hần làm sao dám nhìn mặt bọn họ đây?

“Chàng chỉnh trang lại đi.” Hoài Vương phi nhét danh mục quà tặng vào tay Hoài Vương, “Bây giờ chúng ta sang nhận lỗi với Ngũ đệ và Ngũ đệ muội đã.”

“Đa tạ Vương phi đã nhọc lòng vì ta.” Hoài Vương nhìn thấy có vài món đồ trên danh sách là của hồi môn của Hoài Vương phi. Nhớ đến chuyện từ khi Vương phi được gả cho mình, nàng hiểu chuyện hiếu thuận với mẫu phi, nhưng bà ấy suốt ngày kiểm chuyện bắt bẻ nàng, khiến nàng ảm ức bao năm nay, đều là lỗi của hần.

“Đây đều là đồ yêu thích của nàng cả, nàng cứ giữ lại đi, chúng ta lấy món khác bù vào.” Hoài Vương gạch mấy món của hồi môn của Hoài Vương phi ra, định dùng những món khác thế vào.

“Mấy năm qua điện hạ tốn không ít tiền bạc vào chuyện nuôi mưu sĩ. Sau khi chuyển vào cung, khoảng tiền biếu cũng không còn, chàng lại bị cắt bổng lộc, mấy món quà khác không có thành ý bằng những món này.” Hoài Vương phi nhìn trượng phu vô tình bị mẫu phi hại trông ủ rũ rõ là tội nghiệp, nàng cũng mềm lòng, “Nếu chàng thấy áy náy thì sau này về Vương phủ rồi tặng bù vài món cho ta là được.”

Hoài Vương đưa tay nắm c.h.ặ.t t.a.y Hoài Vương phi, im lặng hồi lâu mới lên tiếng, “Mấy năm qua là ta có lỗi với nàng.”

Hoài Vương phi rút tay ra, mỉm cười nói, “Vương gia lại đùa rồi.”

Nhìn bàn tay trống không, Hoài Vương chẳng còn mặt mũi nói chuyện với Vương phi, nhưng trong lòng càng thêm hổ thẹn.

...

Kỳ Lân cung.

Thần Vương ôm đầu ngồi dậy, Cửu Châu thấy hắc đã tỉnh bèn đi tới ngồi bên mép giường, “Chàng đau đầu sao?”

“Ừm.” Hắc nghiêng đầu tì lên người Cửu Châu, lười biếng chẳng muốn nhúc nhích.

Cửu Châu đưa tay nhẹ nhàng ấn xuống đỉnh đầu Thần Vương, khiến cơn đau đầu của hắc bỗng chốc bay biến, “Từ phi nương nương bị Hộ Long vệ giải đi rồi.”

“Quả nhiên là bà ấy có vấn đề.” Thần Vương gượng dậy rửa mặt, lại ngồi xuống dựa vào Cửu Châu.

“Điện hạ này, tình cảm giữa hai mẹ con Từ phi và Hoài Vương có tốt không?”

Thần Vương lắc đầu, “Hồi xưa mỗi khi học cưỡi ngựa b.ắ.n cung, mẫu phi của các hoàng tử khác đều cho người mang đồ đến, Từ phi vì bệnh tật quán thân không chịu được mệt nhọc thế nên rất ít khi phái người mang đồ đến cho Đại ca. Sau này mẫu hậu biết chuyện, đã lấy danh nghĩa của phụ hoàng mang đến sân ngựa hai lượt đồ mỗi ngày.

“Ta rất ít khi thấy Đại ca và Từ phi ở riêng, cũng chưa từng thấy Từ phi trách phạt Đại ca, cho nên tình cảm giữa mẹ con bọn họ thế nào cũng chỉ có người trong cuộc mới biết.” Thần Vương ôm Cửu Châu vào lòng, “Sao nàng lại hỏi chuyện này?”

“Điện hạ, chàng nói xem có khi nào Đại ca không phải là con ruột của Từ phi không?”

“Suyt.” Thần Vương bịt miệng Cửu Châu lại, khẽ nói, “Chuyện này không thể nói bậy được, phụ hoàng không thích mọc sừng đâu.”

“Ta không có nói Đại ca không phải là con của phụ hoàng, đầu phụ hoàng vẫn bình thường, chàng đừng nghĩ lung tung chứ.”

Cửu Châu kéo tay Thần Vương, “Chàng xem trong thoại bản ấy, chẳng phải có vụ ly miêu tráo thái tử, rồi nào là đổi con gái thành con trai các kiểu. Từ phi gặp chuyện xui cũng không quên kéo theo Đại ca, đây đâu phải là mẹ con, rõ là kẻ thù mà. Bà ấy làm thế giống như muốn phụ hoàng bất mãn với Đại ca vậy.”

Nếu Đại ca không phải con ruột của Từ phi, thế thì Đại ca chính là công cụ để bà ấy lợi dụng. Khi không thể lợi dụng được nữa, bà ấy quyết định hủy diệt công cụ đó hòng trả thù người quan tâm đến nó.

Ban đầu Thần Vương cảm thấy suy nghĩ của Cửu Châu cực kỳ hoang đường, nhưng khi nghe nàng kể lại những lời Từ phi nói lúc bị giải đi, hắn vội ngồi thẳng người dậy.

“Đây quả thật không phải là chuyện một người mẹ ruột nên làm.” Hấn ngẫm nghĩ, “Hay là ta bảo Hộ Long vệ đi tra xem sao?”

“Tra đi!” Cửu Châu gạt đầu, “Ngộ nhỡ không phải thì sao.”

Nếu như quả thật không phải thì cũng xem như là chuyện tốt đối với Đại ca.

Nếu là mẹ con ruột, thế thì Đại ca đáng thương thật.

Hoài Vương đến Kỳ Lân cung tạ lỗi, vừa ngồi xuống chưa kịp nói gì đã được Ngũ đệ và Ngũ đệ muội nhiệt tình tiếp đón.

Hoài Vương, “...”

Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hấn ta.

Đến khi hấn ta rời khỏi, không những mang ngược quà tạ lỗi về mà còn được vợ chồng Ngũ đệ nhét cho không ít đồ.

Chẳng lẽ họ tin tưởng hấn, biết chuyện mẫu phi làm không liên quan đến hấn?

Càng nghĩ lại càng thấy áy náy, hấn ta có lỗi với Vương phi, có lỗi với vợ chồng Ngũ đệ, cũng có lỗi với phụ hoàng.

Hấn ta giúp mẫu phi che giấu chuyện bà giả bệnh là vì nghĩ mình là con trai bà. Nhưng nếu hấn biết mẫu phi lấy trung thân ra làm quân cờ thì hấn nhất định sẽ ngăn cản.

Nghĩ đến mẫu phi, Hoài Vương chà mặt một cái thật mạnh, sau đó đi tìm thống lĩnh Hộ Long vệ để thăm Từ phi.

“Mời Đại diện hạ đi theo thân.” Vương thống lĩnh không hề từ chối Hoài Vương, nhưng sợ hấn đến thiên lao làm âm ỉ, bèn kể lại những tội mà Từ phi đã phạm phải trong những năm qua.

“Người nói lúc còn ở Tiềm để mẫu phi từng cấu kết với Đỗ Thanh Kha, muốn nội ứng ngoại hợp, đem phụ hoàng ra làm tiền cuộc để đổi lấy tự do và phú quý?” Hoài Vương biết Hộ Long vệ sẽ không lừa mình, hần đứng ngoài cửa thiên lao, nhìn không gian tối tăm phía sau cánh cửa, bỗng không còn dũng khí để bước vào đó nữa.

Cánh cửa đen ngòm ấy tựa như cái miệng khổng lồ của dã thú, hút hết dũng khí của hần.

Khi bước vào trong, cơn rét lạnh bò khắp toàn thân khiến hần phải rùng mình.

Hoài Vương trông thấy Từ phi, bà vẫn mặc cung trang rườm rà, thậm chí trâm vòng trên người cũng không tháo xuống.

Thấy con trai xuất hiện, Từ phi chỉ thờ ơ liếc hần một cái, chẳng trông mong gì chuyện hần sẽ đưa bà ra ngoài.

Hai mẹ con nhìn nhau, không ai nói gì.

Hoài Vương đành lên tiếng trước, “Mẫu phi, năm xưa khi ở tiềm đế, có bao giờ người nghĩ đến chuyện dẫn ta theo không?”

“Dẫn người đi cùng ư?” Từ phi cười khẩy, “Người là con của phụ hoàng nhà người, nếu ta dẫn người đi theo thì người có biết phiền phức thế nào không? Không ngờ đám người kia đều thất bại, để phụ hoàng của người leo lên ngai vàng, những chuyện ấy lại đổ hết lên đầu ta.”

“Thế nên dù khi ấy người có tìm được đường thoát thân cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mang ta theo cùng sao?” Hoài Vương cực kỳ thất vọng, ánh mắt Vương thống lĩnh sau lưng hần cũng mang theo vẻ thương hại.

Từ phi cười không nói, nhưng ý bà thế nào không cần nói cũng biết.

“Có đôi khi ta nghi ngờ không biết mình có phải là con ruột của mẫu phi không nữa.” Hoài Vương lùi về sau một bước, rồi, “Là chuyện con không nên hỏi.”

“Đúng là người đừng nên hỏi, có đôi khi bốn cung cũng hi vọng người không phải là con ta.” Nụ cười trên môi Từ phi phai đi, “Người ngốc nghếch không biết linh hoạt, nếu mà người thông minh một chút thì với thân phận trưởng tử của mình, người đã lên ngôi vị Thái tử từ lâu rồi. Ta mưu tính cho người nhiều như thế, kết quả lại thành ra thế này...”

“Người mưu tính cho con ư?” Hoài Vương ngắt lời bà, “Người vì bản thân mình mới đúng!”

“Tên phế vật này, mau cút đi!” Từ phi căm ghét nhìn hắn, “Dù ta có nuôi một con heo thì vẫn có ích hơn người. Cút đi mà làm đầy tớ cho Ngũ đệ của người, bốn cung không có đứa con trai vô tích sự như thế.”

Trái tim Hoài Vương lạnh buốt, hắn cố nhin xuống, vén áo choàng quỳ xuống ngoài cửa lao đập đầu với Từ phi.

Từ phi xoay người đi không thèm nhìn hắn.

Một lúc sau.

“Thân thể này của nhi thần là mẫu phi ban cho, nhưng nhi thần vô năng khiến mẫu phi thất vọng, xin mẫu phi hãy bảo trọng.” Chín cái đập đầu này phải nói là Hoài Vương dùng hết sức mình, máu tươi trượt theo vầng trán xuống đến cằm, Hoài Vương đứng dậy, chấp tay hành lễ, “Nhi thần cáo từ.”

Từ phi vẫn không nhìn hắn.

Đến khi Hoài Vương đã cất bước đi xa, bà mới chậm chậm quay đầu lại nhìn về phía hành lang vắng vẻ của nhà giam, ánh mắt bình tĩnh đến nỗi không ai nhìn thấu lòng bà.

Vương thống lĩnh lại càng thấy tội nghiệp cho Hoài Vương, có mẫu phi thế này đúng là lúc đầu thai không không có mắt chọn rồi.

Đêm ấy, Từ phi uống thuốc độc tự sát.

Bà nằm trên giường đá trong nhà lao, cung trang sạch sẽ, trang dung chỉnh tề, bà ra đi một cách xinh đẹp.

“Tội nghiệp Hoài Vương quá.”

“Đúng vậy, bị mẹ ruột lợi dụng lại còn bị mắng đến thối đầu.”

Mắng người xong rồi thoải mái tự sát, chỉ tội nghiệp Hoài Vương, không được mẹ thương lại còn bị liên lụy.

E là cả đời này hắn cũng không thể sống thoải mái được.

Long Phong đế cũng biết chuyện Từ phi đã nói mấy lời kia với con trai. Ông chỉ thở dài, không những ban thưởng cho Hoài Vương, mà còn khôi phục bổng lộc cho các vị hoàng tử khác.

Nhưng vẫn không nhắc đến chuyện để bọn họ trở về Vương phủ.

“Hộ Long vệ đã điều tra rõ ràng, Đại ca quả thật là con trai của Từ phi.” Thần Vương đưa tư liệu điều tra của Hộ Long vệ đến trước mặt Cửu Châu, “Có lẽ có vài người mẹ vốn không hề thương con mình.”

“Không đâu.” Cửu Châu lắc đầu, nàng không xem tư liệu này, trong đôi mắt như có những vì sao chiếu sáng, “Có lẽ là ta đã sai rồi.”

“Có thể bà ấy là một người mẹ cực kỳ thương con.”

Từ phi tự sát, Long Phong đế không tiếp tục truy cứu những chuyện bà từng làm, để bà được hạ táng trong lăng mộ dành cho

phi tần.

Tang lễ của bà cũng không được làm rình rang, vì hai ngày sau chính là ngày sắc phong Thái tử.

Chương 141: Chương 141

Từ phi bị phế, thậm chí bị xóa khỏi gia phả hoàng gia, đến ngày hạ táng cũng chỉ có vài quan viên Lễ bộ cấp thấp phụ trách tang sự cho bà.

Thực ra, nếu không phải Hoàng thượng không hề lộ vẻ ghét bỏ Hoài Vương thì có lẽ Từ phi cũng chẳng có tư cách để hạ táng nhập vào lăng mộ dành cho phi tần.

Hoài Vương hiểu rõ, về lý thì hẳn không nên đi đưa tang mẫu thân.

Nhưng đêm trước ngày hạ táng, hẳn lại nhớ đến thời gian bị nhốt ở tiệm để, mẫu phi vừa mắng hẳn chẳng những háu ăn mà còn ngốc nghếch, vừa nhường đồ ăn trong chén của bà cho hẳn.

Sáng hôm sau, hẳn thay sang bộ đồ tang trắng, tháo hết kim quan rồi thay thành vải bố ráp. Hoài Vương phi chứng kiến hết thấy, nhưng nàng không ngăn hẳn lại.

Cửu Châu đứng trên lầu, trông thấy Hoài Vương vịn quan tài của Từ phi đi ra từ cửa sau.

Sư phụ từng nói với nàng, sau khi đến kinh thành, nếu có chuyện gì mà mình không nhìn thấu thì hãy xem kết quả cuối cùng có lợi cho người nào.

Nàng cho rằng Từ phi nhẫn tâm, vô tình với Hoài Vương, nhưng khi bà ra đi, mọi người đều trút hết mọi chỉ trích lên đầu bà, thông cảm cho Hoài Vương. Chẳng còn ai bàn tán về thân thế

của Hoài Vương nữa, cũng không có ai đẩy Hoài Vương ra gánh vác tất cả tội lỗi của Từ phi.

Sự độc ác của bà đã chứng minh Hoài Vương vô tội.

Cửu Châu lại đưa mắt nhìn Hoài Vương trong đội ngũ đưa tang, vào lúc này, nàng thật lòng mong rằng, trước khi lâm chung, Từ phi thật sự mang theo tình yêu và ý tốt dành cho Hoài Vương.

Chân tướng thế nào, e là chỉ có mình Từ phi biết.

Còn nàng chỉ là một người qua đường.

“Tiểu Trư.” Thần Vương bước lên đi tới bên cạnh Cửu Châu, “Đang nhìn đội ngũ đưa tang Từ thị sao?”

Cửu Châu gật đầu, “Đại ca đang đỡ quan tài cho mẫu thân huynh ấy.”

Thần Vương không nói gì, đưa tay bóp búi tóc trên đầu Cửu Châu.

“Điện hạ, chàng lại nghịch tóc ta rồi.” Cửu Châu nghi ngờ nhìn hắn, “Đại điển sắc phong Thái tử sắp đến, chẳng lẽ điện hạ chàng... hồi hộp ư?”

“Nói đùa, ta sao có thể hồi hộp được.” Thần Vương chối bay chối biến, “Điện hạ nhà nàng lớn lên ở kinh thành từ nhỏ, có cái gì chưa thấy đâu, sao lại vì đại điển sắc phong Thái tử mà hồi hộp được chứ?”

“Được rồi.” Cửu Châu đưa tay gỡ cây trâm trên búi tóc xuống, vùi đầu vào lòng Thần Vương, “Cho chàng bóp đó, cứ bóp thoải mái đi.”

“Ta may mắn hơn phụ hoàng rất nhiều.” Thần Vương ấn nàng vào lòng mình, “Thuở thiếu thời đã được gặp nàng.”

“Điện hạ nói sai rồi.” Cửu Châu duỗi ngón tay trắng nõn lắc lắc trước mặt Thần Vương, sửa lại lời hắn, “Người may mắn là ta mới đúng.”

Thần Vương khẽ cười, hắn của thuở thiếu thời nông cuồng tự đại, hành sự theo ý mình, bất chấp hậu quả.

Nhưng giờ đây, hắn lại muốn trở thành một phiên bản tốt nhất trong lòng Cửu Châu.

Bởi vì hắn không muốn thiếu nữ luôn tràn đầy sự kỳ vọng, một lòng hướng về hắn cảm thấy rằng, điện hạ vẫn luôn rực sáng trong lòng mình lại trở nên vẩn đục, hắn lại càng không muốn phá hủy sự ngây thơ trong sáng của nàng.

Có người nói, tình yêu chính là để đối phương nhìn thấy con người thật của mình.

Hắn không hiểu, sau khi thắng thắn với đối phương, mình thì vui vẻ, thoải mái, vậy còn người luôn mang theo sự kỳ vọng ấy liệu có thất vọng, có đau khổ hay không?

Vì sao tình yêu lại không thể khiến mình cố gắng trở thành phiên bản tốt nhất trong lòng đối phương?

Tiểu Trư nhà hắn ngốc như thế, ngây thơ như thế, ánh mắt nhìn hắn lúc nào cũng lấp lánh ánh sao.

Hắn phải khốn nạn đến mức nào mới nỡ dập tắt ánh sáng trong đôi mắt ấy?

Dưới tàng cây dưới lầu, Vi Tiệp dư ngẩng đầu nhìn Vân Độ Khanh và Minh Cửu Châu đang rúc vào nhau, bước chân khựng lại.

“Nghe nói Từ thị đã thua trên tay Hoàng hậu và Thần Vương phi đúng không?” Vi Tiệp dư quay lại nhìn Tĩnh Vương phi điềm

đạm dịu dàng, “Mấy ngày này con có thể về nhà ngoại kể lại chuyện này với người nhà.”

Tĩnh Vương phi trầm mặc một lúc, “Mẫu phi, chuyện giữa Đại bá và Từ phi chỉ là chút xúc động thuở thiếu thời, mấy năm qua bọn họ không còn liên lạc nữa.”

“Ta nói bọn họ liên lạc với nhau bao giờ.” Vi Tiệp dư cầm lấy cổ tay con dâu mình, “Tĩnh con trầm tĩnh lại thích suy nghĩ nhiều, là hoàng tử phi mà thế cũng không tốt lắm.”

“Mẫu phi dạy phải.” Tĩnh Vương phi lại cúi đầu thấp hơn.

Vi Tiệp dư khá hài lòng với thái độ nghe lời của nàng ta, “Trong năm vị hoàng tử phi, chỉ có con và Hoài Vương phi hiền lành, đoan chính, mấy vị hoàng tử phi khác chẳng ra thể thống gì.”

An Vương phi lỗ mãng, Tứ hoàng tử phi chồng vừa gặp nạn đã vỗ cánh thoát thân, Thần Vương phi lại quá ngây thơ, với cái tính này mà làm Thái tử phi thì sớm muộn gì cũng có ngày hối hận.

“Con dâu hồ thẹn.”

“Không cần phải hồ thẹn.” Gương mặt nghiêm nghị của Vi Tiệp dư chợt hiện lên ý cười, “Bổn cung rất hài lòng với con.”

“Hôm nay đẹp trời, chiều nay con về thăm nhà ngoại đi.”

“Vâng.”

Tĩnh Vương phi về nhà ngoại, ngồi chờ gần một canh giờ Đỗ Thanh Kha mới trở về.

Ông ta mặc một bộ đồ màu trắng, búi tóc bằng trâm bạc, thấy nàng ta cũng chỉ dặn dò vài câu rồi ngồi một bên không nói gì.

“Lão gia, ngoại bào của ông dính bẩn rồi, mau thay ra đi.” Đỗ phu nhân thấy vết bẩn trên vạt áo của ông ta nên lên tiếng, “Để ta bảo hạ nhân mang một bộ đồ màu sáng đến...”

“Không cần.” Đỗ Thanh Kha mở mắt ra, thờ ơ đáp, “Mấy ngày này ta không thích mặc đồ sáng màu.”

“Được.” Đỗ phu nhân cười ngại ngùng, không nhắc đến chuyện thay đồ nữa.

Đỗ nhị lão gia và phu nhân ngồi bên cạnh con gái là Tĩnh Vương phi, vờ như không thấy cảnh này, hỏi thăm chuyện trong cung của con hồng xoa dịu bầu không khí lúng túng.

“Xin phụ thân và mẫu thân yên tâm, mọi chuyện ở trong cung đều tốt.” Tĩnh Vương phi nhấp một ngụm trà, “Chỉ có điều không ngờ Ngũ đệ muội trông ngây thơ lương thiện, vậy mà thủ đoạn diệt trừ đối thủ lại không hề lưu tình.”

“Sao con lại nói thế?” Đỗ phụ nhú mày, “Thế thì con cách xa nàng ta một chút.”

“Từ phi qua đời vì bạo bệnh, tang lễ được đơn giản hóa, không những không được truy phong hào, mà ngay cả tên cũng bị xóa khỏi gia phả hoàng gia.” Tĩnh Vương phi thở dài, “Trong mắt người ngoài thì có lẽ Từ phi đã làm gì chọc giận Bệ hạ. Nhưng thực ra bà ấy là bị Minh Cửu Châu và Tô hậu bức tử.”

Đỗ Thanh Kha ngẩng đầu nhìn Tĩnh Vương phi.

Nhận ra Đại bá nghe mình nói, Tĩnh Vương phi tranh thủ rên sất khi còn nóng, “Không biết Tô hậu và Minh Cửu Châu dùng thủ đoạn gì để dụ Từ phi trúng kế, bọn họ thừa cơ buộc Từ phi nhận hết mọi tội lỗi, cuối cùng chỉ có thể chọn cách tự sát.”

“Tô hậu... còn dùng thủ đoạn này sao?” Đỗ Thanh Kha khẽ vuốt ve miếng ngọc dương chi treo bên hông, mỉm cười đầy khó hiểu

rồi nói, “Sắc trời đã không còn sớm, cháu là Vương phi, e không thể ngủ lại ngoài cung được.”

“Không ngờ trời đã tối thế này.” Tĩnh Vương phi đứng dậy, “Đa tạ Đại bá nhắc nhở, con nên hồi cung rồi.”

“Mời.” Đỗ Thanh Kha tiễn Tĩnh Vương phi lên xe ngựa, vừa quay đi đã gỡ cây trâm bạc trên tóc xuống, mặt không biến sắc ném vào gốc cây.

“Lão gia.” Đỗ phu nhân nhặt cây trâm lên, “Ông mệt cả ngày rồi, mau về phòng nghỉ ngơi đi.”

Đỗ Thanh Kha nhìn lòng bàn tay bà, hàng mày cau lại nhưng ông ta không nói gì, xoay người quay về viện.

“Ngũ hoàng tử phi thủ đoạn như thế, có lẽ sư phụ của nàng ta lai lịch cũng bất phàm.”

Ông ta bảo mưu sĩ, “Đi thăm dò lai lịch hai vị sư phụ của Ngũ hoàng tử phi.”

Chỉ cần người đó xuất hiện trên thế gian thì nhất định sẽ để lại dấu vết, trừ phi là từ trên trời giáng xuống.

...

“Điện hạ, mời điện hạ rời giường thay quần áo.”

Trời tờ mờ sáng, Thần Vương đã bị cung nhân đánh thức, hần nhìn Cửu Châu đang ôm chăn ngủ ngon lành, bèn đưa tay bóp mũi nàng.

“Điện hạ.” Cửu Châu mơ mơ màng màng ngồi dậy, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, “Trời vẫn chưa sáng mà, chàng cho ta ngủ thêm lát đi.” Dứt lời, nàng ôm chăn ngã xuống giường.

“Ây!” Thần Vương ôm eo nàng, “Hôm nay là đại điển sắc phong Thái tử, nàng phải đi cùng ta.”

“Chàng gạt ta.” Cửu Châu cố trợn to đôi mắt đang lim dim buồn ngủ, “Ta đã xem quá trình đại điển do Lễ bộ sắp xếp rồi, sắc phong Thái tử không cần phải có Vương phi đi theo.”

“Đó là các Thái tử đời trước, còn ta thì khác.” Thần Vương xoay người thơm lên má nàng một cái, “Trở thành thái tử mang theo trách nhiệm trọng đại, ý nghĩa rất to lớn. Nếu không có nàng bên cạnh thì trong lòng ta luôn cảm thấy trống vắng.”

Vì nàng, ta đã trở thành một phiên bản tốt hơn.

Thế nên ta cũng mong rằng, vào thời khắc quan trọng nhất của mình sẽ có nàng làm bạn.

“Được.” Cửu Châu ném chăn sang một bên, nhẩy xuống giường túm lấy tay Thần Vương, “Ta đi cùng chàng.”

Dương Nhất Đa hầu hạ hai người muốn lên tiếng nói rằng, chuyện này không hợp quy củ đâu ạ.

Nhưng thấy điện hạ và hoàng tử phi chụm đầu lại cùng mang giày vào, hẳn ta lại nuốt lại những lời muốn nói vào trong.

Kiều long phượng nghênh đón thái tử đã dừng bên ngoài Kỳ Lâm cung, dưới ánh mắt đầy kinh ngạc của quan lễ, Thần Vương nắm tay Cửu Châu ngồi vào long liễn.

Đối mặt với những ánh mắt khác nhau của quan lễ, Thần Vương tỏ ra vô cùng điềm nhiên.

Trên kiệu vừa có rồng vừa có phượng, Thái tử và Thái tử phi cùng ngồi thì có vấn đề gì?

Quan viên lễ nghi chỉ hơi ngạc nhiên lúc ban đầu, sau đó đành tiếp nhận hành động của Thần Vương.

Khi xưa đón dâu, Thần Vương điện hạ mới khiến bọn họ bất ngờ, bây giờ chỉ dẫn theo Thái tử phi tương lai ngồi kiệu long phượng thì có là gì?

Cái gọi là điểm mấu chốt chính là dùng để đánh vỡ.

Kiệu long phượng dừng lại trước Chính Dương điện, Thần Vương phải thay Vương bào sang long bào của thái tử.

“Tiểu Trư.” Khoác long bào của thái tử lên người, Thần Vương vẫy tay cho quan lễ thắt ngọc bội tứ trảo long lui xuống, ngoắc Cửu Châu, “Nàng thắt cho ta được không.”

“Được chứ.” Cửu Châu đi đến bên cạnh hắn, định bắt chước lễ quan ngồi xổm xuống thắt ngọc bội cho hắn nhưng lại bị hắn đưa tay giữ lại.

“Đừng ngồi xổm, nàng cứ đứng thế này thắt đi.” Hắn khom người xuống, tư thế này trông Cửu Châu cao hơn hắn, “Chúng ta là vợ chồng mà.”

“Nhanh lên nào.” Hắn nhân cơ hội véo mặt Cửu Châu một cái, “Kim quan trên đầu ta rất nặng, khom người mãi cũng mệt lắm.”

Cửu Châu khẽ cười, nghiêm túc thắt ngọc bội cho hắn.

Tầm mắt hai người ngang nhau, Thần Vương đứng thẳng người dậy, quay đi lấy một cây trâm phượng chín đuôi từ trong hộp ra, sau đó tự tay cài lên búi tóc Cửu Châu.

“Có nặng không?” Hắn hỏi.

“Nặng.” Cửu Châu gật đầu, cánh phượng theo đó nhẹ nhàng tung bay.

“Nặng là được rồi.” Thần Vương nắm c.h.ặ.t t.a.y Cửu Châu, khẽ thì thầm bên tai nàng, “Mũ phượng của Thái tử phi còn nặng hơn cái này, vì bảo vệ đầu nàng mà ta đã cố ý đổi mũ phượng thành trâm phượng chín đuôi đấy.”

Cửu Châu cười tíu mắt, nàng nhón chân giúp Thần Vương đỡ kim quan, “Điện hạ hôm nay cũng rất tuấn tú.”

“Đi thôi.”

“Đi đâu cơ?”

“Đến Chính Dương điện.”

Quan lễ mở cửa giúp hai người, nhìn bọn họ tay trong tay bước về phía chính điện.

“Đại nhân, chuyện này không hợp quy tắc, có nên...”

“Suyt.” Một vị quan lễ khác khẽ nói, “Thái tử đã mang cả trâm phượng chín đuôi dành riêng cho Thái tử phi đến, chứng minh Bệ hạ và hoàng hậu nương nương cũng đã biết chuyện này.”

Bệ hạ và hoàng hậu còn chẳng có ý kiến, bọn họ dám ý kiến ư?

Bọn họ là người của Lễ bộ, Thái tử phi là con gái của Lễ bộ Thị lang, đều người nhà thì không nên làm khó nhau, huống chi Hoàng thượng, Hoàng hậu và Thái tử đều đồng ý.

Cửa chính điện của điện Chính Dương được mở ra, văn võ bá quan xếp hàng chỉnh tề hai bên, Đế hậu ngồi ở vị trí cao nhất.

“Cung thỉnh Thái tử điện hạ, Thái tử phi vào điện.”

Văn võ bá quan nghiêng người chấp tay hướng về phía cửa hành lễ.

Vân Độ Khanh mặc long bào long tú trảo dành cho Thái tử, dẫn Minh Cửu Châu mặc phượng bào của Thái tử phi cùng nhau bước vào điện.

Không phải tai của bọn họ có vấn đề, mà Thái tử thật sự đã đưa Thái tử phi cùng đến đại điển sắc phong Thái tử.

Đây là trường hợp đầu tiên của Đại Thành đấy!

Chương 142: Chương 142

Đại điển sắc phong Thái tử được tổ chức vô cùng long trọng, long trọng đến mức chúng triều thần không nhận được mà bắt đầu hoài nghi hẳn là Bệ hạ đã chuẩn bị chuyện này từ lâu lắm rồi.

Nhưng không ai dám hé nửa lời.

Lão Vương gia đọc hết một áng văn dài tràn ngập lời tán dương dành cho Ngũ hoàng tử. Vì lời văn thổi phồng quá mức khiến mọi người lại bắt đầu nghi ngờ, áng văn này là do Bệ hạ tự tay chấp bút.

Chỉ có cha ruột mới có thể viết được nội dung thổi phồng sự thật quá mức mà lại chân thành như thế.

Kim ấn, kim sách của Thái tử cũng được Bệ hạ tự mình đặt vào tay Ngũ hoàng tử, giờ đây hoàng thượng không cần phải che giấu sự yêu thích của mình với Ngũ hoàng tử nữa.

“Chúng thần bắt đầu tham bái Thái tử.”

“Bái.”

Chúng quan văn võ cả triều cùng nhau bái lạy, tiếng trống hòa cùng tiếng đàn vang lên, ánh dương soi sáng toàn lãnh thổ Đại Thành.

Nhìn hàng người đồng loạt cúi đầu, Vân Độ Khanh đưa mắt về phía Cửu Châu đang đứng cạnh bậc thang.

Hai người nhìn nhau, hần nắm chặt hộp đựng kim án của Thái tử trong tay, nở nụ cười dịu dàng với Cửu Châu.

Trong mắt người khác, buổi lễ này vô cùng có ý nghĩa, nhưng đối với hần, sự hiện diện của nàng mới là điều ý nghĩa nhất.

Hoài Vương đứng bên dưới, nhìn lướt qua Vân Độ Khanh đang đứng trên cao, cảm xúc tựa như cơn sóng lúc bình minh, thủy triều rút đi, mặt biển cũng trở nên phẳng lặng.

An Vương đứng bên cạnh đã khom người bái lạy từ sớm, còn tích cực hơn cả văn võ bá quan có mặt tại đây.

“Đại ca này.” An Vương nói nhỏ, “Huynh đoán xem cái mào Thái tử trên đầu Ngũ đệ có nặng không, nghe đâu là làm bằng vàng ròng đấy.”

Hoài Vương liếc nhìn hần, im lặng không nói lời nào.

Mấy huynh đệ chẳng ai xem lão Nhị là đối thủ âu cũng có nguyên nhân cả.

Sau khi hành lễ, Hoài Vương nhìn sang Tĩnh Vương này giờ vẫn không hề lên tiếng bên cạnh An Vương.

Nhận ra ánh mắt của Hoài Vương, Tĩnh Vương chấp tay chào hần.

Hoài Vương khinh bỉ dời mắt đi, thôi xin, hần không nhận nổi cái chào này của Tam đệ đâu.

Thấy Đại ca không để ý đến mình, Tĩnh Vương quay sang nhìn An Vương cười khỏ, nào biết An Vương chỉ mãi ngắm cái mào vàng của Vân Độ Khanh, chẳng hề chú ý đến vẻ mặt của hần.

Nụ cười trên gương mặt Tĩnh Vương dần tắt, hần thu lại cảm xúc, ngẩng đầu nhìn về phía bậc thang, phụ hoàng đang chĩnh

lại mảo Thái tử cho Vân Độ Khanh.

Chẳng ai để ý đến Tam hoàng tử là hần, dù vui hay giận, thậm chí chẳng ai quan tâm đến mẫu phi hần vừa bị tước từ Chiêu nghi xuống Tiệp dư cách đây không lâu.

Dù tốt hay xấu, hần ta mãi mãi chỉ là một nhánh cỏ dại ở góc tường, là một viên đá cuội ở ven đường, không đáng chú ý, cũng không được xem trọng.

Đại điển sắc phong Thái tử kết thúc, ngoại trừ chuyện Thái tử rất được hoàng thượng xem trọng ra, chuyện khiến toàn bộ phụ nữ trong kinh thành bàn tán xôn xao chính là, Thái tử kiên quyết nắm tay Thái tử phi bước vào Chính Dương điện.

Tiên sinh kể chuyện trong thành cũng nhanh chóng bắt kịp xu hướng, Vương gia bá đạo nay đã đổi thành Thái tử bá đạo. Nhóm thính giả nữ cực kỳ thích nghe về chuyện Thái tử dụ dỗ sẵn sóc Thái tử phi thế nào, kể kể những chuyện này thì kiểu gì tiên sinh kể chuyện cũng sẽ gom được không ít bạc.

Đương nhiên cũng có khách nam có ý kiến, Thái tử bá đạo mà lợi hại thế thì ít nhất cũng phải có tám hoặc chục người phụ nữ yêu mến mới đúng chứ.

Nhưng ý kiến của bọn hần như chìm trong biển lời khen của nhóm khách nữ, đã chẳng còn quan trọng nữa.

Có lẽ ở ngoài đời có quá nhiều đàn ông bội tình bạc nghĩa, nên khi chuyện xưa xuất hiện một người đàn ông chung tình, không một vị thính giả nữ nào muốn hần có thể thiếp đầy nhà như bao nhân vật nam trong những câu chuyện xưa khác.

Có khách nam chế giễu nhóm khách nữ ngây thơ, bọn họ liền bật lại ngay, “Ngay cả Thái tử của Đại Thành chúng ta còn không nạp trắc phi hay thiếp thất, thế thì tại sao thái tử bá đạo trong chuyện xưa lại không thể chung tình với một cô gái hả?”

Khách nam bị khách nữ đố lại đến đở hòng không phản bác được, đành nhắm mắt nói tiếp, “Sớm muộn gì Thái tử cũng nạp thiếp mà thôi”, sau đó chạy trốn c.h.ế.t dưới ánh mắt đầy phần nộ của nhóm khách nữ.

Bọn hần vừa chạy trốn vừa lắc đầu, con gái kinh thành cái gì cũng tốt, có cái là quá hung hăng, khiến người ta không chịu nổi.

Hai vị sư phụ bước vào cổng thành, trông thấy một người đàn ông bị một cô nương mặc nam trang đá xuống đất.

Xung quanh vang lên tiếng vỗ tay rần rần khen hay.

“Tiền của cụ già mà nó cũng dám trộm, đúng là chẳng bằng gia súc.”

Nha sai thấy tên trộm vặt ăn vài cú đ.ấ.m mới hăng giọng lên tiếng, “Phiền mọi người nhường đường để chúng tôi giải tên này về Kinh triệu phủ thẩm vấn.”

“Vắt vả cho ngài rồi.”

Dân chúng cười hì hì nhường đường, còn có người hỏi nha sai có muốn cắt một cân thịt mang về nhà không.

“Chừa cho ta một cân ba chỉ, tan làm ta sẽ đến lấy.” Một vị nha sai lấy mấy chục văn tiền đặt cọc cho người bán thịt, lúc áp giải tên trộm vẫn không quên ngoái lại nhắc nhở, “Nhớ đó, lấy thịt ba chỉ.”

Người bán thịt cười ha hả đồng ý, sau đó cắt một miếng thịt để trên sạp, rồi cắt xuống dưới kệ hàng, vừa quay đầu lại trông thấy hai vị nữ đạo trưởng mặc đạo bào đứng cách đó không xa, hần cầm miếng thịt vụn ném xuống cho chú mèo hoang đang kêu meo meo bên cạnh.

“Hai vị đạo trưởng này, nếu muốn mua rau quả thì xin mời vào trong đó.” Ông chủ bán thịt cầm miếng khăn vải thô bóng nhẫy lau tay, chỉ về phía con phố đằng sau.

“Đa tạ, hai chúng tôi đến kinh thành thăm người thân.” Đại sư phụ chấp tay hành lễ theo Đạo gia, “Thí chủ cho hỏi làm sao để đến phủ Minh Thị lang vậy?”

“Đạo trưởng muốn nói đến Minh gia có hai trạng nguyên, một thám hoa sao?” Hai mắt ông chủ bán thịt sáng bừng lên.

“Đúng vậy.”

“Xin đạo trưởng đi hướng này, ra khỏi con ngõ thì quẹo trái rồi đi tiếp qua hai con phố là sẽ đến Minh gia.” Ông chủ bán thịt nhiệt tình chỉ đường, “Nếu đạo trưởng ra ngõ rồi mà không biết đi tiếp thì cứ hỏi đại một người gần đó là được.”

“Đa tạ thí chủ.”

“Không có gì.” Ông chủ bán thịt đưa mắt nhìn bóng lưng dần xa của hai vị đạo trưởng, lầm bầm trong miệng, “Không biết là cao nhân nơi nào, trông không giống người thường cho lắm.”

Chú mèo hoang gặm hết thịt vụn, lại cọ vào chân chú bán thịt, hần lại tiện tay ném thêm cho nó một miếng nữa.

Để mèo con ở đó, hần bắt đầu cất cao giọng rao hàng, “Để ăn mừng Bệ hạ sắc phong Thái tử, chỉ cần mua năm cân thịt ở chỗ của ta thì sẽ được tặng kèm một ống xì quách.”

Thời tiết dần ấm lên, thịt cũng đã bán hết sạch.

Nhờ ơn Bệ hạ sắc phong Thái tử, nên người làm ăn buôn bán như bọn hần mới có cơ đẩy mạnh buôn bán.

Đại sư phụ đứng bên đường nhìn tấm lụa đỏ được treo trước phường vải, trên đó viết rằng, “Mừng lễ sắc phong Thái tử, giảm giá hai phần cho tất cả vải mới trong tiệm.”

Ngay cả đại thẩm mua đồ ăn ven đường cũng lấy lý do sắc phong Thái tử để xin thêm một củ gừng.

“Kinh thành... bây giờ như thế này sao?”

Đại sư phụ nhớ năm xưa khi mình rời khỏi kinh thành, bách tính đều cảm như hén mỗi khi nhắc đến Hoàng gia.

“Hai vị đạo trưởng đến đây hóa duyên sao?” Đại thẩm vừa mới mua đồ xin thêm một củ gừng vừa nãy đi tới, lấy hai cái bánh bao chay trong túi vải ra đưa mỗi người một cái, “Ta vừa mua đây, vẫn còn nóng lắm, mời hai vị sư phụ dùng.”

Đại sư phụ và Nhị sư phụ nhìn nhau, dù hai người không có ý hóa duyên, nhưng quả thật là có hơi đói bụng.

“Đa tạ thí chủ.”

Đỡ được mấy văn tiền, tốt lắm.

Đại thẩm kia nghe hai người cảm ơn, hài lòng rời đi.

“Sư tử à, màn thầu ở kinh thành ngon ghê.” Nhị sư phụ gặm màn thầu, khẽ hỏi Đại sư phụ, “Ta nghe mấy người này đều đang nói tới đại điển sắc phong Thái tử, hoàng tử nào được phong làm Thái tử thế?”

“Ăn chậm thôi.” Đại sư phụ nhắc bà, “Chúng ta là cao nhân tu hành, ăn bên ngoài phải chú ý tạo cảm giác tiên khí.”

“Sư tử nói có lý.” Nhị sư phụ vừa gật đầu đã thấy cái màn thầu trên tay sư tử chỉ còn một nửa.

“Đạo sĩ thúì ở đâu ra thế, lại còn đứng giữa đường găm màn thầu.” Một cỗ xe ngựa dừng lại bên chân hai người, một người đàn ông trung niên ngồi trong xe vén rèm lên nhìn họ, thấy hai vị nữ đạo trưởng tuy không còn trẻ nhưng vẫn đáng người vẫn mượt mà.

Hắn ta nở nụ cười cợt nhả, ném một nắm tiền xu xuống đất, “Cầm đi, gia thưởng cho các người đó. Nếu các người chịu theo ta về phủ thì tiền thưởng sẽ càng nhiều hơn.”

“Đa tạ.” Đại sư phụ xoay người nhặt đồng tiền lên, lúc nhặt đến đồng cuối cùng, ngón trở bà khẽ động, đồng tiền chột bay lên đ.â.m thẳng vào vách gỗ khắc hoa trên cỗ xe, gần nửa đồng tiền bị hõm vào.

Nụ cười trên mặt gã kia tắt ngúm, hắn ta nhìn đồng tiền găm vào vách hoa, đôi mắt trợn to như chuông đồng.

“Hừ.” Đại sư phụ thổi bụi trên đồng tiền kia, niệm một câu kinh với gã đàn ông nọ, “Vô lương thọ phúc, đa tạ thiện tín.”

Bà duỗi hai ngón tay nhẹ nhàng rút đồng tiền bị găm trên xe xuống, “Thiện tín này, có cần ta độ cho người không?”

Gã đàn ông kia gào lên, vội vàng thả rèm xuống, cho xe chạy đi.

Lúc nhìn cỗ xe chạy đi tung bụi mịt mù, Đại sư phụ thở dài đầy tiếc nuối, “Ta đang muốn độ cho hắn mà hắn chạy cái gì thế?”

“Chúng tỏ hắn và chúng ta vô duyên.” Nhị sư phụ gom mấy đồng tiền trên tay Đại sư phụ nhét vào túi mình, “Cầu cho Thiên tôn phù hộ.”

Hạ nhân Đỗ phủ thấy quản gia ngồi xe trở về, đang định báo lại với hắn rằng gia chủ có việc sai bảo, nhưng chưa kịp lên tiếng đã thấy quản gia nhảy xuống xe, chạy lướt qua hắn như một cơn gió, giống như phía sau có chó đuổi theo vậy.

“Làm sao bây giờ?” Một gã sai vặt khác khó xử nhìn hần ta, “Trước khi tiến cung gia chủ có nói, chỉ cần chúng ta truyền lời lại cho quản gia thì ông ta tự khắc biết phải làm sao, nhưng bây giờ... ông ta đâu thềm để ý đến chúng ta.”

“Hay là... chờ nửa canh giờ sau lại tìm ông ấy lần nữa? Nếu gia chủ trở về hỏi sao lại chậm thì chúng ta cứ nói quản gia vừa về tới, được không?”

Số phận làm sai vặt, bọn hần không dám đắc tội chủ nhân, cũng không dám chọc giận quản gia, chỉ biết đưa đẩy để làm việc thuận lợi hơn.

Phần nổi tiếp sau khi đại điển sắc phong Thái tử kết thúc chính là cung yến đầy náo nhiệt.

Pháo hoa ngợp trời, mỹ thực đầy bàn, tất cả đều như cho mọi người thấy đế vương thiên vị thái tử ra sao.

“Đầu bếp hôm nay khéo lắm.” An Vương ăn đến no căng bụng, thấy Tam đệ Tĩnh Vương chốc chốc lại nhìn ra ngoài điện, hàng mày thì cau lại, “Tam đệ, pháo hoa bên ngoài xấu quá hay là mỹ thực trên bàn không ngon, sao đệ cứ cau mày miết thế?”

“Không có gì.” Tĩnh Vương lấy lại tinh thần, cười với An Vương, “Ta chỉ thấy pháo hoa tuy đẹp nhưng lại chóng tàn, nên thấy hơi tiếc mà thôi.”

“Chúng ta ngắm pháo hoa đã được hơn hai mươi năm rồi, bây giờ đệ mới thấy tiếc thì có phải hơi chậm rồi không?” An Vương khó hiểu, pháo hoa đẹp nhưng chóng tàn, vậy thì b.ã.n thêm vài lần nữa cũng có phải chuyện gì lớn lao đâu.

À, không đúng, bọn hần vừa mới khôi phục bổng lộc, túi tiền thì rỗng tuếch, mà chơi pháo hoa thì phải có tiền.

Xem ra là do không có tiền nên kiếm chuyện đây mà.

Hắn vỗ lên lưng Tĩnh Vương, “Đừng nghĩ nhiều, tranh thủ ăn đi.”

Cung yến không cần tốn tiền, được xem múa, được nghe nhạc, lại còn có thể ngắm pháo hoa, đừng lãng phí làm gì.

“Vi Tiệp dư, người đang ngắm trăng hay ngắm pháo hoa thế?”
Lữ Chiêu nghi, mẹ của An Vương thấy mẹ của Tĩnh Vương không có tâm trạng dùng tiệc, suy nghĩ như lạc ra ngoài điện, không nhìn được cũng nhìn theo ra ngoài vài lần.

Sau đó, bà đặt đĩa xuống, kinh ngạc thốt lên, “Hoàng thượng, nường nường, lúc này trăng sáng vàng vạc, sao trời rực rỡ, không khí vui như như lan tràn bốn phía. Xem ra ngay cả ông trời cũng biết hôm nay là ngày vui của hoàng gia chúng ta, nên đã để trăng sao tề tụ chúc mừng cho chúng ta đấy!”

Tất cả dạt ra hết, bốn cung phải nịnh bợ hoàng hậu, vuốt đuôi Thái tử đây!

An Vương sùng bái nhìn mẫu phi nhà mình, không hổ là mẫu phi, mảnh lối nịnh bợ đúng là cao hơn hẳn cả một bậc!

Mọi người nghe Lữ Chiêu nghi nói bèn nhìn ra ngoài điện.

Hình như... mặt trăng sáng hơn bình thường, các vì sao cũng lấp lánh hơn.

“Bẩm phụ hoàng, đây chính là điềm lành đấy!”

An Vương vội nổi gót mẫu phi, “Xem ra chuyện Ngũ đệ làm Thái tử chính là thiên vọng sở quy!”

Chúng thần trầm mặc.

Bọn họ từng nghe chúng vọng sở quy*, nhưng thiên vọng sở quy là cái quái gì?

*Chỉ người có danh tiếng, được mọi người tín nhiệm và ngưỡng mộ; cũng chỉ những việc hợp ý và nguyện vọng của công chúng. An Vương đổi thành Thiên vọng sở quy ý muốn nói chuyện phong Thái tử cũng rất hợp ý trời.

Cửu Châu ngơ ngác nhìn ra ngoài điện, hôm nay là ngày mười sáu, trăng tròn thì có liên quan gì đến đêm lạnh?

Người kinh thành đúng là biết bóp méo sự thật.

Chương 143: Chương 143

Tiệc tàn, Cửu Châu thấy chúng quan viên tấp nập vây quanh phụ hoàng và điện hạ, nàng len lén giật tay áo của hắn, nhón chân thì thầm bên tai, “Điện hạ, ta và Đại tẩu, Nhị tẩu ra ngoài xem pháo hoa nhé.”

“Ừ.” Vân Độ Khanh thấy nàng tuy níu tay áo mình, nhưng tâm tư đã bay đến chỗ hai vị tẩu tẩu, hắn lấy một chiếc áo choàng mỏng khoác lên người nàng, “Đừng chơi lâu quá đấy.”

Cửu Châu cười tí mắt gật đầu, nhấc váy chạy xuống bậc thang, vui vẻ như chú chim nhỏ vô tư chẳng biết buồn lo là gì.

Quan viên đang nói chuyện với thái tử bắt gặp ánh mắt dõi theo bóng lưng Thái tử phi, đến khi Thái tử phi và hai vị hoàng tử phi bước ra cửa điện, Thái tử mới thu hồi tầm mắt, bọn họ liền biết địa vị của Thái tử phi trong lòng Thái tử không hề tầm thường.

“Tình cảm sâu đậm của Thái tử và Thái tử phi quả thật khiến vi thần cảm động.”

Một Thái tử biết quý trọng tình cảm vẫn tốt hơn là một kẻ lạnh lùng vô tình.

Vân Độ Khanh dùng vài câu để đuổi đám quan viên này đi, sau đó cầm bầu rượu bước tới chỗ Hoài Vương và An Vương.

“Thái tử...”

“Hai vị ca ca cứ gọi là Ngũ đệ được rồi.” Vân Độ Khanh rót cho mỗi người một ly rượu, “Tục ngữ có câu, huynh đệ đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim, hai vị ca ca có nhìn thấy mấy vị đại nhân đang đi tới đây không, giúp ta cản lại nhé.”

“Được, không thành vấn đề.” An Vương phất khởi đồng ý.

Hoài Vương âm thầm thở dài, hẳn biết ngay mà, lão Ngũ mà chủ động thân thiết với bọn hắn thì nhất định chẳng có chuyện gì tốt.

“Này, Ngũ đệ.” Hắn ta dùng cùi chỏ khẽ huých vào Vân Độ Khanh, “Ta thấy Ngũ đệ muội ngày thơ, đơn thuần, đệ cứ dựa dẫm muội ấy thế sao?”

“Đại ca có biết vì sao ta làm Thái tử không?” Vân Độ Khanh tự rót cho mình một ly, sau đó cùng ly với Hoài Vương, “Nàng ấy đã tặng cho ta một trái tim tuyệt vời nhất, thế nên ta phải giữ gìn, thương yêu và bảo vệ nó thật cẩn thận.

“Chỉ có thế mới không phụ lòng nàng.”

Khi pháo hoa nổ rộ, cả bầu trời rực sáng.

Cửu Châu xem đến ngây người, nụ cười càng thêm ngọt ngào và thỏa mãn.

“Cửu Châu.” Hoài Vương phi nhìn sườn mặt Cửu Châu, nàng ta đứng bên cạnh nàng, chắn lại những ánh mắt dò xét của các mệnh phụ, “Không ngờ muội lại xuất hiện cùng Thái tử.”

Thật ra nàng ta muốn nói rằng, những chuyện không hợp quy củ này tốt nhất đừng làm. Vì văn võ bá quan trong triều không dám lôi Thái tử ra chỉ trích, chỉ biết dùng ngòi bút làm vũ khí chỉ trí Cửu Châu mê hoặc Thái tử mà thôi.

“Vì ta biết, nếu ta đi cùng Thái tử lên đài, chàng sẽ vui hơn.” Cửu Châu vẫn ngẩng đầu nhìn pháo hoa trên trời, “Đứng ở vị trí càng cao thì càng có ít người bầu bạn, ta không nỡ.”

“Không nỡ làm sao?”

“Không nỡ để chàng cô đơn.” Cửu Châu cúi đầu, nhoẻn miệng cười với Hoài Vương phi, “Mặt trăng trên trời còn có muôn vàn vì sao làm bạn, cơ sao điện hạ lại không thể chứ?”

Nghe nàng nói thế, lòng Hoài Vương phi như run lên, hé môi toan lên tiếng, nhưng pháo hoa liên tục bung nổ trên bầu trời, ngăn lại bao lời muốn nói của nàng ta.

Người kinh thành chỉ biết cân nhắc thiệt hơn, rất ít người nói mấy câu đại loại như “vì hắn cần nên ta cho hắn”, một trái tim thuần khiết là thứ hiếm có trong kinh thành này.

Pháo hoa nổ bung tựa như hàng ngàn ngôi sao băng vụt qua.

Nếu sao băng có thể biến ước nguyện thành sự thật, nàng ta chỉ mong Thái tử chở phụ tám chân tình đáng quý này.

Lễ quan gõ biên chuông, pháo hoa đã ngừng.

Giờ Tý sắp đến, đại điển sắc phong Thái tử chính thức kết thúc.

Cửu Châu và hai vị tẩu tẩu quay về đại điện, thấy Vân Độ Khanh trộm ngoắc mình, thế là lon ton chạy đến ngồi xuống cạnh hắn. Hai người vai kề vai, đầu áp đầu.

“Pháo hoa đẹp không?” Vân Độ Khanh rót một ly nước trái cây đưa đến bên miệng nàng.

“Đẹp lắm.” Cửu Châu uống cạn, “Đại tẩu nói là, tẩu ấy gả vào cung đã bao năm, nhưng đây là màn pháo hoa đẹp nhất mà tẩu ấy từng xem.”

Long Phong để thấy vợ chồng son chụm đầu thì thầm với nhau, ông khẽ ho một tiếng, nâng ly rượu, “Thái tử vẫn còn nhỏ dại, phiền chúng khanh tận tâm phụ tá Thái tử, tạo phúc cho bách tính trong thiên hạ.”

Chúng thần đồng loạt đứng dậy, chúc Đại Thành phồn thịnh vạn năm, thiên hạ thái bình.

Chuông điểm giờ Tý đã vang, ngày hôm nay cuối cùng cũng kết thúc mỹ mãn.

Thái tử đã lập, các hoàng tử khác ở lại cung cũng không thích hợp. Có quan viên nhân lúc Long Phong để đang vui bèn nhắc đến chuyện để các hoàng tử trở về Vương phủ của mình, quay lại lục bộ làm việc.

Các quan viên đề nghị ý kiến này đều xuất thân từ thế gia. Long Phong để nhìn đứa con trai tứ ba là Tĩnh vương im lặng ít nói, hơi gật đầu, “Chư vị ái khanh nói rất có lý.”

“Báo!” Một vị quan đưa tin vội vàng chạy vào, “Khởi bẩm Bệ hạ, khu lăng mộ bên ngoài ô phía tây bỗng dưng phát ra một tiếng nổ tung trời, sau khi Kim Ngô vệ dùng kính Thiên Lý Nhãn kiểm tra, phát hiện mộ bia trước Đế lăng đã vỡ vụn!”

Bầu không khí vui vẻ vụt tắt trong nháy mắt.

“Vừa nãy còn tốt lắm mà, sao vừa nhắc đến chuyện để các hoàng tử trở về lục bộ làm việc lại xảy ra chuyện này?” Một vị quan viên Lễ bộ bất chợt “nhỏ giọng” lắm bầm.

Vừa mới, bỗng dưng, kính thiên lý nhãn, những từ khóa này như muốn nói cho tất cả mọi người biết rằng, chuyện này không hề liên quan đến Thái tử.

Giọng ông ta tuy nhỏ, nhưng Chính Dương điện hiện giờ cực kỳ im ắng, thế nên mọi người đều nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Giám chính Khâm Thiên Giám đứng dậy dưới ánh mắt nóng rực của mọi người, “Bẩm Bệ hạ, nếu tiên đế đã có chỉ thị, chỉ bằng tạm hoãn kế hoạch để các vị hoàng tử quay lại lục bộ?”

Lúc yến tiệc chúc mừng sắc phong Thái tử, trăng sao còn tề tụ chung vui, đêm lành liên tục kéo đến. Tiệc vừa tàn, mới nhắc đến các hoàng tử khác, mộ bia tiên đế lại vỡ nát, điều này muốn nói gì?

Chúng minh Thái tử không có vấn đề, có vấn đề chính là một trong những vị hoàng tử còn lại.

“Thế thì cứ theo lời Giám chính vậy, tạm hoãn việc này lại đi.” Long Phong đế nở nụ cười dịu dàng, “Xem ra phụ hoàng cũng biết trăm không nở để bọn nhỏ rời khỏi mình, thế nên mới để bọn họ ở bên cạnh trăm lâu thêm một chút.”

Chúng thần rối rít vuốt theo, nhưng ánh mắt nhìn mấy vị vương gia vẫn có hơi bất thường.

Vi Tiệp dư như muốn bóp nát ly rượu trên tay, bữa tiệc đã tàn, bà ta đi theo sau nhóm phi tần, quay đầu nhìn Đỗ Thanh Kha đứng dưới mái hiên, ánh mắt nhuốm đầy ý lạnh.

Đã bàn đầu vào đấy rằng sẽ làm vỡ mộ bia trước lăng tiên đế ngay trong lúc yến tiệc mừng sắc phong thái tử diễn ra, lấy chuyện này làm điềm gở khi sắc phong Vân Độ Khanh làm Thái tử. Sau đó nhân lúc này để các vị hoàng tử trở về Vương phủ, đến lục bộ làm việc, mưu cầu kế hoạch trong tương lai.

Kết quả điềm gở quả thật đã xảy ra, nhưng nó lại xảy ra ngay lúc Bệ hạ đồng ý để ba vị vương gia trở về lục bộ làm việc.

Rốt cuộc là Đỗ Thanh Kha muốn giúp bà ta, hay ông ta là nội ứng do Tô Mi Đại phái đến?

“Mẫu phi.” Tĩnh Vương đi đến bên cạnh, đỡ lấy cánh tay bà ta, “Nhi thần đưa mẫu phi hồi cung.”

Tĩnh Vương phi buông cánh tay đang đỡ Vi Tiệp dư, bước chân khựng lại, đi sau hai mẹ con bọn họ một bước.

“Tên Đỗ Thanh Kha này đúng là không đáng tin.” Vi Tiệp dư khẽ nói với Tĩnh Vương, “Ta nghi hắn chỉ giả vờ muốn hợp tác với chúng ta, lừa chúng ta để Vân Độ Khanh thuận lợi lên ngôi Thái tử.”

Nếu không phải vì bà ta và hoàng nhi đều ở trong cung, có nhiều chuyện không thể nhúng tay vào thì làm gì có cửa cho Đỗ Thanh Kha.

Nếu không phải sợ bị bại lộ, bà ta cũng sẽ không chờ đến tận hôm qua mới nói kế hoạch với Đỗ Thanh Kha. Bà ta vốn nghĩ rằng, với thực lực của Đỗ gia thì chuyện vật thế này chỉ cần mấy canh giờ là làm xong, không ngờ lại xảy ra sơ suất lớn như thế.

Không bẫy được Vân Độ Khanh, trái lại còn tự đập chân mình, hay cho Đỗ Thanh Kha!

Vi Tiệp dư giận đến run người, nhưng trước mắt bao người, bà ta vẫn phải giữ nụ cười phải phép.

Nếu Đỗ Thanh Kha đã bắt nân thì đừng trách bà ta bất nghĩa!

Quản gia Đỗ phủ vừa hoàn thành nhiệm vụ, trên đường trở về lại bị Kim Ngô vệ bắt lại.

Người bắt hắn chính là Dư Giản. Hồi bé Dư Giản ở gần phường pháo, thế nên cực kỳ nhạy cảm với mùi pháo. Khi quản gia Đỗ phủ và mấy thuộc hạ tâm phúc cười ngựa lướt qua Dư Giản, hắn đã ngửi thấy mùi pháo, bèn rút đao ra ngăn bọn kia lại.

“Quan gia à, tại hạ là quản gia của Đỗ phủ, mới từ nơi khác làm việc trở về.” Quản phủ Đỗ gia lấy lệnh bài ra, và cả những giấy tờ được cấp vào thành của các châu quận khác.

Dư Giản nhận lệnh bài rồi đưa lại cho huynh đệ đứng sau lưng mình, hắn đi tới chỗ con ngựa, gỡ ra mấy cánh hoa dính trên đuôi ngựa từ lúc nào.

Nếu hắn nhớ không lầm thì hoa này có nhiều nhất ở hoàng lăng ngoài ngoai ô phía tây.

Theo truyền thuyết thì loại hoa này do vật cuội Thanh điều của Tây Vương mẫu mang từ Dao trì xuống nhân gian, người trong hoàng thất cho rằng, chỉ cần trồng hoa này xung quanh lăng mộ, thì linh hồn sẽ được Thanh điều đưa về trời, hóa thành tiên.

“Con đường từ nơi khác vào kinh e là không đi qua Hoàng lăng ở ngoai ô phía tây.” Dư Giản lấy vải bọc lại mấy cánh hoa, vung tay lên, “Giải người đi.”

“Đại nhân à, ta là quản gia của Đỗ gia đây, người không phân biệt trắng đen mà đã bắt bọn ta đi, không sợ Đỗ gia kiếm chuyện với người sao?”

“Chủ nhân của Đỗ gia ta còn bắt chú nói gì một quản gia như ngươi.” Dư Giản cười khẩy, “Ta nghi ngờ các ngươi có liên quan đến chuyện phá hủy mộ bia của lăng tiên đế, trước khi mọi chuyện được điều tra rõ ràng, đành để các vị ăm ức ở lại đại lao Kinh Triệu phủ.”

Không có sấm sét cũng chẳng có lấy giọt mưa, mộ bia sao bảo nổ là nổ được, Kim Ngô vệ bọn hắn chẳng mê tín đâu.

Hôm nay là ngày lành Thần Vương được sắc phong Thái tử, khó tránh có người lén lút làm những chuyện xấu xa, thế nên trước đó một ngày hắn đã lấy kính Thiên lý nhãn duy nhất trong đội Kim Ngô vệ mang theo bên mình.

Không ngờ, đúng là có công lớn đang lớn vồn trước mắt chờ hấn bắt lấy.

Công lớn thế này, nếu không lập thì quả thật có lỗi với kính Thiên lý nhân bảo bối đang treo bên hông hấn.

“Không những giải người đi, giải cả ngựa theo cùng. Cởi giày và áo khoác của bọn hấn ra, cẩn thận điều tra cho kỹ, xem bọn hấn đã đi qua những đâu.”

Nếu không làm được chó săn của phủ Thần Vương, vậy thì làm chó săn của phủ Thái tử càng nổ mày nổ mặt.

...

“Phụ thân, người nói chuyện mộ bia của tiên đế bị vỡ...”

“Đương nhiên là có người làm rồi.” Minh Kính Châu ngồi trên xe ngựa tròng trành, giọng nói chẳng mấy cung kính, “Đại Thành chúng ta có bao nhiêu đời minh quân, nếu thật sự có cảnh báo gì thì ít nhất cũng là mộ bia của các vị hoàng đế khác bị vỡ, chứ không đến lượt ông ta.”

Minh Ký Viễn im lặng.

Phụ thân nói rất có lý.

Nếu là do người làm, bọn hấn sẽ không dám động vào bia mộ của các hoàng đế khác, nhưng tiên đế thì khác, ông ta là một hoàng đế vừa vô năng vừa háo sắc, làm nổ mộ bia của ông ta không những không khiến người trong hoàng gia phẫn nộ, nói không chừng cũng chẳng có người điều tra tường tận.

“Có người giúp Thái tử điện hạ ư?”

Ngũ hoàng tử vừa trở thành Thái tử, các vương gia khác đến lục bộ làm việc không phải là chuyện tốt với Thái tử. Chuyện này

vừa xảy ra, dù là người làm hay là ý trời thì Bệ hạ sẽ không để bọn họ trở lại lục bộ, các quan viên khác cũng không tiện ý kiến gì.

“Chẳng lẽ là... Bệ hạ làm?” Minh Ký Viễn nuốt nước miếng, để trải đường cho Thái tử, có phải Bệ hạ có “hiếu” quá rồi không?

Minh Kính Châu vội ho khan, “Đừng nói bậy bạ, Bệ hạ hiếu thuận lương thiện, không thể làm ra chuyện này.”

Cỗ xe dừng lại trước cổng Minh gia, Minh Ký Viễn bước xuống xe, đang định đỡ Minh Kính Châu thì trông thấy hai vị đạo trưởng đang ngồi trước cửa.

Hai nữ đạo trưởng ngồi trên bậc thềm say sưa gặm cái màn thầu lớn một cách ngon lành, thấy hai cha con xuống xe thì đồng loạt ngẩng đầu lên.

“Không biết hai vị đạo trưởng từ đâu đến?” Thẩm Doanh bước xuống từ cỗ xe ngựa phía sau, đi tới trước mặt hai người rồi khẽ chào, “Trời đã tối, nếu hai vị đạo trưởng không chê thì vào hàn xá nghỉ ngơi nhé?”

Kể từ khi tìm được Cửu Châu, Minh gia cực kỳ nhiệt tình với người đạo gia.

“Cũng được.” Đại sư phụ nhét màn thầu vào tay Nhị sư phụ, đứng dậy vỗ đạo bào phủ bụi, “Chẳng hay có nước nóng hay không, chúng ta muốn tắm rửa trước.”

“Có, có chứ.” Thẩm Doanh hơi ngớ ra, “Xin đạo trưởng đi theo ta.”

“Đa tạ, làm phiền phu nhân rồi.” Đại sư phụ bước vào cổng Minh gia, đưa mắt nhìn bốn phía rồi gật đầu khen ngợi, “Quý phủ tràn ngập chính khí, quả là toàn gia có phúc.”

“Đa tạ đạo trưởng đã khen.” Thẩm Doanh mỉm cười cảm ơn, “Không biết hai vị đạo trưởng tu hành ở nơi nào?”

Đại sư phụ dừng bước, “Quên nói với phu nhân, hai chúng ta là sư phụ của Cửu Châu. Cả hai chúng ta không quan tâm đ*o hiệu, xưa nay Cửu Châu hay gọi là Đại sư phụ và Nhị sư phụ, mọi người cứ gọi chúng ta là Đại đạo trưởng và Nhị đạo trưởng là được rồi.”

“Hóa ra là hai vị tiên trưởng.” Thẩm Doanh dừng bước, Minh Kính Châu và Minh Ký Viễn cũng bước tới.

“Ân cứu mạng của hai vị, toàn bộ Minh gia suốt đời khó quên, xin hai vị tiên trưởng hãy nhận của chúng tôi một lạy.” Minh Kính Châu vén áo bào, định quỳ xuống hành lễ với hai người.

“Minh đại nhân, là chúng ta có duyên với Cửu Châu, Minh đại nhân không cần làm thế.” Đại sư phụ cúi người đỡ Minh Kính Châu và Thẩm Doanh, tuy không dùng sức, nhưng hai vợ chồng không tài nào quỳ xuống được.

“Các vị vì bách tính trong thiên hạ, chính trực bất khuất, thế nên mới bị lưu đày, chia cắt với con gái. Ông trời để chúng ta cứu Cửu Châu là vì các vị lương thiện, chứ không phải là công lao của chúng ta.” Đại sư phụ bình tĩnh nói, “Nếu các vị cứ một hai quỳ lạy chúng ta, chúng ta chỉ đành thay mặt bá tánh bái lạy lại.”

“Huống chi, sự xuất hiện của Cửu Châu đã mang đến cho chúng ta biết bao vui vẻ. Chúng ta nuôi nấng con bé trưởng thành, con bé mang lại hạnh phúc cho chúng ta, không ai nợ ai cả.”

“Vâng.” Minh Kính Châu hiểu ý Đại đạo trưởng, sau khi bà buông ông ra thì khom người vái một cái thật sâu.

“Ta vừa mới xem tinh tượng, thấy mệnh của Cửu Châu gặp biến.” Đại đạo trưởng thấy người Minh gia rất thức thời, không

còn ý định quỳ lạy nữa thì hài lòng gật đầu, “Hôm nay có chuyện gì quan trọng với Cửu Châu sao?”

“Thưa tiên trưởng, hôm nay là ngày Bệ hạ sắc phong Thái tử. Thái tử là Vân Độ Khanh, phu quân của Cửu Châu ạ.”

“Hóa ra là thế.” Đại đạo trưởng nhìn bầu trời đầy sao, sau lại cười, “Nếu biết sớm thì chúng ta cũng không cần phải vào kinh.”

Sau khi Cửu Châu hồi kinh không lâu, bà từng xem mệnh cho Cửu Châu chín lần, nhưng lần nào cũng cho ra kết quả Cửu Châu sẽ gặp kiếp nạn lớn trong năm nay.

Nhưng hôm nay khi ngồi xổm trước cổng Minh gia, bà xem lại lần nữa thì phát hiện ra kiếp nạn đã biến mất, trái lại còn có quý khí lượn lơ.

Kinh thành này, bà không muốn nán lại dù chỉ là một khắc.

Chạy thôi.

Chương 144: Chương 144

“Tiên trưởng, không biết đoán mệnh qua tinh tượng mà ngài nói là như thế nào?” Người Minh gia nghe thấy thế thì sợ run lên, nhưng lại lo mình hỏi nhiều gây phiền phức cho hai vị tiên trưởng, gượng gượng nhịn xuống một hồi lâu, cuối cùng để người phụ nữ trong gia đình là Thẩm Doanh lên tiếng hỏi.

“À.” Đại đạo trưởng ngẩng đầu nhìn trời, “Chính là bất cứ lúc nào cũng có thể xuất hiện biến số, chỉ cần cúi người nhặt một chiếc lá, hay nói nhiều thêm một câu, thì cũng đủ để thay đổi số phận.”

Người Minh gia càng ngơ ngác.

“Đời người hãy cứ hành thiện tích đức, chớ hỏi chuyện tương lai.” Đại đạo trưởng cười, “Sinh tử có số hay không thì cũng chỉ trong một ý nghĩ.”

Người Minh gia đã hiểu, đây là cảnh giới của cao nhân, bọn họ có hiểu hay không cũng chẳng sao, miễn Cửu Châu không xảy ra chuyện là được rồi.

“Phong thủy ở kinh thành không thích hợp cho việc tu hành, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành về Lăng Châu.” Đại đạo trưởng hành lễ đạo gia với Minh gia, “Mọi người không cần chiêu đãi, chúng ta sẽ tự đi nghỉ ngơi.”

“Hai vị tiên trưởng, Cửu Châu rất nhớ hai vị. Xin tiên trưởng hãy nán lại kinh thành vài hôm, ôn chuyện với Cửu Châu một bữa.” Minh Ký Viễn thấy hai vị tiên trưởng định rời đi thì lên tiếng giữ

lại, “Sáng sớm mai ta sẽ cho người vào cung đưa tin, để Cửu Châu xuất cung gặp hai người.”

“Chuyện ngày mai thì cứ để mai tính, giờ đi ngủ trước đã.” Đại đạo trưởng ngáp một cái, người kinh thành chỉ dở mỗi điểm này, ai nấy đều giỏi thức khuya, qua giờ Tý rồi mà vẫn tỉnh như sáo.

“Không dám làm phiền giấc nghỉ ngơi của hai vị tiên trưởng, xin mời đi hướng này.” Minh Ký Viễn thầm thở phào, hai người bọn họ không nhắc đến chuyện rời đi, có nghĩa là họ muốn gặp Cửu Châu.

Tờ mờ sáng, Cửu Châu đã bừng tỉnh khỏi giấc mộng, nàng nhìn màn ngủ xinh đẹp trước mắt, giật mình hồi hồn.

“Nàng dậy sớm thế?” Vân Độ Khanh đưa tay choàng lấy eo nàng, giọng ngái ngủ, “Ngủ thêm chút đi.”

“Điện hạ, ta mơ thấy sư phụ.”

Nhận ra vẻ nhớ nhung và buồn bã trong giọng nói của Cửu Châu, Vân Độ Khanh mở mắt ra, ngồi dậy lấy chăn quấn Cửu Châu lại thật kín, “Có phải nàng nhớ bọn họ không?”

“Ta mơ thấy hai người bưng một bát thuốc lớn đi theo sau ta.” Cửu Châu sợ run người, “Ta từng có giấc mơ đáng sợ như thế là vào cái lần ta lên đồ bát thuốc đi.”

“Minh Tiểu Trư, nàng lúc bé cũng quậy thật đấy, ngay cả thuốc mà cũng dám đồ.” Thấy dáng vẻ chột dạ của Cửu Châu, Vân Độ Khanh vò rối mái tóc của nàng, “Ngủ thêm nửa canh giờ nữa đi, lát nữa ta sẽ cùng nàng về thăm nhạc phụ và nhạc mẫu.”

“Vâng.” Cửu Châu mơ mơ màng màng vùi vào lòng hắn, nằm lại xuống giường, vẫn không quên kéo chăn che lại phần cánh tay bị lộ ra ngoài của Vân Độ Khanh.

Bị nàng giày vò như thế, Vân Độ Khanh chẳng còn buồn ngủ nữa, hẩn nghiêng đầu nhìn Minh Tiểu Trư ngủ ngon lành mà giận đến bật cười, đúng là heo con, nói ngủ là ngủ ngay.

Hẩn khẽ khàng ngồi dậy mặc quần áo, phân phó Dương Nhất Đa chuẩn bị xe ngựa để hẩn và Thái tử phi về Minh gia.

“Thái tử điện hạ.” Dương Nhất Đa do dự một lúc, “Ngài vừa được sắc phong làm Thái tử, nếu đưa Thái tử phi về thăm nhà Minh thị lang, tiểu nhân sợ các triều thần sẽ nghĩ ngài muốn làm thân với nhà vợ.”

“Chuyện này còn cần bọn họ nghĩ ư?” Vân Độ Khanh hùng hồn hỏi lại, “Chẳng phải là sự thật sao?”

Dương Nhất Đa ngó người trước vẻ lý lẽ của Thái tử điện hạ, khiếp sợ đến độ không nói nên lời.

Tuy rằng là thế, nhưng đôi khi... không thể biểu hiện rõ ràng vậy được đâu.

“Điện hạ, quan viên Chiêm sự phủ đã được chọn xong, hôm nay ngài có muốn gặp mặt bọn họ không?” Dương Nhất Đa bỏ qua vấn đề vừa nãy, nói sang chuyện của Chiêm sự phủ.

Theo lý thuyết, quan viên của Chiêm sự phủ nên chọn từ những mưu sĩ tâm phúc của Thái tử điện hạ, nhưng điện hạ nhà bọn họ vừa trở thành Thái tử, lại không có thói quen nuôi mưu sĩ, thế nên toàn bộ quan viên trong Chiêm sự phủ đều do Bộ hạ và Lại bộ xử lý, bản thân điện hạ trái lại chẳng hề quan tâm.

“Dù không gặp thì ta vẫn đoán được, nhất định đều là người quen trong kinh thành cả. Có gặp hay không thì cũng chẳng khác gì, không cần phải đi tới đi lui làm chi cho hành xác nhau.” Vân Độ Khanh rộng lượng vẫy tay, “Đợi ba ngày sau bọn họ đến làm việc rồi gặp luôn cũng được.”

Người ta thường nói quan mới nhậm chức đốt ba ngọn lửa*, còn điện hạ đây lưới đến nỗi chẳng buồn châm lửa luôn sao?

* Chỉ quan mới nhậm chức nên làm vài việc có ảnh hưởng để thể hiện tài cán, quyết tâm của mình.

“Vâng, tiểu nhân sẽ cho người đến phủ của các đại nhân truyền lời.”

Các quan viên sắp sửa nhậm chức trong Chiêm sự phủ nghe tin Thái tử điện hạ không gặp bọn họ ngay, không những không thấy nhẹ nhõm mà trái lại càng lo lắng bất an.

Lại bộ và Bộ hạ đã sắp xếp để bọn họ đến phủ Thái tử nhậm chức, Thái tử lại không muốn gặp bọn họ trước, không biết là do bất mãn hay là nghi ngờ năng lực của bọn họ?

Làm quan ở kinh thành rất dễ suy nghĩ nhiều. Bọn họ càng nghĩ càng không tìm ra đáp án, chỉ đành cố hết sức phát huy năng lực khi vào Chiêm sự phủ của Thái tử, để Thái tử phải nhìn mình bằng ánh mắt khác.

Nhân vật đang được vô số quan viên Chiêm sự phủ phỏng đoán tâm tư hiện giờ đang ngồi trên xe ngựa, cùng Cửu Châu đến trước cổng Minh gia, đứng mặt Minh Ký Viễn đang định vào cung truyền lời.

“Muội muội, muội về đúng lúc quá.” Minh Ký Viễn vui đến nở hoa trong lòng, “Sư phụ của muội đang ở trong phủ nhà chúng ta, muội mau vào gặp bọn họ đi!”

Sư phụ của Minh Tiểu Trư đến rồi?

Vân Độ Khanh vô thức cúi đầu kiểm tra lại trang phục trên người, không biết có chỗ nào bất nhã hay không.

Nghe thấy sự phụ đến kinh thành, Cửu Châu kéo Vân Độ Khanh chạy vào trong phủ, nào ngờ nàng kéo hần mà hần lại đứng yên bất động.

“Điện hạ?” Cửu Châu kinh ngạc ngoái đầu nhìn hần.

“À, không có gì, đi thôi.” Vân Độ Khanh sửa sang lại vạt áo, đang định bước vào một cách bình tĩnh thì lại bị Cửu Châu kéo hần chạy đi như một làn gió lướt vào Minh gia.

“Đại sư phụ, Nhị sư phụ!” Nhìn thấy các sư phụ, Cửu Châu buông tay hần ra, chạy ulla vào lòng hai vị đạo trưởng đang ăn điểm tâm.

Hai vị đạo trưởng một tay giơ bát lên, một tay đỡ Cửu Châu, cháo trong chén không hề sánh ra ngoài, “Từ từ, từ từ thôi, coi chừng đổ cháo.”

“Con nhớ hai người lắm.” Cửu Châu chẳng quan tâm cháo cơm gì cả, cọ tới cọ lui trên người bọn họ.

Vân Độ Khanh chỉnh lại phác quan, sửa sang tay áo, sau đó đi tới trước mặt hai người, chấp tay hành lễ của văn bối, “Văn bối Vân Độ Khanh ra mắt hai vị sư phụ.”

“Thái tử điện hạ chớ đa lễ.” Đại đạo trưởng ấn Cửu Châu ngồi xuống ghế, lấy cái bánh ngọt trên bàn nhét vào tay nàng, quay đầu mỉm cười gật đầu với Vân Độ Khanh, “Mời điện hạ ngồi.”

Tuy hai người là đạo nhân chốn sơn dã, nhưng không hề kiêu ngạo cũng chẳng tự ti khi đối mặt với Vân Độ Khanh, vẻ mặt thân thiện như rất có hảo cảm với hần.

“Cửu Châu thường nhắc đến điện hạ trong thư.” Nhị đạo trưởng cũng cầm một cái bánh đưa cho Vân Độ Khanh, động tác giống hệt với động tác dỗ Cửu Châu của Đại đạo trưởng, “Trăm nghe

không bằng một thấy, điện hạ thần thanh khí sáng, dáng vẻ lại rất tuấn tú.”

“Đa tạ sứ phụ đã khen ngợi.” Vân Độ Khanh bưng ghế đến ngồi xuống bên cạnh Cửu Châu, bắt đầu gặm miếng bánh ngọt mà Nhị sứ phụ cho.

Người Minh gia nhìn nhau, lặng lẽ rời khỏi phòng, nhường lại không gian cho hai vị sứ phụ và vợ chồng Cửu Châu.

“Béo lên rồi.” Nhị đạo trưởng nhéo gương mặt trẻ con bầu bĩnh của Cửu Châu, “Xem ra sau khi về kinh con ăn uống rất hợp khẩu vị.”

“Nhị sứ phụ này, trưởng bối nhà người ta gặp con trẻ đều hay chê gầy.” Cửu Châu che mặt vui vào lòng Vân Độ Khanh trốn.

Vân Độ Khanh mỉm cười với hai vị đạo trưởng, lấy ống tay áo rộng che Cửu Châu lại.

“Ờm.” Nhị đạo trưởng rút tay lại, cúi đầu và cơ.

Đại đạo trưởng nhìn thấy Vân Độ Khanh che chở Cửu Châu không chút do dự, bà đặt đĩa xuống, “Thấy con sống tốt như thế, ta và Nhị sứ phụ cũng an tâm rồi, hai ngày nữa chúng ta sẽ trở về Lăng Châu.”

“Đại sứ phụ.” Cửu Châu níu tay áo bà, “Người và Nhị sứ phụ nán lại kinh thành một thời gian có được không?”

“Phong thủy kinh thành không tốt.” Đại đạo trưởng bình tĩnh nhìn Vân Độ Khanh, “Ta và Nhị sứ phụ của con không quen sống ở đây.”

“Lần này hai người vào kinh là muốn xem con sống có tốt không ạ?” Lăng Châu cách kinh thành cả ngàn dặm, hai vị sứ phụ trèo non lội suối chỉ vì muốn thăm nàng.

“Con đừng có tưởng bở.” Nhị đạo trưởng định đưa tay chọc trán Cửu Châu, nhưng thấy dáng vẻ xót mà không tiện cản lại của Vân Độ Khanh, ngón tay bà cong lại, khẽ gõ lên trán Cửu Châu một cái, “Có người chi một số tiền lớn mời chúng ta đến làm pháp sự, thế là tiện đường ghé sang thăm con thôi.”

Cửu Châu không tin, hai vị sư phụ của nàng lười đến nỗi bát còn chẳng chịu rửa, sao lại vì chút tiền mà chạy đến một nơi xa xôi làm pháp sự cho người ta chứ.

Nhưng nàng không vạch trần, chỉ khẽ níu tay hai vị sư phụ.

“Tiểu Trư, nàng và hai vị sư phụ trò chuyện đi, ta ra ngoài tìm nhạc phụ.” Vân Độ Khanh đứng dậy, hành lễ với hai vị đạo trưởng, lúc đóng cửa lại giúp thầy trò bọn họ, hắn bắt gặp ánh mắt đong đầy yêu thương của hai vị đạo trưởng khi nhìn Cửu Châu.

Hắn không đi tìm Minh Kính Châu mà đứng dưới tán cây lựu trong sân, ngẩng đầu ngắm nhìn hoa lựu nở rộ, khẽ cười.

Minh Ký Viễn đứng ngoài viện trông thấy cảnh này, bước chân đang định vào trong chợt khựng lại. Hắn do dự một lúc, sau đó quay người đi tới tường rào trong viện, gọi Minh Tồn Phủ đang cúi mài kinh sử bên kia tường.

“Tam ca có gì mau nói, đừng làm phiền ta thi khoa cử.” Minh Tồn Phủ tựa vào tường, ánh mắt vẫn dán lên quyển sách.

“Không có gì, chỉ muốn tìm người đứng đây với ta thôi.”

Nhìn xem, đàn ông không có vợ đáng thương biết bao nhiêu, chẳng có ai ở cùng cả.

“Ánh mắt gì đấy hả?” Minh Ký Viễn cau mày.

“Ánh mắt sùng bái ấy mà.” Minh Tồn Phủ thấy Minh Ký Viễn bóp nát một góc tường, nuốt nước miếng, “Đệ đang hâm mộ huynh đệ khoa cử, không giống như đệ, ngày ngày bị nhốt trong nhà học bài.”

“Đệ nói xem...” Minh Ký Viễn không so đo với hắn, “Vận mệnh là gì?”

“Vận mệnh ư?” Minh Tồn Phủ bật nhồi nhét sách vở nên đầu óc không mấy tập trung, nghe thấy thế thì nói ngay không suy nghĩ, “Có lẽ là sáng thức dậy thấy đói bụng, muốn ăn bánh bao nhưng chỉ có sủi cảo, hoặc là muốn ăn bánh bao là có bánh bao. Cái trước là tiếc nuối, cái sau là viên mãn.”

“Đệ nói rất đúng.” Minh Ký Viễn hoảng hốt gật đầu, “Lục đệ đúng là kiến thức sâu rộng.”

Nhìn Minh Ký Viễn xoay người rời đi, Minh Tồn Phủ ngơ ngác, Tam ca bị chuyện gì kích thích thế?

“Mẫu phi, Đỗ Thanh Kha cho người mang món này đến.” Tĩnh Vương đưa một quyển sách cho Vi Tiệp dư, “Hắn ta nói chuyện hôm qua là do hạ nhân tắc trách, không phải ý của hắn, trong đây có thứ mà người muốn.”

Vi Tiệp dư cười khẩy, bà ta sẽ không tin Đỗ Thanh Kha nữa.

Bà ta mở sách ra, là một quyển thoại bản.

Trong thoại bản viết rằng, có hai kẻ mang huyết mạch tiên triều còn sót lại đã xuất gia, nuôi một đồ đệ, rồi để đồ đệ của mình mê hoặc hoàng tử, cuối cùng làm rối loạn triều cương, báo thù rửa hận cho tổ tiên.

“Thứ nhảm nhí gì đây...”

Vi Tiệp dư đóng sách lại, toan ném đi thì sắc mặt bỗng chốc lóe lên nét hưng phấn, bà ta quay sang nhìn Tĩnh Vương, “Con à, con nói xem nếu có người ám sát đế hậu, nhưng tất cả chúng cứ đều chĩa mũi dùi về Minh Cửu Châu thì sẽ ra sao?”

Tĩnh Vương đang định nói thì Vi Tiệp dư đưa tay ngăn hẳn lại, “Không, còn có Đỗ Thanh Kha nữa. Nếu ta nhớ không lầm, Đỗ gia là thế gia truyền thừa mấy trăm năm, lúc tiền triều chưa bị diệt vong, bọn hắn đã là danh môn vọng tộc.”

Gia chủ của thế gia đại tộc liên thủ với Thái tử phi để báo thù cho tiền triều bị diệt vong, đây đúng là một trò hay.

Bị Minh Cửu Châu liên lụy, Vân Độ Khanh không thể nào trở thành đế vương đời tiếp theo được.

“Mấy ngày nữa là tiết Mang chủng, Hoàng thượng và Tô Mi Đại sẽ ra ngoại ô tham gia nghi lễ gieo mạ.” Vi Tiệp dư bỏ quyển thoại bản vào chậu than, nhìn nó cháy thành tro, “Nói với Đỗ Thanh Kha, để hắn sắp xếp thích khách ổn thỏa, ta sẽ cho người nội ứng ngoại hợp với hắn.”

“Mẫu phi, bên cạnh phụ hoàng và Tô hậu đều có hộ vệ bảo vệ, ta sợ ám sát bất thành.”

“Thành công hay không không quan trọng, quan trọng là kẻ chủ mưu của vụ ám sát này phải là Minh Cửu Châu và Đỗ Thanh Kha.” Vi Tiệp dư cầm bình trà đổ vào đồng tro tàn, “Nếu Tô hậu c.h.ết trong tay thích khách, Thái tử và Thái tử phi trở mặt thành thù, ta lại càng vui.”

“Nhi thần đã hiểu ý của mẫu phi.” Gương mặt lãnh đạm của Tĩnh Vương hiện rõ sát ý.

Dưới sự mè nheo của Cửu Châu, thời gian rời kinh của hai vị đạo trưởng đã được định sau tiết Mang chủng.

Thứ làm bọn họ lung lay ý chí, chính là mỹ thực trong tiết Mang chủng.

Người tu hành không trọng ăn uống, bọn họ không gọi là háu ăn, mà chỉ muốn nếm thử trăm vị của thế gian.

Nghi lễ gieo mạ của tiết Mang chủng mang ý nghĩa cầu mùa màng bội thu, bách tính bình an, thế nên mỗi khi đến ngày này thì cực kỳ náo nhiệt.

Tô hậu thay phượng bào, lúc chọn đồ trang sức thì nhìn thấy hồ lô gỗ đào do chính tay Cửu Châu khắc tặng mình nằm trong hộp.

Hồ lô trông cực kỳ đáng yêu, bà cầm lên đeo vào bên hông.

“Nương nương, hôm nay đeo vật này có phải... không thích hợp lắm không ạ?”

“Sao lại không thích hợp?” Tô hậu vuốt ve hồ lô, cười nói, “Hôm nay là lễ cầu phúc với trời, hồ lô này mang theo ý tốt, đeo lên người phúc khí tràn đầy, vận may sẽ tới.”

Hương Quyên cười, “Vâng vâng vâng, đồ do chính tay Thái tử phi điêu khắc hiển nhiên là tốt rồi ạ. Người đeo nó vào, bách tà bất xâm, gặp dữ hóa lành, phúc khí vây quanh, khí lành lượn lờ.”

Toàn bộ Minh Nguyệt cung đều biết hoàng hậu nương nương cực kỳ yêu quý Thái tử phi, thế nên nhóm cung nhân nghe thế đều nở nụ cười.

Bầu không khí vô cùng vui vẻ.

“Đừng cười nữa, sang Kỳ Lân cung xem thử Thái tử phi đã chuẩn bị xong chưa.” Tô hậu cười nói, “Đây là lần đầu tiên Thái tử phi tham gia lễ tế, lát nữa để lễ quan sắp xếp cho Thái tử phi và Thái tử đứng sau ta. Có ta và Độ Khanh chăm sóc, tránh để con bé hồi hộp.”

Dứt lời, bà cúi đầu vuốt v3 hồ lô bên hông, “Đúng rồi, chuẩn bị quần áo để bọn nó thay, sau khi nghi lễ gieo mạ kết thúc sẽ có vài cặp vợ chồng son đi nghịch bùn, ta đoán hai đứa nó nhất định sẽ tham gia trò này.”

Chương 145: Chương 145

Nha môn Kinh Triệu phủ.

Dưới sự kiên trì của Dư Giản và các anh em trong Kim Ngô vệ, manh mối của vụ án cuối cùng đã được tra ra.

“Nếu nói Đỗ gia to gan thì bọn hần lại chỉ dám làm nổ mộ bia của tiên hoàng, không dám động vào mấy lăng mộ của hoàng đế khác. Nhưng nếu nói bọn họ nhát gan, vậy mà ngay cả Hoàng lăng cũng dám động vào.” Một Kim Ngô vệ vừa dứt lời, bỗng thấy lão đại xoay người nhảy lên lưng ngựa, dáng vẻ gấp gáp, cậu ta vội gọi lại, “Lão đại đi đâu thế?”

“Ta nghi ngờ Đỗ Thanh Kha có ý đồ xấu, ta phải bẩm báo lên trên ngay lập tức.”

“Hôm nay Bệ hạ và Thái tử đã ra ngoài ô tham gia tế lễ tiết Mang chủng, khắp nơi được canh phòng sâm nghiêm, chúng ta chỉ là một đám Kim Ngô vệ nhỏ bé, sao có thể gặp được Bệ hạ kia chứ?”

“Tin tức đã được Kinh triệu phủ truyền đến lục bộ, cái chúng ta cần làm chính là liệu một phen.” Dư Giản vuốt ve bội đao bên hông, “Nếu có thể lập được công, là do tổ tiên của chúng ta tích đức. Còn nếu không thì cũng chỉ mất một chuyến công cốc, các người có muốn cùng ta liều một trận hay không?”

“Quyết chiến!”

Nhóm Kim Ngô vệ lục tục nhảy lên lưng ngựa, tâm phúc của Dư Giản cưỡi ngựa đi tới bên cạnh hần, khẽ nói, “Lão đại, ta thấy

chuyện này có điều bất bình thường.”

“Bất thường chỗ nào?”

“Quản gia Đỗ gia nói hắn làm tất cả là vì muốn gây phiền phức cho Thái tử trong đại điển sắc phong Thái tử. Nhưng sau khi mọi chuyện xảy ra, Thái tử không những không gặp phiền phức, trái lại còn có lý do để Bệ hạ giữ các hoàng tử khác ở lại trong cung.” Kim Ngô vệ thiếu điều muốn nói huých toẹt ra rằng, đây đâu gọi là hãm hại, rõ ràng là đang giúp Thái tử mà.

Càng khiến người khác khó hiểu chính là, sau khi bọn hăn áp giải quản gia Đỗ gia về Kinh Triệu phủ, Đỗ gia không những không phải người đưa quản gia về, thậm chí còn chẳng thềm ra tay g.i.ết người diệt khẩu.

Đây là vẻ kiêu ngạo vốn có của thế gia hay là đã “chột nên chẳng sợ què”?

“Điện hạ.” Ngồi trong xe ngựa rộng rãi, Cửu Châu nhìn hai bên đường được phủ vải vàng, cứ cách vài bước lại có thị vệ đứng gác.

Không hề nghe thấy tiếng bách tính ồn ào, chỉ có tiếng xe ngựa và tiếng vó ngựa lộc cộc.

“Bầu không khí nghiêm trang như thế quả thật không quen cho lắm.”

“Thế nên bình thường phụ hoàng hiếm khi ngồi nghi giá xuất cung.” Vân Độ Khanh đưa tay kéo Cửu Châu vào lòng, cúi đầu định nói tiếp, nhưng suýt nữa đã bị cây trâm phượng chín đuôi của nàng đ.â.m lưng cầm, hăn nghiêng đầu sang một bên, bắt đầu nhớ nhung búi tóc tròn tròn của nàng.

Cửu Châu ghé lên đầu gối của hắn bật cười thành tiếng.

“Thái tử phi vô lương tâm, ta suýt nữa bị trâm của nàng đâm lủng cảm, vậy mà nàng còn cười.” Hắn nhìn mấy cây trâm trên đầu nàng, “Mấy cây trâm này trông thì đẹp đấy, nhưng chỉ cần rút ra một cây cũng có thể giết người.”

“Điện hạ đừng nhúc nhích, mấy cây trâm này xinh lắm.” Cửu Châu che đầu lúng lẳng trâm cài, “Là mẫu hậu đích thân chọn cho ta đó.”

Nhớ đến đồng châu báu của mẫu hậu đưa tới là Vân Độ Khanh lại đau đầu. Mẫu hậu cứ tặng quà tới tấp, làm phu quân là hắn đây không biết phải tặng gì cho Cửu Châu.

“Lần đầu tiên tham dự tế lễ tiết Mang chủng, lát nữa nàng cứ đứng bên cạnh mẫu hậu, mẫu hậu làm gì thì nàng cứ làm theo là được.” Vân Độ Khanh vén rèm nhìn thoáng qua, “Sắp đến tế đàn rồi.”

Lúc đến nơi, Cửu Châu không được xuống xe ngay, mà phải ngồi ở trong xe đợi một lúc, chờ một hồi trống dồn dập khí thế qua đi mới có lễ quan đến mời bọn họ đến tế đàn.

Hoài Vương phi và An Vương phi đã chờ sẵn ngoài xe ngựa, thấy Cửu Châu xuống xe thì chào nàng. Cửu Châu trả lễ xong lại nhìn một vòng, khẽ hỏi, “Sao không thấy Tam tẩu?”

Hoài Vương phi mỉm cười hành lễ với Vân Độ Khanh, chờ hắn và lễ quan rời đi, nàng thả chậm bước chân theo sau Cửu Châu, khẽ nói, “Tối qua Tam đệ và Tam đệ muội cãi nhau rất hăng, sáng nay Tam đệ báo Tam đệ muội không được khỏe nên không thể xuất hành.”

Một buổi lễ quan trọng như thế, nếu Vương gia và Vương phi không trở mặt với nhau thì sẽ không thể có chuyện không để

Vương phi xuất hiện. Không ngờ Tam đệ trông bình tĩnh như thế mà làm việc lại rất dứt khoát.

“Thỉnh an Thái tử phi, thỉnh an hai vị Vương phi.” Hương Quyên hành lễ với ba người, “Thái tử phi, nương nương bảo nô tỳ đưa người sang đó.”

Thấy cảnh này, Hoài Vương phi thâm cảm khái, hoàng hậu đúng là cưng Thái tử phi như con ruột. Trường hợp này lại đưa Thái tử phi đến bên cạnh, rõ mười mươi ý muốn chiêu cáo với mọi người rằng Thái tử phi chính là nữ nhân tôn quý thứ hai thiên hạ.

Trên thế gian này, số mẹ chồng chèn ép con dâu còn nhiều hơn số mẹ chồng nâng đỡ con dâu, càng đừng nói tới chuyện nâng đỡ đến mức này.

“Cửu Châu, tới đây nào.” Tô hậu thấy Cửu Châu đã đến, bà vẫy tay với nàng, chờ nàng đến gần thì khẽ nói, “Lần đầu tiên tham gia lễ tế, con có hồi hộp không?”

Cửu Châu lắc đầu, “Đồng người thì vui ạ.”

Tô hậu bật cười, “Đúng là đồng thật.”

Bà dặn dò Cửu Châu vài câu, vỗ lên mu bàn tay nàng, “Bắt đầu rồi, con đứng cạnh ta đi, chỉ cần có ta ở đây, mọi lời nói và cử chỉ của con đều đúng mực hết, chẳng ai dám chỉ trích đâu.”

Tiếng kèn tù vang lên, buổi lễ sắp bắt đầu.

Dưới tế đàn, văn võ bá quan và nhóm mệnh phụ, công chúa lục tục xếp hàng ngay ngắn, mọi người đều giữ im lặng.

Cảm giác như có gì đó rơi xuống chân mình, Tô hậu cúi đầu, tức thì phát hiện đó là quả hồ lô bằng gỗ đào mà Cửu Châu đã tự tay khắc cho mình.

Trước khi xuất cung, rõ ràng bà đã thắt nó ở bên hông rất chặt, sao tự dưng bây giờ lại rơi xuống.

Thấy quả hồ lô sắp sửa lăn xuống bậc thang, Tô hậu bèn khụy gối, đưa tay nhặt lấy quả hồ lô sắp rơi xuống rồi tế đàn.

Vút.

Khi tiếng xé gió vút qua bên tai, bà vẫn chưa nhận ra điều bất thường, chỉ nghe vang lên một tiếng.

Ngay khi ngẩng đầu lên, bà thấy Cửu Châu nắm chặt cây trâm vàng của tặng và một nửa mũi tên, nửa còn lại thì rơi xuống đất.

“Phụ hoàng, mẫu hậu, có thích khách.” Cửu Châu đỡ Tô hậu dậy rồi đẩy bà vào lòng Long Phong đế, sau đó đứng chắn trước hai người, tiện tay rút một cây trâm trên đầu mình xuống nhét vào tay Vân Độ Khanh, “Điện hạ, cầm cái này hộ thân.”

Trên tế đàn, ngoại trừ quan phụng lễ, những người còn lại không thể lên đây. Hộ Long vệ phát giác có điều bất thường, vội vàng phi thân xuống hộ giá, nhưng quan phụng lễ còn nhanh hơn họ một bước, rút phi đao giấu trong mũ ra đâm thẳng vào cổ họng Tô hậu.

Long Phong đế không chút suy nghĩ đã kéo Tô hậu vào lòng, lấy thân mình ra đỡ hòng bảo vệ bà an toàn.

Nhưng Cửu Châu còn nhanh hơn cả ông, ngay khi “quan phụng lễ” ném phi đao, nàng như đã phán đoán được hướng đến của phi đao, nhanh tay ném cây trâm đồng sang.

Trâm đồng và phi đao va chạm vào nhau trên không trung, sau đó cùng nhau rơi xuống đất.

Tên “quan phụng lễ” kia như không ngờ lại xảy ra biến cố, trong lúc sững sờ đã bị Cửu Châu bay lên đập một cái, lăn từ trên tế đài

xuống.

Văn võ bá quan vô cùng hoảng sợ trước biến cố bất ngờ này, vừa kịp kêu một tiếng hô giá đã thấy một trong những tên thích khách bị Thái tử phi đánh người nhỏ nhắn đập bay thẳng xuống đài.

May nhờ Cửu Châu phản ứng nhanh nhạy mới khiến Hộ Long vệ có cơ hội tiếp cận bốn người bọn họ, bảo vệ cực kỳ chặt chẽ.

Trong nháy mắt, Vân Độ Khanh lại thấy Cửu Châu rút một cây trâm khác từ trên đầu xuống, cảnh giác quan sát bốn phía. Vào lúc này, ánh mắt nàng nhìn Hộ Long vệ cũng mang theo lòng cảnh giác.

Chuyện nguy hiểm nhất hiện giờ chính là, không biết tên từ nơi nào bay đến.

Theo lý mà nói, nơi này được kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt trong phạm vi hai cây số, thân phận người tham dự cũng được thẩm tra kỹ càng, trừ phi có người quyền cao trọng nội ứng ngoại hợp, thích khách mới có thể trà trộn vào trong.

Nhìn cây trâm trên tay Cửu Châu và búi tóc đã bị lệch đi của nàng, Vân Độ Khanh bắt đầu nghi ngờ tất cả mọi chuyện là do lúc này ngồi trên xe ngựa hắn đã lỡ lời nói điều xui rủi.

Đang yên đang lành, tự dưng lại đi nói trâm cài có thể dùng để g.i.ế.c người làm gì chứ?

Đúng lúc này, mưa tên vùn vụt bay tới từ khắp nơi. Hộ Long vệ một tay ngăn lại, một tay che chở bốn người bọn họ di chuyển xuống dưới tế đàn.

Có vài trung thần muốn lên tế đàn hộ giá, nhưng Hộ Long vệ sợ có liên quan đến thích khách nên không cho bọn họ đến gần.

Các thượng thư của lục bộ lấy lại tinh thần, lập tức sắp xếp để quan viên và mệnh phụ rút lui. Minh Kính Hải rút bội đao bên hông của một thị vệ ra, oai phong lẫm liệt hộ giá vòng ngoài, đám quan viên ở Lại bộ núp phía sau ông bỗng dưng có cảm giác an toàn hẳn.

“Lão đại, huynh nhìn trên cây kia xem, có phải có người đang b.ấ.n tên không?” Lúc nhóm Kim Ngô vệ đuổi tới bên ngoài tế đàn, bỗng phát hiện tình hình bất thường, vài thủ vệ đã ngã xuống, trên cây có hai tên cung thủ mặc áo xám che mặt.

“Nhanh nhanh nhanh.” Dư Giản nhanh tay rút bội đao bên hông, dùng hết sức bình sinh ném về phía cái cây kia, một tên cung thủ ngã xuống, “Bắt thích khách!”

“Các huynh đệ, cơ hội lập công đã đến!”

Nhóm Kim Ngô vệ nghe thấy thế thì đồng loạt xông lên, hiệp lực phi đao, trong nháy mắt, tên cung thủ còn lại bị b.ấ.n thành con nhím.

“Bên tế đàn chắc chắn đã xảy ra chuyện.” Dư Giản rút đao khỏi người tên thích khách, thấy tên này vẫn còn thoi thóp, hẳn bảo các huynh đệ trối lại, chuẩn bị đi tìm Thái tử tranh công.

“Đám thích khách này thậm thò thậm thụt, nhất định không có ý tốt, chúng ta kiểm tra xung quanh xem sao, chắc chắn là còn cá lọt lưới.”

Vừa dứt lời, bọn họ trông thấy Kim Giáp vệ cưỡi ngựa chạy về phía này, tuy đều là vệ binh bắt đầu bằng chữ Kim, nhưng thân phận Kim Giáp vệ cao hơn hẳn Kim Ngô vệ.

Kim giáp vệ cũng không ngờ lại gặp Kim Ngô vệ bình thường chỉ xuất hiện khi tuần tra đường phố ở đây, chỉ nghĩ bọn họ bắt

phạm nhân nên đi ngang qua, móc lệnh bài ra, “Chúng ta đang phụng lệnh làm việc, xin huynh đệ của Kim Ngô vệ giúp đỡ.”

Dư Giản hậm mộ liếc nhìn áo giáp trên người Kim Giáp vệ, khách sáo nói, “Chư vị đại nhân định đi bắt thích khách đúng không?”

Kim Giáp vệ cảnh giác ngay lập tức, vì không muốn gây hoang mang cho bách tính, chuyện xảy ra ở tế đàn không hề để lộ ra ngoài, sao nhóm Kim Ngô vệ này lại biết?

Bọn họ siết chặt đuôi đao, bầu không khí bỗng trở nên nặng nề, cực kỳ căng thẳng.

“Xin chư vị đại nhân chớ hiểu lầm.” Dư Giản thấy bọn họ hiểu lầm, vội vàng giải thích, “Đây là thích khách b.ấ.n tên mà bọn tôi đã bắt được.”

Hắn chỉ vào tên thích khách bị trói gô trước mặt, rồi lại chỉ lên cây.

Kim Giáp vệ nhìn tên thích khách bị b.ấ.n thành con nhím, mắt mở trừng trừng trên cây, bỗng dưng rơi vào im lặng.

“Chư vị đại nhân, đám huynh đệ chúng tôi đều là nhân thủ tốt trong Kim Ngô vệ, trong thời khắc nguy cấp thế này, chúng tôi nguyện ý trợ chút sức mọn cho các vị đại nhân.”

Kim Giáp vệ cũng sợ sau khi bọn họ rời đi sẽ làm lộ chuyện ở đây, sau khi suy nghĩ liền đồng ý giữ bọn họ lại.

“Thế thì làm phiền các huynh đệ của Kim Ngô vệ vậy.”

“Mọi người đều là con dân Đại Thành, tận trung với Bệ hạ chính là chức trách của chúng tôi.”

Hộ Long Vệ lo lắng không hề dư thừa, trong nhóm quan viên đúng thật có thích khách nguy trang, nhân lúc hoảng loạn, mấy tên thích khách xé bỏ quan bào, lộ ra võ trang bên trong.

Mấy quan viên đứng cạnh bọn hắc sớ đến ngây người, bảo sao mấy đồng liêu này lại im ắng nãy giờ, hóa ra là do thích khách giả mạo!

Ngay lúc này, bọn chúng rút chủy thủ giấu sẵn dưới giày, vung vào quan viên đứng gần mình nhất. Bỗng dưng có một hòn đá từ đâu bay đến, đập vào cánh tay của hắc sớ.

Chủy thủ rơi xuống, tên thích khách lạnh lùng nhìn về phía người vừa ném đá.

Minh Kính Châu yếu đuối mặt mày trắng bệch nghiêm lại, trong tay vẫn còn cầm một viên đá chưa kịp ném.

“Minh Thị lang, chạy mau.” Quan viên được cứu lấy lại tinh thần, bổ nhào qua ôm lấy đùi tên thích khách, “Bác là cánh tay đắc lực của triều ta, bác không thể xảy ra chuyện được.”

Nào ngờ Minh Kính Châu không những không chạy, mà còn phi như bay sang bên này, hai tay ôm chầm lấy bắp đùi còn lại của tên thích khách.

“Chúng ta là đồng liêu của nhau, sao tôi lại bỏ bác mà chạy được!”

“Muốn c.h.ết à?” Tên thích khách cười lạnh, “Thế thì để ta thành toàn cho các người.”

Hắc sớ cuộn c.h.ặ.t t.a.y lại, nhắm vào cổ hai người c.h.é.m tới, toan bẻ cổ hai người.

“Rắc.”

Bỗngưng cơn đau từ cổ chân truyền tới, tên thích khách kêu lên thảm thiết một tiếng rồi ngã xuống đất.

“Hắn hẳn... hẳn sao thế?” Vị quan kia sợ tới nỗi liên tục lùi về phía sau, nhớ tới Minh Kính Châu vẫn còn ngồi bệt dưới đất, ông ta vội vàng đỡ ông dậy, “Minh Thị lang, bác không sao chứ?”

“Tôi không sao.” Minh Kính Châu phủ bụi trên tay áo, “Tên thích khách này có lẽ xương cốt không được tốt cho lắm, tôi vừa mới ôm chân hắn một cái mà đã gãy rồi.”

“Xương cốt yếu ớt mà còn đòi đi làm thích khách.” Quan viên thấy tên thích khách còn đang kêu rên, xoay người nhặt một hòn đá dưới đất lên rồi ném một phát khiến tên đó bất tỉnh.

“Minh đại nhân, chúng ta cùng nhau trói hắn lại đi.” Ông ta vừa nói vừa tháo dây lưng.

Minh Kính Châu không nhịn được nhìn ông ta lâu hơn, không ngờ nhạc phụ của Hoài Vương lại hành sự... không chút câu nệ như thế.

Vị quan viên mà Minh Kính Châu cứu chính là phụ thân của Hoài Vương phi, Công bộ Ngô Thị lang.

Vì sao thích khách lại muốn ám sát phụ thân của Hoài Vương phi?

Cúi đầu giúp Ngô Thị lang trói thích khách lại, một suy đoán chợt nảy ra trong đầu Minh Kính Châu. Ông đứng thẳng người dậy, nhìn về phía đế hậu, lại thấy con gái mình gỡ trâm cài đầu xuống làm phi tiêu, vừa lật tay một cái cây trâm đã bay vút ra ngoài, đ.ă.m vào một tên thích khách.

“Minh Thị lang này, Thái tử phi lợi hại quá.” Ngô Thị lang đứng bên cạnh ông, nói bằng giọng điệu đầy kính nể, “Có thể dùng trâm khiến đám thích khách hôn mê.”

“Con bé học được chút y thuật nên hiểu sơ sơ huyết vị của cơ thể, thế nên mới được thế.” Minh Kính Châu khẽ ho, “Ngô Thị lang chớ khen con bé.”

Ngoại trừ trâm phượng chín đuôi, tất cả trâm cài trên đầu Cửu Châu đã bị nàng sử dụng hết, nàng gỡ trâm phượng xuống nhét vào tay hoàng hậu, mái tóc xõa tung, “Mẫu hậu, người chờ con một lát.”

Trình ném phi đao của nàng không được tốt cho lắm, mấy cây trâm bị ném đi có một nửa không trúng vào huyết vị mà nàng dự tính, thế nên nàng phải đi tìm mấy vị nương nương khác để “mượn” thêm trâm.

“Đợi đã...” Vân Độ Khanh chưa kịp ngăn lại đã thấy nàng lắc mình một cái chạy vọt ra ngoài.

Trước đây nàng cứ nói mình tuổi chó, bây giờ thì hẳn đã tin rồi, vì nàng chạy còn nhanh hơn cả chó.

Mấy vị phi tần địa vị cao trốn cùng nhau, thấy Thái tử phi chạy tới trước mặt bọn họ, chỉ nói một câu đặc tội rồi hốt hết đám trâm trên đầu họ xuống.

Khi Cửu Châu đang định chạy đến chỗ mình rút trâm, Vi Tiệp dư nổi lòng hung ác, đưa tay níu váy Cửu Châu hông khiến nàng trượt chân.

Oạch một cái, Vi Tiệp dư lại là người té nhào xuống đất, gương mặt cà hăn xuống nền, đau điếng.

“Xin lỗi Vi Tiệp dư nhé.” Cửu Châu vừa nói xin lỗi xong đã chạy vút đi xa.

Vi Tiệp dư nằm rạp dưới đất, thần người một hồi lâu.

Bà ta tóm phải một con trâu ư?

Sao người ngã lại là bà ta chứ?

Thật là vô lý.

Gom một đồng trâm cài trong lòng, áp lực của Cửu Châu cũng giảm đi rất nhiều, nhưng nàng vẫn luôn đ.â.m sai huyết đạo. Cửu Châu hơi chột dạ, nhưng cũng âm thầm cảm thấy may mắn.

May mắn là vì hai vị sư phụ không có ở đây, nếu không nàng lại bị chê là không có căn cơ.

Trông thấy một thích khách xông tới bị nàng phóng đến năm, sáu cây trâm mới ngã xuống, Cửu Châu che mặt trốn sau lưng Vân Độ Khanh.

Lâu rồi không luyện, học hành không đến nơi đến chốn, mất mặt quá.

Dưới sự bảo vệ nghiêm ngặt của Kim Giáp vệ và Hộ Long vệ, tất cả thích khách đều bị chế ngự. Trong ba tên thích khách có ý đồ làm hại quan viên, có một tên đã bị Minh Kính Hải dùng d.a.o c.h.é.m một nhát, còn một tên không hiểu vì sao xương đùi đã bị vỡ vụn, được Lễ bộ Minh Thị lang và Công bộ Ngô Thị lang trói lại.

Hoài Vương phi nghe tin cha mình an toàn, lại còn cùng với phụ thân Thái tử phi bắt được một tên thích khách, trong lòng cũng nhẹ nhõm phần nào.

Thảm nhất là tên thích khách bị Kim Ngô vệ phóng đao.

Còn mất mặt nhất chính là mấy tên bị trâm cài của phụ nữ cắm chi chít trên người, muốn c.h.ế.t nhưng không c.h.ế.t được, cả người bất động. Bọn hăn nhìn trừng trừng Minh Cửu Châu đang còn cầm một nắm trâm trên tay, tròng mắt suýt chút nữa cũng lọt khỏi hốc mắt.

Nếu hận ý có thể hóa thành đao, có lẽ giờ này toàn thân Cửu Châu đã bị đao găm chi chít.

“Thái tử phi, bọn ta đều nghe theo lệnh của người, vì người mà báo mối thù tiền triều, cứ sao người lại phản bội chúng ta?”

Một tên thích khách vẫn còn mở miệng được cao giọng mắng mỏ, to đến nỗi mọi người có mặt ở đây đều nghe thấy.

Cả triều trở nên xôn xao.

Mối thù tiền triều?

Thái tử phi?!

Đám người kinh ngạc nhìn về phía Thái tử phi, lại thấy Thái tử kéo nàng ra sau bảo vệ không chút do dự.

“Kế hoạch của các người bại lộ liền bôi nhọ Thái tử phi, đúng là nực cười.” Ánh mắt Vân Độ Khanh sắc như d.a.o đảo qua đám người kia, bọn họ vội vàng thu tầm mắt, không dám nhìn nữa.

“Chưa kịp dựng hình mà đã vội vàng khai ra là Thái tử phi sai khiến các người. Ý đồ vu oan hãm hại rõ ràng như thế, có là đồ ngu cũng chẳng thêm tin.” Vân Độ Khanh đá một phát vào người tên thích khách, “Bôi nhọ Thái tử phi, tội nặng thêm một bậc.”

“Nếu không phải Thái tử phi thể thốt với chúng ta, nói rằng nàng ta vào kinh để báo mối thù tiêu diệt tiền triều cho sư phụ, thì sao chúng ta lại nghe theo lệnh nàng ta xông vào tế đàn hôm nay?” Thích khách cảm hận nói, “Minh Cửu Châu, người ham vinh hoa phú quý mà phản bội sư phụ, phản bội chúng ta, người sẽ phải...”

Hắn còn chưa nói dứt câu đã bị Vân Độ Khanh đập gãy cả răng cửa.

“Ăn nói xằng bậy, lời xuống chém.” Nếu bây giờ mà hắn còn không nhận ra đây là âm mưu nhằm vào Cửu Châu và Minh gia thì hắn là đồ ngu.

“Điện hạ...” Cửu Châu chưa kịp mở miệng, Vân Độ Khanh đã nắm c.h.ặ.t t.a.y nàng, “Ta sẽ không tin lời bọn chúng.”

Mấy cây trâm cài trên tay rơi hết xuống đất, Cửu Châu nhìn về mặt kiên nghị của Vân Độ Khanh, và cái siết tay thật chặt này, đôi mắt to tròn cong lên thành hai vầng trăng khuyết.

Nhưng vào lúc này, toàn bộ quan viên trong triều không một ai lên tiếng, cũng chẳng có người chỉ trích Thái tử phi.

Vừa nãy Thái tử phi đã liều mạng che chở đế hậu và Thái tử, mọi người đều nhìn thấy cả.

Tiền triều bị diệt vong đã một, hai trăm năm rồi, dù có còn sót lại huyết mạch cũng không thể làm được gì.

Thế nên chỉ có một chân tướng, có người muốn hãm hại Thái tử và Thái tử phi.

Ánh mắt chúng thần đổ dồn về phía ba vị hoàng tử, đây là ba nhân vật khả nghi nhất.

Hoài Vương và An Vương bị ánh mắt của toàn bộ triều thần nhìn chăm chú mà xấu hổ không thôi, nhưng lại không thể gào lên rằng chuyện này không liên quan gì đến mình, chỉ đành cúi gằm đầu, vờ như mình không biết gì.

Vi Tiệp dư quay đầu nhìn về phía các đại thần, hi vọng người mà Đỗ Thanh Kha an bài sẽ đứng ra nói vài câu.

Nhưng bên phía triều thần cực kỳ yên lặng.

Không một ai lên tiếng, thậm chí cũng chẳng có người nào nghi ngờ Minh Cửu Châu.

Người hoàng gia cực kỳ đa nghi, chuyện liên quan đến sự an nguy của đế vương, triều thần cũng sẽ cẩn thận hơn. Theo lẽ thường, dù bọn họ có nghi ngờ Minh Cửu Châu bị thích khách bôi nhọ, thì ít ra cũng phải hỏi Minh Cửu Châu vài câu chứ.

Ví dụ những năm qua nàng đã làm gì ở Lăng Châu, sư phụ nàng là ai.

Nhưng Minh Cửu Châu lại phá vỡ lẽ thường.

Vì nàng dùng thân mình che chở cho Đế hậu, nàng còn đập thích khách rơi xuống tế đàn, dung trăm bạc chặt đứt mũi tên, còn dùng trăm cái ngăn cản thích khách tấn công.

Đại bá nàng đã cứu mạng triều thần, phụ thân nàng còn liên hợp với phụ thân của Hoài Vương phi chế ngự một tên thích khách.

Trong trận ám sát này, nếu không nhờ có Minh Cửu Châu, hoàng hậu đã chết, có lẽ ngay cả hoàng thượng cũng không giữ được tính mạng.

Đây đâu gọi là báo thù, rõ ràng là báo ân mới đúng.

“Thái tử phi đừng lo, trăm và hoàng hậu sẽ không tin những lời hoang đường này.” Long Phong đế lên tiếng, “Truyền chỉ, Thái tử phi lấy thân cứu trăm và hoàng hậu trong lúc nguy hiểm, nhưng chúng ta là người một nhà, không nên nói cảm ơn. Phụ thân của thái tử phi là Minh Kính Châu có công nuôi dạy con gái tài hoa hơn người, từ hôm nay phong thành Thái phó, Phụ quốc công.”

Thái độ của Bệ hạ đã cho mọi người thấy rõ, ông không những không nghi ngờ Thái tử phi, mà còn trọng dụng Minh gia.

Vi Tiệp dư chập vạt ôm vết thương trên mặt, bàng hoàng chứng kiến hết thấy.

Sao mọi chuyện lại thành ra thế này, không thể nào.

“Báo! Bệ hạ, tiểu đội trưởng Dư Giản của Kim Ngô vệ có chuyện quan trọng muốn bẩm báo ạ.”

Dư Giản là ai?

Chúng triều thần khó hiểu.

“Thưa phụ hoàng, con từng gặp người này, đây là một người vừa thông minh vừa có năng lực.” Vân Độ Khanh nói tiếp, “Có thể gặp hẳn ta xem sao.”

Long Phong đế gật đầu, “Nghe theo Thái tử, cho truyền.”

Dư Giản vừa bước vào đã hành đại lễ với Long Phong đế, sau đó nói đến chuyện quản gia của Đỗ gia và chuyện mộ bia của tiên đế bị vỡ.

Thế gia đại tộc Đỗ gia?

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Đỗ Thanh Kha, nhưng ông ta không hề bối rối, thậm chí còn mang theo cả ý cười.

“Đỗ Khanh gia, người có gì muốn nói không?”

“Bẩm Bệ hạ, chuyện Dư Giản đại nhân nói không sai.” Đỗ Thanh Kha cúi mũ quan trên đầu, quỳ xuống, “Thần nhận tội.”

“Vi Tiệp dư, sao bà lại ngồi bệt dưới đất thế?” Lữ Chiêu nghi thấy Vi Tiệp dư lảo đảo ngã ngồi dưới đất, đang định đưa tay đỡ bà ta dậy thì lại thấy toàn thân bà ta run lẩy bẩy.

“Mẫu phi.” An Vương phi kéo bà sang bên cạnh cách Vi Tiệp dư một khoảng khá xa mới khẽ nói với bà, “Mẫu phi đừng đứng gần

Vi Tiệp dư quá, con thấy bà ấy hơi là lạ.”

“Lạ ở đâu, giật kinh phong à?”

Trước đây đâu có nghe bà ta có bệnh này.

“Bệ hạ, thuộc hạ phát hiện trên binh khí của thích khách có ký hiệu của cửa hàng sắt Đỗ gia.”

Đỗ Thanh Kha vẫn quỳ trên mặt đất, không phân bua cho bản thân.

Mọi người cảm thấy chuyện này không được bình thường, không ai dám tùy tiện lên tiếng.

“Bẩm Bệ hạ, binh khí mà đám thích khách này dùng quả thật là do vi thần cung cấp, nhưng bọn hắc không phải là người của vi thần.” Đỗ Thanh Kha lấy vài phong thư từ trong n.g.ũ.c ra, “Tội của vi thần không thể tha, vi thần cam nguyện chịu phạt.”

Nhìn thấy mấy phong thư mà Đỗ Thanh Kha móc ra, Vi Tiệp dư càng run dữ dội hơn. Hắc điên rồi ư, làm thế thì hắc được lợi gì?

Tĩnh Vương nhận thấy tình hình bất ổn, nhân lúc mọi người không chú ý bèn xoay người lẩn vào đám đông, vội vội vàng vàng chạy trốn khỏi đây.

Dư Giản diện thánh xong thì lui ra, chân như bước trên mây. Đến một góc hẻo lánh, hắc mới kích động siết chặt quả đ.ấ.m nhả từng từng tại chỗ.

Nhảy xong mới phát hiện ra Tam hoàng tử lén lút chạy theo lối vắng người, hình như đang định lẩn vào bụi cỏ chạy trốn.

Chuyện ám sát vừa được dẹp xong, Tam hoàng tử không ở lại bên cạnh hoàng thượng và Vi tiệp dư mà chạy đi đâu thế?

Hắc nhú mày chạy theo sau.

Lúc này, trong tế đàn trở nên xôn xao hẳn lên.

Đỗ Thanh Kha lại dám thừa nhận màn ám sát hôm nay là âm mưu nội ứng ngoại hợp của hắn và mẹ con Tĩnh Vương.

Ly gián Minh gia ư?

Để Thái tử và Thái tử phi trở mặt thành thù, khiến Bệ hạ nghi ngờ Thái tử phi?

Nhân lúc rối loạn tiêu diệt phụ thân Hoài Vương phi, khiến Hoài Vương phi trút cơn hận lên Thái tử phi?

Mọi người nghe thấy đều xây xẩm mặt mày, một hồi lâu sau vẫn không có phản ứng.

Lúc mũi tên kia bắn tới, nếu không phải Hoàng hậu bỗng nhiên khụy gối ngồi xổm xuống, thì có lẽ kế hoạch đã thành công.

Nếu không nhờ Thái tử phi tung cước đạp thích khách, liệu mình hộ giá, có lẽ kế hoạch đã thành công.

Nhưng hoàng hậu lại khụy gối vào thời khắc quan trọng nhất.

Thái tử phi...

Ừm...

Thân thủ Thái tử phi cực kỳ cao cường, khác hẳn với phụ thân và ca ca ốm yếu của mình.

Khó trách Minh gia không thích nhắc đến chuyện Thái tử phi được nuôi ở đạo quán, hóa ra bọn họ đã đào tạo con gái thành một cao thủ, khiêm tốn bầu bạn bên cạnh Thái tử, bảo vệ an toàn cho hoàng gia.

Lòng trung thành của Minh gia đối với Hoàng thất quả thật khiến người ta phải cảm động.

Minh Kính Châu không hề biết triều thần đang nghĩ gì, chẳng qua trông ánh mắt của bọn họ nhìn mình có hơi... sáng thì phải.

“Phụ thân, muội muội lợi hại quá.” Minh Ký Viễn ghé vào tai ông thì thầm, “Hai vị tiên trưởng đúng là cao nhân.”

Minh Kính Châu im lặng không nói, cúi đầu chỉnh lại quan bào.

Đừng hỏi ông, ông chỉ là một quan văn yếu ớt trói gà không chặt mà thôi.

Long Phong để nhận mấy phong thư do Đỗ Thanh Kha trình lên, vừa liếc nhìn đã nhận ra nét chữ trên thư có một phần là do Tĩnh Vương viết, một phần khác có nét chữ xinh đẹp của nữ, hẳn là của Vi Tiệp dư hoặc là Tĩnh Vương phi.

“Vi thần tự biết nghiệp chướng nặng nề, không mong Bệ hạ tha thứ, chỉ mong được c.h.ế.t để đền tội.” Đỗ Thanh Kha quỳ xuống, tựa như một ông cụ gần đất xa trời, không có chút mong muốn sinh tồn.

Ông ta đã muốn chết.

Cửu Châu có thể cảm nhận được tử khí trên người ông ta, và cả suy nghĩ điên cuồng muốn kéo người khác chôn cùng của mình.

Như nhận ra ánh mắt của Cửu Châu, Đỗ Thanh Kha ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt nàng.

“Cả đời vi thần sinh ra trong một thế gia, những thứ mà gia tộc này cho ta đều là thân bất do kỷ.” Đỗ Thanh Kha cười khẩy, “Quy củ thể diện, đều biến thành nước bùn hôi tanh hắt thẳng vào người ta.”

“Trong gia đình như thế, người không phải là người mà là con rối đại diện cho mặt mũi của thế gia.” Ý cười vắn vẹo trên gương mặt ông ta biến mất, ông ta nhìn Long Phong đế, “Ta không thể

chọn thứ ta muốn, mà người phụ nữ bên cạnh người vì lợi ích mà phản bội người, người thì nở mày nở mặt hơn ta được bao nhiêu.”

“Người nói quá rồi, trước mặt phụ hoàng, người chẳng là cái thá gì để so với người cả.” Cửu Châu nói với lý lẽ công bằng, không thiên vị ai, “Phụ hoàng có mẫu hậu yêu thương, có điện hạ hiếu kính, hơn nữa còn được bách tính trong thiên hạ quý mến, được triều thần ủng hộ, đương nhiên là phải hơn người rồi.”

Long Phong đế mất tự nhiên khẽ ho một tiếng, vờ như mình chẳng nghe thấy gì.

Đỗ Thanh Kha lặng thinh.

Vi Tiệp dư bị thái giám đưa tới, đang quỳ dưới đất chỉ muốn xé nát miệng Cửu Châu.

Bà ta quay sang nhìn Đỗ Thanh Kha, “Người làm tất cả là vì muốn hãm hại ta sao?”

“Tiệp dư nương nương nói đùa, chẳng phải người cũng trăm phương ngàn kế muốn hại ta sao?” Đỗ Thanh Kha cười khẩy, “Người nhốt Tĩnh Vương phi trong cung chẳng phải là muốn phủ sạch quan hệ với Đỗ gia sau khi sự việc bị bại lộ sao?”

“Loại đàn bà vừa ngu xuẩn vừa tham lam như người là cái thá gì?” Ông ta cười khinh, “Cũng dám lợi dụng ta?”

“Nếu không phải vì muốn cho mọi người trong thiên hạ xem cảnh phi tần và hoàng tử phản bội hoàng đế, thì người nghĩ người dựa vào đâu mà sai bảo ta làm theo ý người?” Đỗ Thanh Kha nhìn sang Long Phong đế, “Hoàng thượng, con trai người muốn lấy mạng người kìa, người có đau lòng không?”

Long Phong đế không đáp lại, Cửu Châu khẽ hỏi, “Điện hạ, Tĩnh Vương đâu rồi?”

“Bệ hạ, Bệ hạ.” Bên ngoài vang lên giọng nói cực kỳ hùng hồn.

“Tĩnh Vương lén chạy trốn đã bị tiểu nhân bắt về rồi ạ!”

Chương 146: Chương 146

Trước mặt bao người, Tĩnh Vương bị nhóm Kim Ngô vệ áp giải đi tới, người đứng đầu Kim Ngô vệ còn nở nụ cười với Thái tử.

“Bệ hạ.” Tô hậu khẽ nói bên tai Long Phong đế, “Có chuyện gì cứ để buổi lễ kết thúc, để Đại Lý tự và Phủ Tông nhân đến thẩm tra, còn bây giờ nhất lại trước đã, ý chàng thế nào?”

Tuy Tĩnh Vương không nên thân, nhưng hấn là huyết mạch hoàng gia, nếu gây ồn ào trước mặt văn võ bá quan thì mất mặt vẫn là người hoàng gia.

Long Phong đế giận đến điếng người, thậm chí ông còn không dám suy nghĩ, nếu hôm nay không có Cửu Châu đứng cạnh hoàng hậu thì hậu qua sẽ ra sao.

Ông lạnh lùng nhìn ba người đang quỳ trước mặt, một hồi sau nhắm mắt lại, một mỗi thở dài một tiếng.

“Phụ hoàng.” Vân Độ Khanh đưa tay đỡ ông, “Đây là lần đầu tiên nhi thần đưa con dâu của phụ hoàng tham dự lễ tế tiết Mang Chủng, phụ hoàng chớ bỏ dở nửa chừng.”

“Nhất đám người này lại trước đã.” Long Phong đế mở mắt ra, ánh mắt đã dần bình tĩnh lại, “Buổi lễ vẫn tiến hành bình thường.”

“Cửu Châu à.” Tô hậu đặt quả hồ lô bằng gỗ đào vào tay Cửu Châu, “Con buộc lại giúp mẫu hậu đi.”

“Đây là... hồ lô gỗ đào con làm cho mẫu hậu sao?”

Hồ lô gỗ đào còn vương hơi ấm từ lòng bàn tay Tô hậu, Cửu Châu khuyu gối thắt lại giúp bà, đoạn mỉm cười hỏi, “Mẫu hậu thích cái hồ lô này lắm ạ?”

Tô hậu xoay người nắm chặt cổ tay Cửu Châu, đỡ nàng dậy, “Đây là đồ con tự tay làm, có thể thay ta cảnh nguy, ta rất thích.”

“Mẫu hậu thích thì tốt rồi ạ.”

Vân Độ Khanh đứng bên cạnh lẳng lặng vươn tay ra, mượn ống tay áo rộng rãi len lén nắm bàn tay còn lại của Cửu Châu.

Phát hiện động tác này của con trai, Tô hậu bật cười thành tiếng, bà buông tay Cửu Châu, xoay người đi tới bên cạnh Long Phong đế.

Hai người ngoảnh lại nhìn Thái tử và Thái tử phi đang đi phía sau, Long Phong đế vươn tay ra, Tô hậu bèn đặt tay vào lòng bàn tay của ông.

Đế hậu quay lại tế đàn.

Trên tế đàn, sợi tóc đen mượt của Thái tử phi như đang tung bay theo cơn gió, nhưng không một ai dám nói nàng bất nhã.

Lễ quan lại thêm vài dòng trên sách.

Minh thị có con gái ngoan, xinh đẹp tựa minh châu, được Đế hậu yêu quý, nặng tình với Thái tử. Vào tiết Mang Chủng năm Long Phong thứ mười sáu, Thái tử phi đã gỡ trâm anh dũng cứu đế hậu, lấy thân bảo vệ, trung hiếu song toàn.

Dù vừa mới xảy ra sự việc ám sát hoang đường, nhưng sau khi làm lễ xong, mọi người có mặt ở đây như chẳng có chuyện gì xảy

ra, cố gắng khuấy động bầu không khí náo nhiệt của lễ hội cầu mong mùa màng bội thu.

Dưới ánh mặt trời ấm áp, Vân Độ Khanh thay sang một bộ quần áo ngắn khá gọn gàng, xắn cao ống quần, động tác gieo mạ cực kỳ chuyên nghiệp.

“Điện hạ.” Cửu Châu mặc một chiếc váy tay hẹp bó eo màu nước, tóc được búi thành một búi đơn giản, tựa như lá sen non mới nhú trong ao, ai thấy cũng thích.

Nàng đứng bên bờ ruộng vẫy tay với hắn, ánh mặt trời có vẻ rất yêu quý nàng, thiên vị rắc thêm một tầng ánh sáng vàng vụn xung quanh người nàng.

Vân Độ Khanh đứng thẳng dậy, kinh ngạc nhìn Cửu Châu.

Mùi bùn tươi thơm ngát mũi, tắm mình trong ánh nắng ấm áp, nhìn nàng mỉm cười rực rỡ, cảm giác thỏa mãn không tên bất ngờ xộc thẳng lên đầu hắn.

Cửu Châu luôn nói, hắn là điện hạ tốt nhất trên đời này, là tiên nam giáng trần.

Thế nhưng nàng đâu biết rằng, nàng mới chính là tiểu tiên nữ giáng xuống trái tim hắn.

Lần đầu gặp nhau, cây trâm cành vàng quán hoa trên búi tóc nàng sáng lấp lánh.

Mà nàng trong mắt hắn cũng đang phát sáng.

Về sau nữa, hắn trong mắt nàng cũng sáng như thế.

“Tới đây.” Hắn đi tới bìa ruộng, dang hai tay về phía nàng.

Nàng không hề do dự nhào vào lòng hắn, giẫm mạnh xuống bãi bùn có thể cho ra vô số lương thực này.

“Truyền thuyết nói rằng, nếu vợ chồng mới cưới phẩy bùa vào nhau trong tiết Mang chủng thì sẽ nhận được sự phù hộ của ông trời.” Hấn duỗi ngón trỏ đánh bùa của mình khẽ phết lên trán nàng, “Mong ông trời phù hộ cho Minh Tiểu Trư nhà ta mãi mãi được ánh mắt trời chiếu rọi, bình an hạnh phúc, không buồn không đau.”

Vừa dứt lời, trên vầng trán của hấn cũng bị phết nhẹ một cái.

“Ta cũng mong cho điện hạ nhà ta vô bệnh vô tai, khỏe mạnh sống lâu. Không rời không xa, viên mãn dài lâu, luôn gặp may mắn, vạn sự như ý.”

Hai bàn tay đánh đầy bùa đan chặt vào nhau, “Cầu mong thiên hạ thái bình, dân chúng ấm no.”

Dưới bóng cây, Long Phong đế nhìn khung cảnh tươi đẹp nơi đồng ruộng, nói với Minh Kính Châu đang đứng phía sau, “Ngày ấy trăm đã mang theo lòng riêng để Cửu Châu làm Vương phi của Độ Khanh, sau khi về cùng một nhà với Độ Khanh, Cửu Châu đã giúp đỡ nó rất nhiều.”

“Bẩm Bệ hạ, con gái nhà thần lớn lên ở nơi thôn quê, tính tình ngây thơ, cũng nhờ có Bệ hạ và Hoàng hậu nương nương thương yêu con bé.” Minh Kính Châu chắp tay hành lễ, “Vi thần không dạy con bé tốt, khiến Bệ hạ chê cười, sức vi thần có hạn, không thể nào đảm đương được chức vị Phụ quốc công, xin Bệ hạ thu hồi ân điển.”

“Ái khanh sao lại nói thế?” Long Phong đế quay lại nhìn ông, “Cả nhà Minh gia trung lương, trăm rất rõ ràng.”

Minh Kính Châu im lặng.

“Những năm qua, trăm thấy rất có lỗi với Minh gia.” Long Phong đế vỗ lên tay Minh Kính Châu, “Là trăm nợ các khanh.”

“Bệ hạ là một minh quân nhân đức ngàn năm hiếm có, được trợ giúp Bệ hạ là may mắn của chúng thần.” Minh Kính Châu chấp tay hành lễ, “Thiên lý mã thì nhiều vô kể, nhưng Bá Nhạc lại rất khó tìm. Kể sĩ c.h.ết vì tri kỷ, Bệ hạ tín nhiệm Minh gia, Minh gia nguyện m.á.u chảy đầu rơi vì bệ hạ, bảo vệ thiên hạ thái bình.”

Quân thần hai người không ai nhắc đến chuyện của sư phụ Cửu Châu.

Đế vương chưa bao giờ nghi ngờ Minh gia, mà Minh gia cũng cực kỳ quý trọng sự tin tưởng này.

Bởi vì thân phận và lai lịch của sư phụ Cửu Châu đã chẳng còn quan trọng nữa.

“Nhìn bọn nhỏ kia.” Long Phong đế chỉ về phía cánh đồng, không biết từ lúc nào mà vợ chồng Hoài Vương và An Vương cũng đã xuống ruộng, quệt bùn lên nhau, không hề có dáng vẻ của người hoàng gia.

Minh Kính Châu nghiêng đầu nhìn nụ cười trên môi đế vương, ông cũng mỉm cười theo.

Lúc nhìn thấy Thái tử ôm con gái mình vào lòng, trên lưng toàn là bùn, ý cười trong mắt càng thêm sâu.

Tiết Mang Chủng vừa qua, đám thế gia thoi thóp hơi tàn trong kinh cuối cùng cũng hoàn toàn ngã xuống. Những chuyện ác mà bọn hãn tử từng làm đều bị tra ra hết.

Gia tộc càng lâu đời thì càng tạo nhiều nghiệp.

Đỗ Thanh Kha bị giam trong lao nghe kết cục của đám thế gia này, bật cười đầy khoái trá.

Đám thế gia suốt ngày la cà bên ngoài sớm đã không còn là người, mà là quái vật đội lớp con cháu thế gia.

Ông ta nhìn Vân Độ Khanh đang đứng bên ngoài cửa lao, tiếng cười bỗng ngưng bật, “Thái tử điện hạ đến đây để cảm ơn ta đã giúp người loại bớt một huynh đệ đấy à?”

“Ồ.” Vân Độ Khanh ngồi xuống ghế, hỏi lại, “Người nghĩ cô cần ư?”

“Là ta sai rồi, quả thật Thái tử không cần đến.” Cách một cánh cửa nhà lao, Đỗ Thanh Kha nhìn Vân Độ Khanh, “Có vài người sinh ra đã nhận được sự ưu ái của ông trời, mỗi lần gặp nạn đều biến nguy thành an, Thái tử điện hạ chính là người may mắn đó.”

Vân Độ Khanh vuốt ve khối hồ lô bằng gỗ đào bên hông, im lặng không đáp.

Khối hồ lô này là nhờ hắc mề nheo với Minh Tiểu Trư mới có được. Đồ mẫu hậu có, hắc là phu quân sao có thể thiếu?

“Điện hạ có muốn nghe kế hoạch lật đổ thế gia trong mấy năm nay của ta không?” Nghĩ đến cả đám thế gia đều đã ngã ngựa, Đỗ Thanh Kha cười hả hê.

“Cô không muốn nghe.”

Nụ cười trên gương mặt Đỗ Thanh Kha cứng đờ.

Vân Độ Khanh vốn chẳng phải là người thích làm hài lòng người khác, hắc nhàn nhả đứng dậy, “Chờ sau này nhớ tới người thì cô sẽ quay trở lại nghe sau.”

“Người cũng chớ gấp, dù sao người cũng sẽ bị nhốt ở thiên lao Đại Lý tự cả đời, kiểu gì cũng sẽ chờ được ngày cô đây vui vẻ.” Nói xong, Vân Độ Khanh xoay người rời đi.

Hắc không có hứng nghe một tên có ý đồ ám sát mẫu hậu kể mấy câu chuyện nhảm nhí kia.

Cho hần ta ghen c.h.ế.t luôn!

Phía trong cùng của Đại Lý tự có vài phòng giam khá bí ẩn nhưng lại rất an toàn, nơi đây thường giam giữ những nhân vật có thân phận đặc biệt.

Tĩnh Vương bị nhốt ở nơi này.

Lúc Vân Độ Khanh gặp Tĩnh Vương, hần ta vẫn còn mặc vương bào hôm tiết Mang chủng, vạt áo hơi bẩn, nhưng tóc tai lại khá gọn gàng.

Không còn vẻ nguy trang trầm mặc như xưa, vẻ mặt hần ta lúc này cực kỳ thâm trầm, ánh mắt nhìn Vân Độ Khanh không giấu vẻ hận thù.

Vân Độ Khanh ít lui tới với người anh này, quan hệ xưa nay cũng bình thường, không hề thân thiết.

Bây giờ hần lại nhớ đến cảnh năm huynh đệ ngồi quây quần bên bàn lẩu ở Chương Lục cung, khi ấy quả thật là thời gian vui vẻ nhất của bọn họ.

“Tam ca, huynh có từng hối hận không?”

“Thắng làm vua, thua làm giặc, ta vất vả lên kế hoạch bao lâu nay, cuối cùng lại thua trên tay của một ả phụ nữ và một đám Kim Ngô vệ, chỉ trách ông trời không cho ta may mắn.” Tĩnh Vương cười tự giễu, “Người không bỏ mạng ở trại ngựa, ta lại phái người hạ độc vào hương liệu người hay dùng, không ngờ người lại không dùng hương liệu nữa. Vốn định g.i.ế.c c.h.ế.t Vân Diên Trạch, không ngờ hần ta không chết, trái lại khiến phụ hoàng nhốt tất cả vào Chương Lục cung.”

Đây là số mệnh chăng?

Sao ông trời lại bất công đến thế?

“Tất cả những chuyện này đều do người làm sao?”

“Chuyện ở trại ngựa làm sao chỉ có công của một mình ta. Từ thị, Lữ thị, Vân Diên Trạch, tất cả đều không muốn người sống sót rời khỏi trại ngựa. Nhìn đi, có biết bao nhiêu người mong cho người c.h.ế.t đi.” Nhắc đến chuyện này, Tĩnh Vương cực kì không cam tâm, “Người thích cưỡi ngựa, thuần ngựa như thế, hôm đó cũng đã nói là muốn thuần ngựa, vì sao lại không đung tới mấy thớt ngựa đó!”

Nhìn lửa giận bùng cháy trong mắt Tam ca, Vân Độ Khanh giữ im lặng.

“Dựa vào đâu?” Tĩnh Vương giận dữ chất vấn, “Dựa vào đâu mà người được phụ hoàng thiên vị, lại còn được ông trời ưu ái?”

“Có lẽ là do ta tốt số chăng.”

Hắn vừa dứt lời, lửa hận trong mắt Tĩnh Vương càng bùng cháy dữ dội.

Vân Độ Khanh vuốt ve khối hồ lô gỗ đào bên hông, “Hơn nữa ta lại có tiên nữ giúp đỡ, còn người thì không.”

Đúng là vô vị, có lẽ hôm nay hắn không nên đến nơi này, thà ở lại Kỳ Lân cung vẽ tranh với Minh Tiểu Trư còn hơn.

“Tên Kim Ngô vệ hôm đó bắt ta lại đâu rồi?” Thấy Vân Độ Khanh chuẩn bị rời đi, Tĩnh Vương hỏi thêm một câu.

“Cô thấy hắn thông minh, thân thủ linh hoạt nên đã điều hắn đến Kỳ Lân cung làm thống lĩnh Kim Giáp vệ.” Nom Tĩnh Vương sắp nổi giận, Vân Độ Khanh giơ tay lên, “Người không cần phải nhiều lời nữa, dù có nói cô cũng chẳng nghe, ý kiến của người chẳng quan trọng đối với cô.”

Đưa mắt dõi theo bóng lưng nghênh ngang rời đi của Vân Độ Khanh, Tĩnh Vương tức đến độ ngã ngồi dưới đất.

Bước chân Vân Độ Khanh chợt khựng lại, nhưng hắn không ngoái đầu, tăng tốc rời khỏi thiên lao Đại Lý tự.

Đến khi toàn thân được ánh sáng chiếu rọi, hắn xoay người nhảy lên ngựa, chạy thẳng vào cung.

Hắn nhớ Minh Tiểu Trư nhà hắn rồi.

...

Ngoài cửa thành, hai vị sư phụ cười trên hai con lừa, thông thả rời đi.

“Phong thủy kinh thành quả là không tốt, lần sau không đến nữa.”

“Sư tử, không đến nữa thật sao?”

“Nếu nhận pháp sự thì có thể tiện đường tạt qua.”

“Ta không nỡ xa Cửu Châu.”

“Hai chúng ta là người tu hành, đừng nên đặt nặng biệt ly chốn hồng trần.”

“Sư tử à, từ lúc rời khỏi Minh gia, tử đã quay đầu tổng cộng mười chín lần rồi đấy...”

“Im miệng.”

“Ồ.”

...

Kỳ Lân cung.

Cửu Châu nhận lấy phong thư của hai vị sư phụ từ Xuân Phân.

Trong thư, hai người khen kinh thành phồn hoa, cũng khen điện hạ nhà nàng.

“Thiên hạ thái bình, bách tính sung túc, đó là biểu hiện của sự thịnh vượng. Nhưng hai chúng ta đã quen với cuộc sống nhàn vân dã hạc, kinh thành không thích hợp với chúng ta.”

“Lần này không phải là biệt ly, mùa đông con nhớ mặc ấm, đói thì ăn nhiều thêm.”

“Ngũ lang Vân gia khôi ngô tuấn tú, đáng vẻ thiện lương, rất hợp với con.”

Tuy biết hai vị sư phụ sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi kinh thành, nhưng Cửu Châu vẫn thấy buồn. Nàng cẩn thận cất thư vào, ghé lên bậc cửa sổ chờ điện hạ trở về.

Bây giờ nàng thấy rất buồn, chỉ muốn gặp điện hạ thôi.

“Tiểu Trư.”

Như biết nàng đang nhớ hần, chỉ một khắc sau, Vân Độ Khanh đã xuất hiện trong viện.

“Điện hạ.” Cửu Châu nhắc váy lên, nhảy thẳng qua cửa sổ trong tiếng kinh hô của cung nữ và thái giám, nhào vào lòng hần.

Đón lấy Cửu Châu ôm chặt vào lòng mình, Vân Độ Khanh hôn lên đỉnh đầu nàng, bật cười khe khẽ, “Nhớ ta à?”

“Vâng.” Cửu Châu ôm hần, “Ta nhớ điện hạ lắm.”

Nhớ nhưng không thể dùng thời gian dài hay ngắn để đo đếm.

Khi đã đặt một người vào lòng, thì bản thân lúc nào cũng sẽ nhớ đến họ.

“Chúng ta đúng là thần giao cách cảm mà.” Vân Độ Khanh thủ thả bên tai nàng, “Ta cũng nhớ nàng.”

Cửu Châu lại vùi đầu vào lòng hắn cười khúc khích.

“Trên đường về có đi ngang qua Thượng thực cục, ta mang kẹo bạc hà hồi nhỏ nàng thích ăn về đây.” Vân Độ Khanh lấy trong túi ra hai viên kẹo bạc hà, “Nàng có muốn nếm thử không?”

“Muốn chứ.”

Hai viên kẹo, mỗi người chia nhau một viên.

Trong truyền thuyết, bạc hà có một ý nghĩa rất đẹp.

Hi vọng có thể gặp chàng một lần nữa, từ đây vĩnh viễn không chia lìa.

“Vẫn là hương vị năm xưa.”

“Ngọt không?”

“Ngọt lắm.” Cửu Châu ngẩng đầu nhìn Vân Độ Khanh, đôi mắt cong lên, “Rất ngọt, rất ngọt.”

Viên kẹo bạc hà mười năm trước rất ngọt.

Viên kẹo bạc hà của mười năm sau lại càng ngọt hơn.

Chương 147: Chương 147

Vân Độ Khanh tự thấy mình là Thái tử thiện lương nhất, biết điều nhất từ xưa tới giờ. Sợ Tứ ca bị nhốt một mình trong nhà lao Tông Nhân phủ cô đơn, thế nên hắn đã đưa Tam ca vào đó, còn tri kỷ sắp xếp phòng giam của Tam ca ngay sát bên cạnh phòng giam Tứ ca.

Nhưng Vân Diên Trạch biết hết chân tướng lại không hề chào đón vị hàng xóm mới này.

Hai huynh đệ thất thế ngồi trước bức tường ngăn cách, ánh mắt nhìn nhau chỉ toàn là hận thù.

“Lúc trước người cố ý vẽ ảnh Minh Cửu Châu cho ta xem là vì muốn lợi dụng ta sao?”

“Ai bảo người ngu dễ bị lừa như thế.” Tĩnh Vương châm biếm, “Lúc đầu ta nghĩ phải dùng nhiều thủ đoạn khiến người mắc câu, nhưng chưa từng nghĩ đến Tứ đệ văn võ song toàn lại hấp tấp nhảy vào hố như thế, lại còn chẳng cần mồi nhử.”

“Tam ca cũng đừng chế giễu ta, ít ra ta cũng từng nở mày nở mặt, còn người thì sao?” Dù đang trong tình cảnh khó khăn, Vân Diên Trạch vẫn giữ được dáng vẻ ưu nhã như xưa, “Từ nhỏ đến lớn, người không có tài bằng ta, không giỏi võ như lão Đại, bề ngoài không tuấn tú bằng Vân Độ Khanh, lại chẳng hài hước bằng lão Nhị. Dù nói thắng làm vua thua làm giặc, nhưng người như người có thua thì cũng chẳng mấy ai quan tâm.”

“Câm miệng!” Gương mặt Tĩnh Vương vắn vẹo tựa như quái thú bò ra từ địa ngục, “Người văn võ song toàn, dung mạo như Phan An thì sao, Tôn Thái Dao chưa từng vì người mà vận động người Tôn gia tham gia kế hoạch thống trị vĩ đại của người. Trái lại Vân Độ Khanh mà người khinh thường lại lấy được Minh Cửu Châu một lòng một dạ với hắn, cuối cùng ngay cả Minh gia cũng trở thành trợ thủ cho hắn.”

Lúc trước hắn vẫn nghĩ rằng Minh gia không thích mối hôn sự mà Hoàng gia ngang ngược ban hôn này, thế nên mới bắt bẻ chàng rể là Vân Độ Khanh, thái độ tệ đến nỗi ngay cả quan viên của Lễ bộ cũng không dám nhìn thẳng.

Đến khi Vân Độ Khanh thành hôn với Minh Cửu Châu, Vân Độ Khanh thường xuyên về Minh gia với Minh Cửu Châu, hắn ta mới nhận ra rằng, Minh gia nào có vứt bỏ con gái, nào có thái độ căm ghét, chê bai Vân Độ Khanh, tất cả đều là do Minh gia cố ý để cho người ngoài nhìn thấy mà thôi.

Hắn nên sớm nghĩ đến, với sự cưng chiều của phụ hoàng đối với Vân Độ Khanh, nếu Minh gia dám khiến hắn khó xử khắp nơi, vậy thì sao phụ hoàng lại tấn phong Minh Kính Châu làm Bá tước trước khi Vân Độ Khanh thành thân chứ.

“Nhưng người cũng quá xui đi, nếu lúc trước để Tôn Thái Dao gả cho Vân Độ Khanh, vậy thì người lấy Minh Cửu Châu chính là người, nói không chừng vị trí Thái tử hiện giờ cũng là của người rồi.” Tĩnh Vương trông thấy Vân Diên Trạch biến sắc, biết hắn ta để ý chuyện này, trong lòng càng thêm hả hê, “Ngay cả ông trời mà còn không muốn giúp người, đây chính là số mệnh của người!”

Cuộc trò chuyện của hai huynh đệ kết thúc trong cơn hận thù.

Vân Diên Trạch không thèm để ý đến Tĩnh Vương, hắn ta nằm lên giường gạch cứng, thiếp đi trong cơn căm hờn và không cam lòng.

...

“Tứ điện hạ, hỉ phục của người đã làm xong rồi, người có muốn thử không?”

Vân Diên Trạch mở mắt ra, thấy mình đang ngồi trong Tĩnh Vương phủ, nhóm cung nữ thái giám cúi đầu đứng một bên, trông cực kỳ cung kính.

Hắn muốn lên tiếng, nhưng lại phát hiện mình không sao mở miệng được.

“Mang đến đây.” Tề Vương nhìn ra ngoài cửa sổ, “Phụ hoàng đã khỏe chưa?”

Thái giám lắc đầu, “Thái y nói Ngũ điện hạ qua đời, Bệ hạ giận đến thổ huyết, e là... không qua khỏi.”

“Đại hoàng huynh mưu hại Ngũ đệ, bị biếm thành thứ dân giam tại Tông Nhân phủ. Sức khỏe của phụ hoàng lại thế này, ta không yên tâm.” Tĩnh Vương ngẩng đầu nhìn người của Thượng Y cục bưng khay hỉ phục đi tới, gương mặt hắn ta đầy u sầu, “Thôi, phụ hoàng vẫn chưa khỏe, ta là hoàng tử, nào có tâm tư thử hỉ phục, mang xuống đi.”

“Vâng.”

Vân Diên Trạch nhìn thấy vẻ đau lòng, hiếu thảo đầy dối trá trên gương mặt vừa quen vừa lạ này.

Vân Độ Khanh đã chết, Vân Lưu Ngạn bị biếm thành thứ dân?

Hóa ra hắn ta đang nằm mơ.

Chỉ có nằm mơ mới xuất hiện những thứ mà hắn ta muốn có.

Giấc mơ vẫn tiếp tục.

Tề Vương tiến cung thăm hoàng thượng, đế vương vốn nhân từ, đức độ giờ đây lại mơ mơ màng màng nằm trên long sàng, hốc mắt sâu hoắm giống như ngọn đèn sắp cạn dầu.

Miệng ông mấp máy như đang lẩm bẩm gì đó.

Tề Vương nhìn sang Lưu Trung Bảo hầu hạ bên cạnh, “Lưu công công, phụ hoàng đang nói gì thế?”

Hắn ta tiến lại gần long sàng, cuối cùng cũng nghe được phụ hoàng nói gì.

“Con trai ta.”

Hắn ta đứng thẳng người dậy, ân cần dặn dò vài câu rồi xoay người rời khỏi Thái Ương cung đều hui.

Trên đường bất ngờ chạm mặt với Tô Quý phi, bà đang nghiêng bắt hắn ta quỳ gối trên con đường lát đá.

Kể từ khi mất con, người đàn bà này đã hóa điên mất rồi.

Tề Vương chẳng sợ bà trách phạt, vì nếu bà càng điên thì càng có lợi cho hắn.

Không biết quỳ đến bao lâu, đến khi Tô Quý phi rời đi, hắn ta mới từ từ đứng dậy.

“Quý phi nương nương thật quá đáng, ba ngày nữa là điện hạ thành thân rồi, vậy mà bà ấy vẫn còn gây khó dễ với điện hạ!”

“Tô mẫu phi mất con nên đau lòng, ta là văn bối vẫn nên thông cảm với bà ấy.” Tề Vương mỉm cười rộng lượng, “Thôi, trở về nào.”

Lúc xe ngựa đi ngang qua một cửa hàng trang sức, hắn mỉm cười dịu dàng, “Bổn vương đã đặt trang sức mới nhất của cửa hàng này, phái người mang đến tặng cô nương đi.”

Vân Diên Trạch nhìn nụ cười mang theo vài phần thật lòng của mình, trong lòng cảm thấy cực kỳ khó hiểu, hẳn không có mấy tình cảm với Tôn Thái Dao, sao lại cười như thế.

Đương lúc kinh ngạc, trời đất bỗng xoay chuyển, nháy mắt hắn đã đứng trong hỷ phòng lập lòe nến đỏ. Ánh nến soi sáng khiến chữ hỷ càng thêm xinh đẹp.

“Bẩm điện hạ, giờ lành sắp đến rồi ạ.”

Tề Vương đi ra cổng chính Vương phủ, nhìn kiệu hoa từ xa đi tới, không nhịn được bước thêm vài bước.

“Điện hạ, người là huyết mạch hoàng thất, khi đón dâu không thể xuống bậc thềm, không hợp quy củ ạ.”

Bước chân hắn ta chợt dừng lại tại bậc thang cuối cùng.

Kiệu hoa được hạ xuống, nghênh hỷ phu nhân xốc màn liệm lên, dắt tân nương mặc hỉ bào đội mũ phượng, tay cầm quạt tròn che mặt bước ra.

“Minh Cửu Châu?” Vân Diên Trạch nhìn thiếu nữ cầm cây quạt long phượng trình tường, hắn ta lẩm bẩm trong miệng, “Sao lại là nàng?”

“Bỗng nhiên, thiếu nữ đang che quạt bất chợt quay đầu lại nhìn về phía hắn ta. Đó là một đôi mắt không chút tình cảm, thậm chí còn mang theo cơn rét lạnh.

Không phải, Minh Cửu Châu không giống thế.

Trong trí nhớ của hắn ta, Minh Cửu Châu có một đôi mắt cười sáng lấp lánh mỗi khi nhìn người khác, chứ không phải ánh mắt... lạnh lùng vô tình thế này.

“Chúc điện hạ và Minh cô nương tân nương vui vẻ.”

Hắn ta vô thức đi theo nàng một mạch vào hỉ phòng, thấy nàng giật mũ phượng xuống, mấy lọn tóc vướng vào tua rua của trâm cài rồi đứt ngang, mà nàng như chẳng thấy đau.

Nàng sầm mặt vút chiếc quạt tròn thiêu long phượng trình tường xuống đất, giẫm mạnh dưới chân.

Trong phòng đốt loại huân hương mà hắn thích nhất, nhưng nàng lại bước đến, lẳng lặng nhìn lư hương hồi lâu, sau đó cầm ấm trà giới tắt huân hương, đôi mắt đen láy như hòa vào đêm đen, vô số ngọn nến đỏ trong phòng cũng không thể nào thắp sáng đôi mắt nàng.

Nàng có gương mặt giống hệt Minh Cửu Châu, nhưng lại hoàn toàn trái ngược.

Trên hỉ đường, Tề Vương phong độ chiêu đãi tân khách, mọi người đều khen hắn là hiền vương.

Tiệc vui kéo dài đến hừng đông, Tề Vương mới quay lại hỉ phòng, dẫn Vương phi phòng không gối chiếc một đêm tiến cung thỉnh an.

“Bên đó là MINH Nguyệt cung, nàng đừng nên sang đó.”

“Quý phi nương nương chưởng quản hậu cung, là người phụ nữ tôn quý nhất hậu cung, nếu ta không sang đó bái kiến e là không hợp lễ.”

Cửu Châu mặc bộ cung trang khá rườm rà, nhưng vì phối hợp theo sở thích của của Tề Vương mà màu sắc trang phục hôm nay của nàng hơi nhạt.

Ổng tay áo rộng rãi phất qua không trung, Minh Cửu Châu vịn tay cung nữ, không hề do dự đi thẳng về phía MINH Nguyệt cung, dường như nàng cũng chẳng quan tâm liệu Tề Vương có đồng ý hay không.

Vân Diên Trạch thấy mình đang mỉm cười, nụ cười hết sức dịu dàng. Nhưng hẳn ta biết, lúc này đây trong lòng hẳn ta đã cuộn cuộn sóng trào.

Nhưng nể địa vị trong triều của Minh gia, hẳn ta phải nhịn.

Hắn muốn đi cùng Minh Cửu Châu sang Minh Nguyệt cung xem thử, nhưng khung cảnh trước mắt lại thay đổi.

Vì Nhị hoàng tử tư chất bình thường, không thể giải quyết việc triều chính, vô số quan viên triều thần đề cử Tề Vương tạm thời thay hoàng thượng xử lý việc triều chính.

Tề Vương bao lần từ chối, bảo mình không đủ tài đức.

Vân Diên Trạch đứng bên long ỷ, cẩn thận sờ lên đầu rồng bên trên, sau đó ngồi xuống.

Ngay khi ngồi xuống, hắn cảm nhận được sự lạnh lẽo và cứng cáp, phóng mắt nhìn xuống, hắn có thể nhìn thấy hết tất cả biểu cảm của mọi người.

Ánh mắt nịnh nọt, lấy lòng, và cả... vẻ mặt không nhìn ra vui buồn, không biết bọn họ đang nghĩ gì.

Vân Diên Trạch phát hiện, Tôn gia, Trần gia, hai huynh đệ nhà Minh gia, Thượng thư của lục bộ đều giữ nụ cười trên môi, nhưng ý cười lại không chạm đến đáy mắt.

Nhưng Tề Vương đang đặc ý không hề nhìn rõ điểm này.

Hắn nói mình tầm thường, nhưng không cách nào giấu đi dã tâm đang cuộn cuộn nổi lên trong mắt mình.

Cuối cùng Vân Diên Trạch đã hiểu, có lẽ lớp nguy trang tưởng chừng như hoàn mỹ ấy lại chẳng hề hoàn mỹ trong mắt người ngoài.

Ngồi trên long ỷ nhưng hắn thấy chẳng khác gì những chiếc ghế bình thường khác, thậm chí còn hơi trống vắng.

Ngồi trên long ỷ, hắn vẫn có tâm trạng nghĩ xem bây giờ Minh Cửu Châu đang làm gì?

Minh Cửu Châu lạnh lùng vô tình, và thiếu nữ ngây thơ ôm đầu cau mày đứng bên cạnh Vân Độ Khanh cứ như chỉ là hai người có dung mạo giống nhau.

Hôm ấy ở cửa hàng trang sức, nhìn nàng vui vẻ bên Vân Độ Khanh, hắn cảm thấy nàng thật đáng yêu.

Song hắn không thích đôi mắt sáng long lanh ấy chỉ chứa mỗi Vân Độ Khanh.

Nhưng đó là thê tử của Ngũ đệ, có liên quan gì đến hắn đâu chứ.

Ngẩng đầu lên lần nữa, hắn muốn nhìn xem vẻ mặt của chúng triều thần, nhưng trước mặt lại hiện ra đêm trăng non.

“Cầu các ngài Tam Thanh phù hộ cho kiếp sau của Thần Vương điện hạ thật bình an, phúc thọ vô lượng. Tín nữ nguyện dùng số mệnh của quăng đời còn lại đổi lấy sự bình an cho Thần Vương điện hạ.”

Dưới ánh trăng, Minh Cửu Châu dâng hương bái lạy mặt trăng, rồi cắm hương vào bụi hoa bạc hà, ánh mắt nhuốm đầy sát khí.

Vân Diên Trạch bỗng thấy cả người lạnh toát.

Đúng lúc này, nàng ngoái đầu, đôi mắt đen lay láy như nhuốm chút tia sáng từ ánh trăng.

Hắn nhìn vào mắt nàng, bỗng dưng có ảo giác rằng nàng cũng nhìn thấy hắn.

“Tiểu thư, đây là kẹo bạc hà của Thượng thực cục mang đến ạ.”

Nàng nhón một viên bỏ vào miệng, nhíu mày nói, “Xuân Phân tử tử, vị này không đúng.”

“Tiểu thư muốn ăn vị thế nào, để ta bảo phòng bếp làm cho người.”

“Không cần đâu.” Nàng lắc đầu, ngẩng đầu nhìn màn đêm tối đen như mực, “Đã không còn quan trọng nữa rồi.”

“Tỷ tử.” Nàng nhìn cô gái đứng bên bàn, “Tề Vương lòng lang dạ sói, tỷ hãy nhắc nhở phụ thân phải cẩn thận với hắn một chút. Ta có viết một phong thư, bây giờ phiền tỷ chạy đi giao tận tay cho phụ thân ta.”

“Vâng.” Cô gái kia nhận phong thư, do dự nhìn nàng, “Tiểu thư, người lạnh nhạt với Tề Vương như thế, nô tỳ lo Tề Vương sẽ đánh người mất.”

“Đánh ta ư?” Nàng cười khẩy, “Yên tâm đi, hắn sẽ không bao giờ có cơ hội động thủ đâu.”

Cô gái cầm phong thư rời đi, còn nàng trở về phòng, đi về phía lư hương.

Vân Diên Trạch thấy nàng lấy ra một hộp hương liệu từ trong tay áo.

Hắn ta biết loại hương này, là một loại hương mà Vi thị, mẫu phi của Tĩnh Vương rất thích.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, nàng đốt hương lên.

Tề Vương đẩy cửa bước vào, mặc cho hắn tức giận chỉ trích ra sao, nàng vẫn thờ ơ trước cơn giận của hắn, tựa như tất cả đều không liên quan đến nàng.

Đến khi nàng lên tiếng hỏi Tề Vương, là ai đã hại Thần Vương.

Tề Vương kinh ngạc nhìn nàng.

“Người nói xem, nếu ta và người cùng trúng độc c.h.ết trong căn phòng này, hoàng thượng sẽ nghi ngờ vị hoàng tử nào làm đây?”

Huân hương kia có độc.

Vân Diên Trạch đã hiểu ra, hắn nhìn thấy mình xoay người toan chạy trốn, nhưng lại bị Cửu Châu chặn đường.

Tề Vương mất hết sức lực ngã người xuống ghế, bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân của hộ vệ đi tuần tra, nhưng hắn há miệng thế nào cũng không thể phát ra âm thanh, chỉ biết tuyệt vọng nghe tiếng bước chân dần xa.

“Có lẽ người đang nghĩ vì sao ta lại làm thế đúng không?”

“Điện hạ thân phận quý giá, đương nhiên không nhớ đến đứa nhóc bị nhà ngoại của người quăng xuống sông cách đây mười năm rồi.” Nàng bước đến ngồi xuống ghế, tựa như nàng và Tề Vương là hai vợ chồng bình thường đang ngồi nói chuyện phiếm với nhau, “Ta chính là đứa trẻ năm đó, đã khiến các người thất vọng rồi, vì ta đã được cứu lên.”

“Mà người cứu ta chính là Thần Vương điện hạ.”

Nàng cười, “Ta đã quỳ trước tượng thần Tam Thanh cầu phúc cho điện hạ suốt mười năm trời, chỉ mong cả đời hắn thuận buồm xuôi gió, bình an hạnh phúc, nhưng tất cả đều bị người phá hủy.”

Con người của Tề Vương run b.ắ.n lên.

Nàng biết hắn và mẫu phi hại c.h.ết Vân Độ Khanh ư?

“Các người đều muốn hại c.h.ế.t hần.” Nàng lấy một lá bùa bình an từ trong tay áo ra, cẩn thận cất đi, “Các sư phụ nói ta không có duyên với chuyện tu hành. Mà ân cứu mạng không thể không báo đáp, cứ thế đi.”

Thần trí Tề Vương dần dần mất đi.

“Quên nói cho người biết, sư phụ của ta đã bắt đầu chữa trị cho hoàng thượng, rồi ông ấy sẽ khỏe lại thôi.”

“Dù có chết, thì tất cả tội ác mà các người gây ra sẽ được truyền đi khắp thiên hạ.”

Vân Diên Trạch trơ mắt nhìn mình trong mơ c.h.ế.t vì huân hương mà cô gái này tự tay châm lên.

Hắn nhớ đến kế hoạch định độc c.h.ế.t Vân Độ Khanh bằng huân hương của mình.

Vân Diên Trạch trong mơ đã chết, Cửu Châu cũng đã chết, nhưng hắn vẫn chưa thể thoát khỏi giấc mơ đó.

Hắn nhìn thấy phụ hoàng ngày một khỏe lại, nhìn thấy Minh Kính Châu tra ra tất cả mọi chuyện mà hắn đã làm, sau đó cầu xin phụ hoàng hạ chỉ để Tề Vương và Minh Cửu Châu hòa ly.

Chuyện con gái Minh gia vì báo ân đã tra rõ chân tướng việc Thần Vương bị hại, cuối cùng lại bị Tam hoàng tử Tĩnh Vương độc c.h.ế.t trong phòng đã sớm được truyền đi khắp kinh thành.

Thế nên sau khi chân tướng Thần Vương bị sát hại có liên quan đến hắn và Tĩnh Vương, tất cả mọi người đều thương xót cho nàng, thậm chí còn có thư sinh đa sầu đa cảm làm thơ tặng nàng, tán dương tấm lòng có ơn tất báo nhưng lại bất hạnh của nàng.

Để một đôi vợ chồng đã c.h.ế.t hòa ly là một chuyện cực kỳ hoang đường, nhưng không ai chỉ trích Minh Kính Châu quá đáng.

Cuối cùng mọi chuyện được Tô quý phi làm chủ, không những không để Minh Cửu Châu hợp táng cùng Tề Vương, trái lại còn an táng nàng cách mộ Thần Vương không xa.

Và vì nha hoàn hầu hạ nàng nói nàng thích ăn kẹo bạc hà, thế nên cạnh mộ nàng cũng được trồng rất nhiều bạc hà.

Bạc hà ngày một tốt tươi, cuối cùng mọc leo qua bên lăng mộ của Thần Vương, trở lên một vùng xanh mơn mở.

Vân Diên Trạch không biết mình ở trong mơ bao lâu, cảm giác như năm tháng trôi qua dài đằng đẵng, nhưng lại giống như chỉ một cái chớp mắt.

Khi tỉnh lại, đập vào mắt hắn là cánh cửa nhà lao, trong thoáng chốc hắn nghĩ mình vẫn còn trong mơ.

Bên ngoài phòng giam có tiếng nói chuyện của quản ngục và mấy kẻ vừa bị tổng giam, sau đó tiếng kêu rên cầu xin tha thứ đầy thống khổ.

“Tội nhân Diên Trạch, hôm nay là lễ mừng thọ của Bệ hạ. Thái tử nhân từ đồng ý cho người đêm nay mang gong đập đầu hành lễ với Bệ hạ ngoài Thái Ương cung.”

Bị giam trong Tông nhân phủ hơn nửa năm, nhìn thấy cửa nhà lao bỗng được mở ra, hắn thần người không phản ứng lại.

Sợ hắn tự sát, nên quản ngục không những đeo xiềng chân cho hắn, mà còn đeo gong miệng cho hắn.

Được thay sang một bộ đồ mới, hắn đứng trước cửa bên của Tông nhân phủ, bắt đầu bài xích với ánh nắng bên ngoài.

Hắn bị áp giải lên một cỗ xe ngựa màu xanh, đưa hai tay đã bị trói chặt rém màn xe, tham lam ngắm nhìn cảnh vật bên ngoài.

Xe ngựa bỗng dừng lại, giọng của ngục tốt đánh xe truyền vào trong.

“Đằng trước là xe ngựa của Tôn Hương quân, chúng ta tạm thời tránh đi một lúc.”

“Tiểu thư.” Nha hoàn vén rèm nhìn lướt qua, “Xe ngựa dừng lại hình như có ký hiệu của Phủ Tông nhân ạ.”

“Mặc kệ nó.” Tôn Thái Dao chẳng thèm nhìn sang, “Hôm nay là lễ mừng thọ của Bệ hạ, tuy ta không tiến cung, nhưng vẫn phải nên đến đạo quán cầu phúc cho Bệ hạ, không được trì hoãn giữa đường.”

Xe ngựa lướt qua nhau, người ngồi trong xe cũng chẳng vén rèm nhìn nhau lấy một cái.

Bọn họ vốn dĩ vô duyên, dù cưỡng cầu cũng chỉ đổi lại là công dã tràng.

Trong tiệc mừng thọ, Vân Độ Khanh vừa nói dứt câu với hai ca ca nhà mình, quay đầu lại thấy Minh Tiểu Trư đang bung ly rượu ngọt uống đến là vui.

“Nàng uống mấy ly rồi?” Nhìn thấy gò má nàng ửng hồng, hắn giành lấy cái ly trên tay nàng, gấp một đũa đồ ăn đút vào miệng nàng.

“Mới ba ly thôi.” Cửu Châu xòe năm ngón tay ra, “Điện hạ, rượu này rất ngọt, ngon lắm, chàng cũng nếm thử đi.”

“Miệng thì bảo ba, tay lại giơ năm...” Vân Độ Khanh thở dài, nắm chặt bàn tay đang định giật lấy ly rượu của Cửu Châu, “Nàng say rồi.”

“Điện hạ.” Cửu Châu long lanh ánh mắt nhìn hần, “Ta muốn uống nữa.”

“Không được, nàng không được uống nữa.” Hần vô tình từ chối, vừa dứt lời, Cửu Châu hôn chụt một cái lên mặt hần, “Cho ta một ly nữa nhé.”

Vợ chồng An Vương ngồi bên cạnh thấy thế thì khẽ cười, bắt gặp Vân Độ Khanh nhìn sang, hai vợ chồng vội vàng cúi đầu, vờ như không thấy gì.

“Vì một ly rượu ngọt mà nàng lại dám bán sắc, Minh Tiểu Trư, nàng giỏi lắm.” Vừa dứt lời, hần cảm giác gương mặt mình bị ôm lấy, sau đó bên mặt còn lại cũng được hôn một cái.

“Điện hạ.” Cửu Châu nhìn hần bằng đôi mắt ngập nước, dáng vẻ tội nghiệp khiến lòng người ta mềm nhũn cả ra.

“Chỉ được uống nửa ly thôi đó.” Vân Độ Khanh thở dài, tự tay rót cho Cửu Châu nửa ly rượu ngọt, “Uống hết nửa ly này là không được uống nữa.”

“Điện hạ là tốt nhất.” Cửu Châu ôm hần, sau đó cầm ly rượu vui vẻ uống cạn.

Cuối cùng, Cửu Châu uống thêm mấy cái “nửa chén” nữa, rồi mơ màng màng ngả lên vai hần mới bắt đầu yên tĩnh lại.

Vợ chồng Hoài Vương và An Vương ngồi bên cạnh lén cười khúc khích. Vân Độ Khanh chẳng buồn để ý đến họ, thở dài ôm lấy eo Cửu Châu kéo nàng ngồi sát lại để thoải mái hơn.

Hoài Vương phi bỗng dưng không cười nổi nữa, nàng quay đầu nhìn Hoài Vương đầy ghét bỏ, đưa tay véo một cái thật đau lên lưng Hoài Vương.

“A!” Hoài Vương đau đến nỗi suýt nữa là nhảy dựng lên.

Đang yên đang lành, tự dưng nhéo hấn làm gì?

Hấn đã rõ, đáng vẻ hiền lương thực đức ngày thường đều do Ngô thị giả vờ cả, bây giờ mỗi ngày chơi cùng với An Vương và Thái tử phi, có chị em dâu làm chỗ dựa, cuối cùng cũng lộ ra đáng vẻ thực sự của mình.

Nhưng Thái tử phi rất thân với nàng, ngoài nhin ra thì hấn biết phải làm sao?

Huống chi... huống chi...

Ngoại trừ hơi hung dữ một chút, nàng rất tốt với hấn.

“Thấy Thái tử đối xử với Thái tử phi chưa?” Hoài Vương phi xụ mặt giành lấy ly rượu của Hoài Vương, đẩy chén canh giải rượu sang cho hấn, “Lo mà học hỏi đi.”

“Thái tử phi nhà người ta đá một cái sút bay một tên đàn ông cả trăm cân, sao Thái tử dám chọc nàng ấy được?” Hoài Vương hậm hực đáp, “Nàng bây giờ hờ một chút là làm mình làm mẩy với ta chẳng phải ta cũng nhin đấy thôi.”

“Chàng thì biết gì?” Hoài Vương phi tức cười bởi đáng vẻ ầm ức của hấn, “Tuy thân thủ Thái tử phi rất tốt, nhưng chàng có thấy muội ấy nổi giận với Thái tử bao giờ chưa?”

Hoài Vương gật đầu, “Cũng đúng, nàng nói xem vì sao thế?”

Bình thường hễ mà Ngũ đệ muội gặp Ngũ đệ đều cười tươi như hoa, giọng điệu thì dịu dàng ngọt ngào, hết “Điện hạ nhà ta”, rồi lại “điện hạ là tốt nhất”, giống như trong mắt nàng, Ngũ đệ không có gì không làm được.

Mà nhắc đến cũng thấy lạ, Ngũ đệ ngày xưa ham chơi lười làm, tính xấu đầy người, thế mà ở trước mặt Ngũ đệ muội lại tỏ ra dịu dàng săn sóc, ngay cả giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn hấn.

“Còn sao trăng gì nữa?” Hoài Vương phi nhìn hai người đang rúc vào nhau kia, nụ cười cực kỳ dịu dàng, “Đương nhiên là vì tình yêu chân thành rồi.”

Biết trao đi và quý trọng chân tình mới chính là tình yêu đẹp nhất.

Tiệc mừng thọ kết thúc, Cửu Châu say khướt ngoan ngoãn để Vân Độ Khanh nắm tay. Lúc bước xuống bậc thang chỗ chính điện, nàng suýt nữa là trượt chân, cũng may được hắc ôm lại kịp lúc.

“Điện hạ.” Nàng lại không biết gì, đôi mắt lại cong thành hai vầng trăng khuyết nhìn hắc.

Dương Nhất Đa thấy thế, khẽ nói, “Thái tử điện hạ, để hạ nô cho người mang kiệu đến ạ.”

“Không cần.” Vân Độ Khanh khom người để Cửu Châu leo lên, “Nàng say rồi, chẳng may ngã kiệu sẽ khóc nhè mất.”

Dương Nhất Đa nhìn Thái tử phi cười tủm tỉm trên lưng Thái tử, yên lặng thối lui.

Là hắc đã lảm lời.

“Điện hạ ơ.”

“Hửm?”

“Trăng đêm nay sáng quá.”

“Ừm.”

“Ta tắm trăng cùng chàng nhé.” Cửu Châu ngoan ngoãn tì lên vai hắc, “Điện hạ là điện hạ tốt nhất, tốt nhất trên đời này.”

Vân Độ Khanh dừng bước, hấn ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng vằng vặc trên bầu trời, bật cười khe khẽ, “Ừm, cảm ơn nàng đã cùng ta tắm trăng.”

“Không cần phải cảm ơn ta, ta có thể cùng điện hạ làm mọi thứ.” Cửu Châu cọ cọ lên lưng hấn, sau đó hôn lên vành tai của hấn.

“Nếu ta là điện hạ tốt nhất trên đời, vậy ta có phải là người nàng thích nhất không?” Vân Độ Khanh công nàng đi về phía trước.

Người trên lưng bỗng yên lặng, ý cười bên khóe môi hấn dần dần phai đi.

“Sư phụ nói, thích chỉ là cảm giác vui vẻ, còn yêu mới dung hòa tâm hồn với nhau.” Cửu Châu nhẹ nhàng vòng lấy bờ vai Vân Độ Khanh, ghé vào tai hấn thở thở, “Ta không chỉ là thích, mà là yêu điện hạ nhất trên đời.”

Vân Độ Khanh bật cười thành tiếng, bất kể là ai cũng có thể nhận ra sự vui vẻ và thỏa mãn trong tiếng cười của hấn.

Nhận ra Cửu Châu đã ngủ thiếp đi trên lưng mình, Vân Độ Khanh thầm thì, “Nàng đâu phải cùng ta tắm trăng, là ta công heo nhỏ tắm trăng mới đúng.”

Bỗng dưng hấn dừng bước, nhìn về phía cuối hành lang.

Vân Độ Khanh mang theo gong xiềng đứng tại góc tối nơi không được ánh đèn chiếu đến, yên lặng nhìn hấn. Đằng sau Vân Diên Trạch còn có mấy hộ vệ cầm đao trên tay, trông coi hấn cực kỳ cẩn thận.

Tầm mắt hai huynh đệ giao nhau, không ai mở miệng, mà cũng chẳng biết phải nói gì.

Bọn họ một người là Thái tử điện hạ tôn quý, một người là tội nhân bị xóa khỏi gia phả của hoàng thất.

Nhóm hộ vệ đồng loạt hành lễ, “Tham kiến Thái tử điện hạ.”

Vân Độ Khanh nghiêm mặt gật đầu với bọn họ, không biết mình công Thái tử phi nhà mình có gì không đúng, khoan thai lướt qua bọn họ.

Vân Diên Trạch đưa mắt nhìn người trên lưng Vân Độ Khanh, hai gò má nàng ửng đỏ, ý cười lan khắp mặt, nụ cười ngây thơ không giống với người ở trong cung.

Cửu Châu mơ mơ màng màng quay mặt đi chỗ khác, đưa ót về phía hắc.

Gió đêm lướt qua mang theo hương bạc hà mát lạnh từ trên người của hai vợ chồng bọn họ.

Vân Diên Trạch nhớ đến đám bạc hà bên lăng mộ Cửu Châu lan tận sang mộ của Thần Vương.

“Tội nhân Diên Trạch còn không đi?”

Hắn thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn gông xiềng trên cổ tay mình.

Mơ chính là mơ.

Mơ chỉ là giả, không bao giờ có khả năng trở thành sự thật.

Chương 148: Chương 148 (Hoàn)

Một

Minh Kính Bạc hồi kinh để báo cáo công tác, vừa hay đúng dịp các sĩ tử vào kinh ứng thí.

Trên đường đi ông gặp rất nhiều sĩ tử tài hoa, mang theo niềm hi vọng về tương lai và kinh thành phồn hoa.

Người đông tụ tập một chỗ thì khó tránh khỏi chuyện ba hoa khoác loác rồi kéo theo những tin đồn không hay.

Trong nhà trọ, một thư sinh mặc áo bào xanh nói, “Lần trước đến kinh thành ứng thí, người người đều nói Hoàng hậu mê hoặc thánh tâm, Ngũ hoàng tử ngang ngược càn rỡ. Không ngờ mới có hai năm mà người đời đã bắt đầu tán dương Hoàng hậu và Thái tử rồi.”

Hắn ta không nói huých toẹt ra là người đời gió chiều nào theo chiều nấy, nhưng người nghe vẫn hiểu được ý của hắn.

Người có thể thi đậu cử nhân đa phần đều chững chạc, thận trọng, vừa nhận ra trong lời của thư sinh áo xanh có ẩn ý, bọn họ đều vờ như không nghe thấy gì, tập trung vào bữa ăn của mình.

Ra ngoài hạn chế dây vào thị phi mới là việc đúng đắn.

Thấy không có ai đáp lại mình, thư sinh mặc áo xanh hậm hực ngồi xuống.

Minh Kính Bạc nở nụ cười hiền hậu nhìn về thư sinh kia, ông lên tiếng để xoa dịu sự lúng túng của hắn ta, “Chẳng hay công tử có cao kiến gì?”

Thư sinh áo xanh thấy người đàn ông trung niên quần áo gọn gàng, cử chỉ lịch sự, cũng có ý nói chuyện với đối phương, “Theo ta thấy, đây đều là bọn gió chiều nào theo chiều ấy.”

“Nghe ý công tử có vẻ như khá bất mãn với hành vi ca tụng Thái tử thì phải?”

Thư sinh áo xanh thấy ánh mắt người đàn ông này như đang cổ vũ mình, có lẽ ông ta cũng đồng ý với suy nghĩ của mình, m.á.u lắm mồm trời dậy, “Tứ hoàng tử từ nhỏ đã văn võ song toàn, lại có hiền danh, nhưng sau khi Ngũ hoàng tử thành thân với con gái Minh gia, Tứ hoàng tử lại bị vạch trần vô số tội, chẳng lẽ đây chỉ là trùng hợp thôi sao?”

Minh Kính Bạc mỉm cười gật đầu, ra hiệu tên thư sinh kia nói tiếp.

Ngay sau đó, ông đã được nghe một câu chuyện hết sức ly kỳ, đại khái là Minh gia liên hợp với Ngũ hoàng tử hãm hại Tứ hoàng tử, giúp Ngũ hoàng tử giành được ngôi vị Thái tử, để Minh gia nhận được vinh hoa phú quý.

“Ăn nói hàm hồ!” Một thí sinh mặc đồ có vài mảnh vá không nhận được đập bàn, “Ba vị đại nhân Minh gia đã làm biết bao việc tốt cho bách tính trong thiên hạ, sao trong miệng người lại trở thành người mua danh trục lợi thế hủ. Người bịa chuyện không thèm chớp mắt, ta nghe mà buồn nôn, mau tránh xa ta ra, đừng vấy bẩn tai ta.”

Ba huynh đệ Minh gia có địa vị khá cao trong lòng các sĩ tử, kể từ lúc thư sinh mặc áo vá lên tiếng phản bác, lục tục có vài thư sinh đứng dậy bên vực Minh gia.

“Người nói Thái tử hãm hại Tứ hoàng tử, nhưng ta lại thấy Tứ hoàng tử cố ý hãm hại Thái tử thì có.” Một thư sinh khác lên tiếng, “Ta nghe nói Thái tử rất xem trọng học trò, không những quyên tiền góp sách, mà còn đứng ra bênh vực cho học trò. Bệ hạ là minh quân ngàn năm khó gặp, nếu Ngũ hoàng tử bắt tài thì sao Bệ hạ lại để ngài ấy làm Thái tử?”

“Đúng đó, đúng đó.”

Chúng sĩ tử nhìn tên thư sinh áo xanh bằng ánh mắt phẫn nộ, ngay cả Minh Kính Bạc nói chuyện với hắn ta cũng nhận không ít ánh mắt khinh bỉ.

“Tiên sinh trông không giống người bình thường, có vẻ là người đã thấu suốt chuyện đời, chẳng lẽ ông cũng đồng ý với suy nghĩ của tên này sao?”

Minh Kính Bạc mỉm cười lắc đầu đứng dậy, để người hầu đưa tiền cho chủ quán, “Chư vị ở đây đều là rường cột nước nhà, lão hủ xin chúc chư vị sớm đề tên bảng vàng.”

Thấy thái độ của ông vẫn điềm đạm thế, các sĩ tử lại ngại ngùng, bọn họ chấp tay cảm ơn, “Đa tạ cát ngôn của tiên sinh, không biết tiên sinh đến kinh thành thăm người thân hay có chuyện gì khác, nếu tiện đường, chúng ta có thể làm bạn đồng hành.”

“Tại hạ họ Minh, trong nhà đứng thứ hai, lần này là về nhà ở kinh thành.” Minh Kính Bạc cười chấp tay lại, sau đó xoay người rời khỏi quán trọ.

Họ Minh ư?

Chúng sĩ tử cảm thấy cái họ này sao mà thân thiết lạ thường.

Một sĩ tử đến từ Lăng Châu run lấy bầy trốn ở một góc hẻo lánh, thân gì mà thân, đó là Minh lão Nhị của Minh gia kinh thành đấy.

Là hồ mặt cười tiểu lý tàng đao trong truyền thuyết đấy.

Ba huynh đệ Minh gia có mâu thuẫn với Minh gia Lăng Châu, không hiểu nguyên nhân là gì, nhưng tin tức ba huynh đệ bọn họ tách khỏi gia tộc đã truyền đi khắp kinh thành.

Mọi người đều nói chắc chắn là do Minh gia Lăng châu làm chuyện gì đó có lỗi với ba huynh đệ Minh gia, nếu không thì với tính tình đôn hậu của ba huynh đệ bọn họ sẽ không làm ầm ĩ đến thế.

Vô số tin đồn được truyền đi, thậm chí sĩ tử ở Lăng Châu còn có hẳn một luật ngầm chính là, trước mặt ba huynh đệ Minh gia chớ nhắc đến chuyện mình đến từ Lăng Châu, tránh khơi gợi lên nỗi thương tâm của bọn họ rồi tự chuốc lấy phiền phức.

Minh Kính Bạc đã nhiều năm chưa từng hồi kinh, vì trọng trách bên mình mà ngay cả đại hôn của cháu gái và Ngũ hoàng tử ông cũng không thể về. Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội hồi kinh, tiếc là cháu gái đã tiến cung, muốn gặp mặt một lần thôi cũng e là rất khó...

Khó sao?

Minh Kính Bạc đứng trong sân viện nhà Tam đệ, nhìn Thái tử ân cần đi theo sau lưng Tam đệ muội rửa chén, lẳng lặng quay sang hỏi Minh Kính Hải, “Đại ca à, từ lúc nào mà Ngũ hoàng tử vắng lời như thế?”

Năm ông rời kinh, Ngũ hoàng tử mới tròn mười bảy, mặc cẩm bào mang giày da hươu, dẫn theo một đám công tử ăn chơi trác táng đi trên mèo chọc chó, ai gặp cũng vội tránh.

“Khụ khụ khụ.” Minh Kính Hải nhìn cô cháu gái đang đi về phía này. “Thái tử điện hạ hiền hòa nhân hậu, lấy lễ đãi người, có gì lạ đâu?”

Minh Kính Bạc nghi ngờ nhìn Đại ca, chẳng lẽ đầu óc Đại ca có vấn đề ư.

“Đại bá, Nhị bá.” Cửu Châu bưng trái cây đã rửa sạch sẽ đến trước mặt hai người, “Đầu xuân không có trái gì ngon, đây là lê và quýt mật cát trong hầm lạnh ở trong cung, hai người ném thử đi ạ.”

Mang đồ trong cung về nhà ngoại có phải không được hay cho lắm không?

Nghĩ thì nghĩ thế, nhưng tay Minh Kính Bạc vẫn đưa ra nhón lấy.

“Tiểu Trư aF.” Vân Độ Khanh đặt đĩa điểm tâm xuống, ngoắc Cửu Châu, “Lại đây.”

Cửu Châu chạy lon ton đến trước mặt hắn.

“Há miệng nào.” Hắn nhón một miếng điểm tâm dứt cho nàng, “Ngon không?”

“Ngon lắm, không ngấy không dính.” Cửu Châu kéo tay áo hắn, “Một miếng nữa đi.”

“Thích à?” Vân Độ Khanh lại dứt nàng thêm một miếng.

“Thích.” Cửu Châu gật đầu.

“Bột là do ta nhào.”

“Nước là do ta thêm.”

“Đường là do ta rắc lên.”

Vân Độ Khanh đặt đĩa xuống, vạt tay ra sau lưng, hơi hất cằm lên như đang chờ Cửu Châu lên tiếng.

“Thế nên món điểm tâm này là do tự tay điện hạ làm sao?” Quả nhiên Cửu Châu vui vẻ nhảy cẫng lên, choàng tay ôm lấy hắn, “Điện hạ giỏi quá, đúng là không có gì mà chàng không làm được.”

Vân Độ Khanh nở nụ cười vừa đắc ý vừa hài lòng, “Muốn ăn thêm miếng nữa không?”

“Muốn chứ!”

Ba huynh đệ Minh gia ngồi cùng nhau trong góc, ngắm nhìn đôi trẻ ngọt ngào với đủ vẻ mặt khác nhau.

Một lúc sau, Minh Kính Bạc lên tiếng, “Tuổi trẻ tốt thật.”

Minh Kính Châu dúm một trái quýt mật vào tay ông, “Nhị ca, ăn trái cây đi.”

Ăn nhiều nói ít.

“Ta vốn còn lo cháu gái mình ở với Thái tử sẽ chịu ảm ức, nhưng không ngờ bản tính Thái tử lại... ngây thơ như thế.”

Đúng vậy, ngây thơ.

Minh Kính Bạc có thể nhìn thấy sự vui vẻ và tín nhiệm trên người Thái tử.

Ở cùng Cửu Châu, hắn rất vui vẻ, hắn hoàn toàn tín nhiệm Cửu Châu và Minh gia.

Con rể thế này thì có nhạc phụ nhạc mẫu nào chê đâu chứ?

Đến khi trời sẩm tối, Vân Độ Khanh và Cửu Châu mới lên xe rời đi, Minh Kính Bạc nhìn cỗ xe dần xa, bỗng dưng hiểu ra, không chỉ có mỗi Thái tử tín nhiệm Minh gia, mà Bệ hạ cũng tỏ rõ lòng tín nhiệm của mình với Minh gia.

“Khi nào đi?” Minh Kính Hải hỏi.

“Năm ngày nữa.” Minh Kính Bạc thôi nhìn, “Là quan phụ mẫu, đi rồi đi lâu quá cũng không tốt.”

Ba huynh đệ bọn họ vinh quang lòng lẫy, nếu cả ba đều ở lại kinh thành thì dù Bộ hạ có tin tưởng họ cũng không tránh được điều tiếng.

Giúp đỡ chính nghĩa, lo cho bách tính là sự kiên trì mà ba huynh đệ đã cố gắng bao năm nay.

Tuy những năm qua gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, dù cách xa ngàn dặm nhưng khi thấy cuộc sống của bách tính ngày một sung túc, bọn họ đều cảm thấy đáng giá.

“Ta và Kính Châu xin nghỉ vài ngày, mấy ngày này ba huynh đệ chúng ta tham quan kinh thành cho thỏa thích.” Minh Kính Hải cười, “Lần sau gặp nhau chắc cũng phải mấy năm nữa.”

Ba huynh đệ nhìn nhau mỉm cười, bá vai nhau như những chàng thanh niên bàn luận rượu ngon và mỹ thực trong kinh thành.

Không nhắc đến chuyện biệt ly, dù biết chỉ gặp nhau thoáng chốc, tiếp theo lại là ly biệt.

Hai

Ân khoa kết thúc, Lễ bộ tổ chức Quỳnh lâm yến trong cung. Nhóm tiến sĩ cung kính ngồi vào vị trí, trên đại điện uy nghiêm, trông bọn họ có hơi lúng túng.

Ngoại trừ tiến sĩ được đề tên trên bảng vàng đến tham dự Quỳnh lâm yến, còn có các quan viên và gia đình tôn thất đến dự.

Nghe thấy tiếng cười của nhóm công chúa, gò má của mấy chàng tiến sĩ đều đỏ bừng bừng, nhưng chẳng dám ngược lên nhìn.

“Thái tử điện hạ đến, thái tử phi đến.”

Nhóm tiến sĩ vội vàng đứng dậy chấp tay hành lễ, đặc biệt là mấy chàng tiến sĩ xuất thân hàn môn, ai nấy đều lộ rõ vẻ xúc động.

Mấy công chúa vừa nãy còn hi hi ha ha lại cực kỳ ngoan ngoãn trước mặt Thái tử, có lẽ chẳng ai muốn trở thành công chúa Nhu Đức thứ hai để Thái tử trách cứ trước mặt mọi người.

Nhưng điều khiến họ ngạc nhiên chính là, hôm nay Vân Độ Khanh cực kỳ dễ chịu, dù là Trạng nguyên hay Thám hoa bắt chuyện với hắn, gương mặt hắn lúc nào cũng hiện lên ý cười nhẹ nhàng đầy phong độ.

Nhóm không chúa không biết nguyên nhân, nhưng Hoài Vương phi và An Vương phi lại biết rõ chân tướng.

Có mặt Thái tử phi, Thái tử điện hạ hoàn mỹ tôn quý nào chịu lộ ra khuyết điểm trước mặt nàng ấy chứ.

“Thái tử và Thái tử phi thành thân đã hơn một năm, nhưng tình cảm vẫn vô cùng thăm thiết.” An Vương phi cảm khái, “Đại tẩu, tẩu nghĩ xem chúng ta có nên hỏi thăm Cửu Châu cách duy trì cảm giác mới mẻ với Thái tử không?”

Hoài Vương phi nghe thế thì khẽ cười, “Ta và Vương gia nhà ta chẳng có cảm giác mới mẻ gì cần giữ.”

Đàn ông không nghe lời thì đa phần là do được chiều quá, dữ với hắn một tí là được.

Nàng nhớ đến đêm Nguyên tiêu năm ngoái, lúc ấy Ngũ đệ và Ngũ đệ muội vẫn chưa thành thân, nhớ đến bóng lưng hai người nắm tay nhau xách lồng đèn hòa mình vào phố người đông đúc.

Khi ấy nàng còn lo cho Cửu Châu, sợ tấm chân tình cuối cùng chỉ nhận lấy sự cô phụ của Vân Độ Khanh.

Nàng cho rằng mình đã nhìn thấu lòng người, bây giờ mới hiểu lòng người khác nhau, sinh ly tử biệt, nhân duyên tương hợp đều có số phận riêng của mình.

Hy vọng năm năm sau, mười năm sau, năm mươi năm sau nữa, nàng vẫn có thể nhìn thấy hai người bọn họ xuất hiện cùng nhau.

Dù tóc đã bạc màu, nhưng ánh mắt nhìn về phía nhau vẫn sáng như thuở ban đầu.

“Nghe nói tài năng hội họa của Thái tử phi rất tuyệt, không biết liệu chúng ta có may mắn được chiêm ngưỡng kiệt tác của Thái tử phi hay không?”

“E là không rồi.” Vân Độ Khanh siết chặt tay Cửu Châu, bật cười thành tiếng, “Minh gia có tổ huấn, nếu không phải người thân và bạn đời của nhau thì không thể chiêm ngưỡng họa tác của Minh gia.”

Ngày đông hôm ấy, sương mù vẫn chưa tan, thiếu nữ với mái tóc vương đầy ngọc sương đã tự tay tặng tranh cho hấn.

Đó là hình ảnh đẹp nhất thế gian này.

Hấn mỉm cười nghiêng đầu nhìn nàng.

Cái đẹp của tranh không nằm ở bút pháp tinh tế, mà là tình ý ẩn sâu bên trong.

“Điện hạ, chàng cười gì thế?”

“Ta vui.”

“Vui gì vậy?”

Hắn nâng ly rượu lên, mượn động tác uống rượu để dùng tay áo rộng rãi che chắn hai người.

“Vui... vì mình đã đoạt được trân bảo cao quý nhất thế gian.”
Hắn cúi đầu, đặt lên vầng trán nàng một nụ hôn khe khẽ.

Nụ hôn này tựa như làn gió nhẹ điểm qua, ấm áp tựa như vầng dương trong ngày đông.

Hắn kiêu căng tự đại, có được địa vị tôn quý trên thế gian.

Phụ hoàng có mẫu hậu, có thiên hạ.

Mẫu hậu có được sự thương yêu của phụ hoàng, có đồ trang sức xinh đẹp.

Thiên hạ có rất nhiều người để ý đến hắn, nhưng chỉ khi ở trong mắt Tiểu Trư, hắn mới sáng lấp lánh đến thế.

Vân Độ Khanh hắn may mắn biết nhường nào.

Nội dung từ **Chương 1: Chương 1** đến **Chương 148: Chương 148**
(Hoàn)

Truyện được tải từ [DTV EBOOK](#)

Userscript được viết bởi: lelinhtinh